POETAE LYRICI
GRAECI.

TERTIIS CURIS

RECENSUIT

THEODORUS BERGK.

PARS II.

POETAS ELEGIACOS ET IAMBOGRAPHOS CONTINENS.

LIPSIAE.
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXVI.

POETAE ELEGIACI.

I.

C A L L I N U S. 313

1. [1.] *)

Μέχρις τεῦ κατάκεισθε; κότ᾽ ἄλκιμον ἕξετε θυμόν,
ὦ νέοι; οὐδ᾽ αἰδεῖσθ᾽ ἀμφιπερικτίονας,

De reliquiis poetarum Elegiacorum scripserunt *L. Ahrens* in Diario Antiquitatis a. 1841 p. 518 seqq. 1214 seqq. et a. 1842 p. 1012 seqq. *idem* in Philologo T. III p. 222 seq. de hiatu apud elegiacos poetas disputans. *Bamberger* Coniectanea in Poetas Graecos Brunsvigae 1841. *Benndorf* de Anthol. Gr. epigrammatis quae ad artes spectant Lips. 1862. *Emperius* in Museo Rhen. Novo T. I p. 453 seqq. *Alph. Hecker* in Philologo T. V p. 450 seqq. *idem* in commentatione de Anthologia Graeca Lugd. 1843, quem librum postea secundis curis retractavit (Commentatio critica de Anthol. Gr. pars I Lugd. 1852.) *Guil. Hertzberg* in Prutz Literarhist. Taschenbuch III p. 209 sqq. *G. Hermann* in Iahnii Annalibus Vol. XXVII p. 26 seqq., nonnulla attigit *N. Piccolos* Supplément à l'Anthologie Grecque Parisiis 1853. *Otto Schneider* in Diario Antiquitatis a. 1838 p. 933 seqq. *Stoll* in Philol. VI, 744 seq., denique *H. Weil* in Mus. Rhen. XVII 1 seqq. laudabili modestia usus de symmetria disserens, quo artificio nunc homines inertes plerumque satis intempestive abutuntur.

Callinus. Fr. 1. Stob. Flor. LI 19: *Καλλίνου.* (ita A Vind. Trinc.). Thiersch in Act. Philol. Monac. III 577 seqq. et 637 solum elegiae exordium (v. 1—4) Callini esse existimat, cetera Tyrtaeo vindicare mavult. Hartung universum carmen Tyrtaeo tribuit, negans Callinum incentiva carmina militantibus scripsisse. Bernhardy Hist. Litt. Graec. II 418 satis multa in paucis his versibus reprehendit, sed ipse videtur incertus haerere, utrum poeta ipse culpandus sit an diascenasta aliquis, an denique universum poema Callino sit abiudicandum. Ceterum quae displicuerunt Bernhardyo, ea omnia facilem veniam impetrabunt. Nam quod dixit ante Theocritum neminem dixisse *ὀλίγος καὶ μέγας*, quod hic poeta v. 17 usurpavit, valde miror: etenim *σμικρός* fuit communi consuetudine tritum vocabulum, quare epici poetae raro admodum utuntur, qui *ὀλίγος, βαιός, τυτθός* dicere maluerunt: perspexit hoc iam Aristoteles Poet. c. 23, qui recte contendit vilem fieri orationem si poeta *νῦν δέ μ᾽ ἐὼν σμικρός τε καὶ ἀσθενικὸς καὶ ἀειδὴς* vel *δίφρον μοχθηρὸν καταθεὶς μικράν τε τράπεζαν* proprio usus verbo dixisset, cum *ἐὼν ὀλίγος* et *ὀλίγην τε τράπεζαν* venuste dicere liceret. Neque quod Callinus *ὀλίγος* et *μέγας* iunxit, iure reprehendas: nam hoc quoque ante Callinum iam Homerus adhibuit Od. κ 93: *οὐ μὲν γάρ ποτ᾽ ἀέξετο κῦμά γ᾽ ἐν αὐτῷ οὔτε μέγ᾽ οὔτ᾽ ὀλίγον.* Porro Bernhardy v. 19 *θνήσκοντος* vituperat, quod ei videbatur poeta metri necessitati obediens pro *θανόντος* posuisse: at

*) Numeri adiecti sunt editionis Bachianae. — In margine paginae editionis secundae adscriptae sunt.

τὸν δ' ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας, ἤν τι πάθῃ·
λαῷ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρὸς
θνήσκοντος· ζώων δ' ἄξιος ἡμιθέων·
ὥσπερ γάρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσιν·
ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μοῦνος ἐών.

ΕἸΣ ΔΙΑ.

2. [4.]

Σμυρναίους δ' ἐλέησον . . .
Μνῆσαι δ' εἴ κοτέ τοι μηρία καλὰ βοῶν.

3. [2.]

Νῦν δ' ἐπὶ Κιμμερίων στρατὸς ἔρχεται ὀβριμοεργῶν.

V. 17. *ὀλίγος*, Voss. (a m. s.) Ars. *ὀλίγον*. — V. 18. *σύμπαντι*, Ursin. *ξύμπαντι*.

Fr. 2. Strabo XIV 633: *ἡνίκα καὶ Σμύρνα ἐκαλεῖτο ἡ Ἔφεσος· καὶ Καλλῖνός που οὕτως ὠνόμακεν αὐτήν, Σμυρναίους τοὺς Ἐφεσίους καλῶν ἐν τῷ πρὸς Δία λόγῳ· Σμυρναίους δ' ἐλέησον, καὶ πάλιν· Μνῆσαι κτλ.* (*καὶ πάλιν* et v. 2 om. Med. 3. 4). — V. 2. probabiliter Casaubonus addit *Σμυρναῖοι κατέκηαν*. Ad hanc elegiam videntur fr. 3. 4. 5 pertinere.

Fr. 3. Strabo XIV 647: *Καὶ τὸ παλαιὸν δὲ συνέβη τοῖς Μάγνησιν ὑπὸ Τρηρῶν ἄρδην ἀναιρεθῆναι Κιμμερικοῦ ἔθνους, εὐτυχήσαντος πολὺν χρόνον· τῷ δὲ ἑξῆς ἔτει Μιλησίους κατασχεῖν τὸν τόπον. Καλλῖνος μὲν οὖν ὡς εὐτυχούντων ἔτι τῶν Μαγνήτων μέμνηται καὶ κατορθούντων ἐν τῷ πρὸς Ἐφεσίους πολέμῳ. Ἀρχίλοχος δὲ ἤδη φαίνεται γνωρίζων τὴν γενομένην αὐτοῖς συμφοράν . . . ἐξ οὗ καὶ τὸ νεώτερον εἶναι τοῦ Καλλίνου τεκμαίρεσθαι πάρεστιν. . . . ἄλλης δέ τινος ἐφόδου τῶν Κιμμερίων μέμνηται πρεσβυτέρας Καλλῖνος, ἐπὰν φῇ· Νῦν δ' ἐπὶ κτλ. ἐν ᾗ τὴν Σάρδεων ἅλωσιν δηλοῖ.* — *ὀβριμοεργῶν*, vulgo *ὀμβριμοεργῶν*, ODhios *ὄβριμος ἔργων*, Fmz Ald *ὄμβριμος ἔργων*, x *ὀμβριμοεργής*. Respicit hnc XIII p. 627 (vid. fr. 5) consentitque Clem. Alex. Strom I 398 a Callino secnndas Magnetum res, ab Archilocho adversas commemorari. Adversari videtur Athen. XII 525 C: *Ἀπώλοντο δὲ καὶ Μάγνητες οἱ πρὸς τὸ Μαιάνδρῳ διὰ τὸ πλέον ἀνεθῆναι, ὥς φησι Καλλῖνος ἐν τοῖς ἐλεγείοις καὶ Ἀρχίλοχος. ἑάλωσαν γὰρ ὑπὸ τῶν Ἐφεσίων.* At Callinus videtur luxnriam et superbiam Magnetum memoravisse, quam deinde interitus civitatis ab Archilocho significatus subsecntus est. Atque ob id ipsum nequeo Hartungo assentire, qui distichon quod legitur Theogn. v. 603, 4:

τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις,
οἷα τὰ νῦν ἱερὴν τήνδε πόλιν κατέχει.

Callino vindicare voluit: cui cnm simillimi sint versus 113. 4:

ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα
καὶ Σμύρνην· πάντως, Κύρνε, καὶ ὔμμ' ἀπολεῖ.

quos Theognidis esse certum est, huic eidem poetae etiam illud distichon iure attribuimus. Denique Hartung etiam aliud Theognidis distichon v. 235. 6 Callini esse snspicatur: sed cnm ibi Cyrni nomen plane extet, hoc audacissima mutatione tollere conatus est.

4. [3.]

Τρήρεας ἄνδρας ἄγων. 315

5. [5.]

Strabo XIII 627: *Φησὶ δὲ Καλλισθένης ἁλῶναι τὰς Σάρδεις ὑπὸ Κιμμερίων πρῶτον, εἶθ' ὑπὸ Τρηρῶν καὶ Λυκίων, ὅπερ καὶ Καλλῖνον δηλοῦν, τὸν τῆς ἐλεγείας ποιητήν, ὕστατα δὲ τὴν ἐπὶ Κύρου καὶ Κροίσου γενέσθαι ἅλωσιν. Λέγοντος δὲ τοῦ Καλλίνου τὴν ἔφοδον τῶν Κιμμερίων ἐπὶ τοὺς Ἡσιονῆας γεγονέναι, καθ' ἣν αἱ Σάρδεις ἑάλωσαν, εἰκάζουσιν οἱ περὶ τὸν Σκήψιον Ἰαστὶ λέγεσθαι Ἡσιονεῖς τοὺς Ἀσιονεῖς* (*Ἀσιανούς* x)· *τάχα γὰρ ἡ Μῃονία, φησίν, Ἀσία ἐλέγετο κτλ.* cf. Steph, Byz. v. *Ἡσιονία.* Hesychius *Ἡσιονεῖς, οἳ τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντες Ἕλληνες.*

6.

Pausan. IX 9, 5: *Ἐποιήθη δὲ ἐς τὸν πόλεμον τοῦτον καὶ ἔπη, Θηβαΐς· τὰ δὲ ἔπη ταῦτα Καλλῖνος, ἀφικόμενος αὐτῶν ἐς μνήμην, ἔφησεν Ὅμηρον τὸν ποιήσαντα εἶναι· Καλλίνῳ δὲ πολλοί τε καὶ ἄξιοι λόγου κατὰ ταὐτὰ ἔγνωσαν.* Ita Sylburg., vulgo et codd. *Καλαῖνος* et *Καλαίνῳ.* (Ag *Καλλαίνῳ*, V a pr. *Καλλυῖνω.*)

7. [6.]

Strabo XIII 604: *Τοῖς γὰρ ἐκ τῆς Κρήτης ἀφιγμένοις Τεύκροις, οὓς πρῶτος παρέδωκε Καλλῖνος, ὁ τῆς ἐλεγείας ποιητής, ἠκολούθησαν δὲ πολλοί, χρησμὸς ἦν αὐτόθι ποιήσασθαι τὴν μονήν, ὅπου ἂν οἱ γηγενεῖς αὐτοῖς ἐπιθῶνται· συμβῆναι δὲ τοῦτ' αὐτοῖς φασὶ περὶ Ἁμαξιτόν· νύκτωρ γὰρ πολὺ πλῆθος τῶν ἀρουραίων μυῶν ἐξανθῆσαν διαφαγεῖν, ὅσα σκύτινα τῶν τε ὅπλων καὶ τῶν χρηστηρίων· τοὺς δὲ αὐτόθι μεῖναι· τούτους δὲ καὶ τὴν Ἴδην ἀπὸ τῆς ἐν Κρήτῃ προσονομάσαι.*

8. [7.]

Strabo XIV 668: *Καλλῖνος δὲ τὸν μὲν Κάλχαντα ἐν Κλάρῳ τελευτῆσαι τὸν βίον φησί· τοὺς δὲ λαοὺς μετὰ Μόψου τὸν Ταῦρον ὑπερθέντας, τοὺς μὲν ἐν Παμφυλίᾳ μεῖναι, τοὺς δ' ἐν Κιλικίᾳ μερισθῆναι καὶ Συρίᾳ μέχρι καὶ Φοινίκης.*

Fr. 4. Steph. Byz. *Τρῆρες Θρᾴκιον ἔθνος, λέγεται καὶ τρισυλλάβως παρὰ Καλλίνῳ τῷ* (sic RV, *κιῶ* et *καλλίνω* Pp, *Καλλιμάχῳ* A) *ποιητῇ· Τρήρεας* (R *Τρίρεας*) *ἅ. ἄ.* Treres Celtae fuerunt, non diversi a *Treveris.*

II.

T Y R T A E U S.

I. EYNOMIA. 316

1.

Aristoteles Polit. V 6, 2: *Ἐν δὲ ταῖς ἀριστοκρατίαις γίνονται αἱ στάσεις ... ἔτι ὅταν οἱ μὲν ἀπορῶσι λίαν, οἱ δ' εὐπορῶσι· καὶ μάλιστα ἐν τοῖς πολέμοις τοῦτο γίνεται. Συνέβη δὲ καὶ τοῦτο ἐν Λακεδαίμονι ὑπὸ τὸν Μεσσηνιακὸν πόλεμον. Δῆλον δὲ καὶ τοῦτο ἐκ τῆς Τυρταίου ποιήσεως τῆς καλουμένης Εὐνομίας· θλιβόμενοι γάρ τινες διὰ τὸν πόλεμον ἠξίουν ἀνάδαστον ποιεῖν τὴν χώραν.* Adde Paus. IV 18, 1: *καὶ ἐποιήσαντο οἱ Λακεδαιμόνιοι δόγμα, ἅτε τοῖς ἐν τῇ Εἴρᾳ μᾶλλον ἢ σφίσιν αὐτοῖς γεωργοῦντες, τὴν Μεσσηνίαν καὶ τῆς Λακωνικῆς τὴν προσεχῆ, ἕως ἂν πολεμῶσιν, ἐᾶν ἄσπορον. Καὶ ἀπὸ τούτου σιτοδεία ἐγένετο ἐν Σπάρτῃ καὶ ὁμοῦ τῇ σιτοδείᾳ στάσις· οὐ γὰρ ἠνείχοντο οἱ ταύτῃ τὰ κτήματα ἔχοντες τὰ σφέτερα ἀργὰ εἶναι· καὶ τούτοις μὲν τὰ διάφορα διέλυε Τύρταιος.*

2. [1.] *)

Αὐτὸς γὰρ Κρονίων, καλλιστεφάνου πόσις Ἥρης,
Ζεὺς Ἡρακλείδαις τήνδε δέδωκε πόλιν·
οἷσιν ἅμα προλιπόντες Ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
εὐρεῖαν Πέλοπος νῆσον ἀφικόμεθα.

* 3.

Ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο δὲ οὐδέν.

Tyrtaeus. De Tyrtaei locis non nullis disseruit Osann in Commentariis Seminarii Phil. Giss. spec. IV (quod non vidi) et VI.

Fr. 2. Strabo VIII p. 362: *καὶ γὰρ εἶναί φησιν* (*Τύρταιος*) *ἐκεῖθεν* (ex Lacedaemone) *ἐν τῇ ἐλεγείᾳ, ἣν ἐπιγράφουσιν Εὐνομίαν· Αὐτὸς γὰρ κτλ.*

Fr. 3. Diod. Sic. T. III p. 3: *Ὅτι ὁ αὐτὸς Λυκοῦργος ἤνεσε χρησμὸν ἐκ Δελφῶν περὶ τῆς φιλαργυρίας τὸν ἐν παροιμίας μέρει μνημονευ-*

*) Numeri adiecti sunt editionis Bachianae.

* * * * * *

ὧδε γὰρ ἀργυρότοξος ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων 317
χρυσοκόμης ἔχρη πίονος ἐξ ἀδύτου.

4. [2.]

Φοίβου ἀκούσαντες Πυθωνόθεν οἴκαδ' ἔνεικαν
μαντείας τε θεοῦ καὶ τελέεντ' ἔπεα·
ἄρχειν μὲν βουλῆς θεοτιμήτους βασιλῆας,
οἷσι μέλει Σπάρτης ἱμερόεσσα πόλις,
πρεσβυγενεῖς τε γέροντας· ἔπειτα δὲ δημότας ἄνδρας
εὐθείαις ῥήτραις ἀνταπαμειβομένους
μυθεῖσθαί τε τὰ καλὰ καὶ ἔρδειν πάντα δίκαια,

όμενον· Ἁ φιλοχρ. ... ἀδύτου, ἄρχειν μὲν βουλῆς κτλ. Haec quae sequuntur Tyrtaei sunt (fr. 4), itaque verisimile est, etiam priora Tyrtaei esse, itaque homines docti neglecto versu 1 Ἁ φιλοχρ. κτλ. inseruerunt v. 2 et 3 post primum distichon fr. 4; sed cum hoc distichon ὧδε γὰρ κτλ. non bene cohaerere videatur cum eo, quod Plutarchus praemittit: Φοίβου ἀκούσαντες κτλ. hoc ipsum Schneidewinus subditicium esse censet. Sed potius in epitome Diodori duo diversi loci temere in unum conflati. Diodorus primum ex Tyrtaeo commemoraverat oraculum Lycurgo editum de vitanda avaritia, deinde aliud oraculum, quod Polydorus et Theopompus retulerant. Tyrtaeus autem hoc ipsum oraculum more suo pentametro addito explanaverat, fortasse etiam alia addiderat, denique in fine subiecit: ὧδε γὰρ κτλ. Ceterum Plut. Instit. Lac. 42 Alcameni et Theopompo editum esse dicit: cf. Zenob. Prov. II 24. ibique interpr. — V. 1. doricas formas consulto servavi; pro ὀλεῖ Diod. et Zenob. ἕλοι, pro δὲ Schol. Eurip. Andr. 446 γάρ. Coniiciat aliquis Tyrtaeum scripsisse ἄλλο δέ κ' οὐδέν. — V. 2. ὧδε Hermann, Diod. δή. — V. 3. χρυσοκόμης, Hermann χρησαμένοις.

Fr. 4. Plutarch. vit. Lycurg. c. 6: Ὕστερον μέντοι τῶν πολλῶν ἀφαιρέσει καὶ προσθέσει τὰς γνώμας διαστρεφόντων καὶ παραβιαζομένων, Πολύδωρος καὶ Θεόπομπος οἱ βασιλεῖς τάδε τῇ ῥήτρᾳ παρενέγραψαν· Αἰ δὲ σκολιὰν ὁ δᾶμος ἕλοιτο, τοὺς πρεσβυγενέας καὶ ἀρχαγέτας ἀποστατῆρας εἶμεν. τοῦτ' ἔστι μὴ κυροῦν, ἀλλ' ὅλως ἀφίστασθαι καὶ διαλύειν τὸν δῆμον ὡς ἐκτρέποντα καὶ μεταποιοῦντα τὴν γνώμην παρὰ τὸ βέλτιστον: ἔπεισαν δὲ καὶ αὐτοὶ τὴν πόλιν, ὡς τοῦ θεοῦ ταῦτα προστάσσοντος, ὥς που Τύρταιος ἐπιμέμνηται διὰ τούτων· Φοίβου .... ἀνταπαμειβομένους (v. 1—6). Auctius vero Diodor. Sic. T. III p. 3 omisso poetae nomine et confusum cum fr. 3 (ubi vide locum) affert v. 3—10. — V. 1. οἴκαδ' ἔνεικαν Amiotus et Xylander, libri οἳ τάδε νικᾶν. — V. 2. τε, τοῦ FaL. — V. 3. ἄρχειν, ἔχειν Fa, sed corr. in m. — βουλῆς Plut. (Fa τιμῆς), βουλῇ Diod. — βασιλῆας, ia βασιλεῖας. — V. 4. Σπάρτης Diod., Σπάρτας Plut. fort. recte. — ἱμερόεσσα, Diod. ἰχερόεσσα. — V. 5. πρεσβυγενεῖς Diod., πρεσβύτας Plut., fort. πρεσβυγενέας, cf. etiam Plut. an seni sit ger. resp. c. 10. — τε γέροντας Plut., δὲ γέρ. Diod. — V. 6. εὐθείαις ῥήτραις, Diod. εὐθείην ῥήτρας. — Post ἀνταπαμειβομένους distinctionem sustuli, nam arctissime cohaerent ea quae sequuntur; similiter Sauppe Ep. ad Herm. p. 69, qui praeterea coniecit εὐθείῃ ῥήτρᾳ πάντ' ἀπαμειβομένους, Boissonade εὐθείην ῥήτραις. — V. 7. μυθεῖσθαί τε Dindorf, cod. μυθεῖσθαι δέ. — ἔρδειν, in proecdosi scripsi ἔρδειν.

μηδ' ἐπιβουλεύειν τῇδε πόλει (τι κακόν),
δήμου τε πλήθει νίκην καὶ κάρτος ἕπεσθαι·
Φοῖβος γὰρ περὶ τῶν ὧδ' ἀνέφηνε πόλει.

V. 8. uon est integer servatns, nam cod. *μηδέ τι ἐπιβουλεύειν*, rectius supplevit et emendavit Dindorf *μηδ' ἐπιβουλεύειν τῇδε πόλει τι κακόν*, quam Bach *μηδέ τι βουλεύειν τῇδε πόλει σκολιόν*. Est euim hoc solemne carmen, velut apud Athenienses, vid. Aristoph. Thesmophor. 335 *εἴ τις ἐπιβουλεύει τι τῷ δήμῳ κακόν*. — V. 9. *δήμου τε*, Krobs *δήμου δὲ* coui. — V. 10. Heckor interpuuctione post *ἕπεσθαι* deleta coni. *Φοῖβος ἀκειρεκόμης κτλ.* — Dixit de hoc Tyrtaei loco satis difficili Goettling Opusc. I 317 seqq., ubi ostoudere instituit Lacedaemouiorum *ῥήτρας*, quae dicuntur, olim versibus heroieis adstrictas fuisse: Goettlingio adversatus est Urlichs Mus. Rheu. VI 194 seq. neque tamen quaestionem oxpedivit. Nou est huins loci rom accuratius pertractare, capita tautum paucis porstriugam. Nullis omuiuo legibus scriptis Lacedaemouii nsi sunt, *ῥῆτραι* quae vocantur sunt dictioues Delphicae, velnt nobilissima illa *ῥήτρα*, quae Lycurgo praecepit. quomodo respublica Spartauornm ordinauda esset, antiquissimum pedestris sermouis Graeci monumentum, non Spartauam, sed Delphicam dialectum prae se fert. Et boc qnidem tam planum est ac locupletissimorum testium auctoritate firmatum, ut mireris nemiuem perspexisse. Sed uimirum homiues doctos fugit duplex fuisse genus dictiouum Delpbicarum: praeter ipsum oraculum versibus heroicis aptum, quod Pythia furore percita edebat, quodque ipsius dei responsum csse crodebatur, legati plerumque etiam litteris maudanda curabant, quae sacerdos Delphicus (*προφήτης*) ipsius oraouli explanandi gratia suppeditabat: et baec quidem *μαντεία* pedestri oratioue erat perscripta, quemadmodum illa ipsa Lycurgi *ῥήτρα*. Utrumque genns Lacedaemonii diligenter in publico tabulario servabant, neque tamen mirum, si postea pleraque diuturnitate temporis absumpta fuerint. Goettliugius autem hos Tyrtaei vorsus argutins quam verius ad Lycurgum referre voluit: ulbil euim causae est, cur Plutarcho fidem abrogemus, qui poetam de Polydoro ct Theopompo baec retulisse testatur; idem tamen Plutarchus mihi videtur omniuo falsus esse, cum dicit hos reges novissima verba: *αἰ δὲ σκολιὰν ὁ δᾶμος ἕλοιτο* (scr. *ἔροιτο*) *τοὺς πρεσβυγενέας καὶ ἀρχαγέτας ἀποστατῆρας εἶμεν*, addidisse ei dictioui, quam quondam Lycurgus accepit: ciusmodi fraus ab illius saeculi iugeuio alieua. Imo haec ipsa verba, quae Delphici oraculi insiguem prudeutiam arguunt, a priucipio Lycurgeae dictioni addita fuerunt: sed seusim populi licentia gliscente Spartanos bnius praecepti oblivio cepit, reges ac sonatus non iam audebant populi multitudini, si quid novasset, resistere. Igitur Polydorus et Theopompus itcrum Delphicum oraculum sciscitati suut de re publica ordiuauda; antistites oraculi regibus eadem fere, quae olim Lycurgo respouderuut, antiquissima quaoque civitatis instituta optima arbitrati. Ac proximis quidem saeculis videutur Spartani cavisse, ne quid senatus cousultis obrogaretur: quare qui postea de institutis Lacedaemoniorum scripseruut, praesertim cum oraculum Theopompo et Polydoro cditum oblivione obrutum esset eiusque memoria potissimum Tyrtaci tostimouio firmata esset, commcuti sunt, bos reges primos id cavisse et Lycurgeae dictioni novissima verba addidisse. — Ceterum bic qnoque videtur Tyrtaous ipsa oraculi verba servavisse, quae poeta deinceps explauat, ut hoc fuerit dei responsum:

Ἄρχειν μὲν βουλῆς θεοτιμήτους βασιλῆας
πρεσβυγενέας τε γέροντας· ἔπειτα δὲ δημότας ἄνδρας
μυθεῖσθαί τε τὰ καλὰ καὶ ἔρδειν πάντα δίκαια,
. . . .
δήμου τε πλήθει νίκην καὶ κάρτος ἕπεσθαι.

nam post v. 3 vel etiam post v. 2 id ipsum, in quo summa rei est, cautum

5. [3. 4.]

Ἡμετέρῳ βασιλῆϊ, θεοῖσι φίλῳ Θεοπόμπῳ, 318
ὃν διὰ Μεσσήνην εἵλομεν εὐρύχορον,
Μεσσήνην ἀγαθὴν μὲν ἀροῦν, ἀγαθὴν δὲ φυτεύειν·
ἀμφ' αὐτὴν δ' ἐμάχοντ' ἐννεακαίδεκ' ἔτη
νωλεμέως αἰεί, ταλασίφρονα θυμὸν ἔχοντες,
αἰχμηταὶ πατέρων ἡμετέρων πατέρες·
εἰκοστῷ δ' οἱ μὲν κατὰ πίονα ἔργα λιπόντες
φεῦγον Ἰθωμαίων ἐκ μεγάλων ὀρέων.

6. [5.]

Ὥσπερ ὄνοι μεγάλοις ἄχθεσι τειρόμενοι,
δεσποσύνοισι φέροντες ἀναγκαίης ὕπο λυγρῆς
ἥμισυ παντὸς ὅσον καρπὸν ἄρουρα φέρει.

7. [5.]

Δεσπότας οἰμώζοντες ὁμῶς ἄλοχοί τε καὶ αὐτοί,
εὖτέ τιν' οὐλομένη μοῖρα κίχοι θανάτου.

erat, no quid senatus consultis obrogarent, quod Tyrtacus v. 6 et 8 significat. Denique non obstat, quod Plut. dicit an seni g. s. resp. c. 10: τὴν ἐν Λακεδαίμονι ἀριστοκρατίαν ὁ Πύθιος πρεσβυγενέας, ὁ δὲ Λυκοῦργος ἄντικρυς Γέροντας ὠνόμασεν.

Fr. 5. Tria fragm. in unum coniunxi, et primum quidem alterumque iam Buttmann copulavit. V. 1 et 2. Pausan. IV 6, 2: Οὗτος δὲ ὁ Θεόπομπος ἦν καὶ ὁ πέρας ἐπιθεὶς τῷ πολέμῳ· μαρτυρεῖ δέ μοι καὶ τὰ ἐλεγεῖα τῶν Τυρταίου λέγοντα· Ἡμετέρῳ κτλ. — V. 3. servavit Schol. ad Plat. p. 448 ed. Bekk.: Ἀφικόμενος δὲ οὗτος (Τυρταῖος) εἰς Λακεδαίμονα καὶ ἐπίπνους γενόμενος συνεβούλευσεν αὐτοῖς ἀνελέσθαι τὸν πρὸς Μεσσηνίους πόλεμον, προτρέπων παντοίως· ἐν οἷς καὶ τὸ φερόμενον εἰπεῖν ἔπος· Μεσσήνην ἀγαθὸν μ. ἀ. ἀγαθὸν δὲ φ. et similiter idem p. 388 et Olympiod. in Alcib. I 162. (Olymp. etiam φυτεῦσαι.) ἀγαθὴν bis scripsit Buttmann. Respicit Strabo VIII 366. — V. 4...8. Strabo affert VI 279: Μεσσήνη δὲ ἑάλω πολεμηθεῖσα ἐννεακαίδεκα ἔτη, καθάπερ καὶ Τυρταῖός φησι· Ἀμφ' αὐτὴν κτλ. Adde Pausan. IV 15, 2, ubi versus 4. 5. 6, et IV 13, 4, ubi v. 7 et 8 leguntur. — V. 4. ἀμφ' αὐτὴν Pausan., ἄμφω τώδ' Str. — V. 6. αἰχμηταί, Strabonis libri αἰχμητάς et deinde ἡ μητέρων. Respicit Strabo VIII 362: τὴν μὲν οὖν πρώτην κατάκτησιν αὐτῶν (Messeniorum) φησὶ Τυρταῖος ἐν τοῖς ποιήμασι κατὰ τοὺς τῶν πατέρων πατέρας γενέσθαι. — V. 7. δ' Xylander, om. Strab. libri.

Fr. 6. Pausan. IV 14, 3: ἐς τιμωρίας δέ, ἃς ὕβριζον ἐς τοὺς Μεσσηνίους, Τυρταίῳ πεποιημένα ἐστίν· Ὥσπερ κτλ. — V. 3. παντὸς ὅσον Ahrens, πᾶν ὅσσον Kuhn, πάνθ' ὅσσων AXKFcAgPc, πάνθ' ὅσων MLab, πάνθ' ὅσον PdVab. Schneidewin (Philol. I 588) ἥμισα πάνθ' ὅσσον.

Fr. 7. Pausan. eod. l.: Ὅτι δὲ καὶ συμπενθεῖν ἔκειτο αὐτοῖς ἀνάγκη, δεδήλωκεν ἐν τῷδε· Δεσπότας κτλ. quod ex eodem carmine esse apparet. — V. 1. οἰμώζοντες, οἰμώζοντας VaLb.

8.

Strabo VIII p. 362: *Πλεονάκις δ' ἐπολέμησαν διὰ τὰς ἀποστάσεις τῶν Μεσσηνίων· τὴν μὲν οὖν πρώτην κατάκτησιν αὐτῶν φησι Τυρταῖος ἐν τοῖς ποιήμασι κατὰ τοὺς τῶν πατέρων πατέρας γενέσθαι· τὴν δὲ δευτέραν, καθ' ἣν ἑλόμενοι συμμάχους Ἀργείους τε* 319
καὶ Ἠλείους (Kramer coni. *Ἀρκάδας*) *καὶ Πισάτας ἀπέστησαν, Ἀρκάδων μὲν Ἀριστοκράτην τὸν Ὀρχομενοῦ βασιλέα παρεχομένων στρατηγόν, Πισατῶν δὲ Πανταλέοντα τὸν Ὀμφαλίωνος, ἡνίκα φησὶν αὐτὸς στρατηγῆσαι τὸν πόλεμον τοῖς Λακεδαιμονίοις.*

9.

Aristot. Eth. Nic. III 8, 5 (III 11): de iis disserens, qui vi cogunt milites, ut fortiter pugnent: *Καὶ οἱ προτάττοντες, κἂν ἀναχωρῶσι τύπτοντες, τὸ αὐτὸ δρῶσι· καὶ οἱ πρὸ τῶν τάφρων καὶ τῶν τοιούτων παρατάττοντες· πάντες γὰρ ἀναγκάζουσι· δεῖ δὲ οὐ δι' ἀνάγκην ἀνδρεῖον εἶναι, ἀλλ' ὅτι καλόν.* ubi Eustratius *τοῦτο περὶ Λακεδαιμονίων λέγοιτ' ἄν· τοιαύτην γάρ τινα μάχην, ὅτε πρὸς Μεσσηνίους ἐμαχέσαντο, ἐπολέμουν, ἧς καὶ ὁ Τυρταῖος μνημονεύει.*

II. (ΥΠΟΘΗΚΑΙ.)

10. [6.]

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ ᾗ πατρίδι μαρνάμενον.
τὴν δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγροὺς
πτωχεύειν πάντων ἔστ' ἀνιηρότατον,
πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι
παισί τε σὺν μικροῖς κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσεται, οὕς κεν ἵκηται
χρησμοσύνῃ τ' εἴκων καὶ στυγερῇ πενίῃ,
αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
πᾶσα δ' ἀτιμία καὶ κακότης ἕπεται.
εἰ δ' οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμί' ὤρη

Fr. 10. Lycurg. in Leocr. 107: *χρήσιμον δ' ἐστὶ καὶ τούτων ἀκοῦσαι τῶν ἐλεγείων (τοῦ Τυρταίου), ἵν' ἐπίστησθε οἷα ποιοῦντες εὐδοκίμουν παρ' ἐκείνοις (τοῖς Λακεδαιμονίοις)· τεθνάμεναι γὰρ κτλ.* — V. 1. *ἐπί*, V. Franke *ἐνί*. — V. 2. *ᾗ*, AB *τῇ ἑαυτοῦ*. — V. 3. *αὐτοῦ* Z Ald., v. *αὑτοῦ*, V. Franke *ἣν δ' αὐτοῦ*. — V. 4. *ἀνιηρότατον, ἀνιαρότατον* P, *ἀνιαρώτατον* AB et L a pr. m. — V. 6. *μικροῖς*, Z *μικρᾷ*. — V. 7. *μὲν* om. A a pr. m., Thiersch coni. *ἐχθρὸς γάρ τ' ἀστοῖσι*, Scaliger *ἐχθρὸς γὰρ τούτοισι*, Taylor *ἔχθιστος γὰρ τοῖσι*. — V. 9. *αἰσχύνει*, LP *αἰσχύνη*. — *τε*, Hartung *δὲ*. — *εἶδος*, olim conieci *εὖχος*. — V. 10. *πᾶσα*, Epkema *παισί*. — *ἀτιμία*, Bekker et Hermann *ἀτιμίη*, Ursinus *ἀθυμία*, Scaliger *ἀθυμίη*. — V. 11. *εἰ δ'* V. Franke et Passow, vulgo *εἶθ'*, iidem in fine

γίγνεται, οὔτ' αἰδὼς οὔτ' ὄπις οὔτ' ἔλεος,
θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα καὶ περὶ παίδων
θνήσκωμεν ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι.
ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε μηδὲ φόβου,
ἀλλὰ μέγαν ποιεῖσθε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν,
μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι·
τοὺς δὲ παλαιοτέρους, ὧν οὐκέτι γούνατ' ἐλαφρά,
μὴ καταλείποντες φεύγετε, τοὺς γεραιούς·
αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πεσόντα
κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη πολιόν τε γένειον,
θυμὸν ἀποπνείοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα —
αἰσχρὰ τάγ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν —
καὶ χρόα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,

V. 12 comma ponunt (vulgo plene interpungitur), ut v. 13 apodosin contineat. Sauppe ἢ ῥ' vel ἢ θ', Thiersch verba εἶθ' οὕτως Lycurgi esse putat, qui omissis aliis versibus deinde pergat recitare Tyrtaei versus . . . Ἀνδρός τοι, amicus Thierschii εἰ δ' ἄγεθ' οὕτως ἀνδρὸς ἀλ. eiecto τοι, Hermann εἰ δ' οὕτως οὔτ' ἀνδρὸς ἀλ. ού. ὤ. γ. οὐδ' αἰδώς, ἔς τ' ὀπίσω τελέθει, ut ante ἔς τ' negatio repetenda sit, quae illi οὔτε respondeat, Ahrens εἰ δ' οὕτως ἀνδρὸς τότ' (nunc τε scribit) ἀλ. . . . οὔτ' ὀπίσω γένεος, Schneidewin εἰ δ' οὔ πως ἀνδρός τοι. — ὤρη, ὤρη ABLPZ. — V. 12. οὔτ' αἰδὼς, οὐδ' αἰδὼς Z. — οὔτ' ὄπις οὔτ' ἔλεος scripsi, vulgo εἰσοπίσω τελέθει, sed ABP οὔτ' ὀπίσω τέλος (P τελ.) et οὔτ' ὀπίσω etiam L a m. pr., sed corr. ἔς τ' ὀπίσω ut Z. — V. 13. τῆσδε, τῆς γε Z. — μαχώμεθα, μαχόμεθα ABP. — V. 14. θνήσκωμεν, θνήσκομεν AB. — ψυχέων Ald., ψυχάων ABLPZ. Ahrens θνησκέμεν εὐψύχως, Kayser post v. 13 pentametrum, ante v. 14 hex. excidisse putat, Hartung post v. 14 plura esse omissa videtur existimare, Lentsch a v. 15 novum diversae elegiae fragmentum inchoari arbitratur, quoniam hic et infra iuvenes compellentur, supra (v. 1—14) virorum fiat mentio. — V. 16. μηδὲ φόβου, Z μήτε φόβου. — αἰσχρᾶς, Sauppe αἰσχρῆς. — V. 17. ἀλλά, Hecker μηδὲ. — ποιεῖσθε ABP, vulgo ποιεῖτε. — V. 18. μαρνάμενοι, LPZ μαχόμενοι. — V. 20. γεραιούς Z, γηραιούς ABLP, conicei γεραρούς, idem etiam Winckelmann, sed fort. poeta scripsit τοὶ νεαροί, Kayser ἀνηλεγέως coniecit, χηρείους Ahrens deleto τοὺς, Hartung γηραλέους. — V. 21. γάρ, AB μὲν γάρ. — V. 22. πρόσθε, B πρόσθεν. — V. 25. φίλαις ἐν, BZ φίλ' ἐνί, Schneidewin φίλῃς ἐν. — V. 26. τάγ' vel τά γ' vulgo, Hermann τά τ', Sauppe τὰ δ', Osann γάρ. Ego coniеci olim αἴσχεα τ' ὀφθαλμοῖς, Cobet αἰσχρὸν ἐν ὀφθαλμοῖς, Hecker αἰσχρόν τ' ὀφθ., idemque priore versu ἔντερά θ' αἱματόεντα coniecit, ipse, ut puto, mox improbaturus. Deinde Reiske νεμεσήτ' ἐνιδεῖν, V. Franke νεμεσητὰ ἰδεῖν, possis νεμεσήτ' ἐσιδεῖν. — V. 27. νέοισι δὲ, Thiersch νέῳ δέ τε· cf. Hom. Il. X 71: νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν Ἀρηϊκταμένῳ, δεδαϊγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ ὅττι φανήῃ· ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος, τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.

ὄφρ' ἐρατῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ·
ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξίν,
ζωὸς ἐών, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών.
ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών.

11. [7.]

Ἀλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικήτου γένος ἐστέ, 321
θαρσεῖτ', οὔπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει·
μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε,
ἰθὺς δ' εἰς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἐχέτω,
ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαίνας
κῆρας ὁμῶς αὐγαῖς ἠελίοιο φίλας.
ἴστε γὰρ Ἄρηος πολυδακρύου ἔργ' ἀΐδηλα·
εὖ δ' ὀργὴν ἐδάητ' ἀργαλέου πολέμου,
καὶ θαμὰ φευγόντων τε διωκόντων τε γέγευσθε,

V. 28. ἐρατῆς Z, itaque Valckenaer coniecit, ἀρετῆς ABLP, ἄρα τῆς vulgo, ἄρα τις χ' V. Franke, ego in proecdosi ἄρα τις. — V. 29. θηητὸς Reisko, libri θνητοῖσιν. — V. 31 et 22. Stoll (quemadmodum iam ante Brunck et Gaisford, nuper Hartung) in Philologo IV 169 subditicios censet, iniuria, quamquam distichon hoc repetitur Eleg. 11 v. 21. 22. Weil post hoc distichon plura omissa esse censet. — Ceterum et haec elegia, et quae deinceps sequuntur 11 et 12, integra sunt carmina, quamquam Franke elegiam 10 et 11 in unum coniungere conatus est, versibus aliis traiectis aliis obelo notatis, cui iure iam adversatus est Aug. Matthiae (de Tyrtaei carminibus Altenb. 1820). Thiersch in Act. phil. Mon. III 624 omnia in breves quasdam particulas dissolvere conatus est. Etiam Osann censet ea, quae Lycurgus adscripsit, ex diversis carminibus pro oratoris consilio excerpta esse, item eleg. 11 exordio carere: fugit homines doctos particulas γάρ et ἀλλὰ γάρ in prooemiis horum carminum insignem orationi vigorem addere, nec meminerunt idem etiam usu venire in oratione pedestri, velut in Xenophontis Oeconomico, Symposio, item in libellis περὶ πολιτείας Λακεδαιμονίων et Ἀθηναίων.

Fr. 11. Stob. Flor. L 7: Τυρταίου· (sic A Trinc., Vind. a m. s. ἡρωελεγεῖα) Ἀλλ' Ἡρακλῆος κτλ. Resp. v. 1 Plutarch. de nobil. c. 2: ὁ Τυρταῖος τοὺς αὐτοῦ στρατιώτας εἰς πόλεμον παρακαλούμενος, γενεὰν Ἡρακλέους ἀνικήτου φησὶν αὐτούς. — V. 1. Gesn. margo ἀνίκητον. — V. 2. οὔπω, Hecker οὔπως vel οὔ τοι, et posterius hoc Osann requirit. — V. 4. In proecdosi hic et v. 10 ἐς scripsi, et v. 5 ἐχθρὴν. — V. 6. κῆρας ὁμῶς αὐγαῖς Grotius, κῆρας αὐγαῖς A. Voss, Vind., κῆρας ἐπ· αὐγαῖσιν ἠ. φίλαις B, αὐγαῖσιν κῆρας Gesn. in m., Schneidewin κῆρας ἐπ' ἴσ' αὐγαῖς, similiter Osann εἴσ', quod prorsus non ferendum. Etenim ὁμῶς cum omissum et postea in margine adiectum esset, per errorem insertum versui seq. et inde illud ὡς ortum, quod prorsus incommodum. — V. 7. Ἄρηος scripsi, et sic Emperius, v. ὡς Ἄρεως (Voss. ὡς Ἄρεος). Schneidewin ἴστε γὰρ ὢν Ἄρεος. — Ib. B et Gesn in m. πολυδακρύτου. — ἀΐδηλα Ars. et marg. Gesn., v. ἀρίδηλα. — V. 9. θαμὰ scripsi idque etiam Schneidewin proposuit, omissum fuit in archetypo, itaque librarii pro arbitrio suppleverunt, παρὰ Voss., πρὸς B., .ξ· Vind., μετὰ v. — τε ante διωκ. om. Trinc. (Vindob.) — τε γέγευσθε scripsi, τ'

ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἠλάσατε.
οἳ μὲν γὰρ τολμῶσι παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
ἔς τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἴέναι,
παυρότεροι θνήσκουσι, σαοῦσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή.
οὐδεὶς ἄν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα,
ὅσσ', ἢν αἰσχρὰ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.
ῥιγαλέον γὰρ ὄπισθε μετάφρενον ἐστὶ δαΐζειν
ἀνδρὸς φεύγοντος δηΐῳ ἐν πολέμῳ·
αἰσχρὸς δ' ἐστὶ νέκυς κακκείμενος ἐν κονίῃσιν
νῶτον ὄπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.
ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν 322
στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών,
μηρούς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὤμους
ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος·
δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς·
ἔρδων δ' ὄβριμα ἔργα διδασκέσθω πολεμίζειν,
μηδ' ἐκτὸς βελέων ἑστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
ἀλλά τις ἐγγὺς ἰὼν αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ
ἢ ξίφει οὐτάζων δήϊον ἄνδρ' ἑλέτω·
καὶ πόδα παρ ποδὶ θεὶς καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,

ἔγευσθε Voss., τ ἄγεσθε A, τ' ἐγένεσθε Trinc. (et Vind. sec. Schneidewin, sec. Gaisf. ἄγεσθε vel ἄγευθ.) se potuit sane dici καὶ πρὸς φευγόντων τε διωκομένων τ' ἐγένεσθε, cf. Aesch. Sept. 497 πρὸς τῶν κρατούντων ἐσμέν, οἱ δ' ἡσσημένων. — V. 13. σαοῦσι Buttmannus, v. σάουσι. — V. 14. A πᾶσ' (α) πώλετο. — V. 15. οὐδείς, fort. οὐδεὶς δ' ut Ursin. — V. 16. ἢν et γίγνεται Valckenaer, v. ἂν et γίνεται; idem etiam αἰσχροπαθῇ, vel ὅσσαπερ αἰσχρὰ παθεῖν γίγνεται ἀνδρὶ κακῷ coniecit, similiter Hartung, nisi quod ὅσσα κάκ' scripsit. Fort.: ὅσσ' αἰσχρ', ἤν τι πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακῷ. — κακά, B supra κακῷ. — V. 17. ῥιγαλέον scripsi, legebatur ἀργαλέον, Ahrens ἁρπαλέον, Hartung permire θαρσαλέον, quod interpretatur: „es gehoert gar kein Muth dazu." Librorum lectio aperte corrupta; nam fugientem interimere facillimum est: neque tamen ῥηΐδιον hic scribendum, sed ῥιγαλέον: ipsi enim Spartani fugientibus parcere solebant, vid. Plut. Lyc. c. 22: Τρεψάμενοι δὲ καὶ νικήσαντες ἐδίωκον ὅσον ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων, εἶτα εὐθὺς ἀνεχώρουν οὔτε γενναῖον οὔτε Ἑλληνικὸν ἡγούμενοι κόπτειν καὶ φονεύειν ἀπολεγομένους καὶ ἀποκεχωρηκότας. cf. O. Müller Dor. T. II p. 247. — V. 18. δηΐῳ, Franckius δήϊον. — V. 19. αἰσχρὸς codd., αἰσχρὸν Gesn. margo Trinc. — κακκείμενος A, v. κατακείμενος. — V. 24. γαστρί, Voss. Ars. δουρί. — V. 25. ὄβριμον, ὄμβριμον Ars. — V. 27. ἔρδων servavi, corrigunt ἕρδων. — ὄβριμα vulgo, ὄμβριμα Voss. Ars. — πολεμίζειν, Arsenius πολεμίζων, Voss. πολεμίζ', unde ἔρδειν . . . πολεμίζων coniicias. — V. 28. A ἑστάτ'. — V. 29—34 Weil de medio tollendos censet, quippo qui ex alia recensione sint additi.

ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ καὶ κυνέην κυνέῃ
καὶ στέρνον στέρνῳ πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
ἢ ξίφεος κώπην ἢ δόρυ μακρὸν ἑλών.
ὑμεῖς δ', ὦ γυμνῆτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος
πτώσσοντες μεγάλοις βάλλετε χερμαδίοις,
δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτούς,
τοῖσι πανόπλοισι πλησίον ἱστάμενοι.

12. [8.]

Οὔτ' ἂν μνησαίμην οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην

V. 33. *πεπλημένος* Brunckius, v. *πεπαλημένος*. — V. 37. *ξεστοῖσιν* epitheton tantum ornans foret, sed distinguenda snnt haec iacnla, qnibns milites levis armatnrae utebantnr, a pilis hoplitarum (v. 29 *ἔγχεϊ μακρῷ*, v. 34 *δόρυ μακρὸν*), itaqne *ξυστοῖσιν* coniicio; apud Homerum quidem basta procera appellari solet, nt est *μακροῖσι ξυστοῖσι* Il. *ν* 497 et *νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ... δύω καὶ εἰκοσίπηχυ* ο 677, sed postea dicta snnt iacnla brevinscnla, nt Herodot. II 71 *ξυστὰ ἀκόντια*, Xenopb. Cyr. VII 1, 33 *ἔνθα δὴ δεινὴ μάχη ἦν καὶ δοράτων καὶ ξυστῶν καὶ μαχαιρῶν*, itaqne equites potissimum ntebantur, vid. ib. IV 6, 1. — V. 38. *πανόπλοισι* Dindorf, *πανοπλίοισι* A Voss. Trinc. Vindob., *πανοπλίταις* B Gesn. marg., *ταῖσι πανοπλίαις* Ursinus, *πανοπλίοις* v. — *πλησίον*, B (?) *ἐγγύθεν*. Hartung scripsit *ἀκοντίζοντες ὀϊστοὺς ἱέντες, πανόπλοις πλησίον ἱστάμενοι*. Weil totum distichon Tyrtaeo abiudicat.

Fr. 12. Stob. Flor. LI 1 affert primum v. 1—14: *Τυρταίου* (sic A Trinc.), tum LI 5 v. 15—44 (*Τυρταίου* Trinc., *Ἡρωελεγεῖα* Voss. et Vind. in m., om. lemma A), sed recte Brunck, alii haec in unum coniunxerunt, quae videntur casu magis, quam consnlto ap. Stobaenm diremta, neque tamen assentior Weilio, qui Stobaei libros traiectione corrigendos censet, nt post integrum Tyrtaei elegiam (LI 1. 5) continno sequantur versus Enripidei (2. 3. 4. 6), nam Stobaeus alias qnoque ea, qnae continuo se excipiunt, diremit. Continuo post v. 14 secntum esse v. 15 maxime docet quod bacc ipsa particnla carminis inter Theognidea recepta est v. 1003—6 hoc modo: *Ἥδ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον, κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ· ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ, ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ*. Et ad eandem elegiam utrumque fragmentnm pertinere docet etiam repetitio consulto adhibita v. 10 et 20; accedit quod Plato qnoqne in Legibus utramque partem respexit, cf. qnae dixi in Mnseo Rhen. novo III 213 seq. Bernhardy tamen Hist. Litt. Gr. II 346 (II 1,436 ed. 2) multa sibi reperisse visus est, qnae offensioni sint, cni inre adversatus est etiam Schneidewin Philol. III 106. — V. 1. Plato Leg. I 629: *Τυρταῖον ... ὃς δὴ μάλιστα ἀνθρώπων περὶ ταῦτα ἐσπούδακεν εἰπών, ὅτι· οὔτ' ἂν μν. οὔτ' ἐν λ. ἄ. τιθείμην, οὔτ' εἴ τις πλουσιώτατος ἀνθρώπων εἴη, φησίν, οὔτ' εἰ πολλὰ ἀγαθὰ κεκτημένος, εἰπὼν σχεδὸν ἅπαντα, ὃς μὴ περὶ τὸν πόλεμον ἄριστος γίγνοιτ' ἄν.* et ib. II 660: *ἐὰν δ' ἄρα πλουτῇ μὲν Κινύρα τε καὶ Μίδα μᾶλλον, ᾖ δὲ ἄδικος, ἄθλιός τ' ἐστὶ καὶ ἀνιαρῶς ζῇ, καὶ οὔτ' ἂν μνησαίμην, φησὶν ὑμῖν ὁ ποιητής, εἴπερ ὀρθῶς λέγει, οὔτ' ἐν λ. ἄ. τιθείμην, ὃς μὴ πάντα τὰ λεγόμενα καλὰ μετὰ δικαιοσύνης πράττοι καὶ κτῷτο, καὶ δὴ καὶ δηΐων οὗτος ἂν ὀρέγοιτο ἐγγύθεν ἱστάμενος, ἄδικος δὲ ὢν μήτε τολμῷ ὁρῶν φόνον αἱματόεντα, μήτε νικῷ θέων Θρηΐκιον Βορέην, μήτε ἄλλο αὐτῷ μηδὲν τῶν λεγομένων ἀγαθῶν γίγνοιτό ποτε.* unde restitutum *τιθείμην*. Stob.

οὔτε ποδῶν ἀρετῆς οὔτε παλαισμοσύνης, 323
οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην,
οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη,
πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω μάλιον,
οὐδ' εἰ Ταντալίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι,
οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς·
οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὁρῶν φόνον αἱματόεντα
καὶ δηΐων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἱστάμενος.
ἥδ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ.
ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ,
ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ
νωλεμέως, αἰσχρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάθηται,
ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
θαρσύνῃ δ' ἔπεσιν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστώς·
οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ·
αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας 324
τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης·

τιθείην (ib. pro ἐν λόγῳ habent A Vind. Trinc. ἂν λόγῳ). — V. 2. παλαισμοσύνης, A Vind. Trinc. παλαιμοσύνης, fort. recte. — V. 3. ἔχοι, ἔχοις Vind., ἔχει A Voss. — V. 4. θέων, B θεῶν. — V. 5. χαριέστερος, Trinc. χαριέστατος. — V. 6. Κινύρεω μάλιον G. M. Schmidt, cf. Hesych.: Μάλιον· μᾶλλον, Choerob. Orth. p. 240: Ἴωνες δὲ τὸ μᾶλλον μάλιον λέγουσιν. Vulgo Κινυρέοιο μᾶλλον, et sic Vind. A (hic tamen Κινυρεοῖο), B Κινύραο πλέον, Camerarius Κινύρεω βάθιον. Ceterum cf. Plato Rep. III 408 B: οὐδ' εἰ Μίδου πλουσιώτεροι εἶεν. Clem. Al. Paedag. III 233: ἐὰν μὲν ἄρα πλουτῇ Κινύρα τε καὶ Μίδα μᾶλλον, ᾖ δὲ ἄδικος καὶ ὑπερήφανος. — V. 8. cf. Plat. Phaedr. 269 A: τί δέ, τὸν μελίγηρυν Ἄδραστον οἰόμεθα κτλ. — V. 9. ἔχοι, ἔχει A et Vind. a m. pr. — πλὴν om. B. — V. 10. οὐ γὰρ ἀνήρ, Hartung εἰ μὴ ἀνήρ, et v. 11 εἰ μὴ τετλαίη τ' ἐνορῶν, male utrumque, ac Plato quoque his mutationibus aperte adversatur. — V. 11. μὴ τετλαίη, Vind. Trinc. μήτε τλαίης. — φόνον, πόνον A a m. pr. cf. Plat. Leg. I 629 E: εἴρηκας γοῦν ὧδε ἐν τοῖς ποιήμασιν, ὡς οὐδαμῶς τοὺς τοιούτους ἀνεχόμενος· οἳ μὴ τολμήσωσι μὲν ὁρᾶν φόνον αἱμ. κ. δ. ὀρέγοιντ' ἐγγ. ἱστάμενοι. — V. 13—16 leguntur in Theognideis v. 1003—6. — ἥδ' Hermann, vulgo ἡ δ'. — τόδ', τόγ' B, idem inverso ord. ἄριστον ἐν ἀ. ἄεθλον. — V. 14. νέῳ, Theogn. σοφῷ. — V. 16. ἀνήρ, Upton coni. ἂν εὖ. Hunc respicit Plato Leg. I 630 B: διαβάντες δ' εὖ καὶ μαχόμενοι ἐθέλοντες ἀποθνήσκειν ἐν τῷ πολέμῳ, ὡς φράζει Τυρταῖος, τῶν μισθοφόρων εἰσὶ πάμπολλοι. — V. 17. αἰσχρᾶς, A αἰσχροῖ, ego in proecdosi αἰσχρῆς scripsi. — V. 19. δ' ἔπεσιν Hermann, vulgo δὲ πεσεῖν, Voss. om. δε. — V. 22. τ', Vind. θ', A δ'. — ἔσχεθε, A ἔχεσκε.

ὅς δ' αὖτ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμόν
  ἄστυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλεΐσας,
πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
  καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος,
τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
  ἀργαλέῳ τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις·
καὶ τύμβος καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι
  καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω.
οὐδέ ποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ,
  ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἐὼν γίγνεται ἀθάνατος,
ὅντιν' ἀριστεύοντα μένοντά τε μαρνάμενόν τε
  γῆς πέρι καὶ παίδων θοῦρος Ἄρης ὀλέσῃ.
εἰ δὲ φύγῃ μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,
  νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἕλῃ,
πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοί,
  πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτόν
  βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει,
πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι οἵ τε κατ' αὐτόν
  εἴκουσ' ἐκ χώρης οἵ τε παλαιότεροι.
ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἱκέσθαι
  πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθιεὶς πολέμου.

V. 23. ὅς δ' αὖτ' scripsi, cum autem coniecissem εἰ δέ τις vel ἄνδρα δ' ὅς, ut v. 27. τὸν δ' ὀλ. κτλ. sit apodosis, vulgo αὐτὸς δ' et plene interpungitur v. 26, Hartung ὅστις δ'. — V. 25. πολλά, A πολλὰ δέ. — V. 31—34 Weil ex alia elegia petitos esse existimat. — V. 31. οὐδέ ποτε Hermann, vulgo οὐδέποτε. — V. 35. εἰ, Brunck ἤν, contra Ursinus et Steph. φύγοι... ἕλοι. — τανηλεγέος, Vind. τανηλεγέως. — V. 36. ἕλῃ, B ἕχῃ. — V. 37. μιν om. A., Schneidewin coniecit μέν. — V. 38. τερπνὰ A, θερπνὰ vulgo. — V. 39. γηράσκων A, vulgo γηράσκων δ', explicantur his versibus 39—42 verba πολλὰ τερπνὰ παθών. — μεταπρέπει Vind. Trinc., vulgo μετατρέπει. — In Theognideis haec sunt contracta et male cum alienis versibus conglutinata v. 933: Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ· ὄλβιος ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν· πάντες μιν τιμῶσιν· ὁμῶς νέοι οἵ τε κατ' αὐτὸν χώρης εἴκουσιν, τοί τε παλαιότεροι· γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν βλάπτειν οὐδ' αἰδοῦς οὐδὲ δίκης ἐθέλει. Franke v. 39—42 subditicios censet, Thiersch Act. Mon. III 636 existimat v. 41. 42 ante v. 39. 38 collocandos, et πάντες δὴ ἐν θώκοισι coniecit, contra Schneidewin vulgatum ordinem tuetur, sed v. 37 et 38 eiiciendos esse censet, quod fieri nequit, nam vir fortis continuo ab omnibus, quamvis nondum ad senectutem pervenerit, honorari solet. Schneidewino assensus est Leutsch, qui hoc distichon (v. 37. 38) Mimnermo tribuit. — V. 42. εἴκουσ' ἐκ χώρης, Schneidewin εἴκουσιν χώρης, Leutsch χώρης εἴκουσιν τοί τε ut est ap. Theogn., ego χώρης οἱ εἴκουσ'. — V. 44. θυμῷ AB, θυμὸν Vind. Voss. Trinc. — μεθιείς, B μεθείς. — πολέμου Ursin. et marg. Gesn., libri πόλεμον.

13. [10.]

Αἴθωνος δὲ λέοντος ἔχων ἐν στήθεσι θυμόν.

14. [9.]

Πρὶν ἀρετῆς πελάσαι τέρμασιν ἢ θανάτου.

III. ΕΜΒΑΤΗΡΙΑ.

15. [11.]

Ἄγετ', ὦ Σπάρτας εὐάνδρου
κοῦροι πατέρων πολιατᾶν,
λαιᾷ μὲν ἴτυν προβάλεσθε,
δόρυ δ' εὐτόλμως [βάλλετε]
μὴ φειδόμενοι τᾶς ζωᾶς·
οὐ γὰρ πάτριον τᾷ Σπάρτᾳ.

Fr. 13. Galen. de Hippocr. et Platon. plac. III T. I p. 267 ed. Bas. *οἷον καὶ ὅταν εἴπῃ (Χρύσιππος) Τυρταῖον λέγοντα· Αἴθωνος κτλ. ὅτι μὲν γὰρ ἔχει ὁ λέων θυμὸν ἀκριβῶς ἅπαντες ἄνθρωποι καὶ πρὶν ἀκοῦσαι Τυρταίου γιγνώσκομεν.* et ibid.: *Τύρταιος δέ γε, καθάπερ οὖν καὶ Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ἅπαντες οἱ ποιηταὶ σφοδρότατον ἔχειν φασὶ τοὺς λέοντας τὸν θυμόν, ὥστε καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅστις ἂν ᾖ θυμοειδέστατος εἰκάζουσι λέοντι.*

Fr. 14. Plutarch. de Stoic. repug. c. 14: *καὶ τὸ Τυρταίου τὸ πρὶν ἀρετῆς κτλ.* — *πρὶν*, Brunck *πρίν γ'*.

Fr. 15. Dio Chrys. I 34 ed. Emp.: *ἔτι δὲ οἶμαι τὴν παρακλητικήν, οἷα τῶν Λακωνικῶν ἐμβατηρίων, μάλα πρέπουσα τῇ Λυκούργου πολιτείᾳ καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἐκείνοις· ἄγετ' ὦ κτλ.* ubi Schol. secund. Morellium: *παρακλητικὰ ἐκ τῶν Τυρταίου.* Tzetz. Chil. I 692: *Τυρταῖος Λάκων στρατηγὸς καὶ ποιητὴς ὑπῆρχεν Προτρεπτικὰ πρὸς πόλεμον γράψας ᾀσμάτων μέλη ... ὡς Δίων ὁ Χρυσόστομος οὕτω που γράφει λέγων· ἄγετ' ὦ κτλ.* Ahrens olim haec in tetrametros redigere instituit. — V. 1. *Σπάρτας*, V *παρτα*. — V. 2. *κοῦροι*, M *κοῦρα*. — *πατέρων* CMAVP Tzetz., *πρότερον* m in marg., *πρῶτον* rell. — *πολιατᾶν* scripsi, *πολιητᾶν* P, quod Hermann coniecit, *πολιηταν* V, *πολιητῶν* M, *πολιητᾶς* C, *πολιῆται* M in m. et rell., om. Tzetz., Ahrens *ὁπλιτᾶν*, Schneidewin *πανοπλιτᾶν*, Thiersch *ἄγετ' ὦ Σπάρτας πολιᾶται, κοῦροι πατέρων εὐάνδρων.* — V. 3. *λαιᾷ μὲν* V et Tzetzes, *λαᾶ μὲν* C, *λαιὰν μὲν* M, *λαιᾷ μέντοι* mr. — *ἴτυν*, B *ἴτην*. — *προβάλεσθε*, *προβάλλεσθε* BCMP a m. s. (a m. pr. *προβάλλεσθαι*) et Tzetz. (cod. B Tzetz. *προβάλλοντες*). — V. 4. *δ'* eiecerunt Klotz et Thiersch. — *βάλλετε* cancellis sepsi, nam est haud dubie a librariis profectum ad versum redintegrandum; Tyrtaeus scripsisse videtur *δόρυ δεξιτερᾷ δ' εὐτόλμως.* Ceterum *βάλλετε* libri meliores PCM (supra *βάλλοντες*) var. lect. v., sed *βάλλοντες* V et rell., Luzac et Thiersch *πάλλοντες.* — V. 5. *φειδόμενοι*, Tzetz. *φείδεσθε*, unde prius *πάλλοντες . . φείδεσθαι* conieci. — *τᾶς ζωᾶς* M, *τὰς ζωᾶς* C, *ζωᾶς* rell. — V. 6. *πάτριον* CM (corr. *πάτρι*), *πατρὶ* B, *πάτρι* v. — *τᾷ Σπάρτᾳ* CM (corr. *τῆς σπάρτας*) Tzetz., *τᾶ Σπάρτα* B, *τᾶς Σπάρτας* v. Contra mr pro hoc versu nihil nisi *περὶ πάτρας*.

* 16. [12.]

Ἄγετ᾽, ὦ Σπάρτας ἔνοπλοι κοῦροι, ποτὶ τὰν Ἄρεος κίνασιν.

17.

Schol. Hephaest. 157 ed. 2 Gaisford: *Εὑρίσκεται δ᾽ ἁπλῶς ἐν μέσῳ λέξεως κοινὴ καὶ ἐν παλιμβακχείῳ, ὡς καὶ παρὰ Τυρταίῳ ἥρωες· οὕτως γὰρ ἔλαβε τὸν δεύτερον πόδα τοῦ στίχου.* Igitur ἥρωες paenultima correpta dixit Tyrtaeus, ut saepe est apud Pindarum, iu sede secunda hexametri ut videtur.

Hartung praeterea Tyrtaeo tribuit versus trimetros iambicos, de quibus dixi Carm. popul. VI. — G. Wolf Tyrtaei nomen restituere voluit apud Lydum de mensibus p. 117, ubi *Εὔρυτος ὁ Λακεδαιμόνιος ὁ μελοποιὸς* legitur (de quo loco dixi p. 1014 ed. 2), uon recle: nam a Tyrtaei ingenio hoc prorsus abhorret: nec magis probanda Schmidtii coniectura, qui Alcmani viudicavit.

Fr. 16. Hephaest. 46 om. nom. auctoris: *Τὸ μέντοι τὸν σπονδεῖον ἔχον, ἀλλὰ μὴ τὸν ἀνάπαιστον παραλήγοντα, εἰσὶν οἳ Λακωνικὸν καλοῦσι, προφερόμενοι παράδειγμα· Ἄγετ᾽ κτλ.* Ἄρεος DE (iidem κίνησιν), vulgo Ἄρεως. Probabiliter ad Tyrtaeum referunt, Valckenarius Alcmani tribuit, quod sane scholiou cod. A videtur confirmare, *ἐπεὶ Ἀλκμὰν ἐχρήσατο, οὗτος δὲ Λάκων*, sed credo hoc grammatici αὐτοσχεδίασμα esse. — Ex Tyrtaeo conversus videtur versus ap. Mar. Viet. II 11: *Ite o Spartae primores fauste nunc Parcas ducentes*, quem illo falso Molossicum versum dicit temereque *moras* Laconici exercitus *Parcas* interpretatur. Sane nou ignoro plerosque existimare morarum institutum recens admodum esse, quemadmodum Schoemann Antiquit. Gr. I 298 ad belli Peloponnesii novissimum tempus refert, quandoquidem Xenophon primus commemoraverit: at iam Hermippus comicus inde fabulam *Μοίρας* inscripsisse videtur, quae fabula initio belli docta est, vid. Commentat. de comoedia Att. 318, estque verisimile Spartanos legiones suas inde ab antiquissimo tempore *μοίρας* sive *μόρας* appellavisse, sed descriptio exercitus reique militaris varias subiit vicissitudines.

III.

A S I U S.

Χωλός, στιγματίης, πολυγήραος, ἴσος ἀλήτῃ 326
ἦλθεν κνισοκόλαξ, εὖτε Μέλης ἐγάμει,
ἄκλητος, ζωμοῦ κεχρημένος, ἐν δὲ μέσοισιν
ἥρως εἱστήκει βορβόρου ἐξαναδύς.

Asius. Athen. III 125 B: *Κνισολοῖχος γάρ τις εἶ καὶ κατὰ τὸν Σάμιον ποιητὴν Ἄσιον τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον καὶ κνισοκόλαξ... τὰ μὲν οὖν τοῦ Ἀσίου, ἔφη ὁ Μυρτίλος, ἔπη ταῦτ᾽ ἐστι· Χωλὸς κτλ.* — V. 1. *ἶσος* P, v. *ἴσος*. — V. 2. *ἦλθεν κνισσοκόλαξ* B, *ἦλθε κνισσοκόλαξ* C, *ἦλθεν ὁ κνισοκόλαξ* PVL. Welcker *Κνισοκόλαξ*, ut nomen proprium sit, coniecit Cycl. Ep. I 144, de Creophylo Samio cogitans, idemque v. 4 de Melete fluvio, non de advena parasito accipienda esse existimat, cf. etiam Welcker Mythol. III 47. Si Meles Homeri pater intelligendus est, Asius fortasse Irum aliquem nuptiis intervenire finxit, quamquam Homerici Iri origo repetenda ex iis, quae Athen. VI 259 A refert. Ceterum non est hoc epigramma, sed pars maioris carminis.

IV.

PISANDER.

Ἀνδρὶ μὲν Ἱππαίμων ὄνομ' ἦν, ἵππῳ δὲ Πόδαργος.
καὶ κυνὶ Λήθαργος, καὶ θεράποντι Βάβης·
Θεσσαλός, ἐκ Κρήτης, Μάγνης γένος, Αἵμονος υἱός.
ὤλετο δ' ἐν προμάχοις ὀξὺν Ἄρη συνάγων.

Pisander. Anth. Pal. VII 304: *Πισάνδρου Ῥοδίου.* hoc m. 2 in marg., tum m. 1 *τούτου τοῦ ἐπιγράμματος μέμνηται Νικό(λαος) ὁ Δαμασκηνός:* x *ὡς ἀρίστου. εἰς Ἱππαίμονα τὸν ἐκ Κρήτης Μάγνητα.* Prius distichon legitur etiam ap. Dion. Chr. XXXVII T. II 532: *Ἀνδρὶ . . . Βάβης. τίς οὖν οἶδεν Ἑλλήνων οὐχ ὅτι τὸν ἵππον, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Ἱππαίμονα; δοκῶ μὲν οὐδὲ Μαγνήτων, ὅθεν ἦν Ἱππαίμων. οὗτος μὲν οὖν φροῦδος ἐξ ἀνθρώπων αὐτῷ Βάβητι καὶ Ποδάργῳ.* et ap. Polluc. VI 45: *οὐ μὴν οὐδὲ ὁ Μάγνης κύων, τὸ Ἱππαίμονος κτῆμα, ὁ Λήθαργος, ἀνώνυμος, ὃς τῷ δεσπότῃ συντέθαπται, καθάπερ μηνύει τοὐπίγραμμα· ἀνδρὶ κτλ.* et Eudoc. 96. — V. 1. *ὄνομ' ἦν* Anth. Poll. Eud. et ap. Dion. BM (in m. *ὄνομα ὦ*), sed reliqui codd. *ὄνομα τῷ.* — *Ἱππαίμων*, Eud. *Ἱππάμων.* — *ἵππῳ*, cod. Pal. *ἵππων*, quod deinde corr. — V. 2. *Λήθαργος* Dio Poll. Eud., *θήραγρος* Anth., sed a m. s. *γρ. λήθαργος* (haud dubie ex Nicolao Damasc.). — *Βάβης*, cod. Pal. *μάμης.* Eud. *Βάθης.* — V. 3. *ἐκ* in Pal. supra add. — *Αἵμονος* Plan., *αἵμονος* Pal. Ceterum Thessalus fuit equus, Creticus canis, Hippaemon Magnesius, servi, qui inferiore habetur loco, patriam consulto poeta videtur reticuisse: fuit fortasse Phryx, vid. Tit. Phryg. n. I ap. Stevart A Description of some ancient monuments in Lydia and Phrygia: BABA, idem nomen *Βάβυς*, vid. Proverbia *Κάκιον ἢ Βάβυς αὐλεῖ*, de quo cf. Athen. XIV 624 B et Zenob. Prov. IV 81, et *Βάβυος χορὸς* App. Prov. I 46. Ceterum etiam Pherecydis Syrii pater *Βάβυς* vocabatur, vid. Suid. *Φερεκύδης*, Diog. Laert. I 116. De significatione confer Phot. Bibl. p. 341 B: *Βάβια δὲ οἱ Σύροι, καὶ μάλιστα οἱ ἐν Δαμάσκῳ τὰ νεογνὰ καλοῦσι παιδία, ἤδη δὲ καὶ τὰ μειράκια ἀπὸ τῆς παρ' αὐτοῖς νομιζομένης Βαβίας θεοῦ.* Hartung meam explicationem reprehendit, nimium honorem cani aut equo tribui existimans patria eorum addita, quod mihi quidem non est offensioni: at quod ipse contendit haec omnia ad virum referenda esse, qui ex Magnesia Thessalica fuerit oriundus, cum maiores fuerint Cretenses, huic interpretationi non solum ordo verborum obstat, sed etiam hoc refragatur, quod Magnetes non credo illa aetate recte Thessalis accenseri; nam etiam postea Magnetes a ceteris Thessalis seiuncti fuerunt, cf. Aeschin. adv. Ctesiph. 83. His duobus argumentis nisus olim istam proposui explicationem. Sin omnia ad unum Hippaemonem referenda sunt, tria simul in eo laudari existimandum est, quoniam Magnetes ex Thessalia oriundi olim in Creta domicilium collocaverunt, haud ita multo post his sedibus relictis novam urbem Magnesiam ad Maeandrum condiderunt: nam haec fuit reapse Hippaemonis patria, non Creta, ut videtur lemma cod. Pal. indicare: etenim nulli omnino Magnetes Cretam insulam videntur obtinuisse, postquam sedes suas in Asiam transtulerunt: cf. etiam Hoeck Creta II 410.

V.

MIMNERMUS.

NANNΩ.

1. [1.] *)

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς Ἀφροδίτης; 327
τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι,
κρυπταδίη φιλότης καὶ μείλιχα δῶρα καὶ εὐνή,
ἔσθ' ἥβης ἄνθεα γίγνεται ἁρπαλέα
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν· ἐπεὶ δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
γῆρας, ὅ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τίθει,
αἰεί μιν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
οὐδ' αὐγὰς προσορῶν τέρπεται ἠελίου,
ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν·
οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός.

Mimnermus. Fr. 1. Stob. Flor. LXIII 16: *Μιμνέρμου· τίς δὲ κτλ.* V. 1. 2 affert Plut. de virt. mor. c. 6 s. p. n.: *ἀκολάστων μὲν γὰρ αἵδε φωναί· τίς δὲ χάρις, τί δὲ τερπνὸν ἄνευ χρυσῆς Ἀ. τ. . . . μέλει.* Cf. Apostol. XVI 61 c. Huc respicit Horat. Epp. I 6, 65: *Si, Mimnermus uti censet, sine amore iocisque Nil est iucundum, vivas in amore iocisque*, ubi schol. ΦΨ: „Mimnermus scriptor elegiorum fuit, qui dixit nil esse iocundum sine amore et iocis, concordans Epicureorum sectae.“ rectius ille quidem, quam Porphyrio, qui dicit Mimnermum in ecloga quadam Hieronymi (corrigunt *Epicuri*) sectam commendasse. V. 1. *τίς δὲ*, cod. Vind. Arsen. *τίς δαί*. — *χρυσῆς*, fort. *χρυσέης*, quemadmodum nunc etiam Meineke et Hartung scripserunt. — V. 3 et seq. om. cod. Vind. Trinc. — *δῶρα καὶ εὐνή*, Hecker *δῶρα Διώνης*, Hartung *δῶρ' Ἀφροδίτης*, Leutsch Philol. XIX 664. *μείλιχα μῆλα καὶ εὐνή.* — V. 4. *ἔσθ' ἥβης ἄνθεα* scripsi, *εἰ ἥβης ἄνθεα* AB, *ἄνθεα εἰ ἥβης* vulgo, Grotius *ἄνθεα τῆς ἥβης*, Schneidewin *εὐανθὴς ἥβη γ. ἁρπαλέη*, O. Schneider *ἄνθε' ἀεὶ ἥβη*, Kayser *ἄνθε' ὁμηλικίης* vel *ἡλικίης δ' ἄνθεα*, Ahrens *οἷ' ἥβης ἄνθεα*, Hermann *ἄνθεα ταῦθ' ἥβης*, Hertzberg *εἶ' (αἶ?) ἥβης ἄνθεα*, Hartung *ἄνθεα τέρπν' ἥβης*, Sauppe *εἰν ἥβης ἄνθει.* — V. 5. *ἐπεὶ δ'*, AB *ἐπεί τ'*, Brunck *ἐπὴν δ'*. — V. 6. *ὁμῶς καὶ καλὸν* libri, *ὁμῶς καὶ κακὸν* Hermann, *ὅμως καὶ καλὸν* Doederlein coni., quae coniecturae improbandae sunt, recte se habet librorum lectio; *ὁμῶς τίθει* eodem modo dictum est, quo Xenophon scripsit Agesil. 11, 12 *ἀεὶ τιθεὶς τὰ τῶν φίλων ἀσφαλῶς*. Ceterum *τίθει* scripsi, v. *τιθεῖ*. — V. 7. *αἰεί μιν* scripsi, v. *αἰεὶ μέν*. — V. 8. *προσορῶν*, Grotius *προσορᾶν*.

*) Numeri adiecti sunt editionis Bachianae.

2. [2.]

Ἡμεῖς δ' οἷά τε φύλλα φύει πολυανθέος ὥρη
ἔαρος, ὅτ' αἶψ' αὐγῆς αὔξεται ἠελίου,
τοῖς ἴκελοι πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν
οὔτ' ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι,
ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέου, 328
ἡ δ' ἑτέρη θανάτοιο· μίνυνθα δὲ γίγνεται ἥβης
καρπός, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἠέλιος·
αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης,
αὐτίκα τεθνάμεναι βέλτιον ἢ βίοτος·
πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε οἶκος
τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧντε μάλιστα
ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδέ τίς ἐστιν
ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ δίδοι.

3. [4.]

Τὸ πρὶν ἐὼν κάλλιστος, ἐπὴν παραμείψεται ὥρη,
οὐδὲ πατὴρ παισὶν τίμιος οὔτε φίλοις.

4. [5.]

Τιθωνῷ μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἄφθιτον ὁ Ζεύς
γῆρας, ὃ καὶ θανάτου ῥίγιον ἀργαλέου.

Fr. 2. Stob. XCVIII 13: *Μιμνέρμου· ἡμεῖς δ' κτλ.* — V. 1. *πολυανθέος* A, v. *πολυάνθεμος*. — *ὥρη* scripsi, legeb. *ὥρη*. — V. 2. *αἶψ'*, Brunck *ἆψ*. — *αὐγῆς* Schneidewin, *αὐγῇ* libri; subiectum est *φύλλα*. Postea Schneidewin coni.: *φύλλ', ἃ φύει πολυανθέος ὥρη εἴαρος, αἶψ' αὐγῆς ἄζεται ἠελίου*. — V. 9. *ἐπήν*, Brunck *ἐπεί*. — *παραμείψεαι, παραμεῖψαι* A. — V. 10. *τεθνάμεναι* Bach, codd. *δὴ τεθνάναι*, Stephanus et O. Schneider *τεθνᾶναι*, at eiusmodi forma satis dubiae est auctoritatis, cf. Hermann ad Aeschyli Agam. 517. Defendit tamen Ahrens Philol. Suppl. I 539. — V. 11. *ἄλλοτε* A, v. *ἄλλοτέ τ'*. — V. 12. *πενίης, περὶ ἡ* A. — V. 16. *δίδοι* scripsi, *διδοῖ* B, v. *διδῷ*.

Fr. 3. Stob. CXVI 1: *Μιμνέρμου* (A, sed Trinc. *Μενάνδρου*) *τὸ πρὶν κτλ.* — V. 1. *ὥρη*, Ursin. ex codd. *ὥρην*, quod probant Nauck et Hartung, non recte, cf. Hesiod. Op. 407 *ἡ δ' ὥρη παραμείβηται*, et supra fr. 2, 9. — V. 2. *φίλοις* Voss., vulgo *φίλος*.

Fr. 4. Stob. CXVI 33: *Μιμνέρμου Ναννοῦς* (*Νάννου* A. om. lemma Vind.)· *Τιθωνῷ κτλ.* — V. 1. *ἔχειν*, A. Vind. Trinc. *σχεῖν*, fort. *ὀχεῖν*. — *ὁ Ζεὺς* om. A. B. Voss. Vind., *ὁ* Trinc., *ἄφθιτον αἰεί* coni. Schneidewin.

5. [3.]

(*Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρώς,*
πτοιῶμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι·)
ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ
ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται,
ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὅ τ' ἄγνωστον τίθει ἄνδρα,
βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.

6. [6.]

Αἲ γὰρ ἄτερ νούσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδωνῶν 329
ἑξηκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου.

7. [7.]

(*Μήτε τίνα ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς*
μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν)
τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

8. [8.]

Ἀληθείη δὲ παρέστω
σοὶ καὶ ἐμοί, πάντων χρῆμα δικαιότατον.

Fr. 5. Stob. CXVI 34: *ἐκ Μιμνέρμου Ναννοῦς* (*Νάννου* A, om. Viud. Triuc.)· *Ἀλλ' ὀλιγοχρ. κτλ. ... ἀμφιχυθέν*· sed cum v. 4—6 legantur iu Theognideis v. 1020—1022, recte Brunck fragmento, quod servavit Stobaeus, tres versus praemisit: *Αὐτίκα ... εἶναι*, qui praecedunt apud Theogn. 1017—1019. — V. 4. *ὄναρ*, Schueidewin *ἔαρ*. — V. 5. *ἀργαλέον*, Theogn. *οὐλόμενον*. — V. 6. Theogn. *αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται*. — V. 7. *τίθει*, legebatur *τιθεῖ*. A *ὅταν γνωστὸν τιθῇ*.

Fr. 6. Diogen. Laert. I 60: *φασὶ δ' αὐτὸν* (*Σόλωνα*) *καὶ Μιμνέρμου γράψαντος· αἲ γὰρ κτλ. ἐπιτιμῶντα αὐτῷ εἰπεῖν· Ἀλλ' εἴ μοι κτλ.* cf. Apostol. I 60 b. — V. 1. *μελεδωνῶν* scripsi, nisi praestat *μελεδωνέων*, ut Cobet edidit, legebatur *μελεδώνων*. Sola hac forma antiqui poetae usi sunt, *μελεδών* recentis admodum aetatis est vocabulum, cum *μεληδών* satis habeat auctoritatis.

Fr. 7. Authol. Pal. IX 50: *Μιμνέρμου*· Iu marg. m. s. *ΜΙΜΝΕΡΜΟΤ*, tum iu rasura *ἀλ ...... νν*, tum infra alia mauus addidit *παραίνεσις εἰς τὸ ἀνέτως ζῆν* (cod. Par. *Μνημέρμου παραινετικόν*)· *τὴν σαυτοῦ φρένα κτλ.* Idem distichon legitur in Theogn. v. 795—796 praemisso alio: *Μήτε τινὰ ξείνων κτλ.*, quod Bach, alii recte Mimnermo vindicaverunt, quos et olim in proecdosi et nunc secutus sum, cum in epecdosi Mimuermo abiudicavissem. — V. 3. *τὴν σαυτοῦ*, Bekker olim *τὴν σ' αὐτοῦ*, poterat *σὴν αὐτοῦ* scribi, ut est iu Homeri Hymuo in Merc. 564 *σὺ δ' ἀτρεκέως ερεείνων σὴν αὐτοῦ φρένα τέρπε*, sed nihil mutandum, cf. Alcaeus fr. 72. 78. 87. — V. 4. cod. P bis *ἄλλος* et praeterea *ἀμείνον'*.

Fr. 8. Stob. XI 1: *Μενάνδρου Ναννοῦς* (A, om. Triuc., *μ ναννους* Viud., *Μένανδρος ἐν Νάννοις* Schow.) *ἀληθ. κτλ.* Passow et Gaisford *Μιμνέρμου*. — V. 1. *ἀληθείη*, Schueidew. *ἀληθίη*. cf. Nauck Philol. XI 466.

9. [12.]

Ἡμεῖς δ' αἰπὺ Πύλου Νηλήϊον ἄστυ λιπόντες
ἱμερτὴν Ἀσίην νηυσὶν ἀφικόμεθα,
ἐς δ' ἐρατὴν Κολοφῶνα βίην ὑπέροπλον ἔχοντες
ἑζόμεθ' ἀργαλέης ὕβριος ἡγεμόνες·
κεῖθεν δ' αὖτ' Ἄλεντος ἀπορνύμενοι ποταμοῖο
θεῶν βουλῇ Σμύρνην εἵλομεν Αἰολίδα.

10. [13.]

Strabo XIV 634: *Κολοφῶνα δ' Ἀνδραίμων Πύλιος (κτίζει), ὥς φησι καὶ Μίμνερμος ἐν τῇ Ναννοῖ.*

11. [10.]

Οὐδέ κοτ' ἂν μέγα κῶας ἀνήγαγεν αὐτὸς Ἰήσων
ἐξ Αἴης, τελέσας ἀλγινόεσσαν ὁδόν,

Fr. 9. Strabo XIV 634: *Ἀπελθόντες δὲ παρὰ τῶν Ἐφεσίων οἱ Σμυρναῖοι στρατεύουσιν ἐπὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ νῦν ἐστιν ἡ Σμύρνα, Λελέγων κατεχόντων· ἐκβαλόντες δ' αὐτοὺς ἔκτισαν τὴν παλαιὰν Σμύρναν. ... Ὕστερον δὲ ὑπὸ Αἰολέων ἐκπεσόντες κατέφυγον εἰς Κολοφῶνα καὶ μετὰ τῶν ἐνθένδε ἐπιόντες τὴν σφετέραν ἀπέλαβον· καθάπερ καὶ Μίμνερμος ἐν τῇ Ναννοῖ φράζει μνησθεὶς τῆς Σμύρνης ὅτι περιμάχητος ἀεί· Ἡμεῖς κτλ.* — V. 1. *ἡμεῖς* om. CFmo Ald. — *δ'* omissum in codd. omnibus exhibent edd. — *αἰπὺ Πύλου* scripsi, legebatur *αἰπὺ Πύλον*, codd. *αἰπύτε πύλον*, nisi quod F *ἐπείτε πύλον* exhibet, nisi forte scribendum uno verbo *Αἰπύπυλον* quasi si dicas Hochpylos, cf. Curtius Pelopon. II 174 seqq. Meineke *ἡμεῖς δ' αὖτε* (vel *δηὖτε*) *Πύλον* legendum proposuit. — V. 3. *ἐς δ' ἐρατὴν* Wyttenbach, legebatur *ἐς δ' ἄρα τὴν*. — V. 5. *δ' αὖτ' Ἄλεντος* scripsi, nisi forte *Ἤλεντος* praestat, *δ' ἀστύεντος* vel *δ' Ἀστύεντος* editiones, *διαστήεντος* CFoz, *δι' ἀστήεντος* s, *δ' ἀναστάντες* x, Brunck *δ' Ἀλήεντος*, Schneidewin *δ' αὖτις Ἄλεντος*, at producitur prima syllaba, vid. Lycophr. 425, nihilominus Hartung *ἄστυ, Ἄλεντος* scripsit, Hecker *δ' ἀενάοντος*, Schneidewin postea *κεῖθεν δ' αὖ Μήλητος* proposuit, usus Choeroboscο 1 142 ubi a fluvio *Μέλης* secernitur *ἄλλος ποταμὸς ὁ Μήλης ὁ διὰ τοῦ η τῆς Κολοφῶνος*, qui I 45 *Μίλης* dici videtur. Ego enim olim *στιήντος* coniecissem probante Hertzbergio, in proecdosi *δὲ κρυόεντος* (*δ' αὖ στυγόεντος*) scripsi, vid. Pausanias VIII 28, 3: *Ἄλεντος* (codd. *ἀνελόντος*) *δὲ τοῦ ἐν Κολοφῶνι καὶ ἐλεγείων ποιηταὶ τὴν ψυχρότητα ᾄδουσιν*, adde ib. VII 5. 10, ut hunc ipsum locum respexerit: et in eundem modum Meineke *κεῖθεν παχνήεντος* proposuit; quem praeterea offendit *ἀπορνύμενοι* praesentis temporis participium, quod satis tuetur Pindarus Pyth. I 65 *ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι Πινδόθεν ὀρνύμενοι.* — V. 6. *βουλῇ*, Cobet *βουλῇς* nulla necessitate. — *Σμύρνην εἵλομεν* Brunck, vulgo *Σμύρναν εἴδομεν.*

Fr. 11. Strabo I 46: *εἰ δ' ὥσπερ ὁ Σκήψιός φησι παραλαβὼν μάρτυρα Μίμνερμον, ὃς ἐν τῷ Ὠκεανῷ ποιήσας τὴν οἴκησιν τοῦ Αἰήτου πρὸς ταῖς ἀνατολαῖς ἐκτὸς πεμφθῆναί φησιν ὑπὸ τοῦ Πελίου τὸν Ἰάσονα καὶ κομίσαι τὸ δέρος, οὔτ' ἂν ἡ ἐπὶ τὸ δέρος ἐκεῖσε πομπὴ πιθανῶς λέγοιτο εἰς ἀγνῶτας καὶ ἀφανεῖς τόπους, οὔθ' ὁ δι' ἐρήμων καὶ ἀοίκων καὶ καθ' ἡμᾶς τοσοῦτον ἐκτετοπισμένων πλοῦς οὔτ' ἔνδοξος οὔτε πασιμέλων. Οὐδὲ κτλ. καὶ ὑποβάς· Αἰήταο κτλ.* Apparet haec cohaerere et paucos quosdam versus intercidisse. — V. 1. *οὐδέ κοτ' ἂν* Porson, v. *οὐδ' ὁκόταν*. — *μέγα* Brunck, v. *μέτα*. — *αὐτὸς*, Hecker *αὖτις*.

ὑβριστῇ Πελίῃ τελέων χαλεπῆρες ἄεθλον,
οὐδ' ἂν ἐπ' Ὠκεανοῦ καλὸν ἵκοντο ῥόον,

* * *

Αἰήταο πόλιν, τόθι τ' ὠκέος Ἠελίοιο
ἀκτῖνες χρυσέῳ κείαται ἐν θαλάμῳ,
Ὠκεανοῦ παρὰ χεῖλος, ἵν' ᾤχετο θεῖος Ἰήσων.

12. [9.]

Ἠέλιος μὲν γὰρ ἔλαχεν πόνον ἤματα πάντα,
οὐδέ ποτ' ἄμπαυσις γίγνεται οὐδεμία
ἵπποισίν τε καὶ αὐτῷ, ἐπεὶ ῥοδοδάκτυλος Ἠώς
Ὠκεανὸν προλιποῦσ' οὐρανὸν εἰσαναβῇ·
τὸν μὲν γὰρ διὰ κῦμα φέρει πολυήρατος εὐνή
κοΐλη, Ἡφαίστου χερσὶν ἐληλαμένη
χρυσοῦ τιμήεντος, ὑπόπτερος, ἄκρον ἐφ' ὕδωρ 331
εὕδονθ' ἁρπαλέως χώρου ἀφ' Ἑσπερίδων
γαῖαν ἐς Αἰθιόπων, ἵνα δὴ θοὸν ἅρμα καὶ ἵπποι
ἑστᾶσ', ὄφρ' Ἠὼς ἠριγένεια μόλῃ·
ἔνθ' ἐπέβη ἑτέρων ὀχέων Ὑπερίονος υἱός.

13. [11.]

Pausan. IX 29, 4; *Μίμνερμος δὲ ἐλεγεῖα εἰς τὴν μάχην ποιήσας τὴν Σμυρναίων πρὸς Γύγην τε καὶ Λυδούς, φησὶν ἐν τῷ προοιμίῳ*

V. 6. *χρυσέῳ*, Hecker *χρύσεοι*. — V. 7. *χεῖλος, ἵν'* scripsi, ABC *χείλεσιν*, rel. et edd. *χείλεο', ἵν'*.

Fr. 12. Athen. XI 470 A: *Μίμνερμος δ' ἐν Ναννοῖ ἐν εὐνῇ φησι χρυσῇ κατεσκευασμένῃ πρὸς τὴν χρείαν ταύτην ὑπὸ Ἡφαίστου τὸν Ἥλιον καθεύδοντα περαιοῦσθαι πρὸς τὰς ἀνατολάς, αἰνισσόμενος τὸ κοῖλον τοῦ ποτηρίου· λέγει δ' οὕτως· Ἠέλιος κτλ.* — V. 1. fort. *Ἠέλιος δ' ἀμέγαρτ' ἔλαχεν πόνον*, quocum componas *τιμὴν δὲ λελόγχαο ἶσα θεοῖσιν*. Hermann *πόνον ἔλλαχεν*, Stoll *Ἠέλιος μέγαν ἐξέλαχεν*. — V. 2. *ποτ'*, Bach *κοτ'*. — *γίγνεται* Dindorf, *γίνεται* vulgo, compares 1, 4. 2, 7 et 11. 5, 4, nbi ipse in proecdosi *γίνεται* scripseram. — V. 3. *ἐπεί*, Casaubonus *ἐπὴν*. — V. 4. *εἰσαναβῇ*, Hermann *εἰσανέβη*. — V. 6. *κοΐλη* Meineke, quemadmodum *ὁμοῖος* et *ὁμοίϊος* dici solet; possis etiam *κοΐλη* nt *ὀλοώϊον* est ap. Hesiod. Th. 591, vulgo *κοίλη*, Eustath. p. 1632, 27 qui h. l. respicit *κύλη*. Ahrens coni. *κοίλη ἐν*, Schneidewin *κοίλη ὑφ'*. — V. 7. *ὑπόπτερος* Heyne, vulgo *ὑπόπτερον*, ut Apollo tripode alato fertur (Monum. Instit. Archaeol. T. I t. 48), ut ap. Aesch. Prom. v. 138 Oceanides ὄχῳ *πτερωτῷ* vehuntur; conf. etiam Gerhard Pict. Vasc. I t. 41, 57 al. — V. 8. *εὕδονθ'* PVL, *εὕδονθ' ὅθ'* AB. — *ἁρπαλέως*, quod non est referendum ad *εὕδοντα*, sed iungendum cum verbis *φέρει ἄκρον ἐφ' ὕδωρ*, novo modo dixit h. e. *celeriter, rapide*, nisi forte *ἁρπαλίμως* scripsit. — *χώρου* VL, *χωροῦ* B, *χοροῦ* AP. — V. 9. *ἵνα δὴ θοὸν* scripsi et sic Meineke, BP *ἵν' ἀλήθοον*, VL *ἵνα οἱ θοόν*. — V. 10. *ἑστᾶσ'* Brunck, *ἕστασ'* B, *ἱστᾶσ'* PVL. — V. 11. *ἑτέρων* VL, *ἑτερέων* BP, conieci *σφετέρων* vel *προτέρων*, Schneidewin *ἱερῶν* vel *πτερινῶν* vel *ἐπεβήσεθ' ἑῶν*, Ahrens *στερεῶν* vel *ἐπεβήσετ' ἄρ' ὧν*. Ceterum de hac fabula cf. Gerhard Pict. Vasc. II t. 109.

θυγατέρας Οὐρανοῦ τὰς ἀρχαιοτέρας Μούσας, τούτων δὲ ἄλλας νεωτέρας εἶναι Διὸς παῖδας. Respicit Schol. Pind. Nem. III 16: *Καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος Οὐρανοῦ θυγατέρα τὴν Μοῦσαν δέδεκται, καθάπερ Μίμνερμος καὶ Ἀλκμὰν ἱστοροῦσιν.*

14. [13.]

Οὐ μὲν δὴ κείνου γε μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν
. τοῖον ἐμεῦ προτέρων πεύθομαι, οἵ μιν ἴδον
Λυδῶν ἱππομάχων πυκινὰς κλονέοντα φάλαγγας
Ἕρμιον ἄμ πεδίον, φῶτα φερεμμελίην·
τοῦ μὲν ἄρ' οὔποτε πάμπαν ἐμέμψατο Παλλὰς Ἀθήνη
δριμὺ μένος κραδίης, εὖθ' ὅγ' ἀνὰ προμάχους
σεύαιθ', αἱματόεντος ἐν ὑσμίνῃ πολέμοιο
πυκνὰ βιαζόμενος δυσμενέων βέλεσιν·
οὐ γάρ τις κείνου δηΐων ἔτ' ἀμεινότερος φὼς
ἔσκεν ἐποίχεσθαι φυλόπιδος κρατερῆς
ἔργον, ὅτ' αὐγῇσιν φέρετ' ὠκέος ἠελίοιο. 332

15. [15.]

Καί μιν ἐπ' ἀνθρώπους βάξις ἔχει χαλεπή.

16. [15.]

Ἀργαλέης αἰεὶ βάξιος ἱέμενοι.

Fr. 14. Stob. VII 12: *Μιμνέρμου· Οὐ μὲν δὴ κτλ.* — V. 1. *οὐ μὲν δὴ κείνου γε*, Hecker *τοῦ μὲν δὴ κλεινόν γε*, Hartung *καὶ μὲν δή.* — V. 2. *οἵ μιν*, Meincke *ὅς μιν.* — *ἴδον*, A *εἶδον.* — V. 4. *Ἕρμιον* A et ap. Schow. BCW, v. *Ἑρίμιον.* — V. 5. *οὔποτε*, prins *οὔκοτε* scripsi. — V. 6. *εὖθ' ὅγ'* Schneidewin, *εὖθ' ὅτ'* A, Schow ut vid. ex codd. BCW *ὁππότ'*, vulgo *ἔσθ' ὅτ'.* — V. 7. *σεύαιθ'* Schneidewin, *σεύηθ'* A, *σεύεθ' ὅδ'* Schow, *σεῦ' ἠδ'* vulgo. Deinde A *αἱματόεν ὑσμίνη πολέμιον*, sed supra *οι.* — V. 8. *πυκνὰ* O. Schneider, legebatur *πικρά.* — *βιαζόμενος* codd. Schowii, v. *βιαζομένου.* — *βέλεσιν* O. Schneider, v. *βέλεα.* — V. 9. *δηΐων* si integrum est, pro *ἔτ'* certe *τότ'* scribendum; in proecdosi *ληῶν* scripsi, Ahrens *δὴ Ἰὼν ἔτ'* vel *τότ'*, debebat certe *οὐ γὰρ δὴ κείνου τις Ἰὼν* scribere, sed vel haec ipsa forma *Ἰὼν* hic vix ferenda; Hartung *οὐ γάρ τις κείνου γ' ἂν Ἴωνας.* — V. 11. *αὐγῇσιν*, v. *αὐγαῖσιν.* — *φέρετ'*, Schneidewin *στρέφετ'* (quod recepit Hartung practerea *αὐγαῖς ἐν* scribens), idem post *ἔργ', ὅθ' ἅμ' αὐγῇσιν φέρετ'*, Ahrens *θέρετ'*, sed postea *ἴσ' αὐγῆς φέρετ'.* — *ὠκέος*, Schneidewin *ὀξέος.* Post *ἠελίοιο* fort. *εἴκελος* excidit, nisi forte potius hoc ipsum *εἴκελος* cum Meinekio in locum verbi *ὠκέος* substituendum. Ceterum hoc fragm. videtur ex eadem elegia petitum, ad quam pertinet fr. 13.

Fr. 15 et 16. Etym. M. 187, 45: *Βάξις ... σημαίνει δὲ τὴν φήμην καὶ τὴν ῥῆσιν, Μίμνερμος· Καί μιν ... Ἀργαλέης κτλ.*

Fr. 16. *αἰεί*, D. Colb. *ἀεί.*

17. [14.]

Παίονας ἄνδρας ἄγων, ἵνα τε κλειτὸν γένος ἵππων.

18.

Athen. IV p. 174 A: *Ὁ δ' αὐτὸς* (*Δημήτριος ὁ Σκήψιος*) *ἱστορεῖ κἀν τῷ τετάρτῳ καὶ εἰκοστῷ τῆς αὐτῆς πραγματείας* (*Τρωϊκοῦ διακόσμου*) *Δαίτην* (sic BC, *δαίταν* PVL) *ἥρωα τιμώμενον παρὰ τοῖς Τρωσίν, οὗ μνημονεύειν Μίμνερμον.* Cf. Eust. ad Od. p. 1413, 23.

19. [16.]

Aelian. V. Hist. XII 36: *Ἐοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παίδων μὴ συνᾴδειν ἀλλήλοις ... Μίμνερμος εἴκοσι καὶ Πίνδαρος τοσούτους.*

20. [17.]

Plutarch. de fac. in orbe lun. c. 19: *Εἰ δὲ μὴ Θέων ἡμῖν οὗτος τὸν Μίμνερμον ἐπάξει καὶ τὸν Κυδίαν καὶ τὸν Ἀρχίλοχον, πρὸς δὲ τούτοις τὸν Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ολοφυρομένους τὸν φανερώτατον κλεπτόμενον καὶ μέσῳ ἄματι* (sic Schott, v. *ἅμα τὴν*) *νύκτα γινομένην καὶ τὴν ακτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν . . . φάσκοντας.* ubi prima Mimnermi haud dubie sunt, corrigendum autem *ἄστρον φανερώτατον κλεπτόμενον*, quae sequuntur ex Cydia (vel Stesichoro) et Pindaro (Fr. 84) sunt petita.

21.

Argum. Soph. Antig.: *Μίμνερμος δέ φησι τὴν μὲν Ἰσμήνην προσομιλοῦσαν Θεοκλυμένῳ ὑπὸ Τυδέως κατὰ Ἀθηνᾶς ἐγκέλευσιν τελευτῆσαι.* Videtur excidisse id, quod de Antigone dixerat Mimnermus.

22.

Tzetzes Lycophr. v. 610: *Τροιζηνία δὲ λέγεται ἡ Ἀφροδίτη· ὡς* 333
Μίμνερμος λέγει, ὑπὸ Διομήδους τρωθεῖσα ἡ Ἀφροδίτη παρεσκεύασε τὴν Αἰγιάλειαν πολλοῖς μὲν μοιχοῖς μοιχευθῆναι, συγκοιμηθῆναι δὲ καὶ τῷ Ἱππολύτῳ καὶ Κομήτῃ, τῷ Σθενέλου υἱῷ. Διομήδης δὲ παραγενόμενος εἰς τὸ Ἄργος, ἐπιβουλεύεται παρ' αὐτῆς· τοῦ δὲ καταφυγόντος εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας διὰ νυκτὸς φεύγει σὺν τοῖς ἑταίροις καὶ ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν πρὸς Δαῦνον βασιλέα, ὃς αὐτὸν δόλῳ ἀνεῖλεν.

Fr. 17. Schol. Hom. Il. π 287: *ἱπποκορύστας. Μίμνερμος, Παίονας κτλ.* Cf. Cram. An. Par. III 287, 1 (*παιᾶνας ἄ. ἄ.*).

Mimnermi fragmentum aliud praeterea olim legebatur apud Stob. CII 3: *Κατὰ ἰατρῶν Μιμνέρμου Νάννου* (ita A, sed Voss. Vind. Tr. simpliciter *Μιμνέρμου* vel *Μνημέρμου*). Coniecit Meineke *Μενάνδρου Φανίου*, sed cum versus, qui sequuntur, tam a Mimnermi quam a Menandri poesi sint alieni, potius censendum est Mimnermi fragmentum excidisse,

et illos versus Euripidis esse: *Μιμνέρμου Ναννοῦς·* (*ἃ δὴ φιλέουσιν ἰητροὶ . . . . . Εὐριπίδου· Ὀπ*)*οῖα δὴ φιλοῦσιν ἰατροὶ λέγειν τὰ φαῦλα μείζω καὶ τὰ δείν' ὑπέρφοβα πυργοῦντες αὐτούς.* Contra Meiueke ap. Cram. Au. Ox. I p. 102 *τὸ παρὰ Μιμνέρμῳ· Ὦ Ζεῦ πολυτίμητε, ὡς καλαὶ νῶν αἱ γυναῖ* recte *Μενάνδρῳ* scripsit. Ap. Stob. CXXV 3 *Μιμνέρμου ἐκ Νεοπτολέμου* (Voss. Vind. Tr. et Apostol. V 92 c simpl. *Μιμνέρμου*) *Δεινοὶ γὰρ ἀνδρὶ πάντες ἐσμὲν εὐκλεεῖ Ζῶντι φθονῆσαι, κατθανόντα δ' αἰνέσαι.* fortasse itidem excidit Mimuermi fragmeutum, ut deiude scribendum sit *Νικομάχου ἐκ Νεοπτολέμου* (vid. Suid. v. *Νικομ.*), sed cum satis turhatum sit hoc caput, etiam alia couiicias: possuut euim hi trimetri etiam Archilochi esse.— Aliae Mimnermi reliquiae hand dubie delitescunt iu Theognideis, maxime in posteriore libri I parte, quemadmodum v. 983—8. 1007—12. 1023—4. 1055—8. 1063—8. 1069—70, ut iam olim significavi. Hartung his alia addit 993—7 (de quibus valde dubito), 1012—6, 1045—6. — Quod Porphyrio ad Hor. Epist. II 2. 101 perhibet: *Mimnermus duos libros luculentius scripsit*, non magis fide dignum, quam Suidae autoschediasma: *ἔγραψε βιβλία ταῦτα* (hoc add. ABVEm) *πολλά*, ubi Kuster *ταῦτα* delendum censuit, Beruhardy *ἐρωτικὰ τὰ πολλὰ* proposuit, Halm *παρὰ ταῦτα*, nonnulla intercepta esse arbitratus.

VI.

S O L O N.

Σ Α Λ Α Μ Ι Σ.

1. [12.] *

Αὐτὸς κήρυξ ἦλθον ἀφ' ἱμερτῆς Σαλαμῖνος,
κόσμον ἐπέων ᾠδὴν ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.

2. 3 [12.]

Εἴην δὴ τότ' ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινήτης 334
ἀντί γ' Ἀθηναίου, πατρίδ' ἀμειψάμενος·
αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἥδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο·
Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμιναφετῶν.

Solon. Fr. 1. Plut. Sol. c. 8: *Ἐλεγεῖα δὲ κρύφα συνθεὶς καὶ μελετήσας, ὥστε λέγειν ἀπὸ στόματος, ἐξεπήδησεν εἰς τὴν ἀγορὰν ἄφνω πιλίδιον περιθέμενος. Ὄχλου δὲ πολλοῦ συνδραμόντος ἀναβὰς ἐπὶ τὸν τοῦ κήρυκος λίθον ἐν ᾠδῇ διεξῆλθε* (cf. Aristid. II 361) *τὴν ἐλεγείαν, ἧς ἐστιν ἀρχή· Αὐτὸς ... θέμενος. Τοῦτο τὸ ποίημα Σαλαμὶς ἐπιγέγραπται καὶ στίχων ἑκατόν ἐστι χαριέντως πάνυ πεποιημένων.* Rem ipsam etiam Instinus narrat II 7, qui cum dicit: „in publicum evolat factoqne concnrsu hominum quo magis consilinm dissimulet. insolitis sibi versibns snadere populo coepit.“ non *sibi*, sed *ibi* scripsisse consendns est. Respicit hoc carmen etiam Philodem. de Mus. in vol. Hercul. I c. 20. — V. 2. Bab *ἐπῶν*. — *ᾠδήν*, fort. rectins *ᾠδήν τ'*, id quod etiam Hartung proposuit.

Fr. 2. 3. Diog. Laert. I 46: *ἔνθα τοῖς Ἀθηναίοις ἀνέγνω διὰ κήρυκος τὰ συντείνοντα περὶ Σαλαμῖνος ἐλεγεῖα καὶ παρώρμησεν αὐτούς· καὶ αὖθις πρὸς τοὺς Μεγαρέας ἐπολέμησαν καὶ ἐνίκων διὰ Σόλωνα· ἦν δὲ τὰ ἐλεγεῖα τὰ μάλιστα καθαψάμενα τῶν Ἀθηναίων ταῦτα· εἴην ... Σαλαμιναφετῶν· εἶτα· Ἴομεν κτλ.* V. 1. 2. affert Plnt. praec. reip. ger. c. 17 inde a *Φολεγ.* Respicit Demosth. de falsa leg. §. 252. — V. 1. *Σικινήτης* cod. Monac., vulgo *Σικινίτης*. — V. 4. *Σαλαμιναφετῶν* Is. Vossius et Hermann, v. *Σαλαμῖν' ἀφέντων*, sed Stephani codd. *Σα-*

---

*) Numeri adiecti snnt editionis Bachianae.

* * *

Ἴομεν εἰς Σαλαμῖνα, μαχησόμενοι περὶ νήσου
ἱμερτῆς, χαλεπόν τ' αἶσχος ἀπωσόμενοι.

(ΥΠΟΘΗΚΑΙ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ.)

4. [13.]

Ἡμετέρα δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὔποτ' ὀλεῖται
αἶσαν καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων·
τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη
Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὕπερθεν ἔχει·
αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίῃσιν
ἀστοὶ βούλονται χρήμασι πειθόμενοι,
δήμου θ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος, οἷσιν ἑτοῖμον
ὕβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν·
οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον οὐδὲ παρούσας
εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.

λαμῖν' ἀφέτων. — V. 5. 6. Apostol. IX 6 b. Arsen. 304. Schol. Demosth. p. 94 ed. Sauppe et Ulpian. in Demosth. de F. L. p. 152 ed. Dobson afferunt, ubi ἀπωσάμενοι est, leguntur hi duo versus etiam in Ald. Voem. praemissi fragmento 4, ex coniectura manifesta: ἴομεν γ' εἰς κτλ. Ap. Ulpian. Sch. Dem. Ald. Voem. etiam τ' om.

Fr. 4. Demost. de Fals. Leg. 254: *Λέγε δή μοι λαβὼν καὶ τὰ τοῦ Σόλωνος ἐλεγεῖα ταυτί, ἵν' ἴδηθ' ὅτι καὶ Σόλων ἐμίσει τοὺς οἷος οὗτος ἀνθρώπους ... Λέγε σύ· ἐλεγεῖα Σόλωνος* (Σόλωνος om. ΣΓAug12kst Bav. Lind. Vind4 ΠL8M, ἡρωελεγεῖαι Ω [corr. ἐλεγεῖα Σόλωνος], ἡρωελεγεῖα t, ἰαμβεῖα Laur8, titulum plane om. r.) *Ἡμετέρα δὲ κτλ.* Varietatem lectionis exhiboo secundum novissimam Voemelii editionem (Dem. oratt. de corona et de falsa leg. Lips. 1862). Ceterum Solonis elegiam plane omittunt Σ Aug12ks, sed primum et tertium distichon in scholiis exhibent Aug1s Vind1. Exstat haec elegia praeterea in Cod. Vind. 153, cuius collationem a Schubarto mecum communicatam iam olim subieci (S), in cod. Paris. Reg. n. 2600 fol. 114, quem contulit Voemelio auctore promtissimo studio B. Hase (P), et in codice Ambrosiano D 15 sup. chart. saec. XV, quem contulit Studemund (A), qui fere ubique consentit cum P. — V. 1. Est ipsum hoc exordium elegiae, neque quidquam excidit, quemadmodum Voemel olim existimabat, nam nunc ipse largitur elato Solonis animo satis convenienter carmen a particula adversandi inchoari. — ἡμετέρα codd., ἡμετέρη Brunck. Initium elegiae videtur respicere Arist. Eqq. 1175. — ποτ' ὀλεῖται, S ποτε 'λεῖται, A ποτ' ἀλεῖται, P ποτ' ὠλεῖ. — V. 2. μακάρων, Tpr. μακρων. — V. 3. ὀβριμοπάτρη A exhibet ut vulgo, ὀμβριμοπάτρη ΩtuLind. 2 Π ex corr., S ὀβριπάτρη. — V. 4. Παλλὰς, πολλὰς Ω, om. PA. — V. 6. ἀστοί, ἀστοὶ δὲ r Vind4 M (a pr. m.) — χρήμασι, male olim conieceram ῥήμασι, quod probans Hecker praeterea v. 5 ἀφραδέεσσι scripsit. — V. 7—11. om. Lind. — οἷσιν, u οὖσιν, PA οἷσι. — ἑτοῖμον, PA ἕτοιμοι, ἕτοιμον η. — V. 8. ὕβριος, AP a m. pr. ὕβρις. — μεγάλης, M a m. pr. μεγάλων. — V. 9. ἐπίστανται, rL8 ἐπίσταται. — V. 10. ἡσυχίῃ, ἡσυχία M a m. pr. u ἢ ἀχίν .. Post hunc versum inserunt editores

* * * * * * *

πλουτοῦσιν δ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενοι

* * * * * * *

οὔθ' ἱερῶν κτεάνων οὔτε τι δημοσίων
φειδόμενοι κλέπτουσιν ἐφ' ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος,
οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ θέμεθλα Δίκης,
ἣ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα πρό τ' ἐόντα,
τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ' ἀποτισομένη.
τοῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον·
εἰς δὲ κακὴν ταχέως ἤλυθε δουλοσύνην,
ἣ στάσιν ἔμφυλον πόλεμόν θ' εὕδοντ' ἐπεγείρει,
ὃς πολλῶν ἐρατὴν ὤλεσεν ἡλικίην·
ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄστυ
τρύχεται ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικοῦσι φίλαις.
ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ στρέφεται κακά· τῶν δὲ πενιχρῶν 336
ἱκνοῦνται πολλοὶ γαῖαν ἐς ἀλλοδαπὴν

χρήματα δ' ἱμείρουσιν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι mutuati ex fr. 13 v. 7, aut *τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται* ut Sylburgius, aliquanto probabilius (fr. 8). Coniеci nihil nisi hemistichium excidisse:

εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.
πλουτοῦσιν δ' ἀδίκως . . . . .
οὔθ' ἱερῶν κτεάνων οὔτε τι δημοσίων
φειδόμενοι, κλέπτουσι δ' ἐφ' ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος.

ut *ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενοι* illatum sit ex fr. 13 v. 12. Voemel v. 11 *πλουτοῦσιν δ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενοι* plane sustulit, sed quod putat hanc coniecturam firmari cod. Lind. auctoritate, qui hunc versum omiserit, hoc nihil valet, nam ille codex etiam v. 7—10 praetermisit manifesta librarii negligentia. Ceterum in codd. nec hic nec infra ullum lacunae indicium. — V. 11. *πλουτοῦσιν* AFTΦt, *πλουτοῦσι* Ω a m. pr. S, *πλουτεῦσιν* olim edidi — *ἔργμασι*, Ω a m. pr. tu *ἔρμασι*. — V. 12. 13 om. u. — *τι* om. ΩVind4. — V. 13. *ἐφ'*, ΠL8MS *ἀφ'*, et *ἀφαρπαγῆι* FTΦr, A *ἀφαρπαγῄ* — V. 14. *θέμεθλα Δίκης* scripsi, codd. omnes *δίκης θέμεθλα*. — V. 15. *ἣ*, A *ἡ*. — *σύνοιδε*, Φ *δ' ἔληθε συνοῖδε*, ΠL8M Vind4r *λέληθε συνοῖδε*. — *τὰ*, Chrysoloras corr. *τε*. — *γιγνόμενα*, *γινόμενα* S. — V. 16. *ἦλθ'*, A *ἦλθα*. — *ἀποτισομένη* cod. Bavar., *ἀποτισαμένη* ceteri libri. — V. 17. *τοῦτ'*, S *τοῦ δ'*, Steph. *ταῦτ'*, *ταύτῃ δὴ* Sylburg. — *ἕλκος*, Π corr. *ἕρκος*. — V. 18. *εἰς*, A *ἐς*, P *εἰ*. — *ταχέως*, Ω Vind3 u *τέως*, sed Ω in m. *ταχέως*, unde *τελέως* possis coniicere. — V. 19. *ἣ* Stephanus M corr. AldV, *ἢ* ceteri libri. — *ἐπεγείρει* Ω et vulgo, *ἐπεγείρειν* ΦBav, *ἐπαγείρειν* FTrS8MA, *ἐπαγείρει* Lind. Vind4, *ἀπαγείρειν* P, *ἐπέγειρεν* coniecit Schneidewin. — V. 20. *ἐρατὴν*, *ἐρατῶν* TS Lind. PA, *ἐραστὴν* Vind4. — V. 21. *δυσμενέων*, Hecker *δυσνομίης*. — V. 22. *τρύχεται*, M Vind4L8r *τρύχετ'*, hinc Chrysoloras *τρύχετ' ἐνί*. — *φίλαις* scripsi, vulgo *φίλους* ut Vind4, *φίλοις* TΦrεηΠL8M Lind. SPA, utrumque t, *φιλεταίροις* ΩuVind3. Ahrens coni. *ἣ συνόδοις τῆς ἀδικηοιφίλοις*, Hecker *ἐν συνόδοις τῶν ἑτάρων ἀδίκοις*, Emperius *τοῖς δ' ἀδίκοις ὄφελος*, Hertzberg *τῆς ἀδικοῦσι φίλους*. — V. 24. *ἱκνοῦνται* (pro quo Schneidewin *ἱκνεῦνται*) Ω et omnes

πραθέντες δεσμοῖσί τ' ἀεικελίοισι δεθέντες,
καὶ κακὰ δουλοσύνης στυγνὰ φέρουσι βίᾳ.
οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἑκάστῳ,
αὔλειοι δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι,
ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἕρκος ὑπέρθορεν, εὗρε δὲ πάντως,
εἰ καί τις φεύγων ἐν μυχῷ ᾖ θαλάμου.
ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
ὡς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομία παρέχει,
εὐνομία δ' εὔκοσμα καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,
καὶ θάμα τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθησι πέδας·
τραχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ,
αὑαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα,
εὐθύνει δὲ δίκας σκολιὰς ὑπερήφανά τ' ἔργα
πραΰνει, παύει δ' ἔργα διχοστασίης,
παύει δ' ἀργαλέης ἔριδος χόλον, ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς
πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά.

codd., ἱκνοῦνται P. — ἐς, L8 εἰς — V. 25. πραθέντες, Ω a m. pr. παραθέντες, Solon πρηθέντες scripserat. — ἀεικελίοισι, ML8Φr ἀεικλείοισι, AP ἀκελίοισι. — δεθέντες, FTrvSApr. δοθέντες. — V. 26 vulgo deest, supplevit Goettling ex apogr. Planud. (Iriarte Cod. Matrit. p. 118): παίκακα δ. ζυγὰ φ. βία, unde καὶ κακὰ δ. συχνὰ φ. βίῃ scripsit, ego στυγνὰ ... βίᾳ praetuli, Hartung et Sauppe λυγρὰ praeferunt. Voemel perperam ζυγὰ tuetur, quod nullo pacto licuit producta syllaba priore efferre. Schneidewin, qui πάγκακα (Voemelio probante) scripsit, reliqua tuetur, ratus a Lascari versum suo periculo additum esse, at eiusmodi versus docto hoc homine indignus, quamvis idem Sauppio sit visum. — V. 27. οἴκαδ', Hermann οἴκῳ. — V. 28. αὔλειοι, AP αὔλιοι — δ' ἔτ' Vind3, vulgo δέ τ', δέτ' Ω, δ' ὅτ' APΠVind4TΦrS, δ' ὅτ' M a pr. m. L8, Hecker δ' ἴσχειν οὐκέτ' ἔχουσι. — V. 29. ὑπὲρ ἕρκος, ὑπέρερκος AP, om. u. — ὑπέρθορεν, ὑπέρθυρον L8M a m. pr. Vind4. Obs. Ask. rη. — πάντως SVind4, πάντων APVind3ML8Ω et Bekkeri codd., πάντας Obs. Ask. η, πάντων et supra πάντας Π, πάντας ἢ πάντως Bodl. — V. 30. εἰ καί τις margo Lessing., ἤ γέ τις (ἤγετις) APTS, εἴ γέ τις ceteri libri, εἴ γέ τις ᾖ (εἴγετις ᾖ) Ald. — ἐν, ᾖ Vind4ML8r. — ᾖ θαλάμου scripsi, nisi malis θαλάμων, idemque Schneidewin et Koechly coniecerunt, codd. omnes ᾖ θαλάμῳ. — V. 31. με, AP μή. — V. 32. κακὰ πλεῖστα, u καλὰ πλεῖστα, rL8Vind4 πλεῖστα κακά, Schneidewin κακὰ πολλά. — δυσνομία, antea scripsi δυσνομίη et deinde εὐνομίη, quod Baitero quoque placuit. — V. 33. εὔκοσμα, S ἔμπεδα. — V. 34. καὶ θάμα scripsi, vulgo καὶ θαμὰ, O. Schneider καὶ θ' ἅμα, quod ego quoque conieci, Hartung καὶ ἅμα hiatu non ferendo. De particula θάμα, i. e. ἅμα, dixi ad Pind. — V. 35. τραχέα, Chrysoloras τρηχέα. — λειαίνει, λαιένει Ω, λιαίνει, AP, δ' ἰαίνει ΦrL8, δι' αἴνει Π. — V. 36. ἄτης, Ω a pr. m. ἄντης, unde ἀνάτης aliquis coniiciat. — V. 37. δὲ, δὲ δὴ S. — V. 39. ἀργαλέης, Vind4 AldT ἐργαλέης. — ἔστι AP, vulgo ἐστί. — V. 40. πάντα, Ω a m. pr. πάντας. — πινυτά, Ven. συνετά.

5. [14.]

Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος, ὅσσον ἐπαρκεῖ,
τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν οὔτ' ἐπορεξάμενος·
οἳ δ' εἶχον δύναμιν καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγητοί, 337
καὶ τοῖς ἐφρασάμην μηδὲν ἀεικὲς ἔχειν·
ἔστην δ' ἀμφιβαλὼν κρατερὸν σάκος ἀμφοτέροισιν,
νικᾶν δ' οὐκ εἴασ' οὐδετέρους ἀδίκως.

6. [15.]

Δῆμος δ' ὧδ' ἂν ἄριστα σὺν ἡγεμόνεσσιν ἕποιτο,
μήτε λίην ἀνεθεὶς μήτε πιεζόμενος.

7. [16.]

Ἔργμασιν ἐν μεγάλοις πᾶσιν ἁδεῖν χαλεπόν.

8.

Τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται.

Fr. 5. Plut. vit. Sol. c. 18: *Ἐπισημαίνεται δὲ (Σόλων) αὐτὸς αὑτῷ τὴν ἐξίσωσιν οὕτως· Δήμῳ κτλ.* — V. 1. *μὲν* om. CL. — *ὅσσον* Stephanus, *ὅσον* libri. — *ἐπαρκεῖ* libri, *ἀπαρκεῖ* Coraës, *ἐπαρκεῖν* Brunck. — V. 4. *μηδὲν*, qV *οὐδὲν*. — V. 5. FaL *ἐς τὴν δ' ἀμφιβαλὼν κράτος ἀμφοτέροισι.* Hunc locum respicit Aristid. T. I 829 et II 360.

Fr. 6. Plut. Comp. Sol. et Popl. c. 2: *Καὶ τοῦτο δ' ἔοικε συνιδεῖν πρότερος ὁ Σόλων, ὅτι δῆμος Ὧδ' ἂν ἄριστα κτλ.* — V. 1. *Δῆμος δ'* Schneidewin alii praemiserunt, Brunck scripsit *ὧδ' ἂν δῆμος.* — V. 2. *λίην* FaL, v. *λίαν.* Ad idem hoc carmen fortasse pertinet fr. 12.

Fr. 7. Plut. Sol. c. 25: *ἔργμασι* (a *ἔρμασι*) *γὰρ ἐν μ. π. ἁδεῖν* (v. *ἀδεῖν*) *χ. ὡς αὐτὸς εἴρηκε.* Ad hoc carmen fortasse pertinent Theognid. v. 799—802.

Fr. 8. Clem. Al. Str. VI 740: *Σόλωνος δὲ ποιήσαντος· Τίκτει γὰρ* (*τοι* H) *κτλ. ἄντικρυς ὁ Θέογνις γράφει· Τίκτει τοι κόρος ὕβριν ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται.* Uterque secuti videntur antiquius proverbium: *Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ἀνδρὶ παρείη*, Diogenian. VIII 22. Simile Solonis dictum memorat Diog. I 59.

9. [17.]

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάζης,
βροντὴ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς· 338
ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται· εἰς δὲ μονάρχου
δῆμος ἀϊδρίῃ δουλοσύνην ἔπεσεν·
λείως δ' ἐξάραντ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι κατασχεῖν
ὕστερον, ἀλλ' ἤδη χρὴ περὶ πάντα νοεῖν.

10. [18.]

Δείξει δὴ μανίην μὲν ἐμὴν βαιὸς χρόνος ἀστοῖς,
δείξει ἀληθείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

Fr. 9. Diod. Sic. Exc. Vat. T. III p. 23 Dindf.: *Λέγεται Σόλων καὶ προειπεῖν τοῖς Ἀθηναίοις τὴν ἐσομένην τυραννίδα δι' ἐλεγείων· Ἐκ κτλ. . . . νοεῖν.* V. 1—4 Diog. L. I 50 (et Apostol. VI 93 c) affert, V. 1. 2 Plut. Sol. c. 3: *Ἐν δὲ τοῖς φυσικοῖς ἁπλοῦς ἐστι λίαν καὶ ἀρχαῖος, ὡς δῆλον ἐκ τούτων· Ἐκ νεφέλης . . . ἀστεροπῆς*, deinde sequitur fr. 12. V. 3. 4 Diod. Sic. XIX c. 1. — V. 1. *πέλεται*, Diog. *φέρεται*. — *μένος*, ap. Diog. ed. Frob. *βία*. — *χαλάζης*, ap. Pl. C *χάλαζα*, Diod. *θαλάττης*. — V. 2. *λαμπρᾶς*, Diog. *λαμπρῆς* fort. rectius — *γίγνεται*, Diod. *γίνεται*, et sic ut videtur codd. Plut. Diog. — V. 3. *δ'* om. Diod. utroque l. — *μονάρχου*, Diod. XIX 1 *τυράννου* (F *τυράννον*) — *ἀϊδρίῃ* Diod. ib., sed altero l. *ἀϊδρείῃ*, Diog. *ἄϊδρις ἐών*. — *δουλοσύνην*, Diod. Exc. *δουλοσύνης*, et priore l. FV *ἔπεσαν* pro *ἔπεσεν*. — V. 5. *λείως δ' ἐξάραντ'* scripsi, cod. *λίης δ' ἐξέραντα*, id est, *si quem plane extuleris*, cf. Phot. 218, 3: *τὸ γὰρ λέως ἔστι τελέως. Ἀρχίλοχος· Λείως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον.* Apollon. de pron. 334 *Λ. τελέως, λέως.* Firmat Diodorus dicens: *πρὶν τελέως ἰσχυρὸν γενέσθαι.* Antea scripsi ex mea et Schneidewini coni. *λίην δ' ἐξάραντ'*, Ahrens *γαίης δ' ἐξάραντ'*, Kayser *χειῆς δ' ἐξάραντ'*. — *οὐ* add. L. Dindorf. — *ῥᾴδιον*, Cod. *ῥαΐδιον*. Dindorf *ῥήδιον*. — V. 6. *περὶ* add. Dindorf, Sintenis coni. *τινὰ πάντα*, Schneidewin *παρεόντα*.

Fr. 10. Diog. L. I 49: *ἧξας γὰρ (Σόλων) εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ θώρακος καὶ ἀσπίδος, προεῖπεν αὐτοῖς τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Πεισιστράτου, καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ βοηθεῖν ἕτοιμος εἶναι, λέγων ταῦτα· Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν μὲν σοφώτερος, τῶν δὲ ἀνδρειότερός εἰμι· σοφώτερος μὲν τῶν τὴν ἀπάτην Πεισιστράτου μὴ συνιέντων· ἀνδρειότερος δὲ τῶν ἐπισταμένων μέν, διὰ δέος δὲ σιωπώντων. Καὶ ἡ βουλὴ Πεισιστρατίδαι ὄντες, μαίνεσθαι ἔλεγον αὐτόν· ὅθεν εἶπε ταυτί· Δείξει κτλ. τὰ δὲ περὶ τῆς τοῦ Πεισιστράτου τυραννίδος ἐλεγεῖα προλέγοντος αὐτοῦ ταῦτα ἦν· Ἐκ νεφέλης κτλ.* Carmen, unde hoc distichon petitum, scriptum eodem fere tempore, quo fr. 9, neque tamen utrumque fragm. eiusdem elegiae est. — V. 1. *δὴ μανίην*, C *σημανίην*. — V. 2. *ἐς*, M *εἰς*.

---

11. [19.]

Εἰ δὲ πεπόνθατε λυγρὰ δι' ὑμετέρην κακότητα,
μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε·
αὐτοὶ γὰρ τούτους ηὐξήσατε ῥύματα δόντες,
καὶ διὰ ταῦτα κακὴν ἔσχετε δουλοσύνην·
ὑμέων δ' εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἴχνεσι βαίνει,
σύμπασιν δ' ὑμῖν κοῦφος ἔνεστι νόος·
εἰς γὰρ γλῶσσαν ὁρᾶτε καὶ εἰς ἔπος αἰόλον ἀνδρός,
εἰς ἔργον δ' οὐδὲν γιγνόμενον βλέπετε.

12. [17.]

Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἢν δέ τις αὐτὴν 339
μὴ κινῇ, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.

Fr. 11. Diog. L. I 51: Ὅτε τὸν Πεισίστρατον ἔμαθεν ἤδη τυραννεῖν, τάδε ἔγραψε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους· Εἰ δὲ κτλ. (unde Nicetas Choniat. p. 772 ed. Bonn., ubi cod. A om. v. 5—8 et ex Plutarcho v. 1 λυγρά, v. 2 μῆνιν, v. 3 ἐρύματα exhibet) et Diod. Exc. Vat. T. III p. 24: Καὶ μετὰ ταῦτα τυραννοῦντος ἔφη. Εἰ δὲ κτλ. integrum servant. Plut. vit. Sol. c. 30: Καὶ τὸ λοιπὸν ἡσυχίαν ἦγε καὶ τῶν φίλων φεύγειν παραινούντων οὐ προσεῖχεν, ἀλλὰ ποιήματα γράφων ὠνείδιζε τοῖς Ἀθηναίοις· εἰ δὲ ... δουλοσύνην (v. 1—4), et supra: καὶ πολλὰ διεξῆλθεν ὅμοια τούτοις, οἷς διὰ τῶν ποιημάτων γέγραφεν· εἷς γὰρ κτλ. (7. 5. 6), unde Clem. Al. Str. I 328 affert v. 7. 5. 6. — V. 1. λυγρά, Diogen. δεινά. — ὑμετέρην, Diod. ὑμετέραν. — V. 2. μή τι θεοῖς τούτων, Diod. μὴ θεοῖσι ταύτην, et μὴ θεοῖσι ap. Plut. FaLC (C etiam τούτων om.). — μοῖραν, Plut. μῆνιν. — V. 3. ῥύματα Stephanus, ἐρύματα Diod. Plut., ῥύσια Diog. fort. recte. — V. 4. ταῦτα, Diod. τοῦτο. — ἔσχετε, ap. Pl. C ἔχετε, Diog. ἴσχετε sed ed. Frob. ἔχετε. — V. 5. ὑμέων Diog., ὑμῶν rel. — μὲν om. Par. e ap. Clem. Respicit Cratinus Leg. fr. 1. — V. 6. κοῦφος, Plut. Clem. χαῦνος, Nauck coni. καῦρος. — ἔνεστι, ap. Pl. C ἔστι. — V. 7. ἔπος αἰόλον, Pl. Cl ἔπη αἱμύλου, quam lectionem licet speciosam non recepi. — ἀνδρός, ap. Diog. cod. Mon. ἄνδρα. — V. 8. γιγνόμενον, Diod. et cod. Mon. Diog. γινόμενον. Quod Plut. et Clemens versuum ordinem invertunt, memoriae errore factum videtur; ac si Plutarcho fides habenda esset, pertinerent haec ad illa carmina, in quibus praesagiens de futura Pisistrati tyrannide dixit, vid. fr. 9 et 10.

Fr. 12. Plut. vit. Solon. c. 3: Ἐν δὲ τοῖς φυσικοῖς ἁπλοῦς ἐστι λίαν καὶ ἀρχαῖος ὡς δῆλον ἐκ τούτων. Ἐκ νεφέλης ... ἀστεροπῆς (fr. 9 v. 1. 2). Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα κτλ. unde vulgo etiam hoc distichon priori subiungunt et ad illam elegiam referunt: at Plutarchus ex diversis elegiis duo diversa exempla petiit, quod etiam Schneidewin animadvertit. Dixit autem poeta de populo, qui nisi improbis ducibus utatur, sit iustissimus, sicut mare placidum, ventis non turbantibus. Herodot. VII 16: τὰ δὲ καὶ ἀμφότερα περιήκοντα ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλίαι σφάλλουσι, κατάπερ τὴν πάντων χρησιμωτάτην ἀνθρώποισι θάλασσαν πνεύματά φασι ἐμπίπτοντα οὐ περιορᾶν φύσι τῇ ἑωυτῆς χρῆσθαι. Polyb. XI 29: ὅθεν ἀεὶ τὸ παραπλήσιον πάθος συμβαίνει περί τε τοὺς ὄχλους καὶ τὴν θάλατταν· καθάπερ γὰρ κἀκείνης ἡ μὲν ἰδία φύσις ἐστὶν ἀβλαβὴς τοῖς χρωμένοις καὶ στάσιμος, ὅταν δ' εἰς αὐτὴν ἐμπέσῃ τὰ πνεύματα βίᾳ, τοιαύτη φαίνεται τοῖς χρωμένοις, οἷοί τινες ἂν ὦσιν οἱ κυκλοῦντες αὐτὴν ἄνεμοι, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ πλῆθος

(ΥΠΟΘΗΚΑΙ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.)

13. [4.]

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ·
ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε καὶ πρὸς ἁπάντων
ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν·
εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν,
τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.
πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται ἀνδρὶ
ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος εἰς κορυφήν·
ὃν δ' ἄνδρες τιμῶσιν ὑφ' ὕβριος, οὐ κατὰ κόσμον
ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενος
οὐκ ἐθέλων ἕπεται· ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτῃ·
ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται ὥστε πυρός,
φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελευτᾷ·
οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.
ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος, ἐξαπίνης δὲ
ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἶψα διεσκέδασεν

ἀεὶ καὶ φαίνεται καὶ γίγνεται πρὸς τοὺς χρωμένους, οἵους ἂν ἔχῃ προστάτας καὶ συμβούλους. Dionys. Hal. XVII 12: *παραπλήσιόν τι πάσχουσιν αἱ δημοκρατούμεναι πόλεις τοῖς πελάγεσιν· ἐκεῖνά τε γὰρ ὑπὸ τῶν ἀνέμων ταράττεται φύσιν ἔχοντα ἠρεμεῖν, αὐταί τε ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν κυκῶνται μηδὲν ἐν αὑταῖς ἔχουσαι κακόν.* cf. praeterea fr. Adespot. 23. Adde Cic. pro Cluentio c. 49 et interpretes ad Livium XXVIII 27, 11.

Fr. 13. Stobaeus Flor. IX 25: *Σόλωνος.* Disputavit de hoc carmine Linder Philol. XIII 499 seqq. — Parodia lusit initium elegiae Crates fr. 1. V. 1 affert Clem. Al. Str. VI 742: *Σόλων τῆς ἐλεγείας ὧδε ἄρχεται· Μνημοσύνης κτλ.* — V. 1—6 om. A. — *Μνημοσύνης*, Trinc. *Μνημοσύνη.* — V. 2. *μοι εὐχομένῳ*, Valckenaer *μευ εὐχομένου.* — V. 3. *μοι*, Brunck *ἐμοί.* — V. 6. *δεινόν*, *πικρὸν* Voss. Ars. — V. 7 et 8 affert Plut. Sol. c. 2 (ubi Fal. *χρήματα δὲ πειρῶ*), adde comp. Sol. et Publ. c. 1. — *χρήματα δ' ἱμείρω*, Trinc. *χρήματ' ἱμέρω.* — V. 9. *πλοῦτον*, Schowii codd. *πλοῦτος.* — *ὅν*, *οὐ* A, om. N. — *παραγίγνεται*, b *περιγίγνεται.* — V. 11. *τιμῶσιν ὑφ' ὕβριος, οὐ* distinxi et sic Hermann suasit, v. *τιμῶσιν, ὑφ' ὕβριος οὐ.* Fatendum tamen est, vel sic verbum *τιμῶσιν* non satis huic loco accommodatum esse, conieci *μώωσι*, quemadmodum apud Homerum est *μαιμώωσι*: activa forma huius verbi usus est Epicharmus Et. M. 589, 42. *Πύρραν γε μῶ καὶ Δευκαλίωνα.* quamquam elegiaci poetae his epicorum formis abstinent, nam Theogn. 877 correctum. Emperius *διφῶσιν ὑφ' ὕβριος, οὐ κ. κ.*, Ahrens *μετίωσιν*, quocum iungit *ὑφ' ὕ. οὐ κ. κ.* probante Hartungo, Linder *συλῶσιν*, Weil *κτίσσωσιν.* — V. 12. *ἔρχεται* om. Voss. — V. 13. *ἀναμίσγεται*, Ars. Voss. *ἀναμίγνυται.* — *ἄτῃ* ab, v. *ἄτη.* — V. 14 et seqq. om. A. — V. 15. *ἀνιηρή*, Trinc. *ἀνίη, ρῆ*, B m. sec. *ἀρχή, φλαύρη δὲ κτλ.* — V. 16. *δὴν* Vind. Bacc, *δή* rel.

ἠρινός, ὃς πόντου πολυκύμονος ἀτρυγέτοιο
πυθμένα κινήσας, γῆν κατὰ πυροφόρον
δηώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἕδος αἰπὺν ἱκάνει
οὐρανόν, αἰθρίην δ' αὖθις ἔθηκεν ἰδεῖν·
λάμπει δ' ἠελίοιο μένος κατὰ πίονα γαῖαν
καλόν, ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἐστὶν ἰδεῖν·
τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται τίσις, οὐδ' ἐφ' ἑκάστῳ,
ὥσπερ θνητὸς ἀνήρ, γίγνεται ὀξύχολος·
αἰεὶ δ' οὔ ἑ λέληθε διαμπερές, ὅστις ἀλιτρόν
θυμὸν ἔχῃ, πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη·
ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕστερον· εἰ δὲ φύγωσιν
αὐτοί, μηδὲ θεῶν μοῖρ' ἐπιοῦσα κίχῃ,
ἤλυθε πάντως αὖθις· ἀναίτιοι ἔργα τίνουσιν
ἢ παῖδες τούτων ἢ γένος ὧν ὀπίσω.
θνητοὶ δ' ὧδε νοεῦμεν ὁμῶς ἀγαθός τε κακός τε·
ἓν δήειν αὐτὸς δόξαν ἕκαστος ἔχει,
πρίν τι παθεῖν· τότε δ' αὐτίκ' ὀδύρεται· ἄχρι δὲ τούτου
χάσκοντες κούφαις ἐλπίσι τερπόμεθα.
χὤστις μὲν νούσοισιν ὑπ' ἀργαλέῃσι πιεσθῇ, 341

V. 21. καλὰ, Gesn. m. κακά. Schneidewin κλυτὰ vel δήσας ἀγλαά. — V. 22. αὖθις, Bacb αὖτις. — V. 23. πίονα om. Ars. Voss., contra B m. sec. et b κατ' ἀπείρονα exhibent. — V. 24. ἀτὰρ, Ars. Voss. αὐτάρ. — V. 27. οὔ ἑ Hermann, B m. sec. οὔτι, h οὔτε et supra οὔτι, rel. οὔτε. Hartung οὔ σφε, Linder οὐχί. — V. 28. ἔχῃ scripsi, legebatur ἔχει. — πάντως, Trinc. παντός. — V. 29. εἰ, Vindob. Trinc. οἱ, abegw ἢν. — V. 30. μοῖρ' ἐπιοῦσα, Trinc. NB m. sec. μοῖρα ἐποῦσα. — V. 31. αὖθις Wyttenbach, αὖτις Brunck, αὐτίκ' libri: praeterea distinctionem pravam πάντως· αὐτίκ' ἄν. correxerunt Wyttenbach et Gerhard. — ἀναίτιοι bcd, v. ἀναίτια, Wyttenbach ἀναίτιά τ', Hermann ἀναίτια δ'. Ego olim ἢ. π. αὖτε, καὶ ἄντιτα, quam coniecturam me sibi surripuisse conqueritur Ahrens, qui coniecit ἀμέτρως· ἄτη καὶ ἄντιτα, postea lapsum calami fuisse dixit, vitium vitio emendans: ἄτη, ἢ ἄντιτα κτλ. Hartung scripsit ἀναίτιοι εἴγε τίνουσιν. — V. 32. ἢ γένος ὧν ὀπίσω Schneidewin, ἢ γένος ἐξοπίσω B m. sec. e, ut Pierson coniecerat, rel. ἡγεμόνων ὀπίσω (sec. Schneidewinum A ἢ προγόνων ὀπ.). Sauppe ἢ γένος ὧν ὀπίσω, Emperius ἢ τὸ γόνων ὀπίσω, Linder ἢ γενεῶν ὀπίσω. — V. 34. ἓν δήειν αὐτὸς scripsi, h. e. *aliqua re se potiturum esse unus quisque sperat*: δόξαν ἔχειν idem est atque δοκεῖν, potest igitur nonsolum de eo, qui aliis, sed etiam de eo, qui sibi videtur dici. Libri admodum variant, δεινὴν εἰς αὐτοῦ b, et δεινὴν etiam B. m. s. exhibet, ἐνδὴν εἰς αὐτὸς ac, ἐκ δὴν ἣν αὐτὸς e, ἐνδήην αὐτός Vind., sed corr. ἐν δὴν ἣν, vulgo ἐν δὴν ἣν (ἣν) αὐτὸς. Emperius κεδνὴν εἰς αὐτοῦ, Hermann αἰνεῖν, ἣν αὐτὸς, Schneidewin εὖ φεῖν εἰς αὐτός, Ahrens εὐθηνεῖν αὐτός, quod probavit Hartung, nisi quod εὐθενέειν scripsit, Linder ἤδειν ἣν αὐτὸς, Meineke ἥνδανεν ἣν αὐτὸς. Praeterea Linder hic inserendum censet distichon v. 39. 40, ubi scripsit ἄλλως δειλὸς .... καὶ δὲ καλὸς. ... V. 35. αὐτίκ' scripsi, vulgo αὖθις, Trinc. αὖτις. Schneidewin αὖ τις. — V. 36. τερπόμεθα, a pr. m. et Vind. et a τρεφόμεθα. — V. 37. χὤστις

ὡς ὑγιὴς ἔσται, τοῦτο κατεφράσατο·
[ἄλλος δειλὸς ἐὼν ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμεναι ἀνήρ,
καὶ καλός, μορφὴν οὐ χαρίεσσαν ἔχων·]
εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενίης δέ μιν ἔργα βιᾶται,
κτήσεσθαι πάντως χρήματα πολλὰ δοκεῖ.
σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος· ὁ μὲν κατὰ πόντον ἀλᾶται
ἐν νηυσὶν χρῄζων οἴκαδε κέρδος ἄγειν
ἰχθυόεντ', ἀνέμοισι φορεύμενος ἀργαλέοισιν,
φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίαν θέμενος·
ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον εἰς ἐνιαυτόν
λατρεύει, τοῖσιν καμπύλ' ἄροτρα μέλει·
ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἡφαίστου πολυτέχνεω
ἔργα δαεὶς χειροῖν ξυλλέγεται βίοτον·
ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων πάρα δῶρα διδαχθείς,
ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος·
ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,
ᾧ συνομαρτήσωσι θεοί· τὰ δὲ μόρσιμα πάντως
οὔτε τις οἰωνὸς ῥύσεται οὔθ' ἱερά·

Schneidew., v. χ' ὅστις. — ὑπ' ἀργαλέῃσι, Trinc. ὑπαργαμέῃσι. Deinde Brunck ὑπ' ἀργαλέης ἐπιέσθη. — V. 39. 40 ab instituta sententia alieni sunt, itaque cancellis sepsi: distichon hoc, quod fortasse ex alia Solonis elegia petitum est, adscriptum olim fuit ad sententiam v. 34 illustrandam, deinde ut fieri solet alieno loco in ordinem receptum est: dixi de his versibus in Comment. Crit. I 8. Defendere studuit M. Schmidt Mus. Rh. V 625: traiiciendos censet hos versus Linder post v. 34, qui etiam quaedam immutavit, vid. supra ad v. 34. Bernhardy Hist. Litt. Gr. II 357 ed. 1 v. 39—42 in suspicionem vocat, quemadmodum ei etiam extrema pars ex Theognide interpolata videtur, et v. 37. 38 ante v. 59 collocandos censet, sed vid. Schneidewin in Philol. III 111. Nunc Bernhardy in ed. alt. tantum v. 37—40 reiiciendos esse censet. — V. 40. καλός, Vind. acw κάλλος. — V. 42. κτήσεσθαι scripsi, cum olim κεκτῆσθαι coniecissem, libri κτήσασθαι, correctio necessaria, nam nimis ambiguus hic aoristus. — πάντως Gesner, v. πάντων. — πολλά, c πλεῖστα, b utrumque. — V. 46. ψυχῆς, Voss. B m. pr. Trinc. ψυχήν. — οὐδεμίαν Schneidewin, v. οὐδεμίην. — V. 48. μέλει B m. s. Gesn. margo cef, vulgo μένει. — V. 50 ἔργα δαεὶς Voss. Ars. B m. s. b, ἐργαλαεὶς Vind., ἔργαλα εἰς acefgw. — V. 51. Μουσέων Brunck, codd. μουσάων et μουσῶν. — διδαχθείς, Brunck διδάχθη, Hartung δέδεκται. Hermann pro πάρα conl. λάβε, Halm πόρε, contra Ahrens (deleto διδαχθείς) Μουσάων ὦ πάρα δῶρα, Linder eiecta voce παρὰ scripsit Μουσάων, ego, cum olim πέρι commendavissem, credo παρὰ additum esse ad versum redintegrandum, Solon Μουσῶν φίλα vel καλὰ δῶρα videtur scripsisse. alterum participium ἐπιστάμενος verbi finiti vice fungitur, neque offensio inest in repetito participio, cf. Hom. Od. Λ 606: ὁ δ' ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῆφιν ὀϊστόν, δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς. — V. 55. συνομαρτήσωσι, Voss. συνομαρτήσασι, Brunck συνομαρτήσουσι. — πάντως, bdf πάντα.

ἄλλοι Παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες
ἰητροί· καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεστι τέλος·
πολλάκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος,
κοὐκ ἄν τις λύσαιτ' ἤπια φάρμακα δούς·
τὸν δὲ κακαῖς νούσοισι κυκώμενον ἀργαλέαις τε
ἁψάμενος χειροῖν αἶψα τίθησ' ὑγιῆ. 342
Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει ἠδὲ καὶ ἐσθλόν·
δῶρα δ' ἄφυκτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων.
πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν,
ᾗ μέλλει σχήσειν χρήματος ἀρχομένου·
ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδειν πειρώμενος οὐ προνοήσας
εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν,
τῷ δὲ κακῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσιν
συντυχίην ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.
πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνδράσι κεῖται·
οἳ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖστον ἔχουσι βίον,
διπλασίως σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
κέρδεά τοι θνητοῖς ὤπασαν ἀθάνατοι·
ἄτη δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἣν ὁπόταν Ζεύς
πέμψῃ τισομένην, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

V. 57. ἄλλοι, Salmasius οὔθ' οἱ. — ἔργον, B m. s. ἔργα. — V. 59. γίγνεται, h ἔσσεται, unde Schneidewin ἀέξεται. — V. 60. κοὐκ ἂν Gesn. m. Voss. B m. s. Schowii codd., καὶ οὐκ ἂν Vind., v. κἂν. — V. 61. κυκώμενον, Loheck κακούμενον, Dindorf νούσοις κεκακωμένον. — V. 62. χειροῖν, Vind. χεροῖν. — V. 65—70 leguntur in Theognideis v. 585—90. — V. 65. δέ om. Theogn. — ἐπ', Vind. Voss. ἐφ' ἔργμ. — V. 66. ᾗ, a ἤ, Voss. Gesn. m. w τι, Theogn. πῇ. — μέλλει, h μέλλοι. — χρήματος, Theogn. πρήγματος. — V. 67. εὖ ἔρδειν, Theogn. εὐδοκιμεῖν. — προνοήσας Vind. Voss. Ars. B. m. s. ahcew, vulgo προορήσας. — V. 69. κακῶς Gesn. m. Vind. ah, sed in Vind. et a supra καλῶς, ut vulgo tam hic quam ap. Theogn. legitur. — ἔρδοντι, Theogn. ποιεῦντι. — δίδωσιν, Theogn. τίθησιν. — V. 71—76 leguntur in Theognideis V. 226—30. — V. 71. affert Aristot. Pol. I 3, 9: ὥσπερ Σόλων φησὶ ποιήσας πλούτου δ' οὐδὲν τ. π. ἀνδράσι κεῖται. Plut de cup. divit. 4: ὅθεν εὖ πρὸς τούτους λέλεκται ὑπὸ τοῦ Σόλωνος· πλούτου δ' οὐ. τ. π. ἀνθρώποισι. Basil. M. de leg. Gentil. II p. 183: κατὰ τὸν Ἐξηκεστίδου Σόλωνα, ὅς φησι πλ. δ. οὐ τ. π. ἀνδράσι κεῖται. ἀνθρώποισι etiam Theogn. — V. 72. ἡμέων, Theogn. ἡμῶν et νόον pro βίον. — V. 73. διπλασίως, Theogn. διπλάσιον — κορέσειεν ἅπαντας, Doederlein κορέσει' ἕνα πάντως, Ahrens κορέσειε πένητας, Schneidewin κορέσειεν ἅπαντα. — V. 74. Theog. χρήματά τοι θνητοῖς γίνεται ἀφροσύνη. — V. 75. ἄτη Vind. Voss. B m. s. Gesn. m. ahcegw, vulgo αὐτή. — αὐτῶν, Theogn. αὐτῆς et ὁπότε pro ὁπόταν. — V. 76. πέμψῃ, Vind. Voss. πέμψει. — τισομένην, Theogn. τειρομένοις. — ἄλλοτε ἄλλος ἔχει Schaefer ex Theognide, vulgo ἄλλοτέ τ' ἄλλος ἔχει ut Vind., c ἄλλοτ' ἂν ἄλλος ἔχοι (ut Gaisf.), abeg ἄλλοτέ τ' ἄλλος ἔχοι, Hermann ἄλλοθεν ἄλλος ἔχει, Hartung scripsit ἣν ὁπότε Ζεὺς πέμψῃ, ἔτισ' ἀπάτην, ἄλλοτέ τ' ἄλλος ἔχει.

14. [7.]

Οὐδὲ μάκαρ οὐδεὶς πέλεται βροτός, ἀλλὰ πονηροί
πάντες, ὅσους θνητοὺς ἠέλιος καθορᾷ.

15. [6.]

Πολλοὶ γὰρ πλουτεῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·
ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα 343
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί,
χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

16. [8.]

Γνωμοσύνης δ' ἀφανὲς χαλεπώτατόν ἐστι νοῆσαι
μέτρον, ὃ δὴ πάντων πείρατα μοῦνον ἔχει.

17. [9.]

Πάντῃ δ' ἀθανάτων ἀφανὴς νόος ἀνθρώποισιν.

18. [10.]

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

Fr. 14. Stob. Flor. XCVIII 24. — V. 1. *μάκαρ*, Stephanus *μάκαρς*, Hartung *μάκαρ γ'* dubitanter. — *πονηροί*, Grotius *πόνηροι*.

Fr. 15. Plut. Sol. c. 3: *Ὅτι δ' αὐτὸν ἐν τῇ τῶν πενήτων μερίδι μᾶλλον ἢ τῇ τῶν πλουσίων ἔταττε, δῆλόν ἐστιν ἐκ τούτων· Πολλοὶ γὰρ κτλ.* Leguntur in Theogn. 315—18. — V. 2. 3. 4 laudat Plut. de tranqu. an. c. 13 et de prof. in virt. c. 6, idem v. 2 et init. v. 3 de cap. ex inim. util. c. 11, Basil. M. de gentil. leg. II p. 177 affert v. 2—4. — V. 4. resp. Theodul. or. de reg. off. 146. Respicit fort. h. l. Aristot. Eth. Nic. X 8, 11: *καὶ Σόλων δὲ τοὺς εὐδαίμονας ἴσως ἀπεφαίνετο καλῶς, εἰπὼν μετρίως τοῖς ἐκτὸς κεχορηγημένους, πεπραγότας δὲ τὰ κάλλιστα, ὡς ᾤετο, καὶ βεβιωκότας σωφρόνως· ἐνδέχεται γὰρ μέτρια κεκτημένους πράττειν ἃ δεῖ.* nam plura in eandem sententiam in hac elegia videtur poeta exposuisse. Hartung huc refert Theogn. 1155—6, quos Solonis esse existimat. — V. 1. *γάρ*, Theogn. *τοι*. — *πλουτεῦσι*, ap. Plut. v. Sol. FaL *πλουτοῦσι* ut Theogn. — V. 2. *αὐτοῖς*, Theogn. *τούτοις*. — V. 3. *αἰεί* C Theogn. Basil., FaL *ἐστιν αἰεί*, vulgo *ἐστιν*. — V. 4. Hermann *ἄλλος, ὅτ' ἄλλος ἔχει*. at cf. supra 13, 74 et Hom. Od. *Δ* 236.

Fr. 16. Clem. Al. Str. V 694: *Σοφώτατα τοίνυν γέγραπται τῷ Σόλωνι ταῦτα περὶ θεοῦ· Γνωμοσ. κτλ.* Eadem Theodoret. I 14 ubi v. 2 *πάντα* et praeterea CVa *πειρᾶται*

Fr. 17. Clem. Al. Str. V 727: *Εἰκότως ἄρα Σόλων ὁ Ἀθηναῖος ἐν ταῖς ἐλεγείαις καὶ αὐτὸς κατακολουθήσας Ἡσιόδῳ· Πάντῃ κτλ.* Cf. Euseb. Pr. Ev. XIII 688 C, ubi *πάμπαν*.

Fr. 18. Plato in Amatoribus p. 133 C: *Σόλων γάρ που εἶπε Γηράσκω δ' αἰεὶ π. δ.* ubi *δ'* om. 𝔄ΘΠpr., et deinde exhibent 𝔄ΘΠ *πολλὰ δὴ διδ.* Schol. ibid.: *παροιμία … εἴλκυσται μέντοι ἐκ τῶν Σόλωνος ἐλεγείων.* Respicit Plato etiam in Lach. p. 188 B. 189 A. de republ. VIII 536 B, ubi Schol. *αἰεὶ γηράσκω*. Adde Plut. vit. Sol. c. 31: *ἐπεὶ σχολῆς*

ΠΡΟΣ ΦΙΛΟΚΥΠΡΟΝ. 344

19. [22.]

Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσων
τήνδε πόλιν ναίοις καὶ γένος ὑμέτερον·
αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηῒ θοῇ κλεινῆς ἀπὸ νήσου
ἀσκηθῆ πέμποι Κύπρις ἰοστέφανος·
οἰκισμῷ δ' ἐπὶ τῷδε χάριν καὶ κῦδος ὀπάζοι
ἐσθλὸν καὶ νόστον πατρίδ' ἐς ἡμετέρην.

ΠΡΟΣ ΜΙΜΝΕΡΜΟΝ.

20. [21.]

Ἀλλ' εἴ μοι κἂν νῦν ἔτι πείσεαι, ἔξελε τοῦτο,
μηδὲ μέγαιρ' ὅτι σεῦ λῷον ἐπεφρασάμην,
καὶ μεταποίησον, Λιγυαστάδη, ὧδε δ' ἄειδε·
Ὀγδωκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου.

γε περιουσίαν αὐτοῦ μηνύουσιν αἱ τοιαῦται φωναί, γηράσκω δ' αἰεὶ π. δ. (ubi FaL *ἀεὶ*) et c. 2 *ὅς γε καὶ πρεσβύτερος ὢν ἔλεγε γηράσκειν αἰεὶ* (sic qV, *ἀεὶ* rel. ut videtur omnes). Schol. Soph. Antig. 711 (ubi *πάντα* pro *πολλά*). Io. Siceliot. ap. Walz Rhet. VI 201. Zenob. III 4. Diogenian. III 80. Arsen. 161. Apostol. V 40. Paroemiogr. ed. Gott. T. II 107. Suid. v. *γηρᾶναι*. Cf. etiam Dio Chrys. or. XVIII init. Tatian. c. 58. Cic. de senect. c. 8 et 14. Valer. Max. VIII c. 7, 14.

Fr. 19. Plut. vit. Sol. c. 26: *Καὶ αὐτὸς δὲ (Σόλων) μέμνηται τοῦ συνοικισμοῦ* (Solorum, quae antea Aepea dicta fuit)· *προσαγορεύσας γὰρ ἐν ταῖς ἐλεγείαις τὸν Φιλόκυπρον· Νῦν δὲ φησὶ σὺ κτλ.* Vita Arati p. 53 Westerm.: *Μέμνηται δὲ τούτων (τῶν ἐν Κύπρῳ Σολίων) Σόλων ἐν ταῖς ἐλεγείαις ταῖς πρὸς Κυπράνορα τὸν βασιλέα, ὃς συμβουλευθεὶς ὑπὸ Σόλωνος κτίσαι τὴν πόλιν χάριν τοῦ ἀνδρὸς Σόλους ὠνόμασεν, ἀμοιβὴν ταύτην νέμων τῆς συμβουλῆς αὐτῷ· λέγει δὲ ὁ Σόλων οὕτως. Νῦν κτλ.* usque ad v. 5. Resp. Herod. V 113: *Φιλοκύπρου δὲ τούτου, τὸν Σόλων ὁ Ἀθηναῖος ἀπικόμενος ἐς Κύπρον ἐν ἔπεσι αἴνεσε τυράννων μάλιστα.* Regulus, quem Herodotus et Plutarchus *Φιλόκυπρον* appellant, ab Arati biographo *Κυπράνωρ* vocatur: nam vix recte Engel (Kypros I 264 sqq.) diversos putat, alterum alteri successisse ratus, quod hi loci, quos adscripsi, minime confirmant. — V. 1. *Σολίοισι*, vit. Ar. cod. M *Σολίησι*. — *τήνδε*, ap. Plut. ACFaL *τὴν (τὴν) δέ*, in *τήν*. — *ναίοις*, vit. Ar. cod. M *δύοις*. — V. 3. *ξὺν*, ap. Pl. CFaL *σύν*. — V. 4. ap. Pl. i *ἀσκητῆ*, a *ἀσκαθῆ*, et v. 5 i *οὖν* pro *ἐπὶ* et *ὀπάζοιο*.

Fr. 20. Diog. Laert. I 60: *Φασὶ δ' αὐτὸν καὶ Μιμνέρμου γράψαντος· Αἲ γὰρ ἄτερ νούσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδώνων Ἑξηκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου, ἐπιτιμῶντα αὐτῷ εἰπεῖν· ἀλλ' εἴ μοι κτλ.* — V. 1. *κἄν*, Thiersch *καί*. — *τοῦτο*, cod. Mon. *τοῦτον*. — V. 2. *σεῦ* Florens Christianus, edd. antt. *σ' εὖ*. — *λῷον ἐπεφρασάμην* scripsi. Florens Christianus *λώϊον ἐφρασάμην*, vulgo *τοῖον ἐπεφρασάμην*. — V. 3. *Λιγυαστάδη* scripsi, vid. Suidas v. *Μίμνερμος, Λιγυρτιάδου . . . ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Λιγυαστάδης* (*λιγειαστάδης* BVE, *λιγιστιάδης* A) *διὰ τὸ ἐμμελὲς καὶ ἡδύ*. Cf. Eudoc. 303. Vulgo *ἀγυιάς ταδί*, cod. Arund. et Cant. *ὄγδοα ἐς ταδί*. Sopingius conj. *τάγυρι ταδί*, Meibom *λιγέως ταδί*, Hermann *θρασέως ταδί*. — V. 4. *ὀγδωκονταέτη*, ed. Frob. *ὀγδοηκ.* Respicit huc Liban. I 403.

21. [21.]

Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισιν
ποιήσαιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

ΠΡΟΣ ΚΡΙΤΙΑΝ. 345

22. [20.]

Εἰπέμεναι Κριτίῃ ξανθότριχι πατρὸς ἀκούειν·
οὐ γὰρ ἁμαρτινόῳ πείσεται ἡγεμόνι.

---

23. [2.]

Ὄλβιος ᾧ παῖδές τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι
καὶ κύνες ἀγρευταὶ καὶ ξένος ἀλλοδαπός.

24. [5.]

Ἶσόν τοι πλουτοῦσιν ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστιν

Fr. 21. Plut. comp. Sol. et Poplic. c. 1: Ἔτι τοίνυν ἃ τοῖς περὶ Μίμνερμον ἀντειπὼν περὶ χρόνου ζωῆς ἐπιπεφώνηκε· Μηδέ μοι κτλ. εὐδαίμονα τὸν ἄνδρα ποιεῖ. Eadem Stob. Flor. CXXII 3. — V. 2. ποιήσαιμι Plut., καλλείποιμι Stob.

Fr. 22. Plato Tim. p. 20 E: Ἦν μὲν οὖν οἰκεῖος καὶ σφόδρα φίλος (ὁ Σόλων) ἡμῖν Δρωπίδου τοῦ προπάππου, καθάπερ λέγει πολλάκις καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ποιήσει, ubi his ultimis verbis schol. et Proclus in Tim. p. 25 F hoc distichon adscripsit. Cf. Aristoteles Rhet. I 15: καὶ Κλεοφῶν κατὰ Κριτίου τοῖς Σόλωνος ἐλεγείοις ἐχρήσατο, λέγων ὅτι πάλαι ἀσελγὴς ἡ οἰκία· οὐ γὰρ ἄν ποτε ἐποίησε Σόλων· Εἰπεῖν μοι Κριτίᾳ πυρρότριχι (QYbZb πυρότριχι) πατρὸς ἀκούειν. Plato Charmid. 157 E: Ἥ τε γὰρ πατρῴα ὑμῖν οἰκία ἡ Κριτίου τοῦ Δρωπίδου καὶ ὑπὸ Ἀνακρέοντος καὶ ὑπὸ Σόλωνος καὶ ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεκωμιασμένη παραδέδοται ἡμῖν ὡς διαφέρουσα κάλλει τε καὶ ἀρετῇ καὶ τῇ ἄλλῃ λεγομένῃ εὐδαιμονίᾳ.

Fr. 23. Plato Lys. 212 E: ἀλλὰ ψεύδεθ' ὁ ποιητὴς ὃς ἔφη· Ὄλβιος κτλ. (v. 1 u μουνύχιοι). Solonis esse docet Hermias in Phaedr. p. 78 ed. Ast.: Καὶ ἐν τοῖς ποιήμασιν ὡς καλοῦ τοῦ ἐρᾶν μνημονεύει (Solon) λέγων· Ὄλβιοι ὦ κτλ. Cf. Luc. Amor. c. 48: ὄλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπόφασιν, ᾧ παῖδές τε νέοι καὶ μώνυχες ἵπποι. Eadem in Theogn. 1253, 4, ubi θηρευταί τε κύνες καὶ ξένοι ἀλλοδαποί. Olim suspicatus sum Solonis fortasse esse etiam proximum distichon ap. Theogn. 1255—6, ubi eadem sententia iteratur:

ὅστις μὴ παῖδάς τε φιλεῖ καὶ μώνυχας ἵππους
καὶ κύνας, οὔποτε οἱ θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ.

quod Hartung probavit, sed possunt hi versus etiam alius poetae esse.

Fr. 24. Plut. vit. Sol. c. 2 affert v. 1—6: Πλοῦτον δ' οὐκ ἐθαύμαζεν (Σόλων), ἀλλὰ καὶ φησὶν ὁμοίως πλουτεῖν, ᾧτε πολὺς . . . ἁρμονίᾳ. Eadem leguntur in Theogn. 719—24: sed cum quatuor qui illis subiunguntur versus 725—8 cum his arcte cohaereant, consentaneum est haec quoque Solonis esse. — V. 1. ἶσόν τοι πλουτοῦσιν (Schneidewin —εῦσιν) ὅτῳ ex Theognide restitutum.

καὶ χρυσὸς καὶ γῆς πυροφόρου πεδία
ἵπποι θ' ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ μόνα ταῦτα πάρεστιν,
γαστρί τε καὶ πλευρῆς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν,
παιδός τ' ἠδὲ γυναικός, ἐπὴν καὶ ταῦτ' ἀφίκηται,
ἥβης· σὺν δ' ὥρῃ γίνεται ἁρμόδια.
(ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἀΐδεω·
οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρείας 346
νούσους οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.)

25. [1.]

Ἔσθ' ἥβης ἐρατοῖσιν ἐπ' ἄνθεσι παιδοφιλήσῃ
μηρῶν ἱμείρων καὶ γλυκεροῦ στόματος.

26. [11.]

Ἔργα δὲ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλα καὶ Διονύσου
καὶ Μουσέων, ἃ τίθησ' ἀνδράσιν εὐφροσύνας.

V. 2. χρυσὸς, CFaL χρυσός ἐστι. — V. 3. μόνα (C μόνῳ) ταῦτα, Theogn. τὰ δέοντα, Schneidewin τάδε μοῦνα. — V. 4. πλευρῆς scripsi, πλευρῇ Plut., πλευραῖς Theogn. cf. Horat. Epp. I 12, 5: „Si ventri bene, si lateri est pedibusque tuis nil Divitiae poterunt regales addere maius." — παθεῖν, Hertzberg πατεῖν. — V. 5. ἀφίκηται, x ἐφίκηται. — V. 6. ἥβης CqVx, ἥβη vulgo: ἥβης suspensum ex ἁβρὰ παθεῖν, *pueri et mulieris flore frui*, quemadmodum est apud Theogn. 1003 τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν. — ἁρμόδια scripsi, legebatur ἁρμονία, nam minus placet quod olim commendavi ἁρμόνια. Apud Theogn. longe aliter: παθεῖν παιδός τ' ἠδὲ γυναικός· ὅταν δέ κε τῶν ἀφίκηται ὥρη, σὺν δ' ἥβη γίγνεται ἁρμόδιον (ιος) et similiter fere Stob. XCVII 7, nisi quod ἁρμόδια (sed AB ἁρμονία). Coniecit in his Hermann ἐπήν κεν, Hase ὥρη, Coraes ἁρμοδία, Emperius ἐπὴν κ' ἐνταῦθ' ἀφίκηται ἥβης, ἐν δ' ὥρῃ γίνεται ἁρμονίη, Ahrens ἐπὴν κἀνταῦθ' ἀφίκηται ἥβης, σὺν γ' ὥρῃ γίγνεται ἁρμονία, vel ἔνθ' ὥρη, γίγνεται ἁρμονία. Hartung παιδός τ' ἠδὲ γυναικὸς (ἐπὴν καὶ τῶν ἐφίκηται) ὥρῃ σὺν θ' ἥβῃ γίγνεται ἁρμοδία. subobscure, sed videtur de legitima uxore et filio intellexisse.

Fr. 25. Plut. Amat. c. 5: εὖ γε νὴ Δία, ἔφη, τοῦ Σόλωνος ἐμνήσθης καὶ χρηστέον αὐτῷ γνώμονι τοῦ ἐρωτικοῦ ἀνδρός· ἔσθ' ἥβης κτλ. Iuvenem haec scripsisse Solonem conicit Plut. ὅθεν οἶμαι καὶ ὁ Σόλων ἐκεῖνα μὲν ἔγραψε νέος ὢν ἔτι καὶ σπέρματος πολλοῦ μεστός, ὡς ὁ Πλάτων φησί. — V. 1. ἔσθ' ἥβης Canter, BE ἐσθήβης, vett. edd. ἐς Θήβης. — παιδοφιλήσῃ, Brunck παιδοφιλήσεις. — V. 2. ἱμείρων ap. Plut. om. Legitur integer versus ap. Athen. XIII p. 602 E (ubi P om. ἱμείρων) et Apulei. de Magia c. 9: „Num igitur etiam Solonem fuisse serium, severum et philosophum negabis, cuius ille lascivissimus versus est: μηρῶν ἱμείρων κτλ. ubi vett. edd. μείρων εὖ μείρων.

Fr. 26. Plut. Amat. c. 5, ubi fr. 25 affert: ὁ Σόλων ἐκεῖνο μὲν ἔγραψε νέος ὢν ἔτι ... ταυτὶ δὲ πρεσβύτης γενόμενος· Ἔργα κτλ., ubi vulgo v. 1 μοι νῦν, sed E νῦν μοι, ut ceteris locis. — V. 2. edd. vett. et EB τίθησιν pro τίθησ'. Idem distich. legitur vit. Sol. c. 31 (ubi CBac

27. [3.]

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἕρκος ὀδόντων
φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἕπτ' ἔτεσιν·
τοὺς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτούς,
ἥβης ἐκφαίνει σήματα γεινομένης· 347
τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἔτι γυίων
λαχνοῦται, χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης·
τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάδι μέγ' ἄριστος
ἰσχύν, ἥντ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς·
πέμπτῃ δ' ὥριον ἄνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι
καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν·
τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρός,

Μουσάων, FaLia *τίθησιν*) et Sept. sapient. conv. c. 13 et ap. Hermiam in Phaedr. p. 78 (nbi *ἔργα τὰ* et *καὶ Μουσάων τίθησι*). — V. 2. Schneidewin *Μουσάων θ', ἃ τίθησ'*.

Fr. 27. Integram hanc elegiam servaverunt Philo de opif. mundi p. 24 A ed. Francof. (1691): *τὰς ἡλικίας ταύτας ἀνέγραψε καὶ Σόλων ὁ τῶν Ἀθηναίων νομοθέτης ἐλεγεῖα ποιήσας τάδε· Παῖς μὲν κτλ.* et Clem Alex. Str. VI 814: *τάς τε τῶν ἡλικιῶν μεταβολὰς κατὰ ἑβδομάδα γίνεσθαι Σόλωνος αἱ ἐλεγεῖαι δηλοῦσιν ὧδέ πως· παῖς μὲν κτλ.* cf. Ambrosius Ep. VI 39. Legitur elegia etiam in Cod. Paris. ap. Cramer An. Par. I 46: *Ἡρωελεγεῖα Σόλωνος πρὸς περίστασιν ἡλικιῶν* (notabo littera C), et Apostol. XIV 94. Respiciunt huc Censorin. de die nat. c. 14. (Macrob. in Somn. Scip. I 6) et haud dubie Aristot. Pol. VII 14, 11: *κατὰ τὴν τῆς διανοίας ἀκμήν· αὕτη δ' ἐστὶν ἐν τοῖς πλείστοις ἥνπερ τῶν ποιητῶν τινὲς εἰρήκασιν οἱ μετροῦντες ταῖς ἑβδομάσιν τὴν ἡλικίαν, περὶ τὸν χρόνον τῶν πεντήκοντα ἐτῶν.* ac rursus VII 15, 11: *Δύο δ' εἰσὶν ἡλικίαι πρὸς ἃς ἀναγκαῖον διῃρῆσθαι τὴν παιδείαν, μετὰ τὴν ἀπὸ τῶν ἑπτὰ μέχρι ἥβης, καὶ πάλιν μετὰ τὴν ἀφ' ἥβης μέχρι τῶν ἑνὸς καὶ εἴκοσι ἐτῶν· οἱ γὰρ ταῖς ἑβδομάσι διαιροῦντες τὰς ἡλικίας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λέγουσιν οὐ καλῶς* (corr. *κακῶς*), *δεῖ δὲ τῇ διαιρέσει τῆς φύσεως ἐπακολουθεῖν.* De simili Hippocratis sententia vid. praeterea Pollux II 1 et Boissonade Anecd. II 455. Adde Daremberg Extraits de Msc. médicaux p. 141. — Porson, Franke, alii hanc Solonis elegiam in suspicionem vocaverunt, iniuria: nam tenue hoc argumentum etiam orationis exilitatem quandam requirit, neque quae dixit Solon fr. 20 v. 4 adversantur huius elegiae v. 16, si accuratius inquisiveris in utriusque carminis institum. — V. 2. *ἐν ἕπτ'*, C *ἕπτ' ἂν*. — V. 3. *τελέσῃ* Schaefer, vulgo *τελέσει*. — V. 4. *ἐκφαίνει*, C *δὲ φαίνει*, ap. Cl. cod. Par. *δὲ φανείσης*. — *σήματα* Philo Ap. C, *σπέρματα* Cl. — *γεινομένης, γινομένης* Ap., *γενομένης* cod. Par. ap. Cl. — V. 5. *τριτάτῃ*, C *τρίτῃ*. — *δὲ* om. Philo. — *γένειον, γένεια* Ap., *γένει* C. — *ἔτι* scripsi, quod etiam Emperius coniecit, legeb. *ἐπὶ*. Ap. Cl. cod. Par. ed. Fl. *ἀεξόμενον ἐπὶ γεννύων*. — V. 7. *πᾶς τις ἐν ἑβδομάδι μέγ'* Cl., *παὶς* (*παῖς* C) *τις* (om. Ph.) *ἐν* (*ἐνὶ* Ph.) *ἑβδομάδεσσιν* (*ἑβδομάσιν* Ap.) Ph. Ap. C. — V. 8. *ἥντ'* Cl., *ἧτ'* C Ap., *οἵ τ'* Ph. — *ἀρετῆς*, Ap. *ἀρετᾶς*. — V. 9. *ὥριον ἄνδρα γάμου* scripsi, ut iam in proecdosi, legebatur *ὥριον ἄνδρα γάμου*, Ap. *ὥρῃ ἄνδρα γ.* In epecdosi librorum scripturam servavi distinctione addita *ὥριον, ἄνδρα γ.* — *γάμου μεμνημένον*, Ph. *μεμνημένον ἂρ γάμου*. — *εἰσοπίσω*, Ph. Ap. C *ἐξοπίσω*. — V. 11. *καταρτύεται, καταρτύνεται* Ap. et Cl. cod Par. ed. Fl.

οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει·
ἑπτὰ δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσιν μέγ' ἄριστος
ὀκτώ τ'· ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη·
τῇ δ' ἐνάτῃ ἔτι μὲν δύναται, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ
πρὸς μεγάλην ἀρετὴν γλῶσσά τε καὶ σοφίη·
τῇ δεκάτῃ δ' ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἔπτ' ἐνιαυτούς,
οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

28. [16.]

Νείλου ἐπὶ προχοῇσι Κανωβίδος ἐγγύθεν ἀκτῆς.

29.

Πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί. 348

30.

Diogenian. II 99: *Ἀρχῶν ἄκουε καὶ δικαίως κἀδίκως·* ἐκ τῶν τοῦ *Σόλωνος ἐλεγείων παραινετική.* Cf. Arsen. 79. Apost IV 3.

V. 12. *οὐδ'*, C *ἐν δ'*. Hinc Schneidew. *ἐν δ' ἔρδειν ἔθ' ὅμως*, falso. — *ἔρδειν*, vulgo *ἔρδειν*, Cl. *ἐοιδεῖν*. — *ὁμῶς*, ap. Cl. cod. Par. ed. Fl. *ὁμοίως*. — *ἔργ' ἀπάλαμνα*, Cl. *ἔργα μάταια*. — V. 13. *μέγ' ἄριστος*, Ph. Ap. C *μετ' ἀρίσταις*. — V. 14. *ὀκτώ τ'· ἀμφοτέρων*, Ph. Ap. *ὀκτὼ δ' ἀμφότερα*, C *ὄκτω δ' ἀμφότερον*, et *ἀμφότερον* coniecit Sintenis. Deinde C *τεοσερεκαίδεκ'*, unde *τέοσερα* elicias. — V. 15. *ἔτι μὲν δύναται*, Hartung *δύναται μὲν ἔτι*. — *μαλακώτερα*, Cl. *μετριώτερα*. — V. 16. *γλῶσσά τε καὶ σοφίη* Ph. Ap. (nisi quod *καὶ* om.) C Ambrosius, *σῶμά τε καὶ δύναμις* Cl., unde Schaefer coni. *σῶμά τε καὶ σοφίη*, quae coniectura a vero aberrat: neque tamen Clementis scriptura probanda, quam restituit Hartung, nisi quod *μαλακώτερα* servavit: nam est haud dubie a correctore aliquo profecta: mihi vitium in voce *μαλακώτερα* delitescere videtur: conieci *μαλιώτερα*, h. e. *cum corporis virtute si componas, eloquentia et sapientia multum praestat sive potior est.* Formam testificatur Hesychius *μαλιωτέρα, προσφιλεστέρα*. A forma *μάλιον* (i. e. *μᾶλλον*), qua usus est Tyrtaeus, descendit *μαλιώτερος*, quemadmodum *ἀμεινότερος* alia. — V. 17. respicit Diog. L. I 54: *Σόλων δὲ ὅρον ἀνθρωπίνου βίου φησὶν ἔτη ἑβδομήκοντα.* — *τῇ δεκάτῃ*, Hartung *τῆς δεκάτης*, qui deinde praeoptavit lectionem Philonis et rel. — *ὅτε δὴ τελέσῃ* (sic Schaefer, v. *τελέσει*) *θεὸς ἔπτ' ἐνιαυτοὺς* Cl., *εἴ τις τελέσας κατὰ μέτρον ἵκοιτο* Ph. Ap. C. — V. 18. *ἔχοι*, *ἔχει* Ap. et ap. Cl. cod. Par. ed. Fl.

Fr. 28. Plut. vit. Sol. c. 26: *Πρῶτον μὲν οὖν εἰς Αἴγυπτον ἀφίκετο καὶ διέτριψεν, ὡς καὶ πρότερον αὐτός φησι· Νείλου ἐπὶ κτλ.* — *προχοῇσι*, *προχοαῖσι* FaL — *Κανωβίδος* Stephanus (AC), reliqui *Κανώβιδος*. Si illud *καὶ πρότερον*, quod quidem FaL omittunt, recte se habet, versus Solonis non ad illud tempus pertinet, quo Plutarchus Solonem dicit Aegyptum adiisse, i. e. republica Atheniensium legibus firmata, sed referendus ad elegiam, quam ante illud iter composuit: nam fortasse iam olim iuvenis viserat Aegyptum.

Fr. 29. Schol. Plat. p. 465 ed. Bekk. *πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί. ... ἐμνήσθη ταύτης (παροιμίας) καὶ Φιλόχορος ἐν Ἀτθίδος α' καὶ Σόλων ἐλεγείαις καὶ Πλάτων ἐνταῦθα.* Cf. Aristot. Metaph. I 2. Plut. de poet. c. 2. Paroemiogr. T. I p. 371. II p. 128 ed. Gotting. Apost. XIV 41.

ἀρχῶν restitutum ex Apost. ed., vulgo *ἄρχων*, praeterea ex K rectius scribas *Ἀρχῶν ἄκουε κὰν δίκῃ κἂν μὴ δίκῃ.* Apparet autem non Solonis esse hunc versum, sed poetam similem sententiam in Elegiis protulisse. Cf. etiam prov. in Append. I 100 (Schol. Aesch. Choeph. 75) *Δοῦλε δεσποτῶν ἄκουε καὶ δίκαια κἄδικα*, et ib. II 1 *κρεισσόνων γάρ ἐστ᾽ ἀκούειν καὶ δίκαια κἄδικα* (sic enim corr.).

Ε Π Η.

31. [23.]

Πρῶτα μὲν εὐχώμεσθα Διὶ Κρονίδῃ βασιλῆϊ,
θεσμοῖς τοῖσδε τύχην ἀγαθὴν καὶ κῦδος ὀπάσσαι.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

Τ Ε Τ Ρ Α Μ Ε Τ Ρ Α.

Π Ρ Ο Σ Φ Ω Κ Ο Ν.

32. [24.]

Εἰ δὲ γῆς ἐφεισάμην
πατρίδος, τυραννίδος δὲ καὶ βίης ἀμειλίχου
οὐ καθηψάμην, μιάνας καὶ καταισχύνας κλέος,
οὐδὲν αἰδεῦμαι· πλέον γὰρ ὧδε νικήσειν δοκέω
πάντας ἀνθρώπους.

33.

Οὐκ ἔφυ Σόλων βαθύφρων οὐδὲ βουλήεις ἀνήρ· 349
ἐσθλὰ γὰρ θεοῦ διδόντος αὐτὸς οὐκ ἐδέξατο·
περιβαλὼν δ᾽ ἄγραν, ἀγασθεὶς οὐκ ἐπέσπασεν μέγα

Fr. 31. Plut. vit. Sol. c. 3: *ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι καὶ τοὺς νόμους ἐπεχείρησεν ἐντείνας εἰς ἔπος ἐξενεγκεῖν, καὶ διαμνημονεύουσι τὴν ἀρχὴν οὕτως ἔχουσαν· πρῶτα κτλ.* — V. 1. *εὐχώμεσθα* Stephanus (A), *εὐχώμεθα* CFaL, *εὐχόμεσθα* S, *εὐχόμεθα* ia. — V. 2. *κῦδος*, Hecker *κῦρος*. — *ὀπάσσαι*, *ὀπάσαι* CFaL. Haec haud dubie commenticia sunt.

Fr. 32. Plut. vit. Sol. c. 14: *ἀλλὰ πρὸς μὲν τοὺς φίλους εἶπεν, ὡς λέγεται, καλὸν μὲν εἶναι τὴν τυραννίδα χωρίον, οὐκ ἔχειν δὲ ἀπόβασιν, πρὸς δὲ Φῶκον ἐν τοῖς ποιήμασι γράφων· Εἰ δὲ γῆς, φησὶ κτλ. Ὅθεν εὔδηλον, ὅτι καὶ πρὸ τῆς νομοθεσίας μεγάλην δόξαν εἶχεν.* — V. 2. *δὲ καὶ* Ci *καί*. — V. 3. *μιάνας*, I *μιᾶναι*. — *καὶ* omittunt Babci. — V. 4. *αἰδεῦμαι* ACFaL, vulgo *αἰδοῦμαι*.

Fr. 33. Plut. vit. Solon. c. 14: *Ἃ δὲ φυγόντος αὐτοῦ τὴν τυραννίδα πολλοὶ καταγελῶντες ἔλεγον, γέγραφεν οὕτως· Οὐκ ἔφυ κτλ. Ταῦτα τοὺς πολλοὺς καὶ φαύλους περὶ αὐτοῦ πεποίηκε λέγοντας.* Videntur haec, sicut ea quae sequuntur, ex eodem carmine ad *Phocum* petita esse. — V. 1. *ἔφυ*, *ἔφη* a, *ἔφυς* FaL. — *βουλήεις*, *βουλείης* ia. — V. 3. *ἄγραν*, in proecdosi *ἄγρην* scripsi. — *ἀγασθεὶς*, Huetius

δίκτυον, θυμοῦ θ' ἁμαρτῇ καὶ φρενῶν ἀποσφαλείς·
ἤθελον γάρ κεν κρατήσας, πλοῦτον ἄφθονον λαβὼν
καὶ τυραννεύσας Ἀθηνῶν μοῦνον ἡμέραν μίαν,
ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι κἀπιτετρῖφθαι γένος.

34.

Χαῦνα μὲν τότ' ἐφράσαντο, νῦν δέ μοι χολούμενοι
λοξὸν ὀφθαλμοῖς ὁρῶσιν πάντες ὥστε δήϊοι.

35.

Ἃ μὲν ἄελπτα σὺν θεοῖσιν ἤνυσ', ἄλλα δ' οὐ μάτην
ἔρδον.

ΤΡΙΜΕΤΡΑ. 350

36. [25.]

Συμμαρτυροίη ταῦτ' ἂν ἐν δίκῃ χρόνου

α
'γρευτής, Lobeck ἀασθείς. — ἐπέσπασεν, ἐπέσπασε FaLCq et A supra, ἔπαυσε Bei et A a m. pr., ἔπαυσε vel ὑπέσπασε V, ἔχασε Bab, ἔσπασε vulgo, ἀνέσπασεν Xylander. — V. 4. ἁμαρτῇ RSTBabc, ἁμάρτη A, ἁμαρτεῖ Cq, ἁμαρτὼν vulgo. — V. 5. ἤθελον Xylander, libri ἤθελε(ν), quod defendi potest, sed Plutarchus indicare videtur, haec omnia ad vulgi sermones referenda esse. — V. 6. τυραννεύσας, Babc τυραννίσας. — Ἀθηνῶν, Schneidewin Ἀθηνέων. — ἡμέραν, in proecdosi ἡμέρην scripsi. — V. 7. ἀσκὸς CaFaL et A a m. s., αὐτὸς RTωBabcVi et A a m. pr. — κἀπιτετρῖφθαι Sintenis, κἀπιτετρίφθαι C, καὶ ἐπιτετρίφθαι vulgo. — Ceterum in iis, quae statim ap. Plut. c. 16 leguntur: φοβηθείς, μὴ συγχέας παντάπασι καὶ ταράξας τὴν πόλιν ἀσθενέστερος γένηται τοῦ καταστῆσαι πάλιν καὶ συναρμόσασθαι πρὸς τὸ ἄριστον arbitrantur praeeunte Bekkero Solonis versus delitescere:

Συγχέας ἁπαντάπασι καὶ ταράξας τὴν πόλιν
ἀσθενέστερος γένηται (γένωμαι) τοῦ καταστῆσαι πάλιν.

sed Plutarchi haec sunt.

Fr. 34. Plut. vit. Solon. c. 16: Ὅτι δ' οὖν προσέκρουσε τοῖς πλείστοις ἕτερα προσδοκήσασιν, αὐτὸς εἴρηκε περὶ αὐτῶν, ὡς Χαῦνα κτλ. — V. 1. Χαῦνα, FaL χάρμα. — χολούμενοι, in proecdosi χολεύμενοι scripsi. — V. 2. δήϊοι Reiske, vulgo δήϊον.

Fr. 35. Aristid. II 536: Ὁ δὲ δὴ Σόλων καὶ βιβλίον ἐξεπίτηδες πεποίηκεν εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ἑαυτοῦ πολιτείαν (vel sic tamen potest carmen ad Phocum intelligi), ἐν ᾧ ἄλλα τε δὴ λέγει καὶ ταῦτα· Ἃ μὲν κτλ. ὁρᾷς, ὡς αὐθαδῶς καὶ οὐ τῆς σῆς συμβουλῆς; Καὶ ταῦτα μὲν ἐστὶν ἐν τετραμέτροις. — V. 1. ἃ μὲν Gaisford, vulgo ἅμα γάρ, ΓΘ Iunt. ἃ μὲν γάρ. — ἤνυσ' Gaisford, v. ἤνυσα. — ἄλλα δ' Gaisf., v. ἅμα δ'. — οὐ, O. Schneider αὖ, Schneidewin ὧν. Videtur potius poeta scripsisse ἄλλα δ' οὐ μάτην αὐτὸς ἔρδον. — V. 2. ἔρδον, Dindorf ἔρδον.

Fr. 36. Aristid. II 536: ἐν δὲ τοῖς ἰάμβοις (Σόλων λέγει) Συμμαρτυροίη … οὔτ' ἂν κατέσχε δῆμον. i. e. usque ad v. 20. Partem affert Plut. Solon. c. 15: Οἱ δὲ πλεῖστοι πάντων ὁμοῦ φασι τῶν συμβολαίων ἀναίρεσιν γενέσθαι τὴν σεισάχθειαν καὶ τούτοις συνᾴδειν μᾶλλον

μήτηρ μεγίστη δαιμόνων Ὀλυμπίων
ἄριστα Γῆ μέλαινα, τῆς ἐγώ ποτε
ὅρους ἀνεῖλον πολλαχῇ πεπηγότας·
πρόσθεν δὲ δουλεύουσα, νῦν ἐλευθέρα.
πολλοὺς δ' Ἀθήνας πατρίδ' εἰς θεόκτιτον
ἀνήγαγον πραθέντας, ἄλλον ἐκδίκως,
ἄλλον δικαίως, τοὺς δ' ἀναγκαίης ὕπο
χρησμὸν λέγοντας, γλῶσσαν οὐκέτ' Ἀττικὴν
ἰέντας, ὡς ἂν πολλαχῇ πλανωμένους,
τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλίην ἀεικέα
ἔχοντας, ἤδη δεσποτῶν τρομευμένους,
ἐλευθέρους ἔθηκα· ταῦτα μὲν κράτει,
ὁμοῦ βίην τε καὶ δίκην συναρμόσας,
ἔρεξα καὶ διήνυσ' ὡς ὑπεσχόμην.

τὰ ποιήματα. *Σεμνύνεται γὰρ Σόλων ἐν τούτοις, ὅτι τῆς τε προϋποκειμένης γῆς Ὅρους ἀνεῖλε . . . ἐλευθέρα* (v. 4. 5). *Καὶ τῶν ἀγωγίμων πρὸς ἀργύριον γεγονότων πολιτῶν τοὺς μὲν ἀνήγαγεν* (v. *ἀπήγαγεν*, FaLC *ἀπῆγεν*, V *ἐπανήγαγεν*) *ἀπὸ ξένης γλῶσσαν . . . ἔχοντας* (v. 9—12). — V. 1. *ἐν δίκῃ χρόνου*, Reiske *ἐν μήκει χρόνου*, Clavigerus *Κρόνου μήτηρ, μεγ.*, ego coniicio *ἐν Δίκης θρόνῳ.* — V. 3. *μέλαινα*, Θ *μέλαιν'*. — *τῆς* Scaliger, v. *ἧς*. — V. 4. *πολλαχῇ*, vulgo *πολλαχῆ*, ap. Plut. FaLq *πολλαχοῦ*. — V. 5. *πρόσθεν* ΘΓ et Plut., ap. Arist. v. *πρόσθε*. — *δουλεύουσα* ΓΘ et Plut. (sed CqFaL *δουλεύουσαν νῦν ἐλευθέραν*), ap. Arist. v. *δουλεύσασα*. — V. 6. *θεόκτιτον* Θ, vulgo *θεόκτιστον*. — V. 7. *πραθέντας*, Solon haud dubie *πρηθέντας* scripserat. — *ἐκδίκως*, Θ *ἐνδίκως*. — V. 8. *ἄλλον δικαίως*, Γ *ἄλλον δὲ δικαίως*. — *ὕπο χρησμὸν*, vulgo *ὑποχρησμόν*, Reiske *ὕπο χρησμοὺς*, male de servis vaticinantibus cogitans, Ahrens *χρησμῳδέοντας*, sed illi, qui apud exteros servitutem serviebant, patriae linguae vixdum gnari obscuri et obfuscati sermonis ambagibus utebantur; ipse poeta haec verba *χρησμὸν λέγοντας* explanat iis, quae subiecit *γλῶσσαν οὐκέτ' Ἀττικὴν ἰέντας.* itaque post *λέγοντας* distinxi. Parum recte Emperius *χρήμην* sive *χρησμὸν λέγοντας*, Hartung *δεσμοὺς φέροντας*. Ceterum locus nondum persanatus: aut scribendum, ut iam olim dixi, *τῆς ἀναγκαίης ὕπο*, aut si *τοὺς δὲ* integrum est, versus intercidisse censendus est: poterat enim poeta praeter eos, qui apud alteros servitutem sive iustam sive iniustam serviebant, hic etiam eos commemorare, qui, ut servitutis calamitatem a se averterent, patria relicta foras aegre vitam sustentabant et ipsi non minus atque illi patrii sermonis propemodum immemores: atque hanc coniecturam inprimis videtur commendare, quod poeta dixit *πολλαχῇ πλανωμένους*. — V. 9. *οὐκέτ'*, Plut. *οὐκ*. — V. 11. *δουλίην* Brunck, *δουλείης* Arist., *δουλοσύνην* Plut. (sed FaLC *δουλείην*). — V. 12. *ἤδη*, Bach *ἠδὲ*. — *δεσποτῶν* Γ, vulgo *δεσπότας*: poeta, ne accusativus ab accusativo suspensus esset, insolentiorem structuram praetulit, cf. Aratus 766 *πεφοβημένος ἦρι θαλάσσης*. In procedosi scripseram *ἤθη δεσποτῶν*, quod recepit Hartung. — V. 13. *κράτει*, Θ *κράτη*. — V. 14 affert Plut. vit. Sol. c. 17, ubi recte *βίην*, Arist. *βίαν*. — *συναρμόσας*, Θ *ξυναρμόσας*. — V. 15. *ἔρεξα* ΓΘ, v. *ἔρρεξα*. — *διήνυσ'* scripsi, legebatur *διῆλθον*, quod ex falsa interpretatione est ortum, cf. Hesychius: *διήνυσαν· διῆλθον.* Nam *διῆνον*, quod fortasse quis praeferat, huic loco minus est conveniens, neque alias haec verbi forma extat.

θεσμοὺς δ' ὁμοίους τῷ κακῷ τε κἀγαθῷ
εὐθεῖαν εἰς ἕκαστον ἁρμόσας δίκην
ἔγραψα. κέντρον δ' ἄλλος ὡς ἐγὼ λαβών
κακοφραδής τε καὶ φιλοκτήμων ἀνήρ
οὔτ' ἂν κατέσχε δῆμον οὔτ' ἐπαύσατο, 351
πρὶν ἂν ταράξας πῖαρ ἐξέλῃ γάλα.

37. [25.]

* * * Εἰ γὰρ ἤθελον
ἃ τοῖς ἐναντίοισιν ἥνδανεν τότε,
αὖθις δ' ἃ τοῖσιν ἀτέροις δρᾶσαι, διὰ
πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἥδ' ἐχηρώθη πόλις.
τῶν οὕνεκ' ἀρχὴν πάντοθεν κυκεύμενος
ὡς ἐν κυσὶν πολλαῖσιν ἐστράφην λύκος.

38. [26.]

Πίνουσι καὶ τρώγουσιν, οἱ μὲν ἴτρια,
οἱ δ' ἄρτον αὐτῶν, οἱ δὲ συμμεμιγμένους
γούρους φακοῖσι· κεῖθι δ' οὔτε πεμμάτων
ἄπεστιν οὐδέν, οὔθ' ὅσ' ἀνθρώποισι γῆ

V. 16. ὁμοίους ΓΘ, v. ὁμοίως. — V. 20. οὔτ' ἂν, Arist. οὐκ ἂν, fortasse recte, ut deinde οὐδ' ἐπαύσατο sit scribendum, sed Plutarch. vit. Sol. c. 16, qui haec redintegrat: καί τοι φησίν, ὡς, εἴ τις ἄλλος ἔσχε τὴν αὐτὴν δύναμιν, οὔτ' ἂν κατέσχε δῆμον, οὔτ' ἐπαύσατο (Fa ἐπαύσαντο) πρὶν . . . γάλα. — δῆμον, Reiske et Canter θυμὸν coni., Ahrens λῆμ' ὄν. — V. 21. Hartung interpunxit ταράξας, πῖαρ κτλ., at haec est verborum structura πρὶν ἂν γάλα ταράξας ἐξέλῃ πῖαρ, hic quoque ut alias πῖαρ substantivi vim servat.

Fr. 37. Arist. II 437 pergit: εἶτα τί φησιν ὁ Σόλων· εἰ γὰρ κτλ. apparet ex eodem carmine esse, et pauca tantum intercidisse. V. 2. ἥνδανεν Θ, v. ἥνδανε. — V. 3. αὖθις, in proecdosi scripsi αὖτις. — ἀτέροις manifesto depravatum: totus locus videtur sic scribendus esse: εἰ γὰρ ἤθελον, ἃ τοῖς ἐναντίοισιν ἥνδανεν δίχα, αὖθις δ' ἃ τοῖσι συνετάροις, δρᾶσαι, τότε πολλῶν ἂν κτλ. Alii alia tentaverunt, velut Valckenaer pro διὰ scripsit κακὰ, Schaefer βίᾳ, Ahrens αὖθις δ' ἃ τοῖσιν, ἑκατέροις δρᾶσαι δίχα, πολλῶν κτλ., ubi δίχα etiam O. Schneider assecutus erat, Hermann τοῖσι χἀτέροις servata librorum scriptura διὰ πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἥδ' ἐχειρώθη πόλις, Hartung ἥνδανεν γράφειν, αὖθις δ' ἃ τοῖσι, χἀτέρους θραῦσαι βίᾳ. — V. 4. ἐχηρώθη Valckenaer, v. ἐχειρώθη. — V. 5. ἀρχὴν, ἄρκυι Meineke et Emperius (qui etiam ἄγρῃ), Hartung ἀρκῶν, Ahrens ἄρδην, Lobeck ὀργῇ . . . κυκλεύμενος, fort. scrib. τῶν ἕνεκα ταρχῇ. Hesych. τάρχη (ταρχή)· τάραξις. et ἄταρχος, ἀτάραχος. cf. ibid. ταρχαίνειν.

Fr. 38. Hoc et fr. 39. 40 ex uno eodemque carmine petita videntur. Athen. XIV 645 F: γοῦρος (C γῦρος, epit. Hoesch. γῶρος) ὅτι πλακοῦντος εἶδος, ὁ Σόλων ἐν τοῖς ἰάμβοις φησί· Πίνουσι κτλ. — V. 4. οὐδέν, οὔθ' ὅσ' scripsi, AB οὐδ' ἔνασσεν, VL οὐδέν· ἆσσ' ἂν, propterea

φέρει μέλαινα, πάντα δ' ἀφθόνως πάρα.

39.

Σπεύδουσι δ' οἱ μὲν ἴγδιν, οἱ δὲ σίλφιον,
οἱ δ' ὄξος.

40.

Κόκκωνας ἄλλος, ἕτερος δὲ σήσαμα. 352

41.

Photius 491, 21: *Ῥοῦν· τὸ ἥδυσμα. Σόλων.*

Μ Ε Λ Η.

42 [27.]

⏑⏑–́⏑⏑–⏑⏑–́⏑⏑–
––́⏑⏑–––́⏑⏑–
––́⏑⏑–⏑–⏑––
–́⏑⏑–⏑⏑–⏑–⏑––́⏑–⏑––

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον ὅρα,
μὴ κρυπτὸν ἔχων ἔγχος κραδίῃ

Schaefer v. 5 *φέρῃ* pro *φέρει*. Possis: *οὐδέν, ἄσσα τ' . . . πάντα δὴ ἀφθόνως πάρα*, et *οὐδέν, ἄσσα τ'* etiam Ahrens, quod recepit Hartung, qui deinde *πάντα τ', ἀφθόνως πάρα* scripsit, quod non intelligo. — Ceterum *γοῦρος* nihil aliud est quam *γῦρος*, antiqua pronuntiatione servata, quemadmodum Attici ad Boeotorum et Laconum exemplum etiam breve *υ* videntur elocuti esse in voce *Μαμμάκουθος*, quemadmodum cod. Ravennas Arist. Ran. 990 exhibet.

Fr. 39. Pollux X 103: *καὶ ἴγδιν δὲ αὐτὴν (τὴν θυείαν) κεκλήκασι Σόλων τε ἐν τοῖς Ἰάμβοις λέγων· Σπεύδουσι κτλ.* ita Casaubon. vulgo *πευσίδ'* (ita etiam C, *σπευσίδα* B, *σπευδ'* A) *οἱ μέν*. Lobeck *φέρουσι*.

Fr. 40. Phrynich. p. 396: *ἔτι καὶ νῦν κόκκωνα οἱ πολλοὶ λέγουσιν ὀρθῶς· καὶ γὰρ Σόλων ἐν τοῖς ποιήμασιν οὕτω χρῆται· Κόκκωνας δὲ ἄλλος ἕτερος δὲ σήσαμα.* ita vulgo et cod. Bachmann An. II 399. Lobeck edidit *κόκκωνας* (vel *κόκκωνα δ'*) *ἄλλος, ἅτερος δὲ σήσαμα*, quod ferri nequit; fort. *κόκκωνας ἄλλος, ἕτερος εἶχε σήσαμα.*

Fr. 42. Diog. Laert. I 61: *τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ ἐστὶ τάδε· Πεφυλαγμένος κτλ.* — V. 2. *ἔχων ἔγχος* scripsi, similiter Hartung *ἔχων ἔχθος*, legebatur *ἔγχος ἔχων*: praetuli hoc, addito v. 3 pronomine *σε*, quamquam poteram leniore mutatione defungi, quam antea proposui *μή σε κρυπτὸν ἔγχος ἔχων κρ.* — *ἔγχος*, edd. vett. *ἔχθος* (Sambuc. *ἔχθρος*). Roeper coni. *ἕλκος* (ed. Lugd. *ἕλχος*). Olim conieci: *μὴ κρυπτὸν ἦθος*

φαιδρῷ σε προσεννέπῃ προσώπῳ,
γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος ἐκ μελαίνης φρενὸς γεγωνῇ.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

43.

Choricius p. 107 ed. Boiss.: *Ταῦτα δή σου τῆς πόλεως τὰ γνωρίσματα, ἣν αἱ κοιναὶ τοῦ βίου θεράπαιναι γῆ τε καὶ θάλασσα τοῖς ἑαυτῆς ἑκατέρα δώροις ἁβρύνει· γῆ μὲν γὰρ τοῖς ἐνοικοῦσιν ἐπίσταται φέρειν ὅσα τίκτουσιν ὧραι, ὑπτία τε πᾶσα καὶ καθειμένη, καὶ τὸ τοῦ Σόλωνος, λιπαρὴ κουροτρόφος· θάλαττα δὲ μικρὸν ἄπωθεν τῇ πόλει διακονεῖ, διεστηκυῖα τοσοῦτον, ὅσον μήτε κτύπῳ παρενοχλῆσαι κυμάτων, μήτε τὴν ἐξ αὐτῆς χορηγίαν δυστυχεστέραν καταστῆσαι τῆς μεταξὺ πορείας ἐκτεινομένης.*

44.

Galen. Protrept. c. 8: *Ἄμεινον οὖν ἐστὶν ἐγνωκότας τὴν μὲν τῶν μειρακίων ὥραν τοῖς ἠρινοῖς ἄνθεσιν ἐοικυῖαν, ὀλιγοχρόνιόν τε τὴν τέρψιν ἔχουσαν, ἐπαινεῖν τε τὴν Λεσβίαν λέγουσαν,*

Ὁ μὲν γὰρ καλός, ὅσον ἰδεῖν πέλεται· 353
ὁ δὲ κἀγαθὸς αὐτίκα καὶ καλὸς ἔσται.

πείθεσθαι δὲ καὶ Σόλωνι τὴν αὐτὴν γνώμην ἐνδεικνυμένῳ. Fortasse Galenus Solonis aliquod apophthegma intelligit, sed potuit etiam in Elegia talem sententiam proponere, et fortasse Solonis sunt uersus, qui leguntur in Theognideis v. 933, 34:

Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ·
ὄλβιος, ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν.

ut etiam Schneidewin coniecit. — Hartung praeterea alia quaedam ex Theognidea sylloge vindicare voluit Soloni, 197—208, 605—6, 693—4, 847—851, 945—8 (ut ipse iam antea significavi), 949—54 (id quod iam olim non verisimile esse dixi, quamvis etiam Hecker hos versus Soloni tribuerit), 1155—6, denique 1255—6 (quemadmodum ipse quoque suspicatus eram).

Quod Diodor. Sic. Exc. Vat. T. III p. 16 dicit: *Ὅτι ὁ Σόλων ἡγεῖτο τοὺς μὲν πύκτας καὶ σταδιεῖς καὶ τοὺς ἄλλους ἀθλητὰς μηδὲν ἀξιόλογον συμβάλλεσθαι ταῖς πόλεσι πρὸς σωτηρίαν, τοὺς δὲ φρονήσει καὶ ἀρετῇ διαφέροντας μόνους δύνασθαι τὰς πατρίδας ἐν τοῖς κινδύνοις διαφυλάττειν*, fortasse ex elegia petitum, in qua nimia artis

ἐντός. — *κραδίῃ*, ed. Frob. *κραδίην.* — V. 3 *σε προσεννέπῃ* scripsi, vulgo *προσενέπῃ*, Ilgen *πρός σ᾽ ἐνέπῃ.* — V. 4. *οἱ*, cod. Cant. *ἡ.* — *μελαίνης*, vulgo *μελαίνας*, Ilgen *μελαινῆς*, Roeper *ἐκ μελαίνας φρένας γεγωνῇ.*

gymnasticae studia pariter exagitavit, atque Xenophanes (fr. 2). Hinc etiam publica victorum praemia minuisse fertur, vid. Diog. L. I 55 cf. Plutarch. vit. Sol. c. 23. — Solonis utrum apophthegma aliquod an versum intelligat Libanius Epist. 726: *Σὺ δ' εἰδὼς τὸν Σόλωνα, καὶ νῦν, ὃν ἀνθ' ἡμῶν αἰτιᾶσθαι δίκαιον, οὐκ ἀγνοεῖς*, ambiguum est. Audiverat Libanius a mendaci aliquo homine Theodorum amicum contumeliosis sermonibus contra ipsum uti, itaque diu nullas ad illum litteras misit: iam cum ille ultro Libanio longam misisset epistolam, haec rescripsit. Fortasse intellexit fr. 42. — Alia quae fortasse quis huc referenda esse censeat, omnia apophthegmatis adnumeranda arbitror. — Ea denique, quae Plato in Timaeo et in Critia de *Atlantide* Solonis carmine inchoato illo quidem sed non perfecto memoriae tradidit, fama fortasse aliqua vetusta nituntur, neque vero verisimile est Platonis aetate reliquias eiusmodi carminis superstites fuisse, conferas praeter alios C. Fr. Hermann de Platonis philosophia I p. 703 et Westermann ad Plut. vit. Sol. c. 32.

Quod Photius 164, 9 exhibet: *Κιγχάνειν· τὸ ἐπεξιέναι· οὕτως Σόλων* (similiter Suid.: *Κιγχάνειν· τὸ ἐπεξιέναι οἱ περὶ Σόλωνα*) rectius inter legum reliquias retuleris. — Quae affert Schol. Aristid. III 524: *Ἀλλ' ὃ ποιηταὶ καὶ νομοθέται καὶ παροιμίαι καὶ ῥήτορες καὶ πάντες κελεύουσιν, ἀμύνεσθαι τοὺς ὑπάρξαντας, τοῦτο εἰσηγεῖτο*] .... *Ὅμηρος Ἄνδρ' ἐπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. Σόλων* (BD *καὶ Σόλων*) *τὸν* (*ἐὰν* BD) *ἄγοντα βίᾳ* (*βίᾳ ἀδίκως* BD) *τἀμὰ* (Oxon. *τὰ σὰ*) *εὐθὺς ἀμυνόμενος κτεῖναι ἢ ὡς πένητα γνῶναι* (haec quatuor verba om. Ox.). *Παροιμία· τὸν ξύοντα ἀντιξύειν. Δημοσθένης· Ἀμύνασθαι τὸν εἰς ὑμᾶς ὑπάρξοντα*. ex legibus petita sunt, vid. Demosth. in Aristocr. 639: *καὶ ἐὰν φέροντα ἢ ἄγοντα βίᾳ ἀδίκως εὐθὺς ἀμυνόμενος κτείνῃ, νηποινεὶ τεθνάναι.*

Quae apud Sch. Aesch. Prom. v. 400 sine auctoris nomine leguntur *οἴχεται τὸ κλέπος αὐτὸς ἔχων*, haud dubie Solonis sunt ex legibus petita, vid. Pollux VIII 34: *Σόλων μέντοι τὸ κλέμμα κλέπος* 351
ἐν τοῖς Νόμοις ὠνόμασεν, quamquam sane versus speciem referunt, ac potuit in Elegia dici:

(Ἢν δέ τις) οἴχηται τὸ κλέπος αὐτὸς ἔχων.

VII.

CLEOBULINA.

1.

Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα·
οὕτω συγκόλλως ὥστε σύναιμα ποιεῖν.

2.

Ἄνδρ' εἶδον κλέπτοντα καὶ ἐξαπατῶντα βιαίως·
καὶ τὸ βίᾳ ῥέξαι τοῦτο δικαιότατον.

3.

Plut. Sept. Sap. Conviv. 5: *Ὁ δὲ Αἴσωπος, εἶγε, εἶπεν, εἰδείης, ὦ ξένε, τοὺς νῦν αὐλοποιοὺς ὡς προέμενοι τὰ νεβρεῖα, χρώμενοι τοῖς ὀνείοις, βέλτιον ἠχεῖν λέγουσιν. Διὸ καὶ Κλεοβουλίνη πρὸς τὸν Φρύγιον αὐλὸν ἠνίξατο, Νεβρόγονος κνήμη ἦσε κερασβόλον ουας ἕκατι κρούσεως· ὥστε θαυμάζειν τὸν ὄνον, εἰ παχύτατος καὶ ἀμουσότατος ὢν τἄλλα, λεπτότατον καὶ μουσικώτατον ὀστέον παρέχεται.* Ita Wyttenbach coniecit, vulgo *Διὸ καὶ Κλεόβουλον ἡ πρὸς τὸν Φ. αὐ. νεβρ. κνήμη κερασφόρον οὖας ἦξε θαυμάζειν ἕκατι* 355 *κρούσεως*, A. Voss. Ven. P *ἤρξατο κνήμη νεκρογόνος αἷμα κερασφόρω οὖας ἔκ τε* (P *τι*) *κρούσεως*, eadem TVB nisi quod *ἐκτοκειούσεώς τε*,

---

Cleobulina. Fr. 1. Ath. X 452 B: *Πολλοὶ δὲ γρίφων καὶ τοιοῦτοί τινές εἰσιν οἷον· ἄνδρ' ... ποιεῖν· τοῦτο δὲ σημαίνει σικύας προσβολήν.* V. 1. *πυρὶ χαλκὸν*, ap. Ath. *πυρίχαλκον*, sed veram lectionem servaverunt Aristot. Rhet. III 2 (ubi *πυρίχαλκον* QVbZAb) et Poet. c. 22. Demetr. de eloc. 162. Rhet. Walz. VI 360, VII 949 (hoc utroque loco *εἶδον ἐγὼ πυρὶ χ.*) qui primum versum afferunt. Cleobulinae sive Eumetidis esse docet Plut. Sept. Sap. Conviv. c. 10: *ὁ δὲ Αἴσωπος οἷον ἀμυνόμενος ὑπὲρ αὐτῆς, οὐ γελοιότερον οὖν, εἶπε, τὸ μὴ δύνασθαι ταῦτα διαλύειν; οἷόν ἐστιν, ὃ μικρὸν ἔμπροσθεν ἡμῖν τοῦ δείπνου προὔβαλεν· Ἄνδρα ἶδον ... κολλήσαντα.* — *ἐπ' ἀνέρι·* huc fortasse referenda Hesychii glossa: *ἐπ' ἀνέρι, ἐπ' ἀνθρώπῳ* (cod. *ἐπάνω*).

Fr. 2. Gale Opusc. Phys. p. 720 (Orelli Opusc. Sentent. T. II 222): *Βούλομαι δὲ καὶ ποήματα τῶν παλαιοτέρων μαρτύρων ἐπαγαγέσθαι· Κλεοβουλίνης· Ἄνδρ' εἶδον κλ. κ. ἐξ. βίᾳ, ὡς καὶ τὸ β. ῥ. τ. δ. ἦν πάλαι ταῦτα. Αἰσχύλου δὲ κτλ.* Emendavit *βιαίως* Heringa. Gruppe de Archyta p. 193. aenigma subditicium censet.

conf. quae dixi Comment, de Comoed. Att. p. 113. Hartung haec excogitavit:

Ἤρξατο νεβρογόνος κνήμη (καὶ ἐδέξατ' ὄνειον),
καὶ τὸ κερασφόρον οὖας ἔχατι χρούσιος ἧξεν,
θαυμάζειν.

idem praetera sive Cleobulinae sive Cleobulo vindicat ex Theognideis v. 257—60, 261—6, 861—4, Cleobulo autem v. 1209—16.

VIII.

AESOPUS.

Πῶς τις ἄνευ θανάτου σε φύγοι, βίε; μυρία γάρ σευ
λυγρά· καὶ οὔτε φυγεῖν εὐμαρές, ουτε φέρειν·
ἡδέα μὲν γάρ σου τὰ φύσει καλά, γαῖα, θάλασσα,
ἄστρα, σεληναίης κύκλα καὶ ἠελίου·
τἄλλα δὲ πάντα φόβοι τε καὶ ἄλγεα· κἤν τι πάθῃ τις
ἐσθλόν, ἀμοιβαίην ἐκδέχεται Νέμεσιν.

Aesopus. Anth. Pal. X 123: *Αἰσώπου*. Apud Plan. *ἄδηλον*. *Aesopi* nomen videtur ex solo errore ortum: est autem satis novicium poema, neque recte Hartung uni de septem sapientibus vindicandum censuit. V. 1. *φύγοι*, Schaefer *φύγῃ*.

IX.

DEMODOCUS.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1.

Καὶ τόδε Δημοδόκου· Χῖοι κακοί· οὐχ ὁ μέν, ὃς δ' οὔ,
πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης δὲ Χίου.

2.

Πάντες μὲν Κίλικες κακοὶ ἀνέρες· ἐν δὲ Κίλιξιν
εἷς ἀγαθὸς Κινύρης, καὶ Κινύρης δὲ Κίλιξ.

3.

Καππαδόκην ποτ' ἔχιδνα κακὴ δάκεν· ἀλλὰ καὶ αὐτή 356
κάτθανε, γευσαμένη αἵματος ἰοβόλου.

Demodocus. Fr. 1. Anth. Pal. XI 235: *Δημοδόκου*. Respondit huic epigrammati, Demodocum exagitans, Phocylides, fortasse offensus Milesiorum irrisione (fr. 5), vid. Phocyl. 1: *Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Λέριοι κακοί κτλ.* — V. 2. *δὲ Χίου* scripsi, vulgo *δὲ Χίος*, cod. Pal. *δὲ χιος*, Brunck *Χῖος*.

Fr. 2. Anth. XI 236: *τοῦ αὐτοῦ*. — V. 2. *καὶ* Iacobs, cod. Pal. *δὲ*. Hoc epigramma Demodoco omnino abiudicandum censeo: tanta enim similitudo inter hoc epigramma et prius, quod Demodocus se composuisse ipse profitetur, intercedit, ut incredibile sit, hominem facetum et ingeniosum lepido dicterio tam illepide bis esse usum. Alius nescio quis Demodoci vestigia legens hoc epigramma composuit, quod propter hanc ipsam similitudinem subiunctum est Demodoci versibus; cum autem nomen poetae non esset additum, quoniam ignorabatur, deinde proclivi errore Demodoco tributum est, quemadmodum plurimi errores in Anthologia orti sunt. Ceterum incertum, utrum novicium an antiquum sit epigramma, quoniam propria virtute omnino caret.

Fr. 3. Ant. XI 237: *τοῦ αὐτοῦ*. — V. 2. Friedemann *αἵματος ἰοβόλου κάτθανε γευσαμένη*. fort. recte. Hoc epigramma non magis Demodoci est, quam id quod praecedit: est autem satis novicium: neque tamen notum aliquem hominem videtur versificator exagitare, quemadmodum epigr. 4, sed Cappadocum gentem omnino perstringit, quae vulgo male audiebat.

4.

Καππαδόκαι φαῦλοι μὲν ἀεί, ζώνης δὲ τυχόντες
φαυλότεροι, κέρδους δ' εἵνεκα φαυλότατοι·
ἢν δ' ἄρα δὶς καὶ τρὶς μεγάλης δράξωνται ἀπήνης,
δή ῥα τότ' εἰς ὥρας φαυλεπιφαυλότεροι.
μή, λίτομαι, βασιλεῦ, μὴ τετράκις, ὄφρα μὴ αὐτός
κόσμος ὀλισθήσῃ καππαδοκιζόμενος.

5.

(Καὶ τόδε Δημοδόκου·) Μιλήσιοι ἀξύνετοι μέν
οὐκ εἰσί, δρῶσιν δ' οἷά περ ἀξύνετοι.

Fr. 4. Anth. XI 238: *τοῦ αὐτοῦ.* — V. 1—4 adscripsit Lydus de Magistr. III 57: *οὐ δὲ γὰρ ὕ(στερον) ὑπέμεινεν ὁ βασιλεὺς καλὸς καὶ ἐπιεικὴς τυγχάνων πονηροῖς ἄρχουσι καταπιστεῦσαι τὴν ἀρχήν, ἤδη μαθὼν καὶ τοῖς ἔργοις εὑρών, ὡς Καππαδόκαι φαῦλοι μὲν κτλ.* — V. 2 *εἵνεκα φαυλότατοι*, Lydus *ἕνεκα ἐστι* (vel *ἔτι*) *φαυλότατοι.* — V. 3 *μεγάλης δράξωνται ἀπήνης*, Lydus *δράξωνται μεγάλως ἀπήμεις.* — V. 4 *δή ῥα τότ' εἰς ὥρας φαυλεπιφαυλότεροι* Fuss, *δ' ἤρατό τις ὅρας φαυλ' ἐπιφαυλοτέρας* Lydus, *δὴ τότε γίνονται* (*γίγνονται* Plan.) *φαυλεπιφαυλότατοι* Anth. — Epigramma hoc, quod iam olim Demodoco abiudicavi, factum est anno 534 in Iohannem Cappadocem, tunc iterum praefectum praetorio, ac *βασιλεύς*, qui v. 5 compellatur, Iustinianus imperator est. Iste Ioannes Mazacis oriundus, quem Lydus per totum librum de magistratibus odio internecivo et conviciis assiduis Byzantinorum hominum more persequitur, cum gratia apud imperatorem plurimum valeret, ad summos honores evectus bis fuit praefectus praetorio a. 530 et iterum 534 (vid Haase p. VIII ed. Bonnensis), sed gratia denique excidit. Lydus sane non aperte dicit hos versus in Ioannem compositos esse, sed satis acerbe, quamvis haudquaquam vere scribit, imperatorem postquam improbitatem Cappadocum reapse expertus sit, non iam eiusmodi hominibus summos honores commisisse. *Ζώνη* nihil aliud est, quam dignitas, gradus honoris, vid. Suidas s. h. v., *ἀπήνη* autem est argenteum carpentum, quo praefectus praetorio vehi solebat, vid. Lyd. de magistr. II 3 et III 76, ubi ipse *ἀπήνης* nomine utitur. Quod autem Iohannes ter carpenti honore ornatus esse dicitur hoc epigrammate, videtur alio praeterea illustri honore functus esse.

Fr. 5. Composui ex Aristot. Eth. Nic. VII 9: *Οὐ μὴν ἀλλ' ὅμοιόν γε κατὰ τὰς πράξεις, ὥσπερ τὸ Δημοδόκου εἰς Μιλησίους· Μιλήσιοι γὰρ* (*γὰρ* add. LbOb, om. ceteri) *ἀξύνετοι μὲν οὐκ εἰσί, δρῶσι δὲ οἷάπερ οἱ* (*οἱ* om. Ob) *ἀξύνετοι*, ubi Aspasius, quem laudat Michelet: *ὁ Δημόδοκος Λάριος* (scr. *Λέριος*) *ἦν τὸ γένος, πολλὰ δὲ ἀποσκώπτων τοὺς Μιλησίους ἔλεγεν.* Ceterum quem Pseudoplut. de Flum. c. 18: *καθὼς ἱστορεῖ Δημόδοκος ἐν α' Ἡρακλείας* dicit, vel diversus vel potius nullus omnino fuit.

ΙΑΜΒΟΙ.

6.

Ἣν τύχῃς κρίνων, δικάζευ τὴν Πριηνίην δίκην.

Fr. 6. Diog. L. I 84: *Λέγεται δὲ (Βίας) καὶ δίκας δεινότατος γεγονέναι εἰπεῖν· ἐπ' ἀγαθῷ μέντοι τῇ τῶν λόγων ἰσχύϊ προσεχρῆτο· ὅθεν καὶ Δημόδικος* (Bochart *Δημόδοκος*) *ὁ Ἀλιέριος* (Menag. *Λέριος*) *τοῦτο αἰνίττεται λέγων· ἣν τύχ. κτλ. καὶ Ἱππῶναξ κτλ.* Ead. Eudoc. 94; unde Hipponacte aliquanto antiquiorem fuisse coniicias, quamquam fieri potest, ut aequales fuerint, cf. fr. 1. — *κρίνων*, cod. Cant. Ar. Mon. *τήνων*. Cf. Suid. v. *δικάζεσθαι* (ubi leg. *Πριηνίη δίκη*).

X.

P H O C Y L I D E S.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μέν, ὃς δ' οὔ·
πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος.

2 A.

Γνήσιός εἰμι φίλος, καὶ τὸν φίλον ὡς φίλον οἶδα,
τοὺς δὲ κακοὺς διόλου πάντας ἀποστρέφομαι.

2 B.

Οὐδένα θωπεύω πρὸς ὑπόκρισιν· οὓς δ' ἄρα τιμῶ,
τούτους ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀγαπῶ.

Phocylides. Fr. 1. Strabo X 484: *καὶ Λερίχ· καὶ τόδε Φωκυλίδου κτλ. διεβέβληντο γὰρ ὡς κακοήθεις οἱ ἐνθένδε ἄνθρωποι*, unde sumsit Eust. ad Dionys. Perieg. 350: *ὡς δηλοῖ Φωκυλίδης λέγων· Λέριοι κτλ.* Vide de hoc epigr. ad Demodoci Fr. 1. — V. 1. *Φωκυλίδεω* edd. Strab., *φωκυλίδου* libri, sed cf. de hoc exordio, quod proverbii loco usurpatum est, Cic. ad Att. IV 9, ubi item *Φωκυλίδου*. — *ὃς δ' οὔ*, ap. Eust. M *ὁ δ' εὔ*, m *ὁ δ' οὔ*, b *οὐδ' οὔ*. — V. 2. *πάντες*, B *ἀλλὰ πάντες*, ap. Eust. vulgo *πάντες δέ*. — *πλὴν*, D *πρίν*. — *Προκλέους*, *Πατροκλέους* no Ald. et ap. Eust. Mm. — *καί*, no *καὶ γάρ*. — *Προκλέης*, BKno Ald. (Eust. Mm) *Πατροκλέης*, et deinde addunt *δέ* CD(?)hlsx et Eust. vulgo, ut hic quoque *δὲ Λέρου* coniicere possis. Ceterum Proclis, qui apud Chios insignis auctoritate videtur fuisse (genus fortasse duxit ab antiquo illo Procle, de quo vid. Pausan. VII 4, 2.) commemoratio apud Phocylidem inficeti aliquid habet, quem Lerium hominem exagitare decuit, neque tamen *Πατροκλέους* et *Πατροκλέης* recte se habent; nam haec ex pervagato librariorum errore repetenda sunt.

Fr. 2 A B. Anthol. X 117: *Φωκυλίδου*. Ap. Planud. est *ἄδηλον*, ut ap. Cram. An. Par. IV 376. — V. 3 et 4 apparet per errorem priori disticho adiunctos esse, est enim novum epigramma, sed utrumque a Phocylide plane alienum, quod vel novicius sermo, velut in priore disticho *διόλου*, in altero *πρὸς ὑπόκρισιν* arguit. — *θωπεύω* et *ἄρα τιμῶ* Plan., *τοθεύω* et *ἄρα τιμήσω* Anecd., *ποθεύω* et *ἄρ ἀτιμάσω* Pal.

Ε Π Η.

3.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· τετόρων ἀπὸ τῶνδε γένοντο
φῦλα γυναικείων· ἡ μὲν κυνός, ἡ δὲ μελίσσης,
ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἡ δ' ἵππου χαιτηέσσης· 358
εὔφορος ἥδε, ταχεῖα, περίδρομος, εἶδος ἀρίστη·
ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, οὔτ' ἂν κακὴ οὐδὲ μὲν ἐσθλή·
ἡ δὲ κυνός, χαλεπή τε καὶ ἄγριος· ἡ δὲ μελίσσης
οἰκονόμος τ' ἀγαθὴ καὶ ἐπίσταται ἐργάζεσθαι·
ἧς εὔχου, φίλ' ἑταῖρε, λαχεῖν γάμου ἱμερόεντος.

4.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· τί πλέον, γένος εὐγενὲς εἶναι,
οἷς οὔτ' ἐν μύθοις ἕπεται χάρις οὔτ' ἐνὶ βουλῇ;

5.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· πόλις ἐν σκοπέλῳ κατὰ κόσμον
οἰκεῦσα σμικρὴ κρέσσων Νίνου ἀφραινούσης.

Fr. 3. Stob. Flor. LXXIII 60: *Φωκυλίδου·* — V. 1. *τῶνδε*, A *τῶν*. — *γένοντο* A Voss. Vind. Ars. Trinc., *ἐγένοντο* B (olim *γένοντι* leg.) — V. 2. *γυναικείων* si integrum, ionice pro *γυναικέων* dictum, sed possis *γυναικάων* coniicere. Meineke *φῦλα γυναικεῖ'· ὧν ἡ μέν*, Hartung *φῦλα γυναικῶν· ἡ μὲν γάρ*. — *ἡ δέ*, B *ἥδε*, vulgo *ἡδέ*. — V. 4. *ἥδε* Brunck, ut videtur, ap. Stob. *ἡ δ' ἵππου χαιτηέσσης εὔφορος ἡ δὲ ταχεῖα*. — V. 8. *ἧς*, malim *τῆς*. — *γάμου ἱμερόεντος*, Brunck *γάμον ἱμερόεντα*.

Fr. 4. Stob. Flor. LXXXVII 2: *Φωκυλίδου*. V. 1. *Φωκυλίδεω* Brunck, vulgo *Φωκυλίδου*. — *τί* Brunck, vulgo *τό*. — *εὐγενὲς*, in epoedosi conieci *εὐγενεῖ*, nam *εὐγενέσ(ι)* aeque improbabile est quam *εὐγενές* aeolica ratione pro *εὐγενέας* dictum esse. Sed nulla opus est mutatione. — V. 2 *βουλῇ*, Hartung *ἔργοις*.

Fr. 5. Dio Chrys. XXXVI T. II 505: *οὕτως ἔφην, καὶ τῆς τοῦ Φωκυλίδου ποιήσεως ἔξεστί σοι λαβεῖν δεῖγμα ἐν βραχεῖ· καὶ γάρ ἐστιν οὐ τῶν μακράν τινα καὶ συνεχῆ ποίησιν εἰρόντων, ὥσπερ ὁ ὑμέτερος μίαν ἑξῆς διέξεισι μάχην ἐν πλείοσιν ἢ πεντακισχιλίοις ἔπεσιν. ἀλλὰ κατὰ δύο καὶ τρία ἔπη αὐτῷ καὶ ἀρχὴν ἡ ποίησις καὶ πέρας λαμβάνει, ὥστε καὶ προστίθησι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καθ' ἕκαστον διανόημα, ἅτε σπουδαῖον καὶ πολλοῦ ἄξιον ἡγούμενος· οὐχ ὥσπερ Ὅμηρος οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως ὠνόμασεν αὐτόν· ἢ οὐ δοκεῖ σοι εἰκότως προσθεῖναι Φωκυλίδης τῇ τοιαύτῃ γνώμῃ καὶ ἀποφάσει; Καὶ τόδε κτλ.* respicit idem or. XXXII T. II 457 et Themist. XXIV 307. — V. 1. *Φωκυλίδεω* Brunck, vulgo *Φωκυλίδου*. — V. 2. *σμικρή*, BM *μικρή*. — *κρέσσων* MAv, *κρείσσων* reliqui.

6.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· χρή τοι τὸν ἑταῖρον ἑταίρῳ
φροντίζειν ἅσσ' ἂν περιγογγύζωσι πολῖται.

7.

Χρηΐζων πλούτου μελέτην ἔχε πίονος ἀγροῦ·
ἀγρὸν γάρ τε λέγουσιν Ἀμαλθείης κέρας εἶναι.

8.

Νυκτὸς βουλεύειν, νυκτὸς δέ τοι ὀξυτέρη φρὴν 359
ἀνδράσιν· ἡσυχίη δ' ἀρετὴν διζημένῳ ἐσθλή.

9.

Πολλοί τοι δοκέουσι σαόφρονες ἔμμεναι ἄνδρες,
σὺν κόσμῳ στείχοντες, ἐλαφρόνοοί περ ἐόντες.

10.

Δίζησθαι βιοτήν, ἀρετὴν δ', ὅταν ᾖ βίος ἤδη.

11.

Χρὴ δ' ἐν συμποσίῳ κυλίκων περινισομενάων
ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν.

Fr. 6. Phrynich. Ecl. 358: *Γογγυσμὸς καὶ γογγύζειν· ταῦτα ἀδόκιμα μὲν οὐκ ἔστιν, Ἰακὰ δέ. Φωκυλίδην γὰρ οἶδα κεχρημένον αὐτῷ τὸν Μιλήσιον, ἄνδρα παλαιὸν σφόδρα· Καὶ κτλ.* — V. 2. Salmasius *ὅσσων πέρι γογγ.*

Fr. 7. Stob. Floril. LVI 6: *Φωκυλίδου· Χρηΐζων κτλ.* — V. 2. *Ἀμαλθείης*, Stob. *Ἀμαλθαίης*.

Fr. 8. Orion p. 43 ed. Schneidew.: *ἐκ τῶν Φωκυλίδου.* — V. 1. etiam Tzetz. in Mus. Rhen. Novo VI 617. — V. 2. *ἀρετὴν διζημένῳ* Schneidewin, cod. *ἀρετὴ διζημένω.*

Fr. 9. Stob. Appendix p. 10 ed. Gaisf. (Meineke IV p. 157): *Φωκυλίδου.* ubi cod. *σώφρονες* et *ἐλαφρόνοι*, quae corr. Gaisford.

Fr. 10. Schol. Aristot. T. IV 275 B: *κατὰ γὰρ τὸν Φωκυλίδην δεῖ ζητεῖν βιοτὴν ... ἤδη.* et sine poet. n. Diogenian. Prov. IV 39 (Arsen. 181. Apostol. VI 8 a. Proverb. T. II 67): *Δίζεσθαι βιοτήν, ἀρετὴν δ' ὅταν ᾖ βίος*, unde *δίζησθαι* restituendum esse vidit Schneidewin, qui in versus fine *ἀσκεῖν* addendum censuit, sed *ἤδη*, quod Schol. Arist. suppeditat, firmat etiam Plato, qui huc respicit de rep. III 407 A: *Φωκυλίδου γάρ, ἦν δ' ἐγώ, οὐκ ἀκούεις πῶς φησί, δεῖν ὅταν τῳ ἤδη βίος ᾖ ἀρετὴν ἀσκεῖν.* Huc etiam refero Liban. Epist. 1536: *Φωκυλίδῃ πειθόμενος, μετὰ χρήματα λόγων ἁπτόμενος.*

Fr. 11. Athen. X 428 B: *ὁ δὲ Φωκυλίδης ἔφη· Χρὴ δ' κτλ.* — *περινισομενάων* APV, *περινισσομενάων* CL, *πυρὶ νισομενάων* B.

12.

Πολλὰ μέσοισιν ἄριστα· μέσος θέλω ἐν πόλει εἶναι.

13.

. . . Χρὴ παῖδ' ἔτ' ἐόντα
καλὰ διδάσκειν ἔργα . . . .

14.

Πόλλ' ἀπατηθῆναι διζήμενον ἔμμεναι ἐσθλόν.

15.

Ἀλλ' ἄρα δαίμονές εἰσιν ἐπ' ἀνδράσιν ἄλλοτε ἄλλοι,
οἱ μὲν ἐπερχομένου κακοῦ ἀνέρας ἐκλύσασθαι.

16.

Χρήστης κακοῦ ἔμμεναι ἀνδρός
φεύγειν, μή σέ γ' ἀνιήσῃ [διδοὺς] παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων.

Fr. 12. Aristot. Polit. IV 9, 7: *διὰ τοῦτο καλῶς εὔξατο Φωκυλίδης· Πολλὰ κτλ.* — *θέλω*, IbVbP4(?) 2042 (a. m. pr.) *θέλων*, quasi Aristotelis haec sint. Versus integer sine p. nomine legitur in Scholiis ad Aristot. Topic. T. IV p. 272 B.

Fr. 13. Plutarch. de pueror. educ. c. 5: *Κινδυνεύει δὲ καὶ Φωκυλίδης ὁ ποιητὴς καλῶς παραινεῖν, λέγων· Χρὴ κτλ.* sed Sylburg. Fabricius (ex codd. sex?), Dübner ex his componunt hexametrum: *Παῖδ' ἔτ' ἐόντα χρεὼν δὴ καλὰ διδασκέμεν ἔργα.* Adde Mai Collect. Vatic. III 198: *χρὴ γὰρ κατὰ τὸ ἔπος, παῖδ' ἔτ' ἐόντα καλὰ διδασκέμεν.* Ego coniicio ex Elogiis esse versum:

Παῖδ' ἔτ' ἐόντα χρεὼν καλὰ διδασκέμεναι.

Hartung *χρὴ γὰρ παῖδ' ἔτ' ἐόντα τὰ καλὰ διδασκέμεν ἔργα.* Ceterum confer incertum auctorem de Figuris v. 92: *A primo puerum rectum est condiscere recte.*

Fr. 14. Plutarch. de audit. c. 18: *οὐ γὰρ μόνον, ὥς φησι Φωκυλίδης· Πόλλ' ἀπατηθῆναι κτλ., ἀλλὰ καὶ γελασθῆναι* (Hirschig *καταγελασθῆναι*) *δεῖ πολλά* (Hirschig *πολλάκις*). Contra Clem. Al. Strom. V 733 sine p. n. *καὶ τῷ ὄντι ἀνάγκη· πολλὰ πλανηθῆναι* (cod. Ott. *πλανθῆναι*) *κτλ.* Adde Cram. An. Par. I 166: *οὐ μόνον τὸ Φωκυλλίδειον παθεῖν, πόλλ' ἀέκοντα διζήμενον οὐ μόνον τὸ* (vel *τὸν*) *ἄεθλον, ἀλλὰ καὶ πονῆσαι πόνους οὐ φαύλους.* Hic igitur legit: *Πόλλ' ἀέκοντα παθεῖν.*

Fr. 15. Clem. Alex. Str. V 725: *ἔτι πρὸς τοῖσδε Φωκυλίδης τοὺς ἀγγέλους δαίμονας καλῶν, τοὺς μὲν εἶναι ἀγαθοὺς αὐτῶν, τοὺς δὲ φαύλους διὰ τούτων παρίστησιν, ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς ἀποστάτας τινὰς παρειλήφαμεν· Ἀλλ' ἄρα κτλ.* Eadem Euseb. Praep. Ev. XIII p. 687 c. — V. 2. *κακοῦ ἀνέρας* scripsi, ut etiam Schneidewin coniecit, vulgo *κακὸν ἀνέρος.* Ceterum apparet tertium versum intercidisse.

Fr. 16. Schol. Arist. Nub. 240: *Φωκυλίδης ἐν μὲν τοῖς αὐτοῦ ποιήμασι κατὰ τὴν συνήθειαν τοὺς χρεωφειλέτας χρήστας καλεῖ, λέγων οὕτως· χρήστης κ. ἔ. α. φεῦγε, μή σέ γ'* (*μή σ'* Bekker) *ἀνιήσειε διδοὺς π. κ. α. ἐν ἐκείνῳ μέντοι ἀντὶ τοῦ δανειστὴς λαμβάνεται·*

17.

Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στιν.

Μηδέποτε χρήστης πικρὸς γένῃ ἀνδρὶ πένητι (Psoudophoc. v. 83). Novit igitur schol. ot germana et subditicia carmina. Suidas v. *ἀπαιτέων· ἀπαιτῶν. Φωκυλίδης* (sed A *ἀπὸ τῶν Φωκυλίδου*) *χρήστης* (E *χρήστας*) *κακοῦ* (ABE *κακοὺς*) *ἔ. ἀ. φεῦγε* (AE *φεύγειν*) *μή σε γ'* (A *μή γε*, BE *μή γε σε*) *ἀνιήσειε κτλ.* et rursus v. *χρήστης· χρ. κακοῦ* (A *κακοὺς*) *ἔ. ἀ. φεύγειν μή σ'* (A *μή γε*) *ἀνιήσειε κτλ.* unde v. 2 *φεύγειν* restitui, deinde *μή σέ γ' ἀνιήσῃ* scripsi deleto participio *διδούς*, quod ex interpretatione ortum, v. 1 autem sic supplendus videtur: *Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· χρήστης κτλ.* Contra Reiz et Hermann . . . *φεῦγε χρήστης κ. ἔ. ἀ. μή τί σ' ἀνιήσειε διδοὺς π. κ. ἀ.*, Ernesti *φεῦγε* dolori maluit. Ceterum Liban. Epist. 1073 cum dicit: *Τὸν Εὐστάθιον δὲ μηδεὶς ἐπειγέτω, μηδὲ διαφθειρέτω τοῖς δευτέροις τὴν χάριν, μηδὲ τοιούτους ἡμᾶς ἀποφαινέτω χρήστας, οἵους φεύγειν παραινεῖ Φωκυλίδης* temere videtur utramque sententiam simul respicere.

Fr. 17. Aristot. Eth. Nic. V. 1: *Διὸ καὶ παροιμιαζόμενοί φαμεν· ἐν δὲ κτλ.* ubi pro *'στι* codd. *ἐστί*, praeter KbLbOb, qui *ἔνι*. Hic adnotavit Michael Ephes.: *ἡ δὲ παροιμία Θεόγνιδός ἐστιν, ὡς Θεόφραστός φησιν ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ἠθῶν λέγων· ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν ἠθικῶν, ὡς Φωκυλίδης αὐτοῦ μέμνηται· καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν καὶ Φωκυλίδην καὶ Θέογνιν αὐτῷ χρήσασθαι.* Cf. Theogn. v. 147. Sententiae versibus heroicis explicatae passim loguntur, ac nonnullae Phocylide haud indignae videntur, velut apud Iohannem Damasc. ed. Gaisford. Stob. Ecl. Phys. II 763 (Stob. Floril. IV 230 ed. Meineke) *ωκειῶν·*

Αἰδώς τοι ξυνετοῖσιν ἐπὶ βλεφάροισι κάθηται,
Ὕβρις δ' ἀξυνέτοισι· σοφὸς δέ κε τοῦτο δαείη.

ubi conieci (*ἐκ τῶν Φ*)*ωκυλιδείων*. Porro quod legitur apud Philonem de incorr. mundi p. 500:

Οὐδὲ γυνὴ τοσσόνδε νόου ἐπιδεύεται ἐσθλοῦ,
Ὥστε χέρειον ἑλέσθαι, ἀμεινοτέρων (παρεόντων.)

ita enim hic versus redintegrandus. Denique apud Themistium Or. XXI 258:

Ὄφιν μὲν ἐν οὔρεσιν ἠδὲ λέοντα
θηρητὴρ ἀΐων τε καὶ εἰσορόων κ' ἀλέοιτο·
γνωστὴ μὲν γὰρ τῶν βουλή, γνωστὸν δὲ νόημα·
ἀνὴρ δ' ἄλλα κέκευθεν ἐνὶ φρεσίν, ἄλλα δὲ βάζει.
μῦθοι μὲν λεῖοι καὶ μείλιχοι, ἐχθρὰ δὲ ἔργα.

XI.

PSEUDOPHOCYLIDEA.

Poema hoc proptrepticum, quod Phocylidis nomen prae se fert antiquo poeta Milesio haud indignum esse olim censuerunt homines docti; primus Friedericus Sylburgius, cum et iudaicae et christianae doctrinae aperta vestigia sibi deprehendere videretur, id addubitavit, neque tamen, ut erat in hoc viro insignis modestia, universum carmen Phocylidi abiudicare ausus est: Iosephus autem Scaliger confidenter edixit, carmen a Iudaeo aliquo vel Christiano, qui veteris poetae personam mutuatus sit, compositum esse: ipse satis habuit argumenta quaedam, quae ipsi inprimis notabilia videbantur, breviter perstrinxisse, aliis hanc materiam accuratius pertractandam commendans, in qua vires suas experirentur: ac persuasit sane viri summi auctoritas plerisque, vetere poeta indignum esse carmen *), neque tamen quisquam illi admonitioni obtemperavit. Nuper demum Iacobus Bernays in commentatione peculiari, quam Vratislaviae anno 1856 de hoc carmine edidit, illi desiderio satisfecit, ac luculenter ostendit, nulla christianae doctrinae vestigia reperiri in hoc carmine, sed hominem Iudaeum Veteris testamenti praecepta versibus explicavisse, quem post Ptolemaeum Philometorem sed ante Neronem imperatorem vixisse statuit **). Neque tamen ille gentilibus suis hoc protrepticum poema destinavit, sed Graecis hominibus, qui a Iudaeorum sacris non abhorrebant: itaque sedulo silentio praetermisit, quae illi genti peculiaria sunt, nec sine offensione alienigenis commendari poterant, sed ea potissimum selegit, quae piis ac religiosis hominibus facile probarentur. Atque ob id ipsum Graeci poetae, qui virtutis magister haud ignobilis habebatur, personam induit ***).

---

*) In diversas tamen discesserunt partes, nam alii Iudaeo tribuerunt, velut Is. Vossius et nostra aetate Bleek, alii Christiano homini, quemadmodum Brunck.

**) Goram, qui post Bernaysium de hoc poemate disseruit in Philologo XIV 91 seq. Aristobuli nescio cui discipulo tribuit, qui circa annum CXXX a. Chr. n. hoc carmen ediderit, vid. p. 98 et 110.

***) Auctorem carminis ipsum ascivisse Phocylidis nomen neque id postea ab alio inditum esse etiam Bernays existimat, quamvis primos versus expunxerit. Verum quod censet (p. XXXIV) propterea Milesii poetae nomine poema suum ornavisse, quoniam etiam ille varia prae-

Antiquitatis ementita specie legentes decipere noluit: igitur si unum alterumve versum antiquioris alicuius poetae in hoc carmine deprehendimus, consentaneum est, haec non ab ipso scriptore, sed ab aliis postero tempore inserta esse. Tenui dicendi genere ubique utitur, quamquam passim studuit praecepta perpetua, quae fastidio legentes obruere solent, varietate quadam distinguere. Delectus verborum et iunctura dictionum ad plebeii sermonis usum prope accedunt, neque versuum numeri elegantia commendantur, ut haud raro ambiguum sit, utrum scriptor ipse an librarii castigandi sint. Inprimis offensioni est, quod haud raro praecepta non satis iusto vel nullo omnino ordine recensentur: saepius a librariis peccatum esse constat, nam non solum libri manuscripti in ea re valde inter se dissentiunt, sed etiam passim librorum meliorum auxilio nunc ea, quae temere disiecta fuerunt, in suum locum restituta sunt. Nec tamen licet ad eandem normam omnia pariter exigere: nam hoc poema ab aliis vario modo amplificatum est, non solum eiusdem sententiae versus sunt additi, sed etiam scriptoris ipsius iudicium castigatur: itaque non mirum accidit, si nonnunquam vel continuo vel etiam diversis locis eadem variatis tantum verbis iterantur. Neque tamen licet satis tuto aliena seiungere, nam ingenii mediocritati, quam hic scriptor ubique prae se fert, aliquid condonandum*).

Pauca addo de eo, quod Suidas v. *Φωκυλίδης* de hoc poemate dicit: *εἰσὶ δ' ἐκ τῶν Σιβυλλιακῶν κεκλεμμένα.* Tantum abest, ut Suidas verum sit assecutus, ut planum sit eum, qui librum secundum Oraculorum Sibyllinorum vel primus concinnavit vel ab alio adornatum retractavit, insignem partem carminis Phocylidei huic libro inseruisse. Nam de Christo pios homines meritis virtutis praemiis ornante haec dicit II 45.

Ἁγνὸς γὰρ Χριστὸς τούτοις τὰ δίκαια βραβεύσει,
Καὶ δοκίμους στέψει, αὐτὰρ θέμα μάρτυσι δώσει
Ἀθάνατόν τ' ἄχρι(ς) θανάτου τὸν ἀγῶνα ποιοῦσιν.
Παρθενικοῖς δὲ δραμοῦσι καλῶς ἄφθαρτον ἄεθλον
Δώσει τοῦδ' ἄθλου, καὶ τοῖς τὰ δίκαια νέμουσιν
Ἀνθρώποις πᾶσί(ν) τε καὶ ἔθνεσιν ἀλλοδαποῖσιν
Τοῖς ὁσίως ζώουσι, θεὸν δ' (θ') ἕνα γινώσκουσιν.
Οἳ δ' ἀγαπῶσι γάμον τε γαμοκλοπιῶν δ' ἀπέχονται,
Δώσει πλούσια δῶρ', αἰώνιον ἐλπίδα καὶ τοῖς.
Πᾶσά τε γὰρ ψυχὴ μερόπων θεοῦ ἐστι χάρισμα,
Κοὐ θέμις ἀνθρώπους τὴν ἄλγεσι (Gallaeus *ἄγεσι*) *πᾶσι μιαίνειν.*

cepta nullo fere vinculo inter se apta ediderit, tenendum est perpetuum carmen a germano Phocylide prorsus alienum esse, qui singula praecepta paucissimis versibus comprehensa seorsim proposuerit.

*) Goram p. 98 novissimam poematis partem inde a v. 179 omnino a reliquo carmine alienam et postea adiectam esse censet.

quisquis haec composuit, v. 52 manifesto imitatur Phocyl. v. 3, v. 53 videtur ad similitudinem Phocyl. v. 2 compositus, v. 45 possis cum v. 12 (quamquam hoc incertum), v. 54 cum v. 106 componere. Iam sequuntur versus sat multi ex Phocylideo poemate descripti, tum versificator iste redit, unde deflexerat, v. 149:

Οὗτος ἀγών, ταῦτ᾽ ἐστὶν ἀέθλια, ταῦτα βραβεῖα,
Τοῦτο πύλη ζωῆς καὶ εἴσοδος ἀθανασίης,
Ἣν θεὸς οὐράνιος δικαιοτάτοις ἀνθρώποις
Ἔστησεν νίκης ἐπαέθλιον· οἱ δὲ λαβόντες
Τὸ στέφος ἐνδόξως διελεύσονται διὰ ταύτης.

quae in memoriam revocant epilogum Phocylidei carminis v. 229—30.

Iam libros I et II Bleek (Schleiermacher Theologische Zeitschrift Vol. I 185 seqq. 193) medio saeculo quinto p. Ch. n. compositos esse censet, Friedlieb in editione Orac. Sib. p. XXI sub finem saeculi secundi, Ewald, qui in actis Societatis Gottingensis de his oraculis nuper disputavit Vol. VIII, sub saeculi tertii finem conditos esse statuit. Non est huius loci haec disceptare, illud apparet Phocylideos versus, quibus nulla est omnino necessitudo cum istis vaticiniis, inserta esse ab homine Christiano, qui novissimo tempore haec vaticinia interpolavit. Ac satis quidem intempestive haec praecepta vitae recte instituendae interveniunt: si deessent, nemo quidquam desideraret: licuit enim infantiae huius versificatoris versui 55 statim subiungere v. 149: sed hic iam usus est carmine Phocylideo, quod cum alius animadvertisset, poterat centum fere versibus alienis haec oracula amplificare. Neque tamen hoc certum: nam in utraque parte, et in nova hac versuum Phocylideorum recensione, et in versibus qui hanc recensionem vel antecedunt vel subsequuntur, parem infantiam deprehendimus, ut nequaquam a veri specie abhorreat eum ipsum, qui oracula horum librorum concinnavit, etiam Phocylidis versus quamvis loco minime commodo interposuisse. Neque quod in principe editione hi versus desiderantur ac postea demum aliorum codicum auctoritate restituti sunt, certum indicium suppeditat: poterat enim librarius, cum animadvertisset integrum Phocylidis poema superstes esse, ut suo labori parceret, haec omittere; alii autem religiosiores quam doctiores fideliter haec descripserunt: cuiusmodi libris Suidam usum esse apparet.

Iam vero is, qui hunc Oraculorum librum adornavit, versus Phocylideos fere integros in opus suum transtulit: pauca quaedam consulto immutavit, quae ipsius instituto non convenire vel cum obscura essent, emendatione egere videbantur, quemadmodum etiam unum alterumve versum plane omisit: idem alia amplificavit et de suo addidit, quae, quamvis neque ista Pseudophocylidea aut numerorum elegantia aut sermonis urbanitate insignia sint, sed noviciae originis plurimas notas prae se ferant, tamen multum illis deteriora sunt. Pauca quaedam sunt, quae utrum ipse mutaverit an sic scripta in suo Phocylidei carminis exemplo repererit, ambigi potest, libro certe usus est, qui hos codices, quos nos usurpamus, virtute haudquaquam superabat.

Carminis primordium redintegravi, restitutis bonorum librorum auctoritate versibus duobus, quibus carent et editiones et codicum pars. Bernays hos versus rursus relegavit, a Byzantino aliquo grammatico adiectos esse ratus, sed quod dicit me hos versus huius carminis scriptori vindicavisse, quoniam in nonnullis codicibus nullo intervallo a reliquis distincti legantur, id ipse commentus est: nam nihil dixi, quo istam suspicionem, quam de me concepit, posset stabilire, iustas autem secutus sum rationes. Sane qui scriptori ipsi derogare velit hos versus, iam poterit uti auctoritate cod. A1, de quo infra dixi, sed nihil aliud hoc probat, nisi librarium istum eandem suspicionem fovisse, quam Bernays exornavit. At vana omnino est haec suspicio. Sublatis enim his duobus versibus iam plane ἀκέφαλον foret poema: prorsus enim praeposterum foret carmen inchoari hunc in modum: μήτε γαμοκλοπέειν. Scriptor si volebat missis prooemii ambagibus statim praecepta quae daturus erat ordine percensere, debebat ordiri versu 8: Πρῶτα θεὸν τίμα κτλ. quemadmodum est in Pythagoreorum aureo carmine Ἀθανάτων μὲν πρῶτα θεοὺς νόμῳ ὡς διάκειντας (scr. διάκειται) τίμα. Itaque septem primores versus omnino aut expungendi sunt, aut servandi*). Neque vero incommodum est prooemium, quo scriptor summam praeceptorum v. 3—7 paucis absolvit, id quod ipse Bernays ostendit: iam vero si scriptor iste Phocylidis personam induit, consentaneum est, eum in principio veteris poetae Milesii nomen ascivisse, cuius auctoritate se suaque tueretur: nam istum neque suo nomine, neque adespoton edidisse carmen omnes largiuntur. Congruunt autem duo primores versus prorsus cum novissimo disticho, ita ut planum sit prooemii hoc exordium eiusdem hominis esse, qui epilogum addidit, cuius fidem nemo addubitavit. Ipsa autem oratio, quamvis exilis sit, et ὄλβια δῶρα satis sit languidum, non est posthabenda epilogo aut pluribus huius poematis versibus. Nam quod unum offensioni erat δίκης ὁσίησι sive δίκης ὁσίῃσι iam expedivi germana scriptura δίκης ὁσίοισι restituta. Minime vero culpandus scriptor, qui Φωκυλίδης ἀνδρῶν ὁ σοφώτατος scripsit, neque enim verum est, quod Bernays dicit, hoc modo scriptorem ipsum fraudem quam molitus sit aperte quamvis invitum professum esse. Homo Iudaeus, cum Graecis hominibus hoc poema destinaret, Graeci poetae haud ignobilis personam mutuatus est, quemadmodum si in gentilium suorum usum scripsisset, Salomonis nomine poterat uti: neque vero mala fraude usus novicium carmen antiquo poetae subiecit, sed fingit tantum, se suis verbis Phocylidis praecepta explicare, itaque haud incommode veterem poetam sapientiae laude exornat. Denique monendum est eum, qui huius carminis partem vaticiniis Sibyllae inseruit, non solum v. 3—7 prooemii usurpavisse, sed etiam ipsum exordium imitari II 52: οἳ δ' ἀγαπῶσι γάμον τε γαμοκλοπιῶν τ' ἀπέχονται, Δώσει πλούσια δῶρα, quae ut solet ex versu 2 descripsit.

*) Alienum fortasse visum est prooemium Bernhardyo Hist. Litt. Gr. II 2 p. XXXI (cf. II 1, 452), sed ambigua utitur oratione. Goram totum prooemium abiiciendum esse censet p. 103, idem tamen mira inconstantia carmen germanum v. 3—178 constare dicit p. 98.

Carmen hoc vulgo inscribitur *Φωκυλίδου ποίημα νουθετικόν*, sed libri admodum variant. *Φωκυλίδου γνῶμαι* V3, *Φωκυλίδου γνῶμαι ποίησις ὧδε τοῦ Φωκυλίδου ὀρθοποδηγοῦσα πρὸς τὸ βέλτιον* P, *Φωκυλίδου ἀργυρᾶ ἔπη ἡρωϊκά* V2, *Φωκυλίδου φιλοσόφου ποίησις ὠφέλιμος* MVa, sed Ma *Φωκυλλίδου ποίημα*, Mb *Φωκυλίδους ποίησις πάνυ ὠφέλιμος: τὰ λεγόμενα ἀργυρά.* Denique alius cod. Vind. CLIII fol. 2 *Φωκυλλίδου ποίημα.* A1 praemittit versus iambicos hos, quos etiam A2 sed sine indice exhibet pariter atque ed. Basileensis scriptorum Gnomicorum (1521):

στίχοι εἰς τὸν Φωκυλίδην.

ὁ Φωκυλίδης εὐπρεπῆ ζήσας βίον
ὡς χριστομύστης, ὡς ἀπόστολος μέγας,
ὡς ἀκροατὴς τῶν θεοῦ θεσπισμάτων,
καὶ μυσταγωγὸς τῶν ἀρίστων πρακτέων,
εὐαγγελικῶς ταῦτα λαλεῖ καὶ γράφει
εὔχρηστα τυγχάνοντα τοῖς ἐν τῷ βίῳ. ☩

εἰς τὸν αὐτὸν ἕτεροι:

ταῦτα δίκης ὁσίῃσι θεοῦ βουλεύματα φαίνει
Φωκυλίδης ἀνδρῶν ὁ σοφώτατος ὄλβια δῶρα.
Φωκυλίδου ποίημα νουθετικόν

tum sequitur v. 3 ceteri. Sed A2 hanc praebet inscriptionem *στίχοι ἡρωικοὶ Φωκυλίδους γένος Φωκυλίδους*, tum sequitur v. 1 ceteri. A3 *Φωκυλίδου ποίημα νουθετικόν. Γνῶμαι* ut praeferrem fecit Suidas (Eudoc. 426) v. *Φωκυλίδης· ... ἔγραψεν ἔπη καὶ ἐλεγείας, παραινέσεις ἤ τοι γνώμας, ἅς τινες κεφάλαια ἐπιγράφουσιν· εἰσὶ δ' ἐκ τῶν Σιβυλλιακῶν κεκλεμμένα.*

In Phocylidis hoc carmine edendo praeter Mutinensem (M) et Vaticanum (Va) codices, quos contulit Bekker, et Baroccianum (B), quem Gaisfordus comparavit, et Parisinum (P) n. 1603, quem comparavit Boissonade Anecd. I 445, et Taurinensem (T), quem contulit Peyron Notit. Libr. Valperg. p. 83, adhibui Vindobonenses tres vel potius quatuor, primum, qui est inter illius Bibliothecae codd. Philos. Philol. CCCXXI (V1), secundum CCCXXXI fol. 112 b (V2), in quibus integrum carmen exstat, tertium cod. CLXV, in quo carminis pars prior bis legitur fol. 88 b v. 1—81 et fol. 102 v. 1—124. (V3 et 4); porro adhibui Ambrosianos tres, quos contulit Studemund, primum (A1) codd. Ambr. H. 22 sup. chart. saec. XV forma 8, ex bibliotheca I. V. Pinelli, qui post Pythagorae *χρυσᾶ ἔπη* continet hoc carmen fol. 76b—81a, tum insequuntur *στίχοι σϊβύλλας τῆς ἐρυθραίας περὶ τοῦ κυρίου ἡμῶν ἔχοντες ἀκροστιχίδα τήνδε: ἰησοῦς χριστὸς θεοῦ υἱὸς σωτὴρ σταυρός.* cuius vaticinii primus versus est *Ἱδρώσει γὰρ χθὼν κρίσεως σημεῖον ὅτ' ἔσται*, novissimus *σῆρ' ἡμῶν* (hoc deletum) *ἀθάνατος βασιλεὺς ὁ παθὼν ἕνεχ' ἡμῶν.* vide Orac. Sibyll. VIII 217—250; consentit autem

hic codex fere cum antiquis editionibus; secundum (A2) codd. Ambr. D15 sup. forma 4, chartac. saec. XV, item ex libris I. V. Pinelli, qui praeter Hesiodum, Solonis elegiam IV, Democratis sententias, Pythagorae χρυσᾶ ἔπη, Theognidis elegias, Gorgiae Helenam (γεώρ^γ ἐλένης ἐγκώμιον) etiam Phocylidea continet, sed est liber proletarius, quare Studemund satis habuit usque ad v. 50 conferre, deinceps passim tantum inspexit; tertium (A3) codd. Ambr. B 52 sup. chartac. saec. XVI, quarti ordinis forma minore, qui continet Babriae fabulas, gnomas ex variis poetis collectas, Catonis disticha, Pseudophocylidea, Pythagorae versus aureos, Batrachomyomachiam, Musaei carmen de Hero et Leandro, Euripidis Hecubam. Liber proletarius, contulit Studemund initium carminis, deinde passim inspexit. Denique Mutinenses duos, quos item contulit ex parte Studemund, priorem (Ma) II D 15 chartac. fol. min. saeculi XV—XVI miscellaneum; post Ὀρφέως ποιητοῦ Ἀργοναυτικὰ (quorum in fine legitur τέλος τοῦ ἀργοναυτικοῦ [corr. τῶν ἀργοναυτικῶν] γεώργιος ὁ οὐάλλα [corr. βάλλας] πλακεντίνος [m. s. ῖνος] ἔγραψε [corr. ἐξέγραψε] legitur Solonis elegia IV, quam excipit Φωκυλλίδου ποίημα, finem facit Platonis Epinomis; alterum (Mb) II B7 chartac. saec. XV—XVI form. 8, qui nitide scriptos post grammatici argumenti commentarium ἀκέφαλον continet Φωκυλίδους ποίησις πάνυ ὠφέλιμος: τὰ λεγόμενα ἀργυρά. cum glossis nullius momenti. Denique codicem Mutinensem, (M, quem supra dixi) qui nunc est Parisiis (Codd. Graeci. Suppl. n. 388, cod. membran. saec. X) quique praeter Theognidis elegias fol. 74 seq. hoc carmen continet, denuo diligentissima cura contulit cum Bernaysii editione H. Nolte mihique lectionis varietatem comiter tramisit, simul professus se de hoc carmine eiusque auctore propediem accuratius disputaturum esse. Lectiones oraculorum Sibyllinorum notavi littera S et cancellis additis lectiones trium codicum a Friedliebio collatorum, qui soli hos versus exhibent, FLR subieci.

Ceterum plurima alia apographa huius carminis extant, quibus non licuit uti, quae fortasse alii adhibebunt, velut codices duos Vindobonenses, quos ad v. 1 significavi, et codicem Heidelbergensem, cuius conferendi non est copia facta. Praeterea fortasse dignus est, qui examinetur, cod. Vindob. CLXIX, de quo dixi in praef. Etymologici Vindobonensis p. 5, nam in illo codice insunt praeter alia multa etiam παρεκβολαὶ ἐκ τῶν ποιητικῶν βιβλίων εἰς γραφὴν συντελοῦσαι κατὰ στοιχεῖον παρεκβληθεῖσαι, in quam syllogen etiam Phocylidis versus recepti sunt.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ΓΝΩΜΑΙ.

Ταῦτα δίκης ὁσίοισι θεοῦ βουλεύματα φαίνει
Φωκυλίδης ἀνδρῶν ὁ σοφώτατος ὄλβια δῶρα·
μήτε γαμοκλοπέειν, μήτ' ἄρσενα Κύπριν ὀρίνειν,
μήτε δόλους ῥάπτειν, μήθ' αἵματι χεῖρα μιαίνειν·
μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὁσίων βιοτεύειν·
ἀρκεῖσθαι παρεοῦσι καὶ ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι·
ψεύδεα μὴ βάζειν, τὰ δ' ἐτήτυμα πάντ' ἀγορεύειν.
Πρῶτα θεὸν τίμα, μετέπειτα δὲ σεῖο γονῆας.
πᾶσι δίκαια νέμειν, μηδὲ κρίσιν ἐς χάριν ἕλκε.
μὴ ῥίψῃς πενίην ἀδίκως· μὴ κρῖνε πρόσωπον.

V. 1 et 2 addidi ex MVaBV4A12Mab idemque exordium leg. in cod. ap. Villois. An. II p. 79. Miller Catal. Bibl. Matr. p. 23 et in duobus aliis codd. Vind. c. CCXXI f. 222b, ubi item integrum exstat carmen, et CLIII f. 2. — V. 1—7. om. A3. — V. 1. δίκης ὁσίοισι BMb, δίκης ὅσιοίσι A2, δίκης ὁσίῃσι A1 Villois., δίκης ὁσίῃσι reliqui. Haec verba optime congruunt cum epilogo 229: ταῦτα δικαιοσύνης μυστήρια, τοῖα βιεῦντες. Ceterum eadem structura Aeschylus usus Sept. 994: ἱερῶν πατρῴων δ' ὅσιος ὢν μομφῆς ἄτερ τέθνηκεν. — θεοῦ, Mb θεῶν, sed in m. γρ. θεοῦ. — V. 3—5 invertit PV3 μήτε γαμ. (P γάμον κλοπέειν) μήθ' αἵματι χ. μ. μήτε πλουτεῖν ἀ. ἀ. ἐ. ὁ. β. μήτε δ. ῥάπτειν· μήτ' ἄρσενα Κ. ὀ. — γαμοκλοπέειν, A1 γαμοκλωπέειν, A2 γάμοκλοπέσειν. Affert h. v. Floril. Monac. 12, ubi γαμοκλοπέειν ἐθέλῃς. — V. 4. αἵματι, αἷμα τὴν V1 et Vind. CCXXI. — V. 5. ὁσίων, ὁσίμων B. Inde ab h. v. incipit S. — V. 6. παρεοῦσι, VaMb παρ' ἑοῖσι, V134 et c. CCXXI παρεοῖσι. — καὶ, Va τῶν, Et M. 365, 40 not. Favorin. 197. Gregor. Cor. 425 παρ' ἑοῖσι, (παρ' ἑοῖς) τῶν δ'. — V. 7. δὲ om. A2. — πάντ' ἀγορεύειν, S πάντα φυλάσσειν, deinde S inserit hunc versum Μηδὲ μάτην εἴδωλα σέβου· τὸν δ' ἄφθιτον αἰεὶ πρᾶτα θεὸν κτλ. — V. 8. πρῶτα, V4 πρῶτα μὲν. — δὲ om. SA3, in M supra scr. — V. 9. πᾶσι, πάντα VaPTBV1234S. — νέμειν vulgo, νέμων PBV2A2Ma, νέμων (sup. νέμειν) Va. — ἕλκε Va V12P, v. ἕλκειν, M μηδ' εἰς κρίσιν χάριν ἕλκειν, S μηδ' εἰς κρίσιν ἄδικον ἔλθῃς. — V. 10. ῥίψῃς, A1 ῥήψης. — ἀδίκως· μὴ V3PA2, idem μὴ δὲ κρίνε, v. ἀδίκως μή. — κρῖνε, M λαβη, supra κρῖνε. — πρόσωπον, S προσώπω. Cum ego correxissem pravam distinctionem, rursus Bernays ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον revocavit: at iudex qui respicit πρόσωπον, semper iniuste agit: itaque in Deuteron. 1, 17 plane est οὐκ ἐπιγνώσῃ πρόσωπον ἐν κρίσει et ib. 10, 17: ὁ θεὸς ὁ μέγας . . . ὅστις οὐ θαυμάζει πρόσωπον οὐδὲ οὐ μὴ λάβῃ δῶρον, ποιῶν κρίσιν κτλ. Sed corruptum haud dubio, quod praecessit μὴ ῥίψῃς, neque probabilis Bernaysii coniectura μὴ θλίψῃς, tunc enim eadem plane foret sententia, quae infra v. 19 μὴ θλῖβε πένητα. Ego conieci μὴ ῥέψῃς πενίην ἀδίκως, i. e. iudicem cavere oportet, ne praeter ius atque fas pauperis causa superior fiat: poeta vel misericordiam pauperis hominis improbat, si a legis ratione iudicis animum avocet: nam idem praecipit variatis tantum verbis, quod est in Exod. 23, 3: καὶ πένητα οὐκ ἐλεήσεις ἐν κρίσει, quod Philo commentatur II 747, addo Levit. 19, 15: οὐ ποιήσετε ἄδικον ἐν κρίσει, οὐ λήψῃ

ἣν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσσει.
μαρτυρίην ψευδῆ φεύγειν, τὰ δίκαια βραβεύειν. 362
παρθεσιην τηρεῖν, πίστιν δ' ἐπὶ πᾶσι φυλάσσειν.
μέτρα νέμειν τὰ δίκαια, καλὸν δ' ἐπίμετρον ἅπασιν.
σταθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον, ἀλλ' ἴσον ἕλκειν.
μηδ' ἐπιορκήσῃς μήτ' ἀγνὼς μήτε ἑκοντί.
ψεύδορκον στυγέει θεὸς ἄμβροτος ὅστις ὀμόσσῃ.
σπέρματα μὴ κλέπτειν· ἐπαράσιμος ὅστις ἕληται.

πρόσωπον πτωχοῦ, οὐδὲ μὴ θαυμάσῃς πρόσωπον δυνάστου. — V. 11. κακῶς, V3 in m. καλῶς. — δικάσῃς, M δικάσεις. — δικάσσει, δικάσει V124MA12Ma, μετέπειτα θεός σε δικάσει S, δικάσῃ Mb. — V. 12. τὰ δίκαια βραβεύειν MVBV34, v. τὰ δίκαι' ἀγορεύειν, quod S (ubi τὰ δίκαια δ' ἀγ. ut Mb) et Va in m. — τὰ δίκαι' ἀγορεύειν ex correctione videtur profectum, sed nescio an haec lectio restituenda sit: recte sane dicitur τὰ δίκαια βραβεύειν, velut Philo II 718: ἄτοπον γὰρ ἁμαρτήμασιν ἐνόχους εἶναι τοὺς τοῖς ἄλλοις τὰ δίκαια βραβεύειν ἀξιοῦντας, Or. Sib. II 45: ἁγνὸς γὰρ Χριστὸς τούτοις τὰ δίκαια βραβεύσει. At de iudicis officio dictum v. 9—11, nunc de eo dicit, qui in iudicio suam rem agit. Nisi forte haec varietas scripturae inde repetenda, quod duo versus coaluerunt, quorum prior voce βραβεύειν, alter verbo ἀγορεύειν terminabatur. — V. 13. παρθεσίην Bernays, comparans Dioscor. epigr. Anth. Pal. VII 37, ubi παρθεσίη item ex coniectura restitutum, legebatur παρθενίην (A1 πὰρ θενίην). Videtur poeta, quoniam proprii vocabuli forma παρθήκη non erat in usu, maluisse παρθεσίην dicere, similiter ionicus scriptor ap. Stob. 28, 18 ἐν παραθέσει dixit, deinde παραθήκην. — πίστιν MVa (Barocc.) V134 cf. Stob. XI 5, v. ἀγάπην, ut SMabTA2 et Va in m. — ἐπὶ BV13, sed hic in m. ἐν, quemadmodum in MA123MabSV4 et v. — φυλάσσειν, φυλάττειν V34, φύλασσε BMa pr. m. (s. m. φυλάσσαι). — V. 14 in M ab alia manu insertus. — μέτρα νέμειν, B μετανέμειν. — καλὸν δ' ἐπίμετρον ἅπασι vulgo et S, V234A123Mab δ' ἐπὶ μέτρον, M ἐπίμετρον ἁπάντ. — ἁπάντων MBV34, ἅπαντα TV1A2, ἅπασι et ἅπαντα Va, ἅπασι vulgo. Antea scripsi καλὸν δέ τι μέτρον ἁπάντων, Bernays καλὸν δ' ἐπίμετρον ἐπαντλεῖν, Goram καλῶν δ' ἐπίμετρον ἁπάντων. — V. 16. In V1 praecedit ἅπαντα μήτ' ἀγνῶς μήτ' ἐθελοντὶ ἐλεῖται, vid. clausulas v. 14. 16. 18. — μηδ' scripsi, v. μήτ'. — ἐπιορκήσῃς μήτ' ἀγνὼς M (nisi quod ἐναγνως) VaV12 (nisi quod hic μήθ' ἀγνῶς) A12Mab (omnes ἀγνῶς), at V3 ἐπιορκήσῃς ἀγνοίῃ (supra ἐπιορκεῖν), B ἀγνοίαι. Brunck e cod. reg. μήτ' ἐπιορκεῖν μήτ' ἀγνοίῃ. — μήτε ἑκοντί, MbA1 μήτ' ἑκοντί, A23 μήθ' ἑκοντί, B μήτε ἑκοντῇ, M μήτ' ἑκὼν τι, V1 μήτ' ἐθελοντί, fortasse recte. S(F) μήθ' ἀγνὼς μήθ' ἑκοντί. Bernays citra necessitatem μήτ' ἀγνὼς μήτ' εἰκαῖος. — V. 17. 18 om. V3. — ὀμόσσῃ, PA2MMb et duo codd. Brunckii ὀμόσσει, B ὀμώσῃ, idem ἄμβροτον, A1 ἄβροτος, Ma m. pr. ὁ θεός, S, quem ἄμβροτος offendit, θεὸς ὅττι κεν ἄν τις ὀμόσσῃ, deinde addit novum versum:

Ἐξ ἀδίκων ἔργων δῶρον χερὶ (χειρὶ libri), μήποτε δέξῃ.

suspicor illum versum similem in suo libro reperisse. — V. 18 versus difficillimus, libri nihil variant, nisi quod B ἐπαρόσιμ' exhibet, P ἕληται γρ. ἀρεῖται, quod exhibent A123, ἄρηται Ma. Neque S aliud quid legit, sed sensit obscura haec esse, itaque hunc in modum supplevit ἐπαράσιμος, ὅστις ἕληται,

Εἰς γενεὰς γενεῶν σκορπισμὸν βιότοιο.

ubi διὰ σκορπισμὸν corrigunt: ego hanc balbutiem non intelligo. Satis infeliciter Bernays scripsit τέρματα μὴ κλέπτειν, nam terminos nemo

μισθὸν μοχθήσαντι δίδου· μὴ θλῖβε πένητα.
γλώσσῃ νοῦν ἐχέμεν· κρυπτὸν λόγον ἐν φρεσὶν ἴσχειν.
μήτ᾽ ἀδικεῖν ἐθέλοις, μήτ᾽ οὖν ἀδικοῦντας ἐάσῃς.
πτωχῷ δ᾽ εὐθὺ δίδου, μηδ᾽ αὔριον ἐλθέμεν εἴπῃς.
πληρώσας σέο χεῖρ᾽ ἔλεον χρῄζοντι παράσχου.

sinu furtim aufert, dicendum fuit *τέρματα μὴ κινεῖν*, quemadmodum etiam est Deuteron. 19, 14: *οὐ μετακινήσεις ὅρια τοῦ πλησίον, ἃ ἔστησαν οἱ πρότεροί σου.* cf. Philo II 360. At neque *ἕληται* neque *ἀρεῖται* convenit, sed *ἀρεῖ*, ut est Sib. III 240 *οὔτε ὅρους γαίης γείτων τοῦ γείτονος αἴρει.* Commodam sententiam praebet *ἕρμαια μὴ κλέπτειν*, ut sit illud *ὃ μὴ κατέθηκέ τις, οὐκ ἀναιρήσεται*, de quo cf. etiam Ioseph. adv. Apion. II 16, Philo ap. Euseb. Praep. Ev. VIII 7; sed eiusmodi correptio aliena videtur ab hoc carmine, neque *ἕρματα* pro *ἕρμαια* quisquam dixisse videtur. Praeterea offendit *ἐπαράσιμος* secunda syllaba correpta: itaque haud scio an hic quoque duorum versuum reliquiae supersint:

Σπέρματα μὴ κλέπτειν ἐπαοιδαῖς· ὅστις ἕληται
. . . . ἀρεῖται.

ut poeta de segete aliena magicis artibus pellicienda dixerit. Denique addo Opitzium (Pibrac Vierverse) 348 haec ita interpretatum esse: „*Wer Ackersamen stielt, der sei verflucht auf Erden, Und wer in gleichem nicht dem Tageloehner giebt Den Lohn, den er verdient.*“ — V. 19 ante hunc versum de suo inserit S:

Μὴ (codd. *μήτ᾽*) *ἀρσενοκοιτεῖν, μὴ συκοφαντεῖν, μήτε φονεύειν.*

quem exhibet etiam Ma (*μήτε συκοφ.*) sed expunctus deinde. — V. 20. *γλώσσῃ, γλώσσης* S(L). — *νοῦν*, A3 *ουν*, Hermann *βοῦν*, quod ab hoc loco plane alienum; multo audacius Bernays *κρύπτων λόγον ἐν φρεσὶν ἴψῃ*, Goram nihil mutandum, sed versum post v. 47 inserendum censet: atque ipse quoque existimavi olim in margine ad v. 48 adscriptum fuisse; ipsa autem verba sunt integerrima et satis arguta oratio; hoc enim dicit: in dicendo pariter atque in tacendo prudentia esse utendum. Ceterum de Graecae gentis moribus iusto iniquius iudicat Bernays p. XII: immemor erat Homericorum versuum *Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος* aliorumque id genus: nec debebat Iudaeorum contumaciam ac pervicaciam tantis praedicare laudibus, quippe quae haudquaquam fraudem aut mendacium aspernata sit. — Denique S hic de suo addit:

ὀρφανικοῖς, χήραις ἐπιδευομένοις δὲ παράσχου

quem versum rectius post v. 19 inseruisset. — V. 21. *ἐθέλοις* BV2, *ἐθελήσῃς* V3, *ἔθελε* P, *ἐθέλῃς* SMabMA13 vulgo, *ἐθέλεις* A2. — *οὖν* om. Ma MV1348(LR). — *ἀδικοῦντας* scripsi, v. *ἀδικοῦντα*, V4 *ἀδικοῦντ᾽*. Melius sane scripsisset: *μήτ᾽ ἀδικεῖν ἐθέλοις αὐτὸς μήτ᾽ ἄλλον ἐάσῃς.* Ceterum hic quoque versus quemadmodum qui praecedit, ab hoc loco alienus, ac delendum censent Bernhardy et Goram. — V. 22. *εὐθὺ*, MaA123 M a pr. m. V4 *εὐθύς*. — *μηδ᾽*, B *μήδ᾽*, *μη* Mpr. — S *πτωχοῖς εὐθὺ δ. μήτ᾽ κτλ.* Deinde Mb *ἐλθέ μοι*. — V. 23 om. V3. — *πληρωσας* A1Mb corr. ut vulgo, *πληρώσεις* MB, *πληρώσει* A2, *πληρώσειν* Va, *πλήρωσον* V4. — *ἔλεον, ἐλέους* V1. Fort. legendum *ἐλέου*, cf. Philo fragm. T. VI 242 ed. Lips. *πενία καθ᾽ ἑαυτὴν μὲν ἐλέου χρῄζει εἰς ἐπανόρθωσιν ἐνδείας.* Permire S *Ἱδρῶσι σταχύων χειρὶ χρῄζοντι παράσχου.* hinc suspicatus sum ante hunc versum alium intercidisse, de spicis legendis, cf. Deuteron. 24, 19 et Philo II 390. Sibyll. III 245. Deinde S suo periculo hos versus addit:

ὃς δ᾽ ἐλεημοσύνην παρέχει, θεῷ οἶδε δανείζειν.
Ῥύεται ἐκ θανάτου ἔλεος, κρίσις ὁππόταν ἔλθῃ.
Οὐ θυσίην, ἔλεος δὲ θέλει θεὸς ἀντὶ θυσίης.
Ἔνδυσον οὖν γυμνόν, μετάδος πεινῶντ᾽ ἄρτων σῶν.

ἄστεγον εἰς οἶκον δέξαι καὶ τυφλὸν ὁδήγει.
ναυηγοὺς οἴκτειρον, ἐπεὶ πλόος ἐστὶν ἄδηλος.
χεῖρα πεσόντι δίδου· σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα.
κοινὰ πάθη πάντων· ὁ βίος τροχός· ἄστατος ὄλβος·
πλοῦτον ἔχων σὴν χεῖρα πενητεύουσιν ὄρεξον·
ὧν τοι ἔδωκε θεός, τούτων χρῄζουσι παράσχου.
ἔστω κοινὸς ἅπας ὁ βίος καὶ ὁμόφρονα πάντα.
Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν·
[αἷμα δὲ μὴ φαγέειν, εἰδωλοθύτων ἀπέχεσθαι.]
εἴθε δὲ μὴ χρῄζοις μήτ' ἔκνομα μήτε δικαίως. 363
ἢν γὰρ ἀποκτείνῃς ἐχθρόν, σέο χεῖρα μιαίνεις.
Ἀγροῦ γειτονέοντος ἀπόσχεο, μηδ' ἄρ' ὑπερβῇς.
[πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί.]

V. 24. *οἶκον*, *οἴκους* V3.—*τυφλὸν*, *πτωχὸν* V2TA2.— *ὁδήγει*, S *ὠδήγει*. — V. 25. *ναυηγοὺς*, B *ναυαγοὺς*, Mb *ναυπηγοὺς*, Mpr. *ναυγεγὸν ὤκτειρον*. — *ἐπεὶ πλόος*, S *ὁ γὰρ πλοῦς*. — V. 26. *σῶσον*, *σῶζε* V3. — *δ'* om. M. Affert b. v. Gramm. Cod. Vind. 169, ubi *σῶ δ' ἀπερ.* Suspicor post hunc versum intercidisse alium, quo caverat, ne quis alteri adversam fortunam opprobrio faceret, cf. Isocr. ad Demonicum 29: *Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσῃς, κοινὴ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον.* Philo Fragm. T. VI 207 ed. Lips.: *Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσῃς· κοινὴ γὰρ ἡ φύσις καὶ τὰ ἐπιόντα ἄδηλα· μήποτε τοῖς αὐτοῖς ἁλοὺς αὐτοκατάκριτος ἐν τῷ συνειδότι εὑρεθῇς* — V. 27. *πάντων*, *πάντα* V4, *κοινὰ τὰ πάντων ὁμὸς τρόχος* V4. — *βίος*, Mpr. *βίον*, S *βίοτος* omisso *ὁ*. — V. 28. om. V3. — *πενητεύουσιν*, M *πενητεύοντι*. — V. 29. *τοι* V13, v. *σοι*. — *ἔδωκε*, TA2 *δῶκε*. — *ὧν . . . τούτων*, Va *ὃν . . . πλοῦτον*. — *χρῄζουσι*, V123 *χρῄζοντι*, P utrumque, S *ὧν σοι ἔδ. θ. καὐτὸς χρῄζοντι π.* — V. 30. *ὁ* om. M. — S sic immutavit *κοινὸς πᾶς ὁ βίος μερόπων, ἄνισος δὲ τέτυκται.* tum vero haec adiecit:

> *Μήποτε ἄνδρα πένητα ἰδὼν σκώψῃς ἐπέεσσιν,*
> *Μηδὲ κακῶς γε προσέρπῃς μωμητον τινα φῶτα.*
> *Τὸ ζῆν ἐν θανάτῳ δοκιμάζεται· εἴ τις ἔπραξεν*
> *Ἔκνομον ἢ δίκαιον, διακρίνεται εἰς κρίσιν ἐλθών.*
> *Μηδὲ φρένας βλάπτειν οἴνῳ, μηδὲ πίνειν ἄμετρα.*
> *Αἷμα δὲ μὴ φαγέειν, εἰδωλοθύτων δ' ἀπέχεσθαι.*

— V. 31 om. P. — *φόνον*, MbS *φίλον*. — *ἐς*, S *ἐπ'*, V1 *εἰς*, V2 *ἀλλὰ πρὸς*. — *ἄμυναν*, M ex corr. *ἄγαλμα*. — V. 32 ex Va addidi, sed cancellis sepsi: est enim ex Sibyllinis oraculis sumtus, ubi recte ante v. 31 legitur: versus non tantum ab hoc loco, sed omnino ab huius poematis instituto alienus, cuius scriptor nusquam aperte Graecae gentis sacra reprehendit. — V. 33. *δὲ* om. A3. — *μὴ χρῄζοις* om. Va, *μὴ χρηζης* MA2, *μὴ χρῄζαις* V1, *μὴ χρῄζεις* V2, *μὴ χρήσῃ* S. Coniicio *χρώζοις*. — *ἔκνομα* scripsi et sic S, v. *ἔννομα*, BMb *εὔνομα*, T *ἄνομα*, Va *ἄνομα τόδε παθεῖν* adscripta vulg. — *μήτε δικαίως* MVaV12TA2S, *μήτε ἀδίκως* V34 A13Ma, utrumque P, vulgo *μήτ' ἀδίκως γε*. — V. 34. *ἢν*, S *κἂν*. — *ἐχθρόν*, *σέο* V4, v. *ἐχθρὸν σέο*, *χεῖρα*, V1 *ἐ. σὴν χεῖρα μιαίνῃς*, S(FL) *μιανεῖς*. — V. 35. *ἀπόσχεο*, MbMS *ἀπόσχου*. — *μηδ'*, A1 hic et alias *μὴ δ'*. — *ἄρ'*, VaV4 *ἄν*. S *ἀγροῦ γειτονεύοντος ἀπόσχου μὴ τὸν δ' ἄρ' ὑπερβῇς*. — V. 36, quem exhibent hoc loco MVaV2A12 et duo Brunckii codd., ceteri infra post v. 69 sicut vulgo, cancellis sepsi. Ceterum etiam S in

χρηστὸς ὀνήσιμός ἐστι, φίλον δ' ἀδικῶν ἀνόνητος.
μηδέ τιν' αὐξόμενον καρπὸν λωβήσῃ ἀρούρης.
Ἔστωσαν δ' ὁμότιμοι ἐπήλυδες ἐν πολιήταις·
πάντες γὰρ πενίης πειρώμεθα τῆς πολυπλάγκτου·
χώρῃ δ' οὔ τι βέβαιον ἔχει πέδον ἀνθρώποισιν.

suo libro reperit, sed in hunc modum immutavit *πᾶς ὅρος ἐστὶ δίκαιος, ὑπερβασίη δ' ἀλεγεινή*. Prius hemistichium affertur Bachm. An. II 97. Et. Gud. 658 et s. p. n. a Longino vid. Hephaest. p. 139 ed. Gaisf. cf. Keil Anal. Gr. 12, 13. Fortasse idem erat in germanis Phocylidis carminibus cf. etiam supra v. 14 et Pythagor. Carm. Aur. 38. — *ἀλεγειναὶ* MVaV1234T (*ἀλγειναὶ* Mb) Append. Paroemiogr. 461 not. Eustath. Il. p. 1318, 8, qui ex Hesiodo citat *ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί*, B *ὑπερβασίην δ' ἀλέεινε*, sed in m. *ὑπ. δ' ἀλεγειναί*, v. *ὑπερβασίαι δ' ἀλεειναί*, A1 *ὑπερασίαι δ' ἀλεειναί*. Integrum versum affert Stob. III p. 136 Schow, ubi *ὑπερβασίη δ' ἀλεεινή*, Append. Paroem. I 461 not. et Schol. Lucian. IV 137, qui *Cleobulo* tribuit (cf. Anth. Pal. IX 366), et ne elegantes homines quid desiderent, Schol. Cruq. Hor. Sat. I 1, 106 (Phocyl. nomine). — V. 37. solus Va exhibet ita scriptum *χρήστης ὀν. ἐ. φίλον δ'. ἀ. ἀνόητος*. — *χρηστὸς* et *ἀνόνητος* Schaefer correxit, idem *φίλος* scripsit, ego codicis scripturam servavi: nam sententia est imperfecta; excidit antea alius versus, dixerat autem poeta haud dubie de vicino: *γείτων χρηστὸς ὀν. ἐστι, φίλον* (sive *φίλους*) *δ' ἀδικῶν ἀνόνητος*. Reperit etiam S hunc versum, sed cum non perspiceret, quid sibi vellet, satis pro arbitrio haec substituit: *Κτῆσις ὀνήσιμός ἐσθ' ὁσίων, ἀδίκων δὲ πονηρά*. Goram duas simul correctiones proposuit *χρηστὸς πλησίος ἐστὶ φιλῶν, ἀδικῶν δ' ἀνόνητος* vel *χρήστης χρήσιμός ἐστι φιλῶν, ἀδικῶν δ' ἀνόνητος*, ita ut hic versus post v. 83 inseratur. — V. 38. *μηδέ τιν'*, V2T A2 *μή κε τιν'*, fortasse *μηδέ τευ*. — *λωβήσῃ* MVaV124 PT, *λωβησῃς* A1Ma, *λοβήσῃς εἰς* B, *λώβησον* v., S inverso ordine *λωβήσῃ καρπόν*; deest versus V3. — V. 39 om. P. — *δ'* V134, vulgo deest. — *ὁμότιμοι*, A2 *ὁμώνυμοι*. — V. 40. A1 *πολυπλάκτου*, A2 *πολυπλακτοῦ*. — Hunc versum S variavit et in hunc modum amplificavit *πάντες γὰρ ξενίης περιρήσσονται πολυμόχθου* (R *πολυμόσχου*) *Ὡς ξένοι ἀλλήλων· ξεῖνος* (LR *ξεινὸς*) *δέ γε οὔτις ἐν ὑμῖν Ἔσσετ', ἐπεὶ πάντες βροτοὶ αἵματος ἐξ ἑνός ἐστέ*. Hinc Bernays *ξενίης* pro *πενίης* recepit, quod Goram probat, ut quamvis *ξένος πολύπλαγκτος* recte dicatur, non tamen ad eundem modum etiam *ξενίη πολ.* nuncupari poterat: recte vero se habet *πενίη πολύπλαγκτος*, atque hanc omnium librorum lectionem etiam similitudo principalis litterae *π* repetitae satis tuetur. Quid S legerit, ambigo propter scriptoris nimiam infantiam: reperit fortasse *ξενίης* in suo libro atque ob id ipsum *πολυμόχθου* substituit: sed verisimilius illum *πενίης πειρήσονται* scripsisse, librarios autem *ξενίης* prono propter seq. v. errore exhibuisse. — V. 41. *χώρῃ*, antea *χωρὶς* scripsi, *χώρης* (quod probat Goram) MVaV14MbA1, deest versus V3. — V. 42—7, qui neque ex prioribus neque ex sequentibus apti sunt, cum nullum omnino praeceptum contineant, sed tantum communem locum illustrent, ab hoc loco manifesto sunt alieni. Atque id etiam S sensit, nam praemisit his duos versus:

Μηδὲ θέλῃς (FR *θέλεις*) *πλουτεῖν μηδ' εὔχου, ἀλλὰ τόδ' εὔχου*
Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδέν τε ἔχοντα ἄδικον.

Igitur hi sex versus, si ab ipso poematis auctore profecti sunt (nam sane a reliquorum similitudine aliquantum recedunt), restituendi sunt in suum locum h. e. post v. 30. Ceterum etiam post v. 42 rursus duos versus suo periculo inseruit:

Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης.
χρυσὸς ἀεὶ δόλος ἐστὶ καὶ ἄργυρος ἀνθρώποισιν.
χρυσέ, κακῶν ἀρχηγέ, βιοφθόρε, πάντα χαλέπτων,
εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα ποθεινόν.
σεῦ γὰρ ἕκητι μάχαι τε, λεηλασίαι τε, φόνοι τε,
ἐχθρὰ δὲ τέκνα γονεῦσιν, ἀδελφειοί τε συναίμοις.
Μηδ' ἕτερον κεύθοις κραδίῃ νόον, ἄλλ' ἀγορεύων·
μηδ', ὡς πετροφυὴς πολύπους, κατὰ χῶρον ἀμείβου.
πᾶσιν δ' ἁπλόος ἴσθι, τὰ δ' ἐκ ψυχῆς ἀγόρευε.
Ὅστις ἑκὼν ἀδικεῖ, κακὸς ἀνήρ· εἰ δ' ὑπ' ἀνάγκης,
οὐκ ἐρέω τὸ τέλος· βουλὴ δ' εὐθύνεθ' ἑκάστου. 364
Μὴ γαυροῦ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐνὶ πλούτῳ.
εἷς θεός ἐστι σοφός, δυνατός θ' ἅμα καὶ πολύολβος.
Μηδὲ παροιχομένοισι κακοῖς τρύχου τεὸν ἦπαρ·
οὐκ ἔτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον.

Μὴ πόθος εἰς χρυσὸν ἢ εἰς ἄργυρον· ἐν δ' ἄρα καὶ τοῖς
Ἔσσεται ἀμφήκης θυμοφθόρος ἔνθα σίδηρος.

V. 42. affert App. Paroemiogr. 461 not. — V. 43. 44. Gramm. Cod. Vind. 169, v. 44 Zonar. 1842 et Theod. Prodr. in Excerptis Bibl. Paris. VIII 88. — V. 44. 45. 46. Boiss. An. I 97 (ubi est *εἴθε μὴ θν. πῆμα ποθηνὸν ἐγεγόνεις*). — V. 44—47. Et. M. 321, 45, ubi *σύναιμοί τε* et Apost. XVIII 41 a. — V. 45. *εἴθε*, S(L) *ἤθε*. — *σε* in M supra additum. — *πῆμα*, V3 *κτῆμα*, Ma *χρῆμα*. Goram coniecit *εἴθε σὺ μὴ θνητοῖσι γένοιο κτῆμα ποθεινόν*. — V. 46. *σεῦ* VaV13, v. *σοῦ*. — *λεηλασίαι*, A1 *ληιμασίαι*. — *φόνοι*, T *φθόνοι*. — V. 47. *ἀδελφειοί*, PM *ἀδελφοί*, A2 *ἀδελφέοι*. — V. 48. 49. Apostol. XI 53 a. S huic versui praemisit:

Μηδὲ δόλους ῥάπτειν, μὴ πρὸς φίλον ἦτορ ὁπλίζειν,

cuius prius hemistichium petitum ex Phocyl. v. 4. — *μηδ'*, MbV2TA2S *μηθ'*. — *κεύθοις* BT, Mb *κέθοις* et deinde *κραδίην*, *κεύθῃς* MVaA1ApS, *κεύθων* V1, qui etiam *κραδίην*, ut S, qui om. *νοον*. — *ἀγορεύων*, *ἀγορεύοις* Ma, *ἀγορεύεις* B, *ἀγορεύῃς* V1, *ἀγορευ . .* Mpr, *ἀγορεύων* corr., V3 om. versum. — V. 49. *χῶρον* V3, *χῶραν* A1, v. ut S *χώραν*, utrumque P, in quo hic v. ante 48, V1 *χροίαν*. — *ἀμείβου*, Mpr. *ἀμει . .*, corr. *βου*, idem a m. pr. *ὥσπερ φύῃς*, S *ἀμείβειν*. — V. 50. Addidi ex MVaV134 Mab, nisi quod V3 *πᾶσι δ' ἁπλοῦς*, om. A1, in marg. add. A2. Habet S, ubi *τά τ'*. — V. 51. *εἰ δ'* V1, *ἢν δ'* V3P, v. *ἀλλ'*, S *ὃς δ'*. — Initio B *ἔστιν ἑκὼν ἀδικεῖν κακούς*, similiter Mpr. *ἔστιν ἑκὼν ἀδικεῖν κακῶς ἀλλ'*, corr. m. sec. sed *ἀλλ'* servavit. Goram permire scripsit *ὅστις ἑκὼν ἀδικεῖ, κακὸν ἀμήσει· ὑπ' ἀνάγκης κτλ.* Ceterum in v. 51 et 52 idem plane cadit, quod supra de v. 42—7 monui: traiiciondi autem sunt hi duo versus post v. 21, ubi sententiae confirmandae inserviebant. — V. 52 *βουλὴ* B, P *βουλὴ* et *βουλῇ*, MVaV123Mb *βουλὴν* ut v. — *δ'* om. M pr. — *εὐθύνεθ'* Brunck ex suis codd. et S, antea *εὔθυνος* scripsi, Mpr. *εὔθυν' ἐς*, Va *εὔθυνον*, V1Mcorr.MbA1 *εὔθυνε*, V3 *εὐθύναις*, V2 *ἴθυνε*, P *εὐθῦναι*, B *εὔθυνες*. — V. 53. 54. Stob. III p. 75 ed. Schow., *ἐνί* v., *ἐπὶ* Schaefer. — V. 54. *εἷς*, *εἷς ἐστὶ* S(L) — *θ'* omisit Mpr.A1V2P, *δ'* B, *τ'* M corr. — V. 55. *παροιχομένοισι*, S(F) *παρ' οἰχομένοις*. — *κακοῖς* om. V3. — *τρύχου* V3P *τρύχε*. — *τεὸν*, Va *κακὸν*. — *ἦπαρ* MbMcorr.BT, *ἦμαρ* Mpr., *ἦμαρ*, *γρ. ἦπαρ* Va, vulgo et S *ἦτορ*, P *ἦτορ* et *ἦπαρ*. — V. 56. *ἄτυκτον*, Va *γρ. ἄτεκτον*, P *ἄτυκτον* et *ἄτυγκτον*.

Μὴ προπετὴς ἐς χεῖρα, χαλίνου δ' ἄγριον ἄρην.
πολλάκι γὰρ πλήξας ἀέκων φόνον ἐξετέλεσσεν.
Ἔστω κοινὰ πάθη· μηδὲν μέγα μηδ' ὑπέροπλον.
οὐδ' ἀγαθὸν πλεονάζον ἔφυ θνητοῖσιν ὄνειαρ·
ἡ πολλὴ δὲ τρυφὴ πρὸς ἀσέμνους ἕλκετ' ἔρωτας·
ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος καὶ ἐς ὕβριν ἀέξει.
θυμὸς ὑπερχόμενος μανίην ὀλοόφρονα τίκτει.
ὀργὴ δ' ἐστὶν ὄρεξις, ὑπερβαίνουσα δὲ μῆνις.
ζῆλος τῶν ἐσθλῶν ἀγαθός, φαύλων δ' ἀΐδηλος.
τόλμα κακῶν ὀλοή· μέγα δ' ὠφελεῖ ἐσθλὰ πονεῦντα.
σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς· ὁ δὲ Κύπριδος αἶσχος ὀφέλλει.
[ἡδὺς ἄγαν ἄφρων κικλήσκεται ἐν πολιήταις.]

V. 57 et 58 leguntur Append. Paroem. I 461 not. (ubi εἰς χεῖρα . . . ὀργὴν . . . ἐξετέλεσας.) — ἐς, ἠς V4, εἰς V3A1, προπετεῖς M. Bernays scripsit μὴ προπέσῃς — ἄρην MBV34, vulgo et S ὀργήν, utrumque PV1. — V. 58. πολλάκι, MbV2Mpr.S πολλάκις. — ἀέκων, V3 ἄκων. — ἐξετέλεσσεν duo codd. Brunckii, ἐξετέλεσε S(LR)Mb, ἐξετέλεσας MTP, ἐξετέλεσσας VaV omnes, φόν ἐξετέλεσσας A1. — V. 59—61 affert Stob. III p. 136 ed. Schow. — ὑπέροπλον, V1 ὑπέροφρυ, V3 omisit versum. Fortasse μηδὲν ὑπέρφεν scribendum. — V. 60—62 leguntur in Append. Paroem. I 461 not. — οὐδ' Bernays, legebatur οὐκ, V3 οὐκ ἀγαθὸν πλεονεξίη θν. ἐστιν ὄν. — V. 61 om. Mb (initio paginae) — ἡ om. M. — τρυφὴ Stob. codd. BM V134, τροφὴ et supra τρυφὴ Va, vulgo τροφὴ ut T et App. Par. — ἀσέμνους V13, vulgo et S et App. Par. ἀμέτρους, utrumque P. — ἕλκετ' MBV1PS, ἕλκεται V4, ἔρχετ' Va, vulgo ἕλκει. — V. 62. ὑψαυχεῖ, ὑψοῖ Mb. — ἐς om. V34. — V. 63. ὑπερχόμενος, V1 ἐπερχόμενος, S(F) ὑπαρχόμενος. Bernays σπερχόμενος coniecit, ego ὑπερχύμενος. — τίκτει V2, vulgo τεύχει, S(L) τεύχῃ. — V. 64. δ' om. B. — V. 64 om. Mb. — V. 65. 66 om. V3. — ἐσθλῶν ἀγαθὸς PV1, vulgo ἀγαθῶν ἐσθλός. — ἀΐδηλος scripsi ex V1, qui ὑποεργὸς et supra ἀΐδηλος exhibet, ὑπουργὸς V2, δ' ὑποεργὸς ut vulgo PV4A1Mb, ὑπέρογκος M, πονηρὸς γρ. ὑποεργὴς Va, Brunck δὲ κακοῦργος, S φαύλων δέ γε φαῦλος, quemadmodum etiam proximi versus novissimam partem pro arbitrio variavit. — V. 66. κακῶν, Mpr. κακόν. — μέγα δ' ὠφελεῖ PV2Mb (ὀφέλει), vulgo μέγ' ὀφέλλει δ', sed B μέγ' ὀφέλλει. — πονεῦντα MB, vulgo πονεῦντας, S ἀγαθῶν δέ γε κῦδος ὀπάζει. — V. 67 est ap. Stob. III 136 ed. Schow. — σεμνός, σεμνὸν S(LR). — V. 68. 69 om. V23T. — V. 68. ἄγαν ἄφρων scripsi, vulgo et S ἀγανόφρων, M ἀγαννόφρων. Probavit emendationem Bernays, reiecit Goram, μηδὲν ἄγαν σῶφρον κικλήσκεται ἐν πολιήταις scribens, quod mihi quidem a Graeci sermonis proprietate abhorrere videtur. Neque vero Bernays recte intellexit locum a me emendatum, nam existimat poetam dicere: ὁ ἄγαν ἡδὺς κικλήσκεται ἄφρων, at est ὁ ἄγαν ἄφρων κικλήσκεται ἡδύς: cf. Timaeus Lex. Plat.: ἡδύς, εὐήθης καὶ ἄφρων. Et. M. 420, 42. Suidas v. ἡδύς. Schol. Plat. Gorg. 491 D. Exemplis Platonicis illustravit hunc usum Ruhnken ad Tim. 131. Verum versus ab hoc loco alienus, itaque cancellis saepsi, videtur adscriptus olim fuisse ad v. 51 fortasse cum alio versu, qui intercidit, ut ingenium eorum describeretur, qui veritatem procul habentes vel vitia speciosis nominibus occultant. Videtur enim in archetypo una quaeque pagina versuum fere XVII fuisse, quaeque ibi in margine ima adscripta fuerunt, saepius in alienum locum traiecta.

μέτρῳ ἔδειν, μέτρῳ δὲ πιεῖν καὶ μυθολογεύειν.
πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί.
Μὴ φθονέοις ἀγαθῶν ἑτάροις, μὴ μῶμον ἀνάψῃς.
ἄφθονοι Οὐρανίδαι καὶ ἐν ἀλλήλοις τελέθουσιν.
οὐ φθονέει μήνη πολὺ κρείσσοσιν ἡλίου αὐγαῖς·
οὐ χθὼν οὐρανίοις ὑψώμασι νέρθεν ἐοῦσα·
οὐ ποταμοὶ πελάγεσσιν· ἀεὶ δ' ὁμόνοιαν ἔχουσιν.
εἰ γὰρ ἔρις μακάρεσσιν ἔην, οὐκ ἂν πόλος ἔστη.
Σωφροσύνην ἀσκεῖν, αἰσχρῶν δ' ἔργων ἀπέχεσθαι.
μὴ μιμοῦ κακότητα, δίκῃ δ' ἀπόλειψον ἄμυναν.
πειθὼ μὲν γὰρ ὄνειαρ, ἔρις δ' ἔριν ἀντιφυτεύει.
μὴ πίστευε τάχιστα, πρὶν ἀτρεκέως πέρας ὄψει.
νικᾶν εὐ̓ ἔρδοντας ἐπὶ πλεόνεσσι καθήκει.

V. 69. μέτρῳ ἔδειν, μέτρῳ δὲ πιεῖν scripsi cum M, qui habet μέτρῳ εδειν δὲ φαγειν μετρω πιειν, Mb μέτρω φαγεῖν, μέτρω δὲ πιεῖν, Va . . . φαγεῖν, μέτρῳ δὲ πιεῖν, B μετροφαγεῖν, μέτρῳ δὲ πιεῖν, V1A2 (in m. adi.) μέτρω φαγεῖν (A2 add. μὲν) μέτρω δὲ ποιεῖν, V4 μέτρῳ φαγεῖν μέτρῳ πιεῖν, P μέτρῳ φαγεῖν, μέτρῳ σε πιεῖν, A1 μέτρῳ μὲν φαγέειν καὶ πιεῖν, Stob. III 135 ed. Schow μέρτῳ μὲν φαγέειν, πιεῖν, vulgo μέτρῳ μὲν φαγέειν, πίνειν, S ἐν μέτρῳ φαγέειν, πιέειν κ. μ. — V. 69B. hoc loco vulgo legitur satis commodo, atque ita libri, de quibus dictum est ad v. 36: repetunt hic versum M (ubi δ' om. et ἀλγειναί.) A1 (ὑπερβασίη δ' ἀλεγεινή) A2 in m. (ὑπερβασίην δ' ἀλεειναί). Atque etiam Sibyl. hoc loco exhibet (ὑπερβασίη δ' ἀλεγεινόν), sed ibi praeterea duo alii adiecti sunt: Μὴ φθονερός, μὴ ἄπιστος ἔσῃ, μὴ λοίδορος ἴσθι, Μηδὲ κακογνώμων, μὴ ψευδαπάτης ἀμέτρητος, quos manifestum est ab ipso diasceuasta profectos esse. Ceterum hic quoque versus, quamvis satis conveniens instituto, quoniam ex antiquiore poeta petitus videtur, mihi suspectus. — V. 70—75 om. S. — V. 70. ἀγαθῶν, Mpr. ἀγαθόν. — φθονέοις V12MBP ut v., φθονέῃς V34, φθονέσῃς TMb et Brunckii codd. Deinde vulgo additum δ', sed om. B codd. Brunckii et ut videtur reliqui omnes — ἑτάροις, V2 in m. ἑτέροις, M pr. ἑταροι. — ἀνάψῃς, ἀνάψῃ M, sed a pr. m. ut videtur ἀνάψ. Atque ἀνάψῃ Bernays ex coniectura scripsit, falso: neque enim invidi deterreri solent a professione sua motu, ne ipsi aliorum sibi invidiam et odium concilient, sed fortiter alios vellicant: φθόνος enim et μῶμος germani sunt fratres, arctissima necessitudine coniuncti: igitur recte se habet reliquorum librorum scriptura. — V. 71. ἄφθονοι, P corr. ἄφθονοι δ'. — V. 72. μήνη, V1 σελήνη. — V. 73. νέρθεν . . . πελάγεσσιν om. A3. — νέρθεν. Mpr. νέοθεν. — V. 75. ἔρις deest in V1. — ἔην, V4 ἐέην, fort. ἐνῆν scrib. Ceterum P versus hoc ordine exhibet 75, 78, 79, 80, 76, 77, 81. — V. 76 est ap. Stob. III p. 135 ed. Schow. — σωφροσύνην BVaV1M, vulgo σωφροσύνην δ'. — δ' om. BV2. — In V3 versus deest. — V. 77. ἀπόλειψον Brunckii unus cod. et M (ἀπώλειψον pr.) B, sed V123VaA1 ἀπάλειψον ut vulgo et S. — Iniuria hunc locum sollicitavit Bernays δίκῃ δ' ἀπαλέξον ἀμύνων scribendo. — V. 78. ὄνειαρ, antea ὀφέλλει scripsi, BMVaV3 ὄφελλος, V12 ὄφελος, P ὄνειαρ et ὄφελος, ὄνειαρ etiam S. — ἀντιφυτεύει, S(LR) ἀντιφυτεύσει. — V. 79. πέρας, τέρας S(FL.) Hoc versu desinit S. Versus legitur in Append. Prov. I 461 not. — V. 80. εὐ̓, V4 δ' εὐ̓. — ἔρδοντας, A1 ἔρδοντας, Va ἔρδοντα. — καθήκει, V1 supra ἀνήκει. — ἐπὶ πλεόνεσσι, fort. ἔτι πλεόνεσσι.

Καλὸν ξεινίζειν ταχέως λιταῖσι τραπέζαις,
ἢ πλείσταις θαλίαισι βραδυνούσαις παρὰ καιρόν.
Μηδέποτε χρήστης πικρὸς γένῃ ἀνδρὶ πένητι.
μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἑλέσθω·
μητέρα δ' ἐκπρολίποις, ἵν' ἔχῃς αὖ τῆσδε νεοσσούς.
Μηδέποτε κρίνειν ἀδαήμονας ἄνδρας ἐάσῃς·
[μηδὲ δίκην δικάσῃς, πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσῃς.]
τὴν σοφίην σοφὸς ἰθύνει, τέχνας δ' ὁμότεχνος. 366

V. 81. λιταῖσι, M λιτέσι, P ex corr. ὀλίγαισι. — V. 82. θαλίαισι Brunck, V123PMA1 δολίαισι ut vulgo, Va βραδ. δουλείαις. — V. 83. affert Sch. Arist. Nub. 240. — πικρὸς, κακὸς V1 supra, om. Va. — V. 84. 85 desunt in V3 — ὄρνιθας, Mpr. ὀρνίθων. — V. 85. ἐκπρολίποις, A1V2 ἐκπρολίπῃς quod Hermann coniecit. — ἔχῃς, M ἔχεις. — αὖ τῆσδε scripsi cum Schaefero, Va αὐτούς δε, V2 καὶ τῆσδε, vulgo πάλι (π΄λιν MP) τῆσδε. — νεοσσούς, A1V4 νεοττούς. — Citra necessitatem Bernays ἐκπρολίπῃς, συνέχῃς σαυτῷ δὲ νεοσσούς scripsit. — V. 86. hic desiuit V3, om. h. v. P. — V. 86. 88. 89. 90 affert Stob. IV p. 108. — V. 87 additus ex uno Brunckii codice et V4; πρὶν ἄμφω uterque cod., noluique πρὶν ἂν ἀμφοῖν corrigere. Versum cancellis sepsi, Bernays delendum censet, tuetur Goram, qui mavult traiicere: Μηδὲ δίκην .... Μηδέ ποτε κρίνειν .... Ipsa sententia satis quidem conveniens, sed loco minus commodo interposita, nec traiectio, quam Goram suasit, admittenda. Hunc versum ut subditicium existimem illud potissimum me movet, quod huius poematis auctor non solet alienis versibus operam suam exornare, (nisi quod v. 92 legitur apud Theogn. 113 cf. ib. 643, et aliis locis antiquiorum poetarum imitatio deprehenditur, velut v. 125 seq. 164—174, 201 seq.): nam si quae praeterea aliunde translata sunt, non minus sunt suspicioni obnoxia. Est autem hic versus satis antiquus et populi usu tritus:

Μηδὲ δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς.

quem versum in proecdosi retuli ad germana Phocylidis carmina propter locum Luciani de calumnia non tem. cred. c. 8: ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον ἐπάγειν τῷ λόγῳ εὖ μάλα περὶ τούτων ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα· φησὶ δὲ Μηδὲ δίκην δικάσῃς πρὶν ἀμφοῖν (ἄμφω ADFGPQ Schol., ἀμφοῖν rel.) μ. ἀκ. ubi Schol. Φωκυλίδης vel Φωκυλίδου, alius τὸν Φωκυλίδην ποιητήν μοι δοκεῖ. at scholiastae illi, nisi prorsus temere coniecerunt, Pseudophocylideum carmen respexisse videntur, indeque etiam lectio ἄμφω repetenda, nam qui praeterea hunc versum sine auctoris illi quidem nomine laudant, Plato Demodoc. p. 383 A, Plut. de Stoic. repugn. c. 8, Sch. Aesch. Eumen. 322, Sch. Thuc. I 44 πρὶν ἀμφοῖν, atque ita addita tamen particula ἂν Aristoph. Vesp. 725 et Schol. ib.: ἦ που σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκεν, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, οὐκ ἂν δικάσαις, ubi quidem quod schol. addit ὑγιῶς δὲ νῦν τὸ ἀμφοῖν κεῖται, id fort. referendum ad hanc ipsam Pseudophocylidis lectionem ἄμφω. Iam cum Cicero ad Att. VII 18 dixerit: „Ego enim etsi illud Ψευδησιόδειον, ita enim putatur, observo, μηδὲ δίκην." probabilis est coniectura Schneidewini (De Pittheo. Gott. 1842) ad Χείρωνος ὑποθήκας, quas vulgo Hesiodo tribuebant, referendum esse hunc versum. Ipsam tamen sententiam alii ad Pitthea referebant, vid. Schol. Eurip. Hipp. 263: ὁ δὲ Θεόφραστος, ὡς τὰ Σισύφου λεγόμενα καὶ Πιτθέως, οἷον Μηδὲν ἄγαν, Μηδὲ δίκην δικάσῃς. Denique legitur versus in Proverb. T. II 759 ed. Gott. Δημοκρίτου ὑποθήκη (Apostol. XII 89 vulgo, in ed. Leutschii deest) fortasse quod Democritus alicubi hoc versu usus est. — V. 88. ἰθύνει, MVaB Schol. Lucian T. IV 226 ed.

οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκουή·
οὐ γὰρ δὴ νοέουσ' οἵ μηδέποτ' ἐσθλὰ μαθόντες.
Μηδὲ τραπεζοκόρους κόλακας ποιεῖσθαι ἑταίρους·
πολλοὶ γάρ πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
καιρὸν θωπεύοντες, ἐπὴν κορέσασθαι ἔχωσιν·
ἀχθόμενοι δ' ὀλίγοις καὶ πολλοῖς πάντες ἄπληστοι.
Λαῷ μὴ πίστευε· πολύτροπός ἐστιν ὅμιλος.
λαός τοι καὶ ὕδωρ καὶ πῦρ ἀκατάσχετα πάντα.
Μηδὲ μάτην ἐπὶ πῦρ καθίσας μινύθοις φίλον ἦτορ.
μέτρα δὲ τεῦχε θεοῖσι· τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον.
Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσιν.
μὴ τύμβον φθιμένων ἀνορύξῃς, μηδ' ἀθέατα
δείξῃς ἠελίῳ, καὶ δαιμόνιον χόλον ὄρσῃς.
οὐ καλόν ἁρμονίην ἀναλυέμεν ἀνθρώποιο·
καὶ τάχα δ' ἐκ γαίης ἐλπίζομεν ἐς φάος ἐλθεῖν
λείψαν' ἀποιχομένων· ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέθονται.

Iacobitz *εὐθύνει.* — *τέχνας* MVaV12 Schol. Luc., vulgo *τέχνην.* — V. 89. *ἀκουὴ* M(P), *ἀκοὴ* V1, *ἀκοῦσαι* B, vulgo *ἀκούειν.* — V. 90 initium sic exhibet P *οὔ ποτε γὰρ κλύονσ' οἵ*, in m. *οὐ δὲ γὰρ νοέουσ' οἵ.* — *νοέουσ'*, M *νοέουσιν.* — *μηδέποτ'*, V1 *μήποτ'*. — V. 91. *τραπεζοκόρους* vulgo (MP), *τραπεζοκούρους* A1, *τραπεζοφόρους* BV14. — *κόλακας*, TV2 *κόρακας.* — *ἑταίρους*, P *ἑτάρους.* — V. 92. *πόσιος καὶ βρώσιος*, M in rasura exhibet, V1 *βρόσιος καὶ πόσιος*, V2 *βρώσιος καὶ πόσιος.* — V. 93. *ἔχωσιν*, M *ἔχουσιν.* — V. 94. *ὀλίγοις*, B *ὄγκοις*, M *λίγ* in rasura. — *πολλοῖς*, PV1 *πολλάκι*, sed supra *πολλοῖς.* — *ἄπληστοι*, B *ἄπλειστοι.* V. 94 intempestivum Nauckii coniecturam *ὀλίγοισι κυπέλλοις* non debebat Bernays recipere: hoc enim dicit poeta, parasitis numquam satis fieri, sive ampla, sive tenui coena accipiantur. — V. 96. *πάντα*, fort. *πάντως.* — *τοι* om. MaPBVaV124MA1. — V. 97. *μινύθοις* Hermann, vulgo *μινύθῃς*, Mpr. *ἐπεὶ* et deinde *καθίσῃς μινύθεις*, T *καθίσῃς μὴ θεὶς.* — *φίλον*, V1 *τεόν.* — V. 98 M *θεοῖσιν* et *ἦτιν. θεοῖσι* aperte vitiosum, conieci *πόθοιο* vel *πόθοισι*, Bernays *γόοισι*, Goram *θανοῦσι.* — V. 99. *ἐπιμοιρᾶσθαι*, V12 *ἐπιμοίρασθαι*, B *ἐπιμυρᾶσθαι.* — *ἀταρχύτοις*, V4 (A1) *ἀταρχεύτοις*, sed supra *ἀταρχύτοις.* — V. 100. *φθιμένων* MVaV12, P *νεκύων* s. *φθιμένων*, vulgo *φθιμένου.* — V. 102. *ἀνθρώποιο*, V1 *ἐνὶ ἀνοις*, P *ἀναλυέμεν' ἐστὶν ἀνθρώποις.* — V. 103. *ἐς φάος*, V4 *εἰς φόος*, Mpr. *ἧς.* — V. 104. *δὲ*, *τε* M a m. s., om. Mpr. V2B. — Hemistichio hoc graviter offensus Bernays scribendum edixit *ὀπίσω τε νέοι τελέθονται*, quod si dicere voluisset poeta, certo *αὖθις*, non *ὀπίσω* scripturus erat: sed multo deterius, quod Goram commentus est: *λείψαν' ἀποιχομένων ὀπίσω, τὰ θεοῦ τελέθοντα* vel *ὀπίσω δὲ θεοῦ τελέθοντα.* Bernays dicit hanc mortuorum hominum cum diis contentionem non solum Christianorum et Iudaeorum placitis adversari, sed etiam a Graecorum pariter atque Romanorum moribus abhorrere. Scilicet non memor erat Empedoclei versus: *Ἐγὼ δ' ὕμμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκέτι θνητὸς Πωλεῦμαι μετὰ πᾶσι τετιμένος*, quem versum imitatur Pythagoreus philosophus, qui *τὰ χρυσᾶ ἔπη* scripsit: *ἢν δ' ἀπολείψας σῶμ' εἰς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς, ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός.* Cicero autem Tusc. Quaest. I 26, 65: „*Ergo animus, ut ego dico,*

ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισιν.
πνεῦμα γάρ ἐστι θεοῦ χρῆσις θνητοῖσι καὶ εἰκών·
σῶμα γὰρ ἐκ γαίης ἔχομεν, κἄπειτα πρὸς αὖ γῆν
λυόμενοι κόνις ἐσμέν· ἀὴρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται. 367
Πλούτου μὴ φείδου· μέμνησ' ὅτι θνητὸς ὑπάρχεις.
οὐκ ἔστ' εἰς Ἅιδην ὄλβον καὶ χρήματ' ἄγεσθαι.
κοινὰ μέλαθρα δόμων αἰώνια, καὶ πατρὶς Ἅιδης·
πάντες ἴσον νέκυες· ψυχῶν δὲ θεὸς βασιλεύει.
ξυνὸς χῶρος ἅπασι, πένησί τε καὶ βασιλεῦσιν.
οὐ πολὺν ἄνθρωποι ζῶμεν χρόνον, ἀλλ' ἐπὶ καιρόν·
ψυχὴ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ζῇ διὰ παντός.

divinus, ut Euripides dicere audet deus est." et 33, 76: „*tantum autem abest, ut malum mors sit . . . si quidem vel dii ipsi vel cum diis futuri sumus.*" Ita etiam hic Iudaeus homo, qui non gentilibus suis, sed Graecis poema suum destinavit, Graecorum philosophorum placita sequitur, idque callide instituit, quoniam praevidebat novam hanc de mortuorum restitutione doctrinam, quam modo professus erat, multis offensioni fore. Ceterum media forma τελέθονται, quamquam facili negotio τελέθουσι substitui poterat, legitur etiam in Sibyll. Or. III 264 τελέθοντό τε μέτρα θεοῖο. Sed de proximis versibus 107. 108 anceps haereo: nam parum apte hi duo versus prioribus subiiciuntur. Inprimis incommoda est particula γάρ. Qui hos versus composuit, sequitur pervagatam Graecorum opinionem: corpus, cum cinis fiat, ad terram, animum ad aetherem, unde profectus sit, redire: ei igitur, qui hanc sententiam profitetur, inferi nulli sint, necesse est. At huius poematis auctor inferorum regna, ubi mortuorum homines degant, satis dilucide significat v. 105 et 111 seq.: igitur hominum animae post mortem apud inferos agunt, donec restitutis corporibus laetiorem et divinam sortem nanciscuntur: nam silentio praetermisit, quod sane mireris, animas a deo sub iudicium vocari. Haec igitur cum adversa fronte inter se pugnent, credo hos duos versus ab aliena manu insertos esse. — V. 107. γὰρ MVaV124P, μὲν B, δ' ἄρ vulgo. — ἐκ om. Mpr. — κἄπειτα πρὸς αὖ γῆν scripsi, V1 κἄπειτα δ' . . πρὸς αὖ γῆν, PV2 καὶ πάντες πρὸς αὐτὴν, TV4VaA1 καὶ πάντα πρὸς αὐτὴν, B κἄπειτα δὲ καὶ πυρὸς αὐγήν, M κἄπειτα (hic 4 vel 5 litterae erasae) πρὸς αὐτὴν, v. καὶ πάντες ἐς αὐτήν. — V. 108. λυόμενοι κ. ἐσμὲν VaMV124, vulgo λυόμενον κ. ἐστίν, cf. poeta ap. Stob. Ecl. I 52, 42: Ἀλλὰ τὸ μὲν λυθὲν ἐστι κόνις, ψυχὴ δὲ πρὸς αἴθραν σκίδναται, adde Porphyrianum oraculum, quod illustravit Wolff Porph. 178 seq. — V. 109. om. V2. — πλούτου, B(P) πλουτῶν, at M πλούτω (πλουτῶν pr. m.) μὴ γαυροῦ. — μέμνησ', V1 μέμνησο δ'. — V. 110. ἔστ' εἰς scripsi, V1 ἐς, vulgo ἔν' ἐς etiam Mpr. (ἐνιεις m. sec.). — ὄλβον V2, vulgo ὄλβον ἔχειν. — χρήματ', V2 κτήματ'. — V. 111. 112 hoc ordine A2MhTBMVaV24, vulgo (etiam A1) inverso ordine leguntur. — δόμων, P δωμάτων. — μέλαθρα vulgo, BMV4 μὲν ἄρθρα. — αἰώνια, M τε δόμων δή (sec. Bekkerum sed sec. Noltium in rasura exhibet vulgarem lectionem), B γωνίσματα. — V. 112 et 113 affert Stob. Flor. CXVIII 9, sed codd. ibi om. — ἴσον MVaBV2, vulgo ἴσοι. — ψυχῶν δὲ θεὸς βασιλεύει, V2 ψυχαῖς δ. θ. ἐμβασιλεύει. — V. 113. ξυνὸς, VaV124 κοινὸς, M ξοινός. — V. 114. ἐπὶ καιρόν, VaT ἐπίκηρον, A1V2P ἐπίκαιρον, M ἐπὶ in ras., sicut v. 115 παντός.

οὐδεὶς γινώσκει, τί μεταύριον ἢ τί μεθ' ὥραν.
ἄσκοπός ἐστι βροτῶν θάνατος, τὸ δὲ μέλλον ἄδηλον.
Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν ἐπαγάλλεο χάρμῃ.
πολλάκις ἐν βιότῳ καὶ θαρσαλέοισιν ἄπιστον
πῆμα, καὶ ἀχθομένοισι κακοῦ λύσις ἤλυθεν αἴφνης.
καιρῷ λατρεύειν, μηδ' ἀντιπλέειν ἀνέμοισιν.
Μὴ μεγαληγορίῃ φυσῶν φρένα λυσσωθείης·
εὐεπίην ἀσκεῖν, ἥ τις μάλα πάντας ὀνήσει.
ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου·
ὅπλον ἑκάστῳ νεῖμε θεός, φύσιν ἠερόφοιτον
ὄρνισιν, πώλοις ταχυτῆτ', ἀλκὴν δὲ λέουσιν·
ταύροις δ' αὐτόφυτ' ἐστὶ κεράατα· κέντρα μελίσσαις,

V. 116 et 117 accesserunt ex V1. Bernays non recte ab his duobus versibus novum caput orditur: at poeta singula capita, ut par est, imperiis et praeceptis inchoat, *γνώμας*, quae confirmando praecepto imperio inserviunt, subiungit: pauci tantum loci adversantur, velut v. 63, et rursus v. 65 olim novi capitis exordium esse credebatur, parum quidem apte: nam omnia arcte cohaerent: ipse Bernays tacitus hoc correxit. Minus facili negotio removeri possunt duo alia exempla v. 42 et 51, sed de his suo loco dictum est. Ceterum hoc loco sententiae cumulatae displicent, et cum v. 116—7 tantum in uno libro extent, fortasse ab aliena manu additi sunt; sed potest etiam versus post v. 115 interceptus esse, quo praeceperat poeta, prudenter hac vita utendum esse, tunc iam apte hi duo versus subsequantur. — *τι μεταύριον* scripsi, cod. *τι μεθώριον*. — *ἤ τί*, cod. *ἤτι*. — V. 117. *θάνατος*, Bernays *κάματος* non recte. — V. 118. *οὖν*, *αὖ* T, om. V1. — *ἐπαγάλλεο* M in rasura. — V. 119. 120 coniunxi auctoritate V1(P), vulgo (etiam A123Mab) pessime diremti sunt interposito v. 121: *καιρῷ λατρεύειν κτλ.* — V. 119. *πολλάκις* PMVaBV124 et sic vulgo, Brunck falso *πολλά τοι*. — *ἐν*, *ἐς* Mpr., *εἰς* B. — *θαρσαλέοισιν*, Va *θαρσάλε' εἰσιν*. — *ἄπιστον* ut vulgo PV1, *ἄπιτον* M(pr. *ἄπιτουν*), *ἄριστον* V2, *ἄπιστοι* V4, Brunck *ἄπιστα*. — V. 120. *πῆμα καί*, M *πῆ γάρ*. — *αἴφνης* V1, v. *ἄφνω*. V2 om. v. 120...133. — V. 121. *ἀντιπλέειν* Lobeck, *ἀντιπνέειν* vulgo. — V. 122. *μεγαληγορίῃ* PMVa ut vulgo, Brunck ex uno cod. *μεγαληγορίῃσι*. — *φυσῶν* V1, vulgo *τρυφῶν*. — V. 123. *τις*, Mpr. *τι*. — *μάλα πάντας*, V1 *μᾶλλον πάντων σ'*. — *ὀνήσει*, P *ὀνείσει*. — V. 124...131. Stob. affert Flor. III 26: *Φωκυλίδου*. — *τοι* M in ras., idem *σιδήρῳ*. — *τομώτερον*, P *τομώτερος*. — V. 125. *νεῖμε* M in rasura. — *φύσιν*, V4 *φύσις*. — *ἠερόφοιτον*, Va *ἱερόφυτον*,
οι
B *ἱερόφοιτον*, T *ἠερόφυτον*, Mpr. *ἠεροφοιτων*, A1 *ἱερόφυτον*. — V. 126. *ὄρνισιν*, *πώλοις* Sylburg, *ὄρνησι πολλοῖς* B, ceteri codd. ut videtur omnes *ὄρνισι(ν) πολλήν* (Mpr. *πολλόν*), vulgo *ὄρνισι μὲν* (A1 *ὄρνοισι μὲν*) *πολλήν*, et sic Stob. (sed Voss. Trinc. *λαγωοῖς πολλήν*). — *δὲ* V1, vulgo *τε*. — V. 127. *ταύροις δ' αὐτόφυτ' ἐστὶ κεράατα* scripsi, vulgo *ταύροις δ' αὐτοχύτοις κεράεσσιν* et sic Stob. PV12, sed M *ταύροις δ' αὐτοχύτως κεράεσσιν*, Va *ταύρως αὐτοχύτως κέρατα καί*, et *αὐτοχύτως* etiam B; Sylburg *ταύροις δ' αὐτόχυτον κέρας ἐστίν*, Bernays *ταύροις δ' αὐτοφύτως κέρα ἐστίν*, Goram *ταύροις τ' αὐτοφύτοις κεράεσσιν*, quae mera est barbaries. Emendatio loci incerta, conieci etiam *ταύρους δ' αὐτ' ὀχύρωσε κεράασιν*: de formis *κεράατα* vel *κεράασιν* cf. Arat. 174. Sententia autem plana: nam communis est locus, quem recentiores lubenter variaverunt: vid. Anacreontea 24. Maximus Tyr. II 4 et qui locus etiam

ἔμφυτον ἄλκαρ, ἔδωκε, λόγον δ' ἔρυμ' ἀνθρώποισιν· 368
[τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος·]
βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνήρ·
ἀγροὺς καὶ πόλιας σοφίη καὶ νῆα κυβερνᾷ.
Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρ' ἀνέλεγκτον,
ἀλλὰ χρὴ κακοεργὸν ἀποτρωπᾶσθαι ἀνάγκῃ.
πολλάκι συνθνήσκουσι κακοῖς οἱ συμπαρεόντες.
Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἀδίκων παραθήκην·
ἀμφότεροι κλῶπες, καὶ ὁ δεξάμενος καὶ ὁ κλέψας.
Μοίρας πᾶσι νέμειν· ἰσότης δ' ἐν πᾶσιν ἄριστον.

propius accedit XXVI 6 (qui legitur etiam in Etymol. Vindob. p. 67) ubi dicit: *λόγον δὲ αὐτοῖς θεὸς ἔδωκε πρὸς τὰς ἁπάντων εὐπορίας ἀντίρροπον κτλ.* Fortasse Empedocles princeps huius sententiae auctor, cf. Plut. de fort. c. 3: *Ἐπεὶ τύχῃ γε καὶ φύσει γενέσεως ἄμεινον τὰ πλεῖστα τῶν ἀλόγων κέχρηται· τὰ μὲν γὰρ ὥπλισται κέρασι καὶ ὀδοῦσι καὶ κέντροις, αὐτὰρ ἐχίνοις, φησὶν Ἐμπεδοκλῆς, ὀξυβελεῖς χαῖται νώτοις ἔπι πεφρίκασι, καὶ ὑποδέδεται καὶ ἠμφίεσται φολίσι καὶ λάχναις, καὶ χηλαῖς καὶ ὁπλαῖς ἀποκρότοις· μόνος δὲ ὁ ἄνθρωπος, κατὰ Πλάτωνα, γυμνὸς καὶ ἄνοπλος καὶ ἀνυπόδετος καὶ ἄστρωτος ὑπὸ τῆς φύσεως ἀπολέλειπται· ἀλλ' ἓν διδοῦσα πάντα μαλθάσσει κακά, τὸν λογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν πρόνοιαν.* — V. 128. *λόγον* V4(P), vulgo *λόγος*, VaB *λόγον δ' ὅς ἐστιν ἄριστος*, M *λόγων* (supra *λόγον*) *δὲ ὅς ἐστιν ἄριστον.* Similiter ap. Stob. Voss. et Trinc. *λόγον δ' ὅς ἐστιν ἄριστος Ἀνθρώπων* (Trinc. *ἀνθρώπῳ*) *νεῖμεν· βέλτερος δ'* (*δ'* om. Trinc.) *ἀλκ.* — V. 129, quem omittunt MBA2 (sed sec. m. add.) ab hoc loco plane alienus: plerique manifesta christianae doctrinae vestigia sibi deprehendisse videntur, quemadmodum etiam Bernays ab homine Byzantino adiectum esse existimat. At poterat hic versus inseri ab homine Iudaeo, qui Philonis sectam sequebatur. Frustra versum tueri studet Goram, qui v. 128 scribit *λόγων δ' ἔρ. ἀνθρ.* — V. 130 affert Apostolius IV 89 A. Arsen. 140. — *ἔφυ*, M *ἔφ.* — V. 131. *σοφίη*, A1 Stobaeus *σοφία.* Post hunc versum PB addunt: *μήτ' ἀδικεῖν ἐθέλοις μήτ' οὖν ἀδικοῦντ'* (P *ἀδικοῦντα*) *ἐάσῃς*, id est v. 21. — V. 132 et 133 leguntur ap. Boisson. Anecd. I 119. — *τὸν*, V1 *τὴν.* — *ἀτάσθαλον*, Mpr. *ἀτάσθαλος.* — *ἄνδρ' ἀνέλεγκτον* V1 et Boisson. An., *ἄνδρ' ἀνάδεκτον* Va et B, *ἄνδρα ἄδεκτον* M, *ἄνδρα ἄδικον* T, *ἄνδρα ἄτιτον* PA1, *ἄνδρα ἄδεικτον* vulgo. Hic desinit V4. — V. 133. *χρὴ*, Boiss. An. *τὸν.* — *κακοεργὸν*, V1 *ταλαεργὸν*, B *κακῶν*, M *κακόν.* — *ἀποτρωπᾶσθαι* scripsi, V1 *κακοτρο-*
ω
πάασθαι, Va *ἀποτροπάσασθαι*, M *ἀποτροπαασθαι*, sed *αα* ex corr. — *ἀνάγκῃ*, Bernays *ἐναργῆ* scripsit. — V. 134 om. Ma. — *πολλάκι*, V2 *πολλάκις* — *κακοῖς*, B *αὐτοῖς.* — V. 135. *φωρῶν*, P (a m. pr.) V1 *φωρός*, B *φῶρον*, Goram *φωτῶν* coniecit. — *κλοπίμην*, *κλοπίμων* P(a m. s.)M, *κλοπήμων* B, *κλόπιμον* V2. — *ἀδίκων* MVaBV2ΓP(a m. s.), *ἄδικον* V1P (a m. pr.), vulgo *ἀνδρῶν.* — *παραθήκην*, V1 *πακαταθήκην.* — V. 137. *μοίρας πᾶσι*, Ma *μοίρας παισὶ* (corr. *πασσὶ*), *μοῖραν πᾶσι* ut vulgo MVa V12, nisi quod M *μοίρας* habere videtur, *μοίραις* B, Brunck *μοίρας* (ex uno cod.) *παισί* (ex duobus). — *ἰσότης*, Mpr. P *ἰσότητος.* — *ἄριστον* BMVa, vulgo *ἀρίστη.* — In iis quae subsequuntur, usque ad v. 152, iustus sententiarum ordo prorsus desideratur. Iam Scaliger v. 139 ante v. 147 collocandum esse perspexit. Bernays totum locum in hunc ordinem redegit 137. 138. 143. 144. 140. 141. 142. 145. 139. 147. 148. 149. 150. 151. 146. 152.

Ἀρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τέρμ' ἐπιδεύῃ.
μὴ κτήνους θνητοῖο βορὴν κατὰ μέτρον ἕληαι.
Κτῆνος κἢν ἐχθροῖο πέσῃ καθ' ὁδόν, συνέγειρε·
πλαζόμενόν τε βοτὸν καὶ ἀλίτροπον οὐχ ὑπαλύξεις.
βέλτερον ἀντ' ἐχθροῦ τεύχειν φίλον εὐμενέοντα.
Ἀρχόμενον τὸ κακὸν κόπτειν, ἕλκος τ' ἀκέσασθαι·
ἐξ ὀλίγου σπινθῆρος ἀθέσφατος αἴθεται ὕλη·
Ἐγκρατὲς ἦτορ ἔχειν, τῶν λωβητῶν δ' ἀπέχεσθαι.
φεῦγε κακὴν φήμην, φεῦγ' ἀνθρώπους ἀθεμίστους.
μηδέ τι θηρύβορον δαίσῃ κρέας· ἀργίποσιν δὲ
λείψανα λεῖπε κυσίν· θῆρες δ' ἀπὸ θηρὸς ἔδονται.
φάρμακα μὴ τεύχειν· μαγικῶν βίβλων ἀπέχεσθαι.

Mihi sio potius haec digerenda videntur 137. 140...2. 138. 143...5. 139. 147...51. 146. [152]. Longo aliter Goram 137...9. 147...50. 140...2. 151. 143...6. 152. — V. 138. *ἐπιδευῄ* V2, *ἐπιδευὴς* B, *ἔπ δεύεις* Mpr. (idem *τέρμ'* in rasura), vulgo *ἐπιδεύῃς*. — V. 139. *κτήνους*, M *κτείνους*. — *ἕληαι*, T *ἕλκε*. Versus baud dubie corruptus, sed quod Bernays scripsit, *κατὰ λίτραν ἕληαι* ot metro refragatur, neo sententiao convenit; nam carne mortuorum animalium omnino abstinendnm, non solum si in foro venale prostat, sic enim interpretatur Bernays id quod coniecit. Ego scribendum puto *μὴ κτήνους θνητοῖο βορὴν κενέβρειον ἕληαι.* inest sano abundatia quaedam, sed bnius verborum copiae exempla alia in hoc carminc oxtant, velut v. 135. Sin minus placet, fortasse hio versus temere ex duobus est concinnatus. — V. 140. *κἢν* P(a m. pr.)V1Va, vulgo *δ' ἢν*, Mpr. *κτεῖνος δ' ἢν ἐρροῖο*, corr. *ἐχθροῖο*. — *συνέγειρε* TV1BM, *συνέγειραι* Va, *συνέγειρον* vulgo. — V. 141. *τε* MVaA1, vulgo *δὲ*, V2 *τὸν* (*βρωτὸν.*) — *βοτὸν* Bernays, legebatur *βροτὸν*, nisi quod V2 *βρωτὸν.* — *ἀλίτροπον* vulgo, MA1 *ἀλίτροπον*, PV1 et Brunckii codd. *ἀλήμονα*, Goram *ἀλιτρόπον* scribit, quod *ἀλιτρόπουν* esse commentus est. — *οὐχ ὑπαλύξεις* vulgo, V1 *μήποτ' ἀλύξεις*, P *μήτ' ἀπολέγξῃς*, M *οὔ ποτ' ἀλύξῃς* sed *ἀλύξῃς* in rasura, Va *δεῖ ποτ' ἀλεξεῖν*, Bar. et Brunckii codd. *οὔ ποτ' ἐλέγξῃς*, V2(T) *ὑπαλύξεις* omisso *οὐχ*. Bernays *κατ' ἀταρπιτὸν οὔ ποτ' ἀλύξεις* scripsit, parum apte: coniicio *πλαζόμενόν τε βοτὸν κάταγ' ἀτραπὸν οὐχ ὑπαλύξας* vel *κατάγειν δόμον οὐχ ὑπαλύξεις.* In proecdosi scripseram *πλαζόμενον δὲ βροτὸν καὶ ἀλήμονα μή ποτ' ἐλέγξῃς.* Cf. praeter Exod. 23, 5 Philo II 391 et 394. — V. 142. *βέλτερον ἀντ'*, V2 *βέλτιον.* — *ἐχθροῦ*, *ἐχθροῖο* B Brunckii codd. — *τεύχειν* V2, *τυχεῖν* Brnnckii codd., *τ' ἔχειν* B, *τυχέειν* A1 ut vulgo. — *φίλον εὐμενέοντα* TB (nisi quod *εὖ μὲν ἐόντα*) et Brunckii codd., PV1A1 *φίλον εὐμενέοντος* ut vulgo. Ex M *ἐχθροῦ* et *εὐμενέοντα* enotatum, fort. *τεύχειν φίλον* (*τυχεῖν φίλον*) ibi plane omissa snnt. — V. 143. *κόπτειν, ἕλκος*, BMpr. *ἕλκος κόπτειν.* — *τ'* om. Mpr. — V. 144. 145. 146 accesserunt ex V1. — V. 145. *ἔχειν, τῶν* scripsi, cod. *ἔχει.* — V. 146. *φεῦγ' ἀνθρ.* cod. *φεῦγε ἀνθρ.* — V. 147. *θηρόβορον*, Va *θηροφθόρον*, A1B *θηριοβόρον.* Permire Nauck *θήρειον* coniecit. Coterum cf. Lovitic. 5, 2 Pbilo II 355. — *ἀργίποσιν*, B *ἀργείποσιν*, M *ἀργήποσιν.* — V. 148. *θῆρες δ' ἀπὸ θηρὸς* PV1, vulgo *θηρῶν ἄπο* (M *ἀπὸ*) *θῆρες.* — V. 149. *τεύχειν*, T *τεῦχε*, A1 *τεῦχον.* — *βίβλων*, Va *βιβλίων.* Bernays *λήρων* coniecit: at ut apud Aegyptios magicarum artium antiqua satis cousuetudo, ita haud dubie his sacculis iam dudum libri oxtabant, quibus artis arcana tradita fuerunt. Ceterum cf. Philo II 315.

νηπιάχους ἀταλοὺς μὴ μάρψῃς χειρὶ βιαίως.
φεῦγε διχοστασίην καὶ ἔριν, πολέμου προσιόντος.
[μὴ κακὸν εὖ ἔρξῃς· σπείρειν ἴσον ἔστ' ἐνὶ πόντῳ.]
'Εργάζευ, μοχθῶν ὡς ἐξ ἰδίων βιοτεύῃς·
πᾶς γὰρ ἀεργὸς ἀνὴρ ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν.
τέχνη τοι τρέφει ἄνδρας· ἀεργὸν δ' ἴψατο λιμός.
μηδ' ἄλλου παρὰ δαιτὸς ἔδοις σκυβάλισμα τραπέζης·
ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἰδίων βίοτον διάγοις ἀνυβρίστως.
εἰ δέ τις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκάπτοιτο δικέλλῃ.
ἔστι βίος πᾶν ἔργον, ἐπὴν μοχθεῖν ἐθέλησθα.
ναυτίλος εἰ πλώειν ἐθέλεις, εὐρεῖα θάλασσα·
εἰ δὲ γεηπονίην μεθέπειν, μακραί τοι ἄρουραι.
οὐδὲν ἄνευ καμάτου πέλει ἀνδράσιν εὐπετὲς ἔργον,
οὐδ' αὐτοῖς μακάρεσσι· πόνος δ' ἀρετὴν μέγ' ὀφέλλει.
μύρμηκες, γαίης μυχάτους προλελοιπότες οἴκους,

V. 150. νηπιάχους ἀταλοὺς μὴ μάρψῃς χειρὶ βιαίως scripsi, probante Bornaysio, nisi quod βιαίᾳ praefert MB νηπιάχοις ἀταλοῖς (M corr. ἀπαλοῖς) μὴ μαψη (M supra μάρψη) χεῖρα βιαίως, Va νηπιαχοις ἀταλοῦ μη μάρψη χειρα βιαιως, V12A1 νηπιάχοις ἀπαλοῖς μὴ μάρψῃ χεῖρα βιαίως, ut vulgo; ceterum Va exhibet hunc versum infra post v. 205. Brunck νηπιάχων ἀπαλῶν μὴ ἅψῃ (μὴ ἅψῃ unus cod.) χειρὶ βιαίᾳ. — V. 151. διχοστασίην PMVaV12, διχοστασίας Brunck ex uno cod. — προσιόντος, V1 παριόντος, sed in marg. vulg. — V. 152. ἔρξῃς, V2 ἔρξεις. — ἴσον, ἴσω A1. In M versus ab alia m. additus, Bar. om. versum. Hic versus quem M1 et Bar. ignorant, ut a reliquorum societate alienus, ita non a carminis auctore profectus, sed ab alio postea additus videtur, qui volebat quodammodo redarguere praeceptum v. 140—142: itaque cancellis sepsi; ceterum fortasse antiquioris est poetae. — V. 153. ἐργάζευ, M ἐργάζου, V1 ἐργάζεο. — βιοτεύῃς, V2B βιοτεύεις, VaPA1M βιοτεύσῃς. — V. 154. ζώει, V1Mpr. ζώῃ. — V. 155 accessit ex V1. — τέχνη τοι scripsi, cod. τέχνη. — ἄνδρας scripsi, cod. ἄνδρα. — Ceterum multo commodius hic versus post v. 157 legeretur, quo loco inserendum censet Bernays: nihil tamen novavi, cum nesciamus, utrum ab ipso carminis auctore profectus, an aliena manu insertus sit. — V. 156. ἔδοις, ἔδῃς V12. — V. 157. τῶν ἰδίων, Va τοῦ ἰδίου, V2A1 τῶν οἰκείων. — βίοτον διάγοις scripsi, ἄγεις βιότου V1, βιότων φαγε . . V2, βιότοιο φάγοις Va, βιότων φάγοις M, βιώτων φάγοις A1, μισθῶν φάγεις B, βιότων φεύγοις PT, vulgo βιότων φαγέοις. — ἀνυβρίστως MV2, ἀνύβριστος A1V1 ut vulgo, Brunck ex uno cod. ἀνύβριστα. — V. 158—161 in M leguntur post v. 165, sed litteris in m. additis iustus ordo restituitur. — εἰ, V2 ἦν. — δεδάηκε, P δεδάητο. — τέχνην, σκάπτοιτο, Bar. τέχνης σκάπτοιο, τέχνης etiam MP. Fort. legendum σκάπτοι γε δικέλλῃ, Goram ἅπτοιτο δικέλλης. — V. 159. βίος scripsi, vulgo βίῳ, V2 βίων. — ἐπὴν PV1, ἐπὰν A1, ἐφ' ᾧ B, vulgo ἐπεί. — V. 160. εἰ, PV12 εἰ. — πλώειν, V2 πλεῖν, Va πλόον, P πλώει. — ἐθέλεις, Mpr. ἐθέλῃς, corr. εις vel οις, V2 BP ἐθέλοις. — V. 161. δὲ om. M. — γεηπονίην PV1, vulgo γεωπονίην, TV2 γεωπονεῖν, Mpr. γέης πονέην — μεθέπειν, PV2 ἐθέλοις. — τοι, Mpr. τε. — V. 162. καμάτου, B καμάτων. Sch. Hermog. Rhett. T. V. 441 hunc versum tanquam oraculi dictionem affert. — V. 163 deest in MB. — V. 164. μυχάτους, V2 μυχάτοις. — προλελοιπότες, V1 προλελοίπασιν.

ἔρχονται βιότου κεχρημένοι, ὁππότ' ἄρουραι
λήϊα κειράμεναι καρπῶν πλήθωσιν ἀλωάς·
οἱ δ' αὐτοὶ πυροῖο νεοτριβὲς ἄχθος ἔχουσιν, 370
ἢ κριθῶν· αἰεὶ δὲ φέρων φορέοντα διώκει,
ἐκ θέρεος ποτὶ χεῖμα βορὴν σφετέρην συνάγοντες
ἄτρυτοι· φῦλον δ' ὀλίγον τελέθει πολύμοχθον.
κάμνει δ' ἠεροφοῖτις ἀριστοπόνος τε μέλισσα
ἢ πέτρης κοίλης κατὰ χηραμὸν ἢ δονάκεσσιν
ἢ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος ἔνδοθι σίμβλων
σμήνεσι μυριότρητα κατ' ἄνθεα κηροδομοῦσα.
Μὴ μείνῃς ἄγαμος, μή πως νώνυμνος ὄληαι·
δός τι φύσει καὐτός· τέκε δ' ἔμπαλιν, ὡς ἐλοχεύθης.
Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον, σέο τέκνα μιαίνων·
οὐ γὰρ τίκτει παῖδας ὁμοίους μοιχικὰ λέκτρα.
μητρυιῆς μὴ ψαῦε τὰ δεύτερα λέκτρα γονῆος·
μητέρα δ' ὣς τίμα τὴν μητέρος ἴχνια βᾶσαν.
μηδ' ἐπὶ παλλακίοις πατρὸς λεχέεσσι μιγείης.
μηδὲ κασιγνήτης ἐς ἀπότροπον ἐλθέμεν εὐνήν.
μηδὲ γυνὴ φθείροι βρέφος ἔμβρυον ἔνδοθι γαστρός,

V. 165. βιότου V1MVaB, βίοτον P, vulgo βιότοιο. — ὁππότ', V2 ὁπότ'. Deinde Goram legendum edixit ὁππότ' ἀρούραις λήϊα κειράμενοι, ut de formicis sit sermo, satis infeliciter: vid. Lobeck ad Phrynichum 319. — V. 166. καρπῶν, Mpr. A1 καρπὸν. — πλήθωσιν MBP, vulgo πλήθουσιν, βρίθουσιν V1, unde fort. βρίθωσιν scrib. — V. 167. οἱ δ', MVaV2Mab οὐδ'. — αὐτοί, V12 αὐτ'. — πυροῖο, in M litterae extremae erasae. — V. 168. αἰεὶ A1 et cod. Paris. ap. Schneidew., v. ἀεὶ. — δὲ, TV2 δ' ὁ, P καὶ. Deinde A1 φέρω φέροντα. — V. 169. συνάγοντες V1, ἐσάγοντες B, ἐπάγοντες vulgo. — V. 170. ἄτρυτοι Brunck (V1), ἄτρυτον VaPM ut vulgo, ἄτρητον A1V2. — φῦλον, M φίλον, idem a pr. m. τ' ἐθέλει. — V. 171—74 affert Schol. Nicand. Alex. 448. — ἠεροφοῖτις Brunck ex uno cod., M ἠεροφοίτης, Schol. Nic. VaV2 ἠερόφοιτος ut vulgo, A1 ἡμερόφοιτος, V1 ἠεριφοῖτις, B ἱεροφοίτης. — ἀριστοπόνος, Va ἀριστοφόνος. — V. 172. ἢ Va, vulgo ἠὲ, A1 ἠὲ πέτρης ἢ κοίλης et ἢ δονακ. — χηραμὸν, Schol. Nic. cod. Riccard. et Marc. κατὰ χιράδος (χοιράδος). — V. 173. κοιλάδος, Bernays κοιλάδας scripsit. — σίμβλων, V2 σίμβλον. — V. 174. σμήνεσι, M εσι ex corr., B σμήνησι. — μυριότρητα MBTA1 Schol. Nic. μυριότητα. — ἄνθεα, Ruhnken coni. ἄγγεα (atque ita exhibet ut videtur cod. Gott. schol. Nic.), ego ἤθεα. — κηροδομοῦσα, T κηροδονοῦσα. — V. 175. μή πως, V1 ὅπως. — νώνυμνος B, νώνυμος V12PA1 ut vulgo. — V. 176. τι, V12 τῇ, Mpr. τη. — V. 177. προαγωγεύσῃς M in ras. — ἄλοχον, V1 ἄλογον. — V. 178. μοιχικὰ, V1 μοιχική. — V. 179. ψαῦε τὰ unus Brunckii cod., ψαῦε τε duo reliqui, ψαύετε MV1P, ψαύε τὲ V2, ψαύεται B, ψεῦδε τε Va, ψαῦέ γε A1 et vulgo. — λέκτρα, MA1 τέκνα. — V. 180 in M legitur μητέρα σεῖο τίμα, κρεῖσσον γὰρ ἂν ἤχνια βάσσαν. — V. 181. 182 hoc ordine Va et P, vulgo inverso ordine leguntur. — παλλακίοις, vulgo παλλακίοισι, PB παλλακίσι, A1 παλλακίσσι, V1 παλλακῇσι, V2 παλλακοῖσι. V. 182 Mpr. ἀπότρον. — V. 183. φθείροι V2P, vulgo φθείρῃ ut M.

μηδὲ τεκοῦσα κυσὶν ῥίψῃ καὶ γυψὶν ἕλωρα.
μηδ' ἐπὶ σῇ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάλῃαι.
μηδ' αὖ παιδογόνον τέμνειν φύσιν ἄρσενα κούρου·
μηδ' ἀλόγοις ζώοισι βατήριον ἐς λέχος ἐλθεῖν· 175
μηδ' ὕβριζε γυναῖκ' αἰσχυντηροῖς λεχέεσσιν.
μὴ παραβῇς εὐνὰς φύσεως ἐς κύπριν ἄθεσμον· 371
οὐδ' αὐτοῖς θήρεσσι συνεύαδον ἄρσενες εὐναί.
μηδέ τι θηλύτεραι λέχος ἀνδρῶν μιμήσαιντο.
μηδ' ἐς ἔρωτα γυναικὸς ἅπας ῥεύσῃς ἀκάθεκτος. 180
οὐ γὰρ ἔρως θεός ἐστι, πάθος δ' ἀΐδηλον ἁπάντων.
μηδὲ κασιγνήτων ἀλόχων ἐπὶ δέμνια βαίνειν.
στέργε τεὴν ἄλοχον· τί γὰρ ἥδυτερον καὶ ἄρειον,
ἢ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονέῃ φίλα γήραος ἄχρις,

V. 184. *ῥίψῃ*, B *ῥίψῃς*. — V. 185 subiunxi versui 184, vulgo legitur: *Μηδ' αὖ παιδογόνον . . . μηδὲ τεῇ ἀλόχῳ . . .* In V12PA12M leguntur hoc ordine v. 185. 190. 186. — *μηδ' ἐπὶ σῇ* V1P, *μηδέ τι σῇ* BMV2, *μηδέ τις ἢ* Va, *μηδέ τις ἢ* A1P in m., *μηδὲ τεῇ* Brunckii cod. unus — *βάλῃαι* MVaBV12TP, *βάληται* A1, v. *βάλοιο*. — V. 186. *τέμνειν φύσιν ἄρσενα κούρου* V1, vulgo *ποτὲ τέμνειν ἄρσενα κοῦρον*, M *τέμνειν ἄρσενα κοῦρον*. — V. 187. *ζώοισι*, A1 *ζώοις*, idem *εἰς*. — *ἐλθεῖν* PV1MVa ut vulgo, Brunck *ἔλθοις* ex uno cod. — V. 188. *γυναῖκ' αἰσχυντηροῖς* correxi. V1 *γυναῖκα ἐπ' αἰσχυντῆρ'*, V2 *γυναῖκα αἰσχυντικοῖς*, P *γυναῖκας ἐπ' αἰσχυντικοῖς*, M *γυναῖκα ἐπ' ἐσχυντοῖς*, Va *γυναῖκα ἀπαισχύντοις*, A1 et vulgo *γυναῖκα ἐπ' αἰσχυντοῖς*, Bernays *γυναῖκας ἐπ' αἰσχυντοῖς*. — *λεχέεσσι* V1A1 ut vulgo, *ἐπέεσσι* V2M, *χειλέεσσι* PVa, qui ponit hunc versum post v. 191, *χείλεσσι* Brunck ex codd. duobus. — V. 189. *ἐς κύπριν*, V2 *εἰς κοῖτον*, M *κύπριν* in rasura. Post hunc versum haud dubie alius excidit: nam debebat poeta plane puerorum amorem interdicere, quemadmodum statim in prooemio praeter cetera *ἄρσενα κύπριν ὀρίνειν* vetat: v. 189 latius patet, nam pariter ad v. 191 pertinet. Fortasse talis versus intercidit:

μηδὲ βιάζεσθαι παιδὸς φύσιν ἄρσενος ἄνδρα.

Tanquam Serapidis oraculum edidit hunc versum cum alio: *εἰς αἰσχρὰν συνέλευσιν, ἐπεὶ φόνῳ εἴκελόν ἐστιν* Piccolos p. 189: cf. Mommsen Schol. Pind. 2. — V. 190. Hic versus post v. 185 collocatur in BV12PA3Mab, et ut videtur etiam in MVa, sed vulgatum ordinem servavi. — *θήρεσσι συνεύαδον ἄρσενες εὐναί* Victorius ex Sambuci cod. et sic tres codd. Brunckii, item M, nisi quod *συνεύαδεν*, ubi *συν* addidit m. sec., olim *θήρεσσ' ἄρσην συνέβαδεν ἐς εὐνήν*, quod plane legitur in A1, sed illam lectionem etiam ceteri libri tuentur, nisi quod T *θήρεσι συνέβαδεν ἄρσεν ἐς*, P *συνέβαδεν*, V1 *συνεύαδ'*, Va *σύνευνα δέ*. — V. 191. *ἀνδρῶν*, M *ἀνδρός*. — *μιμήσαιντο*, V2A1M corr. *μωμήσαιντο*. — V. 192. *ἅπας*, Mpr. *ἅπαν*. — *ῥεύσῃς*, Va *εὕσῃς*, V1 *ῥύσῃς*, V2 *νεύσῃς*. — *ἀκάθεκτος* V2, vulgo *ἀκάθεκτον*. — V. 193. *δ'* om. Mpr. — V. 194 omisit V2. — *κασιγνήτων ἀλόχων*, B *κασιγνήταις λόχων*, idem *φαίνειν*, sed supra *βαίνειν*, P *ἀλόχοισιν*. Bernays hunc versum probabiliter post v. 182 collocavit, nolui tamen quidquam mutare, nam fortasse ex margine in ordinem est receptus. — V. 195. *τεὴν*, VaT *τέκνον*, Mb *τέκνων*. — V. 196. *φρονέῃ*, V12BPT *φρονέοι*, M *φρονέει*. — *φίλα*, Mcorr. *καλὰ* vel *καί*. — *ἄχρις* V1Mcorr., vulgo *ἄχρι*.

καὶ πόσις ἢ ἀλόχῳ, μηδ' ἐμπέσῃ ἄνδιχα νεῖκος·
μηδέ τις ἀμνήστευτα βίῃ κούρῃσι μιγείη.
Μηδὲ γυναῖκα κακὴν πολυχρήματον οἴκαδ' ἄγεσθαι
λατρεύσεις ἀλόχῳ λυγρῆς χάριν εἵνεκα φερνῆς.
ἵππους εὐγενέας διζήμεθα γειαρότας τε
ταύρους ὑψιτένοντας, ἀτὰρ σκυλάκων παναγρῆας·
γῆμαι δ' οὐκ ἀγαθὴν ἐριδαίνομεν ἀφρονέοντες·
οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἄνδρ' ἀπαναίνεται ἀφνεὸν ὄντα.
μηδὲ γάμῳ γάμον ἄλλον ἄγοις ἐπὶ πήματι πῆμα·
μηδ' ἀμφὶ κτεάνων συνομαίμοσιν εἰς ἔριν ἔλθῃς.
Παισὶν μὴ χαλέπαινε τεοῖς, ἀλλ' ἤπιος εἴης. 372
ἢν δέ τι παῖς ἀλίτῃ σε, κολουέτω υἱέα μήτηρ,
ἢ καὶ πρεσβύτατοι γενεῆς, ἢ δημογέροντες.
Μὴ μὲν ἐπ' ἄρσενι παιδὶ τρέφειν πλοκαμηῖδα χαίτην·
μὴ κορυφὴν πλέξῃς μήθ' ἄμματα λοξὰ κορύμβων·

V. 197 et 198 desunt in MB, 198 etiam in MbV2T. — *ἐμπέσῃ*, T *ἐμπέσοι*. — *ἄνδιχα*, V *ἄνδρα*. — V. 198. P *ἀμνήστευτα ἀνηκούρῃσι μιγείη*, Va *ἀμνηστευτασίη κούραισι μιγῆναι*, et *μιγῆναι* fortasse probandum, A1 *κούρῃ μιγείη*. — V. 199. *πολυχρήματον οἴκαδ'* Brunck ex uno cod. (et sic ut vid. V1), *σοῖσιν οἴκοισιν* A1MVaV2, *σοῖσιν οἴκοισι δ'* B, *οἴκοισιν σοῖσιν* vulgo. — V. 200. *λατρεύσεις* P, *λατρεύσεις δ'* V1, *λατρεύεις δ'* M (sed *δ'* add. al. m.) A1, *λατρεύει δ'* B, Brunck ex suis codd. *λατρεύειν δ'*. — *λυγρῆς*, Bernays non recte *λυγρῇ* scripsit. — V. 201. *ἵππους*, MB *κάπρους*, deinde *δ'* addunt A1VaV2. — *διζήμεθα γειαρότας τε* scripsi in prœcdosi, et plane sic P (supra vulgata scripta est), V1 *διζήμεθα γειαρόπας τε* et supra *κατ' οἶκον*, vulgo *δίζεσθαι μὲν κατὰ οἶκον* ut est in MA1. — V. 202. *ταύρους* MB, vulgo *ταύρους δ'*. — *ὑψιτένοντας*, P *ὑψιταίνοντας*. — *σκυλάκων*, P *σκύλακας*, sed in m. *σκυλάκων*, fort. recte. — *παναγρῆας* scripsi, Mpr. *αγρίοιο*, sed corr. *παναγρίους*, P in m. *παναγραίους*, Va *παρὰ ἀγροὺς*, V1 *πανάριστον*, V2A1 *παναγρίους* ut vulgo, unus Brunckii cod. *παναγρείους*. — V. 203. *ἀγαθήν*, B *ἀγαθῇ*. — *ἀφρονέοντες* om. V1, M in ras., *ἀλλὰ φέρονται* Va, *ἀλλαφέροντες* B, fort. *ἀφραίνοντες*, Bernays *ἄφνος ἑλόντες* coniecit, non recte. — V. 204 omisit Ma. — *ἀφνεόν*, V1 *ἀφνειόν*. — V. 205. *ἄγοις* codd. ut videtur omnes, praeter A1, qui *ἄγῃς*. — *ἐπὶ*, Schaefer *ἔπι*. — V. 206 in V2Mb A2 et T legitur ante v. 205, in Ma ante v. 203, deest in A13M. — *κτεάνων*, V1 *κτεάτων*. — *συνομαίμοσιν*, V1 *συναίμοσι*, V2TA2 *γε συναίμοσι*, P *τε συναίμοσιν*, Va *γε συνομαίμοσι* (?). — *ἔλθῃς* V1P, vulgo *ἔλθοις* ut A2. — V. 207. *παισὶν* vel *παισὶ* MVaV12BPA1, vulgo *πασὶ δὲ*. — *εἴης* BM, *ἦσθα* V1, vulgo *ἴσθι*. — V. 208. *ἤν*, A1 *ἢ*. — *ἀλίτῃ σε* correxi, V1 *ἀλιτήσαιο*, vulgo *ἀλίτῃ* (P *ἀλιτῇ*, Mpr. *ἐλήτῃ*). — *κολουέτω* scripsi, vulgo *κωλυέτω*, V1 *κρίνατο*, V2TB *ἐσκρινέτω*, hoc etiam unus Brunckii, alius *κρινέτω*, hinc Schneidewin: *ἤν δέ τι παῖς σ' ἀλίτῃ σεο, κρινέτω* pravo numero. Praeterea Mpr. *ὑγιέα*. — V. 210. *πλοκαμηῖδα χαίτην* scripsi itaque etiam Boissonade, Va *πλοκαμηῖδα τέχνην*, V2P *πλοκαμίδα χαίτην*, A1 *πλοκαμίδας χαίτην*, V1 *πλοκάμους ἐπιχάρτους*, BM *πλοκάμους ἐπὶ χαίτης* ut Brunckii codd. tres, vulgo *πλοκαμίδος χαίτην* vel *χαίτην πλοκαμῖδος*. — V. 211. *μήθ'*, V1 *μηδ'*. Deinde pro *ἄμματα* exhibent *ἕρματα* duo codd. Brunckii, tertius ut BMV *θαύματα*.

ἄρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κομᾶν, χλιδαὶ δὲ γυναιξίν.
Παιδὸς δ' εὐμόρφου φρουρεῖν νεοτήσιον ὥρην·
πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μῖξιν ἔρωτος.
παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισιν·
μηδέ μιν ἄχρι γάμων πρὸ δόμων ὀφθῆμεν ἐάσῃς.
κάλλος δυστήρητον ἔφυ παίδων τοκέεσσιν.
Στέργε φίλους ἄχρις θανάτου, πίστις γὰρ ἀμείνων.
συγγενέσιν φιλότητα νέμοις ὁσίην θ' ὁμόνοιαν.
αἰδεῖσθαι πολιοκροτάφους, εἴκειν δὲ γέρουσιν
ἕδρης καὶ γεράων πάντων· γενεῇ δ' ἀτάλαντον
πρέσβυν ὁμήλικα πατρὸς ἴσαις τιμαῖσι γέραιρε.
Γαστρὸς ὀφειλόμενον δασμὸν παρέχειν θεράπουσιν.
δούλῳ τακτὰ νέμοις, ἵνα τοι καταθύμιος εἴη.
στίγματα μὴ γράψῃς, ἐπονειδίζων θεράποντα.
δοῦλον μὴ βλάψῃς τι, κακηγορέων παρ' ἄνακτι.
λάμβανε καὶ βουλὴν παρὰ οἰκέτου εὖ φρονέοντος.
[Ἁγνείη ψυχῆς τοῦ σώματός εἰσι καθαρμοί.]

V. 212. ἐπέοικε, T ἐνέηκε. — κομᾶν V1P, κόμαι TBMV, vulgo κόμη. — χλιδαὶ δέ, in M δὲ deletum, V1P (supra vulgata) χρὴ δὲ ταῖς. Versus haud dubie corruptus, nam non est credibile praeter morem ῑ vocis χλιδαὶ esse productum; fortasse scribendum χλιδαὶ αἴδε γυναικῶν. — V. 213. δ' om. B. — ὥρην, B ὥραν, M ὤραν. — V. 214. λυσσῶσι, V1 λυσσόουσι, P λυσσώουσι ut vid. — μῖξιν, T κύπριν, γρ. μῖξιν. — ἔρωτος, ἐρῶντες M, ἔρωτες B. — V. 215—217 affert Stob. III 125 ed. Schow. — παρθενικὴν, B παρθενίην. — φύλασσε, M φύλαττε. — V. 216. ἄχρι, Mpr. μέχρι. — γάμων, fort. γάμον, ut P exhibere videtur. — ὀφθῆμεν scripsi, M ὤφθημεν, B ὀφθήμεναι, vulgo ὀφθῆναι. — V. 217. ἔφυ, V2 ἔφη. — V. 218 addidi ex V1. — V. 219. συγγενέσιν P, v. συγγενέσι. — νέμοις, νέμειν Va, θ' om. Mpr. — V. 220. πολιοκροτάφους, V2 πολυοκροτάφους. — V. 221 omisit Ma. — ἕδρης, A1 ἕδρη, sicut M γηραων. — πάντων, P ἀπάντων. — γενεῇ δ', Mpr. γενεὴν, sed m. s. add. δ'. — ἀτάλαντον, V12 ἀτάλαντος. — V. 222. ὁμήλικα, locus de vitio suspectus, in proecdosi ἀφήλικα scripsi. Bernays in priore versu vitium inesse existimans scripsit γεράων πάντων γενεῇ θαλέθοντας. πρέσβυν κτλ. quaeparum probabilis est coniectura. — πατρὸς om. V1. — τιμαῖσι, A1 τιμαῖς. — V. 223. παρέχειν MB, vulgo παρέχον, V1 παράσχον. Deinde Mpr. θεράποντα. — V. 224. δούλῳ, Mpr. δοῦλε. — νέμοις, νέμειν Va. — τοι . . . εἴη, V2 οἱ . . . εἴῃς, et εἴῃς T a m. s., Schaefer εἴῃ. — V. 225. Mpr. στιγμὰ et ἐπονειδίζον. — θεράποντα, V2Va θεράποντι. — V. 226. δοῦλον, T δοῦλος. — βλάψῃς, V1T γράψῃς. — τι om. MB. — κακηγορέων, Va κακῇ ἀγορέων, M κατηγορέων. — παρ' ἄνακτι MVaB, παρ' ἄνακτος V1, πρὸς ἄνακτα P ut vulgo. — V. 227. παρὰ, V1A1 παρ', possis βούλευμα παρ' coniicere. Bernays παρὰ δούλου εὐφρονέοντος. — εὖ φρονέοντος, εὐφρονέοντος MA1. — V. 228. ἁγνείη libri (T ἁγνίη, Mpr. ἁγνείης) praeter P et A1 qui ut vulgo ἁγνεῖαι. — τοῦ, BVaV2 οὗ, MA1 σου, T σοῦ. — εἰσι καθαρμοί MV12P ut vulgo, Brunck ex duobus codd.

Ταῦτα δικαιοσύνης μυστήρια, τοῖα βιεῦντες
ζωὴν ἐκτελέοιτ' ἀγαθὴν μέχρι γήραος οὐδοῦ.

ἐστι καθαρμός. Hunc versum, qui nulla prorsus necessitudine cum reliquis est coniunctus, ab alio adiectum esse consentaneum est: itaque cancellis sepsi praceunte Bernaysio. — V. 229. *τοῖα* codd. ut videtur omnes, praeter MaA13 qui ut vulgo *οἷα*; quod Brunck ex uno cod. correxit. — *βιεῦντες* non ausus sum mutare, quamquam M *βιοῦντες*. — V. 230. *οὐδοῦ*, VaV12A13Ma *οὐδῷ* vel *ὀρδῷ*, B *ἀδοῦ*, P *αὐδῷ* sive *οὐδοῦ*, M *ὁδον*, Mb *ὁδοῦ*.

XII.

XENOPHANES.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Νῦν γὰρ δὴ ζάπεδον καθαρὸν καὶ χεῖρες ἁπάντων 376
καὶ κύλικες· πλεκτοὺς δ' ἀμφιτίθει στεφάνους,
ἄλλος δ' εὐῶδες μύρον ἐν φιάλῃσι προτείνει·
κρατὴρ δ' ἕστηκεν μεστὸς ἐϋφροσύνης·
ἄλλος δ' οἶνος ἑτοῖμος, ὃς οὔποτε φησὶ προδώσειν,
μείλιχος ἐν κεράμοις, ἄνθεος ὀσδόμενος·
ἐν δὲ μέσοις ἁγνὴν ὀδμὴν λιβανωτὸς ἵησιν,
ψυχρὸν δ' ἔστιν ὕδωρ καὶ γλυκὺ καὶ καθαρόν·
πάρκεινται δ' ἄρτοι ξανθοὶ γεραρή τε τράπεζα
τυροῦ καὶ μέλιτος πίονος ἀχθομένη·

Xenophanes. Fr. 1. Athen. XI 462 C: *Ὁρῶν οὖν ὑμῶν καὶ αὐτὸς τὸ συμπόσιον, κατὰ τὸν Κολοφώνιον Ξενοφάνη, πλῆρες ὂν πάσης θυμηδίας· Νῦν γὰρ δὴ κτλ.* — V. 1—3. om. C. — V. 1. *ζάπεδον* ABPV, *δάπεδον* Basil. L. — V. 2. *ἀμφιτίθει* scripsi Dindorfium secutus, nisi quod *ἀμφιτιθεῖ* scripsit, libri *ἀμφιτιθείς*, quod frustra tuetur Mullach. — V. 3. *ἄλλος*, fort. scrib. *στεφάνους ἄλλος, ὁ δ'* ut etiam Hermann coni. — *φιάλῃσι προτείνει* scripsi, libri *φιάλῃ παρατείνει*. — V. 4...8 affert Eust. Od. 1633, 53 sine poetae n. — *κρατήρ*, Schneidewin *κρητήρ*. — *δ'* om. Eust., qui etiam *ἐμφροσύνης* exhibet. — V. 5. *ἄλλος δ' οἶνος ἑτοῖμος, ὃς οὔποτε φησὶ προδώσειν* scripsi, legebatur *ἄλλος* (ABCP, *ἄλλῳ* VL) *δ' οἶνος ἐστὶν* (hoc om. Eust VL, A utrum exhibeat an om. non liquet) *ἕτοιμος* (Eust. *ἔτυμος*) *ὃς οὔποτε* (ita AVL Eust., *οὔπω* BP) *φησὶ προδώσειν* (ita AVL, *προδώσει* omisso *φησὶ* Eust., *φησὶ προδώσειν* om. BP). Cum haec duo verba etiam in A deesse crederentur (in quo revera extant, vid. Ritschl in Museo Rhen. Novo I 140), Hermann coni. *Οἶνος δ' ἐστὶν ἕτοιμος, ὃς οὔπω πυθμένι γείτων* collato Hesiod. Op. v. 336, Schneidewin contra *Οἶνος δ' ἐστὶν ἑτοῖμος, ὃς οὔποτε φησὶ προδώσειν*, at necessarium prorsus est *ἄλλος δ'*, nam praeter vinum temperatum iam in cratere praesto erat aliud in amphoris, itaque *ἐστὶ* delendum. — V. 6. *ὀσδόμενος*, B *ὀδμόμενος*, Hermann *ὀζόμενος*. — V. 7. *ὀδμὴν*, Eust. *ὀσμὴν*. — *ἵησιν* Eust., v. *ἵησι*. — V. 8. *ἔστιν* Hermann, v. *ἐστὶν*.

βωμὸς δ' ἄνθεσιν ἂν τὸ μέσον πάντῃ πεπύκασται,
μολπὴ δ' ἀμφὶς ἔχει δώματα καὶ θαλίη.
χρὴ δὲ πρῶτον μὲν θεὸν ὑμνεῖν εὔφρονας ἄνδρας
εὐφήμοις μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις.
σπείσαντας δὲ καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι 377
πρήσσειν — ταῦτα γὰρ ὦν ἐστι προχειρότερον,
οὐχ ὕβρις, — πίνειν ὁπόσον κεν ἔχων ἀφίκοιο
οἴκαδ' ἄνευ προπόλου, μὴ πάνυ γηραλέος·
ἀνδρῶν δ' αἰνεῖν τοῦτον, ὃς ἐσθλὰ πιὼν ἀναφαίνει,
ὥς οἱ μνημόσυν' ᾖ, καὶ τόν, ὃς ἀμφ' ἀρετῆς,
οὔτι μάχας διέπει Τιτήνων οὐδὲ Γιγάντων,
οὐδὲ τὰ Κενταύρων, πλάσματα τῶν προτέρων,
ἢ στάσιας σφεδανάς· τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστιν·
θεῶν δὲ προμηθείην αἰὲν ἔχειν ἀγαθόν.

V. 11. ἂν τὸ μέσον Karsten, vulgo αὐτὸ μέσον, Fr. Francke αὐτόμεσος, Mullach αὐτόμεσον, Hermann αὐτομάτοις. — πάντῃ, legebatur πάντη. — V. 13. χρὴ δὲ, scribendum videtur χρὴ δή. — ὑμνεῖν Stephanus, ὑμνὲν VL, ὑμὶν P. — V. 14. λόγοις, Eichstaedt νόοις, Schneidewin νόμοις. — V. 15. σπείσαντας δὲ scripsi et deinde πρήσσειν — ταῦτα γ. ὦν ἐ. προχειρότερον, οὐχ ὕβρις — πίνειν ὁπόσον κτλ., ut πίνειν infinitivus sit cum accusativis σπείσαντας et εὐξαμένους copulandus, illa autem ταῦτα . . . ὕβρις mediae orationi interiecta, vulgo: σπείσαντάς τε . . . πρήσσειν· ταῦτα γ. ὦν ἐ. προχειρότερον. οὐχ ὕβρις πίνειν δ' ὁπόσον κτλ. Contra Hermann λόγοις σπείσαντάς τε καὶ εὐξαμένους· τὰ δίκαια δ' ὄνασθαι πρήσσοντας· τὸ γὰρ οὖν ἐστι προχειρότερον, οὐχ ὕβριν· πίνειν δ' ὁπόσον κτλ. — V. 16. προχειρότερον corruptum, quamvis Ahrens aliter censeat, qui ταῦτα γὰρ οὐκ ἐστι προχ. coniecit, ego conieci προαιρετέον, quod etiam Schneidewin proposuit, sed non satisfacit, Mullach πρότιμ' ἕταροι. — V. 17. οὐχ ὕβρις, B οὐχ' ὕβρεις. — V. 19. ἀναφαίνει, Hermann et Hartung ἀναφαίνῃ. — V. 20. ὥς οἱ μνημόσυν' ᾖ scripsi, vulgo ὡς ἡ μνημοσύνη, P ὠ σημνημοσύνη, Scaliger coniecit ὡς Ἡ μνημοσύνη καὶ τὸν Ὃς ἀμφ' ἀρετῆς, ut haec scoliorum fuerint exordia, Hermann ὅσση μνημοσύνη καὶ νόος ἀμφ' ἀρετῆς, Schneidewin ὡς οἱ μνημοσύνη καὶ πόνος ἀμφ' ἀρετῆς, similiter Ahrens, nisi quod ὡς ᾖ, quod probans Hartung praeterea καὶ λόγος scripsit, Mullach ὥς οἱ μνημοσύνη καὶ μένος, ἀμφ' ἀρετῆς, ut ἀμφ' ἀρ. suspensum sit ex ἀναφαίνει, Meineke ὧν ᾖ μνημοσύνη. — V. 21. οὔτι, C οὔτε. — διέπει C, διέπειν PVL, διέπῃ Hartung. Ceterum διέπει est *regit, tamquam imperator*, quod non sine cavillatione dictum. — V. 22. οὐδὲ τὰ Hermann, vulgo οὐδέ τε, BC οὐδέ, fort. οὐδ' αὖ. — πλάσματα τῶν Schweighaeuser, πλασμάτων ABC, om. P (sed in m. πραγμάτων) VL. Hermann coni. Κενταύρων φλάσματα τῶν προτέρων. — προτέρων ἢ στάσιας ABP, ἢ στάσιας προτέρων VL. — V. 23 et 24 om. C. — σφεδανάς Osann, ut ego dudum emendavi, libri φενδόνας, Scaliger φλεδόνας, Hermann φλεδονᾶν. — τοῖς, Mullach ταῖς. — V. 24. δὲ adiecit Scaliger. — προμηθείην, Dindorf προμηθίην. — ἀγαθόν Fr. Franke et Hermann, v. ἀγαθήν. Librorum scripturam tuetur Weil, qui v. 19—24 traiiciendos censet post v. 14, non recte; nam cum disticho v. 13. 14 arctissima necessitate coniunctus est v. 15 σπείσαντας δὲ καὶ εὐξαμένους, quibus verbis praecedentis distichi summa ut solet iteratur. — Ceterum integra haec elegia est.

2.

Ἀλλ' εἰ μὲν ταχυτῆτι ποδῶν νίκην τις ἄροιτο
ἢ πενταθλεύων, ἔνθα Διὸς τέμενος
παρ Πίσαο ῥοῇς ἐν Ὀλυμπίῃ, εἴτε παλαίων,
ἢ καὶ πυκτοσύνην ἀλγινόεσσαν ἔχων,
εἴτε τὸ δεινὸν ἄεθλον, ὃ παγκράτιον καλέουσιν,
ἀστοῖσίν κ' εἴη κυδρότερος προσορᾶν,
καί κε προεδρίην φανερὴν ἐν ἀγῶσιν ἄροιτο,
καί κεν σῖτ' εἴη δημοσίων κτεάνων 378
ἐκ πόλεως καὶ δῶρον, ὅ οἱ κειμήλιον εἴη·
εἴτε καὶ ἵπποισιν, ταῦτά χ' ἅπαντα λάχοι,
οὐκ ἐὼν ἄξιος, ὥσπερ ἐγώ· ῥώμης γὰρ ἀμείνων
ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων ἡμετέρη σοφίη.
ἀλλ' εἰκῇ μάλα τοῦτο νομίζεται· οὐδὲ δίκαιον
προκρίνειν ῥώμην τῆς ἀγαθῆς σοφίης.
οὔτε γὰρ εἰ πύκτης ἀγαθὸς λαοῖσι μετείη,
οὔτ' εἰ πενταθλεῖν, οὔτε παλαισμοσύνην,
οὐδὲ μὲν εἰ ταχυτῆτι ποδῶν, τό πέρ ἐστι πρότιμον
ῥώμης ὅσσ' ἀνδρῶν ἔργ' ἐν ἀγῶνι πέλει,
τοὔνεκεν ἂν δὴ μᾶλλον ἐν εὐνομίῃ πόλις εἴη·
σμικρὸν δ' ἄν τι πόλει χάρμα γένοιτ' ἐπὶ τῷ,
εἴ τις ἀεθλεύων νικῷ Πίσαο παρ' ὄχθας·
οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλεως.

Fr. 2. Athen. X 413 F: *Ταῦτ' εἴληφεν ὁ Εὐριπίδης ἐκ τῶν τοῦ Κολοφωνίου ἐλεγείων Ξενοφάνους οὕτως· Ἀλλ' εἰ μὲν κτλ.* — V. 1. *εἰ μὲν*, Wakefield *εἴ κεν*. — *ταχυτῆτι* A, *ταχύτητι* PVL. — V. 3. *παρ Πίσαο ῥοῇς ἐν* Stephanus (Schneidewin *ῥοαῖς* mavult), *παρ πίσα ὀρόησεν* P, *παρπίσα ὀρόησεν* B, *πὰρ πίσα ὀρόης ἐν* V. — V. 4. *ἔχων*, Karsten *ἑλὼν*. — V. 5. *τὸ* Wakefield, libri *τι*. — V. 6. *ἀστοῖσιν* B, *ἀστοῖσι* PVL. — *κυδρότερος* Stephanus et Scaliger, *κεδρότερος* PV. — *προσορᾶν* Iacobs, A *προσεραν*, B *πρὸς ἀέραν*, PVL *πρὸς ἄκρα*. — V. 8. *κεν* L, *κε* PV. — *σῖτ' εἴη* Turnebus, libri *σιτείη*. — V. 9. *πόλεως*, *πόλιος* Schneidewin et hic et v. 22. — V. 10. *ταῦτά χ' ἅπαντα* B, *ταῦτα κ' ειπαντα* A, *ταῦτα κἄπαντα* P, *ταῦτά γ' ἅπαντα* VL, *ταῦτα κε πάντα* Schweighaeuser. — V. 11. *οὐκ ἐὼν* PVL, *οὐκ ὢν* Casaubonus, ego in proecdosi *οὐκ ὤν*. — V. 14. *ἀγαθῆς*, Valckenaer *ἀγανῆς*. — V. 15. *λαοῖσι μετείη* Stephanus, legebatur *λαοῖσιν ἔτ' εἴη*. — V. 17. *ταχυτῆτι* Schweighaeuser, v. *ταχύτητι*. — V. 19. *ἂν* ABP, *ἂρ* VL. — V. 20. *γένοιτ'*, P *μένοιτ'*. — V. 21. *Πίσαο παρ'*, B *πίσας παρὰ*. — V. 22. respicit Eust. Il. 1299, 22. Deinde Xenophanes videtur dixisse potius viros de civitate universa ac publicis rebus bene meritos his praemiis ornandos esse, plane ut est apud Euripidem in Autolyco, qui ut recte animadvertit Athenaeus, Xenophanis vestigia sequitur. Carmen enim hoc longius etiam fuisse, significat ipse Athenaeus: *Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὁ Ξενοφάνης κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπαγωνίζεται, διαβάλλων ὡς ἄχρηστον καὶ ἀλυσιτελὲς τὸ τῆς ἀθλήσεως εἶδος.* quamquam fortasse etiam

3.

Ἀβροσύνας δὲ μαθόντες ἀνωφελέας παρὰ Λυδῶν,
 ὄφρα τυραννίης ἦσαν ἄνευ στυγερῆς,
ἤεσαν εἰς ἀγορὴν παναλουργέα φάρε᾽ ἔχοντες,
 οὐ μείους ὥσπερ χίλιοι εἰς ἐπίπαν,
αὐχαλέοι, χαίτῃσιν ἀγαλλόμενοι εὐπρεπέεσσιν, 379
 ἀσκητοῖς ὀδμὴν χρίμασι δευόμενοι.

4.

Οὐδέ κεν ἐν κύλικι πρότερον κεράσειέ τις οἶνον
 ἐγχέας, ἀλλ᾽ ὕδωρ καὶ καθύπερθε μέθυ.

alibi, velut in Sillis idem argumentum attigit. Vide commentationem meam de Babrio in The Classical Museum N. VIII p. 116.

Fr. 3. Athen. XII 526 A: *Κολοφώνιοι δ᾽, ὥς φησι Φύλαρχος, τὴν ἀρχὴν ὄντες σκληροὶ ἐν ταῖς ἀγωγαῖς, ἐπεὶ εἰς τρυφὴν ἐξώκειλαν πρὸς Λυδοὺς φιλίαν καὶ συμμαχίαν ποιησάμενοι, προήεσαν διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ, ὡς καὶ Ξενοφάνης φησίν· Ἀφροσύνας κτλ.* Ceterum hos versus videtur Phylarchus descripsisse ex carmine, quod *κτίσις Κολοφῶνος* inscriptum fuit, in quo carmine cum poeta patriae origines et primordia diligenter illustravisset, etiam ea tempora, quae insecuta sunt, strictim attigisse videtur. — V. 1. *Ἀβροσύνας* Schneider Saxo, libri *ἀφροσύνας*. — V. 2. *τυραννίης*, Meineke *τυραννείης* — *ἦσαν ἄνευ στυγερῆς* Dindorf, A *ησσα νευ στυγερῆς*, B *ησσανευ στυγερῆς*, P *ἦσσαν εὔστυγερῆς*, VL *ἦσαν ἐπὶ στυγερῆς*. Tyrannidem poeta appellat vel ipsorum Lydorum imperium vel domesticam dominationem, quae sub Lydorum imperio Colophonios oppressit: nam haec luxuria ante bellum cum Lydis efflornit: Aristot. Pol. IV 3, 8: *οὔτ᾽ ἂν οἱ πλούσιοι διὰ τὸ κατὰ πλῆθος ὑπερέχειν, δῆμος· οἷον ἐν Κολοφῶνι τὸ παλαιόν· ἐπεὶ γὰρ ἐκέκτηντο μακρὰν οὐσίαν οἱ πλείους πρὶν γενέσθαι τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Λυδούς.* — V. 4. *ὥσπερ* AB, *ἤπερ* PVL. cf. Schoemann de Partibus orat. 233 seq. — Quod est ap. Cicer. de Republ. VI 2: „ut quemadmodum ille scribit, cotidiano in forum mille hominum cum pallis conchylio tinctis descenderent“ sane ad Colophonios pertinet, sed Theopompum auctorem sequi videtur, quem etiam Athen. l. l. adhibet. — *εἰς ἐπίπαν*, Schweighaeuser *ὡς ἐπίπαν*. — V. 5. *αὐχαλέοι* ABPV, *αὐχμαλέοι* L. — *χαίτῃσιν* PVL, *χαίτισιν* AB. — *ἀγαλλόμενοι* V, *ἀγαλλόμεν* L(AB), *ἀγάλλομεν* P. Hermann *αὐχαλέοι χαίτης ἐν ἀγάλμασιν*, ego olim *ἄγαλμ᾽ ὡς*, Schneidewin *ἀγαλλόμενοι ταναῇσιν*, Mullach *ἀγαλλόμενοι χαριέσσῃς*, Meineke *ἀγαλλόμενοι χρυσέῃσι*. Synizesin facile possis removere scribendo *χαίτης γεγανωμένοι εὐπρεπέεσσιν*, sed permirum est aurea ornamenta, quibus crines decorabant, non esse commemorata; hoc igitur nomine et Hermanni et Meinekii coniecturae ceteris praestant, neutra tamen satis probabilis, neque quod ipse suspicatus sum *χαίτης ἐπαγαλλόμενοι πόρπῃσιν* vel *περόνῃσι* placet. — V. 6. *ὀδμὴν* ABP, *ὀδμῇ* VL, Hartung *ὀδμῆς*. — *χρίμασι* V, *χρίσμασι* L, *χρήμασι* AP.

Fr. 4. Athen. XI 782 A: *Ἔθος δ᾽ ἦν πρότερον ἐν τῷ ποτηρίῳ ὕδωρ ἐμβάλλεσθαι, μεθ᾽ ὃ τὸν οἶνον· Ξενοφάνης· Οὐδὲ κτλ.* — V. 2. *ἐγχέας* Casaubonus, *ἐγχεύας* C, *χεύας* Schweighaeuser.

5.

Πέμψας γὰρ κωλῆν ἐρίφου, σκέλος ἤραο πῖον
ταύρου λαρινοῦ, τίμιον ἀνδρὶ λαχεῖν,
τοῦ κλέος Ἑλλάδα πᾶσαν ἐφίξεται οὐδ' ἀπολήξει,
ἔστ' ἂν ἀοιδοπόλων ᾖ γένος Ἑλλαδικῶν·

6.

Νῦν αὖτ' ἄλλον ἔπειμι λόγον, δείξω δὲ κέλευθον.

* *

*

Καί ποτέ μιν στυφελιζομένου σκύλακος παριόντα
φασὶν ἐποικτεῖραι καὶ τόδε φάσθαι ἔπος·
παῦσαι μηδὲ ῥάπιζ', ἐπεὶ ἦ φίλου ἀνέρος ἐστίν
ψυχή, τὴν ἔγνων φθεγξαμένης ἀΐων.

7.

Ἤδη δ' ἑπτά τ' ἔασι καὶ ἑξήκοντ' ἐνιαυτοί
βληστρίζοντες ἐμὴν φροντίδ' ἀν' Ἑλλάδα γῆν·
ἐκ γενετῆς δὲ τότ' ἦσαν ἐείκοσι πέντε τε πρὸς τοῖς,
εἴπερ ἐγὼ περὶ τῶνδ' οἶδα λέγειν ἐτύμως.

8.

Ἀνδρὸς γηρέντος πολλὸν ἀφαυρότερος.

Fr. 5. Athen. VIII 368 E: *καὶ Ξενοφάνης δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν τοῖς ἐλεγείοις φησί· Πέμψας κτλ.* — V. 1. *ἤραο*, A ηραο, C ἦρα ὁ. — V. 3. *ἐφίξεται* Karsten et Hecker, libri *ἀφίξεται*. — V. 4. *ἀοιδοπόλων* scripsi, vulgo *ἀοιδάων*, C *ἀοιδῶν*, Hartung *ἀοιδῶν ᾖ σῶν*. — *Ἑλλαδικῶν* C supra, vulgo *Ἑλλαδικόν*.

Fr. 6. Diog. Laert. VIII 36: *Περὶ δὲ τοῦ ἄλλοτε ἄλλον γεγενῆσθαι (Πυθαγόραν) Ξενοφάνης ἐν ἐλεγείᾳ προσμαρτυρεῖ, ἧς ἀρχή· Νῦν οὖν τ' ἄλλον ἔπειμι λόγον, δείξω δὲ κέλευθον, ὃ δὲ περὶ αὐτοῦ φησίν, οὕτως ἔχει· Καί ποτέ μιν κτλ.* unde v. 2—5 tanquam epigramma receptum in Anth. Pal. VII 120. Eadem Suid. v. *Ξενοφάνης*. — V. 1. *νῦν αὖτ'* Stephanus, vulgo *νῦν οὖν τ'*, Hartung *νῦν δ' αὖτ'*. — *δὲ*, fort. *τε* praestat. — *παριόντα*, Pal. *παρ' ἰόντα*. — V. 2. *καί ποτε*, *δήποτε* Planud. — V. 3. *φασὶν*, Suid. *φασί γ'*. Deinde cod. Pal. a pr. m. *ἐπωικτεῖραι*. — V. 4. *ἐπεὶ ἦ* scripsi, v. *ἐπειή*, cod. Pal. *ἐπεὶ ἡ*. — *ἐστίν*, Pal. corr. *ἐστι* (erat *ἐστὶν*), idem v. 5 a m. pr. *ψυχήν*. — V. 5. *τὴν*, Karsten *τῆς*, fort. *φθεγξαμένου* legendum. Ap. Suid. BE *φθεγξαμένην*. — *ἔγνων*, ed. Frob. *ἔγνω*.

Fr. 7. Diog. Laert. IX 19: *μακροβιώτατός τε γέγονεν (ὁ Ξενοφάνης), ὥς που καὶ αὐτός φησιν· Ἤδη κτλ.* Eadem Apostol. VIII 42 r, qui v. 2 *βληστρίζοντ' ὑμὴν* exhibet, v. 3 omisit *τε*, v. 4. habet *τῶν*. — V. 3. *γενετῆς* Hübner, vulgo *γενέτης*.

Fr. 8. Et. M. 231, 4: *ἡ μετοχὴ γηρεὶς . . . γηρέντος, ὥσπερ Ξενοφῶν· οἷον· Ἀνδρὸς κτλ.* sed *Ξενοφάνης* scripsit Sylburg. — Ex *Elegiis* praeterea petitum videtur, quod refert Pollux IX 83: *εἴτε Φείδων πρῶτος ὁ Ἀργεῖος ἔκοψε νόμισμα, εἴτε Δημοδίκη ἡ Κυμαία συνοικήσασα*

ΙΑΜΒΟΙ.

9.

Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν ἐκ πόλεως πόλιν φέρων
βληστριζόμην.

Μίδᾳ τῷ Φρυγί, . . . εἴτε Λυδοί, καθά φησι Ξενοφάνης. Item quod Diog. Laert. I 111 de Epimenidis aetate refert: *ὡς δὲ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἀκηκοέναι φησίν, τέτταρα πρὸς τοῖς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν (βιοὺς ἔτη).* nam quemadmodum Pythagorae in elegiis fecit mentionem, ita poterat etiam Epimenidem memorare. — Mullach, qui nuper denuo Xenophanis reliquias recensuit, cum alia practermisit, tum versum, quem Herodianus exhibet *π. μον. λέξ.* 30, 30:

Καὶ μὴν ἐνὶ σπεάτεσσι τεοῖς καταλείβεται ὕδωρ.

item ib. 41, 7 (cf. Et. M. 235, 4. Et. Gud. 301):

Εἰ μὴ χλωρὸν ἔφυσε θεὸς μέλι, πολλὸν ἔφασκον
γλύσσονα σῦκα πέλεσθαι.

denique Varronis testimonium ap. Augustinum de civ. Dei VII 17: „De diis populi Romani publicis, quibus aedes dedicaverunt eosque pluribus signis ornatos notaverunt, in hoc libro scribam, sed ut Xenophanes Colophonius scribit, *quid putem, non quid contendam, ponam.*" haec enim non sunt referenda ad versus notissimos: *καὶ τὸ μὲν οὖν σαφὲς οὔτις ἀνὴρ κτλ.*, sed Varro videtur alium versum, qui illi loco praemissus fuit, respicere. Ceterum prioris versus, quem Herodianus servavit, emendatio incerta: in promptu est correctio *καὶ μ ὲ ν ἐνὶ*, sed non magis illa quidem probabilis, quam quod Lehrs dedit *ἀγνόν*, fortasse scribendum est *ἀ κ μ ὴ ν ἐν σπεάτεσσι. Ἀκμὴν* adhibuit etiam incertus poeta ap. Ioh. Alex. de acc. 29, 35: *Ἀκμήν τοι βρύα τῆμος ἐπὶ στήθεσσι κέχυνται,* ubi *β ρ ύ α* scripsi, cum in codice sit *βρυὰ*. cf. Hesych. *Βρύα . . . ἐπετίθετο δὲ ἁγνισμοῦ χάριν.* qui v. Alexandrini alicuius esse videtur, nam *τῆμος* idem est atque *hodie*.

Fr. 9. Schol. in Hippocrat. ed. Daremberg in excerptis ex codd. medic. p. 206. Littre Hippocr. II 686: *Βληστρισμός· ὁ ῥιπτασμός· οὕτω Βακχεῖος τίθησιν· ἐν ἐνίοις δὲ ἀντιγράφοις εὕρομεν βλητρισμὸν χωρὶς τοῦ σ· ὄντως δὲ τὸν ῥιπτασμὸν σημαίνει, καθὼς καὶ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιός* (libri *Κολώνιος Κωλώνιος, κυκώνιος*) *φησιν· ἐ γ ὼ δ' ἐ μ α υ τ ὸ ν π ό λ ι ν* (*πόλιν πόλιν* V) *ἐ κ π ό λ ε ω ς φ έ ρ ω ν* (om. DLQ) *ἐ β λ ή σ τ ρ ι ζ ο ν ἀντὶ τοῦ ἐρριπταζόμην.* Transposui *π ό λ ι ν* et *β λ ή σ τ ρ ι ζ ο ν* scripsi vel potius *β λ η σ τ ρ ι ζ ό μ η ν*, Schneidewin coni.: *ἐγὼ δ' ἐμεωυτὸν ἐκ πόληος εἰς πόλιν Περῶν ἂν ἐβλήστριζον (ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα)*, Dübner *ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν πολιὸν εἰς πόλιν περῶν Ἐκ πόλιος ἐβλήστριζον*, Daremberg *ἐβληστρίαζον* requirit, Hartung *ἐκ πόλεως φέρων βάσιν βλήστριζον*. Meineke, qui *ἐβληστριζόμην* requirit, putat haec ex pedestris sermonis monumento, fortasse ex epistola desumta esse, idemque coniicit Xenophanis versum El. 7, 2 *βληστρίζοντες ἐμὴν φροντίδ' ἀν' Ἑλλάδα γῆν* intercidisse, ut fortasse haec omnino aliena sint a Xenophane.

THEOGNIS.

Ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
  λήσομαι ἀρχόμενος οὐδ' ἀποπαυόμενος,
ἀλλ' αἰεὶ πρῶτον σὲ καὶ ὕστατον ἔν τε μέσοισιν
  ἀείσω· σὺ δέ μοι κλῦθι καὶ ἐσθλὰ δίδου.

Theognis. Codices collati a Bekkero in editione altera (Berol. 1827) sunt hi *Mutinensis* (A) omnium praestantissimus, *Parisinus* Reg. 2008 sive 3340 (b), *Parisinus* Reg. 2551 sive 3233 (c), *Par.* Reg. 2739 s. 2803 (d), *Par.* Reg. 2833 s. 3341 (e), *Par.* Reg. 2866 s. 3336 (f), *Par.* Reg. 2883 s. 3537 (g), *Par.* Reg. 2891 s. 3525 (h), *Venetus* Marcianus 520 (i), *Venetus* Marc. 522 (K) codex praestans, nec tamen interpolationis immunis et, ut Bekker significavit, a v. 109 usque ad 1106 circa sexagesimum quemque lacunosus, *Laurentianus* plut. XXXI cod. 20 (l), *Barberinus* (m), *Vaticanus* 63 (n), *Vaticanus* 915 (O), codex non minus quam A et K praestantia insignis, *Vaticanus* 1388 (p), *Vaticanus* Palat. 102 (q), *Vatic.* Pal. 139 (r). Praeterea ex *Vindobonensi* 331 lectiones aliquot enotatas habui (s), *Laurentiani* plut. XXXII cod. 48 chart. primorem partem contulit Studemund (t). *Asteriscus* (*) significat ceteros libros inter se consentire. — Ex his codicibus sententias distinguunt b d h i m n q r. — De auctoritate horum librorum dixi in commentatione de crisi Theognidea, quae legitur in Museo Rhen. Novo III p. 206 seqq. et 396 seqq. Cf. etiam Schneidewin in Notit. Societ. Gotting. 1852 n. 5. Theognidis locos complures pertractavit *Leutsch* Exerc. Crit. Spec. II Gott. 1862/3 et passim in Philologo, alios attigit *Schoemann* in schediasmate de Theogn. Gryphisw. 1861. — Inscribitur carmen θεόγνιδος ἐλεγείων α' A. θέογνις g, θέογνις t, θεόγνιδος μεγαρέως cl, θεόγνιδος στίχοι ἡρωελεγεῖοι K, ἀρχὴ σὺν θεῷ τοῦ θεόγνιδος ὃς διὰ στίχων ἡρωελεγείων O, θεόγνιδος γνῶμαι bdfmpq, θεόγνιδος μεγαρέως σικελιώτου γνῶμαι ἐλεγειακαί c, θεόγνιδος γνῶμαι, ἡρωελεγεῖοι οἱ στίχοι i, θεόγνιδος γνῶμαι: μᾶλλον θεόγνιδος γνωμολογία πρὸς Κύρνον τὸν ἐρώμενον n, θεόγνιδος Μεγαρέως γνωμολογία πρὸς Κύρνον πολυπαίδην τὸν ἐρώμενον h, θεόγνιδος γνῶμαι τοῦ μεγαρέως πρὸς Κύρνον τὸν ἑαυτοῦ φίλον· θέογνις, θέογνις· θέογνις r. — V. 1—4 affert Apostol. XVIII 56 b. Arsen. 485. — V. 2. ἀρχόμενος, ἀρχόμενός γ' i. — ἀποπαυόμενος, Turnebus ἀναπαυόμενος. — V. 3. σὲ scripsi, libri τε. — V. 4. ἀείσω, hanc futuri formam antiquis poetis plane abiudicans Cobet ὑμνήσω proponit; poterat leniore medicina uti ἀείδω, quemadmodum apud Eurip. Herc. Fur. 678 ἔτι τὰν Ἡρακλέους καλλίνικον ἀείσω Elmsleius probabiliter ἀείδω scripsit. — μοὶ AO, μευ ceteri libri.

Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια Λητώ,
  φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
ἀθανάτων κάλλιστον, ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ, 382
  πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη
ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
  γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς.

Ἄρτεμι θηροφόνη, θύγατερ Διός, ἣν Ἀγαμέμνων
  εἵσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοαῖς,

V. 5. Φοῖβε, φοῖβ' p. — V. 6. ῥαδινῆς bcdefhiKlmn et pr. g, quamquam non multum tribuendum in hac re his codicibus, cum ι dativi tantum non ubique omittant, ut Bekker dicit: ceteri ῥαδινῇς. Cod. Pal. ap. Hoesch. τρυφερῆς, at scribendum omnino φοίνικος ῥαδινῆς (ut etiam Draco Straton. p. 93 exhibet), quod epitheton inprimis palmae convenit, nec quoniam infra v. 996 de Lacaena puella dictum Εὐειδὴς ῥαδιναῖς χερσὶ Λάκαινα κόρη continuo idem de Latona dicendum. At gravis inscitiae me arguit Schneidewin, dicendum enim fuisse φοίνικος ῥαδινοῦ: scilicet is ignoravit palmas et mares et feminas esse, vid. Herodot. I c. 193: εἰσὶ δέ σφι φοίνικες πεφυκότες ἀνὰ πᾶν τὸ πεδίον· οἱ πλεῦνες αὐτῶν καρποφόροι, ἐκ τῶν καὶ σιτία καὶ οἶνον καὶ μέλι ποιεῦνται· τοὺς συκέων τρόπον θεραπεύουσι τά τε ἄλλα καὶ φοινίκων τοὺς ἔρσενας Ἕλληνες καλέουσι, τούτων τὸν καρπὸν περιδέουσι τῇσι βαλανηφόροισι τῶν φοινίκων, ἵνα πεπαίνῃ τέ σφι ὁ ψὴν τὴν βάλανον ἐσδύνων καὶ μὴ ἀπορρέῃ ὁ τοῦ φοίνικος· ψῆνας γὰρ δὴ φορέουσι ἐν τῷ καρπῷ οἱ ἔρσενες, κατάπερ δὴ οἱ ὄλυνθοι. At adversarius dicet, quaerendum esse, Delia palma mas an femina fuerit: hanc quoque quaestionem solvam; in imagine enim ap. Tischbein Vas. pict. T. II t. XII, ubi Apollinis adventus in Delum insulam exhibetur, licet videre palmam baccis exuberantem: femina igitur palma fuit, quamquam a poetis vulgo ὁ φοίνιξ dicitur; prorsus ut est in simili argumento ap. Pausan. X 15, 5, ubi describit palmam auream, quam Athenienses Delphis dedicaverunt, λέγει δὲ καὶ ὡς τὸ δόρυ καὶ τὰς γλαῦκας καὶ ὅσος καρπὸς ἐπὶ τῷ φοίνικι ἐπεποίητο ἐς μίμησιν τῆς ὀπώρας, κατακλάσαιεν καὶ ταῦτα οἱ κόρακες. Item Theophr. Hist. Plant. III 19 ὁ θῆλυς φοίνιξ scripsit. — V. 8. ἀπειρεσίη, hs ἀπειρεσίης. Delos ἀπειρεσίη dicitur, id est κυκλοτερής, quemadmodum δακτύλιος ἀπείρων. — V. 9. ἐγέλασσε, ἐγέλασε iKqrt. — V. 10. γήθησεν, γήθησε Knp. — βαθὺς, βαρὺς el. — V. 11. θηροφόνη, θηροφονοι i, θηρηφόνη s, θηροφόνε Brunck. — Ἀγαμέμνων, ἀγάμνων d. — V. 12. εἵσαθ' dhK, ceteri omnes εἴσαθ', etiam A, in quo supra scriptum *cognovit*, quod Bekker aliique receperunt, sed εἵσατο omnino probandum; nam Agamemnon, ut alias Dianae cultum instituisse dicitur, ita etiam Megara propagavit ibique deae templum condidit, vid. Paus. I 43, 1: καὶ Ἀρτέμιδος ἱερόν, ὃ Ἀγαμέμνων ἐποίησεν, ἡνίκα ἦλθε Κάλχαντα οἰκοῦντα ἐν Μεγάροις ἐς Ἴλιον ἕπεσθαι πείσων; nam illud leve discrimen, quod Theognis de ipsa expeditione dicere videtur, Pausanias de itinere, quod antea ad heroas congregandos suscepit Agamemnon. Ceterum conferas Callimachum ap. Schol. Arist. Av. 873: Τὴν ὡγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος, εἵσατο, Τῇ καὶ λίπουρα καὶ μόνωπα θύεται, quae de Amarysia sive Colaenide Diana sunt dicta. Neque tamen propter hanc similitudinem etiam hic locus ad Amarysiam Dianam revocandus, quamquam insunt in hac sylloge reliquiae poetae, qui in Euboea si non natus fuit, at certe domicilium collocaverat. — νηυσὶ, νηυσσὶ A. — θοαῖς, θοῆς A.

εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε·
σοὶ μὲν τοῦτο, θεά, σμικρόν, ἐμοὶ δὲ μέγα.

Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διός, αἵ ποτε Κάδμου
ἐς γάμον ἐλθοῦσαι καλὸν ἀείσατ' ἔπος·
ὅττι καλόν, φίλον ἐστί· τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν.
τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.

Κύρνε, σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω
τοῖσδ' ἔπεσιν, λήσει δ' οὔποτε κλεπτόμενα.
οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον τοὐσθλοῦ παρεόντος·
ὧδε δὲ πᾶς τις ἐρεῖ· Θεύγνιδός ἐστιν ἔπη 383
τοῦ Μεγαρέως· πάντας δὲ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστός
ἀστοῖς τοῖσδ' οὔ πω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι·
οὐδὲν θαυμαστόν, Πολυπαΐδη· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
οὔθ' ὕων πάντεσσ' ἁνδάνει οὔτ' ἀνέχων.

V. 13. ἀπὸ, ἄπο g. — ἄλαλκε, ἔλαλκε r. — V. 14. μὲν, δὲ r. — θεά, θεᾶ ι ut vidotur eraso A. — σμικρὸν, μικρὸν A, sed σμικρὸν etiam ap. Aristot. Eth. Eudem. VII c. 10: ἐνδέχεται δ' εἶναι ὥσπερ λέγει Θέογνις· σοὶ μὲν τοῦτο θεὰ σμικρόν, ἐμοὶ δὲ μέγα. — V. 15. Κάδμου, κάαγμου i. — V. 17. 18 affert Iriarte p. 191. Post v. 18 Leutsch distichon intercidisse couset, quo verba διὰ στομάτων explanata fuerint: non recte: ἀθάνατα στόματα Gratiarum ora sunt. — V. 19. σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ, Hartung σοφιζομένῳ$^{\eta}$ ὄνομά μοι. — σφρηγὶς, σφραγὶς K, σφραγὶς l. — V. 20. λήσει, λύσει bq, λήσῃ s. — κλεπτόμενα, AO ot fortasso r, κλεπτομένα K, ceter κλεπτομένη, m quid habuorit incertum. — V. 21. ἀλλάξει, ἐκλέξει K, ἀλέξει O. — κάκιον, κάλλιον pr. r. — τοὐσθλοῦ, τ' οὐσθλοῦ A, τοῦ ἐσθλοῦ cegilpqr, s in m. γρ. ἀθλοῦ παριόντος. — V. 22. δὲ om. q. — πᾶς τις ἐρεῖ AKO, παῖς ἐρέει r, πῶς ἐρέει elpq, ceteri πὰς ἐρέει. — Θεύγνιδος, Θεόγνιδος g, θεόγνιδος δ' r, θειογνιδος s. Ceterum haec verba: Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη τοῦ Μεγαρέως affert Xenophon ap. Stob. LXXXVIII 14, unde confirmatur haec ox proocmio petita esse. — V. 23. Μεγαρέως, Μεγαρέος Bekkor in ed. pr. scripsit. — ὀνομαστός AKO, ὀνομαστοὺς f, ceteri ὀνομαστοῦ. — V. 24. ὀνομαστὸς ἀστοῖς τοῖσδ' scripsi, vulgo legitur ὀνομαστός (vol ὀνομαστοῦ)· ἀστοῖσιν δ', Ahrens ὀνομαστὸς ἀστοῖσιν δή οὔπω, quod secutus sum in epecdosi, cum antea ὀνομαστὸς ἀστοῖς εἰ μή πω scripsissem, ut hoc ad θαυμαστόν referretur. Contra Hartung πάντας μὲν ἐπ' ἀνθρώπους ὀνομαστός, ἀστοῖσιν δ' οὔπω. — v. 24—28 affert Ap. IV 14 d. — V. 25. Πολυπαΐδη Elmsley omnibus locis scribendum esso vidit, vulgo Πολυπαίδη. — οὐδὲ γὰρ ὁ, ὁ δὲ γὰρ bt. — V. 26. οὔθ', ὅσθ' r. — πάντεσσ', quod Porson coniecerat, A, πάν$^{\omega}$τας el, πάντας h, πάντας et in marg. ἢ πάντως t, * πάντας. πᾶσιν Dindorf requirit. Antiquitus fortasse scriptum fuit πάντας ϝανδάνει. — Fortasse ad hunc ipsum locum etiam aliud distichon v. 799. 800 referendum est. Ceterum huc respicit Liban. III 27.

Σοὶ δ᾽ ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτός,
Κύρν᾽, ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν παῖς ἔτ᾽ ἐὼν ἔμαθον.
πέπνυο, μηδ᾽ αἰσχροῖσιν ἐπ᾽ ἔργμασι μηδ᾽ ἀδίκοισιν
τιμὰς μηδ᾽ ἀρετὰς ἕλκεο μηδ᾽ ἄφενος.

Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
ἀνδράσιν, ἀλλ᾽ αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο·
καὶ παρὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν
ἵζε, καὶ ἅνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.
ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ᾽ ἐσθλὰ μαθήσεαι· ἢν δὲ κακοῖσιν

V. 27. *οἷα*, *ὅσσα* l et margo h. Seiunxit Bekker hoc distichon a prioribus, ego vero coniunxi cum sequentibus, quae vulgo separantur; recte vero Bekker v. 29. 30 segregavit a proxime sequentibus; quamquam haud dubie aliqua necessitudo intercedebat. Nam omnino haec tria fragmenta inde a v. 19 usque ad v. 38 eiusdem elegiae fuisse videntur, quae prooemii locum obtinebat: v. 19—26 huius elegiae exordium sunt, nec tamen integrum, nam poeta post v. 26 illam sententiam videtur pluribus persecutus esse, neque licet continuo v. 26 cum v. 27 seq. coniungere, quod vel nomen repetitum *Πολυπαΐδη* (v. 25) et *Κύρνε* (v. 28) arguunt. Versibus 27—30 inchoabatur media pars carminis, v. 31—38 epilogus huius elegiae est, ubi non incommode ea ipsa sententia, a qua poeta epilogum orsus erat v. 31, in novissima parte (v. 37. 38) iteratur, ut epilogum integrum servatum esse appareat: olim suspicabar ultimum distichon (v. 37. 38) separandum esse, quippe quod propter similitudinem esset subiunctum. — V. 29. *πέπνυο* scripsi, libri vitiose *πέπνυσο*: nam media syllaba ubique producitur, itaque *πέπνυο* scripsi, quemadmodum *ἔσσυο* apud Homerum Il. VI 585. Od. I 447 in plusquamperfecto dictum; nec dissimile est *δαίνυο*, quod est Il. XXIV 63 aliaque id genus. — *ἔργμασι*, *ἔργασι* KO. — *μηδ᾽*, *καὶ* i, fortasse *μήτ᾽* scribendum. — V. 30. *ἀρετὰς*, non mutandum, nam non tam de honesto, quam de laude et praestantia accipiendum; uti est v. 129. — *ἕλκεο*, Herm. coniecit *ἔλπεο*, at conferas Euripid. Ino fr. 13. Hartung totum locum sic conformavit: *πέπνυσ᾽ ἠδ᾽ αἰσχροῖσιν ἐπ᾽ ἔργμασι μήτ᾽ ἀδίκοισιν τιμὰς μήτ᾽ ἀρετὰς ἔλπεο μήτ᾽ ἄφενος*. — v. 33—36 affert Plato Men. p. 95 D *Theognidis* nomine, item Muson. ap. Stob. LVI 18. — V. 33. *παρὰ τοῖσιν*, et deinde *μετὰ τοῖσιν* ex Platone recepi, Muson. *καὶ μετὰ τῶν σύγε* (ita AB, vulgo *γε σὺ*) *πῖνε καὶ ἔσθιε καὶ μετὰ τοῖσιν*. adde etiam Nicostrat. Stob. LXXIV 64: *χρηστὸν δὲ καὶ τό· μετὰ τῶν σύγε πῖνε καὶ ἵζανε παρ᾽ ὧν τί φησι καὶ χρηστὸν ἂν ἀπολαύσαις*. Theognidis codd. omnes ut videtur utroque loco *μετὰ*. Brunck, Bekker alii ediderunt *καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε καὶ παρὰ τοῖσιν*. — V. 34. *ἵζε*, *ἕζευ* cl, *ἵζευ* r, *ὕζευ* s (ap. Stob. A et Trinc. *ἵζεο*). — *τοῖς*, *τοῖς δ᾽* Trinc. — V. 35. 36 om. p. Afferunt hoc distichon etiam Xenoph. Mem. I 2, 20 (Stob. XXIX 95). Sympos. 2, 5. Clemens Strom. V p. 572. Cram. An. Par. I 229. Schol. Aphthon. Walz. Rhett. II 593. Iriarte 448. Respicit Aristot. Eth. Nic. IX 9. *γένοιτο δ᾽ ἂν καὶ ἄσκησίς τις τῆς ἀρετῆς ἐκ τοῦ συζῆν τοῖς ἀγαθοῖς, καθάπερ καὶ Θέογνίς φησιν*. et IX 12: *ἀπομάττονται γὰρ παρ᾽ ἀλλήλων, οἷς ἀρέσκονται· ὅθεν τό· ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ᾽ ἐσθλά*. cf. etiam Liban. III 90 ed. Reiske; idem in Epist. 79 et 1366. Crates Ep. 29. — *ἄπ᾽* Adfghimnqr, ceteri *ἀπ᾽*. — *μαθήσεαι*, *μαθήσαιαι* r, *μαθήσεαι* Muson. Clem. Cram., contra *διδάξεαι* Xenophon utroque loco, Plato, Hermogenes ap. Bekk. (an Schol. Aphthon.?); ap. Stob. XXIX 95 vulgo *μαθήσεαι*, sed A Gesn.

συμμίσγῃς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον. 384
ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλεε, καί ποτε φήσεις
εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.

Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα
εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης.
ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ' οἵδε σαόφρονες, ἡγεμόνες δὲ
τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν.

Οὐδεμίαν πω, Κύρν', ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες·
ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἄδῃ,
δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι διδῶσιν
οἰκείων κερδέων εἵνεκα καὶ κράτεος,

margo διδάξεαι. Fortasse neutrum scripsit, sed quod indicat Aristoteles altero loco:

Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἔσθλ' ἀπομάξεαι.

— ἦν, εἰ ap. Stob. pr. A. — V. 36. συμμίσγῃς Bekker, συμμισγηῖς A, συμμιγῆς KO, quid habuerit m incertum, συμμιχθῆς ceteri. συμμιγῆς Muson., Clem., Plato, Cram., Ir., Stob., at apud Xenoph. Sympos. συμμίσγῃς codd., Hermogenes et Schol. Aphth. συμμίξῃς. — τὸν ἐόντα, τὸν νέοντα Hermog. — νόον, ap. Sch. Aphthon. unus cod. βίον. — V. 37. Cf. ad v. 27. — ἀγαθοῖσιν, ἀγαθοῖς c. — ὁμίλεε, ὁμίλει' γρ. ὁμίλεε l. — V. 39—42 haud dubie exordium elegiae, et v. 43—52 eiusdem carminis epilogus. — V. 39 et 40 leguntur infra v. 1081—2, sed pentametro mutato:

Ὑβριστήν, χαλεπῆς ἡγεμόνα στάσιος.

ibidemque in Codd. AbdfhKlmnOp repetuntur etiam v. 41. 42, ut appareat illa non ex alio carmine petita esse, ubi eandem sententiam poeta variaverit, sed ex hac ipsa elegia sumta. Iam versus 40, quemadmodum infra legitur, melius videtur cum huius carminis instituto convenire, itaque illas lectiones praeoptavit Hartung: neque tamen credibile ea, quae hic legimus, a breviatore substituta esse; puto equidem utrumque pentametrum Theognidis esse: breviator hic quoque poetae copiam in artum redegit, hoc distichon ex pluribus coaluit; poeta tyrannum, cuius imperium auguratur, primum acerbe dicit ὑβριστὴν κτλ., deinde libere fatetur optimates hoc malum sua superbia commeritos esse, εὐθυντῆρα κτλ. — V. 39. ἥδε, ο[ῆ]ὖδε i. — τέκῃ, τέκοι h. — V. 40. εὐθυντῆρα, fortasse coniicias ἰθυντῆρα, sed etiam Solon IV. 37 εὐθύνει dixit. — ἡμετέρης AO, [η]υμετέρης h, omisit m, ceteri ὑμετέρης. — V. 41. ἔθ' οἵδε, infra ἔασι legitur, quod recepit Hartung. — V. 42. ἐς, εἰς A. — V. 44. κακοῖσιν, κακοῖς i, κακοῖσι ἅδῃ hic et aliis locis requirit Leutsch. ἅδῃ, ἅδηι AO, ἀδὺ r, ἀδῇ el, ἀδῇ ceteri, Turnebus δοκῇ. — V. 45. φθείρωσιν et διδῶσιν vulgo, φθείρουσιν et διδοῦσιν A, quae revocavit Hartung, de structura loci, quam expedivi in commentatione de Theognide in Mus. Rh. III, ea professus, quae nullo pacto probari possunt. Etiam Leutsch (Philol. XXI 141 seq.) probat cod. A scripturam, sed is praeeunte Bekkero inde a v. 47 novum fragmentum incohari credit, sed eiusdem carminis omnia haec esse largitur. — V. 46. κερδέων A, κέρδεων K, ceteri κερδῶν.

ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμιεῖσθαι,
μηδ' εἰ νῦν κεῖται πολλῇ ἐν ἡσυχίῃ,
εὖτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.
ἐκ τῶν γὰρ στάσιές τε καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν·
μούναρχος δὲ πόλει μήποτε τῇδε ἅδοι.

V. 47. *κείνην πόλιν*, *πόλιν κείνην* K. — *ἀτρεμιεῖσθαι* scripsi, codd. *ἀτρεμέεσθαι*, (Schoemaun similiter *ἀτρέμ' ἔσεσθαι*), at insolens prorsns media forma; recte vero se habet *ἀτρεμιεῖσθαι*; nam quemadmodum *ἠρεμίζειν* est facere ut aliquis conquiescat (Xenoph. de re equ. 7, 18 *τὸν ἵππον... ἠρεμίζειν καὶ πάλιν ὁρμᾶν*, et 9, 3, nbi male nonnulli *ἠρεμήσαντα*), ita etiam *ἀτρεμίζειν* transitivum est verbum, quemadmodum apnd Xenophontem ap. Clem. Alex. ad Gent. p. 46: *ὁ γοῦν τὰ πάντα σείων καὶ ἀτρεμίζων, ὡς μὲν μέγας τις καὶ φανερῶς δυνατός* (leg. *δυνατὸς φανερὸς*) et similiter apud ipsum Theognidem v. 303 explicandum est: *Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν, τὸν δὲ κακὸν κινεῖν κτλ.* Hinc igitur iam recte *ἀτρεμίζεσθαι* dicitur qniescere, ut *ἠρεμίζεσθαι* apud Aristotelem. Iam ut *ἠρεμίζειν* intransitive dictum apud Xenoph. de Lac. rep. I 3: *οἱ ἄλλοι Ἕλληνες κόρας ἠρεμιζούσας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσιν*, ita etiam *ἀτρεμίζειν* apnd Herod. I 165. 190. VII 8. IX 74, ac vero etiam VIII 68: *οὔτε αὐτοῦ* (sic legendum, non *αὐτοὺς*) *οἰκός, ἢν σὺ ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον ἐλαύνῃς τὸν πεζὸν στρατόν, ἀτρεμιεῖν τοὺς ἐκεῖθεν αὐτῶν ἥκοντας*, quamqnam ibi alii *ἀτρεμέειν* vel *ἀτρεμήσειν*. At *ἀτρεμέω* nt *ἠρεμέω* ubique intransitivum est. — V. 48 meliore versus numoro legas *μηδ' εἰ νῦν πολλῇ κεῖται ἐν ἡσυχίῃ*, et sic Epkema quoque coniecit. — V. 50. *ἐρχόμενα*, *ἀρχόμενα* s et a m. pr. r. — V. 51. *στάσιές τε* A, *στάσις ἐστὶ* ceteri. — *καὶ* om. c. — *ἔμφυλοι*, *ἐμφύλιοι* gi. — *φόνοι*, *φθόνοί* et *φόνοι* i, om. q, contra s *ἐμφύλιος φόνος*. — V. 52. *μούναρχος*, AKO *μούναρχοι*. — *ποτε*, *ποται* c. — *ἅδοι*, *ἁδεῖν* K, *ἁδοῖ* i. In proecdosi scripsi *ἅδῃ*, Ahrens *μούναρχοί θ'*, *ἃ πόλει μ. τ. ἅδοι*. Similiter Leutsch, qui comparat Horodot. III 82, cui credit hanc Theognidis olegiam obversatam esse, scripsit *ἀνδρῶν μουναρχός τε· πόλει μήποτε τῇδε ἅδοι . . .* nam existimat sententiam imperfectam esse. Denique M. Schmidt *μούναρχοι δὲ πόλει μήποτε τῇδε ἅδοιν*, quod *ἅδοιεν* interpretatnr: at inandita haec forma, quam finxit primus Bekker (Homerische Blaetter 111 seq.): cuius error ne latius serpat, rem paucis perstringam. Homeri loco Od. Υ 381: *Ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη· τοὺς ξείνους ἐν νηῒ πολυκληῗδι βαλόντες ἐς Σικελοὺς πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.* recte quidem Bekker verbum novissimum *ἄλφοι* interprotatnr, sed fefellit enm sicnt reliqnos criticos imperita rhapsodi alicuius interpolatio, qni temere v. 382 *τοὺς ξείνους . . . βαλόντες* inseruit, quasi poota de Theoclymeno et Ulixe vendendis verba faceret: at poeta solum Theoclymenum intellexit, recte igitur se habet singularis numerus *ἄλφοι*. Non minus audacter et imperite alii loci sunt interpolati, velut in Hymno in Cerer. 490: *Ἀλλ' ἄγ' Ἐλευσῖνος θυοέσσης δῆμον ἔχουσαι καὶ Πάρον ἀμφιρύτην Ἀντρῶνά τε πετρήεντα, πότνια, ἀγλαόδωρ', ὡρηφόρε, Δηοῖ ἄνασσα αὐτὴ καὶ κούρη περικαλλὴς Περσεφόνεια, πρόφρονες ἀντ' ᾠδῆς βίοτον θυμήρε' ὄπαζε. αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς.* Cnm iam non congruat *ὄπαζε*, corrigunt *ὀπάζειν*, frustra: nam poeta solam Cercrem indigitat, quod cum alia tum versus novissimus argnnnt; itaque de medio tollondns versus importunus 493: *αὐτὴ καὶ κούρη κτλ.* et *ἔχουσα* atque *πρόφρων* restituenda. Quae Bekker de Il. Φ 611 *ὅντινα τῶν γε πόδες καὶ γοῦνα σαώσαι* scripsit, ubi *σαώσαιν* reqnirit, non intelligo: in Euripidis Oresto v. 557 *ὅ τι τύχοι* praeter omnem necessita-

Κύρνε, πόλις μὲν ἔθ' ἥδε πόλις, λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι,
οἳ πρόσθ' οὔτε δίκας ᾔδεσαν οὔτε νόμους,
ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῇσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον,
ἔξω δ' ὥστ' ἔλαφοι τῆσδ' ἐνέμοντο πόλεος·
καὶ νῦν εἰσ' ἀγαθοί, Πολυπαΐδη· οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοὶ
νῦν δειλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;
ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν.

Μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ, Πολυπαΐδη, ἀστῶν
ἐκ θυμοῦ, χρείης εἵνεκα μηδεμιῆς·
ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
χρῆμα δὲ συμμίξῃς μηδενὶ μηδ' ὁτιοῦν
σπουδαῖον· γνώσῃ γὰρ ὀϊζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
ὥς σφιν ἐπ' ἔργοισιν πίστις ἔπ' οὐδεμία,
ἀλλὰ δόλους τ' ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν
οὕτως, ὡς ἄνδρες μηκέτι σῳζόμενοι.

Μήποτε, Κύρνε, κακῷ πίσυνος βούλευε σὺν ἀνδρί, 386
εὖτ' ἂν σπουδαῖον πρῆγμ' ἐθέλῃς τελέσαι,
ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βούλευ καὶ πολλὰ μογῆσαι
καὶ μακρὴν ποσσίν, Κύρν', ὁδὸν ἐκτελέσαι.

tem sollicitavit, nec magis probandum, quod Bekker p. 219 in Cratin fr. 170: *ἀμύναιν* pro *ἀμύναιντο* vel *ἀμυναίατο* restitui voluit. — V. 53—60 videtur item prooemium elegiae fuisse, sed in arctum redactum, quod confirmatur repetitione: nam v. 57—60 infra repetuntur v. 1109—1114 disticho auctiora et non sine lectionis varietate. Rursus epilogus huius elegiae statim subsequitur v. 61—68. — V. 53. *δὴ* om. q. — V. 55. *πλευρῇσι*, *πλευραῖσι* AKO, *πλευροῖσι* s. — V. 56. *ἔξω*, *εἴσω* margo c. — *τῆσδ' . . . πόλεος* A, ceteri *τήνδ' . . . πόλιν*. — *ἐνέμοντο*, *ἐνέμοιτο* i. — V. 59. *ἀπατῶσιν*, *ἀπατῶντες* el, tunc *γελῶσιν* scribendum, quemadmodum infra, idque ipsum praestat. — V. 60. Poeta videtur scripsisse *οὔτ' ἀγαθῶν γνώμην εἰδότες οὔτε κακῶν*. — V. 62. *χρείης*, *χρειῆς* A. — *εἵνεκα* *οὕνεκα* A, *ἕνεκα* bcfmqt. — *μηδεμιῆς*, *μηδεμιᾶς* K. — V. 63. *δόκει*, *δοκεῖ* l, *δοκεῖ* e. — V. 65. *σπουδαῖον*, *σπουδαίων* KO. — V. 66. *σφιν*, *φιν* fmqt (a m. pr.) — *ἔπ'*, *ἔστ'* bcfmq, *ἔν'* corr. g. Hartung *ἔτ'* scripsit. — V. 68. *δόλους τ'* elr, *δόλους* ceteri. — *πολυπλοκίας τ'*, *πολυπλοκέας ἔτ'* p, *πολυπλάγκτους τ'* s. — V. 69. *μήποτε*, *μηκέτι* el. — V. 70. *ἐθέλῃς*, *ἐθέλῃ* r. — V. 71. *ἐσθλὸν*, *ἐσθλῶν* fK. — *βούλευ καὶ* A, *βούλευε* KO, *βουλεύεο* ceteri. — *μογῆσαι* KO, ceteri *μογήσας*. Ahrens *ἀλλὰ σὺν ἐσθλοῦ ἰεὶν βούλευ καὶ πολλὰ μογήσας*. — V. 72. *ποσσίν*, *ποσί* iK. — *ἐκτελέσαι* K, *ἐκτελέσας* ceteri. — Cohaerere videntur haec disticha, sed ita ut post v. 70 plura olim fuerint addita. Ceterum obversabantur haec Isocrati ad Demonic. 19: *Μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι πρὸς τοὺς διδάσκειν τι χρήσιμον ἐπαγγελλομένους· αἰσχρὸν γὰρ τοὺς μὲν ἐμπόρους τηλικαῦτα πελάγη διαπερᾶν ἕνεκα τοῦ πλείω ποιῆσαι τὴν*

Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοίνεο πᾶσιν·
παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.

Παύροισιν πίσυνος μεγάλ' ἀνδράσιν ἔργ' ἐπιχείρει,
μήποτ' ἀνήκεστον, Κύρνε, λάβῃς ἀνίην.

Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
ἄξιος ἐν χαλεπῇ, Κύρνε, διχοστασίῃ.

Παύρους εὑρήσεις, Πολυπαΐδη, ἄνδρας ἑταίρους
πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γινομένους, 387
οἵ τινες ἂν τολμῷεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
ἶσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.

Οὐ τόσσους χ' εὕροις διζήμενος οὐδ' ἐπὶ πάντας

ὑπάρχουσαν οὐσίαν, τοὺς δὲ νεωτέρους μηδὲ τὰς κατὰ τὴν γῆν πορείας ὑπομένειν ἐπὶ τῷ βελτίω καταστῆσαι τὴν ἑαυτῶν διάνοιαν. — V. 73. *ἀνακοίνεο*, el *ἀνακρινέο*, g *ἀνακοίνεε*, qt *ἀνακίνεο*. At insolens est forma *ἀνακοίνεο*, insoleutius etiam, quod Doederlein coniecit *ἀνακοίνοε*, itaque videtur scribendum *ἀνακοινεῦ*, quemadmodum media forma etiam Herodotus utitur (IV 48 *ἀνακοινοῦται τῷ Ἴστρῳ τὸ ὕδωρ*) adde Isocr. ad Demonic. 25: *Περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοινοῦ*, ubi inepta sunt quae subsequuntur: locus transpositione sic corrigendus: *Μήτε μετὰ βλάβης πειρῶ τῶν φίλων, μήτε ἄπειρος εἶναι τῶν ἑταίρων θέλε· τοῦτο δὲ ποιήσεις, ἐὰν μὴ δεόμενός του δεῖσθαι προσποιῇ· μὴ τυχὼν μὲν γὰρ οὐδὲν βλαβήσει, τυχὼν δὲ μᾶλλον αὐτῶν τὸν τρόπον ἐπιστήσει. Περὶ τῶν ῥητῶν κτλ.* Adde ibid. 34: *περὶ ὧν ἂν αἰσχύνῃ παρρησιάσασθαι, βούλῃ δὲ τισι τῶν φίλων ἀνακοινώσασθαι, χρῶ τοῖς λόγοις ὡς περὶ ἀλλοτρίου τοῦ πράγματος.* Quod si *ἀνακοινεῦ* probaveris, etiam scribendum *ἅπασαν* pro *πᾶσιν*, ut accuratius *πρῆξις* describatur: monet enim poeta, ne cum amicis quidem omnem rem esse communicandam. At praeterea *ὅλως*, quod vulgo legitur, displicet; cum olim *φίλοις, ὦ λῷστ'*, coniecissem, post malui *φίλοις ἀδόλως* (nisi quis Brunckii coniecturam *ὁμῶς* praeferat, Iacobs *ὅμως*); *ἀδόλως* est *sincere, aperte*, satisque convenit vafro Graecorum ingenio hoc praeceptum. Ipsnm autem verbum ab hoc poesis genere non abhorret, ita est in Scolio 13: *Τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως*, et similiter 12: *Εἴθ' ἐξῆν, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος Τὸ στῆθος διελόντ' ἔπειτα τὸν νοῦν Ἐσιδόντα, κλείσαντα πάλιν, Ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.* — V. 74 affert Apost. XIII 86 e. — *πολλῶν, πολλὸν* bcdfmnpqrt (a m. pr.), Hecker coni. *παῦροί γ' ἐκ πολλῶν.* — V. 76. *Κύρνε, κέρνε* q, qui alias etiam *κίρνε.* — *λάβῃς, λάβοις* c. — V. 77. 78. Plato affert de Leg. I p. 630 A unde Euseb. Praep. Ev. XII 575 et Theodoret I 13, 42 (ubi *καὶ* pro *τε καὶ* et vulgo *ἀνταρύσασθαι*). Resp. Philostr. vit. Apoll. II 46. — V. 77. *ἀντερύσασθαι, ἀντερείσασθαι* i. — V. 79. 80. Themistius XXII p. 323 ed. Dindorf affert. — V. 79. *εὑρήσεις, αἱρήσεις* p. — V. 80. *πιστοὺς*, t a pr. m. *πολλούς.* — *πρήγμασι, πράγμασι* Themist. — *γινομένους* Themistius et A, ut ubique, et sic etiam s, qui ubique et *γίνομαι* et *γινώσκω* exhibet. — V. 82. *ἶσον, ἴσσον* i. — V. 83—86 separavi a praegressis. — V. 83. *οὐ τόσσους χ' εὕροις* scripsi, *τούτους οὐχ εὕροις*

ἀνθρώπους, οὓς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγοι,
οἷσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν
αἰδώς, οὐδ' αἰσχρὸν χρῆμ' ἔπι κέρδος ἄγει.

Μή μ' ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλας,
εἴ με φιλεῖς καί σοι πιστὸς ἔνεστι νόος,
ἀλλὰ φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ' ἀποειπὼν
ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.
ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος
δειλός, Κύρν', ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν.

Ἤν τις ἐπαινήσῃ σε τόσον χρόνον ὅσσον ὁρῴης,
νοσφισθεὶς δ' ἄλλῃ γλῶσσαν ἱῇσι κακήν,
τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔτι μάλ' ἐσθλός,
ὅς κ' εἴπῃ γλώσσῃ λῷα, φρονῇ δ' ἕτερα.

Ἀλλ' εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον
γινώσκων ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα φέρει 388

A, τούτους οὐχ εὑρήσεις KO, τοὺς δ' οὐχ εὑρήσεις ceteri. Hoc enim dicit poeta: Homines probos vix invenias tot, quot navis una capiat, nisi praestat Σπουδαίους χ' εὕροις, cf. Pittacus ap. Diog. L. I 77: πρὸς τὸν Φωκαικὸν φάσκοντα δεῖν ζητεῖν ἄνθρωπον σπουδαῖον, ἂν λίαν, ἔφη, ζητῇς, οὐχ εὑρήσεις. Hartung τόσσους δ' οὐχ εὕροις scripsit, idem in proximis versibus ἐπείη pro ἔπεστι et ἄγοι pro ἄγει requirit. — V. 84. ναῦς, Bekker in ed. I νηῦς, sed v. 854 omnes codd. ναῦς, idque ipsum v. 970 revocavi, ubi A tantum νηῦς, at 1361 idem cod. ναῦς: omnem dubitationem eximit v. 680 ναῦν, at v. 12 epicum νηυσὶ consulto reliqui. — μή, om. bfm, in m. add. t, τοὺς ἀνθρώπους οὓς ναῦς μία q. — ἄγοι AKO, ἄγῃ i, ἄγει ceteri. — V. 86. ἔπι, ἐπὶ plerique codd. — V. 87–90 repetunt post v. 1082 AbdfhKlmnO. — V. 87. ἄλλας A infra, legebatur ἄλλῃ. — V. 89—92 coniunxi cum priore disticho. — V. 89. ἀλλὰ A infra, ἢ με legebatur. — V. 90. ἀμφαδίην, ἐμφανέως A infra. — V. 92. δειλός Bekker et quamvis dubitanter Brunck, codd. δεινός. — V. 93. 94 repetunt post v. 1082 AO. — V. 93. ἢν Welcker, ἂν AKO, εἰ ceteri. Hartung, qui haec cum prioribus iunxit, κἢν scripsit. — ἐπαινήσῃ, ἐπαινήσῃ AK, ἐπαινήσει elOp, ἐπαινέσει bcdfhimqrt, ἐπαινεσει n, ἐπαινέσσει corr. g. — τόσον, τόσσον i. — ὁρῴης, ὁρώιης AKO, ὁρῴη ceteri. — V. 94. ἄλλῃ, ἄλλην AKO. — ἱῇσι Bekker, qui vulgatam ἵησι notavit ex deglnpq, ἵησι befhimt. — V. 95. ἑταῖρος, malim ἑταίρῳ. — V. 96. εἴπῃ, εἴποι KO. — γλώσσῃ, γλώσσα c. — λῷα restitui ex AKO, qui λώια exhibent, ceteri λῷστα. confer v. 800. — φρονῇ Ai, ceteri φρονεῖ. — V. 97—100 separavi a prioribus. Hartung, qui necessitudinem tuetur, putat antea distichon intercidisse. Repetunt haec post v. 1164 AbdefhKmnO, ubi v. 97 ita legitur: Τοιοῦτός τοι (τις m, om. K) ἀνὴρ ἔστω φίλος (φίλος ἔστω O) κτλ. — ἐμοί, ἐμός O. — V. 98. γινώσκων A, ut solet, γιγνώσκων ceteri. — φέρει, φέρειν K, fortasse φέροι legendum.

ἀντὶ κασιγνήτου· σὺ δέ μοι, φίλε, ταῦτ' ἐνὶ θυμῷ
φράζεο, καί ποτ' ἐμοῦ μνήσεαι ἐξοπίσω.

Μηδείς σ' ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
Κύρνε· τί δ' ἔστ' ὄφελος δειλὸς ἀνὴρ φίλος ὤν;
οὔτ' ἄν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι.

Δειλοὺς εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν·
ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῷς,
οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν εὖ πάλιν ἀντιλάβοις·
ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον· ἢν δ' ἓν ἁμάρτῃς,
τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.

Μήποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον,
ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.

V. 99. ταῦτ', τοῦτ' AO infra. — ἐνί, ἐν KO. — V. 100. ποτ' ἐμοῦ scripsi, ποτέ μου libri. — V. 101. σ' AK, ceteri omittunt. — V. 102. δειλὸς A, γ' ὅτταν K, κακὸς i, κεῖνος ceteri, O omisit. Latet hic antiqua corruptela. — V. 103. οὔτ', ὅτ' bq, ὅττ' din. — πόνου, πόνοιο KO. — V. 104. τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι Buttmann, τοῦ μεταδοῦναι θέλοι A, τοῦ μέγα δοῦν' ἐθέλει bdefhlmn, τοῦ μεγάλου δοῦναι θέλει O, δοῦναι θέλει τὸ μέγα K, ἐθέλει etiam egi. — V. 105. εὖ A, ceteri δ' εὖ: nescis in his saepenumero, copula utrum addita sit ab iis, qui eum prioribus coniungere volebant, an abiecta ab iis, qui sententiam compage solutam ab omni, quod reliquum erat, vinculo liberare studebant; cf. 955. Hartung haec cum prioribus coniunxit. — ἔρδοντι, ἔρδοντι bedefmn ut alibi quoque saepenumero. — χάρις, χάρι e. — V. 106. ἶσον, ἴσσον i. — V. 107. ἂν, τὸν KO. — ἀμῷς, ἀμᾷς KO. — V. 108. εὖ prius om. cl, alterum i. — ἀντιλάβοις, fort. ἄν τι λάβοις, Lorey ἀντιπάθοις. — V. 109. Verba ἄπληστον γ. ἔχ. κ. νόον affert Teles Stob. XCVII 31. — V. 111. ἐπαυρίσκουσι insolens activa forma, nec sententiae, quae requiritur, convenit verbum: nam aut dixerat poeta: *boni quovis beneficio contenti sunt* (ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον), quam sententiam aegre ex corruptis verbis restituas, aut: *boni vel mala, quae ipsis illata sunt, non curant.* Itaque coniicio τὸ μέγιστον ἐλαφρίζουσι παθόντες, nam ἐλαφρίζειν videtur idem esse, quod ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι, *parvi ducere, haud gravate ferre*, uti est apud Herodot. I 118: καὶ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ διαβεβλημένος οὐκ ἐν ἐλαφρῷ ἐποιεύμην, adde III 154. Eodemque modo interpretor illud Archilochium apud Euseb. Praep. Ev. XV 4: ἐν τῷ κάθημαι σὴν ἐλαφρίζων μάχην. Ahrens ἀμαυρίσκουσι coniecit, Emperius ἐπαμπίσχωσι, Hartung τὰ μέγιστ' εὖ παῦρ' ἴσκουσι. — V. 113. ἑταῖρον, ἑταίρων A.

Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν, 389
Κύρν', οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος.

Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἄνσχετος ἄτη,
Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥάδιον ἀνδρὶ σοφῷ.
εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λελήθῃ
ψυδρὸς ἐών, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχῃ,
τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσιν,
καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.
οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὐδὲ γυναικός,
πρὶν πειρηθείης ὥσπερ ὑποζυγίου·
οὐδέ κεν εἰκάσσαις ὥσπερ ποτ' ἐς ὥριον ἐλθών·
πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.

V. 115. Cf. v. 643, 4 et Pseudophocyl. v. 92. Fortasse hoc distichon *Phocylidis* est. Etiam v. 147 paradosis similiter fluctuat. Hartung, quoniam infra eadem fere leguntur, hoc distichon cancellis circumscripsit. — V. 117. δ', om. KO. — *χαλεπώτερον οὐδὲν γνῶναι* K. — V. 118. *εὐλαβίης*, ἠ (ε superscr.) *φροντίδος* margo bdfmn. — *πλέονος*, *πλειονος* i, *πλείονος* bdfhmn. Versus videtur corruptus; interpretatur Camerarius: *οὐδὲ περὶ πλείονος ἐστὶν οὐδὲν ἢ εὐλαβεῖσθαι καὶ φροντίζειν.* Hartung hos duos versus adulterinos censet. — V. 119—24 affert Clemens Al. Str. VI p. 625 recteque dicit Euripidem in Medea v. 516 haec imitatum esse. — V. 119. *ἄνοχετος* i, ceteri cum Clemente *ἄσχετος*, in A supra scriptum: *difficilis*. — V. 120. *ῥάδιον*, prius *ῥῄδιον* scripsi. — V. 121. *στήθεσσι*, *στήθεσι* n. — *λελήθῃ*, *λελήθη* A, *λελήθει* KO, ceteri cum Clem. *λέληθε*. — V. 122. *ψυδρὸς*, quod Ruhnkenius coniecit, videtur A confirmare, *ψυδνὸς* bdfhmu, *ψεδνὸς* cum Clemente cegl et corr. h, *ψευδὴς* K, *ψευδοὺς* O. — *ἐών*. *ὢν* K. — *ἔχῃ*, *ἔχῃι* K, ceteri *ἔχει* cum Clem., quid O habeat incertum. — V. 124. *πάντων*, *πᾶν* bfm, *πάν* db. — *ἀνιηρότατον*, *ἀνιηρότερον* Clem. — V. 125. 126 affert Aristoteles Eth. Eudem. VII 2: *Δεῖ γὰρ πεῖραν λαβεῖν, ὥσπερ λέγει καὶ Θέογνις. Οὐ γὰρ ἂν εἰδείης κτλ.* et Apost. XIII 15 k. — V. 125. *οὐ γὰρ ἂν εἰδείης*, *οὐδὲ γὰρ εἰδείης* A, *οὐδὲ γὰρ εἰδοίης* K, *οὐ καὶ εἰδείης* e, *οὐ γὰρ εἰδείης* u et Ap. — *οὐδὲ* Aristot., *οὔτε* codd. — V. 126. *πρίν*, Ap. *πρὶν ἄν*. — *πειρηθείης* A, *πειρασθείης* g, *πειραθείης* ceteri cum Arist. et Apost. Ahrens, nihil curans Aristotelis auctoritatem *πρίν περ πειρηθεὶς*. — V. 127. *εἰκάσσαις*, *εἰκάσαις* fK. — *ποτ' ἐς ὥριον*, bdoflmuq *ποτ' ἐσώριον*, Camerarius et Turnebus *ποτ' ἐς ὤνιον*. Conieci *πρὸς χωνίον* (nisi aliud vocabulum latet, cf. Hesych. *ἐπάσκιον ἡ χώνη· Σικελοί*), ut Theognis imaginibus e re metallica petitis uti solet, vid. 417. 450. 500. 1105, adde Isocr. ad Demonic. 25, qui solet Theognidem imitari. Hartung *ποτ' ἐς ἔμπυρον*, confidenter dictitans, si quis posthac aliam medelam circumspiciat, operam perditurum, at nec sententiae institutae convenit ista coniectura, nec Graeci *τὸ ἔμπυρον*, sed *τὰ ἔμπυρα* dixerunt. — V. 128. *πολλάκι*, *πολλάκις* hfm.

Μήτ' ἀρετὴν εὔχου, Πολυπαΐδη, ἔξοχος εἶναι,
μήτ' ἄφενος· μοῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
ἔπλετο, τοῖς ὁσίη, Κύρνε, μέμηλε δίκη.

Οὐδείς, Κύρν', ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός,
ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων·
οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται, ἐν φρεσὶν εἰδὼς
ἐς τέλος εἴτ' ἀγαθὸν γίνεται εἴτε κακόν.
πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακόν, ἐσθλὸν ἔθηκεν·
καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλόν, ἔθηκε κακόν.
οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίνεται, ὅσσ' ἐθέλῃσιν·
ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.
ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.

Οὐδείς πω ξεῖνον, Πολυπαΐδη, ἐξαπατήσας
οὐδ' ἱκέτην θνητῶν ἀθανάτους ἔλαθεν.

Βούλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.

V. 131—2 Stob. LXXIX 1. — V. 131. *ἀνθρώποισι*, *ἀνθρώποις* n (et Vind. ap. Stob.). — V. 132. *τοῖς* vulgo, codd. *οἷς*; apud Stob. *ἔπλεθ'* (sic A pro *ἔπλετ'*) *ὅσοις ὁσίης* (*ὁσίοις* A) *Κύρνε μέμηλε δίκης*. — V. 133. *κέρδεος*, *κέρδος* bmq. — V. 134. *δώτορες*, *δώτοτες* bmq. — V. 136. *γίνεται*, legebatur *γίγνεται*. — V. 137. *πολλάκι*, *πολλάκις* cl. — V. 138. *δοκῶν*, Leutsch *δοκέων*. — V. 139. *ἀνθρώπων*, *ἀνθρώπῳ* corr. l. — *παραγίνεται*, legebatur *παραγίγνεται*. — *ὅσσ' ἐθέλῃσιν*, *ὅσσα θέλῃσιν* AO, *ὅσ' ἐθέλῃσιν* bcdfhm, *ὅσα θέλῃσιν* K. — V. 141. 142, quos Schneidewin non recte separare voluit, affert Orion Anthol. V. 12 *ἐκ τῶν Θεόγνιδος Ἐλεγείων*. — V. 141. *νομίζομεν*, Geel *σοφιζόμεθ'*, Leutsch *κομίζομεν*, fort. *μάταιʼ ἐλπίζομεν*. — V. 142. *θεοί*, *οἱ* Orion, sed hunc quoque *θεοὶ* legisse, inde apparet, quod sub titulo *περὶ θεοῦ* hoc disticho utitur. — *δὲ κατὰ σφέτερον*, *δὲ κὰ σφέτερον* K, *δέκα σφέτερον* e, *δὲ κάσφέτερον* C, *δὲ κασφέτερον* lr, *δὲ κὰς σφέτερον* dh, *δὲ κασσφέτερον* fm, *δὲ καὶ σφέτερον* n, *δ' ἑκὰς σφέτερον* γρ. n, *δὲ κάσφετερον* s, *καδδὲ* margo h. Apud Or. *σφετέρον*. — V. 144. *ἱκέτην*, *ἱκέτιν* bfm. — *θνητῶν*, quod cum *οὐδεὶς* iungendum foret, non caret offensione. — *ἔλαθεν* A, ceteri plerique *ἔλαθε*. — V. 145. 146 affert Grammaticus editus ab Osanno in Wolfii Analectis IV 538: *βούλομαι εὖ μάλα σεμνὸς ὀλίγ. σ. χ. οἰκ. ἢ πλ. ἀδίκως*. — V. 145. *εὐσεβέων*, *εὐσεβέως* g. — V. 146. *πασάμενος* Brunck, libri *πασσάμενος*. — V. 147. 148 coniunxi cum praegressis: illud enim praeceptum subsecutam esse iustitiae laudem confirmat etiam Isocr. ad Demonic. 38: *Μᾶλλον ἀποδέχου δικαίαν πενίαν ἢ πλοῦτον ἄδικον· τοσούτῳ γὰρ κρείσσων δικαιοσύνη χρημάτων, ὅσῳ τὰ μὲν ζῶντας μόνον*

ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στιν,
πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθός, Κύρνε, δίκαιος ἐών.

Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν,
Κύρν'· ἀρετῆς δ' ὀλίγοις ἀνδράσι μοῖρ' ἕπεται.

Ὕβριν, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρί,
οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι.

Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται 391
ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.

Μήποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χολωθείς,
μηδ' ἀχρημοσύνην οὐλομένην πρόφερε·

ὠφελεῖ, ἡ δὲ καὶ τελευτήσασι δόξαν παρασκευάζει κτλ. — V. 147 affert idem Grammaticus Osanni, Aristotel. Eth. Nic. V 3: *καὶ παροιμιαζόμενοί φαμεν· ἐν δὲ δικ. κτλ.* Usus eodem versu etiam Phocylides, vid. Mich. Ephes. ad illum locum: *ἡ δὲ παροιμία Θεόγνιδός ἐστιν, ὡς Θεόφραστος φησὶν ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ἠθῶν λέγων, ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν ἠθικῶν, ὡς Φωκυλίδης αὐτοῦ μέμνηται καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν καὶ Φωκυλίδην αὐτῇ καὶ Θέογνιν χρήσασθαι.* — *ἀρετή 'στιν, ἀρετή ἐστι* Abfgmn, *ἀρέτ' ἐστὶ* K (ap. Aristot. KblbOb *ἔνι*, ceteri *ἐστί*). — V. 150. *Κύρν'· ἀρετῆς δ' ὀλίγοις ἀνδράσι μοῖρ' ἕπεται* A, ceteri *ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι κύρν' ἕπεται.* — V. 151. *κακόν*, *κακῷ* A et s (sed in marg. *κακὸν*). — V. 152. *οὗ, οὐ* e. — *χώρην, χώραν* cl. — *μηδεμίαν*, A *μηδεμίην.* — *θέμεναι* vulgo, quod perpauci ex deterioribus libris firmare videntur, *θέμενος* KO, *θεμένῳ* A corr., *θέμενον* bedefhlmns et A a m. pr. *Χώρη* aut hic ad eundem fere modum dictum, quo alias *μοῖρα* dici solet, aut quod veri similius arbitror, servata est principalis forma vocis *ὥρα*, quam gutturali littera orbatam esse arguit latinum vocabulum *curae*: certe improbandum et quod Ahrens coniecit *οὐ μέλλει ὤρην*, et multo magis quod Hartung proposuit *ὃν μέλλει 'ν ὤρῃ μηδεμίᾳ θέμεναι.* Ceterum cf. infra v. 822: *τούτων τοι χώρη Κύρν' ὀλίγη τελέθει.* — V. 153. Eandem sententiam Solon protulerat, vid. Clemens Al. Strom. VI p. 740: *Σόλωνος δὲ ποιήσαντος· τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅτ' ἂν πολὺς ὄλβος ἕπηται, ἄντικρυς ὁ Θέογνις γράφει· τίκτει τοι κόρος ὕβριν ὅτ' ἂν κακῷ ὄλβος ἕπηται.* Affert etiam Schol. Pindari Ol. XIII v. 12 tanquam Homeri versum. Et fortasse antiquior utroque elegiographo epicus poeta usurpavit, quorsum fortasse referenda est ea forma, quam servavit Diogenian. Prov. VIII 22: *Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ἀνδρὶ παρείη.* (fort. *παρείῃ*) ubi vid. interpretes. Hartung totum distichon *Soloni* vindicat (quod sic conformat *ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται Ἀνθρώποισιν, ὅτῳ κτλ.*), eidemque etiam tribuit v. 155—8, quod parum est probabile. — V. 153. *ὅταν, ὅτ' ἂν* A. — V. 154. *ἀνθρώπῳ, ἀνθρώπων* AO. — *ᾖ, εἴη* n. — V. 155—158 affert Stob. XCVI 15, et his continuo sine lemmate adiungit v. 179. 180 sed Vind. praemittit versui 157 *τοῦ αὐτοῦ*, affert etiam Apost. VIII 28a v. 157. 158. — V. 155. *τοι, μοι* Stob. — *θυμοφθόρον*, s *θυμοφθόρῳ.* — *χολωθείς, χολωθῇς* K, *χαλεφθεὶς* Stob. (sed Gesn. marg. *χολωθείς*). — V. 156. *οὐλομένην, Κύρνε, κακὴν* Stob. (sed Vind. Trinc. om. *Κύρνε*, Voss. *κυκακὴν*).

Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλως,
ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε μηδὲν ἔχειν.

Μήποτε, Κύρν', ἀγορᾶσθαι ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ οὐδεὶς
ἀνθρώπων ὅ τι νὺξ χἠμέρη ἀνδρὶ τελεῖ.

Πολλοί τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσί, δαίμονι δ' ἐσθλῷ,
οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίνεται εἰς ἀγαθόν.
εἰσὶν δ' οἳ βουλῇ τ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι δειλῷ
μοχθίζουσι, τέλος δ' ἔργμασιν οὐχ ἕπεται.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ὄλβιος οὔτε πενιχρὸς
οὔτε κακὸς νόσφιν δαίμονος οὔτ' ἀγαθός.

Ἄλλ' ἄλλῳ κακόν ἐστι, τὸ δ' ἀτρεκὲς ὄλβιος οὐδεὶς
ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

Ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσ', ὃν καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ· 392
ἀνδρὸς δὲ σπουδὴ γίνεται οὐδεμία.

V. 157. γάρ τοι, μὲν γὰρ el (ap. Stob. μέν τοι, sed AB Gesn. m. γάρ τοι, μὲν om. Voss. Trinc.). — ἄλλως Stob. (τ' ἄλλως Vind. Voss., ἄλλος Trinc. ἄλλω Gesn. m.), ἄλλω Apost. et Theognidis libri praeter s, qui ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλῳ probante Hartungo. — V. 158. μηδὲν A et Stob., δ' οὐδὲν ceteri et Apost. Firmat ἄλλως et μηδὲν Basilius M. II 177: ἐν οἷς φησὶ (Θέογνις) τὸν θεὸν .... τοῖς ἀνθρώποις τὸ τάλαντον ἐπιρρέπειν ἄλλοτε ἄλλως, ἄ. μ. πλ. ἄλλοτε δὲ μηδὲν ἔχειν. — V. 159 et 60 affert Apostol. XI 38 a. Arsen. 355. — V. 160. χἠμέρη, χ' ἠμέρη A, χ' ἡμέρα vel χἡμέρα ceteri. — τελεῖ, πελεῖ K. — V. 161—168 Hartung *Solonis* esse existimat. — V. 161. 162 affert Apost. XIV 68a. — V. 162. γίνεται Apost., legebatur γίγνεται. — V. 163. δειλῷ, δειλῶι A, κακῷ KO, φαύλῳ, ceteri. — V. 167. Similiter Solon 14: Οὐδὲ μάκαρ οὐδεὶς πέλεται βροτός, ἀλλὰ πονηροί Πάντες, ὅσους θνητοὺς ἠέλιος καθορᾷ. — post ἀτρεκὲς interpungunt bdfgmn. — V. 168. ὁπόσους, ὁ τόσους c. — V. 169. ὃν δὲ, ὃ δὲ A, ὃ O. — τιμῶσ', ὃν K, ceteri τιμῶσιν, ὁ. Revocavi cod. K scripturam, vid. ad v. 800, Ahrens ὁ καὶ κοιμεύμενος (κοιμώμενος) ἄνει (Schneidewin ἀγρεῖ, Hartung αἱρεῖ), cf. Sophoclis versum ex Thyeste I apud Orion. V 10: Σοφὸς γὰρ οὐδεὶς πλὴν ὃν ἂν τιμᾷ θεός. ubi non debebat Seyffert oratione inversa ὅς ἂν τιμᾷ θεὸν scribere; versus tres qui sequuntur sunt ex eadem scena illius tragoediae petiti, sed non continuo hunc v. excepisse videntur: Ἀλλ' εἰς θεὸν σ' ὁρῶντα, κἂν ἔξω δίκης χωρεῖν κελεύῃ, κεῖσ' ὁδοιπορεῖν χρεών· αἰσχρὸν γὰρ οὐδὲν ὧν ὑφηγοῦνται θεοί. ibi εἰς θεόν σ' scribendum esse, pro εἰς θεοὺς, ut dudum conieci, recte perspexit Seyffert. — V. 170. ἀνδρὸς, Hermann ἀνδράσιν, idemque, si recte intelligo, hoc distichon, omissis v. 171. 172 arcte coniungendum censet cum v. 173 seqq. — γίνεται, legebatur γίγνεται.

Θεοῖς εὔχου, θεοῖς ἐστιν ἔπι κράτος· οὔ τοι ἄτερ θεῶν
γίνεται ἀνθρώποις οὔτ' ἀγάθ' οὔτε κακά.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα
καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου,
ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον
ῥιπτεῖν, καὶ πετρέων, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.
καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν 339
οὔθ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.

V. 171. *θεοῖς ἐστιν ἔπι κράτος* scripsi, *θεοῖσιν ἔπι κράτος* A, *οἷς ἐστὶ κράτος* KO, *οἷς ἐστὶ μέγα κράτος* ceteri. Cf. Homer. Hymn. in Cer. 150: *Ἀνέρας οἷσιν ἔπεστι μέγα κράτος ἐνθάδε τιμῆς*, Bekker *θεοῖσιν γὰρ ἔπι κρ.*, Schmidt *θεοῖς εὔχου, θεοῖς, οἷσιν ἔπι κράτος* perperam. — *οὔτοι* A, *οὔ τι* ceteri. — V. 172. *γίνεται*, legebatur *γίγνεται*. — V. 175. 176 plurimi scriptores afferunt, Stob. XCVI 16. Clem. Strom. IV 483 Plut. de comm. not. 22, de Stoic. repugn. c. 14. Schol. Thucyd. II 43. Hermog. Progymn. T. I p. 24 ed. Walz et Aphthon p. 68, adde Rhettor. ed. Walz T. II 306 et 309 et Praef. p. XI, ibid. Theodoret. XI 153. Schol. Aristotel. T. IV 8 et 14. Cram. An. Par. IV 404, 30. Respicit Lucianus de merc. cond. c. 5: *καὶ ὑπέρ γε τοῦ τοιούτου καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον ἴσως ῥιπτεῖν ἔδει, ὦ Θέογνι, καὶ πετρῶν, ὡς φής, κατ' ἠλιβάτων*, idem Apol. de merc. cond. c. 10: *τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος κἂν ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ οἶδεν, οὐκ ἀπαξιοῦντος καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον σφᾶς αὐτοὺς ῥιπτεῖν καὶ κατὰ κρημνῶν γε ἠλιβάτων, εἰ μέλλοι τις οὕτως ἀποδράσεσθαι τὴν πενίαν.* adde Timon. c. 25, ubi Mercurius Plutum compellat: *ὥστε καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον φέροντες ἔρριψαν ἑαυτοὺς καὶ πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτιπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς.* Cf. etiam Boisson. Anecd. Nov. 181 et 394. Eust. Il. 998, 25, et Ammianus Marcell. XXIX p. 448: „Angustiis formidandae paupertatis attriti, cuius metu vel in mare nos ire praecipites suadet Theognis poeta vetus et prudens.“ — V. 175. *ἣν δὴ χρή*, ita Theognidis codices, quod profectum ab iis, qui haec cum proxime praegressis copulare voluerunt, nam omnes, qui his versibus utuntur *χρὴ πενίην* afferunt. — *ἐς, εἰς* Clemens et unus Theodoreti cod. — *βαθυκήτεα* A, et apud Stob. (ubi vulgo *μεγακήτεα*) codd. AB Gesn. marg. sicut Clem. Plut. de Stoic. rep., sed ceteri Theognidis codd. *μεγακήτεα*, ut Plutarch. de comm. not. Schol. Thuc. Theodor. Eust. Rhetor. — V. 176. *ῥιπτεῖν, ῥίπτειν* g Schol. Thuc., sed *ῥιπτεῖν* Stob. Clem. Plut. utroque loco, Lucian Hermog. plerique codd. (unus *ῥίπτειν*, alius *ῥίπτεσθαι*) Aphth. Theodoret. — *πετρέων* A, ceteri *πετρῶν*; sed *πετρέων* ap. Stob. AB (vulgo *πετρῶν*) et Clem.; *πετρῶν* Plut. utroque loco Sch. Thuc. Luc. Hermog. Aphthonius Theodor. — *κατ' ἠλιβάτων, καθ' ἠλιβάτων* A. — V. 177. 178 affert Stob. XCVI 14, ita ut coniunxerit cum v. 649—653, fortasse in collectione, qua utebatur, infra hoc distichum erat repetitum, sed propinquum fuisse priori disticho etiam Lucianus indicat de merc. cond. 5: *εἶτα ὁ Θέογνις πρόχειρος καὶ πολὺ τὸ πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος, καὶ ὅσα ἄλλα δείματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξενηνόχασιν.* et deinde addit illa: *καὶ ὑπέρ γε τοῦ τοιούτου καὶ ἐς βαθυκήτεα κτλ.* Affert hoc distichon etiam Artemidor. Oneir. I 32. Plut. de poet. audiend. c. 4. Arsen. 149 et initium Aristot. Eth. Eudem. III 1. Respicit Liban. III 30 seq. — V. 177. *καί*, scriptores, qui utuntur hoc versu, *πᾶς*, haud dubie rectius. — *δεδμημένος, πεπεδημένος* Artemidorus (sed unus cod. *δεδμημένος*). — V. 178. *οὔθ' ἔρξαι* Ag

Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
δίζησθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.

Τεθνάμεναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρί,
ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
βήσεσθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει 394

(Stob. Plut.), οὔτ' ἔρξαι ceteri codd., οὐδ' ἔρξαι Artemidor. — V. 179. 180. Stob. XCVI 15, ita ut adiunxerit v. 155—158. — χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ, χρὴ δ' ἀεὶ κατὰ Stob. (sed marg. Gesn. χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ). — τε om. K. — θαλάσσης, θαλάττης K. — V. 180. δίζησθαι A, ceteri δίζεσθαι cum Stob. — χαλεπῆς, χαλεπῇ pr. A, χαλεπόν K. — V. 181. τεθνάμεναι A, τεθνάναι befgm, τεθνᾶναι dehln, quid O habeat incertum. — βέλτερον, βέλτιον K. — V. 182. ζώειν, ζώει l. — V. 183—186 ipse Stobaeus affert LXX 9: Θεόγνιδος; idem vero ex Xenophonte affert v. 183—190 LXXXVIII 14: Ξενοφῶντος ἐκ τοῦ περὶ Θεόγνιδος. Xenophontis hic liber nusquam alibi commemoratur, Heiland existimat hunc locum ex integro etiam tunc ἀπομνημονευμάτων opere petitum esse, ego suspicor scriptum olim esse: Ξενοφῶντος * * * * Ἀντισθένους ἐκ τοῦ περὶ Θεόγνιδος, cuiusmodi errores frequentes in Stobaeo; confer Diog. Laert. VI 15, ubi Antisthenis libros recenset: περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀνδρείας προτρεπτικὸς πρῶτος, δεύτερος, τρίτος, περὶ Θεόγνιδος δ'. ε', potuitque Antisthenes nobilitatis contemtor haec scribere; nam continent nihil fere aliud, quam quod Antistheni placuisse Diogenes VI 11 dicit: ἀπεδείκνυε τοὺς αὐτοὺς εὐγενεῖς τοὺς καὶ ἐναρέτους. Utut est, a Socratico philosopho haec profecta esse apparet. Leguntur autem ibi haec: Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη τοῦ Μεγαρέως· Οὗτος δὲ ὁ ποιητὴς περὶ οὐδενὸς ἄλλου λόγον πεποίηται, ἢ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας ἀνθρώπων καὶ ἔστιν ἡ ποίησις σύγγραμμα περὶ ἀνθρώπων, ὥσπερ εἴ τις ἱππικὸς ὢν συγγράψειεν περὶ ἱππικῆς. Ἡ οὖν ἀρχή μοι δοκεῖ τῆς ποιήσεως ὀρθῶς ἔχειν· ἄρχεται γὰρ πρῶτον ἀπὸ τοῦ εὖ γενέσθαι· ᾤετο γὰρ οὔτε ἄνθρωπον οὔτε τῶν ἄλλων οὐδὲν ἂν ἀγαθὸν εἶναι, εἰ μὴ τὰ γεννήσοντα ἀγαθὰ εἴη. Ἔδοξεν οὖν αὐτῷ παραδείγμασι τοῖς ἄλλοις ζώοις χρήσασθαι, ὅσα μὴ εἰκῆ τρέφεται, ἀλλὰ μετὰ τέχνης ἕκαστα θεραπεύεται, ὅπως γενναιότατα ἔσονται. Δηλοῖ δ' ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν· Κριοὺς . . . γένος. Ταῦτα τὰ ἔπη λέγει τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἐπίστασθαι γεννᾶν ἐξ ἀλλήλων, κᾆτα γίγνεσθαι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων κάκιον ἀεὶ μιγνύμενον τὸ χεῖρον τῷ βελτίονι. Οἱ δὲ πολλοὶ ἐκ τούτων τῶν ἐπῶν οἴονται τὸν ποιητὴν πολυπραγμοσύνην τῶν ἀνθρώπων κατηγορεῖν, καὶ ἀντὶ χρημάτων ἀγένειαν καὶ κακίαν ἀντικαταλλάττεσθαι εἰδότας (legendum videtur ὡς ἀντὶ χρ. ἀ. κ. κ. ἀντικαταλλάττεσθαι εἰωθότων), ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἄγνοιαν κατηγορεῖν περὶ τὸν αὑτῶν βίον. Itaque haec erat *prima* elegia, quae continuo excipiebat *prooemium* (unde est v. 19—26). — V. 183. κριοὺς μὲν καὶ ὄνους, κύνας μὲν δὴ νῶϊ Stob. Ceterum imitatus est haec Pseudophocyl. v. 201 — διζήμεθα, διζόμεθα apud Xenoph. Stob. duo codd. (AB). — V. 184. εὐγενέας, εὐγενείας Xenoph. (sed A Trinc. εὐγενίας). — τις, τοι Xenoph. (sed τις A Voss. Ars. Trinc.). — ἀγαθῶν, ἀγαθοῦ Xenoph. (sed ἀγαθῶν Ars.). — V. 185. βήσεσθαι, βήθεσθαι bfmq, βίνεσθαι margo q, quid habeat O incertum, κτήσασθαι Xen., olim βαίνεσθαι conieci passive dictum, ut est ap. Lucian. dial. deor. 22; sed tueor βήσεσθαι, est enim ἐξ ἀγαθῶν quod Camerar. quoque censet, breviter dictum pro ἐξ ἀγαθῶν ὄντας ἵππους,

ἐσθλὸς ἀνήρ, ἣν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
πλουσίου, ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
χρήματα γὰρ τιμῶσι· καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημεν,
καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· πλοῦτος ἔμιξε γένος.
οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαΐδη, ἀστῶν
μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.

Αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν
εἰς οἴκους ἄγεται, χρήμασι πειθόμενος,
εὔδοξος κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
ἐντύει, ἥ τ' ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.

Χρῆμα δ', ὃ μὲν Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται
καὶ καθαρῶς, αἰεὶ παρμόνιμον τελέθει.
εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέϊ θυμῷ

prorsus ut est infra 189: *καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημεν καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ.* et 1112: *μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνήρ.* Confirmat Themistius XXI p. 302 ed. Dindf. qui haec respicit: *ἐγὼ μὲν γὰρ ὁρῶ τόν τε ἵππον ἐξετάζοντας τὸν βησόμενον, εἰ γαῦρός τε καὶ ὑψαύχην καὶ ἐλεύθερος.* — *κακήν*, ap. Xen. om. Voss. — V. 186. *ἣν*, *ἦν* b, *ἵν'* ol. — *οἵ, τις* Xenoph. non male. — *διδῷ*, *φέρῃ* Stob. — V. 187. *οὐδὲ γυνὴ* AO cum Xenoph., *οὐδεμίη* K, *οὐδεμία* ceteri. — V. 188. *βούλεται*, *βούλετ'* omn. — V. 189—192 coniunxi, quod Brunck quoque fecit, cum prioribus, firmatque hoc Xenoph. locus, quamquam sane apud ipsum Theognidem post v. 190 alia plura videntur interiecta fuisse. Ceterum ad eandem hanc elegiam etiam sequentes versus 193—196 sunt revocandi. — *γάρ* Xenoph., *μέν* male Theognidis codd. — V. 190. *πλοῦτος* A et corr. g cum Xenoph., *πλούτου* ceteri. — *γένος*, *γένης* l, *ξένος* f. — V. 191. *οὕτω*, fort. *οὕτως* scrib. — *γένος* om. bfm. — V. 193. *αὐτός τοι ταύτην*, *αὐτὸς τοιαύτην* KO, Kayser *ἀστός τοι ταύτην*, Geel *οὗτος τοι ταύτην*. Ipse Theognis nomina duo propria posuisse videtur. Ita olim scripsi, quae perperam interpretatus est Hartung, qui collaudat me, quod hic nomina propria delitescere intellexerim: at ego non librariorum errore, sed breviatoris opera haec nomina oblitterata esse putavi: irritus igitur erit labor, si quis haec nomina indagare velit, quemadmodum Hartung *Αὐτοκλῆς Αὔγην* coniecit, atque cum in his nominibus nescio quam irrisionem inesse crederet, propterea omnem locum Theognidi abiudicavit. — *εἰδὼς*, *ἰδὼν* pr. n. — *ἐοῦσαν*, *οὖσαν* eg. — V. 195. *εὔδοξος* A, *ἔνδοξος* ceteri. — V. 196. *ἐντύει* Brunck, *ἐκτείνει* K, *ἐντύνει* ceteri. — V. 197—208 fortasse *Solonis* sunt, vide quae in Mus. Rh. III 230 dixi, ubi cum aliis composui. — V. 197. *χρῆμα δ', ὃ μὲν* scripsi, *χρῆμα δ' ὃ μὲν* A, *χρήμαθ' ᾧ* O, *χρήματα ᾧ* K, *χρήματα δ' ᾧ* ceteri, Lachmann *χρήμαθ' ὅτῳ* — V. 198. *αἰεὶ*, *ἀεὶ* e. — *παρμόνιμον*, *πὰρ μόνιμον* hlmn et alii plerique, *γὰρ μόνιμον* eg. — V. 199. *παρὰ καιρὸν* est praeter ius, fere ut infra v. 401: *Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος Ἔργμασιν ἀνθρώπων* modum significat, et epigr. ap. Schol. Eurip. Hipp. 263: *Ταῦτ' ἔλεγεν Σώδαμος Ἐπηράτου, ὅς μ' ἀνέθηκεν· Μηδὲν ἄγαν· καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά.* cf. Diog. Laert. I 41 (Anthol. Append. 206) ubi Hecker satis intempestive *μέτρῳ* restitui voluit, item Aeschylus in Prometheo v. 507 *καιροῦ πέρα* dixit.

κτήσεται, εἶθ' ὅρκῳ παρ τὸ δίκαιον ἑλών,
αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτὴν
αὖθις ἔγεντο κακόν, θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος.
ἀλλὰ τάδ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῦ
τίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίας·
ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔτισε κακὸν χρέος οὐδὲ φίλοισιν
ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ὑπερκρέμασεν·
ἄλλον δ' οὐ κατέμαρψε δίκη· θάνατος γὰρ ἀναιδὴς
πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροις ἕζετο κῆρα φέρων.

Οὐκ ἔστιν φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος·
τῆς δὲ φυγῆς ἐστιν τοῦτ' ἀνιηρότατον.

[Οἶνόν τοι πίνειν πουλὺν κακόν· ἢν δέ τις αὐτὸν
πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακός, ἀλλ' ἀγαθός.]

Κύρνε, φίλους κατὰ πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
ὀργὴν συμμίσγων ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.

V. 202. αὖθις libri, malim αὖτις. — V. 203. οὐ, οὔτε n. — ἐπ' A cegl, ἔτ' ceteri. — αὐτοῦ Iacobsius, αὐτῶν corr. l, αὐτοὺς ceteri. Brunck coni. οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῖς . . . πρήγμασιν, Kayser οὐ γὰρ ἕκαστον (vel ἅπαντας) . . . ἀμπλακίης, Schneidewin οὐ γὰρ ἔτ' αὔτως κτλ., O. Schneider οὔτι γὰρ αὔτως (σ). — V. 204. τίνονται, τίνονται f, γίνονται cg. Sylburg scripturam τίννυνται memorat. — μάκαρες, μάκαρος e. — πρήγματος, πράγματος cl, πράκτορες margo g. — ἀμπλακίας, quod Brunck coni., AbO, ἀμπλακίης ceteri. — V. 205. αὐτός, αὐτοὺς bdefhKlmn, αὐτὸς γρ. l. — ἔτισε, quod Brunck coniecit, A, τῖσε bcdfghKmn, τίσε elO. — οὐδὲ AKO, ὃς δὲ *, quae lectio fortasse vera, ut deinde v. 207. αὐτὸν δ' οὐ κατέμαρψε δίκη scribendum sit. — V. 206. ὑπερκρέμασεν scripsi, ὑπεκρέμασεν KO, ἐπεκρέμασεν ceteri. Conf. Pind. Ol. I 57: ἅταν ὑπέροπλον, ἄν οἱ πατὴρ ὑπερκρέμασε καρτερὸν αὐτῷ λίθον. — V. 209. 210 repetit A post v. 332. — οὐκ ἔστιν scripsi ex A, qui infra ut saepe germanam lectionem servavit, quam etiam Clemens Str. VI p. 620 commendat: πάλιν Θεόγνιδος μὲν λέγοντος· οὐκ ἔστιν φ. φ. κ. π. ἑταῖρος, Εὐριπίδης πεποίηκεν· Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος. Hic omnes codd. οὐδείς τοι. — V. 210. ἀνιηρότατον A infra, hic omnes ἀνιηρότερον. — V. 211. 212 cancellis sepsi, vide ad v. 509. — πίνειν πουλύν, πουλὺν πίνειν g. — V. 213. 214 videntur sane ex eadem elegia petiti esse, ex qua proximi versus, confer infra v. 1071—4, non tamen continuo coniungendi. — V. 213. Κύρνε, θυμὲ A. — V. 215. 216 affert Athen. VII p. 317 A: ὡς καὶ ὁ Μεγαρεὺς Θέογνίς φησιν ἐν ταῖς ἐλεγείαις· Πουλύπου . . . ἐφάνη, ὁμοίως ἱστορεῖ καὶ Κλέαρχος ἐν δευτέρῳ περὶ παροιμιῶν παρατιθέμενος τάδε τὰ ἔπη, οὐ δηλῶν ὅτου ἐστί· Πουλύποδός μοι τέκνον ἔχων νόον Ἀμφίλοχ' ἥρω, τοῖσιν ἐφαρμόζου, τῶν κεν κατὰ δῆμον ἵκηαι, et rursus initium affert XII p. 513 D: καὶ ὁ Θέογνις πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου. Affert porro Plut. de amicor. mult. c. 9: καταγελᾶν τοῦ Θεόγνιδος παραινοῦντος· Πουλύποδος νόον ἴσχε

Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ, 396
τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.
νῦν μὲν τῇδ' ἐφέπου, τοτὲ δ' ἀλλοῖος χρόα γίνου.
κρέσσων τοι σοφίη γίνεται ἀτροπίης.

Μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε ταρασσομένων πολιητέων,
Κύρνε, μέσην δ' ἔρχευ τὴν ὁδόν, ὥσπερ ἐγώ.

Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδέν,
ἀλλ' αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δήνε' ἔχειν,
κεῖνός γ' ἄφρων ἐστί, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.

πολύφρονος, ὃς ποτὶ πέτρῃ, τῇπερ ὁμιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. et de solert. animal. c. 27: *καὶ Θέογνις ὁμοίως· Πουλύποδος νόον ἴσχε πολυχρόου ὃς π. π. τῇπερ ὁμιλήσῃ τ. ἰ. ἐ.* et plane eodem modo Quaest. natur. c. 19, nisi quod *προσομιλήσῃ* ibi legitur. Et cum Plutarchi lectione convenit quod est apud Diogenian. I 23 (Apostol. II 39): *Ὅμοιον· Πολύποδος, πολυχρόου νόον ἔσχε.* Affert v. 215. 216 etiam sch. Luc. de saltat. 67 et respicit Iulian. Misopog. 349. Theognis hic quoque sua debet antiquioribus poetis: insigne enim hoc et Graecorum ingenio inprimis conveniens praeceptum videtur fuisse in carmine didactico, quod inscribebatur *Ἀμφιαράου ἐξελασία* (quod Bernhardy, ut alii, confundit cum Thebaide, hist. litt. Graec. T. II p. 149; vid. Commentat. de com. Att. p. 220) versusque fuerunt hi:

Πουλύποδός μοι τέκνον ἔχον νόον, Ἀμφίλοχ' ἥρως,
τοῖσιν ἐφαρμόζειν, τῶν κεν κατὰ δῆμον ἵκηαι,
ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος τελέθειν καὶ χώρῃ ἕπεσθαι.

nam cum duobus hexametris apud Ath. VII p. 317 A coniungendus est tertius apud Zenob. I 24, Diogen. I 23 (quod est apud Antig. Caryst. 25: *ὅθεν δῆλον καὶ ὁ ποιητὴς τὸ θρυλλούμενον ἔγραψεν· Πουλύποδος ὡς τέκνον ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν Τοῖσιν ἐφαρμόζειν*, ab iis ortum, qui peculiare praeceptum unicuique accommodare studebant). Amphiarai autem illud cum Amphilocho colloquium praeter Pindarum et a tragicis poetis et ab artificibus expressum videtur, de qua re alias dicetur. Hoc ipsum praeceptum imitati sunt multi, non solum Pindarus, sed etiam Sophocles in Iphigenia, qui versus sic sunt corrigendi: *Νόει πρὸς ἀνδρὶ χρῶμα πουλύπους ὅπως Πέτρα τραπέσθαι γνησίου φρονήματος.* et qui invertit Pseudophocyl. 49: *Μηδ' ὡς πετροφυὴς πολύπους κατὰ χῶρον ἀμείβου.* — V. 215. *Πουλύπου, πολύπου* ap. Ath. utroque loco duo codd. (BP). — *ὀργὴν, ὁρμὴν* el. — *πολυπλόκου, πουλυπλόκου* ap. Ath. altero loco unus cod. (B). — *ποτὶ, ποτε* eh. Hartung Plutarchi lectionem *πουλύποδος νόον ἴσχε πολυχρόου* restituit. — V. 216. *προσομιλήσῃ* g, *προσομιλήσει* ceteri et Schol. Luc., apud Ath. recte *προσομιλησῃ* (sed C *προσομιλήσει*). — V. 217. *ἐφέπου, ἐφ' ἔπου* c. — *τοτὲ, ποτὲ* g. — *γίνου* scripsi, legebatur *γίγνου*. — V. 218. *κρέσσων* A, *κρεῖττον γρ.* l, *κραιπνὸν* ceteri, Brunck aliique *κρεῖσσον* ediderunt, cf. infra v. 1073—4. — *τοι, τι* nO. — *γίνεται*, legebatur *γίγνεται*. — *ἀτροπίης, εὐτροπίης* cg et *γρ.* l. — V. 219. *Μηδὲν* AO et Turnebus in calce, ceteri codd. *μηδ'*. — *πολιητέων* A, *πολιτάων* KO, *πολιτῶν* ceteri. — V. 220. *ἔρχευ* A, *ἔργου* el, *ἔρχου* ceteri. — V. 221—226 affert Stobaeus IV 27. — V. 221. *τοι, σοι* c. — *ἴδμεναι οὐδὲν, ἴδμεν καὶ οὐδὲν* bfm, *ἴδμεναι οὐδενός* K, *ἔμμεναι* Stob. (ap. Schow hc *ἴδμεναι*). — V. 223. Hermann transponere vult *ἄφρων κεῖνός γ'*. — *βεβλαμμένος, βεβλαμμένου* dhfKmnO.

ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα,
ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδίῃσιν ἕπεσθαι,
τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοι ἅδον.

Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
οἳ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,
διπλάσιον σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
χρήματά τοι θνητοῖς γίνεται ἀφροσύνη· 397
ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἣν ὁπότε Ζεὺς
πέμψῃ τειρομένοις, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ,
Κύρν', ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.

Οὐδὲν ἔτι πρέπει ἧμιν, ἅτ' ἀνδράσι σωζομένοισιν,
αὐλὸς πάγχυ πόλει, Κύρν', ἐν ἁλωσομένῃ.

Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα πόντον

V. 225. *κακοκερδίῃσιν* AKmO, et Stob. codd. (nisi quod Voss. *κακοκερδίοισιν*, Trinc. *κακοκερδίησιν*), *κακοκερδείῃσιν* ceteri. — V. 226. *ἅδον*, *ἀδεῖν* K. Stob. *μᾶλλον ἔτ' εἰσὶ φίλαι*, non recte, sed videtur hic vitium delitescere. — V. 227—32 *Solonis* sunt versus, leguntur El. IV. 71—76, sed non sine diversitate. Videntur ab eo, qui Theognidea concinnavit, consulto pleraque immutata esse. v. 74: *κέρδεά τοι θνητοῖς ὤπασαν ἀθάνατοι, ἄτη δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἣν ὁπόταν Ζεὺς πέμψῃ τισομένην.* — V. 228. *πλεῖστον*, K *πιστόν*. — *βίον* A, vulgo *νόον*. — V. 229. *κορέσειεν ἅπαντας*, Ahrens *κορέσειε πένητας*, Doederlein *κορέσει' ἕνα πάντως*. — V. 230. *γίνεται*, v. *γίγνεται*. — V. 232. *πέμψῃ* AO, *πέμψει* ceteri. — *ἄλλοτε*, K *ἄλλοτ'*, O *ἄλλοτε τ'*. — V. 235. *οὐδὲν ἔτι πρέπει ἧμιν* Ahrens et Hartung, *οὐδὲν ἐπιπρέπει ἧμιν* Bekker, *οὐδὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν* A, *οὐδέ τι πρέπει ὑμῖν* KO, *οὐδέ τι πρέπει ἡμῖν* el, *οὐδ' ἔτι γε πρέπει ἡμῖν* bcdefghmnq et om. *γε* r. Dindorf *ἧμιν* requirit. — V. 236. *αὐλὸς* scripsi, nisi forte *αὐλεῖν* praestat, quod videtur latere in plurimorum librorum lectione, et praeterea Hermanno praeeunte *Κύρν' ἐν* restitui praepositione addita, non ut hiatum fugerem, sed ipsa sententia flagitante: libri corrupte, A *ἀλλ' ὡς πάγχυ πόλει Κύρνε ἁλωσομένῃ*, sed *ἀλύειν κύρν' ὡς πόλε' ἁλωσομένῃ* bdefhKlmnOpqr (nisi quod e *ἀλύειν*, K *πόλλε'*), denique ex manifesta interpolatione *λύειν ὡς πόλεως τοῖχοι ἁλωσομένης* c, et qui *πόλεος τείχη*, g. Ahrens coniecit *ἀλλ' ἀλύειν πόλει ὡς Κύρνε ἁλωσομένῃ*, Hartung *ἀλλ' ἀλύει πόλις ὡς πάγχυ ἁλωσομένη*, Cyrni nomine abiecto, ut Callino hoc distichon tribuere posset. — V. 237 seq. Hanc elegiam Theognidi abiudicat Bernhardy Hist. Graec. Litt. I 112 ed. 1 (148 ed. 3) et pluribus ea de re disserens II 2, 461. Hermann autem in plures particulas (237—46. 247—52. 253—4) disposuit. Hartung Hermannum sequitur, et praeterea v. 237—46 Theocrito abiudicat, rationibus usus, quas non intelligo. Sed vid. quae de hac elegia in Mus. Rhen. disputavi.

πωτήσῃ καὶ γῆν πᾶσαν ἀειρόμενος
ῥηϊδίως· θοίνῃς δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ
ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν·
καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
εὐκόσμως ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα
ᾄσονται· καὶ ὅταν δνοφερῆς ὑπὸ κεύθεσι γαίης
βῇς πολυκωκύτους εἰς Ἀΐδαο δόμους,
οὐδὲ τότ' οὐδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, ἀλλὰ μελήσεις
ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος ἠδ' ἀνὰ νήσους,
ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον,
οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος· ἀλλά σε πέμψει
ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων· 398
πᾶσι γάρ, οἷσι μέμηλε, καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή
ἔσσῃ ὁμῶς, ὄφρ' ἂν ᾖ γῆ τε καὶ ἠέλιος·
αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς,
ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾷς.

V. 238. πωτήσῃ, AKO πωτήσει. — καὶ scripsi, v. κατά. — ἀειράμενος KO, rel. ἀειρόμενος. — V. 239. θοίνῃς AKO, rel. θοίναις. — V. 141. σὺν αὐλίσκοισι, K συναυλίσκουσι, m σὺν ἀλίσκοισι, deinde Al λιγυφθόγγοισι, qua lectione abusus Schmidt λιγυφθόγγοισι νεᾶνες coniecit. — V. 242. εὐκόσμως, f εὐκόσμω, cg ἐν κόσμω, Brunck ἐν κώμοις. — V. 243. δνοφερῆς AKO, rel. δνοφεροῖς — ὑπό, h ἐπὶ, sed in m. ὑπό. — κεύθεσι A, κευθμῶσι KO, κεύθμασι rel. — V. 245. οὐδὲ τότ' scripsi, v. οὐδέ ποτ'. — ἀλλὰ μελήσεις A, οὐδέ τε λήσεις K, οὐδέ γε λήσεις rel. — V. 247. K στρωφώμενον ἠδ' ἂν ἀνήσῃ. Vereor ne post hunc v. pentameter cum hexametro exciderit, cum hexametri exitus simillimus esset v. 247. . . . οὐκ ἀνὰ νησοὶν Ἰχθυόεντα κτλ. — V. 248. ἰχθυόεντα, e ἰχθυόεν. — περῶν, fm πτερῶν. — V. 249. K θνατοῖσιν ἐφήμενος ἀλλ' ἄγε. — πέμψει, e et pr. l. πρέψει. — V. 251. γάρ om. KO, διος habet A, hinc Lachmann πᾶσι δ' ὅσοισι coni. — ἀοιδή, A ἀοιδῇ. Est ἀοιδή per brachylogiam explicandum, πᾶσιν, οἷσι μέμηλεν ἀοιδή, ἔσσῃ ἀοιδή. In proecdosi scripseram ᾄσῃ (passive) pro ἔσσῃ. — V. 252. ὄφρ' ἂν ᾖ scripsi, v. ὄφρ' ἄν. Hermann ὄφρ' ἂν γῆν φλέγῃ. — V. 253. ἐγών, g ἐγώ. — οὐ om. cg. Cobet coniecit αὐτὰρ ἐγὼ οὐδ' ὀλίγης παρὰ σεῦ νῦν τυγχάνω αἰδοῦς. — V. 255. 256 neque Theognidis, neque alius elegiographi esse videntur: fuit hoc distichon antiquitus Deli in Apollinis templo vel in donario aliquo inscriptum, vid. Aristot Eth. Nic. I c. 8 ubi Δηλιακὸν ἐπίγραμμα dicitur, et v. 256 scribitur ἥδιστον δὲ πέφυχ', οὗ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν (sic Kb marg. Par. 2023, sed ἔραται vel ἐρᾶται τυχεῖν HaMbNb Par. 1471. 1835. 1856. 2051, ἐρᾷ τυχεῖν LbOb 1852. 2023. 2114), δὲ οὗ τις ἐρᾶται τυχεῖν Ox., δὲ τυχεῖν οὗ τις ἕκαστος ἐρᾷ 2113 marg. 2114. Adde Eth. Eudem. 11, ubi πάντων δ' (δ' om. MbPb) ἥδιστον οὗ τις ἐρᾷ (ἔραται ZMB, ἐρᾶται Pb) τὸ (om. omnes) τυχεῖν. Stob. Flor. CIII 8 ubi ῥᾷστόν θ' ὑγιαίνειν (A Vind. ῥᾷστον δ' ἐσθ' ὑγ. B ῥᾷστον δ' ὑγ.) ἥδιστον δὲ τυχεῖν (B εὐτυχεῖν) ὧν τις ἕκαστος ἐρᾷ. Ceterum conf. Sophocl. ib. 15: Κάλλιστόν ἐστι τοὔνδικον πεφυκέναι, Λῷστον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον, ἥδιστον δ', ὅτῳ Πάρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ καθ' ἡμέραν.

Κάλλιστον τὸ δικαιότατον· λῷστον δ' ὑγιαίνειν·
πρῆγμα δὲ τερπνότατον, τοῦ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν.

Ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη, ἀλλὰ κάκιστον
ἄνδρα φέρω, καί μοι τοῦτ' ἀνιηρότατον·
πολλάκι δ' ἠμέλλησα διαρρήξασα χαλινὸν
φεύγειν, ὠσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον.

Οὔ μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνῃ
ἄλλος ἀνὴρ κατέχει πολλὸν ἐμοῦ κακίων·
ψυχρόν μοι παρὰ τῇδε φίλοι πίνουσι τοκῆες,
ὥσθ' ἅμα θ' ὑδρεύει, καί με γοῶσα φέρει·
ἔνθα μέσην περὶ παῖδα βαλὼν ἀγκῶν' ἐφίλησα 399
δειρήν, ἡ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος.

Γνωτή τοι πενίη γε καὶ ἀλλοτρίη περ ἐοῦσα·
οὔτε γὰρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεται οὔτε δίκας·
πάντη γὰρ τοὔλασσον ἔχει, πάντη δ' ἐπίμυκτος,
πάντη δ' ἐχθρὴ ὁμῶς γίνεται, ἔνθα περ ᾖ.

Ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις

V. 256. πρῆγμα, AbcdfgKlmnO πρᾶγμα. — τοῦ AO, οὗ rel. — ἐρᾷ τὸ, A ἐρᾶτο, el. ἐρᾶται, K ἐρᾷ ποτὲ, O quid habeat, incertum. Bekker et Meineke ἐρῷτο, ego antea ἔραιτο. — V. 257—60, item v. 261—66 Hartung *Cleobulo* vel filiae *Cleobulinae* tribuit. — V. 257. ἀεθλίη, K ἀληθής. — V. 258. ἀνιηρότατον, befgm ἀνιαρότατον. — V. 259. δ' ἠμέλλησα A, δ' ἠμέλησα O, δὴ μέλλησα bcdfghmn. — V. 260. ὠσαμένη, AKO ἀπωσαμένη, unde aliquis coniiciat dorica forma restituta scribendum esse φεῦγεν (φεύγεν) ἀπωσαμένη. — V. 261 seq. vix possunt restitui, cum ne id quidem separandi an coniungendi sint hi versus certum sit. — V. 262. κατέχει, Hermann καταχεῖ, Hertzberg et Emperius κρατέει. — πολλὸν, Hartung κοῖτον. — V. 263. ψυχρόν, Hermann ψυχροί. — φίλοι πίνουσι, Kayser ἐπιχλευάζουσι, Hartung φίλοι προπίνουσι vitiose. — V. 264. ὥσθ' ἅμα θ', bcdefKmn ὡς θαμά θ', I ὡς θ' ἁμά θ', in m. g ἦδ' pro ὥσθ', et φιλεῖ pro φέρει, quod Hermann in θέρει, Goeller in φλέγει mutavit. Sauppe coni. ψυχρόν μοι πάρα· τῆς δὲ . . . οἷς ἅμα . . . γοῶσ' ἀφαρεῖ coll. Hesych. ἀφαρεῖ· ἱδροῖ, ἀνιμᾶται, ubi ὑδρεύει corrigit, Hertzberg οἷς θ' ἅμα cum Schneidewino, Brunck ἡ δέ θ' ἅμ' . . . γοῶσα καλεῖ. Ahrens omnem locum sic conformavit: ψυχρὸν τὸν παρὰ τῇδε φίλοι κλίνουσι τοκῆες, ὥσθ' . . . γοῶσ' ἀφορᾷ (haec novissima probavit Hartung), O. Schneider: ψυχρὸν γάρ μοι τῆσδε φίλοι πνείουσι τοκῆες, ὥσθ' . . . γοῶσα θροεῖ. — V. 265. περὶ A, παρὰ rel. — βαλὼν Hermann, v. λαβὼν, — V. 267. γνωτή, A γνῶτ' εἰ. — γε Bekker, τε A, om. rel. — ἀλλοτρίη, K ἀλλοτρία. Locus corruptus, quem Hartung ita conformavit: Ἄγνωτος πενίη τε καὶ ἀλλοτρίη περίεισιν. — V. 269. ἐπίμυκτος A, ἐπίμικτον KO, ἐπίμικτος rel. — V. 270. ἐχθρὴ A, ἐχθρὰ rel. — γίνεται, v. γίγνεται. — V. 271—8 Hartung *Mimnermo* tribuit.

γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ νεότητ' ἔδοσαν·
τῶν πάντων δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτου τε
καὶ πασέων νούσων ἐστὶ πονηρότατον,
παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις,
χρήματα δ' ἐγκαταθῇς, πόλλ' ἀνιηρὰ παθών,
τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι,
καὶ στυγέουσ' ὥσπερ πτωχὸν ἐπερχόμενον.

Εἰκὸς τὸν κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν,
μηδεμίαν κατόπισθ' ἁζόμενον νέμεσιν·
δειλῷ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῷ πάρα πόλλ' ἀνελέσθαι
παρ ποδός, ἡγεῖσθαί θ' ὡς καλὰ πάντα τίθει.

Ἀστῶν μηδενὶ πιστὸς ἐὼν πόδα τῶνδε πρόβαινε,
μήθ' ὅρκῳ πίσυνος μήτε φιλημοσύνῃ.
μηδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλῃ παρέχειν βασιλῆα μέγιστον
ἔγγυον ἀθανάτων, πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων.

Ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κακοψόγῳ ἁνδάνει οὐδέν·
ὡς δὲ τὸ σῶσαι οἱ πολλοὶ ἀνολβότεροι.

V. 273. δὲ κάκιστον, Schneidewin δ' ὃ κάκιστον. — V. 274. πονηρότατον, Hartung πονηρότερον scripsit. — V. 275. ἐπεὶ, A ἐπιθρέψαιο. — ἄρμενα, gKm ἅρμενα. — πάντα om. pr. n. — παράσχοις, g παρέσχοις. — V. 276. ἐγκαταθῇς, conieci εἰ καταθῇς, Hartung coniecit καὶ ἄρμενα πάντα παρασχὼν χρήματα κατθείης. — ἀνιηρὰ, cg ἀνιαρά. — V. 277. καταρῶνται, f καταρῶν. — V. 278. ἐπερχόμενον, A ἐσερχόμενον. — V. 279. εἰκὸς τὸν, fort. εἰκός τοι. — V. 280. κατόπισθ' A, κατόπιν rel. — V. 281, ἀπάλαμνα, n ἀπ' ἄλαμνα. — βροτῷ, βροταί A. — πολλ' ἀνελέσθαι, Emperius πολλὰ μέλεσθαι. — V. 282. θ', n δ'. — τίθει, vulgo τιθεῖ. — V. 283. τῶνδε Hermann, v. τόνδε. Emperius permire ποδαποῖδε (aliquo). — πρόβαινε, K προβαίνει. — V. 284. φιλημοσύνῃ, bfm φιλομοσύνῃ, cg συνημοσύνῃ. — V. 285. ἐθέλῃ A, ἐτέλει c, ἐθέλει rel., Iacobs ἐθέλοι. — V. 286. ἔγγυον, K ἔγγιον. Post eam vocem interpungunt bcdefhlmn. — ἐθέλων, Hartung ἔθελε requirit. — V. 287. κακοψόγῳ, K κακούργῳ, Boissonade καλοψόγῳ, mihi φιλοψόγῳ scribendum videtur, Emperius ἓν μὲν γ. π. ὧδ' ἀκροψόγῳ. — V. 288. A ὡς δετοσωσαιεὶ πολλοὶ ἀν. et K ἀναιβότεροι, Boissonade ἐς δὲ τὸ σῶσαι ἀεί, Kayser ὡς δὲ καὶ ὀρθῶσαι π. ἀνολβοτέρῃ, Hermann ὡς δέ τις (ἁνδάνει), ὡς αἰεὶ πολλὸν ἀνολβότερος, Hartung ἐς δὲ τὸ σῶσαι τοὶ πολλοὶ ἀνολβότεροι, Emperius ἐς δὲ τὸ σῶς εἶναι πολλὸν ἀνολβοτέρῃ, Schoemann ὥστε δὲ σῶς εἶναι πολλῷ ἀνολβότερος, Welcker ὥσθ' οἱ σῶες ἀεὶ (Schneidewin σῶς αἰεὶ) π. ἀ., Orelli ἐς δὲ τὸ σῶν αἰεὶ, Ahrens οὐδ' ἔτος, ὡς αἰεί. Olim suspicatus sum δὶς δὲ τόσως (cf. Eurip. Rhes. v. 159) αἰεὶ πολλοὶ ἀνολβότεροι, sed possunt alia coniici, velut ὡς ἐτὰ νώσασθαι (cf. Hesych. ἐτά, ἀληθῆ, ἀγαθά, et ἐτεά, ἀγαθά, ἀληθῆ) sive ὡς νώσασθ' αἰεὶ πολλοὶ ἀνολβότεροι. Certe ἄνολβος hic hominem stolidum significat, ut est apud Soph. Aiac. 1135. Antig. 1033.

Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν
ἀνδρῶν· ἡγέονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμοις·
αἰδὼς μὲν γὰρ ὄλωλεν· ἀναιδείη δὲ καὶ ὕβρις
νικήσασα δίκην γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει.

Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται, ἀλλά μιν ἔμπης
καὶ κρατερόν περ ἐόντ' ἀγρεῖ ἀμηχανίη.

Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾶν χαλεπώτατον ἄχθος,
φθεγγόμενος δ' ἀδαής, οἷσι παρῇ, μέλεται,
ἐχθαίρουσι δὲ πάντες, ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις
ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει.

Οὐδεὶς λῇ φίλος εἶναι, ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται,
οὐδ' ᾧ κ' ἐκ γαστρός, Κύρνε, μιῆς γεγόνῃ.

Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴσθι καὶ ἁρπαλέος καὶ ἀπηνής
λάτρισι καὶ δμωσὶν γείτοσί τ' ἀγχιθύροις.

Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν,
τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἔστ' ἂν ἐς ὀρθὰ βάλῃς.

Τοὶ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
ἀλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην

V. 289. *γίνεται*, v. *γίγνεται*. — V. 290. *ἀνδρῶν· ἡγέονται* Bekker, *ἀνδρῶηγέονται* A, *ἀνδρων γίνονται* rel. — *ἐκτραπέλοισι*, l *ἐκτροπάλοισι*. Fort. *εὐτραπέλοισι*. — *νόμοις* A, *νόμοι* K, *νόμος* rel. — V. 291. *ἀναιδείη*, c *ἀναιδίη*. — V. 292. *ἔχει*, K *ἕλει*. — V. 293. *δαίνυται*, cfKm *δαίνυνται*. — *μιν*, K *μήν*. — V. 294. *ἐόντ' ἀγρεῖ* scripsi, *ἐόντ' αἷρει* A, *ἐόνθ' αἱρεῖ* rel. — V. 296. Brunck *ἀαδής*, Turnebus *πέλεται*, Emperius *φθεγγομένου δ'*, *ἀλέης*, *οἷσι παρῇ*, *μέλεται* (*fuga cordi est*, *quibuscunque adest*), Hartung *ἄσαρὸς* (vel *ἀσαρῆς*) *τοῖσι*, quod interpretatur *nauseam* sive *fastidium movens*. — V. 297. *πάντες*, A *πάντας*. — *ἀναγκαίη*, Pierson *ἀνιηρή*, sed fort. potius *ἐπίμυξις* scrib. — V. 299. *οὐδεὶς λῇ* scripsi, idem Sauppe coniecit, A *οὐδεὶς δή*, rel. *οὐδ' ἐθέλει*, Hermann *οὐδεὶς δὴ φίλος ἐστίν*, Schneidewin *οὐδεὶς δὴ φίλος αἰεὶ*. — V. 300. *ᾧ κ'* scripsi suadente Bekkero, A *ὠκ'*, rel. *ἦν*. — *μιῆς* scripsi, v. *μιᾶς*. — *γεγόνῃ* A, rel. codd. *γεγόνει*. — V. 301. *πικρὸς*, m *μικρὸς*. — *ἁρπαλέος* A, v. *ἀργαλέος*, quod frustra tuetur Hecker deinde corrigens *ἐνηής*. — V. 302. *λάτρισι*, *λάτροις* K et corr. g, *λάτροισι* bcm et pr. g. — V. 303. *κιγκλίζειν*, K *κιγχλίζειν*. — V. 304. *βάλῃς* Aldina, codd. ut videtur omnes *λάβῃς*. Emperius *ὄρθ' ἐλάσῃς*. — V. 305. *τοί* A, rel. *οἱ*. — *πάντως*, A *πάντες*, h *παντός*. In l omissi sunt v. 305—352, sed 305—328 (*θνητοῖς*) a rec. manu additi. — V. 306. *ἄνδρεσσι*, cf *ἄνδρεσι*, e *ἄνδρες*.

ἔργα τε δειλ' ἔμαθον καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν, 401
ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

Ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος εἶναι,
πάντα δέ μιν λήθειν ὡς ἀπεόντα δοκοῖ·
εἰς δὲ φέροι τὰ γελοῖα, θύρηφι δὲ καρτερὸς εἴη,
γινώσκων ὀργὴν ἥν τιν' ἕκαστος ἔχει.

Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι, ἐν δὲ δικαίοις
πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιότατος.

Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·
ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί,
χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

Κύρν' ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεί,
τολμᾷ δ' ἔν τε κακοῖς κείμενος ἔν τ' ἀγαθοῖς.
εἰ δὲ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσῃ,
ἀφραίνων κακίην οὐ δύναται κατέχειν.

Μή ποτ' ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἄνδρ' ἀπολέσσαι
πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαιβολίῃ.

V. 307. *τε*, gh *δὲ*, e *τοι*. — V. 308. *ἔτυμα*, c *ἕτοιμα*. — V. 309. *εἶναι* A, rel. *ἴσθι*, Hermann *εἴη*. — V. 310. *λήθειν*, bcfm *λήθην*. — *δοκοῖ* Geel, *δοκεῖ* Bekker, *δόκει* codd. — V. 311. *εἰς δὲ*, c *εἰ δὲ*, g corr. *εἶδε*, Kayser et Emperius *εὖ δέ*. — *φέροι τὰ* A, *φέρει τὰ* bfm, *φέρειν τὰ* eg, *φέροιται* h, O quid habeat incertum. Hartung *φέροιτο* scripsit. — *θύρηφι*, A *θύρηιφι*. — *δὲ* om. A. — *καρτερὸς*, K *κρατερὸν*. — *εἴη* AO, *εἴης* rel. Ahrens *εἰ δὲ φέροιτο γελοῖα, θύρηφί κε*, O. Schneider *πάντα τέ μιν . . . δοκεῖ, εἴς τε φέρει . . . εἴης*. — V. 312. *γινώσκων*, v. *γιγνώσκων*. Ceterum videntur versus transponendi: *ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀ. π. εἶναι, γινώσκων ὀ. ἥ. ἕ. ἔ. εἰς δὲ φέροι τὰ γ. θ. δὲ κ. εἴη, πάντα δέ μιν λ. ὡς ἀ. δ.* — V. 313. *μὲν*, g *γάρ*. — V. 315–8 *Solonis* sunt, vid. Eleg. fr. 15, ubi *πολλοὶ γὰρ πλουτεῦσι . . . αὐτοῖς οὐ διαμ. . . . ἔμπεδόν ἐστιν* legitur. Ex Theognide affert Stob. I 16, ubi v. 316 vulgo *τούτων*. — V. 318. *χρήματα δ'*, c *χρήματ'*. — *ἄλλοτε*, A *ἄλλοτέ τ'*. — V. 319–22 affert Stob. XXXVII 3. — V. 319. *ἔχει* om. fm. — *ἔμπεδον*, f *ἔμπαιδον*. — *αἰεί*, n *ἀεί*. — V. 320. Inverso ordine bcdefghmn et Stob. *ἔν τ' ἀγαθοῖς κείμενος ἔν τε κακοῖς* recte: hoc enim ordine alias quoque utitur hic poeta. — V. 321. *ὀπάσσῃ* A et Stob., *ὀπάσσει* rel. — V. 322. *κακίην*, Stob. *βίοτον*. — V. 323. *σμικρᾷ*, antea *σμικρῇ* edidi. — *ἀπολέσσαι* A, *ἀπολέσῃς* C, *ἀπολέσσῃς* rel., Hecker *ἀποειπεῖν*, Hartung *ἀπολῦσαι*, fort. legendum *ἀποθέσθαι*, quod postea etiam Hecker proposuit. — V. 324. *διαιβολίῃ* scripsi, v. *διαβολίῃ*.

εἴ τις ἁμαρτωλοῖσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῷτο,
οὔ ποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι οὐδὲ φίλοι
εἶεν· ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἕπονται 402
θνητοῖς, Κύρνε· θεοὶ δ' οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.

Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἷλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων,
Κύρνε, σὺν ἰθείῃ θεῶν δίκῃ ἀθανάτων.

Ἥσυχος, ὥσπερ ἐγώ, μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσίν,
μηδ'·ἑτέροισι διδούς, Κύρνε, τὰ τῶν ἑτέρων.

Μή ποτε φεύγοντ' ἄνδρα ἐπ' ἐλπίδι, Κύρνε, φιλήσῃς·
οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βὰς γίνεται αὐτὸς ἔτι.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· πάντων μέσ' ἄριστα· καὶ οὕτως
ἕξεις, Κύρν', ἀρετήν, ἥντε λαβεῖν χαλεπόν,

Ζεύς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν, οἵ με φιλεῦσιν,
τῶν τ' ἐχθρῶν μεῖζον, Κύρνε, δυνησόμενον.
χοὔτως ἂν δοκέοιμι μετ' ἀνθρώπων θεὸς εἶναι,
εἴ μ' ἀποτισάμενον μοῖρα κίχοι θανάτου.

Ἀλλὰ Ζεῦ τέλεσόν μοι Ὀλύμπιε καίριον εὐχήν·
δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καί τι παθεῖν ἀγαθόν.

V. 325. ἁμαρτωλοῖσι KO, ἁμαρτωλῇσι rel. — φίλων, Hartung φίλοις requirit. — V. 326. ἄρθμιοι, K ἀρίθμιοι. — V. 327. ἕπονται, Ruhnken πέλονται, sed fort. ἐπ' ἀνθρώποισι legendum, similiter Emperius ἅμ' ἀνθρ. commendavit. — V 328. θεοί, Schneidewin κακοί, quod non magis conveniens quam quod Hartung suasit ἄδικοι: ego etiam nunc teneo quod olim proposui θεοὶ δ' οὖν ἐθέλουσι φέρειν. — V. 329. εὔβουλος, ante εὔβουλός θ' edidi, Hermann εὔβουλος δ', Iacobs ὢν εὔβουλος ἕλεν, Hartung ὢν δ' εὔβουλος ἕλεν. — εἷλεν, n ἕλεν. — ταχὺν, m pr. τραχὺν. — V. 330. ἰθείῃ K, εὐθείῃ rel. — V. 331. 332. Stob. XV 6 ubi ἥσυχος om. — ἑτέροισι, gK ἑτέροις, Hartung μηδετέροισι. — διδούς, Stob. δίδου, quod probavit Nauck. Locus corruptus, coni. μηδετέρωσε δίου, i. e. *neve dextrorsum neve sinistrorsum aliorum vestigia sequere.* Post h. v. iterat A v. 211. 212. — V. 333. ἄνδρα, Hermann ἀνέρ', fort. ἄνδρ' ἐπὶ ἐλπίδι. — φιλήσῃς, g φιλήσεις. — V. 234. γὰρ om. f. — γίνεται, v. γίγνεται. — αὐτός, fort. αὖτος. — V. 337. τε, e δέ. — δοίη, K δώῃ, Iacobs θείη. — V. 338. μεῖζον, Κύρνε, hK κύρνε μεῖζον. — δυνησόμενον, Sauppe δυνησαμένῳ, Hermann δυνησομένην, Boissonade δυνησομένων, Geel ὀδυνησομένων, fort. cum Schaefero δυνησομένῳ, antea Κύρν' ὀδυνησέμεναι conieci. — V. 339. ἀνθρώπων, Brunck ἀνθρώποις. — V. 340. εἴ μ' A, εἰ μή KO, ἤν rel. — κίχοι Hermann, v. κίχῃ. — V. 341. Ζεῦ, beefgKm Ζεύς. — καίριον, Emperius κύριον.

τεθναίην δ', εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνέων
εὑροίμην, δοίην δ' ἀντ' ἀνιῶν ἀνίας·
αἶσα γὰρ οὕτως ἐστί· τίσις δ' οὐ φαίνεται ἡμῖν
ἀνδρῶν, οἳ τἀμὰ χρήματ' ἔχουσι βίῃ
συλήσαντες· ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην,
χειμάρρῳ ποταμῷ πάντ' ἀποσεισάμενος· 403
τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν· ἐπί τ' ἐσθλὸς ὄροιτο
δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε.

Ἆ δειλὴ πενίη, τί μένεις προλιποῦσα παρ' ἄλλον
ἄνδρ' ἰέναι; μὴ λήν οὐκ ἐθέλοντα φίλει·
ἀλλ' ἴθι καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμέων
αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες,
εὖτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν·
ὡς δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὣς δὲ καὶ αὖτις
ἐκδῦναι πειρῶ, θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

Μηδὲ λίην ἐπίφαινε· κακὸν δέ τι, Κύρν', ἐπιφαίνων
παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.

V. 343. *κακῶν*, hK, *κακόν*. — *μεριμνέων* A, *μεριμνάων* O, *μεριμνῶν* rel. — V. 344. *δοίην δ'* Ae, *δοίην τ'* gK, quod praetulit Hartung, *δοίη τ'* bcdfhmn, vulgo ex Turnebi coni. *δοίης δ'*. — V. 346. *τἀμά*, A *τ' ἅμα*. — V. 347. *κύων*, g in m. *κιών*, Ahrens *κακῶν*. — V. 348. *χειμάρρῳ*, cn *χειμάρρῳ*. — *ἀποσεισάμενος*, Hartung *ἀποερσάμενος*. — V. 349. *ἐπί*, n *ἐπεί*. — *ὄροιτο* A, *ἄρητο* h (a pr. m. *ἄρηται*), rel. *ἄροιτο*. Permire Emperius *ἐπεὶ ἐσθλὸς ὄροιτο δαίμων, ὅς κατ' ἐμὸν πᾶν τελέσειε τόδε*. — V. 350. *ὅς*, c *ὥς* et g apposito in m. *ὅς*. — V. 351. *ἆ*, begm et f in m. (a pr. m. *ἆ*) *ὦ*. — Geel coni. *τί μενεῖς; προλ. π. ἄλλον ἄνδρ' ἰέναι*, Hartung et Meincke *τί μ' ὀκνεῖς προλιποῦσα κτλ.* — V. 352. *μὴ λήν* scripsi, nisi malis *μὴ λήν μ'*, conf. Hesych. *λήν· λίαν*. Bekker *μὴ δή μ'*, A *μ' ην' δὴν*, KO *τί δή μ'*, rel. *τί δὲ δή μ'*. — *φίλει* Bekker, A *φιλεῖ* (sed acc. rec. add.), rel. *φιλεῖς*. Ahrens *δὴν δή μ' οὐκ ἐθέλοντι φιλῇ*. — V. 353. *ἡμέων* A, rel. *ἡμῶν*. — V. 355. *κἀσθλοῖσιν*, AKO *κεσθλοῖσιν*, unde in proecdosi *κἠσθλοῖσι* doricam formam restitui. — V. 356. *εὖτε*, A *οὔτε*. Videtur *οὕτως καὶ τούτων* vel *εἶτά σε* scribendum. — V. 357. *ὡς δέ περ*, antea ut Ahrens quoque coniecit *ὡς δὲ πρὶν* scripsi, Hermann *ὥσπερ δ'*. — *ἔλαβες*, fort. *ἔλαχες*. — *αὖτις*, A *αὖθις*, K *αὖ*. — V. 358. *θεοῖσιν*, A *θεοῖς*. — Hartung his continuo subiunxit proximum distichon v. 359—60, quod ipse olim verisimile existimabam. — V. 359. *λίην*, Kf pr. *λίαν*, Geel *ἀνίην*, Nauck *δύην*, ego conieci *μὴ πενίην ἐπίφαινε*: non tamen dissimulandum, contrarium convenientius esse: *secundam fortunam prae te feras, mala vero occultes*: itaque si probabile esset, Graecos etiam *εὐπελίη* pro *εὐηπελίη* dixisse (cf. Etym. M. 390, 42 ubi quod legitur *εἴρηται δὲ παρὰ τὸ πέλειν ὠπέλης καὶ ἐν συνθέσει εὐωπέλεια καὶ τροπῇ εὐηπέλεια, ἐναντίον τῷ κακηπέλεια*, scribendum *ἀπέλης* et *εὐαπελία*),

Ἀνδρός τοι κραδίη μινύθει μέγα πῆμα παθόντος,
Κύρν᾽· ἀποτιννυμένου δ᾽ αὔξεται ἐξοπίσω.

Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ᾽ ὑποχείριος ἔλθῃ,
τῖσαί νιν, πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος.

Ἴσχε νόον, γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέσθω·
δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὀξυτέρη. 404

Ἀστῶν δ᾽ οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ὅν τιν᾽ ἔχουσιν·
οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἁνδάνω οὔτε κακῶς·
μωμεῦνται δέ με πολλοί, ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ καὶ ἐσθλοί·
μιμεῖσθαι δ᾽ οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται.

Μή μ᾽ ἀέκοντα βίῃ κεντῶν ὑπ᾽ ἅμαξαν ἔλαυνε,
εἰς φιλότητα λίην, Κύρνε, προσελκόμενος.

Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις
τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν·
ἀνθρώπων δ᾽ εὖ οἶσθα νόον καὶ θυμὸν ἑκάστου·
σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ᾽ ὕπατον, βασιλεῦ.

proponerem εὐπελίην ἐπίφαινε, sed grammatici illam tantum formam testantur, quemadmodum etiam κακηπελίη, ὀλιγηπελίη, ἀνηπελίη dicebatur: εὐπαθίην ἐπίφαινε minus placet, itaque nescio an μηδὲν λὴν scribendum sit. — δέ τι, h δ᾽ ἔτι, A δέ τε. — ἐπιφαίνων παύρους Brunck, legebatur ἐπιφαίνειν· παύρους κτλ. Hartung vero scripsit μηδὲ λίην ἐπίφαινε κακόν· τί δὲ Κύρν᾽ ἐπιφαίνοις; παύρους κτλ. — V. 361. τοι, bcdeghmn τι. — V. 362. ἀποτιννυμένου, d ἀποτῖννυμένου, cghKlnO ἀποτιννυμένου, bfm ἀποτινναμένου, e ἀποτινουμένου. — αὔξεται, c αὔξετ᾽. — ἐξοπίσω, fort. ἐξαπίνης. — V. 363. κώτιλλε, K κωτίλε. — δ᾽ om. A. — V. 364. τῖσαί νιν, K τί σαίνειν. — μηδεμίαν, KO μηδεμίην. — V. 365. ἴσχε, A ἴσχι, m ἔσχε. Deinde A νόῳ (unde Ahrens ἴσθι νόῳ), γλώσσης δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέστω, quod fortasse aliquis praeferat, sed conf. Aesch. Suppl. 194. φθογγῇ δ᾽ ἑπέσθω πρῶτα μὲν τὸ μὴ θρασύ. Reliquam possis lect. cod. A defendere: Ἴσχε νόῳ, γλώσσης δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέσθω. Praeterea K μειλίχιον, l ἐπέσθω. Hartung Ἰσχνὰ νόῳ κτλ. scripsit. — V. 366 cf. infra v. 1030. Hartung hunc versum tanquam insiticium cancellis circumscripsit. — δειλῶν τοι, h δειλόν τι. — καρδίη, AbcdfhmnO κραδίη. Brunck transposuit ὀξυτέρη κραδίη. — V. 367 legebatur οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ἀστῶν, sed ἀστῶν δ᾽ οὐ δύναμαι γνῶναι νόον AO, qui repetunt hoc distichon infra post 1182, et K, qui rectius post 1186 iterat. — V. 368. ἔρδων, K ἔργον. — ἁνδάνω, A ἀνδρανω. — V. 369. 370 separavit Bekker, fm nihil nisi μωμεῦνται δ᾽ οὐδεὶς τῶν ἀσ. δύν. — δέ με, h δ᾽ ἐμέ. — ἠδὲ, h οἱ δὲ. — καὶ om. c. — V. 370. ἀσόφων, K σοφῶν. — V. 372. εἰς, K ἐς, qui alias εἰς solet exhibere. — V. 373—92 fortasse *Solonis* sunt (vide quae dixi in Mus. Rhen.), sed in arctum non satis prudenter redacta.

πῶς δή σευ, Κρονίδη, τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτροὺς
ἐν ταὐτῇ μοίρῃ τόν τε δίκαιον ἔχειν,
ἤν τ' ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῇ νόος, ἤν τε πρὸς ὕβριν
ἀνθρώπων ἀδίκοις ἔργμασι πειθομένων;

Οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
οὐδ' ὁδὸν ἥν τις ἰὼν ἀθανάτοισιν ἅδοι.

Ἔμπης δ' ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα· τοὶ δ' ἀπὸ δειλῶν
ἔργων ἴσχονται θυμόν, ὅμως πενίην
μητέρ' ἀμηχανίης ἔλαβον, τὰ δίκαια φιλεῦντες,
ἥ τ' ἀνδρῶν παράγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην,
βλάπτουσ' ἐν στήθεσσι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης·
τολμᾷ δ' οὐκ ἐθέλων αἴσχεα πολλὰ φέρειν,
χρημοσύνῃ εἴκων, ἢ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
ψεύδεά τ' ἐξαπάτας τ' οὐλομένας τ' ἔριδας,
ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα· κακὸν δέ οἱ οὐδὲν ἔοικεν·
ἡ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκτει ἀμηχανίην.

Ἐν πενίῃ δ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὸν ἀμείνων
φαίνεται, εὖτ' ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχῃ·
τοῦ μὲν γὰρ τὰ δίκαια φρονεῖ νόος, οὗ τέ περ αἰεὶ

V. 377. δή, eg δέ. — σευ, eilefhlmn σεῦ, Wassenberg Ζεῦ, Bekker σοι. — V. 375. ταὐτῇ, Ahn ταύτῃ. — τόν τε, A τὸν δέ. — V. 379. τρεφθῇ Neander et Brunck, libri τερφθῇ. — V. 380. ἔργμασι, KO ἔργασι, eg ἔρμασι. — πειθομένων, Hermann πειθόμενος, et hoc distichum post v. 382 ponendum esse censet, quam transpositionem qui probavit Ahrens coniecit praeterea: ἄνθρωποι δ' ἀδ. ἔ. πειθόμενοι Ἔμπης ὄλβον κτλ. quem secutus est Hartung, qui quidem πειθομένων servavit. — V. 381. 382 Bekker et a praecedentibus et a subsequentibus separavit, Emperio hoc distichon insiticium videtur, itaque versui 380 statim subiungit v. 383 seqq. — V. 381. ἔστι, A ὅστις. — V. 382. ὁδὸν Abdfhmn, ὁδὸς vulgo. — τις AOl, τιν' reliqui. — V. 384. ἴσχονται, befgm ἴσχωνται, A ἴσχοντες, quod si probaveris, scribendum videtur: τὰ δίκαια φιλεύντων ἥτ' ἀνδρῶν παράγει θυμὸν ut Ahrens coniecit, vel φιλεῦντος . . . ἀνδρὸς. — ὅμως, edefglmn ὁμῶς. — πενίην AK, quod Brunck coniecit, πενίης reliqui, O ambiguus. — V. 385. ἀμηχανίης, g ἀμηχανίην. — V. 386. παράγει A, quod Meineke coniecerat, προάγει reliqui. — V. 387—92 Hartung a prioribus separavit tanquam alienos. — V. 387. κρατερῆς, e καρτερῆς. — V. 388. αἴσχεα, K αἴσχιον. — V. 389. ἣ δή, el ἤδη. — V. 391 et 392 Ahrens alienos ab h. l. esse censet, Emperio v. 392 spurius videtur. — V. 392 τίκτει, K τίκτε. — V. 393. ὅ τε π., g ex corr. τότε π. — V. 394. εὖτ', eg ἔστ'. — κατέχῃ, el κατέχει. — V. 395. τὰ δίκαια φρονεῖ A, τ' ἄδικα φρονέει reliqui. — οὗ τε, plerique οὔτε, Emperius ἠδέ οἱ αἰεὶ coniecit, Ahrens τοῦ μὲν πὰρ τὰ δ. φρονῇ νόος, οὐδέ οἱ αἰεὶ.

ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπεφύῃ·
τοῦ δ' αὖτ' οὔτε κακοῖς ἕπεται νόος οὔτ' ἀγαθοῖσιν·
τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ τά τε καὶ τὰ φέρειν.

Αἰδεῖσθαι δὲ φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσήνορας ὅρκους
ἐντρέπευ, ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενος.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
ἔργμασιν ἀνθρώπων· πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
σπεύδει ἀνήρ, κέρδος διζήμενος, ὅν τινα δαίμων
πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει,
καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ᾖ κακά, ταῦτ' ἀγάθ' εἶναι
εὐμαρέως, ἃ δ' ἂν ᾖ χρήσιμα, ταῦτα κακά.

Φίλτατος ὢν ἥμαρτες· ἐγὼ δέ τοι αἴτιος οὐδέν,
ἀλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.

Οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω 406
αἰδοῦς, ἥ τ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.

Οὐδενὸς ἀνθρώπων κακίων δοκεῖ εἶναι ἑταῖρος,
ᾧ γνώμη θ' ἕπεται, Κύρνε, καὶ ᾧ δύναμις.

Πίνων δ' οὐχ οὕτως θωρήξομαι, οὐδέ με οἶνος
ἐξάγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.

V. 396. *ἰθεῖα*, KO *ἰθείη*. — *ἐμπεφύῃ*, A *ἐμπεφύιη*, K *ἐμπεφύκει*. — V. 397. *τοῦδ'*, fort. *τῷδ'*, ut sententia sit: *illi neque in adversis neque in secundis rebus est prudentia*, quemadmodum *ἕπεσθαι* dictum est v. 410 et 412. — *αὖτ'* A, *αὖ* reliqui. — *κακοῖς*, l *κακοῖσιν*. — V. 398. *τά τε*, g *τάδε*, AO *τὰ δὲ*. — V. 400. *ἐντρέπευ* scripsi, Brunck *ἐντρέπου* vel *ἐντρέπε'*, legebatur *ἔντρεπε δ'*, A *ἐντραπελ'*, hinc Bekker scripsit *Εὐτράπελ'*. — *ἀλευάμενος*, A *ἀλευάμενον*, O. Schneider *ἀλευόμενος*. — V. 401—448 om. l. — V. 401—406 fortasse *Phocylidis* sunt: clari alicuius poetae esse etiam id argumento est, quod Sophocles Antig. 610 hunc potissimum locum videtur respexisse. — V. 402. *ἔργμασιν*, g *ἔργμασιν*, c *ἔρμασιν*. — *δ' εἰς ἀρετὴν*, Ahrens *δ' εἰς ἀάτην*, Sauppe *δὴ ἀνέδην*, Iacobs *δ' εἰς ἀπάτην*. — V. 404. *πρόφρων*, olim *πάρφορον* conieci, sed conf. Hesiod. Op. 665. — *εἰς*, b *ἐς*. — V. 407. *φίλτατος ὢν* corruptum videtur: conieci aliquando *φίλταθ', ὅσων ἥμαρτες*. — *τοι*, A *σοι*. — V. 408. *ἔτυχες*, A *ειαμείνω* (ex versu seq.). — V. 409 conf. ad. v. 1161. — *παισὶν*, A *παισι*. — *καταθήσῃ*, AKO *καταθήσει*, Brunck *καταθήσεις παισὶν ἀμείνω*. — V. 411. *οὐδενὸς* et *δοκεῖ* A, *μηδενὸς . . . δόκει* reliqui. — *κακίων*, g *κακίας*. — V. 413. *οὕτως* Abcdfglmnu, vulgo *οὕτω*. — *θωρήξομαι*, bcdfhmn et pr. g *θωρύξομαι*. — *με*, A *μετ'*, *μέ γ'* KO, fuit antiquitus *με Ϝοῖνος*, Hermann *οὐδ' ἐμέ γ'*. — V. 414. *ἐξάγει*, *ἐξαρεῖ* Ahrens et Emperius. — V. 415—18 infra post v. 1164

Οὐδέν' ὅμοιον ἐμοὶ δύναμαι διζήμενος εὑρεῖν
πιστὸν ἑταῖρον, ὅτῳ μή τις ἔνεστι δόλος·
ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι ὥστε μολίβδῳ
χρυσός, ὑπερτερίης δ' ἄμμιν ἔνεστι λόγος.

Πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
σιγῶ, γινώσκων ὑμετέρην δύναμιν.

Πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται
ἁρμόδιαι, καί σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει·
πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον ἄμεινον,
ἐσθλὸν δ' ἐξελθὸν λώϊον ἢ τὸ κακόν.

Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου· 407
φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι,
καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον.

Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾷον βροτόν, ἢ φρένας ἐσθλὰς

repetunt AO, v. 415—6 Ibid. K iterat. — V. 415. *οὐδέν'*, AKO infra p. v. 1164 *οὔτιν'*. — *ὁμοῖον* bcdefgmn, *ὅμοιον* reliqui. — V. 416. *ὅτῳ*, h *ὅτι*. — V. 417. *παρατρίβομαι ὥστε*, AO infra *παρατριβόμενος τε* et deinde *δ'* post *ὑπερτερίης* omittunt. Pro *παρατρίβομαι* Hartung *παραβάλλομαι* desiderat. — V. 418. *ἄμμιν*, Dindorf *ἡμῖν*. — *λόγος* A et fort. d, rel. *νόος*. — V. 420. *γινώσκων*, v. *γιγνώσκων*. — *ὑμετέρην* Hermann, v. *ἡμετέρην*. — V. 421—4 affert Stob. XXXVI 1. — V. 421. *ἀνθρώπων* AKO et Stob., *ἀνθρώποις* rel. Deinde Stob. *θύρα οὐκ ἐπίκειται ἁρμοδίη*. — V. 422. *σφιν*, e *σφι*. — *μέλει*, e *μέλλει*. Stob. *ἀλάλητα* (B m. s. Trinc. *ἀλάληλα*) *πέλει*, Gcel *πολλ' ἀλάλητα μέλει*. — V. 423. *τὸ*, bcdh *τὸν*, e *τε*. Hartung *κρύφιον* pro *τὸ κακὸν* coniecit. — *ἔνδον ἄμεινον*, Stob. *ἔνδοθεν ἦλθεν*. — V. 424. *ἐξελθὸν*, Ach *ἐξελθὼν*, Stob. *ἐξελθεῖν*. Versus corruptus. Poeta videtur dixisse: *bonum, quod divulgatum, plus nocuit, quam malum*. — V. 425—8 affert Sext. Emp. Hypot. III p. 175. Stob. CXX 4. Clem. Al. Str. III 432. Theodoret V p. 71, 15. Suid. v. *ἀρχὴν ἰᾶσθαι*. Cf. etiam Diogen. III 4. Macar. II 45. Apostol. III 85. Fuerunt antiqui versus, quos Midae Silenus ferebatur olim dixisse, *Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον, φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι*, quos imitatur Theognis, conf. quae monui Anal. Alex. I p. 22. — V. 425. *πάντων*, Sext. Stob. Suid. Stob. Paroemiogr. et ap. Theod. Vb *ἀρχήν*. — V. 426. *ἐσιδεῖν*, Clem. Theod. *ἐσορᾶν*, Sext. cod. Vrat. *ἰδέειν*, Macar. *ἐπιδεῖν*. — *αὐγάς*, K *αὐγὰν*. — *ὀξέος*, Hecker *ὠκέος*. — V. 427. *Ἀΐδαο*, bdfmn *ἀΐδα*. Respicit Plut. consol. ad uxor. c. 10. — V. 428. *γῆν ἐπαμησάμενον*, insolenter dictum, nam alias de cognatis, qui mortuum sepeliunt, dici solet *ἀμᾶσθαι γῆν*, vid. Herod. VIII 24. Anth. Pal. VII 404 et 416: et diversum quoque est, quod dicit Antipater ib. VII 241: *πολλὰ τιθηνητὴρ ὀλοφύρατο, χερσὶν ἀμήσας Ἀνδρομάχοις δνοφερὰν κρατὸς ὕπερθε κόνιν*. Quare placet Sexti lectio *γαῖαν ἐφεσσάμενον*, sive *ἐπιεσσάμενον* malis. Cf. Pind. Nem. XI 21. — V. 229. *φῦσαι*, A *φαῦσαι*.

ἐνθέμεν· οὐδείς πω τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
ᾧ τις σώφρον' ἔθηκε τὸν ἄφρονα, κἀκ κακοῦ ἐσθλόν·
εἰ δ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ' ἔδωκε θεός,
ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν,
πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον·
εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα,
οὔ ποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός,
πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν· ἀλλὰ διδάσκων
οὔ ποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ' ἀγαθόν.

Νήπιος, ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσιν,
τὸν δ' αὐτοῦ ἴδιον οὐδὲν ἐπιστρέφεται. 408

Οὐδεὶς γὰρ πάντ' ἐστὶν ἀνόλβιος· ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
τολμᾷ ἔχων τὸ κακόν, κοὐκ ἐπίδηλος ὅμως·

V. 430. πω om. A. — V. 431. ᾧ τις scripsi, A ὁ τις, rel. ὅστις. — σώφρον', C σώφρων. — κἀκ κακοῦ K, κἀκοῦ A, καὶ κακοῦ bcdfhmn, καὶ κακὸν rel. — V. 432. εἰ δ', KO οὐδ', et sic affert hunc versum Clearchus Athen. VI 256 C. Plut. Quaest. Plat. I 3. Dio Chrys. I p. 2. — γ' om. cg. — V. 433. ἀτηρὰς, AKO ἀτειρὰς. — V. 434 affert Aristot. Eth. Nic. X 9. — V. 435—8 vulgo separant a praecedentibus, sed pertinere ad eandem elegiam, quamquam graviter immutata, docet Plato Menone p. 95 E: ἐν ἄλλοις δέ γε ὀλίγον μεταβάς (quod indicio est, hanc elegiam non ita longo intervallo separatam fuisse a. v. 33 seqq.), εἰ δ' ἦν ποιητόν τε (φησὶν) καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα, λέγει πως ὅτι πολλοὺς ἂν μ. κ. μ. ἔφερον οἱ δυνάμενοι τοῦτο ποιεῖν, καὶ οὔ ποτ' ἐξ ἀγαθοῦ..... ἄνδρ' ἀγαθόν. Itaque scripserat poeta:

οὐδ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ' ἔδωκε θεὸς
ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν.
— — — — — — —
εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα,
πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον
— — — — — — —
κοὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ κτλ.

quod firmat Aristotel. εἰ μὲν οὖν ἦσαν οἱ λόγοι αὐτάρκεις πρὸς τὸ ποιῆσαι ἐπιεικεῖς, πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους δικαίως ἔφερον κατὰ τὸν Θέογνιν, καὶ ἔδει ἂν τούτοις πορίσασθαι. Cf. Mus. Rhen. T. III p. 409. — V. 435. τε, c τι. — V. 436. ἔγεντο, f et Platon. codd. ἐγένετο. — V. 438. ποιήσεις, A ποιήσει. — V. 440. τὸν, AO τῶν. — αὐτοῦ, bdfhmnq αὑτοῦ. — ἴδιον, AKO κίδιον. Fuit antiquitus Ϝίδιον scriptum. Iacobs vero ut videtur τῶν δ' αὐτοῦ ἰδίων, Hermann τῶν αὐτοῦ δ' ἰδίων, alius τῶν δ' αὐτ' οἰκιδίων, Kayser τῶν δ' αὖ κηδείων, Orelli τῶν δ' αὐτοῦ κλήδων, Hartung τῶν αὐτοῦ δ' ἴδιόν γ', ego olim conieci, quod iam ante Ahrens, τῶν δ' αὐτοῦ κηδέων. Ancipitem syllabam qui removero vult, poterit etiam legere: τὸν δ' αὐτοῦ ἴδιον μηδὲν ἐπιστρέφεται. — V. 441. γὰρ A, om. OK, τοι rel., sed infra post 1162 omnes γάρ. — ἐστὶν ἀνόλβιος scripsi, vulgo ἐστὶ πανόλβιος, Hartung οὐδεὶς γὰρ Κύρν' ἐστὶ πανόλβιος legendum suspicatur. — V. 442. ἔχων AO, ἔχειν rel. — ἐπίδηλος, AO infra ἐπίδηλον. — ὅμως, A ὁμῶς. Conieci κοὐκέτι

δειλὸς δ' οὔτ' ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται οὔτε κακοῖσιν
θυμὸν ὁμῶς μίσγειν· ἀθανάτων δὲ δόσεις
παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ', ἀλλ' ἐπιτολμᾶν
χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν.

Εἴ μ' ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ' ἄκρης
αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ῥεύσεται ἡμετέρης·
εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον
χρυσόν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῳ,
τοῦ χροιῆς καθύπερθε μέλας οὐχ ἅπτεται ἰὸς
οὐδ' εὐρώς, αἰεὶ δ' ἄνθος ἔχει καθαρόν.

Ὤνθρωπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος ὥσπερ ἀνοιης,
καὶ σώφρων οὕτως ὥσπερ ἄφρων ἐγένου,
πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν,
οὕτως ὥσπερ νῦν οὐδενὸς ἄξιος εἶ.

Οὔ τοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι·
οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται ὥστ' ἄκατος,
οὐδ' ἄγκυραι ἔχουσιν· ἀπορρήξασα δὲ δεσμὰ 409
πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.

Μή ποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον ἔχε, μηδὲ μενοίνα,
χρήμασι, τῶν ἄνυσις γίνεται οὐδεμία.

δειλὸν ὁμῶς, Hartung scripsit τολμᾷ ὁμῶς τὸ κακὸν, κοὐκ ἐπίδηλον ἔχων. — V. 443. οὔτ' ἀγαθοῖσιν ἐπ. οὔτε κακοῖσιν infra omnes, A etiam hic, ubi illi οὔτε κακοῖσιν ἐπ. οὔτ' ἀγαθοῖσιν. — V. 444. ὁμῶς μίσγειν libri infra, hic ἔχων μίμνειν. Hartung coniecit ὁμὸν μίσγειν. — δὲ, Abdfmn et infra omnes τε. — V. 445. ἐπέρχοντ', O infra ἐπέρχεται. — ἐπιτολμᾶν, K utrobique ἐπιτιμᾶν. — V. 446. ἔχειν, Nauck et Hartung φέρειν, fort. ὀχεῖν. — V. 447. 448 affert Apost VI 70, 1, v. 449—50 idem VIII 7 d (ubi χρυσὸν om.). — V. 449. δέ με, A δ' ἐμέ. — V. 451. ἰὸς, K ἰὸν. — V. 452. αἰεὶ, G ἀεὶ. — V. 453. ὤνθρωπ' A, ἄνθρωπ' bedeghlmn, primis litteris carent fO. — ἀνοίης, cg ἀνίης. — V. 457—60 affert Athen. XIII 560 A. Stob. LXXI 2, Apost. XIII 39, 5. Eustath. Il. 1345, 56, prius distichum Clem. Alex. Str. VI 745. — V. 457. οὔτοι, h Eust. οὐ. — σύμφορόν ἐστι, g συμφερόν ἐστι, Adehn σύμφρον ἐστι, l σύμφρων ἔνεστι, O quid habeat inc., Eust. σύμφορός ἐστι, Clem. χρήσιμόν ἐστι. Possis σύμφρων coniicere, sed cf. Theophilum comicum ap. Athen. οὐ συμφέρων νέα 'στὶ πρεσβύτῃ γυνή· ὥσπερ γὰρ ἄκατος οὐδὲ μικρὸν πείθεται ἑνὶ πηδαλίῳ, τὸ πεῖσμ' ἀπορρήξασα δὲ ἐκ νυκτὸς ἕτερον λιμέν' ἔχουσ' ἐξευρέθη. — γέροντι, Eust. et epit. Ath. γεραιῷ. — V. 458. οὐ, ap. Ath. B τί et deinde ἄκοτος. — V. 459. ἄγκυραι, cg ἄγκυραν ut Athen. Eust. et vulgo Stob. (sed A Vind. Trinc. ἄγκυραι), l ἄγκυρας. — ἀπορρήξασα, ap. Stob. Trinc. ἀπορρήξασαι. — V. 461. ἐπ', l ἐν, om. cg. — νόον, possit aliquis νόημ' coniicere. — V. 462. χρήμασι coniungendum cum ἀπρή-

Εὐμαρέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν οὔτε τι δειλὸν
οὔτ' ἀγαθόν· χαλεπῷ δ' ἔργματι κῦδος ἔπι.

Ἀμφ' ἀρετῇ τρίβου, καί σοι τὰ δίκαια φίλ' ἔστω,
μηδέ σε νικάτω κέρδος, ὅ,τ' αἰσχρὸν ἔῃ.

Μηδένα τῶνδ' ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
μηδὲ θύραζε κέλευ' οὐκ ἐθέλοντ' ἰέναι,

κτοισι, non cum proximo priore verbo *μενοίνα*: sed haec verborum traiectio in antiquo poeta offendit: nam Alexandrini hanc licentiam frequentant, velut Theocr. XXVIII 6: *ὅπως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδών, κἀντιφιλήσομαι, Νικίαν χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν*, quae non debebat tentare Ahrens. XXIX 3: *κἠγὼ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ*, ubi item Meineke emendationem periclitatus est, item Epigr. 19, 1: *Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητάν*. Callimachus fr. 176: *τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα μήτηρ, οὐδ' ὤδιν', ἐννέα μῆνας* (*ὅλους*). apud Schol. Il. Σ 399: *οἱ δ' ἕνεκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς εἶπον ἔτικτεν*. fr. 306: *Μή με τὸν ἐν Δωδῶνι λέγοι μόνον οὕνεκα χαλκὸν Ἤγειρον*. fr. 445: (*Νεῖλος, ὃν*) *οὐδ' ὅθεν οἶδεν ὁδεύει θνητὸς ἀνήρ*, eandemque licentiam imitati sunt latini poetae, velut Catullus 44, 8: *tussim, Non immerenti quam mihi meus venter, Dum sumptuosus appeto, dedit, cenas.* Quae ex antiquioribus affert Lobeck Ai. v. 476 (quibus addas Eurip. Phoeniss. 386) pleraque alius generis sunt, itaque nescio an hic locus vitium contraxerit, poterat enim scribi *μή ποτ' ἐπ' ἀπρήκτοισι νόον ἔχε μήτε μενοινὴν χρήμασι'*, vel *νόον ἔχε μηδὲ μενοίνα χρήματα, τῶν ἄνυσις γίνεται οὐδεμία*. — *γίνεται*, v. *γίγνεται* — V. 463. *οὔτε*, g *οὐδέ*. — *τι*, f K *τοι*, Hecker coni. *οὔτ' ἐπίδηλον*, Hartung *δεινὸν* scripsit. — V. 464. *χαλεπῷ*, l *χαλεπόν*. — *ἔπι* A, *ἔχει* rel. — V. 465. *σοι*, A *τοι*, quod restituit Hartung. — *ἔστω* om. eg. — V. 466. *ὅ,τ'* Hermann, v. *ὅτ'*. — *ἔῃ* A, *ἔθει* KO, *ἔοι* rel. — V. 467—96 integra elegia videtur, quamquam fortasse hic quoque nonnulla in arctum sunt contracta: atque etiam editiones veteres haec omnia in unum coniungunt. Sane Bekker haud dubie codicibus suis obsecutus v. 467—68 separavit a sequentibus, cum quibus arcte cohaerent, conf. Pherecrates sive Nicomachus in Chirone ap. Athen. VIII 364 C: *ὁ δ' ἄχθεται αὐτὸς ὁ θύων τῷ κατακωλύοντι, καὶ εὐθὺς ἔλεξ' ἐλεγεῖα· Μηδένα μήτ' ἀέκοντα* (*ἄκοντα* BP) *μένειν κατέρυκε* (*κατερύκειν* B) *παρ' ἡμῖν μηθ' εὕδοντ' ἐπέγειρε Σιμωνίδη· οὐ γὰρ ἐπ' οἴνοις τοιαυτὶ λέγομεν δειπνίζοντες φίλον ἄνδρα.* Item ipse in prooedosi v. 475—92 separavi, id quod etiam Hartung fecit, nam v. 492—6 iam Bekker segregaverat. Welcker, qui variis poetis haec attribuit, diremit v. 467—74, 475—6, 477—92, 493—6, sed idem v. 386—92 ab interpolatore aliquo profectos esse existimat. Non minor dubitatio est de carminis auctore. Ego cum v. 472 vel certe simillimus *Eueno* tribuatur (vide Eueni fr. 8), in prooedosi hunc certo locum v. 467—74 Pario poetae tribui, id quod iam antea Bach erat suspicatus et postea Hartung probavit: nam Aristotelem, qui compluribus locis hunc versum Eueni nomine adhibuerit, non esse incertae memoriae errore ductum, apparet. Postea cum intellexi antiquioris alicuius et haud ignobilis poetae hanc elegiam esse, rursus eam suspicionem abieci: existimabam enim sophistam Euenum nobilem hunc versum ex antiquiore poeta in suum carmen transtulisse. Etenim vel Pherecratis ille locus, ubi haec elegia cum Hesiodeis versibus componitur, satis superque arguit, antiquum esse carmen neque a Pario sophista compositum: accedit gravissimum argumentum, quod is, qui hanc syllogen concinnavit, veterum tantum poetarum monumenta adhibuit, noviciis poetis, qui circa

μήθ' εὕδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, ὅν τιν' ἂν ἡμῶν
  θωρηχθέντ' οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλῃ,
μήτε τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ' ἀέκοντα καθεύδειν·
  πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ·
τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοείτω·
  οὐ πάσας νύκτας γίνεται ἁβρὰ παθεῖν.
αὐτὰρ ἐγώ — μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου —
  ὕπνου λυσικάκου μνήσομαι οἴκαδ' ἰών,
ἥξω δ' ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι·
  οὔτε τι γὰρ νήφω, οὔτε λίην μεθύω.
ὃς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκέτι κεῖνος

Peloponnesii belli tempora floruerunt, procul habitis. At rursus parum credibile est, si hic sophista versum istum ab antiquiore poeta haud ignobili mutuatus erat, id Aristotelem, qui graecae poesis monumenta diligentissime perscrutatus erat, fugisse: atque etiam si largiaris, eiusmodi errorem in Aristotelem cadere, tamen non est verisimile philosophum tam pervagatam sententiam sophistae alicuius auctoritate identidem tuitum esse: sed iure suo Aristoteles Eueni mentionem fecit, si ille unus e principibus gnomicae poesis fuit. Aristotelis igitur auctoritate confisus iam totam hanc elegiam Eueno tribuo, nec tamen sophistae, qui Socratis fuit aequalis, sed maiori, cuius aetas sane incerta est: sed cum hic Euenus Simonidem alloquatur, suspicor Amorginum iambographum, qui et ipse elegias composuisse fertur, dici. Simonidis bis praeterea in hac sylloge fit mentio v. 667 et 1349: itaque hi quoque loci pariter ex Eueni elegiis videntur repetiti esse. Igitur Euenus ille Archilochi popularis sui exemplo excitatus videtur animum ad elegiacam poesin applicavisse. His elegiis integris usus est, qui hanc epitomen condidit, qua quidem epitome factum est, ut antiquorum poetarum elegiae magis magisque oblivione obruerentur: itaque iam Eratosthenis aetate Eueni carminum exempla penitus extincta fuerunt. — V. 467. τῶν δ', Pherecrates apud Athen. μήτ', quod hic quoque restituerunt Schneidewin et Hartung. — V. 469. μήθ' A, μηδ' rel. — ἂν add. AK, om. rel. — V. 470. θωρηχθέντ', bedfhma θωρυχθέντ', el θωριχθέντ', Hermann θωμιχθέντ'. non recte: verbum θωρήσσειν similiter adhibitum est in hac sylloge v. 413. 508. 840. 880, quae diversorum poetarum sunt, item usus est Anacreon fr. 147. — μαλθακός, K μαλακὸς. — ἕλῃ A, ἕλοι rel. — V. 471. μήτε, bdefhKlmn μὴ δὲ vel μηδέ. — ἀγρυπνέοντα, el ἀγρυπνέοντα. — V. 472. ἀνιηρὸν, cg ἀνιαρὸν. — V. 473. οἰνοχοείτω, l οἰνοχόειτε. — V. 474. γίνεται, v. γίγνεται. — V. 475. γὰρ om. O. — V. 476. λυσικάκου, n λησικάκου, K λύσιν κακοῦ. — V. 477—87 affert Athen. X p. 428 D: καὶ Θέογνις δέ φησιν, neque tamen hoc testimonio abutendum, ut hi versus a reliquorum societate dirimantur et Theognidi adscribantur; nam Athenaeus, nisi ubi aliena descripsit, hac tantum sylloge, non integris Theognidis elegiis usus est. — ἥξω, cg δείξω, Athen. ἥκω, Ahrens ἕξω, Emperius λήξω. — πεπόσθαι, el πεπνόσθαι. — V. 478. τι, bcdfhKmn τοι, Athen. οὔτε τι νήφων εἰμ' οὔτε λίαν μεθύων. Ahrens οὔτ' ἔτι δὴ νήφων . . . μεθύων, Hartung, qui Ahrensii inventum ἕξω probavit, οὔτε λίην νήφων οὔτε λίην μεθύων. Mihi scribendum videtur: Ἕξω δ' ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι Οὔτε τι νήφων εἰμ' οὔτε λίην μεθύων, i. e. *foras ibo neque sobrius prorsus neque nimis ebrius, qui vini modus gratissimus est.* — V. 479—87 affert Stob. XVIII 14. — V. 479. ἂν om. g. — ὑπερβάλλῃ, ap. Athen. AP ὑπερβάλῃ, C ὑπερβάλοι.

τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς οὐδὲ νόου·
μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφοσι γίνεται αἰσχρά·
αἰδεῖται δ' ἕρδων οὐδέν, ὅταν μεθύῃ,
τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος· ἀλλὰ σὺ ταῦτα
γινώσκων, μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην,
ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο — μή σε βιάσθω
γαστήρ, ὥστε κακὸν λάτριν ἐφημέριον —,
ἢ παρεὼν μὴ πῖνε· σὺ δ' ἔγχεε τοῦτο μάταιον
κωτίλλεις αἰεί· τοὔνεκά τοι μεθύεις·
ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται,
τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις·
ἀρνεῖσθαι δ' οὐκ οἶδας· ἀνίκητος δέ τοι οὗτος,
ὃς πολλὰς πίνων μή τι μάταιον ἐρεῖ.
ὑμεῖς δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες,
ἀλλήλων ἔριδος δῆριν ἐρυκόμενοι,
ἐς τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἑνὶ καὶ συνάπασιν·
χοὕτως συμπόσιον γίνεται οὐκ ἄχαρι.

Ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δὴ 411
πίνῃ ὑπὲρ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.

— οὐκέτι κεῖνος, Athen. et Stob. οὐκ ἔτ' ἐκεῖνος. — V. 480. αὐτοῦ, ap. Athen. αὑτοῦ (αὐτῆς PVL, αὐτοῦ C). — γλώσσης, m γλώττης, sed supra σσ, Athen. γνώμης. — V. 481. νήφοσι γίνεται A, νήφουσι γίνεται KO, νήφουσ' εἴδεται rel. Ap. Ath. νήφουσι (B νήφοσι P νηφῶσιν) γίνεται (sic B, γίγνεται A, γίνετ' PVL). Ap. Stob. νήφοσι γίν. Schowii bce Vind. Ab m. s., νήφουσι γίν. Voss. — V. 482. Ap. Ath. B θ' ἕρδων. — V. 483. τότε A et Stob., οὔτε cg, ὅτε rel., τε καὶ Ath. — V. 484. γινώσκων, v. γιγνώσκων (ap. Ath. γινώσκων PVL, γιγν. B). — V. 485. ap. Stob. A Vind. Trinc. μεθύων, Athen. πρὶν μεθύειν (μεθύειν δ' VL) ἄρξῃ δ' (ita ACP et ut vid. B, ἄρξῃ γ' VL) ἀπανίστασο. — μή σε, h μηδὲ σὲ, ap. Stob. A. Vind. Trinc. μὴ δὲ. Hermann μηδὲ βιάσθω γαστήρ σ'. — V. 487. μὴ om. l. — δ' ἔγχεε A, δ' ἔχε O, δὲ ἔχε bdehm et sine intervallo cfn, δ' οἱ ἔχε g, ἀλλ' ἔχε K. — V. 488. κωτίλλεις, KO κωτίλλοις, n pr. κωτύλλεις, g corr. κωτίλης, c κοτύλης. — V. 489. φιλοτήσιος, bdfhmn φιλετήσιος, c φηλοτήσιος. — V. 490. δὲ, o μὲν, — σπένδεις, befm σπεύδεις. — ἐπὶ χειρὸς ἔχεις. Coniicio ἐπὶ χεῖλος ἄγεις, Hecker τὴν δὲ πρόχειρον ἔχεις, Hartung ἐπὶ χείλεσ' ἔχεις. — V. 491. ἀρνεῖσθαι, A αἰνεῖσθαι. — δ' om. c. — ἀνίκητος, Hecker ἀκίνητος, Hartung ἀνίχνευτος. — τοι οὗτος, bchfmn τοιοῦτος, Nauck τις οὗτος. — V. 492. πολλὰς, A πολλὸν, K πολλά, cg πολλούς. — μάταιον, l μάταιος. — V. 493. εὖ μυθεῖσθε, Hecker εὐθυμεῖσθε. — V. 494. ἔριδος A, ἔριδας rel. — δῆριν ἐρυκόμενοι scripsi, vulgo δὴν ἀπερυκόμενοι, A δῆιν ἀπ., Schneidewin λῆμ' ἀπ. — V. 495. ἐς, bdegKln εἰς. — φωνεῦντες, K φονέοντες. — ὁμῶς om. O. — συνάπασιν Bekker, συνάπατι A, σὺν ἅπασιν rel. — V. 496. χοὕτως, Hecker οὕτως. — V. 497—508. Stob. XVIII 15. (16. 17). — V. 497. ὁμῶς, Stob. ἄγαν. — οἶνος om. bdfmn, in m. posuit b. — V. 498. πίνῃ Stob., πίνητ' AO, πίνηθ' eKl, πίνεθ' rel. — ὑπὲρ

Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
γινώσκουσ', ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον,
καὶ μάλα περ πινυτοῦ, τὸν ὑπὲρ μέτρον ἤρατο πίνων,
ὥστε καταισχῦναι καὶ πρὶν ἐόντα σοφόν.

Οἰνοβαρέω κεφαλήν, Ὀνομάκριτε, καί με βιᾶται

μέτρον Stob., *ὑπέρμετρον* AKO, *ὑπὲρ τὸ μέτρον* rel. cf. Panyasis Ath. I 37 B: *πινόμενος κατὰ μέτρον, ὑπὲρ μέτρον δὲ χερείων*, ubi Clem. Al. *ὑπέρμετρος*. — V. 499—503 quos Hecker *Soloni* vindicare voluit, affert Apost. VII 16 m, v. 500 *ἀνδρὸς δ' κτλ.* Athen. I 37 E. — V. 500. *γινώσκουσ'* Apost., vulgo *γιγνώσκουσ'*, ut Stob. Post v. h. distichon intercoptum esse suspicatur Hartung. — V. 501. *τὸν* om. l. — *ἤρατο*, Schneidewin *ἄσατο*, Ahrens *ἤσατο*, cum ante *ἤρατο πίνειν*, i. e. *concupivit* coniecisset, Hartung denique *βάλε* scripsit. Stobaeus longe aliud hemistichium exhibet: *κακότητα δὲ πᾶσαν ἐλέγχει*. Non inelegans Ahrensii coniectura *ἤσατο*, nec tamen apta huic loco: ceterae omnes pravae; nihil omnino mutandum: similiter infra v. 976: *Διωνύσου δῶρ' ἐρασειράμενος*, quod et ipsum tentaverunt. Quod vulgo dici solebat *προσφέρεσθαι* (velut ap. Xenoph. Cyr. IV 2, 41: *τοιοῦτον σῖτον προσφέρεσθαι καὶ τοιοῦτο ποτόν*, comicus poeta ap. Athen. II 36 A: *ἐὰν δ' ἴσον ἴσῳ προσφέρῃ*) lectiore vocabulo *αἵρεσθαι* dicebatur, cf. Gramm. (Phrynichus) Bekk. An. I 358, 2: *ἄρασθαι, προσενέγκασθαι. Κρατῖνος Τροφωνίῳ· Οὐ σῖτον ἄρασθ', οὐδ' ὕπνον λαχεῖν μέρος*, quae descripsit Suidas. Sophocles Phil. 701 eodem modo activam formam *αἴρειν* adhibuit, quod cum interpretes non intelligerent, varia commenti sunt. Sed dicebatur etiam *αἱρεῖσθαι σῖτον* alia id genus; ut nonnunquam ambigi possit, utrum *αἵρεσθαι* an *αἱρεῖσθαι* scriptores dicere maluerint, nam a librariis haec duo vocabula sexcenties confusa sunt (velut ap. Theophr. Char. 27: *κἂν που κληθῇ εἰς Ἡρακλεῖον, ῥίψας τὸ ἱμάτιον τὸν βοῦν αἱρεῖσθαι, ἵνα τραχηλίσῃ*, ubi debebat dudum *αἵρεσθαι* restitui, idque tituli epheborum Atticorum planissime confirmant), non solum poetae, ut Aeschylus in Palamede ap. Ath. I 11 A: *Ἄριστα, δεῖπνα δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα*, sed etiam pedestris orationis scriptores velut Thucyd. IV 26: *αἱ μὲν σῖτον ἐν τῇ γῇ ᾑροῦντο*, ubi facilis quidem correctio *ἤροντο*, sed idem II 75: *τοὺς δὲ ὕπνον καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι*, quemadmodum III 49: *οἱ δ' ὕπνον ᾑροῦντο κατὰ μέρος*, adde Herod. III 26. VII 120. Xen. Cyr. VIII 1 38, plane quemadmodum apud Homerum est *δόρπον ἕλοντο* et *ὕπνου δῶρον ἕλοντο*. — V. 502. *καταισχύναι*, Stob. *καταισχύνειν*. — *πρὶν*, Stob. *τόν*. — V. 503—8 affert Apostol. VII 16 m. Onomacritus non Atheniensis esse videtur, sed Locrensis, qui Thaletae amicus, Charondae et Zaleuci aequalis, pariterque legibus scriptis clarus fuit: vide Aristot. Pol. II 9, 5: *πειρῶνται δέ τινες καὶ συνάγειν, ὡς Ὀνομακρίτου μὲν γενομένου πρώτου δεινοῦ περὶ νομοθεσίαν, γυμνασθῆναι δὲ αὐτὸν ἐν Κρήτῃ Λοκρὸν ὄντα καὶ ἐπιδημοῦντα κατὰ τέχνην μαντικήν· τούτου δὲ γενέσθαι Θάλητα ἑταῖρον, Θάλητος δ' ἀκροατὴν Λυκοῦργον καὶ Ζάλευκον, Ζαλεύκου δὲ Χαρώνδαν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν λέγουσιν ἀσκεπτότερον τῷ χρόνῳ λέγοντες*: non omnia haec fide indigna esse censet Aristoteles, sed temporum istorum incuriam merito perstringit: possis suspicari, Ephorum castigari, qui fortasse tunc iam partem ampli operis ediderat: etenim is, id quod testantur Strabo et Plutarchus (qui in vita Lycurgi Ephorum potissimum sequitur), Lycurgum Thaletae institutione usum esse memoriae prodidit: sed hunc historiarum scriptorem etiam Zaleucum Thaletae discipulum (quod per temporis rationes licuit) eundemque Lycurgi aequalem perhibuisse, cum Locrorum

οἶνος, ἀτὰρ γλώσσης οὐκέτ' ἐγὼ ταμίης
ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει· ἀλλ' ἄγ' ἀναστὰς
πειρηθῶ, μή πως καὶ πόδας οἶνος ἔχει
καὶ νόον ἐν στήθεσσι· δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
ἔρξω θωρηχθεὶς καὶ μέγ' ὄνειδος ἔχω.

Οἶνος πινόμενος πουλὺς κακόν· ἢν δέ τις αὐτόν
πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸν ἀλλ' ἀγαθόν.

Ἤλθες δή, Κλεάριστε, βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
ἐνθάδ' ἐπ' οὐδὲν ἔχοντ' ὦ τάλαν οὐδὲν ἔχων.
νηός τοι πλευρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,
Κλεάρισθ', οἷ' ἔχομεν χοῖα διδοῦσι θεοί.

Epizophyriorum civitas Ol. 17 vel non multum ante condita sit, fidem excedit: itaquo fortasso in Heraclidem Ponticum haec dicta sunt, qnem in libris *περὶ νόμων* talia temporum veritate adversante prodidisse non est incredibile. Onomacritum autem Thaletao amicnm fuisse non est, cur improbemns: is vero, si popularibus snis loges scripsit, certe non ante Zaleucum hoc munere functus est, ut primus legum anctor inter Graecos habendus sit: nam consentanenm omniuo est, colonos prius rem publicam legibus ordinavisse, quam patrias urbes: verum Zaleuci exemplo excitatus vidotur Onomacritus vel apud Opuntios vel apud Crissaeos Locros legum auctor oxtitisse: hoc tamen veri similius puto, si quidem Epizephyrii Crissaeorum fuerunt coloni: neque vero Locri Crissaei adeo humanitatis expertes fuerunt, qnemadmodnm plerique existimant: civitates eius regionis antiquitus bene logibns temperatas fuisse argumento est titulus Oeanthiensium et Chaliensium, qnem cum Ross nimis liberaliter saeculo octavo adscripsisset, Kirchhoff non recte ad belli Peloponnesii tempora refert. Igitur si hic Onomacritus Locrensis appellatur, fortasse hi versus *Thaletae* sunt, cf. v. 1211 seqq. — *οἰνοβαρέω* AO et Stob., *οἰνοβαρῶ* rel. — *Ὀνομάκριτε*, K *ὄνομα κριταί*. — *βιᾶται*, A *βεβιᾶται*. Ap. *βιοῦται*. — V. 504. *γλώσσης* scripsi, quod postea Hecker coniecit, legebatur *γνώμης*. — *ταμίης*, ap. Stob. Trinc. *ταμὶν ὑμετέρης*. — V. 505. *ἀλλ' ἄγ'*, cg *ἀλλάγ'*, bdn *ἀλλά γ'*. — V. 506. *πειρηθῶ*, c *πορηθῶ*, g *πωρηθῶ*, sed in m. *πειρήσω* ut Stob. Ap. — *ἔχει* A, *ἔχῃ* rel. et Stob., utrumqne O. — V. 507. *καί*, Schaefer *ὡς*. — V. 508. *ἔρξω*, plerique *ἔρξω* ut Stob. — *θωρηχθείς*, bcdghmn *θωρυχθείς*, ol *θωριχθείς*. — V. 509—10. Simillimi versus 211—2 ex his aperte detorti, itaque cancellis sopsi. Afferunt hos versus Galen. I 345 ed. Bas. Stob. XVIII 12. Clem. Al. Strom. VI 742. Artemidor. Oneir. I 66. Aristotel. Probl. nuper ed. I 17. — *πουλύς*, *πολύς* Kn (et ap. Stob. Vind.), *πολλοῖς* O. — *κακόν*, *κακός* Stob. (Schowii abw *κακόν*) Clem. Artem. Arist. — *αὐτόν*, O *αὐτῶν*, c *αὐτός*. Clem. *αὐτῷ χρῆται*. — V. 510. *κακὸν ἀλλ' ἀγαθόν*, Stob. (Schowii abw consentinnt cnm Theogn.) Artem. Arist. *κακὸς ἀλλ' ἀγαθός* et sic snpra v. 212. — V. 511. *δή*, *δὲ* el. — *Κλεάριστε*, l *κλεάριστος*. — *ἀνύσσας*, Kel *ἀνύσας*. — V. 512. *ἔχοντ'*, m *ἔχωντ'*. — V. 513. *ὑπὸ ζυγά*, fm *ὑπόζυγα*, Hecker *ἐπὶ* vel *ἐνὶ ζυγά*. — V. 514. *Κλεάρισθ'*, K *κλειάριθ'*. Hartung *τάριστ'* scripsit. Nomen repetitum indicio est, haec in arctum redacta esse. Cnm iis, quae sequuntur, componas Hom. Od. *O* 280: *αὐτὰρ κεῖθι φιλήσεαι, οἷά κ' ἔχωμεν.*

τῶν δ' ὄντων τἄριστα παρέξομεν· ἢν δέ τις ἔλθῃ 412
σεῦ φίλος ὤν, κατάκεισ' ὡς φιλότητος ἔχεις.
οὔτε τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτε τι μεῖζον
σῆς ἕνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.
ἢν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπεῖν·
ὡς εὖ μὲν χαλεπῶς, ὡς χαλεπῶς δὲ μάλ' εὖ,
ὥσθ' ἕνα μὲν ξεῖνον πατρώϊον οὐκ ἀπολείπειν,
ξείνια δὲ πλεόνεσσ' οὐ δυνατὸς παρέχειν.

Οὔ σε μάτην, ὦ Πλοῦτε, βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα·
ἦ γὰρ ῥηϊδίως τὴν κακότητα φέρεις.

Καὶ γάρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν,
ἡ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.

Ὤ μοι ἐγὼν ἥβης καὶ γήραος οὐλομένοιο,
τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπονισομένης.

Οὐδένα πω προὔδωκα φίλον καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
οὐδ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδὲν ἔνι.

V. 515. Hartung haec a prioribus separavit. — *τἄριστα*, codd. *τὰ ἄριστα.* — *δέ τις*, A *διης*. Hartung scripsit *ἔνδιος ἦλθες εὖ, φίλος ὤν.* — V. 516. *σεῦ φίλος*, g *ζεῦ φίλος*, el *ἄφιλος.* — *ἔχεις.* K *ἔχει*, A *φιλοτητο ἔχεις.* Locus haud dubie corruptus: fortasse legendum: *ἢν δέ τις ἔλθῃ σεῦ φίλος ὢν κἀκεῖσ', ὡς φιλότητας ἔχῃ, οὔτε τι κτλ.* nam videtur amicum non domi, sed in illius navi hospitaliter excipere velle: *φιλότητας ἔχειν* similiter dictum infra 860. Olim proposui *κατάκεισ', ὦ φιλότης, τότ' ἐρῶ, κοὔ τε κτλ.* Schneidewin *καὶ κεῖσ', ὦ φίλ', ἔπος τόδ' ἐρεῖς· οὔτε κτλ.* et adiungit v. 691—2. — V. 517. *τι μεῖζον*, h *τοι μεῖζον*, A *τι μείζω.* — V. 518. *ἕνεκα*, n *εἵνεκα*, Leutsch traiecit *εἵνεκα σῆς ξενίης.* — V. 519. *εἰρωτᾷ*, *ἐρωτᾷ* eln. — V. 521. *ὥσθ'*, Ahrens divisim *ὡς θ'.* — *οὐκ*, g *οὔτ'.* — *ἀπολείπειν*, Epkema coni. *ἀποειπεῖν.* — V. 522. *πλεόνεσσ'*, Kbcdegl *πλέον' ἔστ'*, AOfhmn *πλέον ἔστ'.* — *δυνατός*, el *δυνατόν.* — V. 523—4 affert Stob. XCI 1 (ubi pro *βροτοὶ θεῶν*, sed AB Voss. Vind. marg. Gesn. *θεοί*, et *σὺ γὰρ ῥηϊδ.*) et Maxim. Conf. II 572. — V. 525—6 separavi a prioribus, affert Stob. XCI 2, ubi per errorem coniunguntur cum v. 699—702, ap. Stob. est *καὶ γάρ τοι* (*τοι* A, Trinc. *Ζεὺς* vulgo, om. Voss.) . . . *ἀγαθοῖσιν ἔοικεν* . . . *σοφῷ σύμφορον.* — V. 527—8 fortasse *Mimnermi* sunt: affert Stob. CXVI 11. Anth. Plan. 10 ubi inscribitur *Θεύγνιδος*, sed vett. edd. *Βησαντίνου*, ut est Anthol. Pal. IX 118 (quod in Anthol. Pal. proxime sequitur *τοῦ αὐτοῦ* *Palladae* est), et ap. Iriarte Catal. Bibl. Matr. 106. — *ὤμοι ἐγὼν*, cg *οἴμοι ἐγώ.* — V. 528. *ἀπονισομένης* A, *ἀπονισσομένης* K, *ἀπανισταμένης** (Stob. *ἀπονισσομένης*, B . . . *νεισσ.*, Anthol. Pal. *ἀπονισαμένης*, Plan. *ἀπονεισομένης* vel *ἀπονισσομένης*, Ir. *τοῦδ' ἀπονεισομένου*). — V. 529. *οὐδένα πω* scripsi, A *οὐδένα*, KO *οὐδέ τι*, * *οὔτε τινά.* — V. 530. *οὐδ' ἐν* AO, *οὐδὲν* K, * *οὔτ' ἐν.* — *ἐμῇ*, *ἐμοὶ* h. — *δούλιον*, n *δόλιον.*

Αἰεί μοι φίλον ἦτορ ἰαίνεται, ὁππότ' ἀκούσω
αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα.

Χαίρω δ' ἐμπίνων καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδων, 413
χαίρω δ' εὔφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.

Οὔ ποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκεν,
ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, καὐχένα λοξὸν ἔχει.

Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται οὐδ' ὑάκινθος,
οὔτε ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλευθέριον.

Οὗτος ἀνήρ, φίλε Κύρνε, πέδας χαλκεύεται αὐτῷ,
εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.

Δειμαίνω, μὴ τήνδε πόλιν, Πολυπαΐδη, ὕβρις,
ἥπερ Κενταύρους ὠμοφάγους ὄλεσεν.

Χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσσαι,
Κύρνε, δίκην, ἶσόν τ' ἀμφοτέροισι δόμεν,

V. 531. *ἰαίνεται*, *ἱένεται* bfm, *ἵναιται* c a manu pr., *ἀγάλλεται* g. — *ἀκούσω*, Emperius *ἀκούω*. — V. 533—4 separavi a praegressis. — *δ' ἐμπίνων* scripsi, nisi *δὴ πίνων* malis, libri *δ' εὖ πίνων*, Brunck *δ' αὖ π.* — *ἀείδων* Pierson, libri *ἀκούων*, emendatio necessaria, non quod praecessit modo *ἀκούσω* (id quod corruptelae ansam dedit), nam non coniuncta olim fuerunt haec disticha, sed propter orationis concinnitatem, quae elegiacae poesis peculiaris est virtus; nam ut poeta citharam pulsat, ita idem etiam canit tibicine modos praeeunte, non auscultat: itaque iam reiicio, quod olim scripsi, quodque etiam O. Schneider commendavit *ὄπ' αὐλητῆρος ἀκούων*. Versus *Archilochi* esse puto, qui primus iure haec de se praedicare poterat: ceterum cf. Archil. fr. 122 *ᾄδων ὑπ' αὐλητῆρος*, ubi Schneidewin Diar. Antiq. 1842 p. 683 verbis traiectis scribere maluit *ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδων*, quae si vera esset coniectura, etiam locuples auctoritas hanc suspicionem firmaret. — V. 534. *ὀχέων*, Pierson *ἐλάων*, ego *δονέων* conieci. — V. 535—6 affert Stob. LXV 36 et Philo II 469. — *δουλείη*, *δουλίη* eehl, *δολίη* g. — *ἰθεῖα* A, * et Stob. *εὐθεῖα*. — V. 536. *σκολιή*, K *σκολιόν*. — V. 537—8 separavi a praegressis, v. 537 affert Arsen. 397. Apostol. XIII 76. — *σκίλλης*, *σκύλλης* el. — *ῥόδα φύεται*, participium *φυόμενος* producitur v. 1134 et ap. Solon. 4 v. 36, hic possis *φύεται ῥόδον* coniicere. — *οὐδ'* Bekker, libri *οὔθ'*. — V. 538. *οὔτε* Bekker, libri *οὐδέ*. — *ἐλευθέριον*, *ἐλεύθερον* bfm. — V. 539. *οὗτος* A, *οὔτις* * — *αὐτῷ*, *αὐτῷ* Adfhmn. — V. 540 cancellis sepsit Hartung. — V. 542. *ὠμοφαγους*, *ὠμοφόρους* f. — *ὄλεσεν* AKO, *ὀλέσῃ* *, quod praeoptavit Hartung. — V. 543. *γνώμονα* A, ut Valckenaer coniecerat, * *γνώμην*. — *δικάσσαι*, K *δικάσειν*. — V. 544. Post *δόμεν* videtur plene interpungendum et sequens distichum, quod alienum est, separandum: nam videtur hic quoque distichum interoidisse.

Κεκλῆσθαι δ' ἐς δαῖτα, παρέζεσθαι δὲ παρ' ἐσθλὸν
ἄνδρα χρεών, σοφίην πᾶσαν ἐπιστάμενον.
τοῦ συνιεῖν, ὁπόταν τι λέγῃ σοφόν, ὄφρα διδαχθῇς
καὶ τοῦτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίῃς.

Ἥβῃ τερπόμενος παίζω· δηρὸν γὰρ ἔνερθεν
γῆς ὀλέσας ψυχὴν κείσομαι ὥστε λίθος
ἄφθογγος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο,
ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι.

Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον·
πολλοὶ ἀπείρητοι δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.

Εὖ ἔρδων εὖ πάσχε· τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλοις; 415
τῆς εὐεργεσίης ῥηδίη ἀγγελίη.

Οἵ με φίλοι προδιδοῦσιν, ἐπεὶ τόν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι
ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας.

Ῥήδιον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν ἢ 'κ κακοῦ ἐσθλόν.
μή με δίδασκ'· οὔ τοι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν.

Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα, καλυψαμένη δὲ πάρειμι,
σμικρῆς ὄρνιθος κοῦφον ἔχουσα νόον.

V. 563. Ante hunc versum videntur plura intercepta esse. — *ἐς*, *εἰς* Kbdehn. — *παρέζεσθαι*, *παρέξεσθαι* A. — V. 565. *ὁπόταν*, *ὁπότ' ἂν*, Abcdghn. — *διδαχθῇς*, A *διδαχθῃι*. — V. 566. *εἰς*, *ἐς* fm. — V. 567—70 fort. *Mimnermi* sunt. — *παίζω*, Kblefhmn *παίζων*, unde *παίζοιν* aliquis coniiciat. — V. 568. *ὀλέσας*, *ὀλέξας* c. — V. 572. *ἀπείρητοι* A, * *ἀπείρητον*. — *ἀγαθῶν*, A infra post v. 1104 *ἀγαθοί*, non malc. — V. 573. *ἔρδων*, g *ἔρδω*, c *ἐρδω*. — *πάσχε· τί* Bekker, A *πάσχ' ἔτι*, * *πράττε τί*. Sed suspicor potius scribendum: *εὖ πάσχων εὖ ἔρδε· τί κ' κτλ.*, sive *εὖ ἔρδ' εὖ πάσχων· τί κεν* malis. — *τί κ'*, Hartung *τί δ'* scripsit. — *ἰάλλοις* A, * *ἰάλλεις*. — V. 574. *εὐεργεσίης*, K *εὐεργεσίας*, A *ευγεργεσίης* (*εὐϜεργεσίης*). — *ῥηδίη ἀγγελίη*, O *ῥηΐδιη ἀγγελία*, A *ῥηΐδιαγγελίη*, unde possis scribere *ῥηΐδίη ἀγγελίη*. — V. 575. *ἐπεὶ τόν γ'* aperte corruptum, sed medicina incerta, fortasse *ἐπίστιον ἐχθρὸν ἀλεῦμαι*. Hartung edidit *μάτην ἐχθροὺς ἄρ' ἀλεῦμαι*. — V. 576. *εἰναλίας*, K *εἰναλίους*, fort. recte. — V. 577. *ῥήδιον*, e *ῥάδιον*, Lachmann *ῥήτερον*, possis cum O. Schneidero *ῥήϊον*. — *'κ*, *ἐκ* cg, om. A. — *κακοῦ*, *κακοὶ* A. — Post hunc versum nonnulla deleta esse censet Hartung. — V. 578. *τοι*, *τι* e. — *τηλίκος*, n *τηλικοῦτος*. — V. 580. *σμικρῆς* A, *μικρῆς* *.

Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον ἄνδρα τε μάργον,
ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν.

Ἀλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι
ἀργά· τὰ δ' ἐξοπίσω, τῶν φυλακὴ μελέτω.

Πᾶσίν τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν
πῇ σχήσειν μέλλει πρήγματος ἀρχομένου.
ἀλλ' ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος, οὐ προνοήσας
ἐς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν·
τῷ δὲ κακῶς ποιεῦντι θεὸς περὶ πάντα τίθησιν
συντυχίην ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.

Τολμᾶν χρή, τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν,
ῥηϊδίως δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος.

Μήτε κακοῖσιν ἀσῶ τι λίην φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσιν 416
τερφθῇς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.

Ἄνθρωπ' ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν ὦμεν ἑταῖροι·
πλὴν πλούτου παντὸς χρήματός ἐστι κόρος.

Δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν· ἀτάρ τ' ἄλλοισιν ὁμίλει

V. 582. ἀλλοτρίην, A ἀλλοτρίαν. — βούλετ', K βούλεται. — V. 583. ἀμήχανόν ἐστι, cg ἀμήχαν' ἔνεστι. — V. 584. ἀργά Eldick coniecit, libri ἔργα. — τῶν φυλακή A, τῇ φυλακῇ *. — μελέτω, e μελλέτω. — V. 585—90 *Solonis* sunt, vid. fr. XIII v. 65—70 ubi non sine varietate leguntur. Ex *Theognide* iidem versus afferuntur a Stob. CXI 16, adde Apostol. XIII 100 d. Boissonad. An. IV 455. — V. 586. πῇ Ao, ποῖ reliqui. — V. 588. ἐς AKO, εἰς reliqui. — V. 589. δὲ om. g. — κακῶς ποιεῦντι, καλὸν ποιοῦντι Stob. Boiss. Apost. — περὶ, iidem καλὰ. — V. 590. Stob. ἀγαθῶν, ἔκλυσιν, sed Voss. δ' ἀγαθῶν, ἔκδυσιν ut Apost., Trinc. ἀγαθῶν, ἔκδυσιν δ', Boiss. ἀγαθῶν, ἔκδυσιν. — V. 591. τὰ om. bm. — V. 592. ἀμφοτέρων, Brunck ἀμφότερον. — V. 593—4 separavi a praegressis. Hartung cancellis circumscripsit, versus subditicios existimans propter v. 657—8. — κακοῖσιν ἀσῶ τι λίην scripsi, cf. v. 989: ὅταν δέ τι θυμὸν ἀσηθῇς, A κακοῖσιν ἀσῶντα λίην (quod probavit Bekker), K κακοῖσι λυποῦ, O κακοῖσι νοσοῦντα λυποῦ, * κακοῖσι νοσῶν λυποῦ. — V. 594. τερφθῇς, A τερφθῇς δ', Bekker coni. τερφθέντ', Hartung censet diversas sententias temere in unum coaluisse: igitur pentametrum cum hexametro intercidisse putat. — V. 596. πλούτου AKO, * τούτου. — V. 597—8 separavi a prioribus. Δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν tuetur repetitio v. 1243, sed displicet, καὶ videtur ab interpolatore profectum, fortasse scribendum δίην δὴ φίλοι ὦμεν, i. e. δήν, quemadmodum λίην et λήν dici solent: olim conieci vel δεῖν δὴ (i. e. *si opus est*) vel λῇς δὴ καὶ φίλοι ὦμεν, ut sententia non dissimilis foret proverbio

ἀνδράσιν, οἳ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασι νόον.

Οὔ μ᾽ ἔλαθες φοιτῶν κατ᾽ ἀμαξιτόν, ἣν ἄρα καὶ πρίν
ἠλάστρεις, κλέπτων ἡμετέρην φιλίην.
ἔρρε, θεοῖσίν τ᾽ ἐχθρὲ καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.

Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις,
οἷα τὰ νῦν ἱερὴν τήνδε πόλιν κατέχει.

Πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη
ἄνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.

Ἀρχῇ ἔπι ψεύδους μικρὴ χάρις· ἐς δὲ τελευτήν
αἰσχρὸν δὴ κέρδος καὶ κακόν, ἀμφότερον,
γίνεται· οὐδέ τι καλόν, ὅτῳ ψεῦδος προσομαρτῇ
ἀνδρὶ καὶ ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπὸ στόματος. 417

Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον, οὐδὲ μὲν αὐτόν
αἰνῆσαι· δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει·
σιγᾶν δ᾽ οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες·
οἱ δ᾽ ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.

τἆλλα καὶ φιλώμεθα (Diogen. VIII 50. Apost. XVI 3), Schneidewin coni. δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν ἄτερθ᾽· ἀλλ., Hartung πόρρωθεν φίλοι ὦμεν scripsit. — ἀτάρ, αὐτάρ c et g a m pr. — τ᾽ videtur delendum. Ahrens ἀτὰρ δ᾽ i. e. ἀτὰρ δή. — ἄλλοισιν, ἀλλήλοισι efl. — ὁμίλει A, * ὁμιλεῖν, Hermann ἀτὰρ ταλαοῖσιν ὁμιλεῖν. — V. 598 displicet, μᾶλλον ἔχουσι νόον planius foret. — V. 601. τ᾽ om. AOol. — V. 602. ψυχρόν, Wopkens ψυχρῷ, sed utrumque epitheton convenit serpenti. In procedosi scripsi ψυχρόν σ᾽ ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχον ὄφιν, ut poeta dicat se infidum amicum velut agricola, qui est in fabulis, sinu fovisse, similiter Sintenis ψυχρὸν ὃν . . . εἶχον ὄφιν. — V. 603—4 Hartung *Callino* vindicat. — ἀπώλεσεν, c ἀπώλεσαν. — V. 505—6, quos *Soloni* tribuit Hartung, affert Stob. XVIII 10. Maxim. Conf. II 613. — τοι, δή g. — πλέονας, πλείονας c. — λιμοῦ, λοιμοῦ KOl a m. pr. — ἤδη ἄνδρας, ἄνδρας ἤδη el. — V. 606. πλεῖον, A πλέον, Stob. πλεῦν᾽ ἐθέλουσιν ἔχειν. — V. 607—10 affert Stob. XII 17. — ἀρχῇ ἔπι, ἀρχῇ ἐπὶ Af Stob. (Schowii abg ἀρχῇ), ἀρχῇ ἐπὶ cg. — μικρή, μικρὰ AK Stob. — ἐς, εἰς K Stob. — V. 608. δή, τοι el. — ἀμφότερον, ap. Stob. AB (a m. s.) marg. Ges. ἀμφότερα. Hartung interpungit κέρδος, καὶ κακὸν ἀμφότερον γίνεται. — V. 609. γίνεται Stob., v. γίγνεται (et sic Schowii codd.). — προσομαρτῇ Stob., προσαμαρτῆι A, προσομαρτει (σο) c, παρομαρτεῖ l, προσομαρτεῖ * (et ap. Stob. AB et Schowii codd. — V. 610. καὶ A et Stob. (Schowii bc κεί, aw κἄν), κἂν *. — V. 611. μὲν, με el, μιν Schneidewin. — αὐτόν, αὐτὸν bdmn. — V. 612. αἰνῆσαι, ὠνῆσαι l. — V. 613. δ᾽ om. g.

Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρα
τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾷ.

Οὔτι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται·
πολλῷ γὰρ θνητῶν κρέσσονες ἀθάνατοι.

Πόλλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι ἀχνύμενος κῆρ·
ἄκρην γὰρ πενίης οὐχ ὑπερεδράμομεν.

Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν·
πᾶσιν δ' ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος.

Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασιν,
παντοῖαι δ' ἀρεταὶ καὶ βιότου παλάμαι.

Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν
καὶ σιγᾶν αἰεί· τοῦτο γὰρ οὐ δυνατόν.

Αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφοσιν εἶναι,
αἰσχρὸν δ' εἰ νήφων παρ μεθύουσι μένει. 418

Ἥβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός,
πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.

V. 615. *ἀγαθὸν*, *καθαρὸν* n. — V. 617—8 affert Stob. XCVIII 55. — *πολλῷ* K et Stob., *πολλῶν* O el (ap. Stob. B), * *πολλόν*. — V. 619—22 affert Stob. XCVII 15: *ἀμηχανίῃσι*, l *μηχανίησι*, infra post v. 1114 AK Olmn *πολλὰ δ' ἀμηχανίησι*, fortasse rectius. — V. 620. *ἄκρην γὰρ πενίης* scripsi probante Schneidewino, libri hic et Stob. *ἄκρην γὰρ πενίην*, sed infra *ἀρχὴν γὰρ πενίης*, cf. Eurip. Archel. fr. 4: *οὐ γὰρ ὑπερθεῖν κύματος ἄκραν Δυνάμεσθ'· ἔτι γὰρ θάλλει πενία, Κακὸν αἴσχιστον, φεύγει δ' ὄλβος* et Aesch. Eum. 560. — V. 621 affertur s. poetae n. in Et. M. 758, 41 (om. *πλούσιον*) et ab Aelio Dionysio in Aldi Cornu C. I 4, quem locum Schneidewin adhibet, ubi *τιᾷ*, *ἀτιεῖ*. — *ἀτίει*, ap. Stob. A *οὐ τίει*, Hecker *ἀτέει δὲ πενιχροῦ*. — V. 622. *πᾶσιν δ'*, K *πᾶσι δὲ*, *πᾶσιν* cg. — *αὐτὸς*, Brunck *ωὑτός*. — V. 623. *ἔασιν*, *ἔασσι* K. — V. 525—6 affert Stob. XXXIV 13, v. 625. Diogenian. II 90 (vid. ibi interpr.). — V. 626. *αἰεί*, el utvidetur *ἀεί*. Hartung scripsit *καὶ σιγᾶν αἰεὶ τοῦτο μὲν οὐ δυνατόν*. — V. 627—8 affert Stob. XVIII 11 (ubi bis *ἐχθρὸν* pro *αἰσχρὸν* A Vind. Br. Voss. marg. Gesn. Schowii w). — *τοι*, *τι* O. — *νήφοσιν* A (et sic ap. Stob. A Voss. Vind. a m. pr. Gesn. marg. et ex Schowii libris w.), * *νήφουσ'*. Leutsch *νήφοσι μεῖναι* coniecit, recte ut videtur. — V. 628. *μένει*, f *μένοι* (ap. Stob. *μένῃ* et sic Vind., sed A *μένει*, Schowii b *μένοι*, reliqui *μένει*), Hartung *μένῃ* scripsit. — V. 629—30 affert Stob. LII 12. Apost. VIII 41 f. Arsen. 271. — *ἀνδρός*, n a m. pr. *ἀνδρῶν* ut Apost.

Ὧι τινι μὴ θυμοῦ κρέσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις,
Κύρνε, καὶ ἐν μεγάλαις κεῖται ἀμηχανίαις.

Βουλεύου δὶς καὶ τρίς, ὅ τοί κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ·
ἀτηρὸς γάρ τοι λάβρος ἀνὴρ τελέθει.

Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς·
οἳ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι.

Ἐλπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι·
οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.

Πολλάκι παρ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίνεται εὖ ῥεῖν
ἔργ' ἀνδρῶν, βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος.

Οὔ τοί κ' εἰδείης οὔτ' εὔνουν οὔτε τὸν ἐχθρόν,
εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος ἀντιτύχοις.

Πολλοὶ παρ κρητῆρι φίλοι γίνονται ἑταῖροι,
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι. 419

Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὕροις κεν ἑταίρους

V. 631. ᾧ τινι A, ὧπερ Kdeghln, ὥσπερ c a m. pr., οὗπερ m a m. s., περ bf et m a m. pr., Emperius ᾧ τ' ἔνι. — κρέσσων, K κρείσσων. — V. 632. *Κύρνε καὶ ἐν μεγάλαις κεῖται ἀμηχανίαις* scripsi, legebatur *Κύρνε καὶ* (sic Obhmn, *Κυρναῖ καὶ* A, κύρνε· καὶ d, κύρνε τι καὶ g, κύρνε τοι καὶ c et f ex corr. [a pr. m. κύρνέται καὶ] κύρνε ἴδ' αὖ K, κύρν' ὅγε καὶ Brunckii codex unus) *μεγάλαις κεῖται ἐν ἀμπλακίαις*. Cf. v. 646. Baiter *Κύρν' ἦ καὶ μεγ. κ. ἐν ἀμπλακίαις*. — V. 633. ὅ τοι κ', K ὅ τι κ', g ὅ,τι κ', el ὅττι κ'. — ἔλθῃ, ἔλθοι Kbcdfghn. — V. 634. ἀτηρὸς, KO ἀτειρὸς. — τοι etiam A, non ἀεί, ut Bekker dicit. — V. 635—6, Stob. XXXVII 17 affert. — V. 636. οἳ Stob., οὐ libri Theognidis. — ἐν A et Stob., μὲν *. Hartung εἰσὶν δ' ἐν coniecit. — ὀλίγοι A et Stob., δ' ὀλίγοις *. Sed conieci aliquando *Οὔνομα μὲν πολλοῖς, ἀτρεκέως δ' ὀλίγοις*. — V. 637—8 affert Stob. CX 11 et Apost. VII 1 b. — ὁμοῖοι, Stob. Ap. ὁμοῖα. — V. 638. οὗτοι, οὗτοι K. Emperius τοίγαρτοι. — V. 639—40 affert Stob. CXI 45. — παρ, h γάρ. — γίνεται, legebatur γίγνεται. — εὖ ῥεῖν scripsi, coniecitque idem Ahrens cum Emperio, vulgo εὑρεῖν. — V. 640. βουλαῖς, A βουλαῖο. — οὐκ ἐπέγεντο, Stob. οὐκ ἔπεσεν τό. — V. 641. κ' εἰδείης A, κυδιόης el et h in m., κήσει ὁ εἰς KO, κήδει ὁ εἰς*. — εὔνουν, ἔννουν bdhmn, fort. εὔνοον. — οὔτε τὸν, Emperius οὔτε τοι. — V. 642—89 om. l. — V. 642. σπουδαίου, σπουδαίω f. — πρήγματος, A πράγματος. — ἀντιτύχοις, KO ἀντιτύχης, fm ἀντιτύχοι. — V. 643. κρητῆρι, K κλήτωρι. — γίνονται, legebatur γίγνονται, c γίγνοντ' ἑταῖροι. — V. 644. πρήγματι, A πράγματι. — V. 645. εὕροις κεν, c εὕρισκεν.

κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμὸν ἀμηχανίῃ.

Ἤδη νῦν αἰδὼς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν,
αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν ἐπιστρέφεται.

Ἆ δειλὴ πενίη, τί ἐμοῖς ἐπικειμένη ὤμοις
σῶμα καταισχύνεις καὶ νόον ἡμέτερον;
αἰσχρὰ δέ μ' οὐκ ἐθέλοντα βίῃ κατὰ πολλὰ διδάσκεις,
ἐσθλὰ μετ' ἀνθρώπων καὶ κάλ' ἐπιστάμενον.

Εὐδαίμων εἴην καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισιν,
Κύρν'· ἀρετῆς δ' ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.

Σύν σοί, Κύρνε, παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες·
ἀλλά τοι ἀλλότριον κῆδος ἐφημέριον.

Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα μηδ' ἀγαθοῖσιν
χαῖρ', ἐπεὶ ἔστ' ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθοῦ.

Οὐδ' ὀμόσαι χρὴ τοῦθ', ὅτι μήποτε πρῆγμα τόδ' ἔσται·
θεοὶ γάρ τε νεμεσῶσ', οἶσιν ἔπεστι τέλος·
καὶ πρῆξαι μέντοι τι· καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο,
καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ· καί τε πενιχρὸς ἀνὴρ
αἶψα μάλ' ἐπλούτησε· καὶ ὃς μάλα πολλὰ πέπαται,

V. 646. κείμενος, KO κείμενον. — θυμὸν AKO, θυμοῦ*. — V. 646—7 affert Stob. XXXII 4. — V. 647. ἤδη νῦν, malim ἢ δὴ νῦν. — V. 648. αὐτάρ, A οὔτάρ. — ἀναιδείη, O ἀναιδίη. — γαῖαν ἐπιστρέφεται, Stob. γαῖαν ἐπέρχεθ' ὁμῶς. — V. 649—52 affert Stob. XCVI 14, quibus subiungit v. 177—8. — V. 649. ἆ, bgm ὦ (etiam ap. Stob. AB ὦ), om. f. — ἐμοῖς ἐπικειμένη A et Stob., ἐμοῖσι καθημένη *. — V. 651. αἰσχρὰ δέ μ', Hartung αἴσχεα δ' scripsit, cum Emperius αἰσχρὰ δὲ κοὐκ ἐθέλοντα . . . ἐσθλά με τἀνθρώπων coniecisset. — κατὰ Stob., καὶ libri, nisi malis cum Ahrensio καὶ δειλά. — V. 652. μετ' A et Stob., παρ' *. — κάλ', e κάκ'. — ἐπιστάμενον, KO ἐπιστάμενος. — V. 653—4 affert Stob. CIII 12. Apost. VIII 6 f. — καί, B κε. — V. 654. δ' om. KO. — οὐδεμιῆς, οὐδεμιᾶς KO (et Vind. ap. Stob.). — V. 655. σοί, A τοι probante Bekkero, fort. recte. — V. 656. τοι, Brunck τόγ', si quid mutandum, malim σοί. — V. 657. ἀσῶ, ἤγουν λυποῦ margo bdmn. — V. 659. τοῦθ' ὅτι Camerarius, τοῦτο O, τούτω K, τοῦτο τι *. Fort. cum Ahrensio τοῦτ'. οὐ μή ποτε, Hermann, quod iure mireris, τοῦτο τό· μήποτε κτλ. Hartung οὐδ' ὀμόσαι χρή· τοῦτ' οὐ μήποτε πρῆγμα γένηται. — πρῆγμα, K πρᾶγμα. — V. 660. γάρ τε AO, καὶ γὰρ *. Hermann γάρ τοι. — V. 661—4 (hoc etiam Bamberger suasit) pariterque v. 665—6 cum prioribus coniunxi. — καὶ πρῆξαι, Brunck χρὴ πρῆξαι, Hartung καὶ πρῆξαι μεμαῶτί τι κἀκ κακοῦ male, quamvis sano verba de vitio suspecta sint. — V. 663. καί, A δέ. — πέπαται Brunck, πέπατο Schaefer, πέπασται libri.

ἐξαπίνης πάντ' οὖν ὤλεσε νυκτὶ μιῇ.
καὶ σώφρων ἥμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα
ἕσπετο, καὶ τιμῆς καὶ κακὸς ὢν ἔλαχεν.

Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἷά περ ἤδειν,
οὐκ ἂν ἀνιῴμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών·
νῦν δέ με γινώσκοντα παρέρχεται, εἰμὶ δ' ἄφωνος
χρημοσύνῃ, πολλῶν γνούς περ ἄμεινον ἔτι,
οὕνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἱστία λευκὰ βαλόντες
Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερήν·
ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν· ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
ἀμφοτέρων τοίχων· ἦ μάλα τις χαλεπῶς
σώζεται· οἱ δ' ἕρδουσι· κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
ἐσθλόν, ὅ τις φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως·
χρήματα δ' ἁρπάζουσι βίῃ, κόσμος δ' ἀπόλωλεν,
δασμὸς δ'. οὐκέτ' ἴσος γίνεται ἐς τὸ μέσον,
φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθεν.
δειμαίνω, μή πως ναῦν κατὰ κῦμα πίῃ.
ταῦτά μοι ἠνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσιν·
γινώσκοι δ' ἄν τις καὶ κακός, ἢν σοφὸς ᾖ.

V. 664. *ἐξαπίνης πάντ' οὖν*, A *ἐξαπίνης αποτοῦν* (unde Hermann *ἄπο τ' οὖν* id est *ἄπο τοι οὖν*, Ahrens *ποτ' ἀπ' οὖν*), O *ἐξαπίνης πάντα*, K *πάντα γε ἐξαπίνης*. Possis *ἐξαπίνης ἀπὸ πάντ'* vel *ἐξαπίνης ὃς ἀπ' οὖν* coniicere. Hartung *ἀπὸ πᾶμ' ὤλεσε*. — *μιῇ* AO, * *μιᾷ*. — V. 665—6 affert Stob. CVI 9. — V. 666. *τιμῆς* A et Stob., *τιμὴ* KO, *τιμὴν* *. — *καί*, *τις* Stob. (sed om. A Vind. Trinc.). — V. 667—82 integra est elegia, ut existimo *Eueni Parii maioris*, vid. ad v. 467 seqq. Eueno etiam Hartung tribuit, qui quidem *Μηλίου ἐκ πόντου* non recte ad insulam Melum refert, cum sinus Maliacus sit intelligendus, qui propter vada navigantibus satis erat importunus, vid. Paus. I 4, 3. Ceterum quamvis Euenus Parius fuerit, non tamen necesse est has rerum publicarum procellas, quas haec elegia significat, ad Pariorum civitatem spectare; nam potuit Euenus haec in aliena urbe commoratus scribere, fortasse in Euboea insula; quemadmodum etiam aliae reliquiae in hac sylloge ad Euboeenses referendae sunt. — V. 667. *ἤδειν*, A *ἤδη*, Hermann *οὖν δή*, Hecker *ὅσσαπερ ἡδύ*, Ahrens *οἷα πρίν*, *ἤδη*, ipse aliquando *ἥδει* i. e. *τέρπει* suspicatus sum corrigendum esse. — V. 668. *ἂν* om. KO. — *ἀνιῴμην*. A *ἀνοίμην*. Conieci *οἷάπερ οἶδα οὐκ ἂν ἀναινοίμην*. — V. 669. *δέ με*, *δέ γε με* b. — *γινώσκοντα*, v. *γιγνώσκοντα*. Hecker *νῦν δὲ γεγωνίσκοντα*, Hartung *νῦν δέ με πολλὰ συνέντα* comparato v. 419. — V. 670. *περ* Og. *ἂν* Abdefhn, om. cm, contra K *πολλῷ γνόντι ἄμεινον*, omisso *ἔτι*. — V. 674. *ἦ*, *ἢ* mn. — *μάλα*, *μάλιστα* bm. — V. 675. *ἕρδουσι* AKO, *εὕδουσι* *, fort. *ἔργουσι* (*εἴργουσι*). Bekker coni. *σώζεται*, *οἵ ἔρδουσι*. — *κυβερνήτην*, K *κυβερνῆται*. — V. 676. *ὅτις* A, *δ' ὃς* KO, *γ' ὡς* f, *γ' ὃς* *. Fort. *ὃς εἷς*. — *εἶχεν ἐπισταμένως*, K *ἢ μάλ' ἐπιστάμενος*. — V. 678. *ἴσος*, *ἴσως* begbm. Thiersch *οὐκ ἴσως*, Emperius *οὐκέτι σῶς*. — *γίνεται*, vulgo *γίγνεται*, Hecker *τίνεται*. — *ἐς*, *εἰς* cdefghmn. — V. 681. *ἠνίχθω*, *ἠνοίχθω* n, Schaefer *ἠνίχθω οὐ*. — V. 682. *γινώσκοι*, v. *γιγνώ-*

Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἀΐδριες· οἱ δὲ τὰ καλὰ
ζητοῦσιν χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ.
ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παράκειται·
εἴργει γὰρ τοὺς μὲν χρήματα, τοὺς δὲ νόος.

Οὐκ ἔστιν θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι 421
οὐδὲ δίκην εἰπεῖν· οὐδενὶ τοῦτο θέμις.

Οὐ χρὴ πημαίνειν ὅ τι μὴ πημαντέον εἴη,
οὐδ' ἔρδειν ὅ τι μὴ λῷον ᾖ τελέσαι.

Χαίρων εὖ τελέσειας ὁδὸν μεγάλου διὰ πόντου,
καί σε Ποσειδάων χάρμα φίλοις ἀγάγοι.

Πολλούς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφραίνοντας·
γνῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.

Οὐ δύναμαί σοι, θυμέ, παρασχεῖν ἄρμενα πάντα·
τέτλαθι· τῶν δὲ καλῶν οὔτι σὺ μοῦνος ἐρᾷς.

Εὖ μὲν ἔχοντος ἐμοῦ πολλοὶ φίλοι· ἢν δέ τι δεινὸν
συγκύρσῃ, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.

σκοι, K γινώσκη. — κακός Brunck, libri κακόν, quod tuetur Hartung νῦν κακὸν scribens, Emperius καλὸν desiderat, Ahrens κακόν, ἢν σαφὲς ᾖ. — ἢν Schneidewin, v. ἂν. — V. 683—6 affert Stob. XCII 9. — V. 684. χαλεπῇ, A χαλεποί. — τειρόμενοι, K πειρόμενοι. — V. 685. δ', τ' K. — παράκειται, malim περίκειται. — V. 686. εἴργει, εἴργει n. — γὰρ τοὺς μὲν, Stob. τοὺς μὲν δὴ, sed δὴ om. Voss. — V. 689. πημαίνειν, ποιμαίνειν cg, ποιμένην h, μὴ πημαίνειν f. — ὅ τι, ὅ τε AKObdefhlm. — πημαντέον, ποιμαντέον cgh. Locus obscurus. conieci οὐ χρὴ δειμαίνειν ὅ τι μὴ δειμαντέον εἴη, et εἴη iam O. Schneider proposuit. Hartung οὐ χρὴ ποιμαίνειν ὅτε μὴ ποιμαντέον ᾖ τι scripsit. — V. 690. ὅ τι, ὅ τε Kbdefhlm. — τελέσαι, τελέσσαι el. — V. 691. εὖ τελέσειας, Hecker ἐκτελέσειας. — V. 692. ἀγάγοι, fort. ἀνάγοι, quod etiam Hecker suspicatus est. — V. 693—94, quos *Soloni* adscribit Hartung, affert Stob. IV 45. — ἀφραίνοντας AKO et Stob., ἀφρανέοντας e, ὀφρανέοντας l, ἀφρονέοντας *. — V. 694. γνῶναι, γνῶμαι c. — μέτρον, Stob. παῦρον (id est καιρὸν). — V. 695—6 affert Stob. XIX 11. Apost. XIII 77 a, v. 695. Maxim. Conf. II 595. — ἄρμενα, ἅρμενα Kbgmn. — V. 696. τῶν, σῶν KO. — οὔτι, Stob. οὐχί, Ap. οὐ. — σύ, σοι l. — μοῦνος, μόνος AKcl (ap. Stob. Voss. μόνον). — V. 697—8 fortasse coniungendi cum sequentibus, quod comprobat Hartung, sed omissa nonnulla esse censet, et suspicatur huc referendum esse v. 595. — εὖ, A οὐ. — ἤν, l εἰ. — δεινόν, fort. δειλόν legendum. — V. 698. συγκύρσῃ A, * ἐγκύρσῃ. — νόον, A νόον.

Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίνεται ἥδε,
πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος,
οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ,
πλείονα δ' εἰδείης Σισύφου Αἰολίδεω,
ὅστε καὶ ἐξ Ἀΐδεω πολυϊδρίῃσιν ἀνῆλθεν,
πείσας Περσεφόνην αἱμυλίοισι λόγοις,
ἥτε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόοιο —
ἄλλος δ' οὔπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
ὄντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψῃ, 422
ἔλθῃ δ' ἐς σκιερὸν χῶρον ἀποφθιμένων,
κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵτε θανόντων
ψυχὰς εἴργουσιν καίπερ ἀναινομένας·
ἀλλ' ἄρα καὶ κεῖθεν πάλιν ἤλυθε Σίσυφος ἥρως
ἐς φάος ἠελίου σφῇσι πολυφροσύναις· —
οὐδ' εἰ ψεύδεα μὲν ποιοῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου,
ὠκύτερος δ' εἴησθα πόδας ταχεῶν Ἁρπυιῶν
καὶ παίδων Βορέω, τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες.
ἀλλὰ χρὴ πάντας γνώμην ταύτῃ καταθέσθαι,
ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.

Ἶσόν τοι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστιν

V. 699—703 affert Stob. XCI 2 (per errorem deinde v. 525—26 adhaerent), ubi πᾶσιν δ' ἀνθρώποις pro πλήθει δ' ἀνθρώπων. — μία, K μίη. — ἥδε, ἤδη h a m. pr. — V. 701. εἰ, el ut videtur ἦν, f εἰς. — ἔχοις, K ἔχεις, Stob. ἔχοι. — V. 702. εἰδείης, Stob. εἰδείη. — Σισύφου Αἰολίδεω A et Stob., αἰολίδου Σισύφου *. — V. 703. Ἀΐδεω A, ἀΐδαο *. — πολυϊδρίῃσιν, K πολυδρίῃσιν. — V. 705. λήθην, e λήθειν. — βλάπτουσα, K βλάπτουσαν. — νόοιο AKO, νόημα *. — V. 706. ἐπεφράσατο, K ἐφράσατο, el ἐνεφράσατο. — V. 707. ἀμφικαλύψῃ A, ἀμφικαλύψει h a m. pr., sed supra ἀμφικαλύψοι ut *. — V. 708. ἔλθῃ AKO, ἔλθοι *. — σκιερὸν AKO defhlu, κριερὸν bm, κρυερὸν vulgo. — ἀποφθιμένων, A ἀποφθιμένον. — V. 709. κυανέας, l κυάναιε. — V. 710. εἴργουσιν, εἶργουσιν dfn. — V. 711. καὶ κεῖθεν Bekker, κἀκεῖθεν libri. — πάλιν ἤλυθε Σίσυφος ἥρως A (ut Iortinus coniecerat), πάλιν ἦλθε σίσυφος γ' ἥρως KO, σίσυφος πάλιν ἤλυθεν ἥρως *. — V. 712. σφῇσι, el σῇσι. — V. 713. ψεύδεα, A ψευδέα. — ποιοῖς AO, * ποιεῖς. — ἐτύμοισιν, c ἑτοίμοισιν. — V. 714. ἀγαθὴν, Hecker ἀγανὴν, quod probat Leutsch, qui praeterea Ὀρφέος pro Νέστορος scripsit. — V. 715. ταχεῶν, ταχέων AKO, ταχειῶν f. — V. 716. Βορέω A, βορέου *. — εἰσί, εἰσι AOlm, εἶσι g, Brunck et Hermann ἴσι. Fort. ἀφαρεῦσι, nam in Et. M. 175, 15 et 24 Sturz recte ἀφαρεῖν pro ἀφαρεί correxisse videtur. Hartung τῶν ἀμαρυσσοπόδων commendat. — V. 717—8 affert Stob. XCI 10. — ἀλλὰ χρὴ AO Stob., ἀλλά γε χρὴ bdfghlmn, ἀλλ' ἄγε χρὴ ce. — ταύτῃ scripsi, quod postea etiam Hecker commendavit, libri ταύτην, om. f, Stob. habet ταύτην γνώμην πάντας (B πάντως). — V. 719—28 Solonis sunt, vid. fr. 24, ubi non sine varietate leguntur v. 719—24. Affert omnes hos versus Theognidis nomine Stob. XCVII 7. — V. 719. τοι, τι bcdgbmn. — ὅτῳ, Stob. ὅσοις.

καὶ χρυσὸς καὶ γῆς πυροφόρου πεδία
ἵπποι θ' ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ τὰ δέοντα πάρεστιν,
γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν,
παιδός τ' ἠδὲ γυναικός· ὅταν δέ κε τῶν ἀφίκηται
ὥρη, σὺν δ' ἥβη γίνεται ἁρμοδία,
ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἀΐδεω,
οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρείας
νούσους οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

Φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον πτερὰ ποικίλ' ἔχουσαι, 423
μυρόμεναι ψυχῆς εἵνεκα καὶ βιότου.

Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
ὕβριν ἁδεῖν, καί σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον
θυμῷ, σχέτλια ἔργα μετὰ φρεσὶν ὅστις ἀθειρής
ἐργάζοιτο, θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τῖσαι κακά, μηδέ τ' ὀπίσσω
πατρὸς ἀτασθαλίαι παισὶ γένοιντο κακόν·

V. 720. πυροφόρου, e πυρφόρου, l πύρφορου. — πεδία, h παιδια. — V. 722. τὰ δέοντα, Stob. τάδε πάντα. — V. 723. τ' ἠδὲ, c τε καὶ, g καί τε (ap. Stob. Vind. θ' ἠδὲ). — κε, καὶ el et ap. Stob. Vind. — τῶν, Stob. τῶνδ'. — ἀφίκηται, ap. Stob. B ἐφίκηται. — V. 724. γίνεται, v. γίγνεται. — ἁρμοδία A et Stob. (AB ἁρμονία), ἁρμόδιον K, ἁρμόδιος*. De difficili hoc loco vide quae ad Solon. fr. 24 adnotata sunt. — V. 725. ἄφενος, f ἄφρενος. — V. 726. ἔρχεται, K ἔρχετ'. — εἰς, Km ἐς. — Ἀΐδεω AKO, ἀΐδην* ut Stob. — V. 729 om. cg. — ἀνθρώπων, δ' ἀνθρώπων el, ἀνθρώπων bdefhln. Hartung ἀνθρώπους requirit. — V. 730 om. bcgm. — V. 731—42 fortasse *Solonis* sunt, item v. 743—52. — V. 731. εἴθε, Bamberger εἶγε, quod in proecdosi probavi. Sed nihil mutandum puto: videntur haec ex ampliore explicatione in brevius contracta: post ὕβριν ἁδεῖν plura sequebantur, quae illustrabant improborum vitam, ab eo, qui haec in epitomen redegit omissa: poeta autem, cum deberet deinde pergere, σχέτλια δ' ἔργα κτλ., maluit post longiorem intercapedinem repetere primarium enuntiatum, itaque adiecit: καί σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον θυμῷ, unde altera sententiae pars suspensa est. — ἁδεῖν, O. Schneider ἀτεῖν, Hartung scripsit τοῖς μὲν ἀλιτροῖς, ὕβρεις ὑβρίζειν ᾧ τε γένοιτο φίλον θυμῷ, σχέτλιά τ' ἔργα κτλ. — V. 732. καί, Hermann εἰ, Ahrens κεί. — σφιν, el σφι. — V. 733. μετὰ φρεσὶν Brunck, διατάφρεσι δ' A, μετὰ φρεσί θ' K, μετὰ φρεσὶ δ' *, ita ut post ἔργα vulgo interpungeretur, contra Hermann δ' tuetur quinto positum loco. — ἀθειρής scripsi, Sauppe ἀθηρής, libri ἀθήνης, edd. vett. ἀπηνής. Adiectivum ἀθειρής eiusdem stirpis est atque verbum ἀθερίζω. Hesych. ἀθειρής, ἤ τοι ἀτειρής ἢ ὁ ἄγαν θεριστικὸς ἢ ὑπέροπτος ἢ θαυμαστός. Et. M. 24, 55: Ἀθηρής· ἀκριβής, θαυμαστός, ὑπερόπτης, αὐθάδης. et Ἀθειρέως· ἀκριβῶς, καὶ ἀθειρὲς τὸ ἀκριβές· καὶ ἀθηρὴς ὁ ἄγαν θεριστικός, ἢ ὁ λαμπρὸς ἢ ὁ μὴ φροντίζων τινός, καὶ ὑβριστὴς, ἢ ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθρούμενος. Cf. Bekker An. I 353, 9. — V. 734. μηδὲν, Hermann μηδέν'. — ὀπιζόμενος, f ὀπιζόμενον. — V. 735. μηδέ τ', Hermann μηδ' ἔτ'. — V. 736. ἀτασθαλίαι

παῖδες δ', οἵτ' ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες
ποιῶσιν, Κρονίδη, σὸν χόλον ἀζόμενοι,
ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες,
μή τιν' ὑπερβασίην ἀντιτίνειν πατέρων.
ταῦτ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς φίλα· νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδων
ἐκφεύγει, τὸ κακὸν δ' ἄλλος ἔπειτα φέρει.

Καὶ τοῦτ', ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστὶ δίκαιον,
ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
μή τιν' ὑπερβασίην κατέχων μηδ' ὅρκον ἀλιτρόν,
ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν μὴ τὰ δίκαια πάθῃ;
τίς δή κεν βροτὸς ἄλλος, ὁρῶν πρὸς τοῦτον, ἔπειτα
ἅζοιτ' ἀθανάτους, καὶ τίνα θυμὸν ἔχων,
ὁππότ' ἀνὴρ ἄδικος καὶ ἀτάσθαλος, οὔτε τευ ἀνδρῶν 424
οὔτε τευ ἀθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος,
ὑβρίζῃ πλούτῳ κεκορημένος, οἱ δὲ δίκαιοι
τρύχονται χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ;

Ταῦτα μαθών, φίλ' ἑταῖρε, δικαίως χρήματα ποιοῦ,
σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίης,
αἰεὶ τῶνδ' ἐπέων μεμνημένος· ἐς δὲ τελευτὴν
αἰνήσεις μύθῳ σώφρονι πειθόμενος.

Ζεὺς μὲν τῆσδε πόληος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων,
αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,
ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
ὀρθώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον.
φόρμιγξ δ' αὖ φθέγγοιθ' ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλός·

A, ἀτασθαλία K, ἀτασθαλίη *. — γένοιντο A, γένοιτο *. — V. 737. παῖδες, l παῖδας. — δ', A τ', KO θ'. — τὰ δίκαια νοεῦντες, conieci τὰ βίαια νοεῦντος, ut ποιῶσιν cum τὰ δίκαια v. 739 sit iungendum. Hartung ἀδίκου πατρὸς φύντες τὰ δίκαια. — V. 738. ποιῶσιν A, ποιοῦσι *. — V. 739. τὰ om. A. — ἀστοῖσιν, Hecker ἐσθλοῖσιν. — V. 740. ἀντιτίνειν, ἀντιτείνειν el. — V. 743. δίκαιον, A δικαίων. — V. 745. μηδ' Bekker, μήθ' libri. — V. 747. τίς, g τί. — κεν A, γὰρ g, καὶ *. — V. 749. τευ, τι KO. — ἀνδρῶν KO, ἀνδρὸς *. — V. 750. τευ A, τι * et Moschopul. ad Hesiodi Op. 105. — ἀλευόμενος, K ἀλευάμενος. — V. 751. ὑβρίζῃ AK, ὑβρίζει *. — V. 752. τρύχονται, Bekker coni. τρύχωνται. — τειρόμενοι, τειρόμενον el. — V. 753. ποιοῦ, in proecdosi ποιεῦ scripsi. — V. 755. αἰεί, ἀεὶ A. — τῶνδ', g τῶν. — ἐς, εἰς AK. — V. 757. πόληος, πόλιος g, πόλεως n a m. pr. — ὑπειρέχοι AKO, ὑπερέχοι *. — V. 758. ἀπημοσύνῃ, ἀπημοσύνην K. — V. 760. ὀρθώσαι A, ἀρθρῶσαι cgln, ἀρθρώσαι *. — V. 761—8 coniunxi cum prioribus. — φόρμιγξ δ' αὖ Brunck, φόρμιγγ' δ' αὖ

ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι
πίνωμεν, χαρίεντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον.
ὧδ' εἴη κεν ἄμεινον· ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας
νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν
τερπομένους, τηλοῦ τε κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι,
γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ θανάτοιο τέλος.

Χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσόν
εἰδείη, σοφίης μὴ φθονερὸν τελέθειν,
ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν· 425
τί σφιν χρήσηται μοῦνος ἐπιστάμενος;

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος·
αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρυκε
τῆσδε πόλευς, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ
ἦρος ἐπερχομένου κλειτὰς πέμπωσ' ἑκατόμβας,
τερπόμενοι κιθάρῃς ἠδ' ἐρατῇ θαλίῃ
παιάνων τε χοροῖς ἰαχῇσί τε σὸν περὶ βωμόν·
ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ' ἀφραδίην ἐσορῶν

A, φόρμιγγ' αὖ *. — φθέγγοιθ' KOcgn ut Brunck coniecit, φθέγγοι ἐπὶ l, φθέγγοισθ' *. — ἠδὲ, ἡ δὲ g. — αὐλός A, ut Brunck coni., αὐλῷ *. — V. 762. ἀρεσσάμενοι, AKO ἀρεσσόμενοι, Emperius ἀρυσσόμενοι, Hecker ἀφυσσάμενοι, Ahrens σπονδαῖς θεοῖσιν ἀρησάμενοι, fort. ἀπαρξάμενοι, Schmidt σπονδαῖς Φοῖβον ἀρεσσάμενοι. — V. 764. τὸν, Ael τῶν. — δειδιότες, δεδιότες cg. — V. 765. ὧδ' εἴη κεν ἄμεινον· εὔφρονα scripsi, idque etiam Ahrens proposuit, praeterea ὁμόφρονα Brunckii emendationem recepi. A ὧδ' ειν καὶ ἄμεινον εὔφρονα, * ὧδ' εἶναι καὶ ἀμείνονα εὔφρονα. — V. 767 post τερπομένους videntur nonnulla omissa esse, nam deinceps ea enumerantur, quae poeta a diis petit. Conieci aliquando hoc distichon traiiciendum et cum v. 782 coniungendum esse, ita ut τερπόμενος scribatur. — V. 770. εἰδείη, σοφίης interpunxi, vulgo post σοφίης distinguitur. — V. 771. μῶσθαι, A μοῶσθαι. — δεικνύναι, AKO δεικνύειν, Ahrens δεικνύμεν, Schmidt δεικύεν, nesciens a librariis sexcenties δεικνύναι alia id genus in δεικνύειν corrupta esse. — δὲ, τε el. — V. 772. τί, A τίς. — χρήσηται, K χρήσεται, Hermann χρησεῖται. — V. 773. Φοῖβε, c φοῖβ'. — V. 774. Ἀλκαθόῳ, el ἀλκιθόω, KO ἀλκοθόω. Fort. πόλιν ἄκρην Ἀλκαθόου, Πέλοπος κτλ. — V. 775. ἀπέρυκε, f ἀπέκυρε. — V. 778. κιθάρης ἠδ' scripsi, κιθάρῃ καὶ libri, Brunck καὶ θαλίης ἐρατῆς, Hermann κιθάρῃ τ' ἠδ', Ahrens κὰν ἐρατῇ θαλίῃ, Hartung κιθάρῃ τ' ἀμφ' ἐρατῇ θαλίῃ. — V. 779. τε, σε g. — Hecker παιᾶσίν τε χοροῖς τ', sed postea παιάνων τ' ἰαχῇσι χοροῖσί τε. — ἰαχῇσι Bekker, ἰαχοισί A, ἰαχαῖσι *. — σὸν, τὸν KO.

καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀλλὰ σύ, Φοῖβε,
ἵλαος ἡμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν.

Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελήν ποτε γαῖαν,
ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον
Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ·
καί μ' ἐφίλευν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον·
ἀλλ' οὔτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων.
οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.

Μή ποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη
ἀντ' ἀρετῆς σοφίης τ', ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων
τερποίμην φόρμιγγι καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ,
καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον.

Μήτε τινὰ ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς
μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐών,
τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ. 426

Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίνεται οὐδεμία.

Ἀνθρώπων δ' ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίνεται οὐδείς·
ἀλλ' ὃς λώϊος, ὃς μὴ πλεόνεσσι μέλοι.

V. 781. *λαοφθόρον, λαοφθόρων* K. — V. 783 affert Harpocrat. v. *Θέογνις.* — *εἰς, ἐς* n. — *Σικελήν*, bcm *σικελικήν.* — V. 785. *τ'*, AKO *δ'*. — *Εὐρώτα*, K *εὐρώταν.* — *δονακοτρόφου*, K *δονακοτρόφον*, l *δονακοτρύφου.* — *ἀγλαὸν*, O a m pr. *ἱερὸν.* — V. 786. *μ' ἐφίλευν*, A *με φίλευν.* — *ἐπερχόμενον*, Hecker *ἐπερχόμενοι.* — V. 787. *οὔτις*, f *οὔτως.* — V. 788. *οὕτως*, f *ὄντως.* — V. 789. *μελέδημα νεώτερον*, Leutsch *μελέδημ' ἀγανώτερον*, ego conieci *νεωτέρῳ.* — V. 790. *τ'* solus add. A, copula cum desideraretur, Vinetus *ἀντ' ἐρατῆς σοφίης*, fortasse recte, nam poeta de sua tantum arte videtur dicere. — V. 792. *νόον*, fort. *βίον.* — V. 793—6 *Mimnermi* sunt, vid. fr. 7. Olim v. 793—4 seiunxi et cum prioribus copulavi. Ceterum v. 793 imitatur auctor iurisiur. med. p. 90 ed. Busemaker. — *ξείνων* A, *ξεῖνον* *. — V. 795. *δὲ, τε* KO el. — V. 796. *τίς σε* h in margine, *τοι σε* A, *τοῖσδε* *. — V. 798 et 799. *γίνεται*, v. *γίγνεται.* — V. 800. *ἀλλ' ὃς λώϊος, ὃς* K, vulgo *ἀλλ' ὡς* (*ὃς* etiam el, *ὢ* cg, *ὥσει* A) *λώϊον οὐ* (O *ὃ*, om. A), Boissonade *ἀλλ' ᾧ λώϊον, οὐ*, Schneider *λώϊον ὧδ' εἶναι· μὴ πλ. μέλειν. λώϊος* positivus reperitur etiam v. 96 (v. 853) et ap. Theocrit. 26, 32. — *μέλοι* AKO, *μέλει* *. Hermann *ἄλλως λώϊον, εἰ μὴ πλεόνεσσι μέλοι*, Ahrens *ἀλλ' οἵῃ λῷον μὴ π. μέλων*, Hartung *ἀλλ' οὐ δειλαίου μὴ πλεόνεσσι μέλοι.*

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ἔσσεται οὔτε πέφυκεν,
ὅστις πᾶσιν ἁδὼν δύσεται εἰς Ἀΐδεω·
οὐδὲ γὰρ ὃς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
Ζεὺς Κρονίδης, θνητοῖς πᾶσιν ἁδεῖν δύναται.

Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρόν
εὐθύτερον χρῆμεν, Κύρνε, φυλασσέμεναι,
ᾧ τινί κεν Πυθῶνι θεοῦ χρήσασ' ἱέρεια
ὀμφὴν σημήνῃ πίονος ἐξ ἀδύτου·
οὔτε τι γὰρ προσθεὶς οὐδέν κ' ἔτι φάρμακον εὕροις,
οὔτ' ἀφελὼν πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις.

Χρῆμ' ἔπαθον θανάτου μὲν ἀεικέος οὔτι κάκιον,
τῶν δ' ἄλλων πάντων, Κύρν', ἀνιηρότατον·
οἵ με φίλοι προὔδωκαν· ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι πελασθείς
εἰδήσω καὶ τῶν ὅντιν' ἔχουσι νόον.

Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσῃ κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων
ἴσχει κωτίλλειν καίπερ ἐπιστάμενον.

Κύρν', ἔμπης ὅ τι μοῖρα παθεῖν, οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι· 427
ὅττι δὲ μοῖρα παθεῖν, οὔτι δέδοικα μαθεῖν.

Ἐς πολυάρητον κακὸν ἥκομεν, ἔνθα μάλιστα,
Κύρνε, συναμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου.

V. 802. *πᾶσιν*, K *πᾶσαν*. — *δύσεται*, l *δύσσεται*. — *Ἀΐδεω* A, *ἀΐδου* *. — V. 805. *θεωρόν* Vinetus, libri *θεωρῶν*. — V. 806. *χρῆμεν* K (i. e. pluralis verbi *χρῆμι* servata littera *η*), * *χρὴ μὲν*, Turnebus *χρή μιν* coniecit, Geel *χρὴ νοῦν*, ego antea *θεωρεῖν* . . . *χρήμη* . . . *φυλασσόμενον*, Sauppe *χρῆστιν*, Hartung *θεωρεῖν εὐθύτερον χρή, νοῦν Κύρνε φυλασσόμενον*, Kayser *χρησμὸν* (hoc vel *χρῆσιν* etiam Schneider) ut in prioribus, quae interierunt, fuerit *χρή*. — *φυλασσέμεναι* Turnebus, libri *φυλασσόμενον*. Ahrens *εὐθύτερον χρὴ ἔμεν Κ. φυλασσόμενον ὅττινα* vel *ἥντινα* (hoc etiam Hecker). — V. 807. *θεοῦ χρήσασ' ἱέρεια* Brunck, A *θεοῦ χρήσασ ἱερεῖα*, g *θεὸς χρήσας ἱερεία*, * *θεὸς χρήσας ἱερεῖα*. Conieci *ὅττι κε οἱ Πυθῶνι θεοῦ χρήσασ' ἱερείη ὀμφῇ κτλ.* — V. 809. *κ' ἔτι*, *κέ τι* glm. — V. 810. *οὔτ'*, *οὐδ'* AKO. — V. 811. *μὲν ἀεικέος*, *μενοεικέος* A. — V. 812. *ἀνιηρότατον*, Kbel(a m. s.)m *ἀνιηρότερον*. — V. 814. *εἰδήσω*, l *εἰς δήσω*. — *τῶν*, *τὸν* AO, *τοι* K, unde *τοὺς* possis coniicere. Hartung scripsit *εἰδήσω καιρόν, χὤντιν' ἔχ. ν.* — V. 815. *γλώσσῃ* A, *γλώσσης* *. — *κρατερῷ*, *κρατερῶν* f. — V. 816. *ἴσχει*, *ἴσχει καὶ* el. — V. 817. *ἔμπης* scripsi, vulgo *ἔμπης δ'*. — V. 818. *δέδοικα μαθεῖν* scripsi, legebatur *δέδοικα παθεῖν*. — V. 819. *πολάρητον* A, *πολυάρρητον* K, *πολὺ ἄρρητον* bdeflmn, *πολὺ ἄρρηκτον* cgh, Ahrens *οὐ παλινάγρετον ἐς*. — V. 820. *συναμφοτέρους*, gn *σὺν ἀμφ*.

Οἳ δ' ἀπὸ γηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας,
τούτων τοι χώρη, Κύρν', ὀλίγη τελέθει.

Μήτε τιν' αὔξε τύραννον ἐπ' ἐλπίδι, κέρδεσιν εἴκων,
μήτε κτεῖνε θεῶν ὅρκια συνθέμενος.

Πῶς ὑμῖν τέτληκεν ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν
θυμός; γῆς δ' οὖρος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,
ἥτε τρέφει καρποῖσιν ἐν εἰλαπίναις φορέοντας
ξανθῇσίν τε κόμαις πορφυρέους στεφάνους.
ἀλλ' ἄγε δή, Σκύθα, κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον,
πένθει δ' εὐώδη χῶρον ἀπολλύμενον.

Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα·
γνώμη δ' ἀργαλέη γίνεται ἀμφοτέρων.

Πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ· οὐδέ τις ἡμῖν
αἴτιος ἀθανάτων, Κύρνε, θεῶν μακάρων,
ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη καὶ κέρδεα δειλὰ καὶ ὕβρις
πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλεν.

Δισσαί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσιν, 428
δίψα τε λυσιμελὴς καὶ μέθυσις χαλεπή·

V. 821. οἳ δ', A οἱ κ', K οὐκ, unde οἵ κ' . . . ἀτιμάζωσι coniicias. — ἀπὸ γηράσκοντας scripsi, vulgo ἀπογηράσκοντας, Hartung οἳ καταγηράσκοντας. — V. 822. τοι, g δή. — χώρη, Corais ὥρη, Hecker et Nauck γ' ὥρη, Hartung τούτων θεοῖς ὥρη, vide supra v. 152; nam θεοῖς ipse quoque conieci. — V. 823. ἐλπίδι Bekker, codd. ἐλπίσι. — κέρδεσιν εἴκων A, κέρδευς εἶναι K, κέρδεος εἶναι *. — V. 824. κτεῖνε, κτεῖναι Kgl. — 825—30 fortasse *Callini* sunt. — ὑμῖν A,* ἡμῖν. — V. 827. ἥ τε, K καί τε. — καρποῖσιν ἐν, Emperius καρποὺς μένος coniecit, Hartung ἥ τ' ἔτρεφεν καρποῖσιν. Post καρποῖσιν plura excidisse videntur, nam hic quoque temere duo disticha in unum coniuncta. — V. 828. Schneidewin coni. ξανθαῖς ἀμφὶ κόμαις, Ahrens καρποὺς μὲν ἐν εἰλαπίναις παρεόντας reliquis servatis, Hecker ἠδὲ τρυφῆς κάρπωσις ἐν εἰλ. φορεόντων ξανθῆς ἀμφὶ κόμης π. στ. — V. 829 olim conieci ἀλλ' ἄγε δὴ γκυτὶ κεῖρε. — ἀπόπαυε, A ἀποπαυε. — V. 830. εὐώδη, conieci εὐάνθη; nam quod fortasse aliquis praeferat εὐρώδη, suspectum vocabulum est. — χῶρον, A χῶραν. — V. 831 affert Apostol. XIV 30 b. — ὄλεσσα, K ὤλεσ', Apost. ὤλεσα, unde Hermann ἀπώλεσ', contra Iacobs πίστει ὄλεσσα. — ἀπιστίῃ, ἀπιστία el Apost. — δ' ἐσάωσα, l δὲ σάωσα. — V. 832. γνώμη, Ahrens μνήμη. — γίνεται, A γείνεται, v. γίγνεται. — V. 833. φθόρῳ A, φθορᾷ *. — ἡμῖν, og ἡμῶν. — V. 835. βίη καί, f βίη. — δειλὰ A, πολλὰ *. — V. 836. ἐς, εἰς A. — ἔβαλεν, ἔβαλε Kel, ἔβαλον f. — V. 837. τοι, e τι. — V. 838. τε om. eg. — χαλεπή, χαλεπαί K.

τούτων δ' ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι, οὐδέ με πείσεις
οὔτε τι μὴ πίνειν οὔτε λίην μεθύειν.

Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἓν δ' ἀχάριστον,
εὖτ' ἂν θωρήξας μ' ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.

Ἀλλ' ὁπόταν καθύπερθεν ἐὼν ὑπένερθε γένηται,
τουτάκις οἴκαδ' ἴμεν παυσάμενοι πόσιος.

Εὖ μὲν κείμενον ἀνδρὶ κακῶς θέμεν εὐμαρές ἐστιν,
εὖ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον ἀργαλέον.

Λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ
ὀξεΐ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει·
οὐ γὰρ ἔθ' εὑρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσειεν Ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
μαλθακὰ κωτίλλων ἐξαπατᾶν ἐθέλει.

Ἤιδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λώϊα δὴ νῦν,
οὕνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἔστι χάρις.

Πολλάκι δὴ πόλις ἥδε δι' ἡγεμόνων κακότητα
ὥσπερ κεκλιμένη ναῦς παρὰ γῆν ἔδραμεν.

Τῶν δὲ φίλων εἰ μέν τις ὁρᾷ μέ τι δειλὸν ἔχοντα,
αὐχέν' ἀποστρέψας οὐδ' ἐσορᾶν ἐθέλει·

V. 840. *οὔτε*, *οὐδὲ* el. Ahrens conl. *οὔτ' ἔτι*. — *λίην*, *λύειν* f. — V. 841. *ἀχάριστον* A, * *ἀχάριστος*. — V. 842. *θωρήξας*, *θωρύξας* bcdfhmn. — *ἄγῃ* AKO, *ἄγει* *. — V. 843. In proecdosi scripsi *τά γ' ὑπέρθεν ἐόνθ'* (ita etiam Hermann), sed fort. praestat *καθύπερθ' ἀνδρῶν*. — V. 845. *ἀνδρὶ* Hermann et Hecker, legebatur *ἄνδρα*. — *κακῶς*, A *καλῶς*. — V. 847—50 *Soloni* vindicat Hartung. — *λὰξ*, n *δὰξ*. — *κενεόφρονι*, el *κενόφρονι*. — V. 53. *ἤδεα* Commelinus, libri *ἠδέα* et hic et infra post v. 1038. — *πολὺ*, h *πολλὰ*. — *λώϊα δὴ νῦν* A (nisi malis *νῦν δή*), *λώϊα ἢ νῦν* KO, *λώονα ἢ νῦν* *, Hartung *λώϊον ἤδη*. *λώιος*, quod positivi habet formam, et *bonum et meliorem* significat, orta hinc etiam comparativi forma *λωΐων*, plane quemadmodum et *χέρηες* et *χερείονες* (*χείρονες*) dicitur. — V. 854. *οὕνεκα*, *τοὔνεκα* Abcdefghlmn. — *δειλοῖς*, *δεινοῖς* el. — *οὐδεμί'*, *οὐδὲ μὴ* f. — V. 855. *πολλάκι δὴ* O. Schneider et Sintenis, v. *πολλάκις ἡ*. — *δι' ἡγεμόνων*, *δ' ἐκδαιμόνων* el. — V. 856. *κεκλιμένη*, *κεκλημένη* f. — *ναῦς*, Schneidewin *νηῦς*. — *ἔδραμεν* A ut fere ubique, ceteri fere *ἔδραμε*. — V. 857. *μέ τι*, A *μ' ἔτι*. — *δειλὸν* A, *δεινὸν* *.

ἦν δέ τί μοί ποθεν ἐσθλόν, ἃ πανράκι γίνεται ἀνδρί, 429
πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω.

Οἵ με φίλοι προδιδοῦσι, καὶ οὐκ ἐθέλουσί τι δοῦναι
ἀνδρῶν φαινομένων· ἀλλ᾽ ἐγὼ αὐτομάτη
ἑσπερίη τ᾽ ἔξειμι καὶ ὀρθρίη αὖτις ἔσειμι,
ἦμος ἀλεκτρυόνων φθόγγος ἐγειρομένων.

Πολλοῖς ἀχρήστοισι θεὸς δίδοι ἀνδράσιν ὄλβον
ἐσθλόν, ὃς οὔτ᾽ αὐτῷ βέλτερος οὐδὲν ἐών
οὔτε φίλοις· ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὔποτ᾽ ὀλεῖται·
αἰχμητὴς γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστυ σαοῖ.

Ἔν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα χαμαιγενέων,
εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω οἵ με φιλεῦσιν,
τοῖς δ᾽ ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ᾽ ἔσομαι.

Οἶνε, τὰ μέν σ᾽ αἰνῶ, τὰ δὲ μέμφομαι· οὐδέ σε πάμπαν
οὔτε ποτ᾽ ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
ἐσθλὸν καὶ κακόν ἐσσι. τίς ἄν σέ γε μωμήσαιτο;
τίς δ᾽ ἂν ἐπαινήσαι μέτρον ἔχων σοφίης;

Ἥβα μοι, φίλε θυμέ· τάχ᾽ αὖ τινὲς ἄλλοι ἔσονται
ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν᾽ ἔσομαι.

V. 859. μοι, Turnebus μ᾽ ἦ. — πανράκι A et fort. g, * πολλάκι. — γίνεται, v. γίγνεται. — V. 861—4 *Cleobulo* tribuit Hartung. — τι, τοι h. — V. 862. ἀνδρῶν, bd in marg. ἤγουν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας, hinc Hermann et Emperius ἄστρων, Ahrens δᾴδων. — V. 863. αυτις Kbcdghmn, αὐτῆς O, αὖθις *. — V. 864. φθόγγος, φέγγος KO. — V. 865—68 affert Stob. CVI 10. Fortasse *Tyrtaei* haec sunt. — δίδοι m, διδοῖ *. — V. 866. οὔτ᾽ αὐτῷ A (nisi quod οὔτ᾽ habere videtur), οὔθ᾽ αὐτῷ g, οὔθ᾽ αὐτῷ *, ap. Stob. οὐδ᾽ αὐτῷ, sed οὐδ᾽ om. A Vind. Trinc. — οὐδὲν ἐὼν vix sanum, Geel οὐτιδανῷ, coniicias οὐδ᾽ ὀτιῶν, vel οὔτε πόλει, cf. Pseudoxenoph. Apol. Socr. 31: οὔτε τῇ ἑαυτοῦ πόλει, οὔτε τοῖς φίλοις, οὔτε αὐτῷ ἄξιος οὐδενὸς ἐγένετο. — V. 867. οὔτε, Stob. οὐδὲ. — V. 868. σαοῖ KO, h a m. pr. σάει (supra οι), * σάοι. — V. 869. ἔν, εἴ K. — ἔπειτα, ἔπεισα bm. — V. 870. χαμαιγενέων A, παλαιγενέων *. Emperius ἀθανάτων δώματ᾽ ἀειγενέων. — V. 871. εἰ om. K. — V. 873. αἰνῶ, αἰνέω n a m. pr. recte ut videtur. — V. 875. ἐσθλὸν καὶ κακόν, cg ἐσθλὸς καὶ κακός. — γε τε AKO, om. bm. — V. 876. ἐπαινήσαι O, ἐπαινέση f, ἐπαινήσει n, ἐπαινήση *. — V. 877—8 om. cg. Fort. *Mimnermi* sunt versus. — Ἥβα μοι scripsi, quod etiam Ahrens vidit, A ἡβανοι, O ἡβάοι, K ἡβώης, bdehlmn ἡβάοις, f βαῖς, vulgo ἡβώοις. Infra post v. 1070, ubi hoc distichon repetitur, libri τέρπεό μοι ex interpretatione. — φίλε, f φύλε. — αὖ A, ἂν *. — ἔσονται, bdefhlmn ἔσοιντο.

Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμοὶ κορυφῆς ὕπο Τηϋγέτοιο 430
ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρων
οὔρεος ἐν βήσσῃσι, θεοῖσι φίλος Θεότιμος,
ἐκ πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδῶνας,
θωρηχθεὶς δ' ἔσεαι πολλὸν ἐλαφροτέρως.

Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
κωμάζοιμι· κακοῦ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου.

Μηδὲ λίην κήρυκος ἀν' οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος·
οὐ γὰρ πατρῴας γῆς πέρι μαρνάμεθα.

Ἀλλ' αἰσχρὸν παρεόντα καὶ ὠκυπόδων ἐπιβάντα
ἵππων μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν.

Οἴ μοι ἀναλκίης· ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλεν,
Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον,
οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν.
ὡς δὴ Κυψελιδέων Ζεὺς ὀλέσειε γένος.

V. 879—85 si Theognidis sunt, hospitem aliquem Spartanum loquentem inducit, sed fortasse ex *Tyrtaei* elegiis depromta sunt, quamquam etiam de Polymnesto aliis cogitari potest; Hartung Chiloni vindicat. — *ἐμοί*, cgK *ἐμῆς*. — *κορυφῆς ὕπο* Hecker, libri *κορυφῆς ἄπο*, nisi quod c *ἄπο* omisit, g eius loco *αἱ* exhibet. — *Τηϋγέτοιο*, *ταϋγέτοιο* cg, *τηλυγέτοιο* KO, *τοῦ γέτοιο* e. — V. 881. *βήσσῃσι*, *βήσησι* K. — V. 882. *πλατανιστοῦντος*, videtur *Πλατανιστοῦντος* scribendum, ut hoc nomen rivi fuerit ex Taygeto oriundi. Idem etiam Osann coniecit Symbol. Litt. I 68, sed non recte cogitavit de loco Spartae urbis, qui *Πλατανιστᾶς* dictus est. — V. 883. *μελεδώνας* scripsi, legebatur *μελεδῶνας*. — V. 884. *θωρηχθείς*, *θωρυχθεὶς* bcdfhmn. — *ἐλαφροτέρως* A, vulgo *ἐλαφρότερος*. — V. 885. *ἔχοι*, *ἔχει* cghKl. — *ἄλλων*, Ahrens *αὐλῶν*. — V. 887. *ἀν' οὖς*, A *ἀνιοῦσιν*, *ἀνοῦς* e, *ἄνοός* l. — *μακρά*, *μακρὰν* K. — V. 888. *οὐ γάρ*, Emperius *ἦ γὰρ* vel *νῦν γάρ*. — V. 889. *ὠκυπόδων*, *ὠκυπόρων* l, *ὠκύπορον* f. — V. 891. *ἀναλκίης*, n *ἀναλικίης*. — *Κήρινθος* A, *κήρυνθος* *. — V. 894. *ὡς δὴ Κυψελιδέων* scripsi (Hermann *Κυψελιδῶν*), *ὡς δὴ κυψελίζων* An, *ὡς κυψελλίζον* *, Hecker *τοὺς ὡς Κυψελιδῶν κτλ.* *Ὡς δὴ* barbarum dictitat Cobet, et *πῶς ἂν* coniecit, sed cf. Callim. fr. 463: *Ζεῦ πάτερ, ὡς Χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος.* Haec duo disticha a Theognide aliena: rectius enim, quam Hertzberg et Duncker, hos versus ad Chalcidensium et Eretriensium bellum referunt C. Fr. Hermann Opusc. 187 ff. et Vischer (Goett. Anz. 1864 n. 35), neque tamen Cypselidarum mentio, ut Vischer existimat, necesario suadet, ut hoc bellum Periandro regnante sit gestum; nam bellum illud, quod Duncker Hist. Ant. III 468 seq. ed. 2 circa Ol. 35 maxime exarsisse censet, potius ad Cypseli ipsius aetatem referendum esse videtur. *Κυψελίδαι*, quamvis poterant omnes omnino, qui a Cypseli partibus stabant, nuncupari, tamen hic ad

Γνώμης δ' οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει αὐτὸς ἐν αὐτῷ,
οὐδ' ἀγνωμοσύνης, Κύρν', ὀδυνηρότερον.

Κύρν', εἰ πάντ' ἄνδρεσσι καταθνητοῖς χαλέπαινεν
γινώσκων Ζεὺς νοῦν οἷον ἕκαστος ἔχει
ἐντὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργματα τῶν τε δικαίων
τῶν τ' ἀδίκων, μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆν. 431

Ἔστιν ὁ μὲν χείρων, ὁ δ' ἀμείνων ἔργον ἕκαστον·
οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ κατὰ χρήματα θηρῶν,

Cypselum ipsum eiusque filios referendum censeo: etenim poeta hic non sine acerbitate respexit epigramma inscriptum Iovis colossico aureo signo, quod Olympiae dedicaverat Cypselus: *Εἰ μὴ ἐγὼ χρυσοῦς σφυρήλατος εἰμὶ κολοσσός* (vel potius *εἰ μὴ ἐγὼν ὦναξ παγχρύσεος εἰμὶ κολοσσός*) *Ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά*, de quo signo sane ambigebant, utrum ipse Cypselus an Periander dedicaverit: sed illud verum: nam aemulatus est Cypselus Myronem Sicyoniorum tyrannum. Atque circa illud ipsum tempus Chalcidenses eximio praeconio ornavit Delphicum Oraculum, cuius dictio Aegiensibus, non Megarensibus, non ante Ol. 29, sed haud ita multo post edita est:

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἵπποι Θεσσαλικαὶ (al. *Θρηίκιαι*), *Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες,*
Ἄνδρες δ', οἳ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης,
Δουριμάχοι (*κρατεροὶ μάργων τ' ἐπιβήτορες ἵππων*),
Ἀλλ' ἔτι καὶ τῶν εἰσὶν ἀμείνονες, οἳ τὸ μεσηγὺ
Τίρυνθος ναίουσι καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο·
Ὑμεῖς δ' Αἰγιέες οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι
Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

— V. 895. δ' om. O. — *αὐτὸς ἐν αὐτῷ* A, *ἔν γε ἑαυτῷ* *, Orelli *αὐτὸς ἐν αὐτῷ*. — V. 896. *ὀδυνηρότερον* A, *ἀνιηρότερον* *. — V. 897. *Κύρν', εἰ* A, *Κύρνε μὴ* *, unde Brunck *μὴ πάντ' ἀνδράσι Κύρνε*. — *ἄνδρεσσι*, *ἄνδρεσι* O. — *καταθνητοῖς*, *κατὰ θνητοῖς* Kln. — *χαλέπαινεν* scripsi Hermannum secutus, libri *χαλεπαίνειν*. — V. 898. *γινώσκων*, vulgo *γιγνώσκων*, A *γινώσκειν*. — *Ζεύς* scripsi, libri *ὡς*. — *οἷον* om. l. — V. 899. *ἐντὸς* K, *αὐτὸς* *. — *ἔργματα*, bm *εἴργματα*. — *τῶν τε δικαίων τῶν τ' ἀδίκων* scripsi Hermannum secutus, libri *τῷ τε δικαίῳ τῷ τ' ἀδίκῳ*, nisi quod v. 899 *τῷ δὲ* AKOcdfghmn. — V. 900. *τ'*, *δ'* KOfg. — *ἐπῆν*, *ἐπῇ* bcdfhlmn. Locum corruptum alii aliter conformant, O. Schneider *χαλέπαινες, μὴ γιγνώσκων . . . τοῦ τε δικαίου τοῦ τ' ἀδίκου*. Hermann *Κύρν' εἰ π. ἄ. θεὸς θνητοῖς χαλέπαινεν, γιγνώσκων εὖ* (Hartung *καὶ*) *νοῦν . . . τῶν τε δικαίων τῶν τ' ἀδίκων*, Bamberger v. 897 probata Brunckii coniectura, *καὶ ἔργματα* (i. e. *τοιαῦτα καὶ ἔργματα*) *τῷ τε δικαίῳ τῷ τ' ἀδίκῳ, μέγα κῆν π. β. ἐπῇ*. — V. 901. *ἔστιν ὁ μὲν*, *ἔστι τὸ μὲν* bcdeg. — *χείρων* Af, *χεῖρων* g, *χεῖρον* *. — *ἀμείνων* A, *ἄμεινον* KO, *ἄμεινόν γ'* *. — *ἕκαστον* Bekker, vulgo *ἑκάστου*, ut coniicere possis *ἔστι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δ' ἄμεινον Ϝέργον ἑκάστου*. — V. 902. *αὐτὸς*, *αἰστὸς* A, hinc Meineke *ἔσθ' ὃς* coniecit. — V. 903. *θηρῶν* haud dubie corruptum, Camerarius *τηρῶν*, Sauppe

χυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει.
εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βιότου τέλος ἦν, ὁπόσον τις
ἤμελλ' ἐκτελέσας εἰς Ἀΐδαο περᾶν,
εἰκὸς ἂν ἦν, ὃς μὲν πλείω χρόνον αἶσαν ἔμιμνεν,
φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον ὃν εἶχε βίον·
νῦν δ' οὐκ ἔστιν. ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρεν,
καὶ δάκνομαι ψυχήν, καὶ δίχα θυμὸν ἔχω,
ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα. δύ' εἰσὶν πρόσθεν ὁδοί μοι·
φροντίζω τούτων ἥντιν' ἴω προτέρην·
ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
ἢ ζώω τερπνῶς ἔργα τελῶν ὀλίγα.
εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ', ὃς ἐφείδετο, κοὔποτε γαστρὶ
σῖτον ἐλευθέριον πλούσιος ὢν ἐδίδου·
ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι κατέβη δόμον Ἄϊδος εἴσω,
χρήματα δ' ἀνθρώπων οὑπιτυχὼν ἔλαβεν,
ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν καὶ μὴ δόμεν ᾧ κ' ἐθέλῃ τις.
εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ᾗ γαστρὶ χαριζόμενος
χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ' „ὑπάγω φρένα τέρψας·“ 432
πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ.

Οὕτω, Δημόκλεις, κατὰ χρήματ' ἄριστον ἁπάντων
τὴν δαπάνην θέσθαι καὶ μελέτην ἐχέμεν.
οὔτε γὰρ ἂν προκαμὼν ἄλλῳ κάματον μεταδοίης,
οὔτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελέοις·

ἀθηρῶς, conieci ῥυθμῶν, sed aliquando suspicatus sum Θήρων esse scribendum, ut poeta (sive Theognis, sive alius quis) Theronem amicum alloquatur, atque ita etiam Orelli, sed tamen quod ad Agrigentinum refert Theronem, perquam incertum: de Theognidis aetate multo rectius indicant veteres grammatici, quam nostri homines: quae v. 766 et 775 loguntur, ad Harpagi expeditionem referenda sunt, sed dicetur alias de hac re, quam nec Schoemann, qui nuper attigit hunc locum, expedivit. — V. 904. συνιεῖσιν, A συνιει. — V. 905. τις, A τι. — V. 906. περᾶν, K περῶν. — V. 907. πλείω, A πλεῖον. — χρόνον, in praecedosi χρόνου scripsi. — V. 908. τοῦτον ὃν, A τοῦτονιν, unde Bekker τοῦτον ἵν' coni. — βιον, fort. cum Turnebo βίου. — V. 910. ψυχὴν, A τύχην. — ἔχω, el ἔχων. — V. 911. δ' om. cg. — πρόσθεν, A τοπρόσθεν. Hartung δύω δ' ἔμπροσθεν ὁδοί μοι. — V. 914. τερπνῶς, A τερπνῶν. — V. 919. δόμεν, Sauppe θέμεν. — ᾧ κ' ἐθέλῃ scripsi (sive οἷς malis), et ᾧ iam Bekker, ω κε θελη A, ὧς κ' ἐθέλῃ K, ὧς κ' ἐθέλοι vulgo, et optativum aliquis defendat. Hartung hic plura intercidisse suspicatur. — V. 920. ὃς ᾗ, A οση, * ὃς ἦν. V. 921. μὲν om. K. — V. 922. ἴδῃ, ἴδοι g. — V. 923—30 possis ad idem carmen referre, ex quo priora petita sunt, nisi Θήρων quod v. 903 conieci probaveris. — V. 923. ἄριστον, K ἄριστος. — V. 924. τὴν δαπάνην, Hartung καὶ δαπάνην. — V. 925. ἂν om. f. — κάματον, K καμάτου.

οὐδ' εἰ γῆρας ἵκοιο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραίη.
ἐν δὲ τοιῷδε γένει χρήματ' ἄριστον ἔχειν.
ἢν μὲν γὰρ πλουτῇς, πολλοὶ φίλοι, ἢν δὲ πένηαι,
παῦροι, κοὐκέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.

Φείδεσθαι μὲν ἄμεινον, ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
οὐδείς, ἢν μὴ ὁρᾷ χρήματα λειπόμενα.

Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ·
ὄλβιος, ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν.
πάντες μιν τιμῶσιν· ὁμῶς νέοι οἵ τε κατ' αὐτόν
χώρης εἴκουσιν, τοί τε παλαιότεροι.
γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτόν
βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει.

Οὐ δύναμαι φωνῇ λίγ' ἀειδέμεν ὥσπερ ἀηδών·
καὶ γὰρ τὴν προτέρην νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην.
οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι· ἀλλά μ' ἑταῖρος
ἐκλείπει σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος.

Ἐγγύθεν αὐλητῆρος ἀείσομαι ὧδε καταστάς
δεξιός, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος. 433

Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδόν, οὐδετέρωσε
κλινόμενος· χρὴ γάρ μ' ἄρτια πάντα νοεῖν.

V. 927. *οὐδ'*, *οὔτ'* g. — *ἵκοιο* AKO, *ἵκοιτο* *. — V. 929. *ἢν ... πλουτῇς* An, *εἰ ... πλουτεῖς* *. — V. 930. *κοὐκέθ'* A et h ex corr., *οὐκέθ'* *. — V. 933—34 olim separavi a sequentibus, certe Tyrtaei non sunt, sed fortasse *Solonis:* verum potuit epitomae auctor etiam prorsus aliena conglutinare. Ceterum hoc distichon affert Floril. Monac. 114. Apost. XIV 13, 6. Arsen. 501. — *παύροις*, *παύροις δ'* Ap. — *κάλλος*, *κλέος* el, *κῦδος* Ars. — V. 934. *ἀμφοτέρων*, A *ἀμφότερον*. — V. 935—8. *Tyrtaei* sunt, sed male contracta ex distichis tribus. vid. fr. 12 v. 37—42. — *μιν*, *μὲν* el, om. KO. — *ὁμῶς*, *ὅμως* l. — *νέοι* A, *ἴσοι* (*ἶσοι*) *. — V. 936. *χώρης εἴκουσιν* A, *χώροις εἴκουσιν* KO, *εἴκουσι χώροις* fl, *εἴκουσιν* (*εἴκουσι*) *χώρης* *, *οἰκοῦσιν* b in m. — *τοί*, *οἵ* KOdefghlmn. — V. 937—8 om. bcdefghlmn. — V. 939—42 *Mimnermi* videntur. *λίγ'* A, *λιγύρ'* *. — *ἀειδέμεν* Schneidewin, v. *ἀδέμεν*. — V. 940. *προτέρην*, *προτέραν* bcdghmn. — V. 941. *ἀλλά μ'*, coniicio *οὐδέ μ'*, Emperius *ἀλλά με γῆρυς ἐκλείπει, σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενον*. — V. 942. *ἐπιδευόμενος*, bm *ἐπιτηδευόμενος*. — V. 944. *ἀθανάτοις*, g *ἀθανάτοισι*. — *θεοῖσιν*, AKf *θεοῖς*. — *ἐπευχόμενος*, e *ἀπευχόμενος*, f *προσευχόμενος*. — V. 945—8 ex *Solonis* Elegiis petiti videntur, certe Schoemann non recte ad Theognidem refert. — *οὐδετέρωσε*, l *οὐδετέρωσα*, e *οὐδετέρωσθεν*.

Πατρίδα κοσμήσω, λιπαρὴν πόλιν, οὔτ' ἐπὶ δήμῳ
τρέψας οὔτ' ἀδίκοις ἀνδράσι πειθόμενος.

Νεβρὸν ὑπὲξ ἐλάφοιο λέων ὣς ἀλκὶ πεποιθὼς
ποσσὶ καταμάρψας αἵματος οὐκ ἔπιον·
τειχέων δ' ὑψηλῶν ἐπιβὰς πόλιν οὐκ ἀλάπαξα·
ζευξάμενος δ' ἵππους ἅρματος οὐκ ἐπέβην·
πρήξας δ' οὐκ ἔπρηξα, καὶ οὐκ ἐτέλεσσα τελέσσας·
δρήσας δ' οὐκ ἔδρησ', ἤνυσα δ' οὐκ ἀνύσας.

Δειλοὺς εὖ ἔρδοντι δύω κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
χηρώσει πολλῶν, καὶ χάρις οὐδεμία.

Εἴ τι παθὼν ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα μὴ χάριν οἶδας,
χρήζων ἡμετέρους αὖτις ἵκοιο δόμους.

Ἔστε μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
ἡδύ τί μοι ἐδόκει καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ·
νῦν δ' ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ἰλυῖ,
ἄλλης δὴ κρήνης πίομαι ἢ ποταμοῦ.

Μή ποτ' ἐπαινήσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνέως,
ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ. 434
πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες

V. 947—8 affert Stob. XXXIX 15. — V. 948. *τρέψας*, m *τρίψας*, Stob. *πρέψας*. — V. 949—54 nimis arguti videntur, quam ut *Soloni* tribui possint, quod coniecit Hecker. — *ὥς*, *ὃς* m. — V. 950. *αἵματος*, *αἵμαθος* g. — V. 952. *ἐπέβην*, *ἔβην* m. — V. 954. *οὖκ* Schneider, v. *οὐκ*. — V. 955—6 leguntur in Append. Stob. p. 31. — *δειλοὺς* A et Stob., *δειλοὺς δ'* *. — *αὐτοῦ*, dgn *αὐτοῦ*. — V. 956. *χηρώσει*, Brunck *χηρεύσει*, Hartung *χηρεύσεις*, Stob. *χήρωσις κτεάνων*, fort. *χηρώσεαι*, Ahrens *τῶν τε παρ' αὐτὰ χήρωσις*. — V. 957. *ἐμοῦ*, Iacobs *ἐμεῦ γ'*, Hartung *ἐμεῖ'*. — V. 958. *αὖτις*, *αὖθις* AKel. — V. 959. *ἔστε*, l *ὥστε*. — *ἔπινον*, *ἔπιον* bcdghmn. — V. 960. *εἶμεν*, A *ημεν*. Hermann *ἡδύ τί μοι δόκεεν καὶ καλὸν ἔμμεν ὕδωρ*, Ahrens *ἡδύ τε μοι τι δόκει*, Hartung *ἡδύ τί μοι τ' ἐδόκει*, fort. *ἡδὺ τέως ἐδόκει καὶ καλὸν εἶμεν* (vel *ἧμιν*) *ὕδωρ*. — V. 961. *ἤδη*, conieci *ὅτε δή*. — *τεθόλωται*, *τεθύλωται* el. — *ἰλυῖ* scripsi, et sic etiam Ahrens coniecit, libri *ὕδει*, unde in proecdosi *οὔδει*. — V. 962. *δή*, *δὲ* hcgm. — V. 963—8 affert Stob. III 28, v. 963 etiam Orion VIII 11 (*μή ποτ' ἐπαινέσῃς πρὶν ἄνδρα ἴδῃς σώφρονα*). — *ἐπαινήσῃς*, *ἐπαινέσῃς* bcdfhmn, *ἐπαινέσσῃς* Stob. — *εἰδῇς*, *ἴδῃς* KO, — *σαφηνέως* Floril. Monac. 107, quemadmodum scripsit Schneidewin, libri *σαφηνῶς*, Stob. *ἀνδρὸς ἀφανέως* (B *ἄνδρα σαφανέως*, Trinc. *ἄνδρας ἀφανέως*). — V. 964. *ῥυθμὸν*, Stob. (praeter Schowii c.) *θυμόν*. — *ὅστις ἂν ᾖ*, Stob. *ὅντιν' ἔχει*, Hecker *ῥυσμὸν καὶ τρόπον οἷος ἂν ᾖ*. — V. 965. *κίβδηλον*, *κίβδηλον καὶ* el, *κίβδηλοι* Epkema.

κρύπτουσ', ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
τούτων δ' ἐκφαίνει πάντως χρόνος ἦθος ἑκάστου.
καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην·
ἔφθην αἰνήσας πρίν σου κατὰ πάντα δαῆναι
ἤθεα. νῦν δ' ἤδη ναῦς ἅθ' ἑκὰς διέχω.

Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπιοίνιον ἆθλον ἑλέσθαι;
πολλάκι τοι νικᾷ καὶ κακὸς ἄνδρ' ἀγαθόν.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν πρῶτ' ἐπὶ γαῖα καλύψῃ
εἴς τ' Ἔρεβος καταβῇ, δώματα Περσεφόνης,
τέρπεται οὔτε λύρης οὔτ' αὐλητῆρος ἀκούων,
οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσαειράμενος.
ταῦτ' ἐσορῶν κραδίην εὖ πείσομαι, ὄφρ' ἔτ' ἐλαφρὰ
γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρεμέως προφέρω.

Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ·
χερσίν τε σπεύδου χρήμασί τ', ἀμφότερα·
μηδὲ παρὰ κρητῆρι λόγοισιν ἐμὴν φρένα θέλγοις,
ἀλλ' ἔρδων φαίνοι', εἴ τι δύναι', ἀγαθόν.

Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμόν,
ὄφρ' ἔτι τερπωλῆς ἔργ' ἐρατεινὰ φέρῃ.
αἶψα γὰρ ὥστε νόημα παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη·

V. 966. θυμὸν, Kayser κῆδος. — ἐφημέριον, Hartung ἐφιμέριον. — V. 967. ἐκφαίνει, ἐμφαίνει bcmn. — πάντως n, πάντων * Stob. — χρόνος om. el. — V. 968. ἐγὼ, ἐγὼν K. — V. 969. ἔφθην A, ἔφθην δ' *, in his et similibus locis, ut v. 955, prorsus incertum, utra lectio sit praeferenda. — V. 970. ἤδη, K ἤδην. — ναῦς, νηῦς A. — ἅθ', A ατ'. Conieci ἅ τ' ἄκρης vel λίθακος, Ahrens νῦν δὴ γῆς, sed idem etiam ἅτ' ἄκρας protulit, Hartung νῦν δ' ἤδη νηῦν τε πέτρας διέχω. Meineke distichon intercidisse suspicatur διέχω πέτρης, ἥ τ' ἐνὶ πόντῳ ἀπειρίτῳ ἐστήρικται κτλ. — V. 973. πρῶτ' ἐπὶ A, ποτ' ἐπὶ KO, ἐπί ποτε *. — καλύψῃ Turnebus, libri καλύψει. — V. 974. εἴς τ', ἔς τ' Km. — δώματα AKO, δῶμά τε *. — V. 975. λύρης, λύρας em. — V. 976. Διωνύσου, διονύσου Aehl, διωνύσσου cg. — ἐσαειράμενος, Schaefer ἐσαειρόμενος, ipse olim δῶρον ἀειρόμενος, Hartung δῶρον ἐπαυρόμενος. — V. 977. κραδίην A, κραδίῃ *. — ὄφρ' ἔτ' Schneidewin, vulgo ὄφρα τ'. — V. 978. ἀτρεμέως AKO, ἀτρομέω g, ἀτρομέων *, fort. ἀρτεμέως. — V. 979 affert Floril. Monac. 147. — V. 980. σπεύδου A, σπεύδει K, σπεύδοι *. — χρήμασι, olim ῥήμασι conieci, itaque Meineke. — V. 981. κρητῆρι Bekker, κλητῆρι A, κρατῆρσι K, κρητῆρσι *. — θέλγοις A, τέρπου m, τέρποι *. — V. 982. ἔρδων, ἔρδων K, ἔργων bm. — φαίνοι' scripsi, v. φαίνοιτ'. — δύναι' scripsi, vulgo δύναιτ', Kbem δύνατ'. — V. 983—8 fort. *Mimnermi* sunt. — θαλίῃσι, A θαλίεσσι, KO θαλίαισι. — V. 985. ἀγλαὸς, ἀγλαὸν el.

οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίνεται ὠκυτέρη,
αἵτε ἄνακτα φέρουσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶν
λάβρως, πυροφόρῳ τερπόμεναι πεδίῳ.

Πῖν' ὁπόταν πίνωσιν· ὅταν δέ τι θυμὸν ἀσηθῇς,
μηδεὶς ἀνθρώπων γνῷ σε βαρυνόμενον.

Ἄλλοτέ τοι πάσχων ἀνιήσεαι, ἄλλοτε δ' ἔρδων
χαιρήσεις· δύναται δ' ἄλλοτε ἄλλος ἀνήρ.

Εἰ θείης, Ἀκάδημε, ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν,
ἆθλον δ' ἐν μέσσῳ παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων
σοί τ' εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι δηρισάντοιν,
γνοίης χ' ὅσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.

Τῆμος δ' ἠέλιος μὲν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
ἄρτι παραγγέλλοι μέσσατον ἦμαρ ἔχων,
δείπνου δὴ λήγοιμεν, ὅπου τινὰ θυμὸς ἀνώγοι,

V. 986. *γίνεται*, v. *γίγνεται*. V. 987. *αἵτε ἄνακτα φ.* A, *αἵ τ' ἀναφερ.* KO, *αἵ τε γὰρ ἄνδρα φ.* g, *αἵτε περ ἄνδρα φ.* *. — *δορυσσόον*, K *δορυσσόου*. — *ἀνδρῶν*, K *ἀνδρός*. — V. 988. *πυροφόρῳ*, Hermann *εὐρυχόρῳ* vel *εὐρυπόρῳ*. — *τερπόμεναι*, Emperius *σπερχόμεναι*. — V. 989. *πῖν' ὁπόταν*, *πῖνε ὅταν* el, *πῖν οταν* f. — *δέ τι*, *δ' ἔτι* A, *τοι* KOedfghn. — V. 991. *ἀνιήσεαι*, *ἀνιάσεαι* el, *ἀνιήσεται* K. — *δ'* A, *θ'* Keg, *τ'* *. — V. 992. Hoc distichon prioribus adnectit Ahrens. — *χαιρήσεις· δύναται δ' ἄλλοτε ἄλλος ἀνήρ* scripsi, vulgo *χαιρήσειν δύνασαι, ἄλλοτέ τ' ἄλλος ἀνήρ*, *χαιρῆισι δυναται ἄλλοτε δ' ἄ. ἀ.* A, *χαιρήσειν δύνασαι ἄλλοτε τ'* cg, *χαιρήσειν δύνααι ἄλλοτε τ'* Kbdefhmn. Bekker *χαιρήσεις· δύναται ἄλλοτε* fort. ex O, Hartung *χαιρήσεις· ὀδυνᾶτ'*. — V. 993—6 affert Athen. VII 310 B, v. 996 Eustath. 1291, 54. — *εἰ θείης Ἀκάδημε*, Athen. *εἴ τ' εἴησα καλὴν μὲν*, Turnebus *εἴθ' εἴη σ' Ἀκάδημε*, Emperius *εἰ τλαίης, Ἀκάδημος*. Mihi Sacadae Argivi nomen videtur delitescere, *Εἴθ' εἴη, Σακάδη, μετ' ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν*. Fortasse *Polymnesti Colophonii* sunt haec disticha. — *ἐφίμερον*, AO *ἐφήμερον*. — V. 994. *μέσσῳ*, K *μέσῳ*, f *μέσων*. — *καλὸν*, KO *κακὸν*, *καλὸς* Athen. — V. 995. *τ'*, A *τι*. — *δηρισάντοιν*, *δηρησάντοιν* cdefhln, *δηρησάντων* K, *δηρισάντων* AO, *δορησάντων* m (supra *οιν*), *δηριόωσι* Athen. — V. 996. *χ' ὅσσον*, A *τ' ὅσσον*, KO *θ' ὅσον*. — *ὄνων*, KO *ὄνου*. — *κρέσσονες*, f *χρέσσονες*, l *ἀρέσσονες*. — V. 997—1002. Athen. ib.: *ἦν δὲ καὶ ὁ Θέογνις περὶ ἡδυπάθειαν, ὡς αὐτὸς περὶ αὑτοῦ φησὶ διὰ τούτων*. — *τῆμος*, Hartung *ἦμος*. — *μὲν ἐν αἰθέρι*, Emperius et Hartung *μέσῳ αἰθέρι*. — *παραγγέλλοι* Ath. dghn, *παραγγέλοι* AKO befm, *παραγγέλλων* el, *παραγγέλλει* vulgo, possis conicere *παραγγέλλων . . . ἔχοι*, sed non est opus mutatione, Emperius *παραστέλλοι* (*sistat*). — V. 999. *δείπνου*, ap. Ath. PV *δεῖπνα*, L *δειπνοῦ*. — *δὴ* Ath. KO, *δὲ* A, *τοι* g, *τε* *. — *λήγοιμεν, ὅπου*, ap. Ath. A *λήγοι μένος οὗ*, PVL *λήγοι μένος, ὅν*, Schweighaeuser *λήγοιμεν, ὅσου*. Locus corruptus, nam non ut desinant convivari, sed ut incipiant sodales hortatur poeta. Brunck *μνησαίμεθ' ὅσον*, vir doctus ap. Schneidewinum

παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριζόμενοι.
χέρνιβα δ' αἶψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ' εἴσω
εὐειδὴς ῥαδιναῖς χερσὶ Λάκαινα κόρη.

Ἥδ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον 436
κάλλιστόν τε φέρειν γίνεται ἀνδρὶ σοφῷ·
ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ,
ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ.

Ξυνὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι, ὄφρα τις ἥβης
ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῇ,
τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν· οὐ γὰρ ἀνηβᾶν
δὶς πέλεται πρὸς θεῶν οὐδὲ λύσις θανάτου
θνητοῖς ἀνθρώποισι. κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει
οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἅπτεται ἀκροτάτης.

Ἆ μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅστις ἄπειρος
ἄθλων εἰς Ἀΐδεω δῶμα μέλαν καταβῇ,
πρίν τ' ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑπερβῆναί περ ἀνάγκῃ,
ἐξετάσαι τε φίλους, ὅντιν' ἔχουσι νόον.

Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρώς,
πτοιῶμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης

δῆτ' ἀλέγοιμεν, contra Hermann, qui apodosin omnino deesse censet, δεῖπνον δὲ λήγοιμεν, ὅτον κτλ. Emperius δεῖπνον δὴ κηδοίμεθ', Meineke δεῖπνον δῆτ' ἀλέγοιμεν, ὅτον κτλ., Hartung δεῖπνον δειπνήσοιμεν, ὅσον. Mihi poeta scripsisse videtur δεῖπνον ἄδην ἐλάοιμεν, ὅσον κτλ. — ἀνώγοι A Athen., * ἀνώγει. — V. 1001. φέροι A et Athen., ceteri codd. φέρει praeter cg, qui φέροϊ vel φέριστε φανώμεθα. — δ' εἴσω A Athen., δήσοι *. — V. 1002. εὐειδής, A ευειδηις (ap. Ath. B ἐυειδας). — ῥαδιναῖς, Ath. ῥαδινῆς. — V. 1003—6 petiti sunt ex *Tyrtaei* El. 12, v. 13—16 non sine varietate lectionis. — ἥδ', ἡ δ' cg, ἡδ' l. — τόδ', τὸ δ' Kbeghn. — V. 1005. πόληΐ, h πολιῇ. — παντί τε om. f. — V. 1006. προμάχοισι, O προμάχαισι. — μένῃ, μένει A, ἔνι *. — V. 1007—12 fort. *Mimnermi* sunt. — V. 1008. ἔχων, K ἔχῃ, ut Brunck coni. — V. 1009. αὐτοῦ, αὐτοῦ dhn. — πασχέμεν, παρεσχέμεν g. — ἀνηβᾶν, K ἂν ἡβᾶν. — V. 1011. ἐλέγχει, fort. cum Piersono ἐπείγει, Hartung ἐλαύνει mavult. — V. 1012. δ' om. K, quod probat Ahrens corrigens κακῷ δ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει. — V. 1013. ἃ A, ὡς *. — μάκαρ, μακρὰ f. — V. 1014. Ἀΐδεω Bekker, αιδου A, ἄδου c, ᾅδου *. — καταβῇ KO, κατέβη *. — V. 1015. πρίν τ' libri, Bekker πρίν γ'. — ὑπερβῆναι, conieci ὑπερβλῆναι, Emperius ὑπερμενέας, Ahrens πρίν τ' ἐχθρῶν πτῆξαι καὶ ὑπερβίην, Hartung ὑποδμηθῆναι ἀνάγκῃ scripsit, et hos quoque versus (1013—6) *Mimnermo* vindicat. — περ, K γε, om. f. — V. 1016. τε, δὲ A. — V. 1017—22 *Mimnermi* sunt, vid. fr. 5 non sine varietate lect. — χροιὴν, Spitzner χροιῆς probante Hartungo. — V. 1018. πτοιῶμαι A, πτοιοῦμαι *. — ἐσορῶν, K εἰσορόων. — ὁμηλικίης, K ὁμιλίης.

τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι·
ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίνεται ὥσπερ ὄναρ
ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' οὐλόμενον καὶ ἄμορφον
αὐτίχ' ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.

Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω
δύσλοφον, οὐδ' εἴ μοι Τμῶλος ἔπεστι κάρῃ.

Δειλοί τοι κακότητι ματαιότεροι νόον εἰσίν, 437
τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ πρήξιες ἰθύτεραι.

Ῥηΐδίη τοι πρῆξις ἐν ἀνθρώποις κακότητος·
τοῦ δ' ἀγαθοῦ χαλεπή, Κύρνε, πέλει παλάμη.

Τόλμα θυμὲ κακοῖσιν ὅμως ἄτλητα πεπονθώς·
δειλῶν τοι κραδίη γίνεται ὀξυτέρη,
μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
ὄχθει, μηδ' ἄχθου, μηδὲ φίλους ἀνία,
μηδ' ἐχθροὺς εὔφραινε. θεῶν δ' εἱμαρμένα δῶρα
οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι,
οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχῃ Τάρταρος ἠερόεις.

Ἄνδρα τοί ἐστ' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατῆσαι,
ὡς ἐν ἐμοὶ γνώμη, Κύρνε, πάλαι κέκριται.

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτινες οἶνον
μὴ πίνουσ' ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου.

V. 1019. ἐπεὶ, ἐπὶ g. — ὤφελεν, AOc ὤφειλεν. — V. 1020. ὀλιγοχρόνιον, KO ὀλιγοχρόνιος. — γίνεται, v. γίγνεται. — V. 1022. ὑπερκρέμαται, Hecker ἐπικρέμαται. — V. 1023—4 *Mimnermi* videntur. — οὔποτε, οὔποτ' ἐν cg. — ὑπὸ ζυγὸν, ὑποζύγιον A. — V. 1025. δειλοί A, δειλοῖς *. — νόον A, νόοι K, γόοι bcdefghlmn. — V. 1027. τοι, τε bcgm. — V. 1029—34 affert Stob. CXXIV 9. — ὅμως, ὁμῶς lmn. — V. 1030. τοι, τι h. — γίνεται, v. γίγνεται etiam ap. Stob. — V. 1031. γ', τ' AKO. — ἐπ', ap. Stob. cod. Vind. ἐφ'. — V. 1032. ὄχθει scripsi, ut Emperius quoque coniecit, vulgo ἔχθει, K ἔχθη. — ἄχθου, O ἄχθει, A ἔχθει. Stob. αὔχει μηδ' αἴσχεα, Hermann ἄγχεο (χώεο) μηδ' ἄχθου vel ἄχθεο μηδ' ἰσχνοῦ, Ahrens ἔχθει μηδ' ἄχθου, Geel ἄχθου μηδ' ἄχθει. — V. 1033. εὔφραινε, A ευφρηνε, KO ἔχθρηνε. — θεῶν, A θέλων. — δ' om. g. — V. 1034. ῥηϊδίως, A ῥηΐδιος. — V. 1035. οὔτ' ἂν, οὐκ ἂν K, ἃ οὐ Stob. — καταδὺς, K καδδύς. — V. 1036. αὐτὸν, Hermann αὐτός. — V. 1038. ἐμοὶ γνώμη A, vulgo ἐμῇ γνώμῃ. Post hunc versum repetunt omnes codd. v. 853—4. — V. 1040. πίνουσ', πίνωσ' el. — κυνός, κενὸς e. —

Δεῦρο σὺν αὐλητῆρι· παρὰ κλαίοντι γελῶντες
πίνωμεν, κείνου κήδεσι τερπόμενοι.

Εὕδωμεν· φυλακὴ δὲ πόλευς φυλάκεσσι μελήσει
ἀστυφέλης ἐρατῆς πατρίδος ἡμετέρης.

Ναὶ μὰ Δί', εἴ τις τῶνδε καὶ ἐγκεκαλυμμένος εὕδει,
ἡμέτερον κῶμον δέξεται ἁρπαλέως. 438

Νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα, καλὰ λέγοντες·
ἅσσα δ' ἔπειτ' ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.

Σοὶ δ' ἐγὼ οἷά τε παιδὶ πατὴρ ὑποθήσομαι αὐτός
ἐσθλά· σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλευ·
μή ποτ' ἐπειγόμενος πρήξῃς κακόν, ἀλλὰ βαθείῃ
σῇ φρενὶ βούλευσαι σῷ τ' ἀγαθόν τι νόῳ.
τῶν γὰρ μαινομένων πέτεται θυμός τε νόος τε,
βουλὴ δ' εἰς ἀγαθὸν καὶ νόος ἐσθλὸς ἄγει.

Ἀλλὰ λόγον μὲν τοῦτον ἐάσομεν, αὐτὰρ ἐμοὶ σύ
αὔλει, καὶ Μουσῶν μνησόμεθ' ἀμφότεροι.
αὗται γὰρ τάδ' ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
σοὶ καὶ ἐμοὶ καὶ μὴν ἀμφιπερικτίοσιν.

ἀρχομένου, KO ἐρχομένου. — V. 1041. σὺν αὐλητῆρι· sic distinxi, vulgo coniungunt cum seqq. — V. 1043. πόλευς, A πόλεως. — V. 1044. ἀστυφέλης, K ἀστυφελῆς, bcm et dn a m. sec. ἀ στυφελῆς, efhl et dn a m. pr. εὖ στυφελῆς. Ahrens ἂν στυφελῆς τις ἐρᾷ, Emperius εὐσταφύλης, Hartung μελήσει· ἄστυ φιλεῖς, Meineke ἀστυφίλης i. e. τοῖς φιλοῦσιν ἄστυ. — V. 1045. εἴ, m ἦ. — τῶνδε, AO τόνδε. — εὕδει, c εὕδοι, — V. 1046. κῶμον, g μῶμον. — ἁρπαλέως, c ἀργαλέως. — V. 1047. τερπώμεθα, h τερπόμεθα. — V. 1048. ἅσσα, g ex corr. ὅσσα. — μέλει, fort. μέλοι, ut etiam Nauck, vel potius θεοῖς μελέτω. — V. 1049. σοὶ δ' ἐγὼ scripsi, σοὶ δέ τω A, σοὶ δέ κεν el, σοὶ δὲ *. Bekker σοὶ δέ τοι. — οἷά τε, οι ἅτε A, οἷά τι h. — πατὴρ A, φίλῳ * praeter KO, qui om. — V. 1050. βάλευ A, βάλλε l, βάλε *. — V. 1051—4 vulgo separantur. πρήξῃς, πράξῃς AK. — βαθείῃ, βαθείης A. — V. 1052. βούλευσαι, el βεβούλευσαι. — σῷ τ' ἀγαθόν τι νόῳ scripsi cum Ahrensio, vulgo σῷ (A σῳ τ') ἀγαθῷ τε νόῳ (K τέκνῳ). Hartung ἀλλὰ βαθείης ἐν φρεσὶ βούλευσαι σαῖς ἀγανῷ τε νόῳ. — V. 1053 γὰρ om. f. — μαινομένων πέτεται A, μαρναμένων μάχεται *. — νόος, νόῳ el. — V. 1054. δ', σ' KO. — εἰς, cg ἐς. — νόος ἐσθλὸς Hartung, vulgo νόον ἐσθλόν. — V. 1055. ἐάσομεν, ἐάσωμεν h. — V. 1056. Μουσῶν, in proecdosi Μουσέων scripsi. — V. 1057. αὗται, M. Schmidt αὐτοῖς. — V. 1058. καὶ μὴν Bekker, καὶ μὴν κἀμφ. Brunck, μὴν καὶ cg, μὲν δ' A, νῦν KO, μὴν *. Ahrens μελέμεν δ', Hartung μέλπειν, M. Schmidt νωμᾶν δ' vel μεταδοῦν δ'. Coniicio σοὶ καὶ ἐμοί, Ναννοῖ, κἀμφιπερικτίοσιν, ut *Mimnermi* hi fuerint

Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὁρῶντι
γινώσκειν χαλεπόν, καίπερ ἐόντι σοφῷ.
οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσιν
πλούτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν οὐλομένῃ πενίῃ.

Ἐν δ' ἥβῃ πάρα μὲν ξὺν ὁμήλικι καὶ λῖθ' εὕδειν,
ἱμερτῶν ἔργων ἐξ ἔρον ἱέμενον,
ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδειν.
τούτων οὐδέν τοι ἄλλ' ἔπι τερπνότερον 439
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί· τί μοι πλοῦτός τε καὶ αἰδώς;
τερπωλὴ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτε θανόντας
κλαίουσ', οὐδ' ἥβης ἄνθος ἀπολλύμενον.

Κύρνε, φίλους πρὸς πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος
συμμίσγων ὀργὴν οἷος ἕκαστος ἔφυ.
νῦν μὲν τῷδ' ἐφέπου, τοτὲ δ' ἀλλοῖος πέλευ ὀργήν·
κρεῖσσόν τοι σοφίη καὶ μεγάλης ἀρετῆς.

Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατόν ἐστι τελευτὴν
γνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι·
ὄρφνη γὰρ τέταται· πρὸ δὲ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι
οὐ ξυνετὰ θνητοῖς πείρατ' ἀμηχανίης.

Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἐόντα,

versus. — ἀμφιπεριχτίοσιν, ἀμφιπεριχατίοσι K, ἀμφὶ περιπτύουσι f, ἀμφὶ περιχτίοσι deln. — V. 1159. *Τιμαγόρα, πολλῶν* Camerarius, τιμαγοραπόλλων A, τιμᾶ γὰρ ἀπόλων K, τιμᾶ γὰρ ἀπόλλων *. — V. 1160. γινώσκειν, v. γιγνώσκειν. — V. 1061—2 affert Stob. XCVII 9. — V. 1063—8 et versus 1069—70 *Mimnermi* videntur. — πάρα μὲν ξὺν ὁμήλικι A, παρὰ μὲν ξυνομήλικι *. — καὶ λῖθ' scripsi, πάννυχον A, κάλλισθ' K ex corr., κάλλιον *. — V. 1064. ἐξ ἔρον ἱέμενον, K ἐξέρου ἱέμενος. — V. 1066. τοι, τι KOel, om. A — ἔπι τερπνότερον Om, ἐπιτερπόμενον efl, ἐπιτερπνότερον *. Conieci τούτων οὐδὲν ἄρ' ἦν ἄλλ' ἔτι τερπνότερον, Hermann οὐδὲν ὁμῶς ἄλλ' ἔτι, Epkema οὐδέν τοι τούτων ἄλλ' ἐπιτ., O. Schneider οὐδὲν ἔπεστ' ἄλλ' ἔτι, Hartung τούτων δ' οὐδεὶς οἶδ' ἄλλο τι τερπνότερον. — V. 1068. πάντα, K πάντας. — V. 1070. ἀπολλύμενον, K ἀπολλόμενον. Post hunc versum iterant codd. v. 877—8. — V. 1071—4 contracti sunt ex v. 213—18. — V. 1073. τῷδ', τόδ' A. — V. 1074. κρεῖσσον, K κρείσσων, fort. κρέσσων. — τοι, τι emn. — V. 1077. ὄρφνη, codd. plerique ὀρφνή. — V. 1078. θνητοῖς, θνητῆς bedfhlmn. Fort. leg. ὄρφνη γὰρ τέταται πρὸ τέλους μέλλοντος ἔσεσθαι, κοὐ ξυνετὰ κτλ.

οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἐόντα φίλον.

Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα
ὑβριστήν, χαλεπῆς ἡγεμόνα στάσιος.

Οὕτω χρὴ τόν γ' ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα
ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ.

Δημῶναξ, σὺ δὲ πολλὰ φέρεις βαρύ· οὐ γὰρ ἐπίστῃ
τοῦθ' ἔρδειν, ὅ τι σοι μὴ καταθύμιον ῇ.

Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ
ναίετ' ἐπ' Εὐρώτα καλλιρόῳ ποταμῷ,
εἴ ποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι·
εἰ δέ τι κεῖνος ἐμοί, δὶς τόσον αὐτὸς ἔχοι.

Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος·
οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι,
γινώσκων χαλεπὸν μέν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
ἐχθαίρειν, χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.

Σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον, ἐμοί γε μὲν οὔτις ἀνάγκη
τοῦθ' ἔρδειν, τῶν μοι πρόσθε χάριν τίθεσο.

Ἤδη καὶ πτερύγεσσιν ἐπαίρομαι ὥστε πετεινόν

V. 1081—2 om. cg. Cf. v. 39.—40. — τέκῃ, τέκοι AKbdelmn, utrumque h. Post v. 1082 repetunt AKObdfhlmn v. 41—2 et 87—90, AO praeterea v. 93—4. — V. 1083. Videntur duo disticha in unum coaluisse, quorum utrumque certam in amicitia fidem commendabat: prioris initium extat Οὔτοι χρὴ τόν γ' ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα (fort. *similem esse polypodi*), alterum fort. ab οὕτω incipiebat, et huc pertinet pentameter ἔμπεδον κτλ. Hartung scripsit οὔτοι χρή ... ἐπιστρέψαι τὸ νόημα, ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν δ' ἐς τέλος. — V. 1085. Δημῶναξ Welcker, σὺ δὲ πολλὰ φέρεις βαρύ ego scripsi, vulgo et codd. δῆμον δ' ἄξιοι (A δήμων ἄξιοι δὲ) πολλὰ φέρειν βαρὺς (A βαρὺ, e βαρὺν), unde Welcker Δημῶναξ, σοὶ π. φ. βαρύ, Boissonade Δημῶναξ, εἶ π. φ. βαρύς, Emperius βαρέ' requirit. — V. 1087—90 Hartung *Chiloni* vindicat. — V. 1088. ναίετ', l ναίετον. — ἐπ' om. bcdghn. — V. 1090. ἔχοι, ἔχει fl. — V. 1093. γινώσκων, A γινώσκω, g γιγνώσκω, vulgo γιγνώσκων. — μὲν usque ad χαλεπὸν om. g. — V. 1095—6 a praegressis separavi, Welcker cum seqq. coniungit. — σκέπτεο, K σκέπται. Infra post v. 1160 codd. Ω νέοι οἱ νῦν ἄνδρες, ἐμοί γε μὲν κτλ. — ἀνάγκη, K ἀνάσσει, sed infra ἀνάγκη. — V. 1096. τῶν, K τῷ, sed infra τῶν. — πρόσθε, Kc πρόσθεν. — χάριν, χάρι cg. Hermann σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον (ἐμοί ... ἔρδειν) τῶν μου κτλ. Ahrens τοῦθ' ἔρδειν, τοῦ μοι.

ἐκ λίμνης μεγάλης, ἄνδρα κακὸν προφυγών,
βρόκχον ἀπορρήξας· σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτὼν
ὕστερον ἡμετέρην γνώσῃ ἐπιφροσύνην.

Ὅστις σοι βούλευσεν ἐμεῦ πέρι, καί σ' ἐκέλευσεν
οἴχεσθαι προλιπόνθ' ἡμετέρην φιλίην.

Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα
καὶ Σμύρνην. πάντως, Κύρνε, καὶ ὔμμ' ἀπολεῖ.

Εἰς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατριβόμενός τε μολίβδῳ
χρυσὸς ἄπεφθος ἐὼν καλὸς ἅπασιν ἔσῃ.

Ὤ μοι ἐγὼ δειλός· καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς, 441
τοῖς δὲ φίλοισι πόνος δεινὰ παθὼν γενόμην.

Κύρν', οἱ πρόσθ' ἀγαθοὶ νῦν αὖ κακοί, οἱ δὲ κακοὶ πρὶν
νῦν ἀγαθοί· τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν,
τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀτιμοτέρους, κακίους δὲ λαχόντας
τιμῆς; μνηστεύει δ' ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνήρ.
ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
οὔτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες οὔτε κακῶν.

Χρήματ' ἔχων πενίην μοι ὀνείδισας· ἀλλὰ τὰ μέν μοι
ἔστι, τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενος.

V. 1098. *ἐκ λίμνης μεγάλης*, in proecdosi scripsi *ἐκ λινέης μεγάλης*, fort. *ἐκ ξυλίνης καλιῆς*, Hermann *ἐκ λόχμης μ.*, Orelli *ἐκ λύμης μ.* — V. 1099. *βρόκχον* cum Scaligero scripsi, *βρόγχον* cefgl, *βρόχον* *. Cf. Hesych. *βρόκχος· βρόχος.* — *σὺ*, h *σή*. — V. 1100. *ἡμετέρην*, bm *ὑμετέρην*. Haud dubie aliquot versus exciderunt, cum quae sequuntur aperte imperfecta sint: non recte enim cum alii tum Emperius, qui *ἠλεμάτην γν. ἐπ.* scripsit, v. 1101—2 cum prioribus coniungunt. — V. 1101. *ὅστις*, Boissonade *χὤστις*. — *καί*, m *κέ*. — V. 1104. *ὔμμ' ἀπολεῖ* A, el *ὑμᾶς ὀλεῖ*, * *ὔμμας ὀλεῖ*, unde aliquis *ὔμας* (vel *ἤμας*) *ὀλεῖ* coniiciat, Welcker *ἄμμ' ἀπολεῖ*. — V. 1105 antea repetunt AObdefhlmn v. 571—2 et possunt haec disticha coniungi. — *μολίβδῳ*, *μολύβδῳ* g. — V. 1106. Ahrens coni. *χρυσὸς ἄπεφθός τ' ὢν δῆλος*. — *ἔσῃ*, *ἔστη* el. — V. 1107. *ὤ μοι*, Aeg *οἴμοι*. — V. 1108. *φίλοισι*, A *φίλοις* o. — *δεινά*, codd. *δειλά*. — *γενόμην*, A *γενοίμην*. — V. 1110. *ἀνέχοιτ'*, *ἐνέχοιτ'* u. — V. 1113. *ἀπατῶντες*, f *ἀπαντῶντες*. — V. 1114. *μνήμην*, Hecker *γνώμην*. Post 1114 repetunt AKOlmu v. 619—20. — V. 1115. *μοι ὀνείδισας* scripsi, quod etiam Emperius proposuit, vulgo *μ' ὠνείδισας*, sed poetam sine causa idonea elisione pronominis *μοι* usum esse, non est credibile, duplex autem accusativus hoc loco ferri nequit. — *τὰ μέν μοί*, A *τεμεμοι*, KO *τὰ μέντοι*, f *ταῦτα μέν μοι*, Ahrens *τὰ μέν τοι*. — V. 1116. *ἐπευξάμενος*, el *ἐπευχόμενος*.

Πλοῦτε, θεῶν κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
σὺν σοὶ καὶ κακὸς ὢν γίνεται ἐσθλὸς ἀνήρ.

Ἥβης μέτρον ἔχοιμι, φιλοῖ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
Λητοΐδης καὶ Ζεύς, ἀθανάτων βασιλεύς,
ὄφρα βίον ζώοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
ἥβῃ καὶ πλούτῳ θυμὸν ἰαινόμενος.

Μή με κακῶν μίμνησκε· πέπονθά τοι οἷά τ' Ὀδυσσεύς,
ὅστ' Ἀΐδεω μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαναδύς,
ὃς δὴ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλέϊ θυμῷ
Πηνελόπης ἔμφρων, κουριδίης ἀλόχου,
ἥ μιν δήθ' ὑπέμεινε φίλῳ παρὰ παιδὶ μένουσα,
ὄφρα τε γῆς ἐπέβη δειμαλέους τε μυχούς.

Ἐμπίομαι, πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνων, 442
οὐδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἵ με λέγουσι κακῶς.
ἀλλ' ἥβην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἥ μ' ἐπιλείπει,
κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.

Κύρνε, παροῦσι φίλοισι κακοῦ καταπαύσομεν ἀρχήν,
ζητῶμεν δ' ἕλκει φάρμακα φυομένῳ.

Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποις μούνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν,
ἄλλοι δ' Οὔλυμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν·

V. 1118. καὶ om. K. — ὢν, u ἐών. — γίνεται, γίγνεται AKO, γίγνομαι *. — V. 1120. Λητοΐδης Ab, λητοΐδης *, — V. 1121. βίον, δίκῃ A. — V. 1123. με, c τε. — μίμνησκε A, * μέμνησθε. — V. 1124. Ἀΐδεω, αιδεω A, ἀΐδου * ut vulgo — ἤλυθεν, K ἐλήλυθεν. — V. 1125. ἀνείλετο, A ἀνείλατο, fort. ἐ ν ή ρ α τ ο, et hoc ipsum vel ἀμύνατο Emperius commendavit. — θυμῷ A, χαλκῷ * et vulgo. — V. 1126. ἔμφρων, A ευφρων. — V. 1127. ἥ μιν A, ἡ μὲν *. — δήθ', δῆθ' Kbdefghlmn. — παρὰ A, πρὸς *. — V. 1128. δειμαλέους, g δειμολέους, A δειλαλέους, Hertzberg δειελινούς, Wassenbergh ὄφρ' Ἰ θ ά κ η ς ἐ. δ α ι δ α λ έ ο υ τ ε μ υ χ ο ῦ, Emperius Ἰθάκης ἐπέβη δαιδαλέοιο μυχοῦ vel ὄφρα τέγης ὑπέβη δαιδαλέοισι μυχοῖς. — τε, KOhdhmn γε. Fort. leg. δ α ι δ α λ έ ο υ τ ε λ έ χ ο υ ς, similiter etiam Haupt. Cf. Hom. Od. Ψ 183 seqq. — V. 1129 –32, qui vulgo dirimuntur in duas particulas, affert Stob. CXVI 10. Fortasse Mimnermi sunt. — ἐμπίομαι A, ἐλπίομαι K, εἰ πίομαι *, Ahrens εὐ πίομαι, Stob. οὐδέ γε μήν. — οὐ om. Stob. — μελεδαίνω Ae Stob., μελεδαίνων *. — V. 1133. παροῦσι, O. Schneider πονοῦσι, M. Schmidt παθοῦσι, Sauppe Κύρν', ἀποροῦσι. — φίλοισι, l φίλοις. — V. 1135 affert Stob. CX 12. Apost. VII l. c. ἀνθρώποις μούνη Stob. Ap., ἀνθρώποισι μόνη vulgo et codd. — ἔνεστιν, Sintenis ἔτ' ἐστίν.

ᾤχετο μὲν Πίστις, μεγάλη θεός, ᾤχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη· Χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον·
ὅρκοι δ' οὐκέτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἅζεται ἀθανάτους·
εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιται, οὐδὲ θέμιστας
οὐκέτι γινώσκουσ' οὐδὲ μὲν εὐσεβίας.
ἀλλ' ὄφρα τις ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
εὐσεβέων περὶ θεούς, Ἐλπίδα προσμενέτω,
εὐχόμενός τε θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων
Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω.
φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεί,
οἳ θεῶν ἀθανάτων οὐδὲν ὀπιζόμενοι
αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
ἐσθλὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.

Μή ποτε τὸν παρεόντα μεθεὶς φίλον ἄλλον ἐρεύνα,
δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

Εἴη μοι πλουτεῦντι κακῶν ἀπάτερθε μεριμνέων
ζώειν ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

Οὐκ ἔραμαι πλουτεῖν οὐδ' εὔχομαι, ἀλλά μοι εἴη 443
ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

V. 1136. *Οὔλυμπόνδ'* Brunck, libri *Οὔλυμπον*, contra Leutsch *Οὔλυμπον γῆν προλιπόντες* requirit. — V. 1138. *τ'*, *δ'* l. — V. 1139. *ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι*, Leutsch *ἐν ἀνθρώποις ἀδίκοισιν*. Locus alia medicina eget. — V. 1140. *θεούς*, *θεὸς* bm. — V. 1141. *ἔφθιται* Schaefer, vulgo *ἔφθιτο*. — V. 1142. *γινώσκουσ'*, v. *γιγνώσκουσ'*. — V. 1143. *τις* Hermann delet, Hartung scripsit: *ἀλλ' ὄφρα ζώῃ καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίου τις*, Leutsch *ὄφρα δέ τις ζώει*, deleta particula *ἀλλά*. — *ζώει* A, *ζώοι* K, *ζώῃ* *. — *φάος*, *φῶς* A. — V. 1145. *εὐχόμενός τε* scripsi, legebatur *εὐχέσθω δὲ*, et *εὐχόμενος* iam Brunck proposuit. — *καί*, Schaefer *κατ'*. — *μηρία*, K *μυρία*. — V. 1146. *τε*, g *δέ*. — *θυέτω*, KO *τιθέτω*. — V. 1147. *σκολιόν*, Leutsch *δόλιον*. — V. 1148. *οὐδὲν* A, * *μηδὲν*. In proecdosi *οὐδέν'* scripsi. — V. 1150. *ἐσθλὰ* Emperius, legebatur *αἰσχρά*. — V. 1151—2 extat in Anth. Pal. X.40 (ubi *ἄδηλον* est) et Cram. An. Par. IV 374, ubi *παρείς* pro *μεθείς*. — V. 1153—6 exhibet Stob. CIII 14 utrumque distichon coniungens. — V. 1153. *πλουτεῦντι* O, *πλουτεῖν* K, *πλουτοῦντι* *. — *μεριμνέων* A, *μερίμνων* K, *μεριμνῶν* *. — V. 1154. *κακόν*, f *κακῶν*. — V. 1155—6 om. cg. Extant in Anth. Pal. X 113 (ubi *ἄδηλον* est) ap. Maxim. conf. II 572 et ap. Basilium de leg. gentil. II 183. Adde Schol. Luc. de merc. cond. c. 10: *οὐκ εὔχομαι πλοῦτον οὐδὲ ἔραμαι, ἀ. μ. εἴη μὲν ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων*. Boisson. An. I 67: *οὐκ εὔχομαι πλ. οὐδὲ ἐρῶμαι, ἀλλά μοι ἦν ζεῖν κτλ.* cf. etiam Orac. Sibyll. II 110. Hartung hoc distichon *Soloni* vindicat. — *οὐκ*, *οὔτ'* c. — *ἔραμαι*, *ἐθέλω* Anth. — *οὐδ'*, *οὐκ* h Anth., *οὔτ'* c Basil. — V. 1156. Anth. *ἐκ τῶν ὀλίγων μ. ἔχοντα κ.*

(*Πλοῦτος καὶ σοφίη θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεί·*
οὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὑπερκορέσαις·)
ὡς δ' αὔτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει,
ἀλλ' ἔραται, θυμὸν δ' οὐ δύναται τελέσαι.

Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν παισὶν ἄμεινον·
αἰτοῦσιν δ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, δίδου.

Ὀφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ οὔατα καὶ νόος ἀνδρῶν
ἐν μέσσῳ στηθέων ἐν συνετοῖς φύεται.

Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε, κακοῖσι δὲ μή ποθ' ὁμάρτει,
`εὖτ' ἂν ὁδοῦ τελέῃς τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην.

Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλὰ δὲ ἔργα·
τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.

Ἐκ καχεταιρίης κακὰ γίνεται· εὖ δὲ καὶ αὐτός
γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλους ἤλιτες ἀθανάτους.

Γνώμην, Κύρνε, θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἄριστον 444
ἀνθρώποις· γνώμη πείρατα παντὸς ἔχει.

V. 1157—60 affert Stob. XCI 26, Theognidis codd. v. 1157—8 *prorsus omittunt*, quos primus Turnebus hic inseruit. — V. 1160 om. e. — *τελέσαι*, Stob. *κορέσαι*. — Post h. v. repetunt AKObdefghlmu v. 1095—6. — V. 1161. *καταθήσειν παισίν*, AO *παισὶν καταθήσειν*. Stob. XXXI 16 *καταθήσεαι ἔνδον ἀμείνω αἰδοῦς, ἣν . . . δίδως*. Et sane videtur poeta scripsisse:

Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσεαι παισὶν ἀμείνω
αἰδοῦς, ἥν τ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, δίδως.

sive *παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω* malis. Cf. v. 409 10. Post v. 1162 repetunt codd. v. 441—6. — V. 1163—4 affert Stob. III 19. — *γλῶσσα*, K *γλῶσσαι*. — *ἀνδρῶν*, Stob. *ἀνδρός*. — V. 1164. *μέσσῳ*, *μέσῳ* lm. — *στηθέων* A Stob., * *στηθῶν*. — *ἐν* (m *οὐ*) *συνετοῖς*, Stob. *εὐξύνετος*, unde possis *εὐξυνέτοις* coniicere quod recepit Hartung. — Post v. 1164 repetunt AKObdefhmn v. 97—100, AKO 415—6, AO 417—8. — V. 1165. *σύμμισγε*, A *συμμιγε*. — V. 1166. *ὁδοῦ*, A *οδους*. — *τελέῃς*, K *τελέοις*, A *τελεῆι*. — *τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην* Bekker, A *τέρματ' ἐπεμπορίην*, Kbcdghmu *τέρματά τ' ἐμπορίης* ut vulgo, f *τέρματά τ' ἐμπαρίης*, el *τέρματ' ἐμπορίης*. Conieci *εὖτ' ἂν ὁδοῦ στέλλῃ τέρμα τ' ἔπ' ἐμπορίης*. — V. 1168. *δειλά*, el *ἐσθλά*. — V. 1169. *καχεταιρίης* Bekker, *καχετερίης* A, *καχεταιρείης* *. — *γίνεται*, v. *γίγνεται*. — *δέ*, *τε* m. — V. 1170. *μεγάλους*, Camerarius *μεγάλως*, ego in proecdosi *μέγα θεούς*. — *ἤλιτες*, egl *ἤλυθες*. — V. 1171. *ἄριστον* Bekker, *ἀνθρώποις· γνώμη* ego, vulgo *ἀρίστην· ἀνθρώπου γνώμη κτλ.*, sed AKO *ἄνθρωπος*.

ὦ μάκαρ, ὅστις δή μιν ἔχει φρεσίν, ἦ πολὺ κρείσσων
ὕβριος οὐλομένης λευγαλέου τε κόρου
ἐστι· κακὸν δὲ βροτοῖσι κόρος, τῶν οὔτι κάκιον·
πᾶσα γὰρ ἐκ τούτων, Κύρνε, πέλει κακότης.

Εἴ κ' εἴης ἔργων αἰσχρῶν ἀπαθὴς καὶ ἀεργός,
Κύρνε, μεγίστην κεν πεῖραν ἔχοις ἀρετῆς.

Κύρνε, θεοὺς αἰδοῦ καὶ δείδιθι· τοῦτο γὰρ ἄνδρα
εἴργει μήθ' ἔρδειν μήτε λέγειν ἀσεβῆ.

Δημοφάγον δὲ τύραννον, ὅπως ἐθέλεις, κατακλῖναι
οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίνεται οὐδεμία.

Νοῦς ἀγαθὸς καὶ γλῶσσα, τά τ' ἐν παύροισι πέφυκεν
ἀνδράσιν, οἳ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι.

Οὐδένα, Κύρν', αὐγαὶ φαεσιμβρότου ἠελίοιο
ἄνδρ' ἐφορῶσ', ᾧ μὴ μῶμος ἐπικρέμαται.

Οὔτις ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρεῖαν
δυστυχίην, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι.
οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμποι,
θνητὸς ἀνὴρ δώροις βουλόμενος προφύγοι.

V. 1173. ὦ K (qui praeterea *μάκαρος. τίς*), vulgo ὠ, Naeke ἇ. — *δή μιν* hl, *δ' ἥμιν* c, *δ' εἵμιν* l, *δ' ἡμῖν* Kbcdefmn. — *φρεσίν*, K *φρέσ'*. — *ἦ* Hermann, *ἡ* A et margo hl, *ἐπεί* KObdefmn. — *κρείσσων*, *κρείσσω* g. *κρεῖσσον* h a m. pr., fort. *κρέσσων*. — V. 1175. *ἐστι· κακὸν*, Hermann *ἀρχέκακον*. Ahrens *εἴ τι κακὸν δὲ βροτοῖσι, κόρος τῶν*. Fort. *ἐστι· κακὸν δ' ὕβρις τε κόρος θ', ὧν* vel *ἐστι· κακὸν δειλοῖσι βροτοῖς τῶν οὔτι κάκιον*, Hartung *κόρου· ἔστι γὰρ ὕβριος οὔτι βροτοῖσι κόρου τε κάκιον*. — V. 1176. *τούτων*, Camerarius *τούτου* probante Ahrensio. — V. 1177. *εἴ κ'* AObdefhlmn, *οὐκ* K, vulgo *εἴθ'*. — *εἴης* scripsi, vulgo *εἴης*. — V. 1178. *μεγίστην*, Geel *μεγίστης*, probabiliter Hecker *μεγίστης κεν πείρατ' ἔχοις ἀρετῆς*. — Post v. 1178 repetunt AKO v. 555—6. — V. 1179—80 affert Orion III 5. — V. 1180. *εἴργει*, f *εἴργειν*. — *μήθ' ἔρδειν*, Orion *μήτε παθεῖν*. — V. 1181. *δὲ*, f *τε*, om. K. — *ἐθέλεις*, K *ἐθέλῃς* fort. recte. — Post v. 1182 repetunt AO v. 367—8. — V. 1182. *γίνεται*, v. *γίγνεται*. — V. 1183—4 K subiungit versibus 367—8, quos post 1186 repetit. — *ἀγαθὸς*, A *ἀγαθὸν*. — *τά τ'*, KOc *ταῦτ'*. Fort. *νοῦς ἀγαθὸν καὶ γλῶσσα· τὰ δ' κτλ.* — V. 1185—6 om. bcdefghlmn. — V. 1187. *οὔ τις*, Hermann *οὐκ ἂν*. — V. 1188. *δυστυχίην* A, * *δυστυχίαν*, — V. 1189. *πέμποι* scripsi, vulgo *πέμπει*, A *πέμπῃ*. — V. 1190. *βουλόμενος*, KO *βούλομαι*, Matthiae recte ut videtur *οὐλομένας*. — *προφύγοι* Turnebus, *προφυγη* A, *προσφυγέειν* K, *προφυγεῖν* *.

Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληΐῳ ἐγκατακεῖσθαι
τεθνεώς, ἀλλά τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.
ἀσπάλαθοι δὲ τάπησιν ὁμοῖον στρῶμα θανόντι·
τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίνεται, ἢ μαλακόν.

Μήτι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι· οὐ γὰρ ἀνυστόν
ἀθανάτους κρύψαι χρεῖος ὀφειλόμενον.

Ὄρνιθος φωνήν, Πολυπαΐδη, ὀξὺ βοώσης
ἤκουσ', ἥτε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ' ἀρότου
ὡραίου· καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς,
οὐδέ μοι ἡμίονοι κύφων' ἕλκουσιν ἀρότρου,
τῆς ἄλλης μνηστῆς εἵνεκα ναυτιλίης.

Οὐκ εἰμ', οὐδ' ὑπ' ἐμοῦ κεκλήσεται, οὐδ' ἐπὶ τύμβῳ
οἰμωχθεὶς ὑπὸ γῆν εἶσι τύραννος ἀνήρ.
οὐδ' ἂν ἐκεῖνος ἐμοῦ τεθνηότος οὔτ' ἀνιῷτο,
οὔτε κατὰ βλεφάρων δάκρυα θερμὰ βάλοι.

Οὔτε σε κωμάζειν ἀπερύκομεν οὔτε καλοῦμεν·
ἀρπαλέος παρεών, καὶ φίλος, εὖτ' ἂν ἀπῇς.

Αἴθων μὲν γένος εἰμί, πόλιν δ' εὐτείχεα Θήβην

V. 1193. *ἀσπάλαθοι*, b *ἀσπάλατοι*. — *δὲ* A, *γε* e, om. KObcdfghmn ut vulgo. Post hunc versum videtur pentameter cum hexametro excidisse: nam haec fuerit sententia: si quis mortuus est, nihil refert: *τὸ ξύλον εἰ σκληρὸν γίνεται* (vulgo *γίγνεται*) *ἢ μαλακόν*, nam ita scribendum puto; Hermann *τῷ ξύλον οὐ σκλ. γ. οὐ μαλακόν*, Hartung *τί ξύλον εἰ σκληρόν μοι μέλει ἢ μαλακόν;* — V. 1195. *μήτι* A, *μήτε* *. Ahrens *μή τοι*. — *ἐπίορκον*, A *ἐπίορκος*. — *ἀνυστὸν* Emperius, legebatur *ἀνεκτόν*. — V. 1196. *κρύψαι*, f *κλύψαι*. — V. 1198. *ἀρότου* A, *ἀρότρου* *. — V. 1200. *εὐανθεῖς*, Hecker *εὐαλδεῖς*. — V. 1201. *ἡμίονοι*, cl *ἡμίονος*, A *ἡνίοχοι*. — *κύφων' . . . ἀρότρου*, AKO *κυφὸν . . . ἄροτρον*. — *ἕλκουσι*, *ἕλκουσ'* el. — V. 1202. *ἄλλης*, l *ἄλης*. — *μνηστῆς*, *μνησθῆς* c. Welcker *τῆς ἀειμνηστῆς*, Hermann *τῆς πουλυμνηστῆς* vel *τῆς ἀμῆς μνηστῆς*, Hertzberg *τῆς μάλα μιστῆς*, Ahrens *τῆς ἆμ' ἀνηνύστης*, Orelli *τῆς ἄλλως λιστῆς*, O. Schneider *τῆς μὲν ἄλης ἡστῆς*, Hartung *τῆς ἀλιοκμήτης*. Emendatio prorsus incerta, ac fortasse hoc distichon a reliquis disiungendum est. — V. 1203. *κεκλήσεται* A, *κικλήσεται* Kbcdfglmn, *κεκλαύσεται* Brunck. — V. 1204. *ὑπὸ* A, *ἐπὶ* *. — V. 1205. *τεθνηότος*, AO *τεθνειότος*, g *τεθνηκότος*, Kel *τεθνειῶτος*. — *οὔτ'*, *οὔτι* bdfhn. — V. 1206. *δάκρυα θερμὰ βάλοι* Passow, v. *θερμὰ βάλοι δάκρυα*. — V. 1207. *ἀπερύκομεν . . . καλοῦμεν* A, *ἀπερύκομαι . . . καλοῦμαι* *. — V. 1208. *ἀρπαλέος* scripsi, vulgo *ἀργαλέος*, g *ἀργαλέως*. — *παρεὼν* Camerarius, libri *γὰρ ἐών*. — V. 1209. Hecker coni. *Ἀλκαθόου γένος εἰμί*, Emperius *Αἵμων*

οἴκῳ, πατρῴας γῆς ἀπερυκόμενος.

Μή μ' ἀφελῶς παίζουσα φίλους δένναζε τοκῆας, 446
'Αργυρί· σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἦμαρ ἔπι,
ἡμῖν δ' ἄλλα μέν ἐστι, γύναι, κακὰ πόλλ', ἐπεὶ ἐκ γῆς
φεύγομεν, ἀργαλέη δ' οὐκ ἔπι δουλοσύνη,
οὐδ' ἡμᾶς περνᾶσι· πόλις γε μέν ἐστι καὶ ἡμῖν
καλή, Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.

Μή ποτε παρ κλαίοντα καθεζόμενοι γελάσωμεν,
τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς, Κύρν', ἐπιτερπόμενοι.

Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενεῖ ἐξαπατῆσαι,
Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥᾴδιον ἐξαπατᾶν.

(Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος θνητοῖσι βροτοῖσιν
πταίσματα, τῆς γνώμης, Κύρνε, ταρασσομένης.)

(Οὐδέν, Κύρν', ὀργῆς ἀδικώτερον, ἢ τὸν ἔχοντα
πημαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζομένη.)

(Οὐδέν, Κύρν', ἀγαθῆς γλυκερώτερόν ἐστι γυναικός.
μάρτυς ἐγώ, σὺ δ' ἐμοὶ γίνου ἀληθοσύνης.)

μὲν, Hartung, qui hoc distichon cum sequentibus copulavit, *Αἰολικὸν γένος* scripsit. Poeta, cuius hi sunt versus, fortasse Euboea fuit oriundus, in qua insula Nonnus XIII 164 *ὠγυγίης πέδον Αἴθης* recenset. Antea suspicatus eram *Αἰθῶν* vel *Αἰθέων* scribendum esse, referens ad *Clonam*, qui Tegeates fuit, sed Thebis domicilium collocavit; Tegeatarum certe fuit pagus Ἐχευηθεῖς, qui fortasse etiam *Αἰθεῖς* vel *Αἴθες* vocabatur, quorsum fortasse spectat Cram. An. Par. IV 97, 13: *Αἴθες καὶ Ἄϊνες, ἐθνικά.* — *μὲν*, g *γάρ.* — *εὐτείχεα*, K *εὐτυχέα*, c *εὐτύχεα.* — V. 1210. *γῆς*, m *δὲ γῆς.* — V. 1211—6. Olim suspicatus sum hos versus Anacreontis esse, sed sunt fortasse *Thaletae* Gortynii (Pausan. I 14, 4), quem elegiaco numero passim sicut alios usum esse, satis est verisimile. — *ἀφελῶς*, fort. *ἀφίλως.* — *δένναζε*, KO *διέναζε*, h a m. pr. *δ' ἔνναζε*, cg *δ' εὔναζε.* — V. 1212. *Ἀργυρί* scripsi, v. *Ἄργυρι*, f *ἄργυροι.* — *σοί*, A *ου.* — *γὰρ* om. efl. — V. 1215. *οὐδ'* Bekker, libri *οὔθ'.* — *γε* A, *δὲ.* — V. 1216. *Ληθαίῳ*, K *λιθαίῳ.* — *κεκλιμένη*, K *κεκριμένη*, O *κεκρυμμένη.* — *πεδίῳ*, Brunck *ποταμῷ.* — V. 1217. *κλαίοντα* A, *κλαίοντι* O, *κλαίουσι* bcdeghmn, *κλέουσι* f. — V. 1218. *αὐτῶν*, *αὑτῶν* bdhmn. — V. 1219. *δυσμενεῖ* scripsi, vulgo *δυσμενῆ.* — V. 1220. *ῥᾴδιον*, fort. *ῥήδιον.* — V. 1221—30 desunt in codicibus, additi ab editoribus ex Stobaeo et Athenaeo. — V. 1221—2 servavit Stob. VIII 9. — V. 1223—4 ibidem leguntur XXI 1. — V. 1225—6 ib. LXVII 4. — V. 1226. *δ' ἐμοὶ* Brunck, vulgo *δέ μου*, AB *δέ μοι.* — *γίνου*, v. *γίγνου.*

[Ἀληθείη δὲ παρέστω
σοὶ καὶ ἐμοί, πάντων χρῆμα δικαιότατον.]

(Ἤδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος οἴκαδε νεκρός,
τεθνηκὼς ζωῷ φθεγγόμενος στόματι.)

(ΕΛΕΓΕΙΩΝ Β')

Σχέτλι' Ἔρως, μανίαι σ' ἐτιθηνήσαντο λαβοῦσαι· 417
ἐκ σέθεν ὤλετο μὲν Ἰλίου ἀκρόπολις,
ὤλετο δ' Αἰγείδης Θησεὺς μέγας, ὤλετο δ' Αἴας,
ἐσθλὸς Ὀϊλιάδης, σῇσιν ἀτασθαλίαις.

Ὦ παῖ, ἄκουσον ἐμεῦ, δαμάσας φρένας, οὔ τοι ἀπειθῆ
μῦθον ἐρῶ τῇ σῇ καρδίῃ οὐδ' ἄχαριν.
ἀλλὰ τλῆθι νόῳ συνιεῖν ἔπος· οὔ τοι ἀνάγκη
τοῦθ' ἔρδειν, ὅ τι σοι μὴ καταθύμιον ᾖ.

Πολλάκι τοι παρ' ἐμοὶ κατὰ σοῦ λέξουσι μάταια
καὶ παρὰ σοὶ κατ' ἐμοῦ· τῶν δὲ σὺ μὴ ξύνιε.

Χαιρήσεις τῇ πρόσθε παροιχομένῃ φιλότητι,
τῆς δὲ παρερχομένης οὐκέτ' ἔσῃ ταμίης.

Δὴν δὴ καὶ φίλοι ὦμεν· ἔπειτ' ἄλλοισιν ὁμίλει,
ἦθος ἔχων δόλιον, πίστεος ἀντίτυπον.

V. 1227—8 non recte Theognidi tribuuntur auctore Grotio, nam ap. Stob. XI 1 leguntur praemisso lemmate *Μενάνδρου Ναννοῦς*, ubi *Μιμνέρμου* corrigendum esse apparet, vid. Mimn. fr. 8. — V. 1229—30 affert Athen. X 457 B: *τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ Θεόγνιδος τοῦ ποιητοῦ. Ἤδη κτλ. σημαίνει γὰρ κόχλον.* — V. 1230. *τεθνηκὼς*, in proecdosi scripsi *τεθνηώς*. — V. 1231 et qui sequuntur solus servavit A, ubi inscripti sunt *ἐλεγείων* B. — *μανίαι*, Welcker *Μανίαι*. — V. 1234. *σῇσιν*, fort. *σφῇσιν*. — V. 1235. *ἀπειθῆ*, Meineke *ἀπεχθῆ* legendum proposuit. — V. 1236. *καρδίῃ* Bekker, *κραδίηι* A. — V. 1237. *συνιεῖν* Lachmann, *συνιδεῖν* A. — Ante v. 1239 repetit A v. 1151—2, et sane videntur haec cohaerere:

Μή ποτε τὸν παρεόντα μεθεὶς φίλον ἄλλον ἐρεύνα,
δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.
πολλάκι τοι παρ' ἐμοὶ κατὰ σοῦ λέξουσι μάταια,
καὶ παρὰ σοὶ κατ' ἐμοῦ· τῶν δὲ σὺ μὴ ξύνιε.

— V. 1242. *τῆς δὲ παρερχομένης*, coniicio *τῆς γὰρ ἐπερχομένης*. — V. 1234 vide ad v. 597. — *ἔπειτ'*, Ahrens videtur hic quoque *ἀτὰρ δ'* (*δὴ*) requirere. — *ὁμίλει*, Bekker *ὁμιλεῖν*. — V. 1244. *πίστεος* Bekker, *πίστεως* A.

Οὔποθ' ὕδωρ καὶ πῦρ συμμίξεται· οὐδέ ποθ' ἡμεῖς
πιστοὶ ἐπ' ἀλλήλοις καὶ φίλοι ἐσσόμεθα.

Φρόντισον ἔχθος ἐμὸν καὶ ὑπέρβασιν, ἴσθι δὲ θυμῷ,
ὥς σ' ἐφ' ἁμαρτωλῇ τίσομαι ὡς δύναμαι.

Παῖ, σὺ μὲν αὔτως ἵππος, ἐπεὶ κριθῶν ἐκορέσθης,
* * *
αὖθις ἐπὶ σταθμοὺς ἤλυθες ἡμετέρους,
ἡνίοχόν τε ποθῶν ἀγαθὸν λειμῶνά τε καλόν 448
κρήνην τε ψυχρὴν ἄλσεά τε σκιερά.

Ὄλβιος, ᾧ παῖδές τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι
θηρευταί τε κύνες καὶ ξένοι ἀλλοδαποί.

Ὅστις μὴ παῖδάς τε φιλεῖ καὶ μώνυχας ἵππους
καὶ κύνας, οὔποτέ οἱ θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ.

Ὦ παῖ, κινδύνοισι πολυπλάγκτοισιν ὁμοῖος
ὀργήν, ἄλλοτε τοῖς, ἄλλοτε τοῖσι φιλεῖν.

Ὦ παῖ, τὴν μορφὴν μὲν ἔφυς καλός, ἀλλ' ἐπίκειται
καρτερὸς ἀγνώμων σῇ κεφαλῇ στέφανος·
ἰκτίνου γὰρ ἔχεις ἀγχιστρόφου ἐν φρεσὶν ἦθος,
ἄλλων ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

V. 1246. *ἐπ'*, Bekker *ἔτ'*, fort. *ἐν*. — V. 1247. *ἔχθος* Bekker, A *εχθρος*. — V. 1249. *ἵππος*, coniicio *ἵππῳ*, cf. Anacr. fr. 19 v. 14 *γυναιξὶν αὔτως*. Hermann *αὐτὸς*, *ἅθ' ἵππος*, Ahrens *οὐχ ὡς ἵππος*, Emperius *αὖθ', ὡς*, Hartung *παῖ, σὺ λιπών μ' ὡς*. Post indicavi lacunam, nam haec fuit sententia: ubi satiatus es, abrumpis vincula et aufugis: post, ubi fames te premit, redis ad pristinum dominum. — V. 1253—4 *Solonis* sunt, vid. fr. 23 sed cum varietate lect. Fortasse *Soloni* etiam distichum proximum tribuendum est. — V. 1257. *κινδύνοισι*, Welcker *ἰκτίνοισι*, Hermann *παῖ σὺ μὲν ἰκτίνοισι π. ὁμοιοῖς ... φίλην*, Ahrens *κιναίδοισιν ... ὁμοῖος ... φίλην*, ego in proecdosi *κίγκλοις εἶ σὺ* et *φίλην* pro *φιλεῖν*, ac *φίλην* etiam Hermann suasit, sed poeta fortasse scripsit *ὦ παῖ παῖ κινάδεσσι* (vel *ὦ παῖ κινδαφίοισι*) ... *τοῖς φίλος εἶ*, sive per attractionem malis *τοῖσι φίλ' εἶ*. M. Schmidt *Κυανέαισι πολυπλάγκτοισι* vel *κινομέναισι πάλαι Πλάγκτῃσι* proposuit, Hartung Welckeri coniectura recepta *φίλος* scripsit. Meineke distichon intercidisse credit. — V. 1260 haud dubie corruptus, conieci *ἀμμωνῶν* pro *ἀγνώμων*, id est *ἀνεμωνῶν*. Cf. Hesych. *Ἀμώνας· ἀνεμώνας. Αἰολεῖς.* — V. 1262. *ἄλλων*, Bekker coni. *δειλῶν* ut v. 1152, sed fortasse *ἀλλῶν* scribendum est i. e. Aeolensium sermone *ἠλῶν*, quo vocabulo etiam

Ὦ παῖ, ὅς εὖ ἔρδοντι κακὴν ἀπέδωκας ἀμοιβήν,
οὐδέ τις ἀντ' ἀγαθῶν ἐστὶ χάρις παρὰ σοί·
οὐδέν πώ μ' ὤνησας· ἐγὼ δὲ σὲ πολλάκις ἤδη
εὖ ἔρδων αἰδοῦς οὐδεμιῆς ἔτυχον.

Παῖς τε καὶ ἵππος ὁμοῖον ἔχει νόον· οὔτε γὰρ ἵππος
ἡνίοχον κλαίει κείμενον ἐν κονίῃ,
ἀλλὰ τὸν ὕστερον ἄνδρα φέρει κριθαῖσι κορεσθείς·
ὣς δ' αὕτως καὶ παῖς τὸν παρεόντα φιλεῖ.

Ὦ παῖ, μαργοσύνῃς ἀπὸ μὲν νόον ὤλεσας ἐσθλόν,
αἰσχύνη δὲ φίλοις ἡμετέροις ἐγένου,
ἄμμε δ' ἀνέψυξας μικρὸν χρόνον· ἐκ δὲ θυελλῶν
ἠκά γ' ἐνωρμίσθην νυκτὸς ἐπειγομένης.

Ὡραῖος καὶ Ἔρως ἐπιτέλλεται, ἡνίκα περ γῆ
ἄνθεσιν εἰαρινοῖς θάλλει ἀεξομένη, 449
τῆμος Ἔρως προλιπὼν Κύπρον, περικαλλέα νῆσον,
εἶσιν ἐπ' ἀνθρώπους σπέρμα φέρων κατὰ γῆς.

Οὐκ ἐθέλω σε κακῶς ἔρδειν, οὐδ' εἴ μοι ἄμεινον
πρὸς θεῶν ἀθανάτων ἔσσεται, ὦ καλὲ παῖ·
οὐ γὰρ ἁμαρτωλαῖσιν ἐπὶ σμικραῖσι κάθημαι,
τῶν δὲ καλῶν παίδων οὐ τίσις οὐδ' ἀδίκων.

Ὦ παῖ, μή μ' ἀδίκει, ἔτι σοι καταθύμιος εἶναι
βούλομαι, εὐφροσύνῃ τοῦτο συνεὶς ἀγαθῇ·
οὐ γάρ τοί με δόλῳ παρελεύσεαι οὐδ' ἀπατήσεις·
νικήσας γὰρ ἔχεις τὸ πλέον ἐξοπίσω.

Theocritus (Bion) XXVII 1 videtur usus esse: τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βουκόλος ἄλλος (ἀλλός). — V. 1271. μαργοσύνῃς ἀπὸ μὲν Bekker, μαργοσυνης απο μεν A. — V. 1274. ἠκά γ', conieci οἴκαδ', Hartung ἐς λιμέν'. — ἐπειγομένης Passow, ἐπειγόμενος A. — Post v. 1278 repotit A v. 1101—2, neque tamen illi versus cum hoc disticho apte coniungi possunt. — V. 1281. σμικραῖσι κάθημαι, Emperius σμικρῆς ἀκάχημαι. — V. 1282. οὐ τίσις οὐδ' ἀδίκων Boissonade, ουτοσετουτ' αδικων A, Hermann οὔτις ὁ τοῦτ' ἀδικῶν, Welcker οὔτις ἔτ' οὐκ ἀδικῶν, Schneidewin οὐ τίσις οὔτε δίκαι, Orelli οὔτις ἔτ' ἀντίδικος, Emperius οὐ κότος οὐδ' ἀδίκων. — V. 1284. βούλομαι, εὐφροσύνῃ, conieci βούλομ', ἐπιφροσύνῃ, Ahrens εὖ φρενὶ σῇ, Emperius ὄφρα σὺ μὴ τοῦτο δαεὶς ἀπατῇ vel εὖ φρεσὶ μὴ τοὔπος ἐνεὶς ἀπατῇ. — V. 1285. Hartung scripsit οὐδ' ἀπάτῃσι νικήσας ποτ' ἔχεις. — V. 1286. νικήσας γὰρ ἔχεις, fort. νικήσεις γὰρ ἔχων. — τὸ πλέον, Emperius οὐ πλέον vel τί πλέον.

ἀλλά σ' ἐγὼ τρώσω φεύγοντά με, ὥς ποτέ φασιν
 Ἰασίου κούρην, παρθένον Ἰασίην,
ὡραίην περ ἐοῦσαν, ἀναινομένην γάμον ἀνδρῶν
 φεύγειν· ζωσαμένη δ' ἔργ' ἀτέλεστα τέλει,
πατρὸς νοσφισθεῖσα δόμων, ξανθὴ Ἀταλάντη·
 ᾤχετο δ' ὑψηλὰς ἐς κορυφὰς ὀρέων,
φεύγουσ' ἱμερόεντα γάμον, χρυσῆς Ἀφροδίτης
 δῶρα· τέλος δ' ἔγνω καὶ μάλ' ἀναινομένη.

Ὦ παῖ, μή με κακοῖσιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίναις,
 μηδέ με σὴ φιλότης δώματα Περσεφόνης
οἴχηται προφέρουσα· θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν
 βάξιν τ' ἀνθρώπων, ἤπια νωσάμενος.

Ὦ παῖ, μέχρι τίνος με προφεύξεαι; ὥς σε διώκων
 δίζημ'· ἀλλά τί μοι τέρμα γένοιτο κιχεῖν
σῆς ὀργῆς· σὺ δὲ μάργον ἔχων καὶ ἀγήνορα θυμὸν
 φεύγεις, ἰκτίνου σχέτλιον ἦθος ἔχων.
ἀλλ' ἐπίμεινον, ἐμοὶ δὲ δίδου χάριν· οὐκέτι δηρὸν
 ἕξεις Κυπρογενους δῶρον ἰοστεφάνου.

Θυμῷ γνούς, ὅτι παιδείας πολυηράτου ἄνθος
 ὠκύτερον σταδίου, τοῦτο συνεὶς χάλασον
δεσμοῦ, μή ποτε καὶ σὺ βιήσεαι, ὄβριμε παίδων,
 Κυπρογενοῦς δ' ἔργων ἀντιάσεις χαλεπῶν,
ὥσπερ ἐγὼ νῦν ὧδ' ἐπὶ σοί· σὺ δὲ ταῦτα φύλαξαι,
 μηδέ σε νικήσῃ παῖδ' ἀδαῆ κακότης.

Οὐκ ἔλαθες κλέψας, ὦ παῖ· καὶ γάρ σε διῶμμαι·
 τούτοις, οἴσπερ νῦν ἄρθμιος ἠδὲ φίλος

V. 1287. *με*, Bekker *περ*, Lachmann *μέν*. — V. 1288. *παρθένον Ἰασίην* haud dubie corruptum, conieci *Παρθένιον κατ' ὄρος*. — V. 1290. *ζωσαμένη* Bekker, *ζωσαμένην* A. — V. 1292. *ὑψηλὰς*, fort. *ὑψηλῶν*. — V. 1295. *ὀρίναις*, Bekker *ὀρίνῃς* probante Hermanno, qui praeterea coni. *μή μοι μᾶλλον ἐν ἄ. θ.* — V. 1296. *δώματα*, Passow *δώματι* vel *δώμασι*. — V. 1297. *οἴχεται*, conieci *οἴχοιτο*. — V. 1301. *σῆς ὀργῆς* Hermann, *σησοιγη* A. — V. 1302. *φεύγεις* Bekker, *φεύγοις* A. — V. 1309. *ὦδ'* Bekker, *οἵ δ'* A. — V. 1310. *παῖδ' ἀδαῆ* scripsi, *παιδαῖδη* A, *παιδὸς ἴση* Hermann, *παῖδ' ἄϊδρις κ.* Ahrens, *παῖδα ἴση* Hartung. — V. 1311. *διῶμμαι* Hermann et deinde plene interpungendum, A *δίωμαι τούτοις κτλ.*, Seidler *καὶ γὰρ δίομαί σε* et deinde *τούτους* probante Hermanno, ego in procedosi *διώσμαι*, Emperius *συνίημι τούτους*, Hartung *δίωμαι· τούτοις δ'*.

ἔπλευ, ἐμὴν δὲ μεθῆκας ἀτίμητον φιλότητα,
οὐ μὲν δὴ τούτοις γ' ἦσθα φίλος πρότερον.
ἀλλ' ἐγὼ ἐκ πάντων σ' ἐδόκουν θήσεσθαι ἑταῖρον
πιστόν· καὶ δὴ νῦν ἄλλον ἔχεισθα φίλον.
ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδων κεῖμαι· σὲ δὲ μήτις ἁπάντων
ἀνθρώπων ἐσορῶν παιδοφιλεῖν ἐθέλοι.

Ὦ παῖ, ἐπεί τοι δῶκε θεὰ χάριν ἱμερόεσσαν
Κύπρις, σὸν δ' εἶδος πᾶσι νέοισι μέλει,
τῶνδ' ἐπάκουσον ἐπῶν καὶ ἐμὴν χάριν ἔνθεο θυμῷ,
γνοὺς ἔρος ὡς χαλεπὸν γίνεται ἀνδρὶ φέρειν.

Κυπρογένη, παῦσόν με πόνων, σκέδασον δὲ μερίμνας
θυμοβόρους, στρέψον δ' αὖθις ἐς εὐφροσύνας,
μερμήρας δ' ἀπόπαυε κακάς, δὸς δ' εὔφρονι θυμῷ
μέτρ' ἥβης τελέσαντ' ἔργματα σωφροσύνης.

Ὦ παῖ, ἕως ἂν ἔχῃς λείαν γένυν, οὔποτε σαίνων
παύσομαι, οὐδ' εἴ μοι μόρσιμόν ἐστι θανεῖν.

Σοί τε διδοῦν καλόν ἐστιν, ἐμοί τ' οὐκ αἰσχρὸν ἐρῶντι 451
αἰτεῖν· ἀλλὰ γονέων λίσσομαι ἡμετέρων·
αἰδέο μ', ὦ παῖ . . . διδοὺς χάριν, εἴ ποτε καὶ σύ
ἕξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου
χρῄζων καὶ ἐπ' ἄλλον ἐλεύσεαι, ἀλλά σε δαίμων
δοίη τῶν αὐτῶν ἀντιτυχεῖν ἐπέων.

Ὄλβιος ὅστις ἐρῶν γυμνάζεται, οἴκαδε δ' ἐλθών

V. 1314. *οὐ* Hermann, *συ* A. — *γ'* Hermann, *τ'* A. — V. 1315. *θήσεσθαι* Seidler, *σησεσθαι* A. — V. 1316. *ἔχεισθα* Bekker, *ἔχοισθα* A, sed *ἔχεσθα* potius requiritur, vide ad Sapphus fr. 22. — V. 1317. *κεῖμαι* Bekker, *κειμι* A. — V. 1318. *παιδοφιλεῖν* Bekker, *παιδα φιλειν* A. — V. 1319. *τοι*, Passow *σοι*. — V. 1320. *πᾶσι νέοισι* Bekker, *παισινεοισι* A. — V. 1322. *γίνεται*, scribebatur *γίγνεται*. — V. 1323. *Κυπρογένη* servavi, quod *Ἰφιγένη* tuetur, Passow *Κυπρογόνη*, Bekker *Κυπρογενές*. — V. 1325. *εὔφρονι* Bekker, A *ευφροσυν*. — V. 1326. *τελέσαντ'*, Hermann *τελέσαι τ' ἔργματ' εὐφροσύνης*. — V. 1327. *λείαν* Bekker, *λίαν* A. — *σαίνων*, Orelli *σ' αἰνῶν* vel *αἰτῶν*. Hartung hoc distichon cum sequentibus coniunxit. — V. 1329. *διδοῦν καλόν ἐστιν* scripsi, *διδόντ' ἔτι καλόν* A, *διδοῦν' ἔτι καλόν* Hermann. — V. 1330. Ahrens *ἀλλὰ γόνων λίσσομαι ἠδὲ χερῶν*. — V. 1331. Lacunam ut expleret Passow coni. *ὦ παῖ, ἐμοὶ δὲ δίδου χάριν*, sed videntur plura excidisse, ut hic quoque duo disticha in unum coaluerint. — V. 1333–4 coniunxi cum praegressis, quod probavit Hartung, qui praeterea v. 1332 *χρυσῆς* pro *ἕξεις* substituit. — V. 1335. *δ'* Bekker adiecit.

εὕδει σὺν καλῷ παιδὶ πανημέριος.

Οὐκέτ' ἐρῶ παιδός, χαλεπὰς δ' ἀπελάκτισ' ἀνίας,
μόχθους τ' ἀργαλέους ἄσμενος ἐξέφυγον,
ἐκλέλυμαι δὲ πόθου πρὸς ἐϋστεφάνου Κυθερείης·
σοὶ δ', ὦ παῖ, χάρις ἔστ' οὐδεμία πρὸς ἐμοῦ.

Αἰαῖ, παιδὸς ἐγὼ ἁπαλόχροος, ὅς με φίλοισιν
πᾶσι μάλ' ἐκφαίνει, κοὐκ ἐθέλοντος ἐμοῦ·
τλήσομαι οὐ κρύψας ἀεκούσια πολλὰ βίαια·
οὐ γὰρ ἐπ' αἰκελίῳ παιδὶ δαμεὶς ἐφάνην.

Παιδοφιλεῖν δέ τι τερπνόν, ἐπεί ποτε καὶ Γανυμήδους
ἤρατο καὶ Κρονίδης, ἀθανάτων βασιλεύς,
ἁρπάξας δ' ἐς Ὄλυμπον ἀνήγαγε, καί μιν ἔθηκεν
δαίμονα, παιδείης ἄνθος ἔχοντ' ἐρατόν.
οὕτω μὴ θαύμαζε, Σιμωνίδη, οὕνεκα κἀγὼ
ἐξεδάμην καλοῦ παιδὸς ἔρωτι δαμείς.

Ὦ παῖ, μὴ κώμαζε, γέροντι δὲ πείθεο ἀνδρί·
οὔ τοι κωμάζειν σύμφορον ἀνδρὶ νέῳ.

Πικρὸς καὶ γλυκύς ἐστι καὶ ἁρπαλέος καὶ ἀπηνής,
ὄφρα τέλειος ἔῃ, Κύρνε, νέοισιν ἔρως·
ἢν μὲν γὰρ τελέσῃ, γλυκὺ γίνεται· ἢν δὲ διώκων 452
μὴ τελέσῃ, πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.

Αἰεὶ παιδοφίλῃσιν ἐπὶ ζυγὸν αὐχένι κεῖται
δύσμορον, ἀργαλέον μνῆμα φιλοξενίης.

Χρὴ γάρ τοι περὶ παῖδα πονούμενον εἰς φιλότητα

V. 1336. *εὕδει* Bekker, *ευδειν* A. — V. 1341. *Αἰαῖ* scripsi, *αἶ αἶ* A. — V. 1343. *ἀεκούσια* Welcker et Boissonade, A *ἀέκουσι*. — V. 1345—50 *Eueni Parii maioris* esse videntur. — V. 1350. *ἐξεδάμην*, Orelli *ἐξεμάνην*, Sauppe *ἐξεδάην* (i. e. *uror*), in proecdosi *ἐξεφάνην* scripsi, quod etiam Baiter et Ahrens coni. — V. 1351. *ἀνδρί*, Hermann *φωτί*, Ahrens *δ' (δὴ) ἀνδρί*, fort. *γέροντι δέ μοι πιθεῦ*. — V. 1355. *γίνεται*, scribebatur *γίγνεται*. — Ceterum pro *τελέσῃ* conicci bis *τελέσῃς* scribendum esse. — V. 1358. *δύσμορον*, Ahrens *δύσλοφον*. — *ἀργαλέον*, conicci *ἀργαλέης*, sed praeterea *φιλοξενίης* vix aptum, fort. *φιλημοσύνης*, vel *μνήματα δουλοσύνης*, Emperius *μνῆμ' ἀλιτοξενίης*, Hartung *μνῆμα φιλοφροσύνης*; idem sequens distichon cum hoc coniunxit.

ὥσπερ κληματίνῳ χεῖρα πυρὶ προσάγειν.

Ναῦς πέτρῃ προσέκυρσας ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτών,
ὦ παῖ, καὶ σαπροῦ πείσματος ἀντελάβου.

Οὐδαμά σ' οὐδ' ἀπεὼν δηλήσομαι· οὐδέ με πείσει
οὐδεὶς ἀνθρώπων ὥστε με μή σε φιλεῖν.

Ὦ παίδων κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
στῆθ' αὐτοῦ καί μου παῦρ' ἐπάκουσον ἔπη.

Παιδός τοι χάρις ἐστί, γυναικὶ δὲ πιστὸς ἑταῖρος
οὐδείς, ἀλλ' αἰεὶ τὸν παρεόντα φιλεῖ.

Παιδὸς ἔρως καλὸς μὲν ἔχειν, καλὸς δ' ἀποθέσθαι·
πολλὸν δ' εὑρέσθαι ῥήτερον ἢ τελέσαι.
μυρία δ' ἐξ αὐτοῦ κρέμαται κακά, μυρία δ' ἐσθλά·
ἀλλ' ἔν τοι ταύτῃ καί τις ἔνεστι χάρις.

Οὐδαμά πω κατέμεινας ἐμὴν χάριν, ἀλλ' ὑπὸ πᾶσαν
αἰεὶ σπουδαίην ἔρχεαι ἀγγελίην.

Ὄλβιος ὅστις παιδὸς ἐρῶν οὐκ οἶδε θάλασσαν,
οὐδέ οἱ ἐν πόντῳ νὺξ ἐπιοῦσα μέλει.

Καλὸς ἐὼν κακότητι φίλων δειλοῖσιν ὁμιλεῖς
ἀνδράσι, καὶ διὰ τοῦτ' αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχεις,
ὦ παῖ· ἐγὼ δ' ἀέκων τῆς σῆς φιλότητος ἁμαρτών, 453
ὠνήμην ἔρδων οἷά τ' ἐλεύθερος ὤν.

Ἄνθρωποί σ' ἐδόκουν χρυσῆς παρὰ δῶρον ἔχοντα
ἐλθεῖν Κυπρογενοῦς.

V. 1363. σ' οὐδ' Boissonade, legebatur σοῦ δ'. — ἀπεὼν, fort. ἀέκων cum Orellio, Hermann οὐδαμὰ δ' οὐδ' ἀπεών σεο λήσομαι. — V. 1369. καλὸς, utroque loco χαλεπὸς scribendum esse suspicatus sum. — V. 1372. ἀλλ' ἔν τοι ταύτῃ corruptum, scribendum videtur ἀλλὰ δοιῇ ταύτῃ, antea conieci ἀλλ' ἐν τῇδ' ἄτῃ (vel ἀνάτῃ), Ahrens λύπῃ, Emperius ταὐτῷ, Orelli παύλῃ, Nauck ἀλλ' ἔν τοι γ' ἄτῃ. — V. 1374. ἔρχεαι, fort. οἴχεαι. — V. 1377. φίλων Bekker, φιμον A, Haupt φρενῶν, fort. latet proprium nomen velut Φίλων, Nauck κακότητα φιλῶν. — V. 1382. A ἐλθεῖν κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου, vidit Bekker duo disticha te-

(Κυπρογενοῦς) δῶρον ἰοστεφάνου
γίνεται ἀνθρώποισιν ἔχειν χαλεπώτατον ἄχθος,
ἢν μὴ Κυπρογενὴς δῷ λύσιν ἐκ χαλεπῶν.

Κυπρογενὲς Κυθέρεια δολοπλόκε, σοί τι περισσόν
Ζεὺς τόδε τιμήσας δῶρον ἔδωκεν ἔχειν·
δαμνᾷς δ' ἀνθρώπων πυκινὰς φρένας, οὐδέ τίς ἐστιν
οὕτως ἴφθιμος καὶ σοφὸς ὥστε φυγεῖν.

Ad perditum aliquem locum refero Hesych. *Πολυπαίδης· παρῴδηται ἐκ τῶν Θεόγνιδος βόμβων ἐπαινήσω.* ubi scribendum videtur *Βολβὸν ἐπαινήσω, Πολυπαΐδη*, quod sive comici sive parodi alicuius, velut Cratetis, est. — Sed quod Clem. Alex. Strom. VII 901. Theognidi tribuit versus oraculi, de quo vid. Phot. 618. Zenob. I 48 (ibique interpretes):

Ὑμεῖς δ' ὦ Μεγαρεῖς οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι
οὔτε δυωδέκατοι οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

id errore factum videtur.

Mirum omnino est praeter pauca disticha a Stobaeo et Athenaeo servata, quae supra (1221—30) in ordinem recepta sunt, nihil ex Theognidis elegiis afferri, quod non in hac ipsa sylloge reperiatur: ac Stobaeus quoque nihil nisi hanc collectionem novit, codice tantum usus magis integro; nec Athenaeus ipsa Theognidis carmina usurpasse videtur. Equidem censeo admodum antiquam esse hanc syllogen, quae cum in omnium esset manibus, effecit, ut mature germana Theognidis carmina oblivione obruerentur. Isocrates quidem cum scripsit ad Nicoclem § 43: *Σημεῖον δ' ἄν τις ποιήσαιτο τὴν Ἡσιόδου καὶ Θεόγνιδος καὶ Φωκυλίδου ποίησιν. καὶ γὰρ τούτους φασὶ μὲν ἀρίστους γεγενῆσθαι συμβούλους τῷ βίῳ τῷ τῶν ἀνθρώπων, ταῦτα δὲ λέγοντες αἱροῦνται συνδιατρίβειν ταῖς ἀλλήλων ἀνοίαις μᾶλλον ἢ ταῖς ἐκείνων ὑποθή-* 454
καις. Ἔτι δ' εἴ τις ἐκλέξειε τῶν προεχόντων ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας, ἐφ' αἷς ἐκεῖνοι μάλιστ' ἐσπούδασαν, ὁμοίως ἂν καὶ πρὸς ταύτας διατεθεῖεν. ἥδιον γὰρ ἂν κωμῳδίας τῆς φαυλοτάτης ἢ τῶν οὕτω τεχνικῶς πεποιημένων ἀκούσαιεν. nondum talis sylloge extabat. Sed nihil prohibet, quominus existimemus non ita multo post in usum scholarum has eclogas ex poetis elegiacis factas

mere coaluisse et *Κυπρογενοῦς* iteravit, Hartung *δῶρον ἰοστεφάνου* delevit. — V. 1384. *γίνεται*, scribebatur *γίγνεται*. — V. 1385. *ἢν* Schneidewin, A *ἂν*. — V. 1386. *Κυπρογενὲς* Bekker, *κυπρόγενες* A hoc uno ut videtur loco, quamquam tonosis *Κυπρογένης* per se valde placet. — *Κυθέρεια* Bekker, A *κυθειρα*. — V. 1388. *δαμνᾷς δ'*, Hecker *δαμνᾶν*, ut suspensum sit a praegressis, Hartung *δαμνᾷς* deleta *δὲ* particula.

esse. Erant autem illo ipso tempore qui non ut priore aetate moris fuerat unius alicuius poetae carmina praeter cetera pueris ediscenda commendarent, sed potius selecta ex principibus poetis capita proponerent: vid. Plato de Leg. VII 810 E: *λέγω μὴν ὅτι ποιηταί τε ἡμῖν εἰσί τινες ἐπῶν ἑξαμέτρων πάμπολλοι, καὶ τριμέτρων καὶ πάντων δὴ τῶν λεγομένων μέτρων. οἱ μὲν ἐπὶ σπουδήν, οἱ δ' ἐπὶ γέλωτα ὡρμηκότες. ἐν οἷς φασι δεῖν οἱ πολλάκις μύριοι τοὺς ὀρθῶς παιδευομένους τῶν νέων τρέφειν καὶ διακορεῖς ποιεῖν, πολυηκόους τ' ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι ποιοῦντας καὶ πολυμαθεῖς, ὅλους ποιητὰς ἐκμανθάνοντας· οἱ δὲ ἐκ πάντων κεφάλαια ἐκλέξαντες καί τινας ὅλας ῥήσεις εἰς ταὐτὸ ξυναγαγόντες ἐκμανθάνειν φασὶ δεῖν εἰς μνήμην τιθεμένους, εἰ μέλλει τις ἀγαθὸς ἡμῖν καὶ σοφὸς ἐκ πολυπειρίας καὶ πολυμαθίας γενέσθαι.* Hinc repetenda origo harum eclogarum.

XIV.

HIPPARCHUS.

1.

Μνῆμα τόδ' Ἱππάρχου· στεῖχε δίκαια φρονῶν.

2.

Μνῆμα τόδ' Ἱππάρχου· μὴ φίλον ἐξαπάτα.

Hipparchus. Fr. 1. 2. Plato Hipparcho 228 C: ἐπειδὴ δὲ αὐτῷ (Ἱππάρχῳ) οἱ περὶ τὸ ἄστυ τῶν πολιτῶν πεπαιδευμένοι ἦσαν καὶ ἐθαύμαζον αὐτὸν ἐπὶ σοφίᾳ, ἐπιβουλεύων αὖ τοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς παιδεῦσαι ἔστησεν αὐτοῖς Ἑρμᾶς κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος καὶ τῶν δήμων ἑκάστων, κἄπειτα τῆς σοφίας αὐτοῦ ἥν τ' ἔμαθε καὶ ἣν αὐτὸς ἐξεῦρεν, ἐκλεξάμενος ἃ ἡγεῖτο σοφώτατα εἶναι, ταῦτα αὐτὸς ἐντείνας εἰς ἐλεγεῖον, αὐτοῦ ποιήματα καὶ ἐπιδείγματα τῆς σοφίας ἐπέγραψεν, ἵνα πρῶτον μὲν τὰ ἐν Δελφοῖς γράμματα τὰ σοφὰ ταῦτα μὴ θαυμάζοιεν οἱ πολῖται αὐτοῦ, τό τε Γνῶθι σαυτόν, καὶ τὸ Μηδὲν ἄγαν καὶ τἆλλα τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ τὰ Ἱππάρχου ῥήματα μᾶλλον σοφὰ ἡγοῖντο, ἔπειτα παριόντες ἄνω καὶ κάτω καὶ ἀναγιγνώσκοντες καὶ γεῦμα λαβόντες αὐτοῦ τῆς σοφίας φοιτῷεν ἐκ τῶν ἀγρῶν καὶ ἐπὶ τὰ λοιπὰ παιδευθησόμενοι· ἐστὸν δὲ δύω τὠπιγράμματε· ἐν μὲν τοῖς ἐπ' ἀριστερὰ τοῦ Ἑρμοῦ ἑκάστου ἐπιγέγραπται λέγων ὁ Ἑρμῆς, ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος καὶ τοῦ δήμου ἕστηκεν, ἐν δὲ τοῖς ἐπὶ δεξιά· Μνῆμα τόδ' Ἱππάρχου· στεῖχε δίκαια φρονῶν φησίν· ἔστι δὲ τῶν ποιημάτων καὶ ἄλλα ἐν ἄλλοις Ἑρμαῖς πολλὰ καὶ καλὰ ἐπιγεγραμμένα· ἔστι δὲ δὴ καὶ τοῦτο ἐπὶ τῇ Στειριακῇ ὁδῷ, ἐν ᾧ λέγει· Μν. τ. Ἱππ. μὴ φίλον ἐξαπάτα. — Ceterum ex *Hipparcheo* aliquo epigrammate haud dubie servatus est versus in titulo Attico in Corp. Inscr. Vol. I 12 cuius nondum certa emendatio extat: Boeckh scripsit:

Ἐν μέσσῳ γε Θρίης τε καὶ ἄστεος, ἀνερ, ὅθ' Ἑρμῆς.

Franz ἐν μέσῳ εἰμὶ Θ. τε καὶ ἄ. ἄ. ὅδ' Ἑ. Froelich τῇδ' ἕστηκε Θρίης τε καὶ ἄστεος ἐν μέσῳ Ἑρμῆς, similiter Sauppe, nisi quod ἕστηκα. Sed cf. Ross Koenigsreisen II 73, qui ad eundem hunc terminum pertinere arbitratur fragmentum tituli:

(οὔ)νεκα πιστὸς ἔφυς.

XV.

PIGRES.

Μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Μοῦσα, σὺ γὰρ πάσης πείρατ' ἔχεις σοφίης.

XVI. 456

EPICHARMUS.

Εἰμὶ νεκρός, νεκρὸς δὲ κόπρος, γῆ δ' ἡ κόπρος ἐστίν,
εἰ δέ τε γῆ νεκρός ἐστ', οὐ νεκρός, ἀλλὰ θεός.

Pigres. Suid. v. *Πίγρης . . . ὃς τῇ Ἰλιάδι παρενέβαλε κατὰ στίχον ἐλεγεῖον, οὕτω γράψας· μῆνιν κτλ.* Cf. Eudoc. 358. — V. 1 post *Ἀχιλῆος* add. ABm *οὐλομένην*. — V. 2. *σὺ γάρ*, Eud. *γὰρ σύ*.

Epicharmus. Schol. Il. X 414: *κατὰ κόπρον. ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ* (scr. *τὸν*) *συρφετὸν τῆς γῆς· ἔστι δὲ καὶ ἐπίγραμμα, ὃ εἰς Ἐπίχαρμον ἀναφέρεται· εἰμὶ κτλ.* — V. 2. *εἰ δέ τε* Leid., *ἡ δὲ* BV, sed videtur scrib. *εἰ δὲ νεκρὸς γῆ 'στ', εἰμ' οὐ νεκρός, ἀλλὰ θεός*, antea suspicatus eram *εἰ δ' ἡ γῆ κόπρος ἐστ'*, Hartung *εἰ δ' ἡ γῆ κόπρος, εἰμ'*. Ceterum hoc *παίγνιον* utrum ab ipso Epicharmo an ab alio quo sit compositum, ambigas: poterat enim huic poetae tribui, quoniam ille in comoediis ad eundem modum accumulatione uti solebat. Non recte Haupt, qui de hoc epigr. disputavit in Lect. Berol. prooem. 1861, in sepulcro inscriptum fuisse existimat, quod ab antiqui temporis consuetudine abhorret, quamquam saeculis novissimis eiusmodi lusus tralaticio more monumento addi poterat.

XVII.

AESCHYLUS.

ΕΛΕΓΕΙΑ

1.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΝ ΜΑΡΑΘΩΝΙ ΤΕΘΝΗΚΟΤΑΣ.

Phot. Quaest. Symp. I 10, 3: *Γλαυκίας δὲ ὁ ῥήτωρ καὶ τὸ δεξιὸν κέρας Αἰαντίδαις τῆς ἐν Μαραθῶνι παρατάξεως ἀποδοθῆναι, ταῖς Αἰσχύλου εἰς τὴν μεθορίαν ἐλεγείαις πιστούμενος, ἠγωνισμένου τὴν μάχην ἐκείνην ἐπιφανῶς*, ubi scribendum videtur *εἰς τὴν Μαραθωνίαν* (*μάχην*), Xylander *τοῖς Αἰσχύλου μετὰ τὴν ἐξορίαν ἐλεγείοις* scribere voluit, Hecker II 52 *τοῖς Αἰσχύλου εἰς τὸ μεθόριον* (vel *ἐν τῷ μεσορίῳ*) *ἐλεγείοις*, interpretatus in epigrammate quod inscriptum fuit termino, quo Acantidarum tribus a tribu contermina seiungebatur, Welcker Syll. 144 nihil vitii subesse censet, Schneidewin tria haec verba *εἰς τὴν μεθορίαν* plane de medio tollenda arbitratur. Goettling in comm. academ. (1850) *μεθορίαν* interpretatur *peregrinationem*, atque ita putat carmen elegiacum inscriptum fuisse, unde omnes hae reliquiae, etiam epigr. 4, sint petitae. Ad hanc elegiam spectat scriptor vit. Aesch. p. 119 ed. Westerm.: *κατὰ δ' ἐνίους ἐν τῷ εἰς τοὺς Μαραθῶνι τεθνηκότας ἐλεγείῳ ἡσσηθεὶς Σιμωνίδῃ· τὸ γὰρ ἐλεγεῖον πολὺ τῆς περὶ το συμπαθὲς λεπτότητος μετέχειν θέλει, ὃ τοῦ Αἰσχύλου, ὡς ἔφαμεν, ἐστὶν ἀλλότριον.* Welcker et Hecker epigramma, non elegiam fuisse hoc carmen existimant. Ita etiam Goettling, neque vero ad monumentum Marathonium refert, sed ad tabulam pictam in porticu *ποικίλῃ*, huic autem picturae fuisse subscriptum Simonidis epigr. 91, cui posthabitus sit Aeschylus, cuius epigramma fuerit: *Ἄνδρες Ἀθηναῖοί τε Πλαταιῆς τ' ἐν Μαραθῶνι Χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.*

2.

Τυρσηνῶν γενεάν, φαρμακοποιὸν ἔθνος.

Aeschylus. Fr. 2. Theophrast. Histor. Plant. IX 15: *καὶ γὰρ Αἰσχύλος ἐν ταῖς ἐλεγείαις ὡς πολυφάρμακον λέγει τὴν Τυρρηνίαν, Τυρρηνὸν γεν. κτλ.* scripsi *Τυρσηνῶν*, Schneidewin *Τυρσηνὸν*. Cf. Plin. Hist. Nat. XXV 11: „ut Aeschylus e vetustissimis in poetica refertam Italiam herbarum potentia proderet.“

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

3.

Κυανέη καὶ τούσδε μενεγχέας ὤλεσεν ἄνδρας
μοῖρα, πολύρρηνον πατρίδα ῥυομένους.
ζωὸν δὲ φθιμένων πέλεται κλέος, οἵ ποτε γυίοις 457
τλήμονες Ὀσσαίαν ἀμφιέσαντο κόνιν.

4.

Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει
μνῆμα καταφθίμενον πυροφόροιο Γέλας·
ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι
καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος.

5.

Βριθὺς ὁπλιτοπάλας, δάϊος ἀντιπάλοις.

Fr. 3. Anthol. Pal VII 255: *Αἰσχύλου* et ab alia manu *εἰς ἑταίρους χ προμαθεσσαλῶν*, ita cod. Pal. Schneidewin videtur Aeschylo abrogare. — V. 1. *μενεγχέας* Pal. recte, legebatur *μενέγχεας*. — V. 3. *ζωόν*, in Pal. supra *ζωοί*. — *Ὀσσαίαν* Pal., legebatur *Ὀσσείαν*. Callim. in Dian. 52 *πρηόσιν Ὀσσαίοισιν* recte restituit Meincke pro *Ὀσσείοισιν*.

Fr. 4. Athen. XIV 627 C: *ὁμοίως δὲ καὶ Αἰσχύλος, τηλικαυτην δόξαν ἔχων διὰ τὴν ποιητικὴν οὐδὲν ἧττον ἐπὶ τοῦ τάφου ἐπιγραφῆναι ἠξίωσε μᾶλλον τὴν ἀνδρείαν, ποιήσας· ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον κτλ.* Integrum extat epigramma ap. auct. vit. Aesch. p. 120 ed. West. qui dicit Geloos inscripsisse, et v. 1. 2 ap. Plut. de exil. c. 13: *ἀκήκοας δι' ἐπῶν καὶ τουτὶ τὸ ἐπιγραμμάτιον· Αἰσχύλον κτλ.*, et ap. Eustrat. ad Aristot. Eth. Nicom. III 2 (ubi est *τόδε σῆμα κεύθη ἀπ. πυροφόρον* om. *Γέλας*). Respicit Pausau. I 14, 5: *ὁ δὲ τό τε ὄνομα πατρόθεν καὶ τὴν πόλιν ἔγραψεν καὶ ὡς τῆς ἀνδρείας μάρτυρας ἔχοι τὸ Μαραθῶνι ἄλσος καὶ Μήδων τοὺς ἐς αὐτὸ ἀποβάντας.* — V. 2. *καταφθίμενον*, r *καταφθάμενον*. — *πυροφόροιο*, LN *πυροφόρον*. — *Γέλας*, BCDGar *πέλας*, LN *σέλας*. — V. 3. *εἴποι*, DLNA *εἴπῃ*. — V. 4. *καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος* vita Aesch. (nisi quod G *βαθυχαιείης*, Oa *δῆμος*, G *ἐπιστάμενον*) et sic ap. Athen. VL, sed ABP *καὶ βαθυχαίται κεν* (P *βαθυχαῖται* om. *κεν*) *Μῆδοι ἐπιστάμενοι*. Ceterum non deerunt, qui ab ipso poeta hoc epigramma profectum esse negent.

Fr. 5. Plut. de fort. Alex. c. 1: *καὶ κατὰ τὸν Αἰσχύλον· βριθὺς κτλ.* Initium affert etiam Sympos. Quaest. II 5, integrum versum sine poetae n. de fortit. Rom. c. 3 et Compar Cic. et Demosth. c. 3, denique Eust. Il. 513, 33 (ubi *ἀντιμάχοισιν*). Ad epigrammata revocavi propter doricam dialectum. — Quod Servius dicit Virg. Aen. X 737: „Tamen Paeana carmen esse victoriae Aeschylus docet, quod ideo Apollini dicatum est, quia malorum avertendorum potens est.“ nequis referat ad Aeschyli *Paeanem* (de quo vid. ad Tynnichi fr. 1), monendum est, locum aliquem ex tragoedia, fort. Sept. 635 respici.

XVIII.

SOPHOCLES.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Ἀρχέλεως· ἦν γὰρ σύμμετρον ὧδε λέγειν.

2. 458

Harpocratio 36, 15: *Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι, Δημοσθένης προοιμίοις δημηγορικοῖς· Σοφοκλῆς μὲν οὖν ἐν ταῖς ἐλεγείαις Σόλωνός φησιν αὐτὸ εἶναι ἀπόφθεγμα, Θεόφραστος δ᾽ ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν καὶ Ἀριστοτέλης Βίαντος* (E pro his exhibet: *Σόλωνος δὲ εἶναί φασιν αὐτὸ ἀπόφθεγμα*). De hoc proverbio cf. Diogen. II 94 ibiq. interpr. Apostol. IV 1. XVIII 32 et Leutsch T. II p. 101. Ceterum Leutsch olim Harpocrationis locum non integrum esse existimavit: *Δημοσθένης Προοιμίοις δημηγορικοῖς, Σοφοκλῆς* (*Ἀντιγόνῃ*). . . . *μὲν οὖν ἐν ταῖς ἐλεγείαις* scribens, ut grammaticus Sophoclis versus

Sophocles. Fr. 1. Hephaest. 8: *τὸ τοῦ Ἀρχελάου ὄνομα Σοφοκλῆς ἐν ταῖς ἐλεγείαις οὐκ ᾤετο ἐγχωρεῖν οὔτε εἰς ἔπος οὔτε εἰς ἐλεγείαν* (E pr. *ἐλεγεῖον*)· *φησὶ γοῦν* (E Tnm. add. *ὁ Σοφοκλῆς*)· *Ἀρχέλεως· ἦν γὰρ* (C *γὰρ τὸ*) *κτλ.* Miro errore Eust. Il. 264 20: *Πηνέλεως Ἀττικῶς, οὐ τὸ κοινὸν ἄχρηστον ἡρωικῷ μέτρῳ, ἤγουν τὸ Πηνέλαος. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ Ἀρχέλεως ἐν Τραχινίαις.* Ea autem verba, quibus Hephaestio utitur, si non Sophoclis sunt, certe ex alius poetae loco adhibita: *ἐγχωρεῖν οὔτ᾽ εἰς ἔπος οὔτ᾽ ἐλεγεῖον.* Ceterum et hoc fr. et similiter fr. 2 et 3 solent referri ad *Sophoclem minorem*, quem elegias composuisse auctor est Suidas: *Σοφοκλῆς Ἀρίστωνος, υἱωνὸς δὲ τοῦ προτέρου Σοφοκλέους· . . . ἔγραψε καὶ ἐλεγείας.* Sed ignobilem hunc poetam a grammaticis diligentibus testem adhiberi praesertim non addito *ὁ νεώτερος* parum est verisimile, nec fide caret, Sophoclem tragicorum principem elegias scripsisse, certe ipse Suidas: *καὶ ἔγραψεν ἐλεγείαν τε καὶ παιᾶνας*, qui quod singulari numero usus *ἐλεγείαν* dixit, eo non est abutendum, ut complura carmina elegiaca tragicum clarissimum reliquisse negemus, siquidem ipse Suidas Simonidem Amorginum dicit scripsisse *ἐλεγείαν ἐν βιβλίοις β΄*, ita enim ipse scripsisse censendus est, quamquam fortasse a vero aberrans: hic autem etiam librarii negligentia *ἐλεγείαν* pro *ἐλεγείας* potuit substituere. Parum recte Lentsch Sophoclem maiorem unam tantam elegiam, minorem complures scripsisse existimat, itaque fr. 3, ubi *ἐν ἐλεγείᾳ* legitur maiori, contra fr. 1 et 2 minori vindicare vult.

ex Antigone 175 seq. respexerit et deinde alius poetae nomen exciderit, qui hoc apophthegma Soloni tribuerit: postea videtur ipse hanc coniecturam, quam Ascherson probavit, retractare, cf. Philol. XXI 77. 225. 681.

3.

Erotian. 390: *Χάριτες, αἱ χαραί, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν ἐλεγείᾳ.* cod. Vindob. *ἐν ἐλέ* (γ supra scr.), unde M. Schmidt coniecit *ἐν Ἑλένῃ*. Idem vero voluit Elegiis aliud fragmentum vindicare: schol. Pindari ed. Mommsen p. 9: *διὸ καὶ σοφός τις ἔλεγε· ψυχῆς γὰρ ἀγαλλομένης θάλλει πρόσωπον·* ubi coniecit *Σοφοκλῆς (ἐν) ταῖς ἐλεγείαις· ... πρόσωπον .... ψυχῆς θάλλει ἀγαλλομένης.* At haec Byzantini hominis sunt, qui expressit Proverb. Salomonis XV 13: *καρδίας εὐφραινομένης πρόσωπον θάλλει, ἐν δὲ λύπαις οὔσης σκυθρωπάζει.* animadvertit hoc etiam Nauck, si recte memini.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

4.

Ἥλιος ἦν, οὐ παῖς, Εὐριπίδη, ὅς με χλιαίνων
γυμνὸν ἐποίησεν· σοὶ δὲ φιλοῦνθ' ἑτέραν
Βορρᾶς ὡμίλησε· σὺ δ' οὐ σοφός, ὃς τὸν Ἔρωτα,
ἀλλοτρίαν σπείρων, λωποδύτην ἀπάγεις.

5.

Ὠιδὴν Ἡροδότῳ τεῦξεν Σοφοκλῆς ἐτέων ὤν
πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα .....

Fr. 4. Athen. XIII 604 D: *Καὶ Ἱερώνυμος δ' ὁ Ῥόδιος ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ὑπομνήμασί φησιν, ὅτι Σοφοκλῆς εὐπρεπῆ παῖδα ἔξω τείχους ἀπήγαγε, χρησόμενος αὐτῷ· ὁ μὲν οὖν παῖς τὸ ἴδιον ἱμάτιον ἐπὶ τῇ πόᾳ ὑπέστρωσε, τὴν δὲ τοῦ Σοφοκλέους χλανίδα περιεβάλοντο· μετ' οὖν τὴν ὁμιλίαν ὁ παῖς ἁρπάσας τὸ τοῦ Σοφοκλέους χλανίδιον ᾤχετο, καταλιπὼν τῷ Σοφοκλεῖ τὸ ἑαυτοῦ παιδικὸν ἱμάτιον· οἷα δὲ εἰκὸς διαλαληθέντος τοῦ συμβεβηκότος, Εὐριπίδης πυθόμενος καὶ ἐπιτωθάζων τὸ γεγονός, καὶ αὐτός ποτε ἔφη τούτῳ κεχρῆσθαι τῷ παιδί, ἀλλὰ μηδὲν προσθεῖναι· τὸν δὲ Σοφοκλέα διὰ τὴν ἀκολασίαν καταφρονηθῆναι. Καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἀκούσας ἐποίησεν εἰς αὐτὸν τοιοῦτον ἐπίγραμμα, χρησάμενος τῷ περὶ τοῦ Ἡλίου καὶ Βορέου λόγῳ, καὶ τὸ πρὸς μοιχείαν αὐτοῦ παραινιττόμενος· Ἥλιος κτλ.* — V. 2 P *φιλοῦντι ἑτέραν*, B *φιλοῦντι ἑταίραν*. — V. 3. *Βορρᾶς*, B *βορᾶς*. — V. 4. *σπείρων*, Hecker *πειρῶν*. — Hieronymus peripateticus, ex quo Athenaeus haec descripsit, non videtur satis locuples auctor esse, quare si quis et narratiunculam fictam et epigramma hoc subditicium censeat, haud adversabor.

Fr. 5. Plut. an seni sit resp. ger. c. 3: *τουτὶ δὲ ὁμολογουμένως Σοφοκλέους ἐστὶ τὸ ἐπιγραμμάτιον· Ὠιδὴν κτλ.* Sed numerus si, ut verisimile est, ad poetae aetatem pertinet, de vitio suspectus est, nam de sene Sophocle sermo sit, necesse est; cum olim *πέντε καὶ ὀγδώκοντα* coniecissem, postea proposui:

ἐτέων ὤν
πέντ' ἐπὶ πεντήκοντ' ἄρθμιος ἠδὲ φίλος.

ΠΑΙΑΝ ΕΙΣ ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ. 459

6.

Philostr. Iun. Imag. 13, ubi Sophoclis describit imaginem apibus circumvolitantibus: *Ἀσκληπιὸς δὲ οἶμαι οὗτος ἐγγὺς παιᾶνά που παρεγγυῶν γράφειν καὶ Κλυτομήτης* (Ο κλυτομῆτις) *οὐκ ἀπαξιῶν παρὰ σοῦ ἀκοῦσαι βλέμμα τε αὐτοῦ πρὸς σὲ φαιδρότητι μεμιγμένον τὰς παρὰ μικρὸν ὕστερον ἐπιξενώσεις αἰνίττεται.* ubi scribendum *κλυτόμητις*, ut est in Hymno Homerico XX 1: *Ἥφαιστον κλυτόμητιν ἀείσω.* Anthol. Plan. IV 43, 1 et epigramma Megaricum C. Inscr. I 1066. Aperte igitur Philostratus indicat hoc nomine Aesculapium a Sophocle in paeane ornatum esse. Comparandus titulus, qui extat Romae in aedibus Vaticanis (Corp. Inscr. III 5973 c):

Νουσολύτα, κλυτόμητι, φερέσ(βιε, δέσποτα Παιάν),
σὴ δύναμις κακόεργον ἀνακρο(ύει τ' ἐπίνοιαν)
ἀνθρώπων, τρομέει τε παλίν(στροφος αἶσ' ὀλοή σε)
Ἅιδης τ' εὐρυθέμεθλος, ὅταν ζωά(γρια κύρσας)
ἀντανύσῃς, βιοδῶτα, φερεσσιπό(νου νόσου ἄλκαρ.)
νῦν οὖν πάντα δόμον, γενέτα(ς τε καὶ ἀγλαὰ τέκνα)
σῶζε, μάκαρ Παιάν, ἀκεσώδυν(ε, δῶτορ ἐάων.)

ubi v. 2 Franzii coniecturam praetuli, cum Welcker Syll. Epigr. 135 *ἄνα, κράτος αἰὲν ἀμύνει* supplevisset, sed v. 3, 4, 5 Welckerum secutus sum, ubi Franz parum probabiliter *τρομέει τε πάλιν καὶ Τάρταρος αἰνὸς . . . ζωάγρια νούσων . . . φερεσσιπόνοισι βροτοῖσιν.* Praeterea v. 6 *γενέτας* scripsi, ubi Franz *γενέταν τε καὶ ἀγλαὰ τ.*, Welcker *γενετῆρα καὶ ὄλβια τ.* V. 7 de mea coniectura redintegravi, ubi scribunt *ἀκεσώδυνε, σῶζε, Πατρώνου.* At quod in lapide legitur versu 8 *ΠΑΤΡΩΙΝΟΥ* non ad v. 7 est referendum, sed nomen *Patruini* (vid. ibid. n. 6649) fuit subscriptum, sive is dedicavit, sive sculpsit Aesculapii signum. Coniicias cum, qui hos versus composuit, Sophoclis Paeanem imitatum esse, eritque fortasse, qui suspicetur integros hos versus ex ipso Sophoclis carmine petitos esse: nam illud quidem certum, Patruinum istum non esse auctorem horum versuum, sed petiit iste ex aliquo hymno in Aesculapium, cuius generis carmina plura antiquitus ferebantur, velut extat talis hymnus ap. Origen. adv. Haeret. 460
p. 68. Alius hymni particula extat in titulo Attico (Corp. Inscr. I 510):

Ἔγρεο, Παιήων Ἀσκλήπιε, κοίρανε λαῶν,
Λητοΐδου σεμνῆς τε Κορωνίδος ἠπιόφρων παῖ·

vel si hexametris constabat epigramma:
πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα φίλος.
(potuit autem facile *φίλος* apud Plut. excidere, cum continuo sequatur *Φιλήμονα δὲ τὸν κωμικὸν κτλ.*), ut Sophocles haec scripserit grandaevus sub finem belli Peloponnesii fortasse in memoriam mortui sub id ipsum tempus Herodoti, quocum iuvenis amicitiam contraxerat et per quinquaginta quinque annos servaverat. Verum nimis incerta haec omnia, satiusque est coniecturis abstinere. Ceterum cf. quae in commentatione de Sophoclis vita p. XII dixi.

ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων σκεδάσας εὐχῶν ἐπάκουε
σῶν μερόπων, οἳ πολλὰ γεγηθότες ἱλάσκονται
σὸν σθένος, ἠπιόφρων Ἀσκλήπιε, πρῶτον, Ὑγείαν.
ἔγρεο καὶ τεον ὕμνον ἰήϊε, κέκλυθι, χαῖρε.

Versus hi non inelegantes, non tamen satis antiqui, Id quod maxime arguit v. 4: *σῶν μερόπων* (quocum componas Lucian Tragodopod. v. 193: *Κλύε σῶν ἱερῶν μερόπων ἐνοπάς, μέγα σὸν κράτος, ὀλβιόφρον ποδάγρα*) et v. 5 *Ὑγείαν*, quamquam hic lapicidae error subesse videtur, nam poeta scripserat opinor *δῶτορ ὑγείας* quod etiam Hermann coniecit, et v. 6 non *χαῖρε*, sed *κέκλυθι χαίρων*, ut etiam Boeckh coniecit. Fortasse hi sex versus ex *Isodemi* hymno petiti sunt, de quo conf. Lucian. Encom. Demosth. c. 27, ex quo loco nequaquam conficias in antiquorum poetarum numerum referendum esse Isodemum.

Hunc Sophoclis Paeanem in *Aesculapium* non solum Philostr. vit. Apollon. III 17: *οἱ δὲ ᾖδον ᾠδήν, ὁποῖος ὁ παιὰν ὁ τοῦ Σοφοκλέους, ὃν Ἀθήνησι τῷ Ἀσκληπιῷ ᾄδουσιν* memorat (cf. etiam Suid. v. *Σοφοκλῆς: καὶ ἔγραφεν ἐλεγείαν τε καὶ παιᾶνας καὶ λόγον καταλογάδην περὶ τοῦ χοροῦ*), sed eundem respicit etiam Lucian. encom. Demosth. c. 27: *οὐδὲ γὰρ Ἀσκληπιῷ μεῖόν τι γίνεται τῆς τιμῆς, εἰ μὴ τῶν προσιόντων αὐτῶν ποιησάντων ᾄσματα, τὰ Ἀλισοδήμου τοῦ Τροιζηνίου καὶ Σοφοκλέους ᾄδεται.* qui locus mire corruptus (vid. var. lect. ap. Iacobitzium) sic videtur corrigendus: *εἰ μὴ προσιόντων τῶν εἰς αὐτὸν ποιησάντων παιᾶνα, τὰ Ἰσοδήμου τοῦ Τροιζηνίου καὶ Σοφοκλέους ᾄδεται*, vel etiam *ᾄσματα τὰ Ἰσοδ.* Nam hoc dicit Lucianus: non minuitur Aesculapii honor si quando desunt poetae, qui novos paeanes in illum composuerint, et antiqua Isodemi et Sophoclis carmina repetuntur: quod firmant ea quae sequuntur, quae ita sunt scribenda: *καὶ τῷ Διονύσῳ τὸ μὲν ποίησιν καινὴν ποιεῖν ἐκλέλειπται, τὰ δὲ προτέροις συντεθέντα τοῖς νῦν εἰς μέσον ἐν καιρῷ κομίζουσι χάριν οὐκ ἐλάττω φέρει τῷ τὸν θεὸν δοκεῖν τετιμηκέναι.* atque Philostratus quoque testatur hunc paeanem etiam tum cani Athenis solitum esse. Fortasse autem Sophocles tum composuit, cum Athenae pestifero morbo laborarent, cf. Oed. Reg. v. 187: *Παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος.* Et hinc orta fabula de Aesculapio poetam visente et hospitaliter excepto, vid. praeterea Plut. Num. c. 4. Et. M. 256, 5 et quae ipse dixi in vita Sophoclis p. XX. — Suidas cum plures paeanes commemoret, huc fortasse spectat, quod dicit Philostr. vit. Apoll. VIII 8: *ἐπιοήσας δὲ Σοφοκλέα τὸν Ἀθηναῖον, ὃς λέγεται καὶ ἀνέμους θέλξαι τῆς ὥρας ὑπερπνεύσαντας.* ut is paeanem ad placandos ventos composuerit: cf. quae dixi in commentatione de vita Soph. p. XXI n. 88.

Ex Sophoclis aliquo carmine petiti sunt versus ap. Clem. Al. Str. 461
V 726:

Οὐδὲ θεοῖς αὐθαίρετα πάντα πέλονται
Νόσφι Διός· κεῖνος γὰρ ἔχει τέλος ἠδὲ καὶ ἀρχήν.

nam quod Clemens dicit: *Σοφοκλῆς δὲ ὁ τραγῳδοποιὸς λέγει*, inde non sequitur haec ex tragoedia petita esse. Nauck subditicios censet hos versus, sed nihil inest, quod antiquo poeta sit indignum. — Ce-

terum de *Hymno* aliquo in *Τύχην* fortasse est accipiendum, quod dicit Menander de encom. Rhet. Gr. IX 156: *ὥσπερ καὶ τὴν Τύχην Σοφοκλῆς ὕμνησε διαπορῶν γένει.* Ex hoc hymno conieci aliquando petitum esse anonymum fragmentum (vide infra Frag. adespot.) ap. Stob. Ecl. Phys. I 5, 12, ubi VA praemittunt *Σοφοκλέους ἐκ Φαίδρας*: nam cum proximum fr. sit ex hac tragoedia, possis coniicere *ἐκ Φαίδρας* temere huc irrepsisse, et simpliciter *Σοφοκλέους* scribendum. Atque Parcae poterant commode invocari in hymno, qui Fortunae erat destinatus. Exstant apud eundem Stobaeum ib. I 6, 13 versus in Fortunae honorem lyricis numeris compositi, qui Aeschyli nomen prae se ferunt, a cuius ingenio plane abhorrent, itaque olim Aristoteli dedi, nunc inter fr. adespota recepi. Possit fortasse aliquis suspicari ibi Aeschyli et Sophoclis nomina esse confusa, id quod alias quoque accidit, ut illi versus huic hymno in Fortunam adscribantur: verum huic coniecturae complura obstant. — Plane alieni sunt versus heroici, quos Athen. XIII 592A Sophocli tribuit: *Σοφοκλῆς δ' ὁ τραγῳδοποιὸς ἤδη γέρων ὢν ἠράσθη Θεωρίδος τῆς ἑταίρας· ἱκετεύων οὖν τὴν Ἀφροδίτην φησί·*

Κλῦθί μευ εὐχομένου, κουροτρόφε· δὸς δὲ γυναῖκα
τήνδε νέων μὲν ἀναίνεσθαι φιλότητα καὶ εὐνήν,
ᾗ δ' ἐπιτερπέσθω πολιοκροτάφοισι γέρουσιν,
ὧν ἰσχὺς μὲν ἀπήμβλυνται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ.

nam vetusta haec est cantilena, quae vulgo ad Homerum refertur (vit. Hom. p. 15), quam secundum illam fabularem narrationem Sophocles in suum usum vertisse dicitur. Ceterum in vita Hom. v. 4 legitur: *ὧν ὥρη μέν*, Eustath. autem Od. 1968, 41: *τὸ αἰδοῖον . . . καὶ οὐρά· . . . δηλοῖ δ' αὐτὸ καὶ ὁ εἰπὼν ὡς τῶν γερόντων οὐραὶ μὲν ἀπ. θ. δὲ μενοινᾷ.* neque tamen huc retulerim quod Photius dicit 361, 16: *οὐράν· αἰδοῖον· Σοφοκλῆς*, sed puto hoc ex dramate satyrico petitum esse.

XIX.

Ι Ο Ν.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

. . Θυρσοφόροις μέγα πρεσβεύων Διόνυσος·
αὔτη γὰρ πρόφασις παντοδαπῶν λογίων,
αἵ τε Πανελλήνων ἀγοραὶ θαλίαι τε ἀνάκτων,
ἐξ οὗ βοτρυόεσσ' οἰνὰς ὑποχθόνιον
πτόρθον ἀνασχομένη θαλερῷ ἐπτύξατο πήχει
αἰθέρος· ὀφθαλμῶν δ' ἐξέθορον πυκινοί
παῖδες φωνήεντες, ὅταν πέσῃ ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
πρὶν δὲ σιωπῶσιν· παυσάμενοι δὲ βοῆς
νέκταρ ἀμέλγονται μόνον ὄλβιον ἀνθρώποισιν,
ξυνὸν τοῦ χαίρειν φάρμακον αὐτοφυές·
τοῦ θαλίαι φίλα τέκνα φιλοφροσύναι τε χοροί τε·

Ion. Fr. 1. Athenaeus X p. 447 D: Τῷ δ' ἡμετέρῳ χορῷ (sic Dindorf, libri χρόνῳ) οἶνος φίλος ὢν θυρσοφόροις (sic Casaubonus, libri θυρσοφόρος) μέγα πρεσβεύων Διόνυσος, φησὶν Ἴων ὁ Χῖος ἐν τοῖς ἐλεγείοις, αὔτη γὰρ κτλ. Dixit de his Ionis elegiarum fragmentis Osann Beiträge zur Litteratur I 68 seqq. — V. 1. θυρσοφόροις recte Casaubonus, sed non recte eum φίλος iunxit, hunc poetae versum fuisse ratus: Θυρσοφόροισι φίλος, μέγα πρ. Διον., sed potius Θυρσοφόροις ad πρεσβεύων referendum, cf. Soph. Inach. fr. 1: Ἴναχε . . . μέγα πρεσβεύων Ἄργους τε γύαις Ἥρας τε πάγοις καὶ Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς. Lentsch versum supplevit Ὦ ἄνα, θυρσοφόροις κτλ. — V. 2. αὔτη Dindorf, vulgo αὐτὴ, Lentsch ἐκ σοῦ coniecit. — λογίων, λόγων C, haud dubie corruptum, olim conieci λογιῶν, ut λογία idem significet quod σύλλογος, sed non satisfacit, fortasse scribendum: αὔτη γὰρ πρόφασις παντοδαπῇ λογίῳ. Heckero ea quae sequuntur vitium contraxisse videntur, itaque scripsit: λογίων ἔν τε Πανελλήνων ἀγοραῖς θαλίαις τε ἀνάκτων, Hartung vero σοφιῶν, αἱ δὲ Παν. κτλ. — V. 4. βοτρυόεσσ', B βοτρυόευσ'. — V. 5. ἐπτύξατο Casaubonus, ἐπτήξατο BVL, ἐπήξατο C, ἐπορέξατο Lobeck, 'πωρέξατο Hartung. — V. 6. αἰθέρος haud dubio corruptum, conieci αἰγέρου i. e. αἰγείρου, quam formam tuetur Et. M. 28, 40 allato hoc versu Κατ' αἰγέρων ἔφυσαν εὐγενέστεραι. Osann post πήχει interpungens legit ἄνθεος ὀφθαλμῶν δ'. — V. 8. σιωπῶσιν B, σιωπῶσι PVL. — V. 9. μόνον, Iacobs ποτὸν, fort. μένος. — V. 10. ξυνὸν, P ξυνός.

τῶν δ' ἀγαθῶν βασιλεὺς οἶνος ἔδειξε φύσιν.
τῷ σύ, πάτερ Διόνυσε, φιλοστεφάνοισιν ἀρέσκων
ἀνδράσιν, εὐθύμων συμποσίων πρύτανι,
χαῖρε· δίδου δ' αἰῶνα, καλῶν ἐπιήρανε ἔργων,
πίνειν καὶ παίζειν καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν.

2.

Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεὺς σωτήρ τε πατήρ τε· 463
ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες
κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις· ὁ δὲ χρυσός
οἶνον ἔχων χειρῶν νιζέτω εἰς ἔδαφος.
σπένδοντες δ' ἁγνῶς Ἡρακλέϊ τ' Ἀλκμήνῃ τε

V. 12. *τῶν δ'* Hartung, vulgo *τῶν*, Hermann coni. *ἔνθ'*. — V. 13. *τῷ* scripsi, vulgo *τοῦ*. — V. 14. *εὐθύμων*, B *εὐθύνων*. — *πρύτανι*, B *πρύτανε*. — V. 15 distinguebatur *αἰῶνα καλῶν, ἐπιήρανε, ἔργων* quod correxit Osann, contra Schneidewin *ἐπιήρανον* coni., Hecker scripsit *δίδου δ' ἄρ' Ἴωνα*. — V. 16. *πίνειν*, P *πίνει*.

Fr. 2. Athen. X 463 B: *καὶ Ἴων δ' ὁ Χῖος φησίν· χαιρέτω κτλ.* — V. 2 et ex parte v. 3 etiam affert XI 496 C: *Προχύτης· εἶδος ἐκπώματος . . . Ἴων δ' ὁ Χῖος ἐν ἐλεγείοις· Ἡμῖν . . . κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις.* — V. 2. *κρητῆρ'* posteriore loco VL, *κρητῆρι* APC, *κρητῆρ* libri priore l. — *οἰνοχόοι*, altero l. PVL *οἰνοχόαι*. — *θέραπες*, priore l. P *ἔροτες*, altero C *θεράποντες*. — V. 3. *προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις*, priore loco *προχοαῖσιν ἐν ἀργυρέαις*. Deinde Iacobs coni. *κιρνάντων· προχύταισι δ' ἐν ἀργυρέοισιν ἕκαστος οἶνον ἔχων διερόν*, cui coniecturae vel alter Athenaei locus adversatur, quamquam sane vel sic locus difficultate aliqua laborat: nam solebant aquam ex hydria, vinum ex amphora craterae infundere: hic vero epichysi utuntur ad vinum temperandum. Aperte depravata sunt, quae sequuntur. Bentley coniecit *ὁ δ' ἕκαστος . . . χειροῖν ἱζέτω κτλ.*, Lobeck *ὁ δὲ κρήσας . . . χειροῖν νιζέτω κτλ.*, Toup *ὁ δὲ Χρύσης . . . χειροῖν*, ego olim proposui *ὁ δὲ Χρυσὸς . . . χειροῖν νιζέτω εἰς ἔδαφος* (vel *ἐκ δέπαος*), ac similiter Osann. *Χρυσὸς* autem, quamvis non tantum servorum fuerit nomen (Aristoph. Vesp. 1251), sed etiam ingenuorum hominum (cf. *λόγος πρεσβευτικός*, qui Thessalo Hippocratis filio tribui solet, ubi de Chryso, Nebri Coi filio, qui in Crissae urbis expugnatione primus murum conscendit, valde memorabilia leguntur), tamen non est verisimile hic unum aliquem sive ex ministris sive ex convivis nominatim appellari. Stoll *ὁ δὲ Χρυσὸς νίτρον ἔχων κτλ.*, Hartung *κιρνάντων προχύταισι δ' ἐν ἀργυρέοισιν ὁ Χρυσὸς οἶνόν τ' ἐγχείτω νιζέτω εὖ τ' ἔδαφος*. Denique Haupt, qui in prooemio lect. Berol. 1862—3 de bis versibus copiose disputavit, multa molitus scripsit *ὁ δὲ χρυσοῦ οἶνον ἔχων χειροῖν ἱζέτω εἰς ἕδρανον*, de Lacedaemoniorum rege Ionis hospite interpretatus. Mihi scribendum videtur: *ὁ δὲ χρυσὸς οἶνον ἔχων χέρσον νιζέτω ἠκ' ἔδαφος*. Aurea enim phiala sive poculo ad libandum utuntur, quemadmodum etiam in sacris aquam lustralem aureo vasculo infundere solebant, vid. Andocid. in Alcib. 29. Hesych.: *Χρυσορανὶς ἡ χέρνιψ ἀπὸ τοῦ χρυσὸν ἔχειν.* — V. 5. *σπένδοντες*, omnino *σπείσαντες* requiritur: nonnullorum verborum praesens tempus vice aoristi usurpari solet, sed non memini, me aliud verbi *σπένδειν* exemplum legere: atque si quemadmodum hic prioris enuntiati sententia repetitur, plane aoristus requiritur. — V. 5. *Ἡρακλέϊ* scripsi, v. *Ἡρακλεῖ*, B *Ἡρακλῇ*, nisi forte quis

Προκλέϊ Περσείδαις τ' ἐκ Διὸς ἀρχόμενοι
πίνωμεν, παίζωμεν, ἴτω διὰ νυκτὸς ἀοιδή,
ὀρχείσθω τις· ἑκὼν δ' ἄρχε φιλοφροσύνης.
ὅντινα δ' εὐειδὴς μίμνει θήλεια πάρευνος,
κεῖνος τῶν ἄλλων κυδρότερον πίεται.

3.

Ἑνδεκάχορδε λύρα, δεκαβάμονα τάξιν ἔχουσα,
τὰς συμφωνούσας ἁρμονίας τριόδους·
πρὶν μέν σ' ἑπτάτονον ψάλλον διὰ τέσσαρα πάντες
Ἕλληνες σπανίαν μοῦσαν ἀειράμενοι.

4.

Ὣς ὁ μὲν ἠνορέῃ τε κεκασμένος ἠδὲ καὶ αἰδοῖ 464
καὶ φθίμενος ψυχῇ τερπνὸν ἔχει βίοτον,
εἴπερ Πυθαγόρης ἐτύμως ὁ σοφὸς περὶ πάντων
ἀνθρώπων γνώμας εἶδε καὶ ἐξέμαθεν.

5.

Αὐτὰρ ὅγ' ἐμμαπέως τὸν ὀρίγανον ἐν χερὶ κεύθει.

credat poetam cum libationem sollennem describat consulto versum ex meris spondeis panxisse. — V. 10. *κυδρότερον*, B *ἀνδρότερον*, unde Dindorf coni. *ἀδρότερον*, poterat *ἁβρότερον*. — *πίεται*, Meineke coni. *πιέτω*.

Fr. 3. Euclides Introd. Harmon. p. 19. Meibom.: *Ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ φθόγγου χρῶνται τῷ ὀνόματι (τόνος) οἱ λέγοντες ἑπτάτονον τὴν φόρμιγγα, καθάπερ Τέρπανδος καὶ Ἴων. ὁ μὲν γάρ φησιν· . . . ὁ δὲ ἐν δεκαχόρδῳ λύρᾳ· (λύρᾳ* vulgo om., add. Bryenn.) *τὴν δεκαβάμονα κτλ.* Eadem Pappi nomine leguntur in Cram. An. Par. I 56, 10. — V. 1. *ἑνδεκάχορδε λύρα* scripsi, ut sint Ionis verba: nam Timotheum respicit, cuius lyra undecim chordis instructa tribus constabat tetrachordis, ita ut essent decem intervalla, *δεκαβάμων τάξις*. Hermann *ἐν δεκαχόρδῳ δ' αὖ* scripsit, sed recte deinde articulum *τὴν* delevit. — *ἔχουσα* Meibom., *ἔχεις ἀεί* Pappus et Pena, *ἔχεις ἂν* cod. Cor., *ἔχειν ἀεὶ* Bryenn. — V. 2. *τριόδους*, *τριῴδους* Papp. Bryenn. — V. 3. *μέν σ'* Pappus et Bryennius, codd. *πρὶν μὲν οὖν* vel *πρὸς μὲν ἄρ'*. — *διὰ τέσσαρα*, in proccdosi scripsi *δὶς τέσσαρα*. — V. 4. *σπανίαν*, Schneidewin *σπανίην*.

Fr. 4. Diog. Laert. I 120: *Ἴων δ' ὁ Χῖος περὶ αὐτοῦ (Φερεκύδου) φησίν· Ὣς ὁ μὲν κτλ.* — V. 1. *ὣς* Nieberding, v. *ὡς*. — V. 2. *ψυχῇ*, vitium aliquod hic delitescere videtur. — V. 3. *Πυθαγόρης*, cod. Mon. *Πυθαγόρας*. — *ἐτύμως*, Hartung *ἐτύμους*. Ceterum Goettling (in script. acad. 1851) putat Ionem respexisse his versibus ipsius Pherecydis quod fertur epigramma apud Diog. L., quo carmine ille Pythagorae praeclaram virtutem vaticinatus esse dicitur: *Τῆς σοφίης πάσης ἐν ἐμοὶ τέλος· ἦν δέ τι πλεῖον* (Cobet *πάσχω*), *Πυθαγόρῃ τὠμῷ λέγε ταῦθ', ὅτι πρῶτος ἁπάντων Ἐστὶν* (scr. *ἔσται*) *ἀν' Ἑλλάδα γῆν· οὐ ψεύδομαι ὧδ' ἀγορεύων.*

Fr. 5. Athen. II 68 B: *ὅτι εἴρηται ἀρρενικῶς . . . ὁ ὀρίγανος . . . Ἴων· αὐτὰρ ὅγ' κτλ.* — *χερί*, CD *χειρί*. Huc videtur referendum Et.

6.

Τήν ποτε Θησείδης ἔκτισεν Οἰνοπίων.

7.

Athen. X 436 F: *καὶ αὐτὸς δὲ (Ἴων) ἐν τοῖς ἐλεγείοις ἐρᾶν μὲν ὁμολογεῖ Χρυσίλλης τῆς Κορινθίας, Τελέου δὲ θυγατρός.*

8.

Χαῖρε μελαμπετάλοις, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοισιν
Πιερίας τὸν ἀεὶ νυκτὸς ἔχων θάλαμον·
ἴσθι δ' ὑπὸ χθονὸς ὤν, ὅτι σοι κλέος ἄφθιτον ἔσται
ἶσον Ὁμηρείαις ἀενάοις χάρισιν.

ΜΕΛΗ. 465

9.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

. . . . ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏓ – –́ ⏑ ⏑ – . . . .

M. v. *ὀρίγανος* 630, 48 ubi scribendum: *καὶ θηλυκῶς μὲν εὕρηται παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἐκκλησιαζούσαις, ἀρσενικῶς δὲ παρὰ Ἀναξανδρίδῃ ἐν Φαρμακομάντει (καὶ παρὰ Ἴωνι) ἐν ἐλεγείοις, οὐδετέρως δὲ παρὰ Ἀμειψίᾳ καὶ παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Ἀταλάντῃ.*

Fr. 6. Plut. vit. Thes. 20: *ἔνιοι δὲ καὶ τεκεῖν ἐκ Θησέως Ἀριάδνην Οἰνοπίωνα καὶ Στάφυλον, ὧν καὶ Ἴων ὁ Χῖός ἐστι περὶ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος λέγων· τήν ποτε κτλ.*

Fr. 8. Anth. Pal. VII 43: *εἰς Εὐριπι* deinde ab alia manu *ἴωνος* (ita etiam ap. Iriarte 96 et 161); sed cum epigramma in Euripidem mortuum ab Ione Chio non potuerit scribi, Bentley *Βίωνος* vel *Δίωνος* coniecit. Sed videtur epigramma ad *Ionem Ephesium rhapsodum* referendum. — V. 1. *μελαμπετάλοις* Lobeck, *μελαμπέπλοις* vulgo, Hartung *μελαμπεδίοις*, possis *μελαμ φύλλοις*. — *γυάλοισιν* P a m. pr. Plan., *γυάλοισι* P corr. — V. 2. *ἀεὶ*, P *αἰεὶ*.

Fr. 9. Athen. II 35 E: *Ἴων δ' ὁ Χῖός φησιν· Ἄδαμον κτλ.* Haud dubie locus ex dithyrambis petitus, non tamen integer ut videtur, ser-

. . . . *Ἄδαμον*
παῖδα, ταυρωπόν, νέον οὐ νέον, ἥδιστον πρόπολον
βαρυγδούπων ἐρώτων, οἶνον ἀερσίνοον,
ἀνθρώπων πρύτανιν.

10.

⏑ ⏒ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑

⏒ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏓

Ἀώιον ἀεροφοίταν
ἀστέρα μείναμεν ἀελίου λευκοπτέρυγα πρόδρομον.

11.

Schol. Apoll. Rh. I 1165: *Καὶ Ἴων ἐν διθυράμβῳ ἐκ μὲν τοῦ πελάγους αὐτὸν (Αἰγαίωνα) φησὶ παρακληθέντα (ὑπὸ Θέτιδος) ἀναχθῆναι, φυλάξοντα τὸν Δία· Θαλάσσης δὲ παῖδα.* Cf. Eudoc. 29 et 91.

12.

Argum. Soph. Antig.: *Στασιάζεται δὲ τὰ περὶ τὴν ἡρωΐδα ἱστορούμενα καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Ἰσμήνην, ἃς ὁ μὲν Ἴων ἐν τοῖς διθυράμβοις καταπρησθῆναί φησιν ἀμφοτέρας ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἥρας ὑπὸ Λαοδάμαντος τοῦ Ἐτεοκλέους.*

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΚΑΙΡΟΝ.

13.

Pausan. V 14, 9: *Ἴωνι δὲ οἶδα τῷ Χίῳ καὶ ὕμνον πεποιημένον Καιροῦ· γενεαλογεῖ δὲ ἐν τῷ ὕμνῳ νεώτατον παίδων Διὸς Καιρὸν εἶναι.*

---

vatus. — V. 1. *ἄδαμον*, fort. *ἄδαμνον*. — V. 3. *βαρυγδούπων*, Hartung *παννυχωπῶν*, cum potuisset multo probabilius *ἡδίστων πρόπολον βαρύγδουπον ἐρώτων* coniicere, neque vero haec correctio videtur necessaria. — *ἀερσίνοον* Casaubonus, B *ἀερσίπνοον*, vulgo *ἀερσίπνουν*, M. Schmid *ἀερσίφρονα*.

Fr. 10. Schol. Arist. Pac. 835: *Ἴων ὁ Χῖος διθυράμβων καὶ τραγῳδίας καὶ μελῶν ποιητής· ἐποίησεν δὲ ᾠδήν, ἧς ἡ ἀρχή· Ἀοῖον κτλ. φαίνεται δὲ τετελευτηκὼς ἐκ τούτων. Παίζων οὖν ὁ Ἀριστοφάνης ἀοῖον αὐτόν φησιν ἀστέρα κληθῆναι.* Eadem Suid. v. *διθυραμβοδιδάσκαλοι*. — V. 1. *Ἀώιον* scripsi, legebatur *ἀοῖον*. — *ἀεροφοίταν*, *ἠεροφοίταν* Rav. Suid., *ἀμεροφοίταν* Beutley. — V. 2. *μείναμεν* Beutley, *μῆνα μὲν* Rav. Suid., *μείνωμεν* Ven. Ald. — *λευκοπτέρυγα*, ap. Suid. BVE *λεπτῇ πτέρυγι*. Dithyrambi esse hoc initium ex Aristophane coniicias.

14. 466

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓

Οὐδ' ὅγε σῶμα τυπεὶς διφυεῖς τε κόρας ἐπιλάθεται ἀλκᾶς,
ἀλλ' ὀλιγοδρανέων φθογγάζεται·
θάνατον δ' ὅγε δουλοσύνας προβέβουλεν.

Fr. 14. Philo Iud. 885 C (ed. Francof. 1691): *Τοῦ δὲ πε ρὶ τοὺς νιθας ἐναγωνίου μέμνηται καὶ ὁ τραγικὸς Ἴων διὰ τούτ ων· Οι ὅγε κτλ.* Sed fort. hic locus potius ex tragoedia aliqua petitus, quod etiam Philo significare videtur. Meineke ad tragoediam, quae *Phoenix* inscripta fuit, retulit, in fragmento, quod Schol. Aristoph. Ran. 706 servavit, heptametrum dactylicum ad huius loci similitudinem restituens:

Εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος (ἢ τρόπον), ὦ πολιῆται.

Contra ex lyrico carmine potest petitum esse quod legitur ap. Plut. Qu. Symp. VI prooem. *Τιμόθεον τὸν Κόνωνος . . . ὡς ἐκ τῶν πολυτελῶν καὶ στρατηγικῶν δείπνων ἀναλαβὼν ὁ Πλάτων ἐδείπνισεν ἐν Ἀκαδημίᾳ, μουσικῶς καὶ ἀφελῶς ταῖς ἀφλεγμάντοις ὥς φησιν ὁ Ἴων, τραπέζαις.* Minus etiam constat quo pertineant talia, quemadmodum quod Phot. 92, 10 (Zonar. 1045. exhibet: *Θίασος· τὸ ἀθροιζόμενον πλῆθος ἐπὶ τέλει καὶ τιμῇ θεοῦ· οὕτως Δημοσθένης καὶ Ξενοφῶν. Ἴων δὲ ἐπὶ παντὸς ἀθροίσματος τάττει τοὔνομα.*

XX.

MELANTHIUS.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Αὐτοῦ γὰρ δαπάναισι θεῶν ναοὺς ἀγοράν τε
Κεκροπίαν κόσμησ' ἡμιθέων ἀρεταῖς.

2.

Plut. vit. Cim. c. 4: *Κίμων ὁ Μιλτιάδου μητρὸς ἦν Ἡγησιπύλης, γένος Θρᾴττης, θυγατρὸς Ὀλόρου τοῦ βασιλέως, ὡς ἐν τοῖς Ἀρχελάου καὶ Μελανθίου ποιήμασιν εἰς αὐτὸν Κίμωνα γεγραμμένοις ἱστόρηται.*

3.

Plut. vit. Cim. c. 4: *οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὅλως φαίνεται τοῖς περὶ τὰς γυναῖκας ἐρωτικοῖς ὁ Κίμων ἔνοχος γενέσθαι· καὶ γὰρ Ἀστερίας τῷ γένει Σαλαμινίας καὶ πάλιν Μνήστρας τινὸς ὁ ποιητὴς Μελάν-* 467
θιος μνημονεύει πρὸς τὸν Κίμωνα παίζων δι' ἐλεγείας σπουδαζομένων ὑπ' αὐτοῦ.

Melanthius. Fr. 1. Plut. vit. Cim. c.4: *Ὁ δὲ Πολύγνωτος οὐκ ἦν τῶν βαναύσων οὐδ' ἀπ' ἐργολαβίας ἔγραφε τὴν στοάν, ἀλλὰ προῖκα, φιλοτιμούμενος πρὸς τὴν πόλιν, ὡς οἵ τε συγγραφεῖς ἱστοροῦσι καὶ Μελάνθιος ὁ ποιητὴς λέγει τὸν τρόπον τοῦτον· Αὐτοῦ κτλ.* Goettling suspicatus est hoc distichon inscriptum fuisse in portica *ποικίλῃ*, atque epigrammatis huius etiam alias reliquias superesse, sed vide Keil Mus. Rhen. XVIII 53 seqq. — V. 2. *κόσμησ'* libri, *κόσμησε καὶ* Steph. — *ἀρεταῖς* Reiske, libri *ἀγοραῖσι(ν)*, cod. Med. *γραφαῖσιν*.

XXI.

ARCHELAUS.

1.

Plut. vit. Cim. c. 4: *Δῆλος δ' ἐστὶ καὶ πρὸς Ἰσοδίκην τὴν Εὐρυπτολέμου μὲν θυγατέρα τοῦ Μεγακλέους, κατὰ νόμους δ' αὐτῷ συμβιώσασαν ὁ Κίμων ἐμπαθέστερον διατεθεὶς καὶ δυσφορήσας ἀποθανούσης, εἴ τι δεῖ τεκμαίρεσθαι ταῖς γεγραμμέναις ἐπὶ παρηγορίᾳ τοῦ πένθους ἐλεγείαις πρὸς αὐτόν. ὧν Παναίτιος ὁ φιλόσοφος οἴεται ποιητὴν γεγονέναι τὸν φυσικὸν Ἀρχέλαον, οὐκ ἄπο τρόπου τοῖς χρόνοις εἰκάζων.*

2.

Plut. vit. Cim. c. 4: *Κίμων ὁ Μιλτιάδου μητρὸς ἦν Ἡγησιπύλης, γένος Θρᾴττης, θυγατρὸς Ὀλόρου τοῦ βασιλέως, ὡς ἐν τοῖς Ἀρχελάου καὶ Μελανθίου ποιήμασιν εἰς αὐτὸν Κίμωνα γεγραμμένοις ἱστόρηται.*

XXII.

HIPPO.

Ἵππωνος τόδε σῆμα, τὸν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ἶσον ἐποίησεν Μοῖρα καταφθίμενον.

Hippo. Epigramma legitur ap. Clem. Alex. Protrept. 48: *οὐ νέμεσις τοίνυν οὐδὲ Ἵππωνι ἀπαθανατίζοντι τὸν θάνατον τὸν ἑαυτοῦ· ὁ Ἵππων γὰρ οὗτος ἐπιγραφῆναι ἐκέλευσε τῷ μνήματι τῷ ἑαυτοῦ τόδε ἐλεγεῖον· Ἵππωνος κτλ.* Item Alex. Aphrod. in Aristot. Met. I 3 (T. IV 534 ed. Bekk.) Ceterum hoc epigramma non ab ipso Hippone compositum videtur, sed ab alio quo ad ridendum philosophum factum. — Ex epigrammate fortasse petitus est versus:

Πουλυμαθημοσύνης, τῆς οὐ κενεώτερον οὐδέν.

ap. Athen. XIII 610 B: *Ἵππων ἔφη ὁ ἄθεος*, quem versum leviter immutatum Timon Sillis suis inseruit. Nam quod olim existimavi, Hipponem opus suum *de rerum natura* versibus conscripsisse, non iam verisimile arbitror.

XXIII.

EMPEDOCLES.

1.

Ἄκρον ἰητρὸν Ἄκρων᾽, Ἀκραγαντῖνον πατρὸς ἄκρου,
κρύπτει κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης.

2.

Πανσανίην ἰητρὸν ἐπώνυμον, Ἀγχίτου υἱόν,
φῶτ᾽ Ἀσκληπιάδην πατρὶς ἔθρεψε Γέλα·

Empedocles. Ep. 1. Diog. Laert. VIII 65: *Πάλιν δ᾽ Ἄκρωνος τοῦ ἰατροῦ τόπον αἰτοῦντος παρὰ τῆς βουλῆς εἰς κατασκευὴν πατρῴου μνήματος διὰ τὴν ἐν τοῖς ἰατροῖς ἀκρότητα, παρελθὼν ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐκώλυσε, τά τε ἄλλα περὶ ἰσότητος διαλεχθεὶς καί τι καὶ τοιοῦτον ἐρωτήσας· τί δὲ ἐπιγράψομεν ἐλεγεῖον; ἢ τοῦτο· Ἄκρον κτλ. τινὲς δὲ τὸν δεύτερον στίχον οὕτω προφέρονται· ἀκροτάτης κορυφῆς τύμβος ἄκρος κατέχει. τοῦτό τινες Σιμωνίδου φασὶν εἶναι.* Adde Hesych. Miles. 24 (ubi *ἰατρόν*). Walz Rhet. III 641 (ubi *Ἀκραγαντίνου* et v. 2 *κρημνὸς ἀήρ*) et Suid. v. *Ἄκρων*. Sine auct. nom. affert Eust. Od. 1634, 12 *ἄκρων᾽ ἰατρὸν ἄκρον ἀκραγαντίνων*. Respicit huc fort. Plin. Hist. Nat. XXIX 5. Quae narrantur de huius epigrammatis origine, utrum ficta sint an reapse acciderint, ambigi potest: sed quamvis hoc incertum sit, ipsum tamen *παίγνιον* haud dubie antiquum, quod aequalis aliquis in Acronem iecit. — V. 1. *ἄκρον*, Benndorf ex Dittheyi coniectura *Ἄκρον* scripsit, at neque alias hoc nomen legitur, et Acronis pater *Xenon* vocabatur, vid. Suidas v. *Ἄκρων* (Eudoc. p. 49).

Ep. 2. Diog. Laert. VIII 60: *ἦν δὲ ὁ Πανσανίας . . . ἐρώμενος αὐτοῦ, ᾧ δὴ καὶ τὰ περὶ φύσεως προσπεφώνηκεν (Ἐμπεδοκλῆς) . . . ἀλλὰ καὶ ἐπίγραμμα εἰς αὐτὸν (Πανσανίαν) ἐποίησεν· Πανσανίαν κτλ.* Adde Anth. Pal. VII 508 ubi *Σιμωνίδου* (hoc m. sec., reliqua m. pr.) *εἰς Πανσανίαν τὸν ἰατρὸν* inscribitur. — V. 1. *Πανσανίην ἰητρὸν* Diog., *Πανσανίανἰατρὸν* Anth. (Plan. *ἰητρὸν*). — *Ἀγχίτου* Diog., *Ἀγχίτεω* Anth. — V. 2. *φῶτ᾽* Diog., *τόνδ᾽* Anth. — *ἔθρεψε Γέλα* Diog., *ἔθαψε πέλας* cod. Pal., *ἔθαψε κόνις* Plan. Si *ἔθαψε* verum, abiudicandum epigramma tam Empedocli quam Simonidi, nam utrique superstes fuit Pausanias; Karsten reiecit hanc scripturam, quoniam hominem divitem publico sumtu elatum esse non sit credibile; at fuit hic insignis honor, quo medicum meritissimum a civibus suis ornatum fuisse satis est verisimile, cf. Westermann de publ. hon. p. 56 seq. Sin *ἔθρεψε* probamus, hoc epigramma subscriptum fuit

ὃς πολλοὺς μογεροῖσι μαραινομένους καμάτοισιν
φῶτας ἀπέστρεψεν Περσεφόνης ἀδύτων.

haud dnbie statnae, qnam mortuo demnm Pausaniae cives dedicaverunt: itaqne sive hanc sive iilam lectionem seqnimur, epigramma ab Empedocle alienum. Ceternm antiqnum videtur carmen esse, qnod mystagogorum credula natio et ad levissimas coniectnras propensa vel Empedooli vel Simonidi videntur tribnisse. — V. 3. *πολλούς*, Anth. *πλείστους*. — ibid. *μογεροῖσι . . . καμάτοισιν* Diog., *κρυεραῖσι . . . ὑπὸ νούσοις* Anthol. — V. 4. *Περσεφόνης* Diog., Cobet *Φερσεφόνης*, ut in Anth. cod. Pal., sed Plan. *Περσεφόνας*. — *ἀδύτων* Diog., *θαλάμων* Anth.

XXIV.

DIONYSIUS CHALCUS.

1.

Ὦ Θεόδωρε δέχου τήνδε προπινομένην
τὴν ἀπ' ἐμοῦ ποίησιν. ἐγὼ δ' ἐπιδέξια πέμπω
σοὶ πρώτῳ χαρίτων ἐγκεράσας χάριτας. 469
καὶ σὺ λαβὼν τόδε δῶρον ἀοιδὰς ἀντιπρόπιθι,
συμπόσιον κοσμῶν καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος.

2.

Ἀγγελίας ἀγαθῆς δεῦρ' ἴτε πευσόμενοι
καὶ κυλίκων ἔριδας διαλύσατε καὶ κατάθεσθε
τὴν ξύνεσιν παρ' ἐμοὶ καὶ τάδε μανθάνετε.

3.

Κότταβον ἐνθάδε σοι τρίτον ἱστάναι οἱ δυσέρωτες

Dionysius. De his elegiarum reliquiis disputavit Osann Beiträge zur Litteratur I 76 seqq. — Fr. 1. Athen. XV 669 D: *Καὶ ὁ Δημόκριτος, Ἀλλ' ἵνα κἀγώ, φησί, μνημονεύσω τῶν τοῦ Χαλκοῦ ποιητοῦ καὶ ῥήτορος Διονυσίου, . . . λέξω τι καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ἐλεγείων. σὺ δέ, ὦ Θεόδωρε, τοῦτο γάρ σου τὸ κύριον ὄνομα, δέχου κτλ.* Vidit Schweighaeuser etiam verba *ὦ Θεόδωρε* Dionysii esse. Est autem hoc non solum exordium elegiae (pentametro enim exorsus est Dionysius elegias, qui multa novavit, vid. Athen. XIII 602 C: *προτάξας (Ἀπόλλων) τοῦ ἑξαμέτρου τὸ πεντάμετρον, καθάπερ ὕστερον καὶ Διονύσιος ὁ Ἀθηναῖος ἐποίησε ὁ ἐπικληθεὶς Χαλκοῦς ἐν τοῖς ἐλεγείοις*), sed etiam prima haec fuisse videtur elegia, quod v. 3 *πρώτῳ* indicat. — V. 3. Conieci *σοὶ πρώτῳ, Χαρίτων ἐγκεράσας κέραμον* vel *φιάλην*, olim existimavi *χάριτας χαρίτων* ut *τὰ καλὰ τῶν καλῶν, ἐχθροὶ ἐχθρῶν* dictum, Schneidewin *Χαρίτων* de Gratiis accepit, Osann *προτέρῳ Χαρίτων*, Hartung *προπόλῳ Χαρίτων* coni. — V. 4. *τόδε* Spanheim, v. *τότε*. — *δῶρον*, B *δῶρος'*.

Fr. 2. Athen. XV 669 B: *Καὶ αὐτὸς δ' ἐκ τούτων τῶν ἐπῶν (Διονυσίου) μεμνημένος τινῶν ἐρῶ, ἵνα μὴ ὁ Οὐλπιανὸς βρενθύηται ὡς ἐκ τῶν ἀποθέτων τοῖς Ὁμηρίδαις μόνος ἀνασπάσας τὰ κοττάβια, ἀγγελίας κτλ.* — V. 1. *πευσόμενοι* ed. Bas. L., *πεσσόμενοι* BPV. — V. 2. *διαλύσατε*, P *διαλύετε*. — *κατάθεσθε*, B *καταθέσθαι*. — V. 3. Hartung *καὶ ξύνεσιν* fort. casu.

Fr. 3. Athen. XV 668 E: *Μνημονεύει τῶν λατάγων καὶ τῶν κοττάβων καὶ ὁ Χαλκοῦς καλούμενος Διονύσιος ἐν τοῖς Ἐλεγείοις διὰ τούτων· Κότταβον κτλ.* — V. 1. *ἱστάναι* ed. Bas. L., *ἑστάναι* BPV,

ἡμεῖς προστίθεμεν γυμνασίῳ Βρομίου
κώρυκον· οἱ δὲ παρόντες ἐνείρετε χεῖρας ἅπαντες
ἐς σφαίρας κυλίκων· καὶ πρὶν ἐκεῖνον ἰδεῖν,
ὄμματι βηματίσαισθε τὸν αἰθέρα τὸν κατὰ κλίνην,
εἰς ὅσον αἱ λάταγες χωρίον ἐκτέταται.

4.

Ὕμνους οἰνοχοεῖν ἐπιδέξια σοί τε καὶ ἡμῖν
τόνδε τὸν ἀρχαῖον τηλεδαπόν τε φίλον
εἰρεσίῃ γλώσσης ἀποπέμψομεν εἰς μέγαν αἶνον
τοῦδ' ἐπὶ συμποσίου· δεξιότης τε λόγου
Φαίακος Μουσῶν ἐρέτας ἐπὶ σέλματα πέμπει.

5.

Καί τινες οἶνον ἄγοντες ἐν εἰρεσίῃ Διονύσου,
συμποσίου ναῦται καὶ κυλίκων ἐρέται
* * *περὶ τοῦδε· τὸ γὰρ φίλον οὐκ ἀπόλωλεν.*

εσταναι A, Hartung ἱστάναι· οἱ interpunxit, Bernhardy coni. κότταβος ἐν. σοι τρίτος ἑ. ὃν δυσέρ., Emperius τρίποδ' ἑστάναι .... προυτίθεμεν. — Βρομίου κώρυκον poeta utrum vini dicere videtur. — V. 4. ἰδεῖν, Dalecampius ἰεῖν, fort. ἕκαστον ἰεῖν. — V. 5. βηματίσαισθε AB, βηματίσασθε PVL. — αἰθέρα, B ἀέρα. — κατὰ κλίνην P, κατακλείνην AB, κατακλινῆ VL. — V. 6. ἐκτέταται, ἐκτέτανται B. Hermann coni ἐκτέαται, Hartung εἰς ὅσον οἱ λάταγος.

Fr. 4. Athen. XV 668 F: Ἐπὶ τούτοις ὁ Οὐλπιανὸς ᾔτει πιεῖν μεγάλῃ κύλικι ἐπιλέγων ἐκ τῶν αὐτῶν ἐλεγείων καὶ τόδε· Ὕμνους κτλ. — V. 1. ὕμνους οἰνοχοεῖν, Emperius ὕθλους οἰνοχοεῦντ', — ἐπιδέξια, rectius ἐπὶ δεξιά et hic et alibi scripseris, nam ex ipso hoc adverbio ortum est adiectivum ἐπιδέξιος, neque vero ab hoc descendit adverbium ἐπιδέξια. Sed nolui contra libros quidquam novare. — σοί τε καί, σοὶ καὶ BP. — V. 2. τηλεδαπόν τε L, libri τηλέπαδόν τε vel τηλεπαδόν τε. — V. 4. Conieci olim: τοῦ δ' ἀπὸ (ita etiam Emperius) συμποσίου· δεξιότης δὲ λόγου ... πέμψει. De Phaesce vid. Comment. de Com. Att. Ant. 338 sq. — συμποσίου AB, ξυμποσίου PVL. — V. 5. Φαίακος, Emperius Φαίακας, quod probat Welcker.

Fr. 5. Athen. X 443 C: Ὁ Ποντιανὸς ἔφη πάντων τούτων εἶναι τῶν δεινῶν μητρόπολιν τὸν οἶνον, δι' ὃν καὶ τὰς μέθας καὶ τὰς μανίας, ἔτι δὲ καὶ τὰς παροινίας γίγνεσθαι· οὗ τοὺς ἐκπαθῶς μεταλαμβάνοντας οὐ κακῶς ὁ Χαλκοῦς ἐπικαλούμενος Διονύσιος ἐν τοῖς ἐλεγείοις κυλίκων ἐρέτας ἔφη· Καί τινες κτλ. — V. 1. καί τινες P, καὶ τίνες B, sed VL κἄν τινες, Dindf. coni. καὶ πίον. — V. 3 coniecit Hermann μάρνανται περὶ τοῦδε· τὸ γὰρ φ. οὐκ ἀπόλωλε, Hartung εἴρονται περὶ κτλ. Dindorf plura excidisse existimat.

6.

Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν
ἢ καταπαυομένοις ἢ τὸ ποθεινότατον;

7.

Κραυγὴν Καλλιόπης.

Fr. 6. Athen. XV 702 C: *Κατὰ γὰρ τὸν Χαλκοῦν Διονύσιον· Τί κτλ.* Vide Pind. fr. 66. — V. 1. *ἀρχομένοισιν* L, *ἀρχομένοις* ABCPVL et Eust. Il. 1164, 24. — V. 2. *ποθεινότατον* Eust. epit. Hoesch. CL, *πιθανότατον* MPV. Conicci olim *ἤ τι ποθεινότερον*, sed potius imperfecta est haec elegiae particula, id quod Pindari locus arguere videtur. Ceterum credo haec apud Athenaeum non suo loco legi, quae commodius post Ariphronis hymnum collocanda esse censeo.

Fr 7. Aristot. Rhetor. III 2: *οἷον Διονύσιος προσαγορεύει ὁ Χαλκοῦς ἐν τοῖς ἐλεγείοις κραυγὴν* (AC *κραυγὴν καὶ*) *Κ. τὴν ποίησιν, ὅτι ἄμφω φωναί.* Ineptit de his schol. Aristot. Cram. An. Par. I 303.

XXV.

EURIPIDES.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1.

Οἵδε Συρακοσίους ὀκτὼ νίκας ἐκράτησαν
ἄνδρες, ὅτ' ἦν τὰ θεῶν ἐξ ἴσου ἀμφοτέροις.

2.

Ὦ τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος, Ἥλιε, τέμνων,
ἆρ' εἶδες τοιόνδ' ὄμμασι πρόσθε πάθος,
μητέρα παρθενικήν τε κόρην δισσούς τε συναίμους
ἐν ταὐτῷ φέγγει μοιραδίῳ φθιμένους;

Euripides. Fr. 1. Plut. vit. Nic. 17: *ὁ μὲν γὰρ Εὐριπίδης μετὰ τὴν ἧτταν αὐτῶν καὶ τὸν ὄλεθρον γράφων ἐπικήδειον ἐποίησεν· οἵδε Συρ. κτλ.* Antea existimabam hoc distichon longioris elegiaci carminis esse particulam, sed verba ipsa arguunt haec ex epigrammate ampliore esse petita, atque epigramma etiam Hecker esse censet, sed integrum ut videtur, comparans de usu vocis *ἐπικήδειον* alium Plutarchi locum, quem adscripsi Platon. ep. 6. — V. 1. *Συρακοσίους*, ia *Συρακουσίους*. — *ἐκράτησαν*, C *ἐνίκησαν*.

Fr. 2. Athen. II 61 B: *Ἐπαρχίδης Εὐριπίδην φησὶ τὸν ποιητὴν ἐπιδημῆσαι τῇ Ἰκάρῳ, καὶ γυναικός τινος μετὰ τῶν τέκνων κατὰ τοὺς ἀγρούς, δύο μὲν ἀρρένων τελείων, μιᾶς δὲ παρθένου φαγούσης θανασίμους μύκητας καὶ ἀποπνιγείσης μετὰ τῶν τέκνων, ποιῆσαι τουτὶ τὸ ἐπίγραμμα· Ὦ τὸν κτλ.* — Apparet sola coniectura ductum Eparchidem Euripidi hoc epigramma tribuisse, quoniam similitudinem quandam cum tragici oratione sibi deprehendere videbatur. — V. 1. *ἀγήραντον* VL, *ἀγήρατον* BCD. — V. 2. *ὄμμασι* scripsi iam in procedosi, legebatur *ὄμματι*. — V. 4. *μοιραδίῳ* BCD, ut Soph. Oed. Col. 229, *μοιριδίῳ* VL. — Euripidis ex elegia mihi videbatur petitus versus, qui legitur ap. Stob. LI 8: *Εὐριπίδου ἐκ Τηλέφου·*

Τόλμ' ἀεί, κἂν τι τρηχὺ νέμωσι θεοί.

ubi A *τόλμ*ς, B *τόλμης*, ubi Meineke olim *τολμᾶν δεῖ*, nunc cum Gaisfordio *τόλμης δεῖ* correxit, sed potius scrib. *τόλμα ἀεί*: fortasse lemma *ἐκ Τηλέφου* pertinet ad LI 6, ut ibi scribendum sit: *Εὐριπίδου (ἐκ Τηλέφου)·*

Σὺν τοῖσι δεινοῖς αὔξεται κλέος βροτοῖς.

ΜΕΛΗ.

3.

ΕΠΙΝΙΚΙΟΝ ΑΛΚΙΒΙΑΔΗι.

⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –
⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Σὲ δ' ἀείσομαι, ὦ Κλεινίου παῖ· 472
καλὸν ἁ νίκα· (τὸ) κάλλιστον (δ') ὃ μηδεὶς ἄλλος Ἑλλά-
νων (λάχεν),
ἅρματι πρῶτα δραμεῖν καὶ δεύτερα καὶ τρίτατα,
βῆναί τ' ἀπονητί, Διὸς στεφθέντ' ἐλαίᾳ
κάρυκι βοᾶν παραδοῦναι.

4.

Plut. Demosth. c. 1: *ὁ μὲν γράψας τὸ ἐπὶ τῇ νίκῃ τῆς Ὀλυμπίασι ἱπποδρομίας εἰς Ἀλκιβιάδην ἐγκώμιον, εἴτ' Εὐριπίδης, ὡς ὁ πολὺς κρατεῖ λόγος, εἴθ' ἕτερός τις ἦν, Σόσσιε, φησὶ χρῆναι τῷ εὐδαίμονι πρῶτον ὑπάρξαι τὰν* (sic EFPaMo, vulgo *τὴν*) *πόλιν εὐδόκιμον.* (Steph. var. l. *εὐδαίμονα* memorat.) Cf. ib. c. 2.

Atque haec etiam nunc teneo, sed elegiacus versus ab Euripide videtur alienus esse.

Fr. 3. Plut. vit. Alc. c. 11: *αἱ δ' ἱπποτροφίαι περιβόητοι μὲν ἐγένοντο καὶ τῷ πλήθει τῶν ἁρμάτων· ἑπτὰ γὰρ ἄλλος οὐδεὶς καθῆκεν Ὀλυμπίασιν ἰδιώτης οὐδὲ βασιλεύς, μόνος δὲ ἐκεῖνος· καὶ τὸ νικῆσαι δὲ καὶ δεύτερον γενέσθαι καὶ τέταρτον ὡς Θουκυδίδης φησίν, ὁ δ' Εὐριπίδης τρίτον, ὑπερβάλλει λαμπρότητι καὶ δόξῃ πᾶσαν τὴν ἐν τούτοις φιλοτιμίαν· λέγει δ' ὁ Εὐριπίδης ἐν τῷ ᾄσματι ταῦτα· Σὲ δ' κτλ.* Respicit hue Athen. I 3 E: *Ἀλκιβιάδης δὲ Ὀλύμπια νικήσας ἅρματι πρῶτος καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος, εἰς ἃς νίκας καὶ Εὐριπίδης ἔγραφεν ἐπινίκιον κτλ.* — V. 2. *ἁ νίκα*, ut Xylander ABCDEF, vulgo *ἄνικα*. — *τὸ κάλλιστον* scripsi, vulgo *κάλλιστον*. — *δ'* adiecit Reiske. — *λάχεν* addidi, similiter Hermann *ἔλαχεν*, neque tamen hae emendationes satisfaciunt, fortasse scribendum est *καλὸν οὕνεκα κάλλιστον ὃ μηδεὶς λάχες* (vel *ἕλες*) *Ἑλλάνων*. — V. 3. *τρίτατα* scripsi, legebatur *τρίτα*. — V. 4. *βῆναί τ'* ABCDE, vulgo *βῆναι δ'*, Hartung *φάμαν τ'*. — *Διὸς* Hermann, libri *δὶς*, Reiske alii *τρὶς*, at eos, qui secundum vel tertium locum obtinuerunt, item oleaginea corona ornatos fuisse non constat nec verisimile est. — *στεφθέντ'*, libri *στεφθέντα*, videtur *στεφθείς τ'* scribendum, nam asyndeton hic alienum: antea *στεφθέντα τ'* scripsi, at hoc non satis convenit carminis numeris.

XXVI.

THUCYDIDES.

Μνῆμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ᾽ Εὐριπίδου, ὀστέα δ᾽ ἴσχει
γῆ Μακεδών, τῇ γὰρ δέξατο τέρμα βίου.
πατρὶς δ᾽ Ἑλλάδος Ἑλλάς, Ἀθῆναι· πλεῖστα δὲ μούσαις 473
τέρψας, ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει.

Thucydides. Anthol. VII 45: *εἰς τὸν αὐτόν* (*Εὐριπίδην*) deinde ab al. m. *Θουκυδίδου τοῦ ἱστορικοῦ* (Plan. *ἀδέσποτον*). Auctor vit. Eurip. p. 135 ed. Westerm.: *κενοτάφιον δὲ αὐτοῦ Ἀθήνησι ἐγένετο, ἐφ᾽ οὗ ἐπεγέγραπτο Θουκυδίδου τοῦ ἱστοριογράφου ποιήσαντος ἢ Τιμοθέου τοῦ μελοποιοῦ· Μνῆμα κτλ.* Eadem Thom. Mag. vit. Eur. p. 140. Thucydidi etiam Athen. V 187 D tribuit: *τὴν Ἀθηναίων πόλιν, ἣν ὁ μὲν Πίνδαρος Ἑλλάδος ἔρισμα ἔφη, Θουκυδίδης δ᾽ ἐν τῷ εἰς Εὐριπίδην ἐπιγράμματι Ἑλλάδος Ἑλλάδα*, unde profecit Eust. Il. 284, 6. Coniicio autem non ab historico, sed ab Acherdusio Thucydide profectum esse, qui Olymp. 89 quaestor fuit Athenis (vid. Boeckh Oecon. II 149), postea ad Archelaum se contulisse videtur, cf. Marcellin. vit. Thuc. p. 192: *τέταρτος ἄλλος Θουκυδίδης ποιητής, τῶν δήμων Ἀχερδούσιος, οὗ μέμνηται Ἀνδροτίων ἐν τῇ Ἀτθίδι, λέγων εἶναι υἱὸν Ἀρίστωνος κτλ.* — V. 1. *μνῆμα*, Anth. *μνᾶμα*. — V. 2. *Μακεδών*, libri vitt. Eur. *Μακεδόνων*. — *τῇ γὰρ* ego et Meineke, *ᾗ γὰρ* Thom. M. (sed M. *ᾗ περ δ. τέρμα γε β.*) Plan., *ἣ γὰρ* Pal., *ἢ γὰρ* ed princ. Anth. et vit. Eur. (sed A *ἧπερ ἐδέξατο τὸ τ. τοῦ β.*, P *ἣ πούπερ δ. τ. τοῦ β.*, H *ὅ περ δ.*, V *ᾗ περ δ.*) — V. 3. *πατρὶς*, in vit. Eur. A *πατέρες*, P *πάτρη*, H *πάτρα*, ap. Thom. M. *πάτρη*. — *μούσαις* cod. Pal., *μούσας* Plan. Thom. Mag. et vit. Eurip. (P tamen *μούσαις*. Ceterum Biographorum codd. etiam alia leviora variant).

XXVII.

ALCIBIADES.

Βάπτεις μ' ἐν θυμέλῃσιν, ἐγὼ δέ σε κύμασι πόντου
βαπτίζων ὀλέσω νάμασι πικροτάτοις.

XXVIII.

AGATHON.

Ὤφελεν, ὡς ἀφανής, οὕτω φανερώτατος εἶναι
καιρός, ὃς αὐξάνεται πλεῖστον ἀπ' εὐλαβίης.

Alcibiades. Schol. Aristid. III 444: *ἐκωμῴδουν ὀνομαστὶ τοὺς ἄνδρας μέχρις Εὐπόλιδος· περιεῖλε δὲ τοῦτο Ἀλκιβιάδης ὁ στρατηγὸς καὶ ῥήτωρ, κωμῳδηθεὶς γὰρ παρὰ Εὐπόλιδος ἔρριψεν αὐτὸν ἐν τῇ θαλάττῃ ἐν Σικελίᾳ συστρατευόμενον εἰπών· βάπτε με ἐν* κτλ. Adde Carm. An. Par. I 540: *Βάπτε με σὺ θυμέλαις, ἐγὼ δέ σε ἁλμυροῖς ὕδασι κατακλύσω.* Scripsi *βάπτεις*, Meineke *βάπτες*. Commenticiam esse famam de poeta in mare praecipitato iam Eratosthenes docuit, vid. Cic. ad Att. VI 1, 14, cf. Meineke Poet. Com. I p. 119. Epigramma haud dubie subditicium.

Agathon. Stob. Ecl. Phys. I 8, 16 *Ἀγάθωνος*. ita VAE, vulgo adhaeret Simonidis epigrammati. — V. 1. *ὤφελεν*, A *ὤφελον*. — V. 2. *εὐλαβίης*, VA *εὐλαβείης*.

XXIX.

EUENUS.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως,
ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν, οὐκέτι τοῦτ' ἐν ἔθει·
καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρκεῖ λόγος εἷς ὁ παλαιός,
„σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔστω, ἐμοὶ δὲ τάδε."
τοὺς ξυνετοὺς δ' ἂν τις πείσειε τάχιστα λέγων εὖ,
οἵπερ καὶ ῥᾴστης εἰσὶ διδασκαλίας.

2.

Βάκχου μέτρον ἄριστον, ὃ μὴ πολὺ μηδ' ἐλάχιστον·
ἔστι γὰρ ἢ λύπης αἴτιος ἢ μανίης.
χαίρει κιρνάμενος δὲ τρισὶν Νύμφαισι τέταρτος·
τῆμος καὶ θαλάμοις ἐστὶν ἑτοιμότατος·
εἰ δὲ πολὺς πνεύσειεν, ἀπέστραπται μὲν ἔρωτας,
βαπτίζει δ' ὕπνῳ γείτονι τοῦ θανάτου.

Euenus. 1. Athen. IX 367 E: *Σιωπῶντος οὖν τοῦ Οὐλπιανοῦ, Ἀλλ' ἐγώ, φησὶν ὁ Λεωνίδης, εἰπεῖν εἰμὶ δίκαιος, πολλὰ ἤδη σιωπήσας· Πολλοῖς δ' ἀντιλέγειν μέν, κατὰ τὸν Πάριον Εὔηνον, ἔθος κτλ.* et v. 1—4 Stob. LXXXII 3 affert. — V. 1. *μὲν* om. Ath. qui *δ'* ipse addidit. — V. 2. *ἐν ἔθει* Stob., *ἐθέλει* Ath. — V. 3. *τούτους* Stob., *τούτοις* Ath. — *εἷς ὁ παλαιός* Ath., *ὡς ὁ παλαιός* Stob. (A *ὡς ἀπαλαιος*). — V. 4. *ταῦτα* Stob. et Ath. X p. 429 F, ubi hic v. affertur: pr. loco *τοιαῦτα* legitur. — *δοκοῦντ' ἔστω* cod. A Ath. pr. loco (B *δοκοῦντες τω*, P *δ. τως*), altero loco *δοκοῦντ' ἔστ'* AP, *δοκοῦντες τ'* B, *δοκοῦντι* C, Stob. *δοκοῦντ' ἐστίν*. — V. 6. *εἰσὶ* VL, *εἰς* ABP. Cf. Herod. post Lobeckii Phryn. p. 469.

2. Anth. Pal. XI 49 *Εὐηνου*. Plan. *ἄδηλον*. — V. 2. *μανίης*, fort. *μανίας*. — V. 3, Plan.: *χαίρει κιρνάμενος τρισὶ Νύμφαις τέτρατος αὐτός.* Iacobs *χαίρει δὲ τρισὶ κιρνάμενος Ν. τ.* — V. 5. *ἀπέστραπται* Plan., *ἀπέστρα* Pal. — V. 6. *τοῦ* Plan., *τῷ* Pal.

3.

Ἡγοῦμαι σοφίας εἶναι μέρος οὐκ ἐλάχιστον
ὀρθῶς γιγνώσκειν οἷος ἕκαστος ἀνήρ.

4.

Πρὸς σοφίᾳ μὲν ἔχειν τόλμαν μάλα σύμφορόν ἐστιν,
χωρὶς δὲ βλαβερὴ καὶ κακότητα φέρει.

5.

Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψεν
κρυπτόμενον, μανίας πουλὺ χερειότερον.

6.

Ἢ δέος ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα χρόνον.

7.

. . . . . (*Ὕβρις,*)
ἥτις κερδαίνουσ' οὐδέν, ὅμως ἀδικεῖ.

8.

Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον πρᾶγμ' ἀνιαρὸν ἔφυ.

3. Stob. App. T. IV p. 10: *ηνου*, corr. *Ζήνου· ἡγοῦμαι κτλ. Εὐηνοῦ* Bach, Gaisford *Ζηνοδότου*. — V. 2. *γιγνώσκειν*, v. *γινώσκειν*.

4. Stob. LI 17: *Εὐήνου* (om. distichon B). — V. 1. *σοφίᾳ*, A Trinc. Vind. *σοφίαν*.

5. Stob. XX 2: *Εὐήνου*. et Maxim. Conf. II 594. — V. 2. *πουλὺ χερειότερον* B m. s., v. *πολὺ χειρότερον*. Maxim. *πολὺ χεῖρον*.

6. Plut. de amore prol. c. 4: *ὥστε ἐπαινεῖσθαι καὶ μνημονεύεσθαι τοῦ Εὐήνου τοῦτο μόνον, ὡς ἐπέγραψεν· ἴδε, ὅση λύπη κτλ.* ubi Doehner *τοῦτο τὸ μονόστιχον ἐπίγραμμα* coniecit, fortasse (nam non vidi commentationes Doehneri) obsecutus Heckero, qui Comm. de Anthol. II 23 hunc versum inscriptionis sepulcralis esse dicit, qui unus Plutarcho innotuerit, itaque hunc pentametrum maiori Eueno tribuendum censet, in Plutarcho nihil mutans. Eueni versum emendatum exhibet Artemid. Oneir. I 15 om. nom.: *ἢ* (Ven. 267, *ἡ* V, *η* L) *δέος ἢ λύπη παῖς* (*λύπηται* L) *πατρὶ* (om. Lpr., *περὶ* L2) *κτλ.*, vulgo *ὡς υἱοὺς ἡ λύπη*. et Macar. Walz Arsen. 273 (nisi quod *πατέρι*). Adde Hermiam in Plat. Phaedrum 191: *θαυμαστὸς δὲ ἐγένετο Εὔηνος· καὶ ἀλλαχοῦ αὐτὸν ἐπαινεῖ, ὃς καὶ τὸν ἴαμβον τοῦτον εἶπε· φόβος ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα βίον.* Froehlich legendum putat *αἰδὼς ἢ λύπη* comparans Rutil. Lup. I 10: „Nam maiorem partem ex illis (filiis) doloris et contumeliae capimus."

7. Stob. I 18: *Ἀριστοτέλης περὶ ἀρετῆς ... Ἀδικίας δέ ἐστιν εἴδη τρία, ἀσέβεια, πλεονεξία, ὕβρις. ... ὕβρις δέ, καθ' ἣν τὰς ἡδονὰς αὐτοῖς παρασκευάζουσιν εἰς ὄνειδος ἄγοντες ἑτέρους· ὅθεν καὶ Εὔηνος περὶ αὐτῆς λέγει· Ἥτις κτλ.* (ubi Bar. *οὐθὲν*).

8. Arist. Metaph. IV 5: *τὸ γὰρ βίαιον ἀναγκαῖον λέγεται, διὸ καὶ λυπηρόν, ὥσπερ καὶ Εὔηνός φησι· Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον κτλ.* Cf. ibi

ΕΠΗ.

9.

Φημὶ πολύχρονίην μελέτην ἔμεναι, φίλε, καὶ δή
ταύτην ἀνθρώποισι τελευτῶσαν φύσιν εἶναι.

10. 476

Plut. Quaest. Platon. X 3: *Ἔγωγε φήσαιμ' ἂν ὥσπερ ἅλας συμβάλλεσθαι πρὸς ὄψον, ὕδωρ δὲ πρὸς μᾶζαν. Εὔηνος δὲ καὶ τὸ πῦρ ἔφασκεν ἡδυσμάτων εἶναι ἄριστον.*

Quae hic unius Eueni nomine fragmenta comprehendi, rectius duobus attribui videntur, sed nihil novandum duxi: est enim quaestio de Eueno et cognominibus poetis difficillima, de qua varie disputaverunt G. Wagner de Euenis poetis Vratisl. 1838. Fr. Schreiber Gottingae 1830. I. Caesar in Antiq. Annal. 1838 n. 145. Benndorf de Anth. Gr. epigr. quae ad artes spectant p. 16 seq. Cum enim nomen Eueni haud raro commemoretur, tamen testimoniorum de poetis huius nominis tanta est penuria, ut nun sit mirum si disseutiant inter se qui suum cuique vindicare studuerunt. Mihi quidem, quotiescunque accessi ad hanc quaestionem, semper nova dubitandi materia obiecta est. Ordiendum est a loco Harpocrat.: *Εὔηνος· Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους· δύο ἀναγράφουσιν Εὐήνους ἐλεγείων ποιητὰς ὁμωνύμους ἀλλήλοις, καθάπερ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ περὶ χρονογραφιῶν, ἀμφοτέρους λέγων Παρίους εἶναι, γνωρίζεσθαι δέ φησι τὸν νεώτερον μόνον· μέμνηται δὲ θατέρου αὐτῶν καὶ Πλάτων.* Eratosthenes *γνωρίζεσθαι* iuniorem dicit, quoniam tunc unius huius supererant carmina, alterius memoria prope oblivione obruta, cum nullae superessent elegiae. Hyperides utrum memoraverit, prorsus incertum. Harpocration Platonis testimonium utrum ad maiorem an ad minorem retulerit, nescimus: ambigua enim utitur oratione, consulto opinor, quoniam ipse fluctuabat. Illud certum est hunc Euenum Socratis fere aequalem fuisse. Iam quod Syncellus I 484 circa Ol. 80 adnotavit *Εὔηνος ἐλεγείας ποιητὴς ἐγνωρίζετο*, si com-

Schol. T. IV p. 695—6 et Alex. Aphrodis. p. 319 ed. Bonitz. Eidem Eueno tribuit Eth. Eud. II 7 et Plut. non posse suav. viv. sec. Epic. c. 21, ubi *ἀνιηρόν*. Om. poetae nom. Aristot. Rhet. I 11. Sed vide quae dixi de hoc versu ad Theognidea, ubi simillimus versus extat v. 472: *Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ.*

9. Arist. Eth. Nic. VII 11: *Διὰ γὰρ τοῦτο καὶ τὸ ἔθος χαλεπόν, ὅτι τῇ φύσει ἔοικεν, ὥσπερ καὶ Εὔηνος λέγει· Φημὶ κτλ.* (Eth. Eud. VI 10). — V. 1. *ἔμεναι*, KbLbNb *ἔμμεναι*, Mb *ἔμμεν*. — ib. Schneidewin *φίλε παίδων, ταύτην δ'*. Insolens sane interpunctio post pedem quintum, nec minus offendit sextus pes duobus monosyllabis voc. constans, neque tamen in poeta, cuius hexametri duo tantum supersunt, quidquam novandum.

ponimus cum Harpocrationis loco, haud dubie spectat iuniorem Euenum: neque tamen credibile eum, quem Plato dicit, iam circa Ol. 80 nominis celebritatem aliquam consecutum esse: hic quoque, ut saepe in his excerptis, error subest: videtur minor Euenus circa illud tempus natus esse, ut circa Ol. 90 floruerit; quocum convenit, quod Suid. v. *Φίλιστος* hunc historicum Eueni elegiographi discipulum vocat. Quamquam poetae et philosophi Graeci longaevi esse solent, quamquam Plato pro arbitrio multa finxit, tamen etiam ea quae apud Platonem leguntur, suadent, ut florem Eueni ad illud ipsum tempus (Ol. 90) referamus, eumque *ἐπιδευτέροις* sophistarum accenseamus, conf. potissimum locum Phaedri p. 261 A: *Τί μήν; καὶ ἔλεγχόν γε καὶ ἐπεξέλεγχον ὡς ποιητέον ἐν κατηγορίᾳ τε καὶ ἀπολογίᾳ· τὸν δὲ κάλλιστον Πάριον Εὔηνον εἰς μέσον οὐκ ἄγομεν; ὃς ὑποδήλωσίν τε πρῶτος εὗρε καὶ παρεπαίνους; οἱ δ' αὐτὸν καὶ παραψόγους φασὶν ἐν μέτρῳ λέγειν μνήμης χάριν.*

At Aristoteles quoque saepius Eueni mentionem fecit ac passim versus ex elegiis vel heroicis carminibus adhibuit: hunc vero ab illo sophista omnino segregandum censeo: neque enim verisimile est, philosophum usum esse admodum recentis poetae auctoritate, cuius saeculo eiusmodi sententiae, quas Aristoteles Eueni nomine adhibet, iam erant pervagatae: potius consentaneum est, huius poetae aetatem a primordiis artis haud ita procul abesse. Hunc igitur credo maiorem esse Euenum, cuius elegias non solum Aristoteles usurpavit, sed etiam is, qui epitomen ex antiquorum elegiographorum carminibus concinnavit, vide ad Theogn. v. 467 seqq. Sed haud ita multo post haec Eueni carmina, quorum exempla iam tunc perpauca videntur fuisse, penitus interierunt. Hunc eundem inc. auctor post Censorinum p. 86 dicit, ubi principes elegiacae poesis auctores recenset: *Callinus*, *Mimnermus*, *Euenus*, siquidem recte id nomen restitutum est, nam in libris legitur *eunectus*.

Menander autem utrum maiorem an minorem Euenum dixerit, non audeo decernere: cf. de Menandro Auson. Cento Nupt.: „*Quid Euenum, quem Menander sapientem vocavit.*" Verum hic haud dubie error aliquis delitescit. Ex hoc loco Ausonii colligas eundem Euenum etiam amatoria carmina, quae lascivia erant insignia, composuisse, quorsum pertinet Artemid. Oneir. I 4: *ἐτύμως κεκλημένος κάμηλος οἱονεὶ κάμμηρος, ὥς φησιν Εὔηνος ἐν τοῖς εἰς Εὔνομον Ἐρωτικοῖς*, hinc Eueni scripta cum Aristidis fabulis Milesiis componit Epictet. IV 9, 6. Euenum maiorem amatoria poemata scripsisse non est improbabile, cf. etiam Theogn. v. 1345 seq., verum ista Erotica, quae Artemidorus, Epictetus, Ausonius dicunt, illis saeculis studiose ut videtur lectitabantur, cum maioris Eueni carmina iamdudum intercepta essent. Neque vero minor Euenus videtur horum eroticorum auctor esse, certe nihil memoriae est proditum, quod ostendat eum eiusmodi argumenta tractavisse. Igitur Eroticorum auctor a Pariis poetis plane erit segregandus: Ausonius Menandri laudem, quae pertinebat ad alterutrum Pariorum elegiographorum, temere transtulit ad alium Euenum Eroticorum auctorem, qui post Menandri aetatem vixit. Nam quae necessitudo inter hunc

et epigrammatographos, de quibus postea dicetur, intercedat, in medio relinquo.

Haec si recte disputata sunt, *minori* Eueno tribuenda sunt fr. 1—5: has enim reliquias neque antiqui admodum neque novicii poetae esse apparet: itaque non dubito ea sophistae, Socratis aequail, vindicare. Ad *maiorem* Euenum refero fr. 6—9: nam hos versus praeter fr. 6 Aristotell acceptos referimus; fr. 6 praeter Plutarchum Artemidorus et Hermias adhibent: versum satis notum fuisse apparet, atque illi repetunt tantum versum, quem ab antiquioribus auctoribus adhibitum esse norant, non ipsius Eueni libris usi sunt. De fr. 10 fluctuo, sed cum Plutarchus nusquam minoris Eueni versus adscripserit, sane verisimile est, hoc quoque maioris Eueni esse. Praeterea autem insignes reliquiae elegiarum huius poetae servatae sunt in Theognideis v. 467 seqq. 667 seqq. 1345 seqq. de quibus suo loco dixi.

Posteriore aetate plures extitisse poetas eiusdem nominis docet 477 Anthologia: ibi enim non solum Euenus simpliciter memoratur, sed praeterea *Ascalonita*, *Sicceliota*, *Atheniensis*, *Grammaticus*, contra Pariorum nusquam fit mentio, neque videntur eorum epigrammata extitisse. Ex iis epigrammatis, quae simpliciter Eueni dicuntur, unum tamen certissime Eueni Parii est XI 49; verum est hoc non epigramma, sed pars elegiae, estque ut alia, quae illic leguntur, velut Anacreontea 47. 48, fortasse etiam Automedontis epigr. 50 a Constantino Cephala adiectum ex poetico aliquo florilegio, quod non sola epigrammata continebat. Reliqua epigrammata, quorum auctor simpliciter Euenus dicitur, ita sunt comparata ut ad Parium poetam prorsus non possint referri (IX 122. 717. 718. XII 172. Plan. 165. 166), ne illud quidem, quod in Stratonis Musa paedica legitur (XII 172). Et quatuor quidem ex his (IX 717. 718. Plan. 165. 166) aperte eiusdem sunt poetae, sed etiam duo, quae supersunt, nihil prohibet, quominus ad eundem referamus. Hunc igitur Euenum, cuius sex extant epigrammata, satis illa quidem mediocria, consentaneum est eum esse, culus carmina recepit Philippus, vid. Prooeiu. v. 13:

Εὐήνῳ δάφνην συνεπίπλεκε)· τοὺς δὲ περισσοὺς*
εἴκασον ὡς ἐθέλεις ἄνθεσιν ἀρτιφύτοις.

Fieri potest ut hic Euenus prorsus diversus sit a quatuor illis, qui cognomento aliquo ornantur, sed verisimile non est. *Sicceliotae* autem nomen mihi omnino suspectum est, coniicioque *Ἀσκαλωνίτου* scribendum, quod Iacobs quoque suspicatus est. Ac mihi quidem Ascalonita visus est ille Euenus fuisse, cuius epigrammata recepit Philippus: nam primum illud epigramma IX 75 eo loco legitur, ubi pleraque ex Philippo sunt descripta, deinde illud ipsum epigramma poetae alicuius haud obscuri illa aetate fuit, quippe quod in Domitianum sit inflexum. Neque vero hoc obiiciendum est, quod hoc epigramma satis ingeniosum esse, illa partim frigido aliquo acumine laborare videantur; nam inventionis laude hoc ipsum epigramma est fraudandum, si quidem poeta Leonidam

*) Hecker *Εὐήνῳ δάφνην· συνεπιπλεκτοὺς δὲ* coniecit.

Tarentinum est imitatus. Sed alii fortasse aliter ea de re iudicabunt. *Atheniensis* autem quo tempore vixerit prorsus incertum, cum vix liceat indagare, unde Constantinus Cephalas hoc epigramma petiverit. Ac fieri potest ut patriae nomen hic quoque ut aliis locis a librario sit additum, quare si quis hoc epigramma Philippi coronae velit vindicare, non admodum refragabor. Superest denique *grammaticus*: fidem olim habui lemmati, sed quae Eueni nomini subiecta sunt in cod. Pal., manifestum librarii *αὐτοσχεδίασμα* est. Quamvis nondum hoc epigramma in integrum restitutum sit, summa tamen argumenti plana est ac perspicua. Invehitur enim hic Euenus in grammaticos iuvidos et iniquos poetarum aestimatores, itaque lepide istos cum tineis componit, quoniam hoc Musis infestum animal libros rodit et pessumdat.*) Librarius igitur, quoniam intellexit de grammaticae artis studiis verba fieri, ipsum Euenum grammaticum appellavit; at apparet hunc poetam, qui grammaticos vehementissimo odio persequatur, ab ea professione prorsus alienum esse. Verum quis fuerit poematis auctor incertum. Legitur sane eo loco, qui ex Philippi corona est petitus, sed hoc quoque indicium non raro fallax, nam etiam his locis passim vel antiquiora carmina vel recentiora sunt inserta. Ipsum autem dicendi genus plane est singulare neque cum ceteris epigrammatis, quae Eueni nomen prae se ferunt, comparandum: Iacobsius calamistratum appellat: nescimus autem utrum auctori sit proprium ac peculiare, an aliunde asciverit, sive quod homines sibi infestos tenebricosaeque dictionis studiosos perstringere volebat, sive quod alienum carmen alienamque orationem imitatus est.

Iam ne quid desideretur haec quoque Euenorum epigrammata subiungam.

I. Euenus Philippi.

1.

Ἀτθὶ κόρα, μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἁρπάξασα,
τέττιγα πτανοῖς δαῖτα φέρεις τέκεσιν,
τὸν λάλον ἁ λαλόεσσα, τὸν εὔπτερον ἁ πτερόεσσα,
τὸν ξένον ἁ ξείνα, τὸν θερινὸν θερινά·
κοὐχὶ τάχος ῥίψεις; οὐ γὰρ θέμις οὐδὲ δίκαιον
ὄλλυσθ᾽ ὑμνοπόλους ὑμνοπόλοις στόμασιν.

2.

Ἢ τὸ δέρας χάλκειον ὅλον βοῒ τᾷδ᾽ ἐπίκειται
ἐκτόθεν, ἢ ψυχὴν ἔνδον ὁ χαλκὸς ἔχει.

*) Lepidum errorem admisit Benndorf, qui criminatur me non perspexisse huius poematis sententiam, quippe qui ad grammaticos retulerim, atque ut meliora edoceret, dicit hic increpitari *φωλάδα σελιδηφάγον*. Apparet igitur illum ne legisse quidem hoc epigramma totum, qui non viderit *σίλφην* compellari. Sed alias quoque luculenta et levitatis et inscitiae sermonis graeci documenta edidit. Ceterum Thudichum Mus. Rh. XII 294 hoc epigramma omni ex parte integrum ac planum esse arbitratur.

3.

Αὐτὸς ἐρεῖ τάχα τοῦτο Μύρων· οὐκ ἔπλασα ταύταν
τὰν δάμαλιν, ταύτας δ' εἰκόν' ἀνεπλασάμην.

4.

Εἰ μισεῖν πόνος ἐστί, φιλεῖν πόνος· ἐκ δύο λυγρῶν
αἱροῦμαι χρηστῆς ἕλκος ἔχειν ὀδύνης.

5.

Παλλὰς καὶ Κρονίδαο συνευνέτις εἶπον ἰδοῦσαι
τὴν Κνιδίην· ἀδίκως τὸν Φρύγα μεμφόμεθα.

6.

Πρόσθε μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσιν αὐτὸς ὁ βούτας
δέρξατο τὰν κάλλευς πρῶτ' ἀπενεγκαμέναν.
Πραξιτέλης Κνιδίοις δὲ πανωπήεσσαν ἔθηκεν
μάρτυρα τῆς τέχνης ψῆφον ἔχων Πάριδος.

II. Euenus Ascalonita.

7.

Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοί, τράγε, θυομένῳ.

8.

Ξεῖνοι, τὴν περίβωτον ἐμὲ πτόλιν, Ἴλιον ἱρήν,
τὴν πάρος εὐπύργοις τείχεσι κληζομένην,
αἰῶνος τέφρη κατεδήδοκεν· ἀλλ' ἐν Ὁμήρῳ
κεῖμαι, χαλκείων ἕρκος ἔχουσα πυλῶν.
οὐκέτι με σκάψει Τρωοφθόρα δούρατ' Ἀχαιῶν,
πάντων δ' Ἑλλήνων κείσομαι ἐν στόματι.

III. Euenus Atheniensis.

9.

Ἅ ποτε παρθενικαῖσιν ἱλασκομένα παλάμῃσιν
Κύπριδα σὺν πεύκαις καὶ γάμον εὐξαμένα,
κουριδίους ἤδη θαλάμῳ λύσασα χιτῶνας
ἀνδρὸς ἄφαρ μηρῶν ἐξελόχευσα τύπους.
νυμφίος ἐκ νύμφης δὲ κικλήσκομαι, ἐκ δ' Ἀφροδίτης
Ἄρεα, καὶ βωμοὺς ἔστεφον Ἡρακλέους.
Θῆβαι Τειρεσίην ἔλεγόν ποτε, νῦν δ' ἐμὲ Χαλκίς
τὴν πάρος ἐν μίτραις ἠσπάσατ' ἐν χλαμύδι.

IV. Euenus Grammaticus.

10.

Ἐχθίστη Μούσαις σελιδηφάγε, λωβήτειρα,
φωλάς, ἀεὶ σοφίης κλέμματα φερβομένη,
τίπτε κελαινόχρως ἱεραῖς ψήφοισι λοχάζῃ,
σίλφη, τὴν φθονερὴν εἰκόνα πλαττομένη;
φεῦγ᾽ ἀπὸ Μουσάων, ἴθι τηλόσε, μηδ᾽ ὅσον ὄψει
βάσκανον ἐν ψήφῳ δόξαν ἐπεισαγάγῃ.

1. Anth. Pal. IX 122: a m. sec. *ἀδέσποτον*, sed iteratur infra post IX 339 *Εὐήνου εἰς χελιδόνα τέττιγα κατεσθίουσαν.*

2. Auth. Pal. IX 717: *Εὐΐνου.*

3. Anth. Pal. IX 718: *τοῦ αὐτοῦ.*

4. Auth. Pal. XII 172: *Εὐήνου.* Plan. *ἄδηλον.*

5. Anth. Plan. 165: *Εὐήνου.*

6. Anth. Plan. 166: *τοῦ αὐτοῦ.*

7. Anth. Pal. IX 75: *Εὐήνου Ἀσκαλωνίτου εἰς* (haec m. s., reliqua m. pr.) *ἄμπελον, ἣν τράγος κατέφαγεν.* Suid. v. *ἀσκὸς Κτησ.* Sueton. vit. Domit. c. 14. Schol. Arist. Plut. 1128. Ceterum Euenus imitatur Leonidam Tar. IX 99: *Ἴξαλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις ἔν ποθ᾽ ἀλωῇ Οἴνης τοὺς ἁπαλοὺς πάντας ἔδαψε κλάδους· Τῷ δ᾽ ἔπος ἐκ γαίης τόσον ἄπυε· κεῖρε κάκιστε Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον. Ῥίζα γὰρ ἔμπεδος οὖσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει, Ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοὶ τράγε θυομένῳ.* et hoc potius quam Eueni epigramma ob oculos habuit Ovid. Fast. I 351 seqq.

8. Anth. Pal. IX 62 a m. sec.: *Εὐήνου Σικελιώτου* (cod. Par. *εὐαύνου εἰς τὸν Ἴλιον*). Euenus Siceliota non solum uno tantum hoc loco -commemoratur, sed ipsa haec appellatio insolens est, nam si natione Siculus erat, *Σικελός* dicendus, sin aliunde migraverat in Siciliam, ab antiqua patria nomen traxisse conseutaneum est, itaque coniicio *Ἀσκαλωνίτου.*

9. Anth. Pal. IX 602: *Εὐΐνου ἀθηναΐ.*

10. Anth. Pal. IX 251 ab al. m.: *Εὐήνου γραμματιξ εἰς τοὺς σκώληκας τοὺς τὰς βίβλους βιβρωσκούσας* (ita cod.) *ἤγουν σῆτας.*

XXX.

CRITIAS.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

(ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ.)

1. [1.]*)

Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐστι χθονός, ἐκπρεπὲς ἔργον,
ὃν σκοπὸν ἐς λατάγων τόξα καθιστάμεθα·
εἶτα δ' ὄχος Σικελός, κάλλει δαπάνῃ τε κράτιστος
* * * * *
Θεσσαλικὸς δὲ θρόνος, γυίων τρυφερωτάτη ἕδρα·
εὐναίου δὲ λέχους ἔξοχα κάλλος ἔχει
Μίλητός τε Χίος τ', ἔναλος πόλις Οἰνοπίωνος·
Τυρσηνὴ δὲ κρατεῖ χρυσότυπος φιάλη,
καὶ πᾶς χαλκός, ὅτις κοσμεῖ δόμον ἔν τινι χρείᾳ·
Φοίνικες δ' εὗρον γράμματα λεξίλογα·
Θήβη δ' ἁρματόεντα δίφρον συνεπήξατο πρώτη·
φορτηγοὺς δ' ἀκάτους Κᾶρες, ἁλὸς ταμίαι·

Critias. 1. Athen. I 28 B: *Κριτίας δὲ οὕτως (τὰ ἐξ ἑκάστης πόλεως ἰδιώματα καταλέγει)· Κότταβος κτλ.* — V. 1—2 ib. XV 666 B: *μάθε παρ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶτον μὲν ἡ τῶν κοττάβων παιδιὰ Σικελική ἐστιν εὕρεσις, ταύτην πρῶτον εὑρόντων Σικελῶν, ὡς Κριτίας φησὶν ὁ Καλλαίσχρου ἐν τοῖς ἐλεγείοις διὰ τούτων· Κότταβος κτλ.* et v. 1 etiam Sch. Arist. Pac. 1241. — V. 1. *Κότταβος*, Meineke *κόσσαβος*, sed vide fr. 7, 10. — *ἐστι χθονός, ἐκπρεπὲς*, Ath. pr. loco *χθονὸς ἐκπρεπὲς εἰς*. — V. 2. *ὃν σκοπὸν* om. B pr. l. — *ἐς λατάγων*, pr. l. B *ἐς λατάμων*, post. l. BPV *ἐκ λαταγῶν*. — V. 3. *Σικελός*, B *Σικελικός*. — *κάλλει δαπάνῃ τε* Casaub., VL *καλλιδαπάνη τε*. — *κράτιστος* C, *κράτιστε* D, *κρατίστη* VL. Post h. v. fort. plures omissi sunt. — V. 4. *γυίων*, B *γυω*. — V. 5. *εὐναίου* V, *εὐναῖον* L. — *ἔξοχα* om. BCD. — V. 6. *Οἰνοπίωνος*, B *οἰνοποίωνος*. — V. 7. *Τυρσηνὴ* BCD, *Τυρσηνὴν* VL. — V. 8. *ὅτις*, B *ὅστις*. — V. 9. *γράμματα λεξίλογα* Schweighaeuser correxit (minus commode Dobree *δεξίλογα*), *γράμματ' ἀλεξίλογα* codd. et Eust. Od. p. 1771, 46, qui v. 9 et 11 affert; adde Gramm. Bekk. An. I 382, 19: *ἀλεξίλογα· οὕτω τὰ γράμματα κέκληκε Κριτίας ὁ τύραννος*. — V. 11. B *ἀκάτας ἁλὸς* om. *Κᾶρες*.

*) Numeri adiecti sunt editionis Bachianae.

τὸν δὲ τροχοῦ γαίης τε καμίνου τ' ἔκγονον εὗρεν,
  κλεινότατον κέραμον, χρήσιμον οἰκονόμον,
ἣ τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταστήσασα τρόπαιον.

2. [2.] 481

Καὶ τόδ' ἔθος Σπάρτῃ μελέτημά τε κείμενόν ἐστιν
  πίνειν τὴν αὐτὴν οἰνοφόρον κύλικα,
μηδ' ἀποδωρεῖσθαι προπόσεις ὀνομαστὶ λέγοντα,
  μηδ' ἐπὶ δεξιτερὰν χεῖρα κύκλῳ θιάσου
ἄγγεα * * * * *
  * * Λυδὴ χεὶρ εὗρ' Ἀσιατογενής,
καὶ προπόσεις ὀρέγειν ἐπιδέξια, καὶ προκαλεῖσθαι
  ἐξονομακλήδην, ᾧ προπιεῖν ἐθέλει·
εἶτ' ἀπὸ τοιούτων πόσεων γλώσσας τε λύουσιν
  εἰς αἰσχροὺς μύθους, σῶμά τ' ἀμαυρότερον
τεύχουσιν· πρὸς δ' ὄμματ' ἀχλὺς ἀμβλωπὸς ἐφίζει·
  λῆστις δ' ἐκτήκει μνημοσύνην πραπίδων·
νοῦς δὲ παρέσφαλται· δμῶες δ' ἀκόλαστον ἔχουσιν
  ἦθος· ἐπεισπίπτει δ' οἰκοτριβὴς δαπάνη·
οἱ Λακεδαιμονίων δὲ κόροι πίνουσι τοσοῦτον,
  ὥστε φρέν' εἰς ἱλαρὰν ἀσπίδα πάντ' ἀπάγειν,
εἴς τε φιλοφροσύνην γλῶσσαν μέτριόν τε γέλωτα·
  τοιαύτη δὲ πόσις σώματί τ' ὠφέλιμος

V. 12. τροχοῦ Casaub., libri τροχόν. — γαίης, BCD γαίας vix recte. — τ' ἔκγονον, B τέ γόνον. — V. 14. Μαραθῶνι, CD Μαραθῶνος.

2. Athen. X p. 432 D: *Προπόσεις δὲ τὰς γινομένας ἐν τοῖς συμποσίοις Λακεδαιμονίοις οὐκ ἦν ἔθος ποιεῖν οὐδὲ φιλοτησίας διὰ τούτων πρὸς ἀλλήλους ποιεῖσθαι· δηλοῖ δὲ ταῦτα Κριτίας ἐν τοῖς Ἐλεγείοις· Καὶ τόδ' κτλ.* — V. 4 usque ad 8 (ἐξονομακλήδην) om. C. — κύκλῳ A, κύκλου BP, κυκλοῦν VL. — θιάσου, Casaub. θίασον, Porson Θασίου. — V. 5. ἄγγεα . . . . . . Λυδὴ χεὶρ εὗρ' Ἀσιατογενής scripsi, ut hexametri primum tantum verbum supersit, pentametri initium interceptum: hexametrum integrum intercidisse ratus Dobree scripsit Ἄγγε', ἃ Λυδὴ χεὶρ εὗρ' Ἀσιατογενής, cum iam antea Porson vidisset legendum Λυδὴ χεὶρ Ἀσιατογενής, A λυδῆ χειρευνασίατο γενης, B λυδηχεινευρασιατογενὴς, P λυδῆ χειρευασίατο γένης καὶ, sed καὶ delet., VL λυδῆ χειρευασίατο (L χειρενασίατο) γένης καί, et deinde in PVL lacunae indicium, quo carent AB. Boeckh vero (Archaeol. Zeit. IV 371) pentametrum desiderari censens scripsit χεῖρα κυκλοῦν Θασίον Ἄγγε', ἃ Λυδὴ χεὶρ Ἀσιατογενὴς (ἐτόρευσεν), Lydia enim pocula sive ᾠὰ a Critia commemorata esse existimat. — V. 8. προπιεῖν BC, A προπολεῖν, P προποτεῖν, V προπιτεῖν, L προπίνειν. — ἐθέλει, Hartung ἐθέλῃ. — V. 9. τε λύουσι PVL, τελέουσιν ABC. — V. 11. τεύχουσιν, Bach τρύχουσιν. — ὄμματ' Hermann et Meineke, v. ὄμμ'. — V. 12. λῆστις C2L, ABPVC1 λῆσις. — V. 16. videtur ἐλπίδα πάντας ἄγειν legendum, quod recepit Meineke, atque ἐλπίδα etiam Emperius coniecit, Hartung ἐλπίδα πάντας ἀνεῖν. — V. 17. γλῶσσαν B, γλῶτταν v. — V. 18. τοιαύτη, B τοιαῦτα.

γνώμῃ τε κτήσει τε· καλῶς δ' εἰς ἔργ' Ἀφροδίτης,
πρός θ' ὕπνον ἥρμοσται, τὸν καμάτων λιμένα,
πρὸς τὴν τερπνοτάτην τε θεῶν θνητοῖς Ὑγίειαν,
καὶ τὴν Εὐσεβίης γείτονα Σωφροσύνην.

* * *

αἱ γὰρ ὑπὲρ τὸ μέτρον κυλίκων προπόσεις παραχρῆμα
τέρψασαι λυποῦσ' εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον·
ἡ Λακεδαιμονίων δὲ δίαιθ' ὁμαλῶς διάκειται, 482
ἔσθειν καὶ πίνειν σύμμετρα πρὸς τὸ φρονεῖν
καὶ τὸ πονεῖν εἶναι δυνατούς· οὐκ ἔστ' ἀπότακτος
ἡμέρα οἰνῶσαι σῶμ' ἀμέτροισι πότοις.

ΕΙΣ ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΝ.

3. [3.]

Καὶ νῦν Κλεινίου υἱὸν Ἀθηναῖον στεφανώσω,
Ἀλκιβιάδην νέοισιν ὑμνήσας τρόποις·
οὐ γάρ πως ἦν τοὔνομ' ἐφαρμόζειν ἐλεγείῳ·
νῦν δ' ἐν ἰαμβείῳ κείσεται οὐκ ἀμέτρως.

4. [3.]

Γνώμη δ' ἥ σε κατήγαγ', ἐγὼ ταύτην ἐν ἅπασιν

V. 19. δ' ABC, om. PVL. — V. 21. ὑγίειαν PVL, ὑγείαν ABC. — V. 22. Εὐσεβίης, B εὐσεβείης. — V. 23. Plura deesse apparet, dicit enim Athenaeus: ἑξῆς τε πάλιν φησίν· Αἱ γὰρ κτλ. Epit. om. v. 23—27 (δυνατούς). — V. 24. ἅπαντα, Schneidewin ἔπειτα. — V. 26. ἔσθειν, AP ἐσθίειν. — φρονεῖν Bach, v. φανέν. — V. 27. οὐκ, fort. οὐδ'. — ἀπότακτος, C ἀποτακτὸς, PVL ἀπότακτον. — V. 28. ἡμέρα C, ἡμέραι BP, ἡμέρᾳ VL. — πότοις C, ποτοῖς PVL. — Quod Io. Philop. ad Aristot. de an. C p. 8 dicit: φασὶ δὲ καὶ Κριτίαν γεγονέναι σοφιστήν, οὗ καὶ τὰ φερόμενα συγγράμματα εἶναι, ὡς Ἀλέξανδρος λέγει· τὸν γὰρ τῶν τριάκοντα μηδὲ γεγραφέναι ἄλλο τι, πλὴν πολιτείας ἐμμέτρους· οὗτος οὖν τὴν ψυχὴν ἔλεγεν αἷμα εἶναι·

Αἷμα γὰρ (φησὶν) ἀνθρώποις περικάρδιόν ἐστι νόημα.

Cf. ib. A p. 4, videtur error subesse, nam hic Empedoclis est versus (v. 317), quamquam placitum ipsum Critiae non abiudicandum. Cf. Galen. de Hippocr. et Plat. plac. II T. I p. 264: αἷμά φησιν εἶναι τὴν ψυχήν, ὡς Ἐμπεδοκλῆς καὶ Κριτίας ὑπέλαβον. addo Hermiam adv. Gentil. c. 1.

3. Hephaest. p. 22: ὥσπερ Κριτίας ἐν τῇ εἰς Ἀλκιβιάδην ἐλεγείᾳ οὐκ ᾤετο ἐγχωρεῖν τὸ (om. A) τοῦ Ἀλκιβιάδου ὄνομα· φησὶ γὰρ ἐν ἐκείνῃ οὕτως (haec tria vocabula om. A)· Καὶ νῦν κτλ. — V. 1. Ἀθηναῖον BP, Ἀθηναίου Turn. ES, utrumque A.

4. Plut. Alcib. c. 33: Τὸ μὲν οὖν ψήφισμα τῆς καθόδου πρότερον ἐκεκύρωτο, Κριτίου τοῦ Καλλαίσχρου γράψαντος, ὡς αὐτὸς ἐν ταῖς ἐλεγείαις πεποίηκεν ὑπομιμνήσκων τὸν Ἀλκιβιάδην τῆς χάριτος ἐν τούτοις· Γνώμη κτλ. — V. 1. γνώμη, Valckenaer γνώμην.

εἶπον καὶ γράψας τοὔργον ἔδρασα τόδε·
σφραγὶς δ' ἡμετέρης γλώσσης ἐπὶ τοῖσδεσι κεῖται.

5. [4.]

Πλοῦτον μὲν Σκοπαδῶν, μεγαλοφροσύνην δὲ Κίμωνος,
νίκας δ' Ἀρκεσίλα τοῦ Λακεδαιμονίου.

6. [5.] 483

Ἐκ μελέτης πλείους ἢ φύσεως ἀγαθοί.

ΕΠΗ.

7. [7.]

Τὸν δὲ γυναικείων μελέων πλέξαντά ποτ' ᾠδάς
ἡδὺν Ἀνακρείοντα Τέως εἰς Ἑλλάδ' ἀνῆγεν,
συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα,
αὐλῶν ἀντίπαλον, φιλοβάρβιτον, ἡδύν, ἄλυπον·
. . . .
οὔ ποτέ σου φιλότης γηράσεται οὐδὲ θανεῖται,
ἔστ' ἂν ὕδωρ οἴνῳ συμμιγνύμενον κυλίκεσσιν
παῖς διαπομπεύῃ, προπόσεις ἐπιδέξια νωμῶν,

V. 2. *ἔδρασα* codd., v. *ἔγραψα*. — V. 3. *γλώσσης* Schaefer, v. *γλώττης*. — *τοῖσδεσι*, Fia *τοῖς δέ σοι*, E *τοῖς δέ σοι* sed corr. *σι*. — *κεῖται*, fort. *κείσθω*.

5. Plut. Cimon. c. 10: *Ἔτι τοίνυν Γοργίας μὲν ὁ Λεοντῖνός φησι τὸν Κίμωνα τὰ χρήματα κτᾶσθαι μέν, ὡς χρῷτο, χρῆσθαι δέ, ὡς τιμῷτο. Κριτίας δὲ τῶν τριάκοντα γενόμενος ἐν ταῖς ἐλεγείαις εὔχεται· Πλοῦτον κτλ.* — V. 1. *Σκοπαδῶν* Cornes, v. *Σκοπάδων*. — V. 2. *Ἀρκεσίλα* scripsi, cf. Paus. VI 2, 1, idemque Westermann coniecit, vulgo *Ἀγεσιλάου*, AFa *Ἀγησίλα*, Hartung *νίκας Τισαμένου* (*Τισαμενοῦ*), quod cum displiceat aliis nominibus, tum propter asyndeton hic ferri nequit.

6. Stob. Floril. XXIX 10: *Κριτίου.*

7. Athen. XIII 600 E: *ὃν* (*Ἔρωτα*) *ὁ σοφὸς ὑμνῶν ἀεί ποτε Ἀνακρέων πᾶσίν ἐστι διὰ στόματος· λέγει οὖν περὶ αὐτοῦ καὶ ὁ κράτιστος Κριτίας τάδε· Τὸν κτλ.* — V. 1. *ἠπερόπευμα*, P *ὑπερόπευμα*. — V. 4. *φιλοβάρβιτον*, P *φιλοβάρβυτον*, B *φιλοβάρετον*. — *ἡδύν*, fort. *ἡϋν*. — Deinde interstitium feci, quemadmodum etiam Meineke et Hartung: nam ipse Athenaeus aliquot versus praetermisisse videtur, itaque non opus est Hermanni correctione v. 5, qui *τοῦ* voluit scibere, ubi libri omnes *σου* exhibent. — V. 7. *διαπομπεύῃ* ABC, *διαπομπεύσῃ* PVL, Osann *διαποικνύῃ*, Hartung *διαπορθμεύσῃ*. — *προπόσεις* PVL, *προπόσις* A, *πρόποσις* B, *προπόσιν* C. — *ἐπιδέξια νωμῶν* AC epit. Hoesch., *ἐπὶ δεξιὰν ὦμον* B, *ἐπὶ δεξιὸν ὦμον* PVL.

παννυχίδας θ' ἱερὰς θήλεις χοροὶ ἀμφιέπωσιν,
πλάστιγξ θ' ἡ χαλκοῦ θυγάτηρ ἐπ' ἄκραισι καθίζῃ
κοττάβου ὑψηλαῖς κορυφαῖς Βρομίου ψακάδεσσιν.

V. 8. θ' om. P. — V. 9. πλάστιγξ CL, πλάστιξ APV. — θ' PVL, τε A, δ' C. — ἄκραισι ABC, ἄκροισι PVL. — καθίζῃ B, καθίζει AC, καθίξει libri Casaub., καθίζοι PVL. — V. 10. ψακάδεσσιν AC, ψακάδεσιν B, ψεκάδεσσιν PVL. — Iniuria Hertzberg hoc fr. in suspicionem vocavit, cf. quae dixi Comment. Crit. III p. 7, ubi conieci particulam hanc fuisse maioris alicuius carminis, in quo vitas poetarum descripserit, ut huc referendum sit (fr. 33) Mall. Theodor. p. 537: *„Metrum dactylicum hexametrum inventum primitus ab Orpheo Critias asserit.“* Porro (fr. 34) Philostr. vit. Soph. Praef. Οἶδα γὰρ δὴ καὶ Κριτίαν τὸν σοφιστὴν οὐκ ἐκ πατέρων, ἀλλὰ Ὁμήρου δὴ μόνου σὺν τῷ πατρὶ ἐπιμνησθέντα, ἐπειδὴ θαῦμα δηλώσειν ἔμελλε πατέρα Ὁμήρῳ ποταμὸν εἶναι. (cf. Tzetz. Exeg. Il. p. 8 et 131) et fort. etiam (fr. 36) Schol. Eurip. Hipp. 263: τὸ δὲ μηδὲν ἄγαν οἱ μὲν Χίλωνι τῷ Λακεδαιμονίῳ ἀνατιθέασιν, ὡς Κριτίας. — Ex carminibus fort. petita sunt, quae exhibet Poll. II 122: παρὰ δὲ Κριτίᾳ καὶ λογεὺς ὁ ῥήτωρ, et II 148: εὔχειρ, ταχύχειρ, ὡς Κριτίας. — *Critiae* vindicare voluit Schleiermacher versum, quem Plato de Rep. II 367 E adhibuit: Καὶ ἐγὼ ἀκούσας ἀεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ τε Γλαύκωνος καὶ τοῦ Ἀδειμάντου ἠγάμην, ἀτὰρ οὖν καὶ τότε πάνυ γε ἥσθην καὶ εἶπον· οὐ κακῶς εἰς ὑμᾶς, ὦ παῖδες ἐκείνου τοῦ ἀνδρός, τὴν ἀρχὴν τῶν ἐλεγείων ἐποίησεν ὁ Γλαύκωνος ἐραστής, εὐδοκιμήσαντας περὶ τὴν Μεγαροῖ μάχην εἰπών·

Παῖδες Ἀρίστωνος, κλεινοῦ θεῖον γένος ἀνδρός.

ut haec prima fuerit Critiae elegia. Nihil iuvat Aristides II 98, qui dicit: ταῦτα λέγει Πλάτων, ὁ τοῦ ἐπιγράμματος μετέχων, καὶ δι' ὃν τὸ Ἀρίστωνος γένος θεῖον ὡς ἀληθῶς. nam nihil nisi hunc ipsum Platonis locum novit, eodemque loco utitur schol. Aristid. III 420: ἐπίγραμμα γὰρ ἦν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Ἀρίστωνος λέγων (scr. λέγον) οὕτως· ὦ παῖδες Ἀρίστωνος κλεινοῦ θεῖον γένος. versum ex Platone petiit, ea quae deinceps addit, suo periculo nugatur. Quod ἐπίγραμμα Ἀρίστωνος dicit, non tam ipsi Aristoni tribuit, sed epigramma in Aristonem compositum significat. Ceterum haec Schleiermacheri coniectura incertissima, nam neque constat, quam pugnam Megarensen Plato dicat, neque Aristo eiusque filii qui sint: sed hanc quaestionem expedire non est huius loci, cf. Susemihl Philos. Plat. II 76 seqq. et in Philologo Suppl. II 114 seq.

XXXI.

ΙΟΡΗΟΝ.

Κρύπτω τῷδε τάφῳ Σοφοκλῆ πρωτεῖα λαβόντα,
τῆς τραγικῆς τέχνης σχῆμα τὸ σεμνότατον.

Iophon. Epigramma legitur in vita Sophocl. 131 ed. Westerm.: *φασ δ' ἐπιγεγράφθαι τῷ αὐτοῦ τάφῳ τάδε· κρύπτω κτλ.* sed PI *λαβὼν δέ φησιν ἐπέγραψε τῷ τάφῳ αὐτοῦ* (om. I) *τάδε.* Secundum Iahnium ed. Soph. Electrae p. 11 codices omnes *λαβὼν* exhibent; *φησὶ* antiquiores, *φασὶ* recentes, denique *ἐπιγέγραπται* F, *ἐπιγράψαι* GR, *ἐπέγραψε* CI, ceteri ut videtur *ἐπιγεγράφθαι* tuentur. Ego olim conieci scribendum esse *Λόβων δέ φησιν ἐπιγεγράφθαι*, de Lobone Argivo cogitans, quem *περὶ ποιητῶν* scripsisse in Epimenidis vita testatur Diog. L. I 112, eodemque auctore utitur I 34 in Thaletis vita: *τὰ δὲ γεγραμμένα ὑπ' αὐτοῦ φησι Λόβων ὁ Ἀργεῖος εἰς ἔπη τείνειν διακόσια· ἐπιγεγράφθαι δ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς εἰκόνος τάδε· Τόνδε Θαλῆν Μίλητος Ἰὰς θρέψασ' ἀνέδειξεν Ἀστρολόγον πάντων πρεσβύτατον σοφίῃ*, quae ex eodem libro de poetis petita esse apparet. Leguntur alia epigrammata passim in libro I, quae Diogenes dicit vel in statuis vel in monumentis philosophorum inscripta esse, quae probabilitor Schneidewin (Philol. I 21) suspicatur ex eodem Lobonis opere petita esse; nam omnes illi pariter musicae artis atque sapientiae laude inclaruerunt, itaque Lobon illos haud dubie in libro de poetis recensuerat: epigrammata autem ista, quae Diogenes libro I recenset (nam quod legitur II 15 in Anaxageram philosophum ab hac societate segregandum censeo), non solum ab aetate virorum, in quorum honorem et memoriam composita sunt, aliena esse apparet, sed etiam singula tantam similitudinem prae se ferunt, ut omnia ab eodem auctore profecta esse videantur. Lobon autem si haec omnia in libro suo de poetis exhibuit, etiam ipse ista epigrammata condidisse videtur. Igitur si recte olim Lobonis nomen in vita Sophoclis restitui, et comprobaverunt hanc meam coniecturam O. Iahn et Benndorf, hoc quoque epigramma, quod sane illis non magnopere dispar est, in eundem numerum referendum, neque omnino inscriptum fuit in tragici monumento. Sed tamen dubitationem iniicit Valerii Maximi testimonium, qui epigramma ab Iophonte in patris memoriam sepulcro insculptum esse narrat VIII 7, 12: „Sophocles quoque gloriosum cum rerum natura certamen habuit, tam benigne illa mirifica opera sua exhibendo, quam illa operibus eius tempora liberaliter subministrando. Prope enim centesimum annum attigit, sub ipsum transitum ad mortem Oedipode Coloneo scripto; qua sola fabula omnium eiusdem studii poetarum praeripere gloriam potuit: idque ignotum esse posteris filius Sophoclis Iophon (ita Pighius, libri *Sophon*) noluit, *sepulcro patris quae retuli insculpendo.*" Haec Valerium vel alium quem commentum esse, non est credibile: sane

ea quae ille refert, non insunt in hoc disticho, sed videtur tantum primordium superesse, reliqua interciderunt. Igitur eiusmodi epigrammate si revera sepulcrum tragici ornatum erat, audax admodum facinus fuit, aliud plane comminisci. Quare postea probavi, quod Westermann coniecit Ἰοφῶν δέ, φασίν, ἐπέγραψε, sive Leutsch (Philol. I 131) Ἰοφῶν δέ, ὥς φησιν . . ., ἐπέγραψε. Sed de hac ambigua re apud alios sit iudicium. — V. 1. Σοφοκλῆ S ut videtur et fortasse alii libri ap. Iahn., vulgo Σοφοκλῆν. — V. 2. λαβόντα, τῆς τραγικῆς τέχνης σχῆμα scripsi, legebatur λαβόντα τῇ τραγικῇ τέχνῃ, σχῆμα, nisi quod Pl ἐν τῇ, I καὶ σχῆμα. Sane genitivus quo sit referendus ambigi potest: πρωτεῖα simpliciter dici poterat, non item σχῆμα. Sed si epigrammatis hoc est exordium, fortasse continuabatur σχῆμα τὸ σ. πατρίδος ἀρχαίης.

XXXII.

SOCRATES.

1.

Αἴσωπός ποτ' ἔλεξε Κορίνθιον ἄστυ νέμουσιν,
μὴ κρίνειν ἀρετὴν λαοδίκῳ σοφίῃ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

2.

Δήλι' Ἄπολλον χαῖρε καὶ Ἄρτεμι, παῖδε κλεεινώ.

3.

Οἳ δὲ χοροῖς κάλλιστα θεοὺς τιμῶσιν, ἄριστοι
ἐν πολέμῳ.

Socrates. 1. Diog. Laert. II 42: *ἐποίησε δὲ (Σωκράτης) καὶ μῦθον Αἰσώπειον οὐ πάνυ ἐπιτετευγμένως, οὗ ἡ ἀρχή· Αἴσωπος κτλ.* Cf. Plato Phaed. 60 D. Plut. de aud. poet. c. 2. Augustin. de cons. Evangel. I 7.

2. Diversis nominibus appellatur hoc carmen, nec tamen de diversis carminibus cogitandum, ut Wyttenbach vult. *Prooemium* dicit Plato Phaed. p. 60 D: *περὶ γάρ τοι τῶν ποιημάτων, ὧν πεποίηκας, ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους, καὶ τὸ εἰς τὸν Ἀπόλλω προοίμιον.* cf. Themist. II p. 32: *καὶ ἔστι Σωκράτει προοίμιον πεποιημένον ἐν τόνῳ ἑξαμέτρῳ εἰς τὸν θεόν. paeanem* praeter Diogenem (vide infra) minus recte appellat Dio Chrys. or. 43 T. II 580: *καὶ παιᾶνα ἐποίησεν εἰς τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Ἄρτεμιν.* Cf. Epict. II 6, 26. IV 4, 23. Denique Suidas v. *Σωκράτης* (Eudoc. 390) *ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν καὶ μῦθον Αἰσώπειον δι' ἐπῶν.* — Diog. Laert. II 42: *Ἀλλὰ καὶ παιᾶνα κατά τινας ἐποίησεν (Σωκράτης), οὗ ἡ ἀρχή· Δήλι' Ἄπ. κτλ. Διονυσόδωρος δέ φησι μὴ εἶναι αὐτοῦ τὸν παιᾶνα.* — *Ἄπολλον*, Cod. Mon. *ἄπολ^{o}λων.* — *κλεεινώ*, Cod. Cant. Ar. Mon. *κλεινώ*, Vind. *κλεινά.*

3. Athen. XIV p. 628 F: *ὅθεν καὶ Σωκράτης ἐν τοῖς ποιήμασι τοὺς κάλλιστα χορεύοντας ἀρίστους φησὶν εἶναι τὰ πολέμια, λέγων οὕτως· Οἳ δὲ κτλ.* Fort. ex prooemio in Apollinem.

Socrati etiam tribuendos censeo versus, quos ex Herodico Crateteo descripsit Athenaeus V 219 C:

„Σώκρατες, οὐκ ἔλαθές με πόθῳ δηχθεὶς φρένα τὴν σήν
παιδὸς Δεινομάχης καὶ Κλεινίου· ἀλλ' ὑπάκουσον,
εἰ βούλει σοι ἔχειν εὖ παιδικά, μηδ' ἀπιθήσῃς
ἀγγέλῳ, ἀλλὰ πιθοῦ· καί σοι πολὺ βέλτιον ἔσται.“
Κἀγὼ ὅπως ἤκουσα χαρᾶς ὕπο σῶμα λιπαίνω
ἱδρῶτι, βλεφάρων δὲ γόος πέσεν οὐκ ἀθελήτως.
„Στέλλου, πλησάμενος θυμὸν Μούσης κατόχοιο,
ᾗ τόνδ' αἱρήσεις ᾠδῶν δεινοῖσι πόθοισιν.
ἀμφοῖν γὰρ φιλίης ἥδ' ἀρχή· τῇδε καθέξεις
αὐτόν, προσβάλλων ἀκοαῖς ὀπτήρια θυμοῦ.“

et deinde:

„Τίπτε δεδάκρυσαι, φίλε Σώκρατες; ἦ σ' ανακινεῖ
στέρνοις ἐνναίων σκηπτὸς πόθος ὄμμασι θρανσθεὶς
παιδὸς ἀνικήτου; τὸν ἐγὼ τιθασόν σοι ὑπέστην
ποιῆσαι.“

Aspasiae hos versus tribuit Athenaeus: *Ἀσπασία μέντοι, ἡ σοφὴ τοῦ Σωκράτους διδάσκαλος τῶν ῥητορικῶν λόγων, ἐν τοῖς φερομένοις ὡς αὐτῆς ἔπεσιν, ἅπερ Ἡρόδικος ὁ Κρατήτειος παρέθετο, φησὶν οὕτως.* Apparet Socratem et Aspasiam sermones serere de Alcibiadis amore conciliando: atqui Socrates refert, quid Aspasia sibi praeceperit, v. 5—6. Igitur non Aspasia, sed Socrates illud colloqnium versibus heroicis exposuerat: videtur autem Athenaeus ambigua oratione, qua Herodicus usus erat, in errorem indnctus esse, neque enim Athenaei verba corruptelam contraxisse puto. Ceterum illud carmen neque ab Aspasia neqne a Socrate profectnm, sed mala frande aliquis subiecit: nequo antiqua vidotur frans esse, id quod inprimis usus singularis verbi *κάτοχος*, qui recens admodum est, arguere videtur: etiam *γόος* v. 6 satis insolenter lacrimae dicuntur. V. 8 nondum in integrnm est restitutus, poeta videtur comparatione usus esse, *ᾗ τόνδ' αἱρήσεις ὡσεὶ* δεινὴ πόθοισιν,* nam reliqua nequeo probabiliter emendare. Item versu antepaenultimo *σκηπτὸς πόθος* singulare est, nec tamen coniecturis tentandum, sed pro *θρανσθεὶς* videtur poeta *θραχθεὶς* scripsisse. — Denique monendum est Socrati distichon tribuere Maxim. Conf. II 649, sed est *Palladae*, vid. Anthol. Pal. X 34.

XXXIII.

ANTIMACHUS.

ΛΥΔΗ.

1.

Φεύγοντας γαίης ἔκτοθι Δωτιάδος.

2.

Γενεᾷ Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὀργειῶνας.

3.

Εἶπε δὲ φωνήσας· Πόλυβε, θρεπτήρια τάσδε
ἵππους τοι δώσω δυσμενέων ἐλάσας.

*4.

. . . . . . *Τότε δὴ χρυσέῳ ἐν δέπαϊ*
Ἠέλιον πόμπευεν ἀγακλυμένη Ἐρύθεια.

Antimachus. Fr. 1. Steph. Byz. v. *Δώτιον . . . καὶ Δωτιὰς ὡς Ἰλιὰς τοῦ Ἰλιεύς . . . καὶ Ἀντίμαχος ἐν δευτέρῳ Λύδης· φεύγοντας κτλ.*

Fr. 2. Phot. 344, 7: *Ὀργεῶνες . . . ὁ γοῦν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδῃ γενεαῖ Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὀργίωνας*, ita cod. sed supra *ἀβακλέας*. Eadem Suidas s. v. *Ὀργεῶνες· ὁ γοῦν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδῃ γενεᾷ Καβάρνους θῆκεν ἀβακλέας* (*ἀβλακέας* C) *ὀργεῶνας*. Respicit Harpocr. p. 139, 3: *οἱ μέντοι ποιηταὶ ἔταττον τοὔνομα ἁπλῶς ἐπὶ τῶν ἱερέων, ὡς Ἀντίμαχός τέ που καὶ Αἰσχύλος ἐν Μυσοῖς.* Valesius *γένναν Καβάρνου θῆκεν* scripsit (rectius dedisset *γένναν θῆκε Καβάρνου*), Gaisford et Friedemann *ἐν τῇ Λύδῃ γ΄· Ἔνθα* (Hermann *ἐν δὲ*) *Καβάρνους*. Videtur grammaticus non integrum locum adhibuisse, fort. *γενεὰν Καβάρνου, φησίν, θῆκεν κτλ.* — *Ἀβακλέας* fuerunt qui defenderent, tamquam Lydorum lingua sacerdotes dicti essent, vide praeter Iablonskium G. Hupfeld Exerc. Herodot. III 9.

Fr. 3. Schol. Eurip. Phoen. 44: *ὅτι δὲ Πολύβῳ ἔδωκε* (*Οἰδίπους*) *τοὺς ἵππους, καὶ Ἀντίμαχός φησιν ἐν Λύδῃ· εἶπε κτλ.* — V. 1. *τάσδε* scripsi, vulgo *τάδε*, Barnesius *ταῦτα*, Dübner *τούσδε*.

Fr. 4. Athen. XI 469 D: *ὅτι δὲ καὶ ὁ Ἥλιος ἐπὶ ποτηρίου διεκομίζετο ἐπὶ τὴν δύσιν, Στησίχορος μὲν οὕτως φησὶν . . . καὶ Ἀντίμαχος δ᾽ οὑτωσὶ λέγει· τότε δὴ κτλ.* — V. 1. *χρυσέῳ* scripsi, vulgo *εὐχρέῳ*. — V. 2. *πόμπευεν* Schweighaeuser, *πομπεῖ* A, *πόμπει* B, *πέμπει* P, *πέμπεσκεν* VL, *πέμπησιν* Stoll.

* 5. 486

. . *Τῶν μεγάλων ἔρκτορες εἰσὶ κακῶν.*

* 6.

. . . . *Ἠΰτε καύηξ*
(ἔνδιος) δύπτης ἁλμυρὸν εἰς πέλαγος.

* 7.

Schol. Apoll. Rh. I 211: *Ζήτης καὶ Κάλαις· τούτους ἐκ διαφόρων τόπων συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις φασίν· οἱ μὲν γὰρ ἐκ Θρᾴκης, ὡς Ἀπολλώνιος, Ἡρόδωρος δὲ ἐκ Δαυλίδος, Δοῦρις δὲ ἐξ Ὑπερβορέων· καταλέγει δὲ τούτους καὶ Ἀντίμαχος.*

8.

Schol. Apoll. Rh. I 1289: *Ἀντίμαχος δὲ ἐν τῇ Λυδῇ φησὶν ἐκβιβασθέντα τὸν Ἡρακλέα διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τοῦ ἥρωος.*

9.

* Schol. Apoll. Rh. III 409: *Καὶ Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λυδῇ Ἡφαιστοτεύκτους* (cod. Par. *χαλκόποδας*) *τοὺς ταύρους ἀπεφήνατο.* Adde Schol. Pind. Pyth. IV 398: *τοὺς πυρίπνους ταύρους Ἀντίμαχος ἐν Λύδῃ ἡφαιστοτεύκτους λέγει.* Fortasse huc pertinet quod ex Antimacho profert Schol. Nic. Ther. 472: *ἐκαλεῖτο δὲ Σάος ἡ ὅλη Θρᾳκικὴ Σάμος· Μόσυχλος δὲ ὄρος τῆς Λήμνου, ὡς Ἀντίμαχος· Ἡφαίστου* (KPR *ἡφαίστοιο*) *πυρὶ εἴκελον* (om. KVR), *ἥν ῥα τιτύσκει δαίμων* (ita A, *σάμου* VR, *σάμ* K) *ἀκροτάτῃς ὄρεος* (GKV *ἀκροτάτου*, KPVR *ὄρους*) *κορυφῇσι Μοσύχλου.* Dixerat igitur fortasse poeta, tauros illos exhalasse spiritum similem igni, quem Vulcanus in Mosychlo edit:

Fr. 5. Etym. M. 375, 40: *ἔρκτωρ, ὁ πρακτικός, Ἀντίμαχος· τῶν κτλ.* V *οἱ τῶν*, unde Valckenaer *ὅσσοι* scripsit, fort. *ἀτῶν καὶ μεγάλων κτλ.*

Fr. 6. Schol. Apoll. Rh. I 1008: *Δύπτοντες κεφαλάς . . . Δύπτειν δέ ἐστι τὸ δύνειν ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Δύπται δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι. πρότερος δὲ Ἀντίμαχος· ἠΰτε τις καύηξ δύνῃ ἐς ἁλμυρὸν πέλαγος*, sic cod. L, ut vulgo, sed Par. Vind. 81 om. *τις* et deinde exhibent *δύπτει εἰς* (Vind. *ἐς*) *ἁλμυρὸν ὕδωρ*, unde Wolf hexametrum restituit *δύπτων εἰς ἁλμυρὸν ὕδωρ*, cum iam antea Rutgersius *δύπτῃσιν ἐς ἁλμυρὸν οἶδμα* coniecisset. Hermann transposuit *δύπτει καύηξ*, contra Meineke *καύηξ δύπτης εἰς* coniecit, ac sane Antimachus non verbo *δύπτειν*, sed nomine *δύπτης* videtur usus esse; scholiastae verba hunc in modum sunt redintegranda: *δύπτειν δέ ἐστι τὸ δύνειν, δύπται δὲ αἴθυιαι, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ.* cf. Etym. M. 291, 19: *Δύπτης· δύπται λέγονται αἱ αἴθυιαι, καὶ ὁ δύπτης. Καλλίμαχος· δύπται τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι ἔνδιοι καύηκες.* itaque inde *ἔνδιος* petii ad Antimacheum locum restituendum *ἠΰτε καύηξ (ἔνδιος) δύπτης ἁλμυρὸν εἰς πέλαγος.* Ex Lyde autem petitus videtur versus, quoniam Apollonii scholiasta hoc solum carmen videtur in manibus habuisse.

(ἔπνεον) Ἡφαίστου πυρὶ εἴκελον, ὅρρα τιτύσκει
δαίμων ἀκροτάτης ἐν κορυφῆς Μοσύχλου.

Hartung Ἡφαίστου Σαμίῳ πυρὶ εἴκελον, ἥν ῥα κτλ., quod nullo modo ferri potest, nam Mosychlus Lemni mons fuit.

* 10.

Schol. Apoll. Rh. IV 156: Ἐν τούτοις καὶ τοῖς ἐφεξῆς φησὶ τὴν Μήδειαν ἐπιρραίνουσαν ἀρκεύθῳ τὸ (hoc om. cod. L) φάρμακον κοι- 487
μίσαι τὸν δράκοντα ἐπάδουσαν καὶ οὕτω τὸ κῶας ἀνελέσθαι, καὶ χωρισθῆναι ἀμφοτέρους ἐπὶ τὴν ναῦν κοιμωμένου τοῦ θηρίου, συμφώνως τῷ Ἀντιμάχῳ.

11.

Schol. Apoll. Rh. IV 1153: Τιμαίου λέγοντος ἐν Κερκύρᾳ τοὺς γάμους ἀχθῆναι Διονύσιος ὁ Μιλήσιος ἐν δευτέρῳ τῶν Ἀργοναυτικῶν ἐν Βυζαντίῳ φησίν, Ἀντίμαχος ἐν Λύδῃ ἐν Κόλχοις πλησίον τοῦ ποταμοῦ μιγῆναι (τῇ Μηδείᾳ τὸν Ἰάσονα).

12.

Schol. Apoll. Rh. IV 259: Ἡσίοδος δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Πυθιονίκαις καὶ Ἀντίμαχος ἐν Λύδῃ διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ φασιν ἐλθεῖν αὐτοὺς (τοὺς Ἀργοναύτας) εἰς Λιβύην, καὶ βαστάσαντας τὴν Ἀργὼ εἰς τὸ ἡμέτερον πέλαγος γενέσθαι.

13.

Schol. Apoll. Rh. II 296: Στροφάδας φησὶ κεκλῆσθαι διὰ τὸ τοὺς Βορεάδας αὐτόθεν ὑποστρέψαι, στραφέντας εἰς τοὐπίσω, λαβὼν παρὰ Ἀντιμάχου· (οὕτω γὰρ ἐκεῖνος ἐν τῇ Λύδῃ περὶ αὐτῶν μέμνηται) [haec omissa in cod. L]. Οἱ δὲ Στροφάδας φασὶν αὐτὰς κεκλῆσθαι, καθὸ ἐπιστραφέντες αὐτόθι ηὔξαντο τῷ Διὶ καταλαβεῖν τὰς Ἁρπυίας. Κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Ἀντίμαχον καὶ Ἀπολλώνιον οὐ κτείνονται. Cf. ib. ad v. 297: Αἱ Πλωταὶ νῆσοι μετωνομάσθησαν Στροφάδες· μέμνηται αὐτῶν καὶ Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδῃ.

* 14.

Schol. Apoll. Rh. II 178: Ἀγηνορίδης· Ἀγήνορος γὰρ παῖς ἐστι (Φινεύς), ὡς Ἑλλάνικος· ὡς δὲ Ἡσίοδός φησιν, Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος καὶ Κασσιεπείας· ὁμοίως δὲ καὶ Ἀσκληπιάδης καὶ Ἀντίμαχος καὶ Φερεκύδης φασίν.

15.

Schol. Hom. Il. ζ 200: Ἀντίμαχος δὲ ἐν τῇ Λύδῃ, ὅτι τοὺς Σολύμους ἀνεῖλε (Βελλεροφόντης) θεοῖς ὄντας προσφιλεῖς, διὰ τοῦτο μισηθῆναι αὐτόν φησιν ὑπὸ τῶν θεῶν. Adde Schol. Od. ε 283: ἐκ Σολύμων] τῆς Κιλικίας εἰσίν. ὅθεν καὶ οἱ Σόλυμοι ὠνομάσθησαν ἀπὸ Σολύμου τοῦ Διὸς καὶ Καλχηδονίας, ὡς Ἀντίμαχος λέγει.

Ad Lyden praeterea retulit Stoll, quod Et. Gud. 352, 7 ex Antimacho profert: *Κυθώνυμον Οἰδίπουν*, sed his commodius in Thebaide locus fuit. — Elegiaca Antimachi carmina an praeter Lyden fuerint, non constat; sed fortasse liber *Δέλτοι* inscriptus, unde Athen. VII 300 D hunc versum affert:

Ἐλθὼν Εὐλεῖος πηγὰς ἔπι δινήεντος.

elegiaco numero adstrictus fuit. Maior etiam dubitatio de *Καταχήνῃ*, quo nomine Antimachi carmen inscriptum fuisse olim conieci: sed illius certe loci Et. M. 4, 6: *Ἀντίμαχος Ἰαχίνῃ· τοὶ δ' ἄρ' οἱ ἀβολήτορες ἄνδρες ἔασιν*, ubi hoc nomen delitescere suspicatus sum, emendatio satis incerta; Hartung hic quoque ea proposuit, quae omnino non sunt ferenda. Ad hoc carmen olim conieci referendum esse versum ap. Herodian. 488
Philet. p. 439 ed. Piers.: *Ἐννεάμυκλος ὄνος παρὰ Ἀντιμάχῳ.*, qui integer legitur ap. Tzetz. ad Lycophr. 771 et in Et. M. 594, 21:

Ἔστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.

sed apud utrumque *Callimacho* tribuitur, ut hoc nomen in antiquis commentariis Lycophronis lectum esse appareat. — Sunt etiam alia, quae cum probabilitatis aliqua specie ad Antimachi Elegias referas, velut quod Pausan. IX 35, 5 dicit: *Ἀντίμαχος δὲ οὔτε ἀριθμὸν Χαρίτων οὔτε ὀνόματα εἰπὼν Αἴγλης εἶναι θυγατέρας καὶ Ἡλίου φησὶν αὐτάς.* — Item apud Herodian. *π. μον. λέξ.* p. 36, 23: *ἀλλὰ καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ· ἀεὶ φάρεος χατεύουσιν ἔχων*, conieci:

. . ἀεὶ φάρεος γῆν χατέουσαν ἔχων.

Ex Elegiis (fort. ex Lyde, vid. fr. 15) petiti videntur versus duo de Pyde, Pisidiae fluvio, ap. Choerobosc. I 139, 17:

Καδδὲ Πύδην τε ῥέοντα.
Πύδητος κούρη τηλεκλείτου ποταμοῖο.

sic enim ex cod. Marciano (vid. Gaisford Praef. Et. M. VII) hi versus sunt corrigendi: in priore versu Koechly coniecit *κελαδεινὰ Πύδην ῥείοντα.* — Porro Hesychianum illud: *Εἰσκονιανοί· οἱ Ἐφέσιοι, ὡς Ἀντίμαχος*, ubi Duebner coniecit *ἔϊσκον Ἰαόνιοι.* — Fortasse etiam hoc pertinet, quod habet Probus ad Virg. Ecl. X 18: „Adonis, ut Hesiodos ait, Phoenicis et Alphesiboeae, Agenoris . . . . . Thiantis, qui Histriam (Syriam?) Arabiamque tenuit imperio, ut Antimachos ait.“ (Cf. Lydae fr. 14.) — Antimacho Düntzer vindicare voluit versum ap. Schol. Il. π 234: *Δωδώνης δυσχειμέρου· οἱ περὶ Ζηνόδοτον* *π ο λ υ π ί δ α κ ο ς* *διὰ τὸ Καλλιμάχου· Κρηνέων τ' Εὐρώπη* (O. Schneider coni. *Ἐλλοπίῃ*) *μισγομένων ἑκατόν*, sed potuerunt Zenodotei ad magistri lectionem probandam uti Callimachi versu, ut ostenderent, hunc quoque Zenodoti lectionem secutum esse, nec *Εὐρώπη* tentaverim, nam fortasse lacus ad Tomari montis radices (cf. Plin. Hist. Nat. IV 2) sic vocabatur. Vide quae de hoc Callimachi versu, qui videtur ex libro II *Αἰτίων* petitus esse, et de his fabulis disputavi in Iahnii Annal. LXXXI 316 seqq. — Sauppe (Philol. XIX 147) Antimachi nomen restituere voluit apud Schol. Thucyd. I 11, acute corrigens *ὧν ἡγεῖτο Ἀκάμας* *κ α τ' Ἀ ν τ ί μ α χ ο ν*, ubi legitur

καὶ Ἀντίμαχος: suspicatur autem Antimachum in Lyde de Acamantis Chersonesiaca expeditione dixisse, itaque si haec respexerit Thucydides, etiam certum esse, quo tempore Antimachus Lydem ediderit. At etiamsi largiar eo tempore, quo Thucydides prooemium scripsit, Antimachum iam edidisse Lyden atque illud carmen Thucydidi innotuisse (quamquam haec prorsus incerta), tamen historicum isto auctore ibi usum esse prorsus est incredibile: quod dicit *ἀλλὰ πρὸς γεωργίαν τῆς Χερσονήσου τραπόμενοι καὶ λῃστείαν τῆς τροφῆς ἀπορίᾳ*, petitum est ex Homero, h. e. ex cyclico aliquo carmine, atque eodem referenda est scholiastae adnotatio, ubi fortasse scribendum *ὧν ἡγοῦντο Ἀκάμας καὶ Ἀμφίμαχος*. Ad Cypria carmina refert Welcker Cycl. II 104, et ap. schol. Thuc. *Ἀντίλοχος* legendum esse suspicatur. — Quod Phot. Bibl. 171. 1 refert *Agatharchiden* in epitomen redegisse Antimachi Lyden, nihil nos iuvat in amplificandis carminis reliquiis, nescioque an paraphrasis potius quam epitome fuerit. Hecker vero *ἐπιτομὴν τῆς Ἀντιμάχου ὕλης* legendum edixit, ut Antimachus historicus intelligendus sit, vel *τὴν Καλλιμάχου ὕλης*.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

16.

Τίπτε μόθων ἄτλητος, ἐνυαλίοιο λέλογχας,
Κύπρι; τίς ὁ ψεύστας στυγνὰ καθᾶψε μάταν
ἔντεα; σοὶ γὰρ ἔρωτες ἐφίμεροι, ἅ τε κατ' εὐνάν
τέρψις, καὶ κροτάλων θηλυμανεῖς ὄτοβοι.
δούρατα δ' αἱματόεντα πάρες Τριτωνίδι δίᾳ 489
ταῦτα· σὺ δ' εὐχαίταν εἰς Ὑμέναιον ἴθι.

Epigramma. Anthol. Pal. IX 321: *Ἀντιμάχου* (hoc m. pr., reliqua m. sec.) *εἰς Ἀφροδίτην ὁπλοφοροῦσαν*. Ruhnken, cui assensus est Stoll, *Callimacho* tribuit, quoniam Antimachi epigrammata nulla neque in Anthologia neque alibi extant, sed recte Meinekius observavit hoc poematium a Callimachi ingenio prorsus abhorrere, nec tamen Antimachum huiuscemodi epigramma confecisse verisimile: est haud dubie iunioris alicuius poetae, cuius nomen indagare non licet. — V. 1. *ἐνυαλίοιο* cod. Pal. et Meineke, cum *Ἐνυαλίοιο* legeretur, gladium interpretatus, sed est potius *hasta*, hinc v. 5 *δούρατα αἱματόεντα*, cf. etiam tabulam pictam in Mus. Borbon. VIII 6. — V. 2. *μάταν* Plan., *μάτην* cod. Pal. Deinde distinctionem *μάτην; ἔντεα σοὶ γὰρ* correxit Iacobs. — V. 3. *ἅ τε* (*ἅ τεκα τευνὰν*) . . . *τέρψις* cod. Pal., *αἷτε* . . . *τέρψεις* Plan. — V. 5. *πάρες* Meineke, *μέθες* Plan., *κάθες* cod. Pal., qui praeterea a pr. m. *τρωνιδι δίαι* exhibet. — V. 6. *ταῦτα*, Meineke *πότνα*. cod. Pal. *ταῦτα· δ*, sed *δ* erasum. — *εὐχαίταν* vulgo, cod. Pal. *εὔχεται ἄν*.

XXXIV.

PLATO.

De epigrammatis, quae vulgo Platoni tribuuntur, difficilis quaestio est: et C. Fr. Hermannus quidem Histor. Philos. Plat. I 100 omnia in suspicionem vocat (Wernikii commentat. de his epigramm. Thoruni 1834 uti non licuit). Praeter unum omnia in Anthologia servata sunt, ubi propter varias causas plurima turbata sunt, ac saepius in ipsa Anthologia fluctuat paradosis. Augetur difficultas, quod fuerunt alii eiusdem nominis viri. Philosophi epigrammata Meleager coronae suae inseruit, ut ipse in prooemio testatur v. 47: *Ναὶ μὴν καὶ χρύσειον ἀεὶ θεῖοιο Πλάτωνος Κλῶνα, τὸν ἐξ ἀρετῆς παντόθε λαμπόμενον.* Ac passim etiam in lemmate Plato dicitur *ὁ φιλόσοφος*, velut ep. 7. 14. (15), vel *μέγας* velut 18, vel denique oblique significatur velut 1. (2. 3). Sed praeterea semel comparet *Platonis comici* nomen, vid. IX 359: *Ποσειδίππου, οἱ δὲ Πλάτωνος τοῦ κωμικοῦ*, verum hoc epigramma, cuius auctor satis incertus (nam Planudes *Crateti* tribuit) a comico poeta prorsus alienum, qui nulla omnino videtur epigrammata scripsisse: fortasse *κωμικοῦ* a librario ex coniectura est additum, ut saepe haec lemmata sunt amplificata. Sed fuit etiam *Plato iunior* (*ὁ νεώτερος*), cuius epigrammata fortasse Philippus in ordinem recepit: huic dilucide tribuitur IX 13 (*ὅτι ὁ τυφλὸς τὸν χωλὸν ἐπ' ὤμων ἐβάσταζεν*), IX 748 *εἰς Διόνυσον γεγλυμμένον ἐν ἀμεθύστῳ* (etiam Iriarte p. 93 *Πλάτωνος τοῦ νεωτέρου*, s. poet. n. Schol. Eurip. Or. 583), IX 751: *εἰς Ἀπόλλωνα ἐν δακτυλίῳ* (cf. Iriart. ib. Cram. An. Par. IV 370, ubi ἁ *ψηφίς*). Fuit illi, quantum quidem ex tribus his poematiis licet colligere, summa ingenii mediocritas: quod iudicium ne cui iniquius videatur, adscribo haec epigrammata.

I.

Ἀνέρα τις λιπόγυιον ὑπὲρ νώτοιο λιπαυγής
ἦγε, πόδας χρήσας, ὄμματα χρησάμενος.
ἄμφω μὲν πηροὶ καὶ ἀλήμονες, ἀλλ' ὁ μὲν ὄψεις,
ὃς δὲ βάσεις· ἄλλου δ' ἄλλος ὑπηρεσίη.
τυφλὸς γὰρ χωλοῖο κατωμάδιον βάρος αἴρων
ἀτραπὸν ὀθνείοις ὄμμασιν ἀκροβάτει.
ἡ μία δ' ἀμφοτέροις ἤρκει φύσις· ἐν γὰρ ἑκάστῳ
τοὐλλιπὲς ἀλλήλοις εἰς ὅλον ἠράνισαν.

Tractavit autem hic chriam a multis decantatam, a quibus plurima mutuatus est.

II.

Ἁ λίθος ἐστ' ἀμέθυστος, ἐγὼ δ' ὁ πότας Διόνυσος·
ἢ νήφειν πείσει μ' ἢ μαθέτω μεθύειν.

III.

Α σφραγὶς ὑάκινθος, Ἀπόλλων δ' ἐστὶν ἐν αὐτῇ
καὶ Δάφνη· ποτέρου μᾶλλον ὁ Λητοΐδας;

Eiusdem Platonis iunioris fortasse est ep. ἀδέσποτον IX 759.

Εἷς λίθος, ἅρμ', ἐλατήρ, ἵπποι, ζυγόν, ἡνία, μάστιξ,

quod Plan. et cod. [illegible] p. 92 *Platoni* tribuunt. Huic versui simillimus est qui praecedit adespotos (758) *Εἷς λίθος, ἅρμ', ἐλατήρ, ἵπποι, ζυγόν, ἡνία, μάστιξ.* Uter utrum descripserit ambiguum.

Et antiqua certe ea epigrammata sunt, quae Diogenes quoque auctore Aristippo usus (qui scripsit *περὶ παλαιᾶς τρυφῆς*, recentioris Academiae assecla, ut mihi videtur, neque enim Luzacio assentior, qui hunc librum Cyrenaico mala fraude subiectum esse censet), Apuleius, Gellius ad philosophum referunt 1. 2. 3. 7. 8. 10. 14. 15. 17. 30. 31, ac praeterea in eundem numerum retulerim 9, quod cum proximo epigrammate (10) arcta necessitudine coniunctum, et fortasse 18, quoniam haec quoque duo epigrammata olim coniuncta fuisse apparet. Atque haec omnia puto etiam a Meleagro recepta esse; sed fuerunt haud dubie etiam alia Platonis epigrammata in Meleagri corona, certe 11. 12. 13, quae leguntur loco, qui ex illo florilegio descriptus videtur. Erunt, qui omnino hoc poesis genus summo philosopho indignum censeant, sed cavendum est, ne haec addubitandi libido antiquitatis monumentis plus detrimenti afferat, quam anilis aliorum superstitio. Dixi antiqua haec esse epigrammata, quae coronae suae Meleager inseruerit, sed nequaquam contendo omnia haec Platonem vel ludentem vel serio composuisse, immo insunt, quae omnino segreganda sint, velut 3: nam antiquum poetam bis idem argumentum tractavisse, ut tamquam rhetor ostenderet, quemadmodum apte variari posset, non est veri simile. Item dubia sunt ep. 9 et 10, quae Eretriensium memoriae dedicata sunt: neque enim cenotaphiis haec inscripta fuerunt, sed ad demonstrativi generis similitudinem prope accedunt: libere autem fatendum est, nos quae huc saeculo graecae poesis indoles fuerit parum compertum habere, ac verisimile est, eorum quae Alexandrini postea studiose celebraverunt primordia iam tum enituisse; itaque non mirum si quis mortui memoriam honorifico elogio decoravit, quod non fuit sepulcro insculptum, quemadmodum iam dudum ludibrii causa eiusmodi titulos condiderunt. Plato autem si Susa et Ecbatana visit, quod quidem satis incertum, potuit memor calamitatis, quae populares suos in extremas partes urbis terrarum avexit, quorum posteri etiam tunc

videntur suis institutis usi esse (vid. Herod. VI 119), haec poematia condere. Multo maior dubitatio est de tribus epigrammatis 11. 12. 13, quae iam plane demonstrativi generis speciem prae se ferunt: ep. 11 et 13 in eodem plane argumento versantur, ac si praeterea nihil magnopere offendit, tenendum est brevissima esse: amplius autem poematium 12 iam a dicendi genere illius saeculi recedit, id quod inprimis *ἐνδύσαιτο* arguit, de quo monuit Cobet Var. Lect. II 789. Ex duobus epigrammatis 17 et 18 fortasse alterumutrum a Platone compositum esse existimes, mihi neutrum videtur; nam acumen inest omnino indignum philosopho. Restant 30 et 31, utriusque epigrammatis incerta est paradosis in Anthologia, nec tamen huic rei multum tribuendum: sed ep. 30 haud dubie commenticium est, alterum autem vel dorica dialecto a reliquorum societate segregatur. Supersunt igitur sex tantum poematia 1. 2. 7. 8. 14. 15, quae in amatorio fere argumento versantur, quae si quis ob id ipsum philosopho abiudicanda censeat, equidem assensum sustineo. Quod si vel sic plurima abrogavimus, iam licet alia quaedam substituere, quae venustate et simplicitate inprimis commendantur, ep. 24. 25. 32. 29 et fortasse 6. Quod si in tribus, quae primo loco memoravi, similitudo quaedam cum bucolicis carminibus deprehenditur, nihil est causae, cur propterea Platoni abiudices: sane ep. 32 fluctuat testium auctoritas, quemadmodum etiam ep. 6 paradosis ambigua, sed antiquum certe est poemation.

Platoni voluit Schneidewin praeterea vindicare haud inelegans epigramma, quod in Anth. Plan. 11 *Ἑρμοκρέοντος* inscribitur:

Ἷζευ ὑπὸ σκιερὰν πλάτανον, ξένε, τάνδε παρέρπων,
ἇς ἁπαλῷ Ζέφυρος πνεύματι φύλλα δονεῖ,
ἔνθα με Νικαγόρας κλυτὸν εἵσατο Μαιάδος Ἑρμᾶν
ἀγροῦ καρποτόκου ῥύτορα καὶ κτεάνων.

sed cod. Par. exhibet *ἀπὸ ἀγάλματος Πανὸς ἑστῶτος ἐν νάπῃ Πλάτωνος*: itaque Schneidewin existimat Planudem ex his verbis, quae non intellexerit, *Hermocreontis* nomen (nonnullae edd. *Τιμοκρέοντος* exhibent) finxisse, quod prorsus incredibile. Apparet epigramma olim Panis statuae inscriptum fuisse, id quod etiam illud lemma indicat, quare auctor omnino latuisse videtur: quemadmodum etiam in primis foliis cod. Pal. hoc epigramma adespoton extat, ut puto. Qui sit factum, ut vel Platonis vel Hermocreontis nomen sit additum, nescimus.

Reliqua autem omnia non dubitamus, quin a Platone philosopho omnino aliena sint: huc referenda sunt omnia, quae in artis operibus et donariis describendis versantur, quae non solum propter id ipsum institutum, sed etiam plerumque propter orationis proprietatem non solum a Platone, sed omnino ab hoc saeculo prorsus abhorrent, velut 4. 5. 21. 22. 23. 26. 27. 28; ex his fortasse Platonis minoris sunt 21. 26. 28, Ammonii 23, reliquorum auctores incerti. Denique novicia haud dubie poematia sunt 16, quod fortasse *Antipatri* est, 19, quod item Platoni iuniori possis tribuere, et 20.

Platoni minori si recte tribui ep. 21, iam apparet vanam esse Benndorfii coniecturam, qui existimat esse Sardianum, philosophum Epicureum,

qui Ciceronis fuit aequalis, si quidem Polemonis regis tempore vel etiam postea scripsit: Polemonem autem alterum poesi operam dedisse credo: atque etiam si epigrammata ad priorem retuleris, aegre id cum Benndorfii ratione conciliari potest.

Ceterum de Platonis epigrammatis disputavit Schneidewin *Progymn. in Anthol. Graec.* Gott. 1855 passim, usus duobus codicibus Parisino et Florentino, qui partem horum epigrammatum exhibent.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ. 490

1.

Τὴν ψυχὴν, Ἀγάθωνα φιλῶν, ἐπὶ χείλεσιν ἔσχον·
ἦλθε γὰρ ἡ τλήμων ὡς διαβησομένη.

2.

Τῷ μήλῳ βάλλω σε· σὺ δ' εἰ μὲν ἑκοῦσα φιλεῖς με,
δεξαμένη τῆς σῆς παρθενίης μετάδος·
εἰ δ' ἄρ', ὃ μὴ γίγνοιτο, νοεῖς, τοῦτ' αὐτὸ λαβοῦσα
σκέψαι τὴν ὥρην ὡς ὀλιγοχρόνιος.

3.

Μῆλον ἐγώ· βάλλει με φιλῶν σέ τις· ἀλλ' ἐπίνευσον,
Ξανθίππη· κἀγὼ καὶ σὺ μαραινόμεθα.

4.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἡ πρὶν ἐραστῶν

Plato. 1. Anthol. Pal. V 78: *Πλάτωνος* (hoc m. pr., reliqua m. s.) *εἰς Ἀγάθωνα τὸν μαθητὴν αὐτοῦ.* Adde Gell. N. A. XIX 11. Macrob. Sat. II 2. Diog. Laert. III 32, qui v. 1 *εἶχον* exhibet, et v. 2 cod. Cant. *διαβλ.*, Cram. An. Par. IV 384, ubi *ἦλθε γὰρ ἡδὺς ἔρως ὡς διαβησομέναν*, log. *ἡ δυσέρως*. M. Schmidt *ἦ μιν ἀμευσομένη* scribendum censuit, idemque permire hoc epigramma Anacreonti tribuit, ut idem sit Agathon, qui memoratur Anacr. fr. 100.

2. Ib. V 79: *τοῦ αὐτοῦ* (hoc m. pr., reliqua m. s.) *εἰς ἑταίραν τινὰ δυσπιθῆ.* et Diog. L. III 32 ubi v. 2 cod. Cant. *εὐξαμένη*, Vind. *παρθενίας*, v. 3 idem *ὃ μοι γίνοιτο.* — V. 3. *νοεῖς*, Pal. a m. s. *μισεῖς*, sed videtur *νοεῖς* ante fuisse. Hecker *ἔχθεις*, Geel *ὄνοσαι*, M. Schmidt *ὀκνεῖς*, Hartung *ἀνανεύεις, αὐτὸ*.

3. Ib. V 80: *τοῦ αὐτοῦ.* et Diog. L. III 32 ubi malo iungitur cum priore ut in cod. Matrit. ap. Iriarte p. 104. Non est eiusdem poetae, qui prius poematium condidit, sed apparet hunc illius vestigia legisse: antiquum tamen epigramma videtur.

4. Ib. VI 1: *Πλάτωνος* (hoc m. pr., reliqua m. s.) *ἐπὶ κατόπτρῳ ἀνατεθέντι παρὰ Λαΐδος.* legitur etiam in cod. Paris. *Πλάτωνος.* Vertit Auson. Ep. 55. Affert v. 3 et 4 Olympiod. in Alcib. I p. 31 ubi *ἐθέλει* et *δύναται.* — V. 1. *πρὶν ἐρασταῖν* scripsi, quod etiam Schneidewin

ἑσμὸν ἐπὶ προθύροις Λαῒς ἔχουσα νέων,
τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσθαι
οὐκ ἐθέλω· οἵη δ' ἠν πάρος οὐ δύναμαι.

5.

Τὸν Νυμφῶν θεράποντα, φιλόμβριον, ὑγρὸν ἀοιδόν, 491
τὸν λιβάσιν κούφαις τερπόμενον βάτραχον
χαλκῷ μορφώσας τις ὁδοιπόρος εὖχος ἔθηκεν,
καύματος ἐχθροτάτην δίψαν ἀκεσσάμενος.
πλαζομένῳ γὰρ ἔδειξεν ὕδωρ, ευκαιρον ἀείσας
κοιλάδος ἐκ δροσερῆς ἀμφιβίῳ στόματι.
φωνὴν δ' ἡγήτειραν ὁδοιπόρος οὐκ ἀπολείπων
[εὗρε πόσιν γλυκερῶν ὧν ἐπόθει ναμάτων.]

6.

Ἄρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε καὶ φίλος ἀστοῖς,
Πίνδαρος, εὐφώνων Πιερίδων πρόπολος.

7.

Δάκρυα μὲν Ἑκάβῃ τε καὶ Ἰλιάδεσσι γυναιξὶν

suspicatus est, cum antea *νέα* pro *νέων* legendum esse coniecissem. *τῶν ἐραστῶν* Pal., *τῶν ἐρώτων* vulgo, *τὸν ἐρώντων* Stephan., *ποτ' ἐραστῶν* coniecit Cobet, comparans IX 102, 3. — V. 2. *ἑσμὸν ἐπὶ* scripsi, legebatur *ἑσμὸν ἐνὶ*, sed cf. IX 621, 5: *ἡ δὲ φέρουσα πόρους ἀπὸ σώματος ἑσμὸν ἐραστῶν ἕξει ἐπὶ προθύροις.* — Ceterum carmen hoc novicium, quod vel *τῇ Παφίῃ* v.3 arguit, neque tamen minoris Platonis esse credo.

5. Ib. VI 43: *εἰς βάτραχον χαλκοῦν ἀνατεθέντα ταῖς Νύμφαις παρὰ ὁδοιπόρου, Πλάτωνος.* In Planud. *ἀδέσποτον.* — V. 2. *λιβάσιν* Pal., *σταγόσιν* ed. Asc. — *κούφαις*, Hecker *κωφαῖς*. — V. 3. *μορφώσας*, Pal. *τυπώσας γρ. μορφώσας*, Plan. *στηλώσας*. Geel *τορνεύσας*, Hecker *χαλκοτυπησάμενος.* deinde Pal. *εὖχος ἔθηκε* a m. sec. in rasura. — V. 4. *ἀκεσσάμενος* Pal., *ἀκεσσάμενον* Pl. — V. 7. *ἀπολείπων*, Pal. *ἀπὸ λειπών.* — V. 8. *γλυκερῶν*, Pal. *γρ(γλυκερ)ήν.* — *ἐπόθει* Brunck, Pal. *ἐπόθη.* — *ναμάτων*, Brunck *λιβάδων*, quod multum praestat reliquorum coniecturis, velut Iacobs *ὧν ἐπόθει νασμῶν εὗρε πόσιν γλυκερήν*, Hecker *εὗρε πόσιν γλυκερῶν ὧν ἐπόθησ' ἀμαρῶν.* Hunc versum, qui deest in Plan., in Pal. est margini additus, librarii supplementum esse apparet, ac fortasse universum distichon ab interpolatore aliquo profectum est. Ceterum hoc quoque epigramma, quamvis non invenustum, quoniam in artis opere describendo versatur, recentioris est aetatis, sed auctor prorsus incertus.

6. Anth. VII 35: *εἰς τὸν αὐτὸν Λεωνίδου* (et sic Plan.), sed infra p. 289 ubi repetitur in cod. *Πλάτωνος.* Affert v. 1 Plut. de anim. procr. c. 33: *ὁ δὲ τῷ Πινδάρῳ ποιήσας τὸ ἐπικήδειον· ἄρμενος ἦν κτλ. εὐαρμοστίαν δῆλός ἐστι τὴν ἀρετὴν ἡγούμενος.* Leonidae non esse certum, a cuius ingenio simplex ac tenue genus plane alienum. — V. 1. *ἄρμενος* Plut. et Pal. altero loco, *ἤπιος* priore et Plan.

7. Ib. VII 99: *εἰς Δίωνα τὸν Συρακούσιον·* (haec a m. pr., reliqua a m. s.) *Πλάτωνος φιλοσόφου.* Diog. L. III 30, qui addit *τοῦτο καὶ ἐπιγεγράφθαι φασὶν ἐν Συρακούσαις ἐπὶ τῷ τάφῳ.* Extat etiam in cod. Matr. Iriarte p. 104 et in Vindob. n. 311. — V. 1. *μὲν*, Iacobs *μὴν*, Hartung *μέν θ' Ἑκάβῃ καὶ Ἰλ.*

Μοῖραι ἐπέκλωσαν δή ποτε γεινομέναις·
σοὶ δέ, Δίων, ῥέξαντι καλῶν ἐπινίκιον ἔργων
δαίμονες εὐρείας ἐλπίδας ἐξέχεαν·
κεῖσαι δ' εὐρυχόρῳ ἐν πατρίδι τίμιος ἀστοῖς,
ὦ ἐμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Δίων.

8.

Νῦν ὅτε μηδὲν Ἄλεξις, ὅσον μόνον εἶφ', ὅτι καλός
ὦπται καὶ πάντη πᾶσι περιβλέπεται. 492
θυμέ, τί μηνύεις κυσὶν ὀστέον; εἶτ' ἀνιήσει
ὕστερον· οὐχ οὕτω Φαῖδρον ἀπωλέσαμεν;

9.

Οἵδε ποτ' Αἰγαίοιο βαρύβρομον οἶδμα λιπόντες
Ἐκβατάνων πεδίῳ κείμεθ' ἐνὶ μεσάτῳ.
χαῖρε κλυτή ποτε πατρὶς Ἐρέτρια, χαίρετ' Ἀθῆναι,
γείτονες Εὐβοίης, χαῖρε θάλασσα φίλη.

10.

Εὐβοίης γένος ἐσμὲν Ἐρετρικόν, ἄγχι δὲ Σούσων
κείμεθα· φεῦ, γαίης ὅσσον ἀφ' ἡμετέρης.

V. 2. *δή ποτε* Diog., *δὴ τότε* Pal. et Suid. v. *γειναμέναις*, sic enim ille et cod. Vind. pro *γεινομέναις* (sed A *γεινομένοις*, ib. codd. *ἐπεκλώσαντο*). — V. 5—6 Apulei. de Magia c. 10 una cum interpr. latina, sed cod. Flor. tantum v. 6 exhibet. Ap. Diog. cod. Mon. *εὐρυχώρῳ* et *ἀστός*.

8. Ib. VII 100: *εἰς Ἄλεξιν καὶ Φαῖδρον. Πλάτωνος.* quibus addit m. s. *οὗτοι εἰσὶν οἱ βεβηλοῦντες τὸν πλάτωνος βίον.* Diog. L. III 31 et Apul. de Mag. c. 10 cum interpr. lat., ubi variae corruptelae in libris et cdd. leguntur. — V. 1. *εἶφ'* Iacobs, legebatur *εἴφ'*, Pal. pr. *εἰφ'*. — V. 2. *ὦπται*, cod. Flor. Apul. *ωΠΑΙ*, Stephanus *ὦ παῖ*. — *πάντη*, v. *πάντῃ*. — *πᾶσι περιβλέπεται* Anth. et cod. Flor. Apul., *πᾶς τις ἐπιστρέφεται* Diog. et Apul. vulgo. — V. 3. *ἀνιήσει* Stephan. et Brunck atque ita cod. Flor., v. *ἀνιήσεις*.

9. Ib. VII 256: a m. sec. *Πλάτωνος εἰς τοὺς Ἐρετριεῖς τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις κειμένους.* deinde erasa sunt haec verba prioris manus *εἰς τοὺς ἀρετριεῖς καὶ αχ˜ τοὺς ἐν ἐκβαταν˜ τελευτ.*, in horum locum substituit m. s. *ἄδηλον εἰς τοὺς ἀθη ἢ προμάχους.* om. poetae nom. Philostr. vit. Apoll. I 24. — V. 1. *βαθύβρομον*, Phil. *βαθύρροον*. — V. 2. *κείμεθ' ἐνὶ* Phil. Plan., *κείμεθα ἐν* Pal., Iacobs *κείμεθα μεσσατίῳ*.

10. Anth. VII 259: *Πλάτωνος* (hoc m. sec., reliqua m. pr) *εἰς τοὺς Εὐβοεῖς τοὺς ἐν Σούσοις τελευτήσαντας.* Plan. *ἄδηλον.* Diog. L. III 33: *φασὶ δὲ καὶ τὸ εἰς τοὺς Ἐρετριέας τοὺς σαγηνευθέντας αὐτοῦ εἶναι· Εὐβοίης κτλ.* Cram. An. Ox. IV 154, 10 et Suidas v. *Ἱππίας*. — V. 1. *Εὐβοίης*, Cram. Suidas *Εὐ βοέων*. — *ἐσμέν*, Diog. *ἦμεν*. — V. 2. *γαίης*, Cram. *αἴης* vel *αἶον*. — *ὅσσον*, Diog. *τόσσον*, Cram. *τόσον*.

11.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμ' · ὁ δ' ἐναντίον ἐστὶ γεωργοῦ·
ὡς ἁλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεστ' Ἀΐδης.

12.

Ναυηγόν με δέδορκας· ὃν ἡ κτείνασα θάλασσα
γυμνῶσαι πυμάτου φάρεος ᾐδέσατο,
ἄνθρωπος παλάμῃσιν ἀταρβήτοις μ' ἀπέδυσεν,
τόσσον ἄγος τόσσου κέρδεος ἀράμενος·
κεῖνο καὶ ἐνδύσαιτο καὶ εἰς Ἀΐδαο φέροιτο,
καί μιν ἴδοι Μίνως τοὐμὸν ἔχοντα ῥάκος.

13.

Πλωτῆρες σῴζοισθε καὶ εἰν ἁλὶ καὶ κατὰ γαῖαν· 493
ἴστε δὲ ναυηγοῦ σῆμα παρερχόμενοι.

14.

Ἀστέρας εἰσαθρεῖς ἀστὴρ ἐμός· εἴθε γενοίμην
οὐρανός, ὡς πολλοῖς ὄμμασιν εἰς σὲ βλέπω.

11. Ib. VII 265: m. s. *Πλάτωνος·* m. pr. *εἰς ἕτερον ναυηγόν.* — V. 1. *εἰμ' · ὁ δ' ἐναντίον* Iacobs, legebatur *εἰμί· ὁ δ' ἀντίον.* — V. 2. *ὕπεστ'*, Pal. corr. *ὑπ' ἐστ'.*

12. Ib. VII 268: m. pr. *Εἰς ναυηγόν, ὃν εὑρών τις ἐξέδυσεν τῶν ἱματίων.* m. s. *Πλάτωνος.* cod. Par. *Πλάτωνος.* — V. 1. *ἡ κτείνασα* Plan. Par., *οἰκτείρασα* Pal. — *θάλασσα, θάλαττα* Plan. — V. 3. *ἀταρβήτοις,* cod. Par. *ἀταρβήταις.* Deinde *μ'* fort. delendum. — V. 4. *τόσσου,* cod. Par. *τόσσον,* Scaliger *τοσίχου.* — V. 5. *κεῖνο καὶ* Schneidewin, *κεῖνό κεν* Pal. cod. Par., *κεῖνο μὲν* codd. Plan. ap. Br. — *εἰς,* quod iam antea conieci, praebuit cod. Par., legebatur *εἰν,* Cobet coniecit *καὶ εἰν Ἀΐδαο φοροίη.* — V. 6. *ῥάκος,* Pal. in m. *γρ. φάρος* et sic Plan. et cod. Par.

13. Ib. VII 269: m. s. *τοῦ αὐτοῦ Πλάτωνος·* m. pr. *εἰς ἕτερον ναυηγόν,* cod. Par. *ἐπιτύμβιον εἰς ναυηγόν.* — V. 2. *σῆμα,* cod. Par. *σῶμα.* — *παρερχόμενοι,* Pal. *παρ' ἐρχόμενοι.*

14. Ib. VII 669: *Πλάτωνος φιλοσόφου,* sed cod. Pal. m. pr. *εἰς Ἀστέρα τὸν μαθητὴν·* m. s. *Πλάτωνος τοῦ φιλοσόφου·* m. pr. *τοῦ αὐτοῦ Πλάτωνος.* Adde Apulei. de Mag. c. 10 (om. cod. Flor.) ubi iungitur cum ep. 15 (et sic cod. Iriart. p. 103, ubi sine poetae nom. legitur, et Plan.) item cod. Vind. n. 311 et Diog. L. III 29: *Ἀρίστιππος δ' ἐν τῷ τετάρτῳ περὶ παλαιᾶς τρυφῆς φησιν αὐτὸν Ἀστέρος μειρακίου τινὸς ἀστρολογεῖν συνασκουμένου ἐρασθῆναι, ἀλλὰ καὶ Δίωνος τοῦ προειρημένου. ἔνιοι καὶ Φαίδρου φασί· δηλοῦν δὲ τὸν ἔρωτα αὐτοῦ τάδε τὰ ἐπιγράμματα, ἃ καὶ πρὸς αὐτοῦ γενέσθαι εἰς αὐτούς· Ἀστέρας κτλ.* Apostol. IV 12 a. — V. 1. *εἰσαθρεῖς.* cod. Vind. n. 311, in quo hoc ep. legitur, *ἐσαθρεῖς,* Plan. et

15.

Ἀστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν Ἑῷος,
νῦν δὲ θανὼν λάμπεις Ἕσπερος ἐν φθιμένοις.

16.

Εἰνοδίην καρύην με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
παισὶ λιθοβλήτου παίγνιον εὐστοχίης·
πάντας δ' ἀκρεμόνας τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους
κέκλασμαι, πυκιναῖς χέρμασι βαλλομένη·
δένδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον· ἡ γὰρ ἔγωγε
δυσδαίμων ἐς ἐμὴν ὕβριν ἐκαρποφόρουν.

17.

Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἔλιπεν βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσόν
ὃν λίπεν οὐχ εὑρὼν ἧψεν ὃν εὗρε βρόχον.

18.

Χρυσὸν ἀνὴρ ὁ μὲν εὗρεν, ὁ δ' ὤλεσεν· ὧν ὁ μὲν εὑρών 494
ῥῖψεν, ὁ δ' οὐχ εὑρὼν λυγρὸν ἔδησε βρόχον.

vett. edd. Apul. *εἰσάθρει*, Pal. *εἰσάθρεῖ*[ς]. — V. 2. *βλέπω*. Fort. *βλέποιν*, itaque Nauck.

15. Ib. VII 670: m. s. *τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτόν·* m. pr. *Ἀστέρα τὸν·* m. s. *μαθητήν*. Cf. Apulei. Diog. Apostol. supra ep. 14. (ap. Diog. Cod. Mon. v. 1 *ἐν ζ. ἑῷος* et sic etiam Pal. corr. et Cod. Vind. 311).

16. Ib. IX 3: *Ἀντιπάτρου, οἱ δὲ Πλάτωνος* (haec m. pr., reliqua addidit m. s.) *εἰς καρύην πεφυτευμένην ἐν ὁδῷ*. — V. 3 et init. 4 affert Schol. Theocr. VII 138 s. poet. n. — *εὐθαλέας*, Hecker *εὐθηλέας*, malim *εὐθαλλέας*, cf. Anth. P. IX 247, ac geminum plane est *ἀθαλλής*. — V. 5. *ἡ γὰρ* Plan., *εἰ γὰρ* P. — V. 6. *ἐς ἐμὴν* P, *ἐπ' ἐμὴν* vulgo.

17. 18. Diog. Laert. III 33 ep. 17 *Platoni* tribuit (Iriarte p. 104 s. poet. n.), at in Anthol. IX 44 idem hoc epigramma legitur inscriptum *Στατυλλίου Φλάκκου* (ita etiam Planud.) et ib. 45 sequitur ep. 18: *Πλάτωνος τοῦ μεγάλου*, quod Plan. *Antipatro* tribuit. Ita Iacobsius edidit, sed corrector codicis (secundum Paulsenum) *Statyllii Flacci* nomen delevit et *Πλάτωνος τοῦ μεγάλου* substituit, contra alterum epigramma, quod in codice lemmate caret, *Statyllio* tribuit. Secundum Holderum pr. m. adscripsit in marg. sinist. *στατυλλίου τοῦ* (hoc deletum) *φλάκκου*, tum sec. m. addit *ὅτι ὁ τὸν χρυσὸν κτλ.* sed in marg. sup. m. sec. scripsit *πλάτωνος τοῦ μεγάλου*, tum eadem manus repetit v. 1 ep. 17. In marg. inf. m. sec. *στατυλλίου φλάκκου*, tum m. pr. *τοῦτο εἰς ἄνθρωπον διὰ πενίαν μέλλοντα κτλ.* Similiter variant alia apographa, nam cod. Par. (Schneidew.) prius tantum ep. (17) exhibet *Πλάτωνος* inscriptum, rursus alterum ep. 18 etiam in Stobaeo Schowii 280 legitur: *Πλάτωνος* (sed adhaeret ep. aliud, quod in Anth. Pal. XI 170 *Nicarcho* tribuitur) ubi deest *Ἀντιπάτρου*. Schneidewin contendit prius Platoni, alterum Statyllio tribuendum esse, correctoris cod. Pal. fidem secutus: verum haec satis incerta, quoniam omnino ille locus Anthol. Pal. valde turbatus; nam in codice quatuor subsequuntur epigrammata adespota 46. 47. 48. 49, ex quibus primum idem ille corrector *ἀντιπάτρου*

19.

Αἰὼν πάντα φέρει· δολιχὸς χρόνος οἶδεν ἀμείβειν
οὔνομα καὶ μορφὴν καὶ φύσιν ἠδὲ τύχην.

20.

Ἐννέα τὰς Μούσας φασίν τινες· ὡς ὀλιγώρως·
ἠνίδε καὶ Σαπφὼ Λεσβόθεν ἡ δεκάτη.

21.

Εἰκόνα πέντε βοῶν μικρὰ λίθος εἶχεν ἴασπις,
ὡς ἤδη πάσας ἔμπνοα βοσκομένας·
καὶ τάχα κἂν ἀπέφευγε τὰ βοίδια· νῦν δὲ κρατεῖται
τῇ χρυσῇ μάνδρῃ τὸ βραχὺ βουκόλιον.

22.

Τὸν Βρομίου Σάτυρον τεχνήσατο δαιδαλέη χείρ,

μακεδόνος inscripsit (Plannd. *Καλλινίου*), cuins Antipatri nomen modo vidimus etiam cidem epigrammati, quod Statyllio vindicat Schneidewin, adhaerescere. Statyllii autem esse minime credo, quoniam vidontur baec epigrammata iam in Meleagri corona continuo se oxcepisse, quemadmodum etiam Ausonius utrumque distichon latinis versibus expressit ep. 21 et 22. — Ep. 17. 1. *εὐρῶν* om. Pal., sed corrector *ἐυρ'*, idem in margine *εὐρῶν*. — Ep. 18, 2. *ῥῖψεν*, Pal. *ῥίψεν*.

19. Anthol. IX 51: a m. sec. *Πλάτωνος*. repetit cod. Pal. infra, ubi v. 2 recte *ἠδὲ*, hic *ἤδε*. Par. *Πλάτωνος εἰς τὸν βίον*, ibi v. 2. *τέχνην* legitur. Epigrama omnio lepore destitutum quin Platoni iuniori tribuatur, non intercedam: ac firmatur haec suspicio, quod in cod. Pal. infra repetitur una cum epigrammate IX 748 qnod *Πλάτωνος νεωτέρου* inscribitur.

20. Ib. IX 506: *Πλάτωνος εἰς τὰς Μούσας*. Cod. Vind. 311 v. 2 *ἐνίδε*. Qnicumque primus Sapphonem novem Musis adnumeravit, ingenii laude non est fraudandus, sed postea multi tralaticium hoc acnmen usurpavernnt. Hoc qnidem novicium esse poematium argunnt verba *τινές* et *καί*, quae satis otiosa sunt. Sed vel sic snperat Platonis minoris mediocritatem, nisi forte is aliunde descripsit.

21. Ib. IX 747: *Πλάτωνος ἐπὶ ε̄ βοῶν ἄλλως*. — V. 3. *ἀπέφευγε* Plan., *ἀπέφυγε* Pal. Huic epigrammati simillimum est quod praecedit 746 *Πολέμωνος βασιλέως εἰς δακτύλιον·*

Ἑπτὰ βοῶν σφραγῖδα βραχὺς λίθος εἶχεν ἴασπις,
ὡς μίαν, ὡς πάσας ἔμπνοα δερκομένας·
καὶ τάχα κἂν ἀπέθρεξε τὰ βοίδια· νῦν δὲ κέκλειται
τῇ χρυσῇ μάνδρῃ τὸ βραχὺ βουκόλιον

nbi v. 3. *ἀπέθρεξε* scripsi, in codice est *ἀπέρεψε*. Uter ntrum imitatus sit, mihi non videtur dubium esse. Grammaticus ut potuit regiam infantiam mundare instituit. Est antem Platonis minoris, nam quod subsequens epigramma *Πλάτωνος νεωτέρου* (748), boc autem simpliciter inscriptnm est *Πλάτωνος*, multo magis firmat quam evertit banc suspicionem.

22. Ib. IX 826: *ἄλλο· εἰς Σάτυρον κρήνῃ ἐφεστῶτα καὶ Ἔρωτα καθεύδοντα.* ita etiam cod. Par. *Platoni* adespoton hoc epigramma tribuit Planudes: neque tamen iuniori Platoni tribuerim, cuius mediocritatem longe superat. — V. 1. *τεχνήσατο*, Plan. *τεχνάσατο* et deinde *δαιδαλέα*,

μούνῃ θεσπεσίως πνεῦμα βαλοῦσα λίθῳ·
εἰμὶ δὲ ταῖς Νύμφαισιν ὁμέψιος· ἀντὶ δὲ τοῦ πρὶν
πορφυρέου μέθυος λαρὸν ὕδωρ προχέω.
εὔκηλον δ' ἴθυνε φέρων πόδα, μὴ τάχα κοῦρον
κινήσῃς ἁπαλῷ κώματι θελγόμενον.

23.

Εἰμὶ μὲν εὐκεράοιο φίλος θεράπων Διονύσου,
λείβω δ' ἀργυρέων ὕδατα Ναϊάδων·
θέλγω δ' ἠρεμέοντα νέον περὶ κώματι παῖδα.
. . . .

24.

Σιγάτω λάσιον Δρυάδων λέπας οἵ τ' ἀπὸ πέτρας
κρουνοὶ καὶ βληχὴ πουλυμιγὴς τοκάδων,
αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίζεται εὐκελάδῳ Πάν,
ὑγρὸν ἱεὶς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων·
αἱ δὲ πέριξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο
Ὑδριάδες νύμφαι, νύμφαι Ἁμαδρυάδες.

Benndorf *με τεχνήσατο.* — V. 2. *μούνῃ*, Brunck *κωφῷ*, Benndorf *μούνῃ*, ex nno saxo utrumque, ut videtur, signum factum esse ratus, mihi poeta *θεσπεσίως μόνον οὐ* scripsisse videtur. — V. 3. *Νύμφαισιν* Plan., *νύμφαις* cod. P et Paris. — *ὁμέψιος* cod. P et Paris., *ὁμέστιος* Plan., Schneidewin *Νύμφαις συνομέψιος.* — V. 4. cod. Par. *προχέων* et v. 6 *καύματι.*

23. Ib. IX 827. *Ἀμμωνίου εἰς τοὺς αὐτούς.* (*ἀμμ*^{ω} *εἰς*^{τ} *αυ*^{τ} cod. P, i. e. *τὸ αὐτὸ*, ut cod. Par.) *Platoni* tribuit Planudes. Carmen satis exile alins atque praecedens est poetae, ac fortasse Ammonii nomen germanum est. Post v. 3 intercidit nnus versus vel etiam complures, ut fieri solet in libro novissimo. Hand dubie hic qnoque cavebatur, ne quis pnerum obsopitnm somno excitaret.

24. Ib. IX 823: *Πλάτωνος εἰς τὸν Πᾶνα.* similiter cod. Paris. — V. 2. *βληχὴ* P cod. Par., *βληχὰ* Plan. — V. 3. *ἐπεὶ* Plan., *ἐπὶ* Pal. cod. Par., — *μελίζεται* cod. Par., *μελίσδεται* Pal. Plan. — V. 4. *ὑγρὸν*, Ruhnken *γυρὸν*, Heinrich *κυρτὸν.* — V. 5. *ἐστήσαντο* hnic loco non convenit, exspectaveram *ἀρτύνονται* vel tale qnid. — V. 6. *Ἁμαδρυάδας* ex antiqnioribus poetis qui usnrpaverit, novi neminem. Legebatur olim in Myrus epigr. Anth. VI 189, sed ibi Unger verissime *Νύμφαι Ἀνιγριάδες ποταμοῦ κόραι* restituit. Pherenicus epicns poeta, qui adhibnit et explanavit hoc nomen (Athen. III 78), cuius saeculi fnerit, ignoro, nisi quod ex illo ipso loco colligo ante Tryphonis grammatici aetatem vixisse, nam ex Tryphone hacc descripsit Athenaeus. Poematium vennstissimum in memoriam revocat fabularem historiam, quam de infante Platone refert Olympiodorns in vita Plat. 382: *καὶ γεννηθέντα τὸν Πλάτωνα λαβόντες οἱ γονεῖς βρέφος ὄντα τεθείκασιν ἐν τῷ Ὑμηττῷ, βουλόμενοι ὑπὲρ αὐτοῦ τοῖς ἐκεῖ θεοῖς Πανὶ καὶ Νύμφαις καὶ Ἀπόλλωνι Νομίῳ θῦσαι, καὶ κειμένου αὐτοῦ μέλιτται προσελθοῦσαι πεπληρώκασιν αὐτοῦ τὸ στόμα κηρίων μέλιτος.* eadem vita anon. p. 390. Aelian. breviter

25.

Ὑψίκομον παρὰ τάνδε καθίζεο φωνήεσσαν
φρίσσουσαν πυκνοῖς κῶνον ὑπὸ ζεφύροις,
καί σοι καχλάζουσιν ἐμοῖς παρὰ νάμασι σύριγξ
θελγομένων στάξει κῶμα κατὰ βλεφάρων.

26.

Ἡ Παφίη Κυθέρεια δι' οἴδματος ἐς Κνίδον ἦλθεν,
βουλομένη κατιδεῖν εἰκόνα τὴν ἰδίην·
πάντῃ δ' ἀθρήσασα περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ
φθέγξατο· ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης;
Πραξιτέλης οὐκ εἶδεν ἃ μὴ θέμις, ἀλλ' ὁ σίδηρος
ἔξεσ', Ἄρης οἵαν ἤθελε τὴν Παφίην.

perstringit Var. Hist. X 21 et XII 45, adde Cic. de div. I 36 et Val. Max. I 6, 3. Ac verisimile est Platonem Nymphaeum in monte Hymetto, quod etiam nunc integrum est servatum (vide Rossii Koenigsreisen II 73 seq.) loci amoenitate delenitum frequenter visisse, quemadmodum in Phaedro Nympharum numen ac vim identidem collaudat. Ceterum miraculum, quod ipsi Platoni contigisse infanti ferebatur, infra in ep. 32 de Amore narratur.

25. Anth. Plan. 13: *Πλάτωνος*. legitur etiam Cramer An. Par. IV 373 et in cod. Paris. (ap. Schneidew.) ubi inscriptum *Πλάτωνος εἰς αὐτό* (praecedit epigramma, quod est Plan. 12) item in cod. Flor. et Iriarte 103 (ubi v. 4 deest). Hoc quoque poematium venustate commendabile. — V. 2. *πυκνοῖς*, Brunck *πυκινοῖς*. — *κῶνον* Scaliger, v. *κῶμον*. — V. 4. *θελγομένων* An. Par. et Brunck, v. *θελγομένῳ*. — *στάξει* scripsi, quod etiam Emperius coni., vulgo *ἄξει*, An. Par. *ἄξει*, cod. Par. *ἴξει* vel *ἕξει*, Flor. *ἕξει*.

26. Ib. 160: *Πλάτωνος*. Legitur etiam in primis paginis cod. Pal. (*Πλάτωνος εἰς τὸ αὐτό*) in cod. Vind. 311 et ap Iri. 105. — V. 2. *ἰδίην*, cod. Vind. *ἰδίαν*. — V. 3. *πάντῃ*, v. *πάντη*. — V. 5. *εἶδεν*, cod. Vind. *ἴδεν*. — *σίδηρος*, cod. P. *σίδαρος*. — V. 6. *ἔξεσ', Ἄρης οἵαν* Stephanus, v. *ἔξεσεν οἵαν Ἄρης*, Iacobs *οἷά γ' Ἄρης*, Passow et Meineke *οἷ' ἂν Ἄρης*. Ultimum distichon Iacobs in Delectu tacitus seclusit, additamentum alienum ratus, ut videtur, et assensus est Benndorf. At haec ipse poeta adiecit, ut Deae miranti et indignanti responderet; inest sane frigidum acumen, atque ob id ipsum alius poeta, cuius est epigramma 27, emendare studuit: sed id ipsum argumento est, germanum esse distichon. Nec dissimile est epigramma adespoton Anth. Plan. 159:

Τίς λίθον ἐψύχωσε; τίς ἐν χθονὶ Κύπριν ἐσεῖδεν;
ἵμερον ἐν πέτρῃ τίς τόσον εἰργάσατο;
Πραξιτέλους χειρῶν ὅδε που πόνος, ἢ τάχ' Ὄλυμπος
χηρεύει, Παφίης ἐς Κνίδον ἐρχομένης.

Ingeniosus aliquis iecit quod Plinius dicit XXXVI 19, Cnidiam Venerem a Praxitele *dea favente ipsa* factam esse, hinc plurimi poetae certatim id variaverunt, ut docent epigrammata Anth. Plan. 159 seq. Ceterum et ipsum argumentum et sermo satis arguunt tam hoc epigramma, quam sequens novicia esse: neque tamen eiusdem sunt poetae: poterat sane aliquis bis vel etiam saepius in hoc argumento versari, quemadmodum Lucianus et Euenus fecerunt, sed hic manifestum est, alterum alteri aemulatum esse. Fortasse prius epigramma Platonis iunioris est, cuius nomini deinde etiam alterum adhaesit.

27.

Ἁ Κύπρις τὰν Κύπριν ἐνὶ Κνίδῳ εἶπεν ἰδοῦσα·
φεῦ, φεῦ ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης;
οὔτε σε Πραξιτέλης τεχνάσατο, οὔθ' ὁ σίδαρος·
ἀλλ' οὕτως ἕστης, ὥς ποτε κρινομένη.

28.

Τὸν Σάτυρον Διόδωρος ἐκοίμισεν, οὐκ ἐτόρευσεν·
ἢν νύξῃς, ἐγερεῖς· ἄργυρος ὕπνον ἔχει.

29.

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται
ζητοῦσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

27. Anthol. Plan. 161: *τοῦ αὐτοῦ.* (*Πλάτωνος*) *Οὔτε σε Πραξιτέλης κτλ.* et 162 *Ἄδηλον· Ἁ Κύπρις κτλ.* Ordinem inverti et in unum coniunxi, quae arctissime cohaerent: est enim epigramma ad corrigendum ep. 26 compositum. Et firmat cod. Iri. p. 105, ubi primum sine titulo *Ἁ Κύπρις* . . . deinde *τοῦ αὐτοῦ* (*Πλάτωνος*) *Οὔτε σε Πραξ.* — V. 2. *γυμνὴν*, fort. *γυμνάν*, similiterque v. 4. *ἕστας* et *κρινομένα.* — V. 3 et 4 etiam in primis paginis cod. Pal. (*τοῦ αὐτοῦ* inscriptum.), Cram. An. IV 367 (ubi v. 4 *ἕστης, ὡς πάλαι*) et cod. Vind. 311 (ubi *τεχνάσατ' οὔτε σιδηρός*). Haec scripsi in editione II: nihil igitur dicit Benndorf, cum scripsit, me fugisse hoc epigramma nihil nisi prioris esse imitationem; idem dicit me omnia miscere, quippe qui haec duo disticha in unum coniunxerim, itaque rursus dirimenda censet. Potest sane prius distichon *Ἁ Κύπρις κτλ.* integrum poema videri; non plane dissimile est Eueni poematium Anth. Plan. 165, quamquam id ipsum adeo displicuit Benndorfio, ut cum proximo epigrammate (166) conglutinandum esse censuerit; at hic poeta si nihil aliud, quam duos hos versus proposuisset, impudentissime prioris opes sibi vindicasse censendus foret: debebat aliquid de suo addere: itaque ut emendaret alterius poema, subiecit v. 3 et 4. Hi autem versus ita sunt comparati, ut nullo pacto pro integro epigrammate haberi possint: nam ne id quidem planum, de Venere esse sermonem, poterant hi versus etiam de Iunone vel Minerva dici, periitque omnis lepor, nisi v. 1 et 2 praecesserint, ut plane appareat hunc poetam prius epigramma imitatum esse, ut corrigeret.

28. Anthol. Plan. 248: *Πλάτωνος.* Quemadmodum Diodorus artifex tantum Stratonici caelatoris opus aemulatus esse videtur, ita verisimile est, huius epigrammatis auctorem imitatum esse carmen antiquius, quo Stratonici Satyrus dormiens eximia laude ornabatur, vide Plin. XXXIII 156: „Post hos celebratus est Calamis, Antipater, quique Satyrum in phiala gravatum somno conlocavisse verius quam caelasse dictus est, Stratonicus, mox Cyzicenus Tauriscus". ita enim multo verius exhibent veteres editiones, quam nuper adornatae: nomen gentilicium praecedit, ut XXXIV 50. Stratonicus autem Pergami Attalo vel Eumene I regnantibus vixit. Est igitur novicium epigramma, neque dubito iuniori Platoni tribuere. — V. 2 Nauck tentavit *ἢν γρύξῃς, ἐγερεῖς· ἄγρυπνον ὕπνον ἔχει*, Benndorf *ἐγερεῖς ὀργίλον· ὕπνον ἔχει.* Sed frigidum hunc poetam corrigere non decet, nisi quod *ἄργυρος* scribendum videtur.

29. Thomas Mag. vit. Aristophan. p. 160 West. Olympiod. vit. Platonis p. 384: *καὶ ἐπίγραμμα δὲ τοιοῦτον εἰς Ἀριστοφάνην αὐτὸς πεποίηκεν*, ubi libri v. 2 *ζηλοῦσαι*, et vit. Plat. II ib. 391 ubi legitur: *ὅπερ*

30.

Ἀρχεάνασσαν ἔχω τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἑταίρην, 496
ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων πικρὸς ἔπεστιν ἔρως·
ἆ δειλοὶ νεότητος ἀπαντήσαντες ἐκείνης
πρωτοπλόου, δι' ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.

31.

Ἁ Κύπρις Μούσαισι· κοράσια, τὰν Ἀφροδίταν
τιμᾶτ' ἢ τὸν Ἔρωτ' ὔμμιν ἐφοπλίσομαι.
χαἰ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν· Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα·
ἡμῖν δ' οὐ πέτεται τοῦτο τὸ παιδάριον.

Ε Π Ι.

32.

Ἄλσος δ' ὡς ἱκόμεσθα βαθύσκιον, εὕρομεν ἔνδον
πορφυρέοις μήλοισιν ἐοικότα παῖδα Κυθήρης·

ἤθελον εὑρεῖν, Διζόμεναι ψυχὴν κτλ. Cf. Iriarte 98. Dignum praeconium non minus eo qui laudatur quam qui edixit.

30. Athen. XIII p. 589 C: ὁ δὲ καλὸς ἡμῶν Πλάτων οὐκ Ἀρχεάνασσαν τὴν Κολοφωνίαν ἑταίραν ἠγάπα, ὡς καὶ ᾄδειν εἰς αὐτὴν τάδε· Ἀρχεάνασσαν κτλ. Adde Diog. Laert. III 31. At in Anthol. VII 217 a m. sec. *Asclepiadi* tribuitur. Cf. Iriarte 104. Epigramma haudquaquam amorem ac propensum animum prodit, neque inde fama est orta, Platonem Archeanassae consuetudine usum esse, sed fictum a maligno homine, fortasse peripatetico philosopho, ad commenticiam illam famam stabiliendam. — V. 1. Ἀρχεάνασσαν Anth., ceteri Ἀρχαιάνασσαν. — τὴν, cod. Pal. τὰν. — ἑταίρην, Anth. P. ἑταίρ^{η}αν, cod. Mon. Diog. Pal. pr. ἑταῖραν. — V. 2. ἧς, ἇς Anth. et Suid. c odd. 4 v. ῥυτίς. — καὶ ἐπὶ ῥυτίδων, ap. Ath. AB καὶ ἀπορρυτίδων, P καὶ ἀπὸ ῥυτίδων, C κἀπὶ ῥυτίδων. — πικρὸς ἔπεστιν ἔρως Athen., quamquam δριμὺς paulo aptius, Diog. ἕζετο δριμὺς ἔρως, Anth. Suid. ὁ γλυκὺς ἕζετ' ἔρως. — V. 3. ἆ, ap. Diog. cod. Cant. Vind. εὖ. — Anth. cod. P. post v. 2 epigr. 218, v. 3. 4 inscrit, tum longe aliter h. v. exhibet: ἃς νέον ἥβης ἄνθος ἀπὸ δρέψαντες ἐρασταί, πρωτοβόλου δισσας (m. sec. δι' ὅσης) ἤλ. πυρκ. sed iuxta in marg. πρωτοπλόου διόσης ἤλ. πυρκ., ac praeterea m. sec. in superiore marg. v. 3 et 4 repetit quemadmodum apud Diog. leguntur. — V. 4. πρωτοπλόου Diog. et cod Pal. m. sec. in m. Anthol., ubi vulgo πρωτοβόλου, Ath. πρωτοπόρου. — ἤλθετε, ap. Ath. PVL ἥκετε, om. B.

31. Diog. Laert. III 33 *Platoni* tribuit. At in Anth. IX 39 m. sec. Μουσικίου, sed Plan. Μουσικίου οἱ δὲ Πλάτωνος. Iriart. 104 Μουνικίου, οἱ δὲ Πλάτωνος. — V. 1. Μούσαισι, Brunck Μοίσαισι et similiter v. 3 Μοῖσαι. — V. 2. Ἔρωτ', cod. Pal. ἔρων, Plan. ἔρον. — ὔμμιν, cod. Pal. υμμιν, Plan. ὔμμι., Cod. Vind. 311 ὑμῖν ἐφ' ὁπλήσομαι. — V. 3. χαἰ, cod. Pal. χ' ἁ, Diog. αἱ. — Κύπριν, cod. Pal. Κυπρι — V. 4. ἡμῖν δ', Diog. om. δ', Brunck ἀμῖν. — πέτεται cod. Monac. (Diog.), vulgo πέταται. Videtur scribendum ἄμμε δ' ἔπ' (vel ἄμμ' ἔπι δ') οὐ πέτεται.

32. Anthol. Plan. 210: Πλάτωνος. In cod. Pal. in primis parginis s. poet. n. Additur: εὑρέθη δὲ ὑπὸ ὑδάτων, Brunck ὁ δ' ἐπὶ τῶν coniecit,

οὐδ' ἔχεν ἰοδόκον φαρέτρην, οὐ καμπύλα τόξα·
ἀλλὰ τὰ μὲν δένδρεσσιν ὑπ' εὐπετάλοισι κρέμαντο·
αὐτὸς δ' ἐν καλύκεσσι ῥόδων πεπεδημένος ὕπνῳ
εὗδεν μειδιόων· ξουθαὶ δ' ἐφύπερθε μέλισσαι
κηροχύτης ἑσμὸς λαροῖς ἐπὶ χείλεσι βαῖνον.

quam coniecturam confirmarunt cod. Par. et Flor., in quibus legitur: *Πλάτωνος εἰς Ἔρωτα εὑρεθὲν* (*εὑρεθέντα* Schneidewin) *ὑπὸ ὁδιτῶν ἐν ἄλσει.* In cod. Flor. iterum legitur, ubi *Πλάτωνος νεωτέρου* inscribitur, cui lemmati Schneidewin fidem habet: ut ab illius poetae ingenio haec elegantia plane abhorret, nisi forte illum aliunde haec descripsisse putes, id quod sane non est plane incredibile. Sed nolui huic codici, cuius auctoritas mihi parum explorata est, obtemperare. Ceterum apparet particulam amplioris carminis esse. — V. 3. *ἰοδόκον* Pl. cod. Flor. primo l., *ἰοβόλον* Pal. Par. Flor. l. altero. — V. 7. *κηροχύτης ἑσμὸς λαροῖς* scripsi, legebatur *κηροχύτοις ἐντὸς λαγαροῖς*, ut exhibent Pl. Pal. Flor. l. pr., sed Par. Flor. l. altero *κηροχύτοις δ' ἐντὸς λάροις* (iidem deinde *βαίνον*), itaque *λαροῖς*, quod iam Brunck assecutus erat, confirmant. *Κηροχύτης* alias non legitur, sed est recte novatum, neque vero idem significat, quod *κηρόχυτος*, quemadmodum Eurip. Iph. Taur. 1115 *κάλαμος κηροδέτας* dixit, qui alias *κηρόδετος* dicitur, sed agendi habet notionem ut *προχύτης*. Ac video iam Iacobsium ex parte idem assentum esse, qui olim proposuit *ἑσμὸς κηρόχυτος*, postea vero cum Orellio *κηροχυτοῦσ'* i. e. *κηροχυτοῦσαι* scripsit, quae elisio non est ferenda; epigramma enim, quod Pindari vita exhibet: *Ἡ μάλα Πρωτομάχη τε καὶ Εὐμητις λιγύφωνοι .... Ἀργόθεν ἦμος ἵκοντο, κομίζουσ' ἔνθοδι κρωσσοῦ* certa emendatione restituo *κομίζοντε* scribens. Meineke *κηροχύτευν ἐντός, λαροῖς δ' ἐπὶ κτλ.*, quod ego prius proposui *κηροχύτου στόματος λιπαροῖς* partim recepit Hartung, sed *λαροῖς τ' ἐπὶ* scripsit, Schneidewin speciosius quam verius *κηροχύτου μέλιτος λαροῖς* correxit, Thudichum *ἔντος κηρόχυτον λαροῖς*, quod omnino improbandum.

SIMMIAS THEBANUS.

1.

Τόν σὲ χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλέα, παῖδα Σοφίλλου,
τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεκρόπιον,

Simmias Thebanus. 1. Anth. Pal. VII 21: m. pr. *εἰς τὸν αὐτὸν*, m. sec. *Σοφοκλέα*, m. pr. *Σιμμίον*, m. sec. *Θηβαίου*. Ap. Pl. est *ἀδέσποτον*. Simmiao Thebano hoc et proximum epigramma tribuitur in Anthologia Palatina, sed philo sophum hunc poesi operam dedisse aliunde non constat, prorsus autem incredibile est, cum his in eodem argumento esse versatum, quod ab illius saeculi ingenio plane abhorret: itaqne si utrumque epigramma eiusdem est poetae, neque est, quod hoc in dubitationem vocemus, (nam haec duo carmina ut venustate aequiparant, ita omnino simillima sunt, neque tamen alter alterum aemulatus esse, sed ingeniosus poeta idem argumentum variasse videtur), consectarium est, non ante Alexandrinorum saeculum horum epigrammatum scriptorem vixisse: itaque utrumque epigramma potius *Simmiae Rhodio* vindicandum censeo, quod etiam Meineke et Hartung suaserunt: nam quod in Anth. Pal. poeta *Θηβαῖος* vocatur, eiusmodi additamentis, quae plerumque a librariis profecta sunt, exigua fides est habenda, id quod nova codicis collatio, quam Holder instituit (vide supra) planissime confirmat. Extat in Anth. Pal. ibidem (VII 20) aliud epigramma in Sophoclem mortuum, quod *Simonidi* falso tribuitur, fortasse hoc quoque eiusdem Simmiae fuit, nisi Leonidae tribuere malis, vid. Simonid. fr. 180. Reliqua epigrammata, quae in Anthologia Simmiae nomine vel simpliciter vel *γραμματικοῦ* vocabulo addito leguntur, item Rhodii poetae videntur esse, quamquam fateor aliquantum abhorrere a reliquiis epicorum et lyricorum carminum, quae Simmias composuit: nam haec epigrammata simplicitate commendantur, et a doctrinae ostentatione aliena sunt: at Alexandrini poetae in disparibus carminum generibus versatile ingenium expromere solent. Unum tamen epigramma Rhodio poetae abrogandum censeo, quod legitur Anthol. Pal. VII 60 *εἰς Πλάτωνα*, m. sec. *τὸν φιλόσοφον, σιμμίου*, sed *τὸν φιλοσο* in rasura, fuit a m. pr. *τοῦ αὐτοῦ* (praecedunt Iuliani epigrammata), quod etiam Diog. Laert. III 43 sine poetae nomine affert, qui dicit Platonis sepulcro inscriptum fuisse:

Σωφροσύνῃ προφέρων θνητῶν ἤθει τε δικαίῳ
ἐνθάδε κεῖται ἀνὴρ θεῖος Ἀριστοκλέης·
εἰ δέ τις ἐκ πάντων σοφίης μέγαν ἔσχεν ἔπαινον,
οὗτος ἔχει πλεῖστον (P *πουλὺν*), *καὶ φθόνον οὐ φέρεται.*

apud Diog. L. v. 2 *ἐνθάδε δὴ κεῖται δῖος* et v. 4 *τοῦτον ἔχει πλ. καὶ φθόνος οὐχ ἕπεται* legitur (nam Cobet ad exemplum Anthologiae mutavisse videtur). Hoc carmen, quod ante Alexandrinorum saeculum statim post Platonis mortem factum esse verisimile est, fortasse aliquis ad

πολλάκις ὃν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλώς
βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην,
τύμβος ἔχει, καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ' ὁ περισσός
αἰὼν ἀθανάτοις δέρκεται ἐν σελίσιν.

2.

Ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Συφοκλέος, ἠρέμα, κισσέ,
ἑρπύζοις χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους,
καὶ πέταλον πάντῃ θάλλοι ῥόδου, ἥ τε φιλορρώξ
ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη, 498
εἵνεκεν εὐεπίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρός
ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

Simmiam philosophnm referat, sed hunc aetate Platonem superavisse parum probabile: videtur igitur huic carmini, quod Platonis aliquis discipulus in magistri memoriam condidit, temere Simmiae nomen praemissum esse. Osann Symbol. Litt. I 307 seq. Speusippo vindicat, cuius epigramma in Platonem extat. vid. infra XLIV. — V. 1. *Σοφίλλου* P, *Σοφίλου* Pl. — V. 2. affert Suid. v. *Κέκροψ*. — V. 3 et 4 affert s. poet. n. Suid. v. *Ἀχαρνείτης*, *Βλαισός*, *Θυμέλη*. — *πολλάκις ὃν* scripsi, quod etiam Hecker proposuit, legebatur *πολλάκις ἐν*, *παλλάκις* P, nisi forte statuendum duorum epigrammatum reliquias temere coaluisse, quod firmare videtur cod. P, in cnins m. ad v. 5 a. m. sec. additnm *εἰς τὸν αὐτὸν Σοφοκλέα*. Potuit autem eleganter prius epigramma sic continuari, ut poeta diceret, *hedera, quae olim in scena te ornavit, nunc circa sepulcrum tuum serpit.* — *σκηνῇσι*, Plan. cdd. aliquod *σκανῇσι*. — V. 4. *βλαισὸς*, Küster *βλαστός*. — *Ἀχαρνίτης* P et Suid. tertio l., *Ἀχαρνείτης* Pl. Suid. prioribus locis, illud Stephanus Byz. testatur, hoc simillimum exemplum *Ἀταρνείτης* commendat, ac nescio an sit revocandum, nam apud Stephanum quod *Ἀχαρνίτης* legitur, videtur librariorum error esse. — V. 5. *ἀλλ' ὁ περισσὸς αἰὼν ἀθανάτοις δέρκεται ἐν σελίσιν* vix integrum est, sed vitium non sustulit Hecker, qui *ἀλλ' ὁ περισσὸς αἰῶν' ἀθ. δέρκεαι ἐν σελίσιν*, postea *ἀλλὰ περισσὸν αἰῶν' . . . δέρκεαι* scripsit, quod recepit Hartung, nisi quod *δέρκεται* servavit. Equidem credo distichon intercidisse, ut sententia haec non sit absoluta.

2. Anth. Pal. VII 22: *Τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτὸν Σοφοκλέα, τὸν Σοφίλλου, τὸν Ἀθηναῖον, τὸν συγχρονίσαντα Εὐριπίδῃ.* Sed ap. Iriarte Cat. Matr. 95 et in cod. Vind. 301 hoc epigr. subiungitur Simonidis ep. Anth. VII 20: *Ἐσβέσθης γηραιὲ Σοφοκλέες, ἄνθος ἀοιδῶν, Οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.* — V. 1. *τύμβοιο Σοφοκλέος* Pl. Vind., *τύμβου σοφοκλέους* P. — V. 3. *πάντῃ*, v. *πάντη*. — *φιλορρὼξ*, non *φιλόρρωξ* P. — V. 4. *κλήματα*, P *κλίματα*. — *χευαμένη* P, legebatur *χευομένη*. — V. 5 et 6 affert Suid. s. poet. n. s. v. *Ἄμμιγα* et *Πινυτός*. — *εἵνεκεν*, P *εἴνεκεν*. — *εὐεπίης* P m. s., *εὐμαθίης* P pr. Pl. Vind. Suid. — *μελιχρὸς* P m. s., *μελίχρους* P pr. Pl. Vind. Suid. (sed Bernhardy *μελιχρός*). — V. 6. *Μουσῶν*, Iacobs *Μουσέων*, Hecker *Μουσῶν ἄμμιγα κὰκ χαρίτων* vel *ἤσκησ' ἐκ Μουσῶν ἄμμιγα κὰκ Χ.* requirit, quem secuti Hartung et O. Iahn *ἤσκησ' ἐκ Μουσῶν* (*Μουσέων*) *ἄμμιγα καὶ Χ.* scripserunt: quod vix satis recte dictum: in eandem sententiam Crinagoras IX 513: *ὅσσα Μένανδρος ἔγραφεν ἢ Μουσέων σὺν μιῇ ἢ Χαρίτων*, neque tamen ad eundem modum hunc locum correxerim; hic quoque imperfecta est oratio, poeta Sophoclem videtur Musarum et Gratiarum alumnum dixisse: itaque interceptum est distichon. Nam *ἄμμιγα* cum genitivo iungi posse, satis est incertum: ambigua sunt verba epigrammatis, quod adscripsi ad Pindari Ol. I 89.

XXXVI.

ZEUXIS.

De hoc Zeuxidis epigrammate et de Parrhasii versibus, qui subsequuntur, dixit O. Iahn in Actis soc. Saxon. 1856 p. 284 seq., cuius sententiam postea suo more exornavit Benndorf de Anthol. Gr. epigr. p. 26 seq. Negat Iahn haec ab ipsis artificibus tabulis suis subscribi potuisse, sed censet haec *Nicomachi* esse, qui in elegia clarissimos pictores loquentes et de arte sua gloriantes induxerit; Nicomachum autem hunc poetam non diversum esse a Nicomacho pictore, qui fere usque ad Ol. CV aetatem egerit. Speciosa est haec coniectura, sed mihi omnia huic suspicioni videntur adversari.

Illius elegiae tenuis extat memoria apud Hephaest. p. 27 (cf. Eustath. p. 984, 10) *Νικομάχου τοῦ τὴν περὶ ζωγράφων ἐλεγείαν πεποιηκότος·*

Οὗτος δή σοι ὁ κλεινὸς ἀν' Ἑλλάδα πᾶσαν Ἀπολλόδωρος· γιγνώσκεις τοὔνομα τοῦτο κλύων.

Hephaestio non dilucide dicit ex hac ipsa elegia petitum esse distichon, ut etiam peculiare epigramma esse possit, sed tamen illud satis probabile; nam haud dubie hi versus ad Apollodorum pictorem clarissimum referendi sunt: verum nequaquam certum est ipsum Apollodorum loquentem induci, potius verisimile est, ipsum Nicomachum haec de Apollodoro praedicare: itaque vel hoc nomine discrepat a Zeuxidis et Parrhasii epigrammatis. Equidem olim existimabam Nicomachum, cuius aetas etiam nunc incerta mihi videtur (sed Alexandrinorum saeculo vixisse eum maxime verisimile est), exhibuisse imagines* clarorum pictorum, et singulas elegiacis versibus explanavisse, ut carmen simillimum fuerit Varronis Imaginibus. Verum haec incerta fateor.

Iahn perpetui carminis reliquias sibi deprehendisse visus est; at adversatur auctoritas Plinii, Aristidis, Athenaei, qui soli haec commemorant. Plinius (vid. ad Parrh. ep. 3) dilucide significat, ea, quae Parrhasius de se gloriatus sit, non in uno eodemque poematio inesse, Athenaeus Parrhasii tria carmina planissime distinguit, Aristides Parrhasii fr. 2 *ἐπίγραμμα* vocat et integrum carmen esse significat, idem postquam Zeuxidis poematium adscripsit, addit: *καὶ τοῦτο τὸ* ἐπίγραμμα *οὔτ' ἐκεῖνος ἀπώκνησεν ὡς θρασὺ οὔτε τις αὐτῷ τῶν*

ἑταίρων ἀπαλεῖψαι συνεβούλευσεν, ἐπειδή γε ἐποίησεν, ac deinde dicit eundem pictorem Helenae imagini versus Homericos *Οὐ νέμεσις κτλ.* subscripsisse. Hunc consensum fortasse aliquis elevare conetur, contendens omnes eodem auctore usos esse; ac sane potuerunt illi haec petere ex libro, qui pingendi artis historiam illustrabat; at vero Athenaeus non solum eiusmodi libro usus est, sed praeterea Clearchi opere *περὶ βίων*, qui Clearchus tantum de Parrhasii vita delicata, neque vero de pictoris superbia verba fecit: verum Clearchus quoque testatur, Parrhasium de vita sua professum esse in versibus, quos tabulis suis subscribere sit solitus; id non solum prior locus Athenaei arguit, quem adscripsi ep. 1, sed etiam alter XV 687 B: *Παρράσιος δ᾽ ὁ ζωγράφος καίπερ παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ τέχνην τρυφήσας, καὶ τὸ λεγόμενον ἐλευθέριον ἐκ ῥαβδίων τινῶν ποτηρίων ἑλκύσας, λόγῳ γοῦν ἀντελάβετο τῆς ἀρετῆς ἐπιγραψάμενος τοῖς ἐν Λίνδῳ πᾶσιν αὐτοῦ ἔργοις· Ἁβροδίαιτος .... ἔγραψε Παρράσιος. ᾧ κομψός τις, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὑπεραλγήσας ῥυπαίνοντι τὸ τῆς ἀρετῆς ἁβρὸν καὶ καλόν, ἅτε φορτικῶς μετακαλεσαμένῳ εἰς τρυφὴν τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς τύχης χορηγίαν, παρέγραψε τὸ Ῥαβδοδίαιτος ἀνήρ· ἀλλ᾽ ὅμως διὰ τὸ τὴν ἀρετὴν φῆσαι τιμᾶν ἀνεκτέον· ταῦτα μὲν ὁ Κλέαρχος.*

Deinde Iahnii coniectura evertitur ipsis illis versibus: nam quod legitur Parrh. 1: *τάδ᾽ ἔγραψεν*, sive semel, sive singulis deinceps tabulis subscripsit pictor, apparet unam aliquam tabulam spectare, nullo autem modo Nicomachus, si Parrhasium de sua arte gloriantem induxit, ita potuit scribere. Porro Parrhasius ep. 1 Euenoris filium germanum se appellat, sed idem alias ludibundus ut videtur Apollinis se radice ortum iactaverat, quemadmodum Plinius dicit: haec quae adversa fronte inter se pugnant, non poterant in perpetuo carmine dici, in diversis poematiis non offendunt.

Omnino haec Zeuxidis et Parrhasii si quae alia genuina sunt: inest insignis sui fiducia, quam in magnis viris facile ferimus, quemadmodum etiam Graeci poetae non minus magnifice de suis operibus praedicaverunt: at ineptum prorsus et importuuum foret, si quis praeter veritatem summos pictores de arte sua impense gloriantes induxisset: quod si exagitare et irridere hanc superbiam voluisset, oportebat aperte ac plane id fieri. Nicomachus si eo modo, quo Iahnius vult, artis antistites descripsisset, certe illos non honore ornavisse, sed summa affecisse iniuria censendus foret.

Neque vero illi haec et talia publicis operibus subscripserunt, sed tabulis, quae in ipsorum officinis prostabant, vel commissionis causa publice propositae fuerunt: nam his certaminibus artificum aemulationem inprimis excitatam et auctam esse consentanum est. Pictorum certamen et victoris honorificum carmen plane testificatur Plinius XXXV 58 (vid. not. ad Zeux. ep.). Neque enim assentiendum est Iahnio, qui huic et aliis omnibus eiusdem modi testimoniis fidem abrogat: sunt sane etiam hic nonnulla ficta aut fabulis ut fieri solet exornata, at non potuissent talia fingi, nisi reapse Graeci artificum commissiones instituissent.

Ἡράκλεια πατρίς, Ζεῦξις δ' ὄνομ'· εἰ δέ τις ἀνδρῶν
  ἡμετέρης τέχνης πείρατά φησιν ἔχειν,
δείξας νικάτω. . . . . .
. . δοκῶ δ' ἡμᾶς οὐχὶ τὰ δεύτερ' ἔχειν.

Z e u x i s. Aristid. II 521: ἄκουε δὴ καὶ ἑτέρου ζωγράφου, ὡς μὲν σὺ φαίης ἄν, ἀλαζονευομένου, ὡς δὲ οἱ ταῦτα δεινοὶ λέγουσιν, οὐ μεῖζον ἢ προσῆκον φρονήσαντος· λέγει δὲ τί; Ἡράκλεια ... νικάτω· δοκῶ δέ, φησίν, ἡμᾶς κτλ. Zeuxis his versibus aperte carpit Parrbasii ep. 2. De Zeuxidis snperbia conf. Plin. H. N. XXXV 9, 62: „Fecit et ... athletam, adeoque in illo sibi complacuit, ut versum subscriberet celebrem ex eo, *invisurum aliquem facilius, quam imitaturum.*" (μωμήσεταί τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται, alii Apollodoro tribuunt, vid. Plut. de glor. Ath. c. 2. Hesychius v. σκιαγραφίαν, quamquam Zeuxis sive Apollodorus hunc versum non ipse fecisse, sed alinnde ascivisse videtur, fnit antem fortasse germana species β ο υ λ ή σ ε τ α ι τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται, vid. var. lect. Diogeniani VI 74). Quod Plinius ib. dicit: „In eum *Apollodorus* snpra scriptus versus fecit, *Artem ipsis* (id est Nesoae et Demophilo, nisi praestat *ipsi* h. e. Apollodoro) *ablatam Zeuxin ferre secum*", fortasse et ipsum ex epigrammate petitum, in quo etiam illa imagine potuit uti, quam Plinius ipse adhibet: „Ab hoc (Apollodoro) artis foris apertas Zenxis Heracleotes intravit", quemadmodum Plinius saepius epigrammatis einsmodi usus est. Graecnm epigramma Romae in Cereris aede idem Plinins memorat XXXV 12, 154: „Plastae laudatissimi fuere Damophilus et Gorgasus, iidem pictores, qui Cereris aedem Romae ad Circum maximum utroque genere artis suae excoluerant, versibus inscriptis Graece, quibus significarent, ab dextra Damophili esse, ad laeva Gorgasi" Epigramma tale videtur fuisse:

Δαμόφιλος εἰσιόντι τὴν μὲν δεξιὰν
ἔγραψε, Γόργασος δὲ τὴν ἀριστεράν.

ab ipsis artificibus haud dubie profectum. *Timagorae* carmen dilucide memoratur ib. XXXV 9, 58: „Qnin immo certamen etiam picturae florente eo (Panaeno) institutum est Corinthi ab Delphis, primusque omnium certavit cum *Timagora* Chalcidense, superatus ab eo Pythiis, quod ipsius *Timagorae* carmine vetusto adparet, chronicorum errore non dubio". Item ad *Bupali* et *Athenidis* epigramma referendum est, quod legitur XXXVI 5, 11: „complura enim in finitimis insulis simulacra postea fecere, sicut in Delo, quibus snbiecerunt carmen, *non vitibus tantum censeri Chion, sed et operibus Archenni filiorum.*" quamquam largior hos artifices etiam aliena opera uti potuisse.

XXXVII.

PARRHASIUS.

1.

῾Αβροδίαιτος ἀνήρ, ἀρετὴν δὲ σέβων τάδ᾽ ἔγραψεν
Παρράσιος, κλεινῆς πατρίδος ἐξ ᾽Εφέσου.
οὐδὲ πατρὸς λαθόμην Εὐήνορος, ὅς ῥα μ᾽ ἔφυσε
γνήσιον, ῾Ελλήνων πρῶτα φέροντα τέχνης.

Parrhasius. Ep. 1. Athen. XII 543 C ex Clearcho: *οὗτος (Παρράσιος) γὰρ παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν γραφικὴν τρυφήσας λόγῳ τῆς ἀρετῆς ἀντελαμβάνετο καὶ ἐπέγραφε τοῖς ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐπιτελουμένοις ἔργοις· ἁβροδίαιτος ἀνὴρ ἀρετήν τε σέβων τόδ᾽ ἔγραψε· καί τις ὑπεραλγήσας ἐπὶ τούτῳ παρέγραψε, ῾Ραβδοδίαιτος ἀνήρ. ἐπέγραψε δὲ ἐπὶ πολλῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ τάδε· ῾Αβροδ. κτλ.* O. Iahn cum his quatnor versibus continuo consociandum esse censet proximum epigramma 2, longius progressus Benndorf his subiungit etiam ep. 3, nisi quod aliquot versus intercidisse largitur. Has coniecturas a vero aberrare vel Plinius indicat, cuius locum ad ep. 3 adscripsi, qui cum dicat *aliis versibus* (in graeco libro, quo usus est Plinius, haud dubie scriptum fuit *καὶ ἐν ἄλλοις*), ostendit haec diversa esse epigrammata. — V. 1. om. PV. — *δὲ* scripsi, legebatur *τε*. Videntur Parrhasio exprobravisse, quod delicatam ageret vitam et quod spurius esset, itaque his regerit, se delicate quidem vivere, sed virtutem colere, item Euenoris germanum filium esse. — *τάδ᾽ ἔγραφεν* (vel *ψε*) AB, et sic infra XV p. 687 B, ubi *῾Αβρ . . . Παρράσιος* affert, *τάδε γράψε* L, sed antea *τόδ᾽ ἔγραψε* omnes. O. Iahn *ἔγραψα* requirit, poteratque hic a librariis facile mutari, quandoquidem apud Athenaeum *ἐπέγραφε* et *ἐπέγραψε* antecedit, itaque ipse quoque hoc suspicatus sum, sed silentio praetermittere satius duxi: solent enim Graeci haec variare, velut est apud Thucyd. I 128: *Παυσανίας ὁ ἡγεμὼν Σπάρτης τούσδε τέ σοι χαρίζεσθαι βουλόμενος ἀποπέμπει δορὶ ἑλὼν καὶ γνώμην ποιοῦμαι.* cui plane geminum exemplum extat apud Xenoph. Hellen. V 1, 31: *᾽Αρταξέρξης βασιλεὺς νομίζει δίκαιον . . . τούτοις ἐγὼ πολεμήσω.* Non satis caute de his iudicat Cobet Lect. Nov. 197 seq. 221, ubi vel Aristophanium versum Acharn. 406: *Δικαιόπολις καλεῖ σε Χολλείδης ἐγώ*, qui integerrimus est, tentavit. — V. 3. *λαθόμην*, O. Iahn *λιπόμην*. — *ὅς ῥα μ᾽ ἔφυσε* Meineke, *ὅς ἀνέφυσε* AB, *ὅς γ᾽ ἀνέφυσε* PVL, Iacobs *ὅς νιν ἔφυσεν*. Consulto *ν* ephelc. non adieci. — V. 4. *πρῶτα*, B *πρὸς τά*.

2.

Εἰ καὶ ἄπιστα κλύουσι, λέγω τάδε· φημὶ γὰρ ἤδη
τέχνης εὑρῆσθαι τέρματα τῆσδε σαφῆ
χειρὸς ὑφ' ἡμετέρης ἀνυπέρβλητος δὲ πέπηγεν
οὖρος· ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἔγεντο βροτοῖς.

3.

Οἷος δ' ἐννύχιον φαντάζετο πολλάκι φοιτῶν
Παρρασίῳ δι' ὕπνου, τοῖος ὅδ' ἐστὶν ὁρᾶν.

Ep. 2. Athen. ib. *ηὔχησε δ' ἀνεμεσήτως ἐν τούτοις· εἰ καὶ κτλ.* ita Schweigh., *ἐν τούτοισι καὶ* ABPV, *ἐπὶ τούτοισι καὶ* Bas. L. — Aristid. II 520: *Ἀλλ' ἐμὲ πρῴην ἀνὴρ ἑταῖρος . . . ζωγράφου τι ἐπίγραμμα ἐξεδίδασκε τοιοῦτον· εἰ καὶ κτλ.* sic Reiske, *τοιουτονὶ καὶ* Γ Iunt., *τοιουτονὶ εἰ καὶ* Θ. — V. 1. *κλύουσι*, ap. Arist. Γ Iunt. *κλύος εἰ*, Θ *κλύοις ἅ*. — *λέγω*, ap. Ath. Basil. *λέγων*. — *τάδε* om. Ath. — V. 2. *τέχνης*, ap. Ar. codd. praeter Θ *τῆς τέχνης*. — V. 3. *ἡμετέρης*, ap. Ath. B *ἡμετέρας*. — V. 4. *ἔγεντο*, ap. Ath. B *ἐγένετο*, P *ἐγίνετο*, ap. Ar. praeter Θ *ἐγένετο*.

Ep. 3. Athen. XII 543 F: *τερατευόμενος δὲ ἔλεγεν* (ὁ *Παρράσιος*), *ὅτε τὸν ἐν Λίνδῳ Ἡρακλέα ἔγραφεν, ὡς ὄναρ αὐτῷ ἐπιφαινόμενος ὁ θεὸς σχηματίζοι αὐτὸν πρὸς τὴν τῆς γραφῆς ἐπιτηδειότητα. ὅθεν καὶ ἐπέγραψεν τῷ πίνακι· Οἷος κτλ.* Apparet exordium epigrammatis ab Athenaeo praetermissum esse. — V. 1. *ἐννύχιον*, Cobet *ἐννύχιος*, quod non magis tentandum, quam *μεσονύκτιον, μεσαμέριον, δειλινόν* apud Theocritum. — *πολλάκι*, B *πολλάκις*. — V. 2. *τοῖος*, B *δ' οἷος*. Respicit hoc et priora epigrammata Plinius H. N. XXXV 71: „Namque et cognomina usurpavit. Habrodiaetum se appellando, aliisque versibus principem artis, et eam ab so consummatam: super omnia Apollinis se radice ortum [*hoc ex perdito aliquo epigrammate petitum videtur*] et Herculem, qui est Lindi, talom a se pictum, qualem saepe in quiete vidissot". Parrhasio fortasse aliquis tribuat epigr. ap. Athen. XI 782 B:

Γράμμα Πηρασίοιο, τέχνα Μυός· ἐμμὶ δὲ ἔργον
Ἰλίου αἰπεινᾶς, ἃν ἕλον Αἰακίδαι.

ubi Iacobs *γράμματα Παρρασίοιο* coni., quod firmat Pausan. I 28, 2: *τῷ δὲ Μυῒ ταῦτά τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων Παρράσιον καταγράψαι τὸν Εὐήνορος*, sed recte Meineke tuetur Athenaei scripturam, ut antiquior aliquis artifex *Perasius* vel *Pirasius* intelligendus sit, scribendum autem cum Meinekio *Γραμμά* (vel potius *γραμμαὶ*) *Πηρασίοιο . . . ἐμμὶ δὲ εἰκών*, sed quod idem nunc scripsit ex Heckeri coniectura *ἕλεν Αἰακίδας*, non videtur haec correctio necessaria esse.

XXXVIII. 500

PRAXITELES.

Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκρίβωσεν ἔρωτα,
ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης,
Φρύνῃ μισθὸν ἐμεῖο διδοὺς ἐμέ· φίλτρα δὲ βάλλω
οὐκέτ' ὀϊστεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος.

Praxiteles. Athen. XIII 591 A: *Καὶ Πραξιτέλης δὲ ὁ ἀγαλματοποιὸς ἐρῶν αὐτῆς τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην ἀπ' αὐτῆς (Φρύνης) ἐπλάσατο, καὶ ἐν τῇ τοῦ Ἔρωτος βάσει τῇ ὑπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου ἐπέγραψε· Πραξιτέλης κτλ.* Legitur etiam Anth. Plan. 204, ubi male *Σιμωνίδου* inscribitur. Epigramma hoc haud dubie statuae subscriptum erat, sed erravit Athenaeus sive is, quem ille sequitur, ipsius Praxitelis hos versus esse ratus, quos ab alio postero tempore additos esse apparet. Imitati sunt hoc epigramma Leonidas, Tullius Geminus, Iulianus (vid. Anthol. Plan. ib.). — V. 1. *διηκρίβωσεν*, P *διηρίβον τὸν.* — V. 3. *ἐμεῖο*, PVL *ἐμοῖο.* — *βάλλω*, Plan. *τίκτω.* — V. 4. *ὀϊστεύων*, Plan. *τοξεύων.*

XXXIX.

DIONYSIUS MINOR.

1.

Δωρίδος ἐκ μητρὸς Φοίβου κοινώμασι βλαστών.

2.

Χαῖρε, καὶ ἡδόμενον βίοτον διάσωζε τυράννου. 501

XL.

MAMERCUS.

Τάσδ' ὀστρειογραφεῖς καὶ χρυσελεφαντηλέκτρους
ἀσπίδας ἀσπιδίοις εἵλομεν εὐτέλεσιν.

Dionysius minor. Ep. 1. Plut. de Alex. virt. II 5: *Διονύσιος δὲ* [*ὁ νεώτερος*] *Ἀπόλλωνος υἱὸν αὑτὸν ὠνόμασεν ἐπιγράψας Δωρίδος κτλ.* Resp. Epist. Socr. auctor 35: *ἀπόπεμψον δέ μοι μίαν . . . . Μοίριδος καὶ Ἐχεκράτους πυθόμενος τὰς περὶ Διονυσίου συνουσίας· πάνυ γὰρ ἀξιηκόους αὐτὰς οἴομαι εἶναι ἀνδρὸς φόβου* (*Φοίβου*) *κοινώμασι βλαστόντος* et ib. 36: *ἀνδρὸς Κέκροπος κοινώμασι βλαστόντος.* et memini alibi me integrum epigramma legere.

Ep. 2. Plato Epist. III ad Dionysium: *σὺ μὲν γὰρ δὴ καὶ τὸν θεόν, ὡς ἤγγειλαν οἱ τότε θεωροῦντες, προσεῖπες ἐν Δελφοῖς αὐτῷ τούτῳ θωπεύσας τῷ ῥήματι* (*χαῖρε*) *καὶ γέγραφας, ὡς φασί· χαῖρε κτλ.* — *βίοτον*, n *βίον*. Versus est fort. ex eodem epigrammate (sive elegia) ex quo fr. 1. — Dionysii *Paeanem* in *Aesculapium* commemorat Athen. VI 250 C: *λήξαντος δὲ τῆς ὀργῆς τοῦ Διονυσίου πάλιν ὁ Δημοκλῆς ἔφη, χαρίσαιο δ' ἂν μοί τι, Διονύσιε, κελεύσας τινὶ τῶν ἐπισταμένων διδάξαι με τὸν πεποιημένον εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν παιᾶνα· ἀκούω γάρ σε πεπραγματεῦσθαι περὶ τοῦτον.*

Mamercus. Plut. Timol. 31: *Καὶ γὰρ ὁ Μάμερκος ἐπὶ τῷ ποιήματα γράφειν καὶ τραγῳδίας μέγα φρονῶν ἐκόμπαζε νικήσας τοὺς μισθοφόρους, καὶ τὰς ἀσπίδας ἀναθεὶς τοῖς θεοῖς ἐλεγεῖον ὑβριστικὸν ἐπέγραψε· τάσδ' κτλ.* — V. 1. *τάσδ' ὀστρειογραφεῖς* C et Stephanus, *τάς τε ὀστριαγραφεῖς* P, *τάς τε ὀστριογραφεῖς* Fa, *τάσδε τὰς ὀστρειογραφεῖς* BM, *τάσδε τὰς ὀστριογραφεῖς* ADia. — *χρυσελεφαντηλέκτρους* C et Xylander, *χρυσελεφαντεπηλέκτρους* Bia, *χρυσελεφαντεπιλέκτρους* ADBM, *χρυσελεφαντεπιλέκτους* Fa. — V. 2. *ἀσπίδας* om. P. — *ἀσπιδίοις* om. Fa.

XLI.

ASTYDAMAS.

Εἴθ' ἐγὼ ἐν κείνοις γενόμην ἢ κεῖνοι ἅμ' ἡμῖν,
οἳ γλώσσης τερπνῆς πρῶτα δοκοῦσι φέρειν,
ὡς ἐπ' ἀληθείης ἐκρίθην ἀφεθεὶς παράμιλλος·
νῦν δὲ χρόνῳ προέχουσ', ᾧ φθόνος οὐχ ἕπεται.

Astydamas. Photius 502, 21: *Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀστυδάμας ποτέ· Ἀστυδάμᾳ τῷ Μορσίμου εὐημερήσαντι ἐπὶ τραγῳδίας διδασκαλίᾳ Παρθενοπαίου δοθῆναι ὑπ' Ἀθηναίων εἰκόνος ἀνάθεσιν ἐν θεάτρῳ. τὸν δὲ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα ποιῆσαι ἀλαζονικὸν τοῦτο· Εἴθ' ἐγὼ κτλ.* Add. Suidas s. v. *Σαυτὴν ἐπαινεῖς*, Apostol. XV 36. De proverbio cf. etiam Zenob. V 100. Arsen. 427. — V. 1. *γενόμην*, Phot. et ap. Suid. V *γενοίμην*. — V. 2. *γλώσσης τερπνῆς* non caret offensione, exspectaveram *σεμνῆς* vel *τραγικῆς τέχνης*. — V. 3. *ἐπ' ἀληθείης*, Phot. et ap. Suid. A *ἐπ' ἀληθείας*. — *ἐκρίθην*, Phot. *ἐκρίθη*. — V. 4. *προέχουσ', ᾧ* Bentley, *παρέχουσ' οἷς* Suid., *προσεχούσαις, οἷς* Phot., *προσέχουσ' οἷς* Apost., sed R *προέχουσ'*.

XLII.

PHILISCUS.

(Νῦν) ὦ Καλλιόπης θύγατερ, πολυηγόρε Φρόντι,
δείξεις, εἴ τι φρονεῖς καί τι περισσὸν ἔχεις·
τὸν γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντα καὶ ἄλλοις
ἐν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον,

* * * * * * *

* * * * * *

δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσίᾳ ὕμνον,
δόντα καταφθιμένων καὶ σοφῷ ἀθάνατον,

Philiscus. Plutarch. vit. dec. oratt. vit. Lysiae 3: *ἐποίησε δὲ καὶ ἐς αὐτὸν (Λυσίαν) ἐπίγραμμα Φιλίσκος, ὁ Ἰσοκράτους μὲν γνώριμος, ἑταῖρος δὲ Λυσίου ... ἔχει δὲ οὕτως· ὦ Καλλίπης κτλ.* — V. 1. *Νῦν ὦ* Iacobs, *Καλλιόπης* Wyttenbach, vulgo *ὦ Καλλίππης* (P *καλλίππη*). — *Φρόντι* Wyttenbach, vulgo *φροντίδι*. — V. 3. *τὸν ... μεθαρμοσθέντα* libri, Salmasius *τῷ ... μεθαρμοσθέντι*, quae coniectura, quamvis plerique probaverint, ferri nequit. Omnino incredibile est Philiscum, qui Isocratem summum dicendi artificem secutus est, adeo inertem fuisse, ut in una eademque verborum comprehensione ter eadem repeteret: nam Lysias v. 3. 6. 8 mortem obiisse dicitur. Itaque distichon intercidisse existimo post v. 4, id quod notavi; videtur autem Philiscus dixisse: *Hominis vita defuncti memoriam si par est pia mente recolere et ornare, decet te etc.* Ceterum singularis est verborum structura *μεθαρμοσθέντα ἐς ἄλλο σχῆμα*, alias enim accusativus solus adhibetur, ut est apud Eurip. Alc. 1190: *Νῦν γὰρ μεθηρμόσμεσθα βελτίω βίον τοῦ πρόσθεν.* Aeschyl. Prom. 309: *Καὶ μεθάρμοσαι τρόπους νέους.* Hecker coniecit *τῷ γὰρ ἐς ἄλλο τι σῶμα μεθαρμοσθέντι ... βίον σχῆμα λαχόνθ'.* — V. 4. *κόσμοισι*, P *κόσμησι.* — *λαβόνθ'*, malim quod etiam Hecker coniecit *λαχόνθ'*. — V. 5. *Λυσίᾳ ὕμνον* Salmasius, legebatur *λυσιδάιμνον.* — V. 6. *δόντα*, Iacobs (et ut videtur A) *δύντα*, Markland *δύντι*, Wyttenbach *ζῶντι*. — *καταφθιμένων* HP, *κατὰ φθιμένων* A, ut Markland coniecit, Hecker *δῶμα κατὰ φθιμένων καὶ ζόφον ἀθανάτῳ*, vulgo *καταφθίμενος.* — *σοφῷ*, Wyttenbach *στέφος*, Sintenis *ζόφῳ* vel *ζόφον*. Nulla harum coniecturarum vitium tollitur: *δῦναι κατὰ γῆς* graece dicitur, *δῦναι κατὰ φθιμένων* vix recte: neque Philiscus, qui mortui amici memoriam pio animo recolit, poterat dicere illum ad Orcum tenebricosum pervenisse, nam v. 3 et 4 satis docent Philiscum pervagatas opiniones de vita post mortem futura contemsisse: secutus haud dubie est Platonicorum vel Pythagoricorum placita. Locum difficilem nequeo expedire,

ὅς τό τ' ἐμῆς ψυχῆς δείξει φιλέταιρον ἅπασιν,
καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν.

XLIII.

APHAREUS.

Ἰσοκράτους Ἀφαρεὺς πατρὸς εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκεν
Ζηνί, θεούς τε σέβων καὶ γονέων ἀρετήν.

fortasse poeta dixerat, hunc poesis honorem defuncto etiam viro sapienti haud ingratum esse munus. — V 7. τό τ' Wyttenbach, vulgo τότ'. — δείξει Brunck, vulgo δεῖξαι. — Ceterum apparet non epigramma esse, quod Plutarchus dicit, sed amplioris carminis exordium.

Aphareus. Plutarch. vit. dec. oratt. vit. Isocr.: ἔπειτα Πλαθάνην τὴν Ἱππίου τοῦ ῥήτορος γυναῖκα ἠγάγετο, τρεῖς παῖδας ἔχουσαν, ὧν τὸν Ἀφαρέα ὡς προείρηται ἐποιήσατο (Ἰσοκράτης), ὃς καὶ εἰκόνα αὐτοῦ χαλκῆν ἀνέθηκε πρὸς τῷ Ὀλυμπιείῳ ἐπὶ κίονος, καὶ ἐπέγραφεν· Ἰσοκράτους κτλ. Cf. Phot. Bibl. 260.

XLIV.

SPEUSIPPUS.

Σῶμα μὲν ἐν κόλποις κατέχει τόδε γαῖα Πλάτωνος,
ψυχὴ δ' ἰσοθέων τάξιν ἔχει μακάρων.

Speusippus. Anthol. Plan. 31. — V. 1. *κόλποις*, cod. Par. *κόλπῳ*. — V. 2. *ἰσοθέων*, cod. Par. *ἰσόθεον*, ut coniecit Iacobs. Videtur non diversum ab eo epigrammate, quod duobus versibus auctum servavit et praeter duo alia Platonis monumento inscriptum fuisse dicit Diog. L. III 44:

Γαῖα μὲν ἐν κόλπῳ κρύπτει τόδε σῶμα Πλάτωνος,
ψυχὴ δ' ἀθανάτων τάξιν ἔχει μακάρων,
υἱοῦ Ἀρίστωνος, τόν τις καὶ τηλόθι ναίων
τιμᾷ ἀνὴρ ἀγαθός, θεῖον ἰδόντα βίον.

ubi V. 2 Iacobs *ἀθάνατον*. Idem legitur etiam in Anthol. Pal. VII 61 tanquam adespoton (ubi P v. 1 a m. sec. *κόλποις*. v. 2. *ἀθάνατον* in rasura), una cum reliquis duobus, quorum prius *Simmiae* tribuitur (VII 60), vide supra XXXV 1 et conferas praeterea Osann Symbol. Litterar. I p. 307. Idem hoc epigramma videtur extare in cod. Scorial. ap. Miller Catal. Bibl. Scor. p. 491, qui ex quatuor versibus primum tantum attulit. Speusippi esse hoc poematium sane est verisimile, sed duo versus, qui subsequuntur, videntur postea ab alio adiecti, id quod etiam Osann censuit. Ceterum Speusippum etiam alia carmina composuisse docet Philostr. V. Apoll. I 35: *Σπεύσιππον τὸν Ἀθηναῖον οὕτω τι ἐρασιχρήματον γενέσθαι φασίν, ὡς ἐπὶ τὸν Κασάνδρου γάμον ἐς Μακεδονίαν κωμάσαι ποιήματα ψυχρὰ συνθέντα καὶ δημοσίᾳ ταῦθ' ὑπὲρ χρημάτων ᾆσαι.* — Denique moneo alius epigrammatis in Platonem reliquias servatas esse in lapide prope Lyceum reperto, de quo vid. Ephemeris Arch. n. 264, ubi extant duorum epigrammatum reliquiae: . . . *κετο μ' ἔρνος* . . . *(Κε)κροπίης* . . . *Ἀθηνέων* . . . *ι πειθόμενος* . . . *ις εὐρύοπα Ζεὺς* . . . *ν υμνοπολω*, deinde vero . . . *μα Πλάτωνος* . . . *μενος* . . . *φορελευσολς* . . . *ιος τεμένει.*

XLV.

DEMOSTHENES.

Εἴπερ ἴσην γνώμῃ ῥώμην, Δημόσθενες, εἶχες,
οὔ ποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδών.

Demosthenes. Pseudoplut. vit. X or. (Demosth.): *αἰτήσας τε γραμματεῖον ἔγραφεν, ὡς μὲν Δημήτριος ὁ Μάγνης φησί, τὸ ἐπὶ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ ἐλεγεῖον ἐπιγεγραμμένον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὕστερον· εἴπερ κτλ.* et Plut. vit. Dem. c. 30, qui quidem addit: *οἱ γὰρ αὐτὸν τὸν Δημοσθένην τοῦτο ποιῆσαι λέγοντες ἐν Καλαυρίᾳ μέλλοντα τὸ φάρμακον προσφέρεσθαι κομιδῇ φλυαροῦσι.* Adde Zosim. et Anon. vit. Dem. Phot. Bibl. 265 p. 494 B. Schol. Demosth. 57. et Suidas v. *Δημοσθ.* Respicit Aristid. II 517: *Δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ ἐπίγραμμα οὐκ ἔξω τῆς Δημοσθένους γνώμης ἔχων τὴν ἐπιγραφήν, ὃ νῦν ἀναγιγνώσκομεν ἐν Κεραμεικῷ.* Ipsum Demosthenem hoc eloginm sibi fecisse tralaticia, nec tamen verax fuit fama: subscriptum fuit epigramma statuae, qua Athenienses Ol. 125, 1 auctore Demochare Demosthenis memoriam ornaverunt: rogaverat enim ille *εἰκόνα χαλκῆν ἐν ἀγορᾷ* (*στῆσαι*), ut arguit populiscitum, cuius epitome legitur ap. Plut. vit. X orat., de qua statua, quae fuit prope Martis templum, vid. Pausan. I 8, 3. Illo igitur tempore videtur etiam epigramma conditum, cuius auctor, si coniecturam periclitari licet, fortasse Demochares fuit. — V. 1. *γνώμῃ ῥώμην* Schol. Dem., Phot. (sed A *ῥώμην γνώμῃ*) Zos. An., *ῥώμην γνώμῃ* Plut. Suid. — *εἶχες, ἔσχες* Pseudoplut. Zos. An. Schol. Dem. — V. 2. *Ἄρης*, ap. Pl. BC ap. Zos. V. ap. An. V *ἀνὴρ* (An. GX utrumque). — *Μακεδών*, ap. Pl. M *Μακεδόνων*, sed corr. in m. Ceterum cf. etiam Phot. Bibl. c. 266: *ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπίγραμμα, ὅ τινες ἐγγράφουσι τῇ τοῦ Δημοσθένους στήλῃ, εἰς ἐκεῖνον* (Hyperiden) *μεταφέρουσιν, τὸ ὄνομα μόνον ἀμειψάμενοι· γράφουσι γάρ· εἴπερ ἴσην γνώμῃ ῥώμην Ὑπερείδης εἶχεν, κτλ.* — Goettling Demostheni vindicare studuit epigramma in honorem Atheniensium, qui in Chaeronensi proelio occubuerunt (ap. Demosth. de Coron. § 289 quod resp. Themist. Or. XXII p. 267 et Aristid. I 592):

Οἵδε πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο
ὅπλα, καὶ ἀντιπάλων ὕβριν ἀπεσκέδασαν·
μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ δείματος οὐκ ἐσάωσαν
ψυχάς, ἀλλ' Ἀΐδην κοινὸν ἔθεντο βραβῆ,
οὕνεκεν Ἑλλήνων, ὡς μὴ ζυγὸν αὐχένι θέντες
δουλοσύνης στυγερὰν ἀμφὶς ἔχωσιν ὕβριν.
γαῖα δὲ πατρὶς ἔχει κόλποις τῶν πλεῖστα καμόντων
σώματ', ἐπεὶ θνητοῖς ἐκ Διὸς ἥδε κρίσις·
μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστι θεῶν καὶ πάντα κατορθοῦν,
ἐν βιοτῇ μοῖραν δ' οὔτι φυγεῖν ἔπορεν.

at quo minus Demostheni tribuatur epigramma, ipsius oratoris verba quae sequuntur obstare videntur: *οὐ τῷ συμβούλῳ τὴν τοῦ κατορθοῦν*

τοὺς ἀγωνιζομένους ἀνέθηκε δύναμιν, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς· τί οὖν, ὦ κατάρατ', ἐμοὶ περὶ τούτων λοιδορῇ καὶ λέγεις ἃ σοὶ καὶ τοῖς σοῖς οἱ θεοὶ τρέψειαν εἰς κεφαλήν; In hoc epigrammate, quod Karsten (vid. Philol. XIV 413) iniuria maxima ex parte subditicium censuit, cum alia obscura et de vitio suspecta sunt, tum v. 3 nondum persanatus, ubi conieci scribendum esse: *μαιόμενοι δ' ἀρετῆς ἰσοδαίμονος οὐκ ἐσάωσαν ψυχάς*. Sed disputaverunt de hoc poematio nuper certatim homines docti, Froehlich in Act. Soc. Monac. 1845 p. 78 seqq. Osann in Comment. Semin. Philol. Giss. VI 10 seq. Düntzer Epitheta der Götter p. 48. Bernays in Mus. Rhen. XIV 321, Ribbeck in Helvetiorum Mus. Philol. 1862, denique Voemel in adnotationibus ad Demosthenis orationem in excursu peculiari ed. novissimae. Expedita omnia existimat Thudichum Mus. Rhen. XII 297.

XLVI. 504

ARISTOTELES.

ΕΠΗ.

1.

Ἁγνὲ θεῶν πρέσβισθ' ἑκατηβόλε.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

2.

Καλλιτέκνου μητρὸς θύγατερ.

3.

ΠΡΟΣ ΕΥΔΗΜΟΝ.

Ἐλθὼν δ' ἐς κλεινὸν Κεκροπίης δάπεδον
εὐσεβέως σεμνῆς φιλίης ἱδρύσατο βωμόν 505

Aristoteles. Fr. 1. Diog. Laert. V 27: *ἔπη, ὧν ἀρχή· ἁγνὲ κτλ. πρέσβισθ'* Stephanus, edd. *πρέσβυσθ', πρέσβευθ', πρέσβας θ'*, cod. M *πρέσβις θ'*, Ar. *πρέσβις*, C *πρεσβυθες*, Rosii libri *πρέσβις θ'* (vel *δ'*) *ἑκατιβόλε* (*ἑκαταβόλε, ἑκατάβολε*).

Fr. 2. Diog. Laert. V 27: *ἐλεγεῖα, ὧν ἀρχή· Καλλιτέκνου κτλ. καλλιτέκνου* ed. Frob. cod. M et Rosii libri, vulgo *καλλιτέχνου*.

Fr. 3. Olympiodorus in Plat. Gorg. ed. ab Alb. Iahnio ex cod. Basileensi in Klotzii Archiv XIV 395 (cf. Menag. ad Diog. Laert. V 27 et Letroun. Journal des Savans 1832 p. 745): *οὐ μόνον δὲ ἐγκώμιον ποιήσας* (Aristoteles) *αὐτοῦ* (*Πλάτωνος*) *ἐπαινεῖ αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἐλεγείοις τοῖς πρὸς Εὔδημον αὐτὸν ἐπαινῶν Πλάτωνα ἐγκωμιάζει, γράφων οὕτως· ἐλθὼν δ' ἐς κτλ.* Hinc detorta sunt, quae extant ap. Amm. vit. Arist. 399: *ὅτι πολλὴν εὔνοιαν ἔσχε πρὸς τὸν Πλάτωνα ὁ Ἀριστοτέλης δῆλον ἐκ τοῦ καὶ βωμὸν ἀνιερῶσαι τῷ Πλάτωνι, ἐν ᾧ ἐπέγραψεν οὕτω· Βωμὸν Ἀριστοτέλης ἐνιδρύσατο τόνδε Πλάτωνος, ἀνδρὸς ὃν οὐδ' αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις.* cod. Flor. ap. Rose Arist. Pseud. 368: *ἀνδρὸς ὃν οὐ θέμις ἐν τοῖσι χαλεποῖσιν ἀκούειν.* Adde Philopon. in Schol. Aristot. IV 11: *ὡς δηλοῖ εἰς τὸν τάφον Πλάτωνος Ἀριστοτέλους ἐπίγραμμα· Σηκὸν Ἀριστοτέλης ἱδρύσατο . . . θέμις.* Similia ibid. 20 ubi *βωμόν*. Vita Arist. adespotos p. 6 ed. Robbe: *εἰ γάρ τις ἄλλος φαίνεται ὁ Ἀριστοτέλης καταπεπληγμένος* (sec. Rosium cod. Marc. *ἀποπλ . . . ὑς*)· *ἐπιγράφει γὰρ εἰς αὐτόν· βωμὸν Ἀρ. ἱδρ. τ. Πλάτωνι, καὶ ἀλλαχοῦ περὶ αὐτοῦ φησίν· ἀνδρὸς . . . θέμις.* — Buhle omnes hos versus Aristoteli abiudicat, cui assensus est Robbe, qui solum v. 3 summi philosophi ingenio non indignum esse censet; sobrio indicio usus Zeller Hist. Phil. II 2, 9 tuetur hoc carmen, quod nec Rose in suspicionem vocavit. — V. 1. *ἐς*, cod. Bas. *εἰ*. — V. 2. *ἱδρύσατο*, coniicio *ἱδρύσαο*, ut Aristoteles ipsum

ἀνδρός, ὃν οὐδ' αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις·
ὃς μόνος ἢ πρῶτος θνητῶν κατέδειξεν ἐναργῶς
οἰκείῳ τε βίῳ καὶ μεθόδοισι λόγων,
ὡς ἀγαθός τε καὶ εὐδαίμων ἅμα γίνεται ἀνήρ·
οὐ νῦν δ' ἔστι λαβεῖν οὐδενὶ ταῦτα ποτέ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

4.

Τόνδε ποτ' οὐχ ὁσίως παραβὰς μακάρων θέμιν ἁγνήν
ἔκτεινεν Περσῶν τοξοφόρων βασιλεύς,
οὐ φανερῶς λόγχῃ φονίοις ἐν ἀγῶσι κρατήσας,
ἀλλ' ἀνδρὸς πίστει χρησάμενος δολίου.

5.

(ΕΚ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΙΚΟΥ ΠΕΠΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΗΡΩΑΣ ΕΠΙΤΑΦΙΑ.)*)

Aristotelis nomine ferebatur opus, cui nomen *Πέπλος*, quod fabularem Graecorum memoriam complectebatur, quod commendat iis, qui deorum amores cognoscere velint, Socrates Hist. Eccles. III 23: *ἀρκέσει δὲ τοῖς ταῦτα γνῶναι ἐθέλουσιν ὁ Ἀριστοτέλους πέπλος καὶ ὁ Διονυσίου στέφανος καὶ Ῥηγίνου ὁ πολυμνήμων καὶ τῶν ποιητῶν τὸ κλῆθος*. conf. Nicephorus Callistus Hist. Eccles. X 36. Et memoratur hoc 506
opus in indice librorum Aristoteliorum, quem Menagius edidit, bis: *περὶ μουσικῆς α', Πέπλον, ἀπορημάτων Ὁμηρικῶν ζ'*. et deinde: *συμμίκτων ζητημάτων οβ', ὥς φησιν Εὔκαιρος ὁ ἀκουστὴς αὐτοῦ, Πέπλον, περιέχει δὲ ἱστορίαν σύμμικτον*. Scholiast. Hom. Il.

Eudemum alloquatur, qui hoc Platonis monumentum condiderit. — V. 3. οὐδ', Ammon. Philop. οὔτ'. — αἰνεῖν, cod. Bas. αἱρεῖν. — V. 4. ἐναργῶς, Menage ἐνεργῶς. Hecker totum versum sic conformavit: μοῦνος καὶ πρῶτος θνητῶν ὅδ' ἔδειξεν ἐναργῶς. — V. 5. μεθόδοισι, cod. Bas. μεθόδοις. — V. 7 Zellero vitium contraxisse videtur.

Fr. 4. Diog. Laert. V 5: ὁ δ' οὖν Ἀριστοτέλης ὑπεξῆλθεν εἰς Χαλκίδα, Εὐρυμέδοντος αὐτὸν τοῦ ἱεροφάντου δίκην ἀσεβείας γραψαμένου ἢ Δημοφίλου, ὥς φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, ἐπειδήπερ τὸν ὕμνον ἐποίησεν εἰς τὸν προειρημένον Ἑρμείαν, ἀλλὰ καὶ ἐπίγραμμα ἐπὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἀνδριάντος τοιοῦτον· τόνδε κτλ. — V. 4. ἀνδρὸς . . . δολίου, ed. Frob. ἀνδρῶν . . . δολίων, cod. C δολίως. — Quod vita Aristotel. p. 2 ed. Robbe exhibet: καὶ τὰ γεγραμμένα αὐτῷ δικαιώματα τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, ἐξ ὧν Φίλιππος τὰς φιλονεικίας τῶν Ἑλλήνων διέλυσεν, ὡς μεγαλορρημονῶν ποτε καὶ εἰπεῖν. ὥρισα τὴν Πέλοπος. ex epigrammate petitum videtur, sed ambigunm, utrum ad Aristotelem an ad Philippum sit referendum; ego hoc probabilius puto. Ceterum Rose 542 γῆν Πέλοπος fort. ex cod. Marciano.

*) Numeri cancellis additi sunt editionis Canterianae.

Λ 688 (cf. Etym. M. p. 426, 31) utitur hoc libro simpliciter dicens: *ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πέπλῳ.* *) In hoc opere epigrammata breviuscula in heroum honorem composita inerant, quae Porphyrius quantum quidem ad belli Troiani tempora illustranda pertinebant, in suum receperat opus. vid. Eustath. Il. 285, 24: *Ἱστορεῖ Πορφύριος καὶ ὅτι Ἀριστοτέλης σύγγραμμα πραγματευσάμενος, ὅπερ ἐκλήθη πέπλος, γενεαλογίας ἡγεμόνων ἐξέθετο καὶ νεῶν ἑκάστων ἀριθμὸν καὶ ἐπιγράμματα εἰς αὐτούς, ἃ καὶ ἀναγράφεται ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὅμηρον, ἁπλᾶ ὄντα καὶ οὐδέν τι παχὺ καὶ φλεγμαῖον ἔχοντα.* Ex Porphyrio hausit quaecunque affert Eustathius; fortasse etiam Tzetzes: quamquam non incredibile iam antiquitus ea epigrammata, quae ad Homericos heroes pertinebant, ex Peplo excerpta et seorsim propagata fuisse, ita ut scriptoris nomen fere prorsus oblitteraretur, cf. Ausonius p. 189. „Ad rem pertinere existimavi, ut . . . epitaphia subnecterem, scilicet titulos sepulcrales heroum, qui bello Troico interfuerunt: quae antiqua cum apud philologum quendam repperissem, latino sermone converti", quo quidem in negotio ita versatus est Ausonius, ut liberius graeca epigrammata amplificaret, quamquam Ausonius etiam Porphyrio poterat uti. Non dissimilis est sylloge, quam ex Cod. Florent. edidit *H. Stephanus* in Anthol. p. 497 seq. (Genevae 1566) hoc titulo: *Ποῦ ἕκαστος τῶν Ἑλλήνων ἡρώων τέθαπται καὶ τί ἐπιγέγραπται τῷ τάφῳ;* **), nisi quod aucta est aliis quibusdam epigrammatis in heroes, quorum memoria non pertinet ad bellum Troianum. Hinc repetiit *Guil. Canterus* bis (Basil. 1566 et Antverp. 1571), qui Eustathii usus testimonio primus haec ad Aristotelis Peplum retulit, atque *Ἀριστοτέλους εἰς τοὺς παρ' Ὁμήρῳ ἥρωας ἐπιτάφια* inscripsit; quem postea Stephanus quoque, cum haec iterum libello de *Homeri et Hesiodi Certamine* adiungeret, secutus est. Auxit aliquot epigrammatis ex Cod. Tzetzae Harleiano eruditis *Th. Burgess*, qui 1797 edidit has Aristotelei pepli reliquias (conf. Diar. Class. Britt. Vol. XIV n. 27 p. 172 seqq.). Alia nonnulla ex Tzetzae duobus codicibus Matritensibus edidit *Iriarte* in Catal. Bibl. Matr. p. 86 seq. et 256 seq. Nuper *Schneidewin* edidit in Philologo T. I p. 1 seq. accurate de his carminibus commentatus. Sed quod contendit *Πέπλον* hunc non diversum fuisse ab opere *Ἀτάκτων*, quod XII libris constare Diogenes Laert. et auctor catalogi operum Aristotel. ap. Menag. perhibent, omnino fallitur ***); nam Aristotelis ἄτακτα haud dubie erant

*) *Ἐπειοὶ οἱ Ἠλεῖοι ἀπὸ Ἐπειοῦ βασιλέως οὕτως· Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυπύλης τῆς Ἐνδυμίωνος παῖς Ἠλεῖος ὁ κτίσας Ἦλιδα, Ἠλείου δὲ Ἄλεξις καὶ Ἐπειός, ἀφ' οὗ Ἐπειοί, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πέπλῳ.* Fortasse haec quoque ad perditum aliquod epitaphium referenda sunt.

**) Codex est Laur. 56, 1 (bomb. saec. 13), quem inspexit Rose, sed denuo conferre praetermisit. Aristotelis nomen non est additum, sed cum subsequantur nonnulla excerpta de vita Aristotelis, leve indicium superest.

***) Schneidewino tamen assensus est C. Müller Frag. Hist. II 189. Qui nuperrime de Aristotelis perditorum librorum reliquiis commentati sunt, Rose et Heitz, quid de ἀτάκτων opere statuant, nescio: nam Rose legentium usui minime consuluit.

commentarii, quos rudes et imperfectos reliquerat, qui varias observationes continebant, et post mortem denique philosophi cum aliis similibus publici sunt iuris facta, quibus nomen hoc inditum est, ut ab alio opere: *Ἐξηγημένα κατὰ γένος*, quod XIV libris constabat, discernerentur. *Πέπλος* contra, quod vel nomen indicat, argumentum et certis finibus circumscriptum et ordine dispositum exhibebat: nec in suum usum haec composuerat, quicunque haec scripsit et fabulari historiae epigrammata adidit. Post Schneidewinum epigrammata haec denuo edidit *Rose* in Aristotele Pseudepigrapho p. 563 seq. *Hullemani* commentationem (Bedenkingen tegen de echtheid van den zoogenaamden *Πέπλος* van Aristoteles. Amstelod. 1858), quam commemorat Rose, non magis vidi, quam *Rathgeberi* librum, qui inscribitur Androklos (Lips. 1862), in quo disputavisse dicitur de his heroum epitaphiis.

Est omnino satis dubium, quo iure *Πέπλος* ad philosophum auctorem referatur. Quod Tzetzes ad Lycophr. v. 488 dicit: ὁ *Ἀγκαῖος υἱὸς ὢν Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυπαλαίας τῆς Φοίνικος ἐφύτευσεν ἄμπελον κατὰ Ἀριστοτέλην τὸν τοὺς πέπλους συντάξαντα*. sane in libro *περὶ πολιτείας τῶν Σαμίων* legebatur, sed poterat eadem fama etiam in Peplo commemorari: et hoc libro, non Samiorum republica usus est is, quem Tzetzes descripsit: ille autem peplographum a philosopho diversum esse censuit: neque enim ipse Tzetzes haec commentus est. Deinde rursus Tzetzes ad Hesiod. p. 15 ed. Gaisf. (et ibid. p. 7: nam haec, quae vulgo Procli nomen prae se ferunt, Tzetzae sunt, vide quae dixi supra p. 383, idque etiam Rose animadvertit) *Ἀριστοτέλης γὰρ ὁ φιλόσοφος, μᾶλλον δὲ οἶμαι ὁ τοὺς Πέπλους συντάξας, ἐν τῇ Ὀρχομενίων πολιτείᾳ κτλ.* Sane hic Tzetzes doctrina intempestive abusus esse videtur, cum librum de Orchomeniorum civitate philosopho abiudicet, sed id quod dicit, peplographum diversum a philosopho esse, certe non est ipse commentus, verum apud alios legerat.*) Atque id ipsum confirmatur etiam a Scholiasta Aristidis T. III p. 323: *ταύτην τὴν τάξιν εἰς πέπλους συνθεὶς ὁ Ἀριστοτέλης ἐξέθετο τῶν ἀρχαίων καὶ παλαιῶν ἀγώνων*. quod mirum est genus dicendi: correxi olim *ὁ τοὺς πέπλους συνθεὶς Ἀριστοτέλης*. atque plane ita scriptum in cod. Marc., quem Rose postea inspexit (Arist. Pseudep. 566). Nobis, qui praeter haec exilia epigrammata nullas fere Pepli reliquias usurpamus, vix licet hanc quaestionem solvere. Poterat philosophus eiusmodi opus, quale *πέπλος* fuit, condere, sed epitaphia haec, quae inde petita sunt, Aristotele plane indigna: hic epigrammatographus antiquiora carmina passim recepit, velut 15 et 64, vel imitatus est, velut 13. 19. 62, sed pleraque ipse finxit: summa enim ingenii mediocritas et sermonis tenuitas ubique deprehen- 507

*) Fortasse Tzetzes cum epigramma illud, quod Pindaro tribui solet, (vid. supra 383) *Χαῖρε δὶς ἡβήσας κτλ.* in libro de Orchomeniorum republica adscriptum fuisse legisset idemque poematium in epigrammatum sylloge ex Peplo petita legi animadvertisset, inde coniecturam fecit eum, qui Peplum conscripserit, etiam de Orchomeniorum republica commentatum esse, itaque hunc quoque librum philosopho abiudicavit. Atque etiam C. Müller (Frag. Hist. II 144) idem videtur suspicari.

ditur: minime enim probanda est Rosii sententia, qui censet auctorem pepli haec poematia variorum poetarum opera ficta undique collegisse et operi suo inseruisse. Quod si idoneorum testium auctoritate constaret, philosophum Peplum scripsisse, censendum foret, alium quem postea haec epitaphia a se condita alieno operi intertexuisse, neque tamen veri similis est haec suspicio; igitur universum opus Aristoteli philosopho abiudicandum, id quod etiam C. *Müller* (Fr. Hist. II 188 seq.) et *Heitz* (die verlorenen Schriften des Aristot. p. 296 seq.) censent. Operis huius auctor utrum philosophi nomen mala fraude mutuatus an revera Aristoteles vocitatus sit, in medio relinquam.*)

Illud denique addendum, etiam alios epitaphia composuisse in Homericos heroes, velut *Posidippum*: insigne fragmentum, quod huc referendum, legitur apud Steph. Byz. v. *Ζέλεια*·

Οὐδὲ Λυκαονίη δέξατό σε Ζελίη,
ἀλλὰ παρὰ προχοῇ Σιμοεντίδι τοῦτό σοι Ἕκτωρ
σῆμα καὶ ἀγχέμαχοι θέντο Λυκαονίδαι.

ita enim corrigendum pro vulg. *ἀλλὰ προχοῇσι Σιμόεντος· διὰ τοῦτό σοι κτλ.* **) Idem Posidippus epigramma in *Berisum* composuerat, deceptus falsa interpretatione Il. *Δ* 101, conf. Apollon. Dysc. Synt. I p. 66; postea a Zenodoto ut videtur reprehensus delevit: vid. Schol. ad illum l.: *μὴ ἐμφέρεσθαι δέ φησιν ὁ Ἀρίσταρχος νῦν ἐν τοῖς Ποσειδίππου ἐπιγράμμασι τὸν Βήρισον, ἀλλ᾽ ἐν τῷ λεγομένῳ σωρῷ εὑρεῖν. εὔλογον δέ φησιν ἐλεγχόμενον αὐτὸν ἀπαλεῖψαι. Σωρός* videtur nomen fuisse collectionis, quae variorum in heroes epigrammata comprehendebat, in qua etiam Posidippeum illud forte fortuna servatum fuit. *Asclepiades* fortasse et ipse in heroes epitaphia composuerat, quorsum referri potest, quod exhibet Et. M. 157, 32:

Σπληδόνα τ᾽ ἠγαθέην.

Si Asclepiades, quod non est improbabile, diversis numerorum generibus usus est, possis huc referre etiam illum versum, quem Tzetz. Lycophr. v. 315 et Schol. Eurip. Hec. ad v. 1255 servavit;

Ὃ καὶ κυνὸς καλοῦσι δυσμόρου σῆμα.

Et hinc iam intellegitur, qui sit factum, ut Asclepiadis aliquod 508
epigramma inter Aristotelia reciperetur, vid. Ep. 7. Et hoc quidem a ceteris, quae Aristoteli tribuuntur, tantum dissidet, ut etiamsi non aliunde de auctore huius epigrammatis constaret, Aristoteli abiudicandum esset. Ac mihi quidem persuasum est, praeterea etiam alia epigrammata non minus a Peplo aliena, huc relata esse, quae fortasse ex

---

*) Diog. Laert. V 35 recensot philosopho cognominem, quem de Iliade dicit scripsisse; Aristoteles Aeschini Socratici familiaris, cui *Μῦθος* cognomen fuit (Diog. L. II 63. V 35), certe ab hoc peplographo diversus.

**) Hecker II 77 v. 1 *Λυκαονίδη*, v. 3 *Δολιονίδαι* legi vult.

illa ipsa sylloge, quam *Σωρόν* inscriptam fuisse conieci, petita sunt. Atque hinc etiam ex parte certe repetendum videtur, quod saepius duo vel etiam plura epitaphia in eundem heroem composita hic leguntur.

1. [10.] Ἐπὶ *Ἀγαμέμνονος, κειμένου ἐν Μυκήναις.*

Λεύσσεις Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος, ὦ ξένε, τύμβον.
ὃς θάν' ὑπ' Αἰγίσθου κουλομένης ἀλόχου.

2. [11.] Ἐπὶ *τοῦ αὐτοῦ ἕτερον.*

Μνῆμα τόδ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος, ὅν ῥα κατέκτα
δῖα Κλυταιμνήστρη Τυνδαρὶς οὐχ ὁσίως.

3. [12.] Ἐπὶ *Μενελάου.*

Ὄλβιος, ὦ Μενέλαε, σύ τ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως
ἐν μακάρων νήσοις, γαμβρὲ Διὸς μεγάλου.

4. [28.] Ἐπὶ *Ἀχιλλέως, τιμωμένου ἐν Λεύκῃ τῇ νήσῳ.*

Παῖδα θεᾶς Θέτιδος, Πηληϊάδην Ἀχιλῆα,
ἥδ' ἱερὰ νῆσος ποντιὰς ἀμφὶς ἔχει.

5. [29.] Ἐπὶ *τοῦ αὐτοῦ, κειμένου ἐν Τροίῃ.*

Θεσσαλὸς οὗτος ἀνὴρ Ἀχιλεὺς ἐν τῷδε τέθαπται
τύμβῳ, ἐθρήνησαν δ' ἐννέα Πιερίδες.

6. [30.] Ἐπὶ *Πατρόκλου, κειμένου μετὰ Ἀχιλλέως.*

Πατρόκλου τάφος οὗτος, ὁμοῦ δ' Ἀχιλῆϊ τέθαπται,
ὃν κτάνεν ὠκὺς Ἄρης Ἕκτορος ἐν παλάμαις.

7. [6.] Ἐπὶ *Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου.*

Ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι

Ep. 1. Hermann subditicium esse censet.

Ep. 3. V. 1. *σύ τ'*, Schneidewin *σύ γ'*, fort. *ὄλβιος ὦ Μενέλαε, σὺ δ'*, ita etiam Hermann.

Ep. 4. Lemma apud Steph. est: *Ἐπὶ Ἀχ. κειμένου ἐν Τροίῃ, τιμωμένου δὲ καὶ ἐν Λ. τ. ν.* Canter verba *τιμ. δὲ καὶ ἐν Λ. τ. ν.* omisit, sed potius aliena esse verba *κειμένου ἐν Τροίῃ*, quae pertinent ad Ep. 5, ubi vulgo simpliciter *ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*, vidit Schneidewin. — V. 2 recte cod Harl. exhibet, vulgo *ἥδ' ἱερὰ Προποντὶς ἀμφὶς ἔχει πεδίῳ.* Schneidewin *ἱερὴ* scripsit.

Ep. 5. De Lemmate vid. ad 4. — V. 1. *οὗτος*, Schneidewin *ὠκύς*.

Ep. 6. Legitur ap. Tzetz. Homer p. 73 ed. Schirach. (Iriarte 110). — V. 2. *ἐν παλάμαις*, cod. Harl. *ἐκ παλάμαις*, unde Rose *ἐκ παλάμης*, fort. *Ἑκτορέαις παλάμαις*.

Ep. 7 a reliquis prorsus differt, atque etiam Eustath. Il. p. 285, 19 animadvertit, solum hoc duobus distichis constare; extat praeterea in

Αἴαντος τύμβῳ κειραμένα πλοκάμους, 509
θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἴπερ Ἀχαιοῖς
ἁ δολόφρων Ἀπάτα κρέσσον ἐμεῦ κέκριται.

8. [7.] *Ἐπὶ Τεύκρου, κειμένου ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου.*

Ἰῶν ὠκυμόρων ταμίην Τελαμώνιον ἥδε
Τεῦκρον ἀποφθίμενον γῆ Σαλαμὶς κατέχει.

9. [13.] *Ἐπὶ Νέστορος, κειμένου ἐν Πύλῳ.*

Τὸν βαθύνουν, ψυχήν τε νόημά τε θεῖον ἔχοντα
ἄνδρ' ἀγαθὸν κατέχω, Νέστορα τὸν Πύλιον.

10. [14.] *Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἕτερον.*

Νέστορα τὸν Πυλίων ἡγήτορα ἥδε θανόντα
γῆ κατέχει βουλῇ φέρτατον ἡμιθέων.

Anthol. Pal. VII 143 *εἰς Αἴαντα τὸν Τελαμῶνος Ἀσκληπιάδου.* cui quod subiungitur Antipatri Sidonii epigramma, ad huius exemplum compositum esse apparet: *Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτηΐσιν ἀκταῖς Θυμοβαρὴς Ἀρετὰ μύρομαι ἑζομένα, Ἀπλόκαμος, πινόεσσα, διὰ κρίσιν ὅττι Πελασγῶν Οὐκ ἀρετὰ νικᾶν ἔλλαχεν, ἀλλὰ δόλος. Τεύχεα δ' ἂν λέξειεν Ἀχιλλέος· Ἄρσενος ἀκμᾶς, Οὐ σκολιῶν μύθων ἄμμες ἐφιέμεθα.* Dissimile in ipsa similitudine est Mnasalcae epigramma ap. Athen. IV p. 163 A: *Ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῆδε κάθημαι Ἡδονῇ, αἰσχίστως κειραμένα πλοκάμους, Θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἴπερ ἅπασιν Ἁ κακόφρων Τέρψις κρεῖσσον ἐμοῦ κέκριται*, nam apud Mnasalcam nulla Aiacis iniuria affecti fit mentio, sed virtus cum voluptate componitur: mihi quidem Mnasalcas Praxitelis duo signa videtur respexisse, quae Plinius XXXIV 70 dicit *diversos affectus exprimere flentis matronae et meretricis gaudentis*, et qui docti videri volebant, hoc signo Phrynae imaginem expressam esse existimabant, sed rectam interpretandi viam haud dubie Sicyonius poeta monstrat. Ceterum Mnasalcas cum fere aetate suppar Asclepiadi fuisse videatur, prorsus est ambiguum utrum, Asclepiades Mnasalcam, an Sicyonius poeta Samium sit aemulatus; nam alterum alterius vestigia quam diligentissime legisse apparet. Eustathius, qui iam utrumque epigramma composuit, ex hoc Aristotelis (Asclepiadis) epigrammate Mnasalcae poematium expressum esse censet, Rose contra contendit Aristotelem sive hunc epigrammatographum Sicyonii poetae carmen in suum usum convertisse, atque ob id ipsum Asclepiadis nomen omni fide carere dicit: mihi quidem secus videtur. Ceterum si hoc Asclepiadis Samii revera fuit epigramma, nihil tamen confert ad quaestionem de Aristotelis peplo diiudicandam, cum facile potuerint in syllogen epigrammatum aliena quaedam irrepere. Affert etiam Tzetzes Posthom. 489 Iacobs. — V. 2. *κειραμένα*, Pal. *κειρομένα.* — V. 3. *βεβολημένα*, Tzetz. *βεβαρημένα* (*βεβαρυμένον*), cod. Harl. *βεβαρημένον.* — *εἴπερ* scripsi, vulgo *ὡς παρ'* et sic Tzetzes, *εἰ παρ'* Pal., *ὅτ' ἄρ'* Harl. (m m. *ὡς παρ'*), *οὕνεκ'* Planud. Eust., Hecker *εἰ παρὰ πᾶσιν . . . μεῖζον ἐμοῦ δύναται.* — V. 4. *κρέσσον*, Eust. *κρέσσων.* — *ἐμεῦ* Pal. et cod. Planud. ap. Brunck, vulgo *ἐμοῦ.* — *κέκριται*, Pal. et cod. Plan. Brunckii *δύναται.*

Ep. 9. Resp. Eust. Il. 296, 22: *ἐπίγραμμα, ὅπερ λέγει αὐτὸν βαθύνουν καὶ ψυχὴν ἐν σώματι θείαν ἔχοντα καὶ ἀγαθόν*, ut is videatur v. 1 vitiosam lectionem *ψυχήν τ' ἐν σώματι θείαν ἔχοντα* reperisse.

Ep. 10. V. 1. *τὸν*, Cauter *τῶν.* — V. 2. *ἡμιθέων*, Eust. 296, 22 *ἡμερίων.*

11. [15.] Ἐπὶ Ἀντιλόχου, κειμένου ἐν Τροίῃ.

Μνῆμ' ἀρετῆς υἱοῦ τοῦ Νέστορος, Ἀντιλόχοιο,
ὃς θάνεν ἐν Τροίῃ ῥυσάμενος πατέρα.

12. [20.] Ἐπὶ Ὀδυσσέως, κειμένου ἐν Τυρρηνίᾳ.

Ἀνέρα τὸν πολύμητιν ἐπὶ χθονὶ τῇδε θανόντα,
κλεινότατον θνητῶν, τύμβος ἐπεσκίασεν.

13. [21.] Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἕτερον.

Οὗτος Ὀδυσσῆος κείνου τάφος, ὃν διὰ πολλά
Ἕλληνες πολέμῳ Τρωϊκῷ εὐτύχεσαν.

14. [8.] Ἐπὶ Διομήδους, κειμένου ἐν τῇ ὁμωνύμῳ νήσῳ.

Αἰνητὸν πάντεσσιν ἐπιχθονίοις Διομήδην
ἥδ' ἱερὰ κατέχει νῆσος ὁμωνυμίη.

15. [23.] Ἐπὶ Ἰδομενέως καὶ Μηριόνου, κειμένων ἐν Κνωσσῷ.

Κνωσσίου Ἰδομενῆος ὁρᾷς τάφον· αὐτὰρ ἐγώ τοι
πλησίον ἵδρυμαι Μηριόνης ὁ Μόλου.

16. [3.] Ἐπὶ Αἴαντος τοῦ Οἰλέως, κειμένου ἐν Μυκόνῳ τῇ νήσῳ.

Ἐνθάδε τὸν Λοκρῶν ἡγήτορα γαῖα κατέσχεν,
Αἴαντ' Οἰλιάδην ἐν πελάγει φθίμενον.

17. [26.] Ἐπὶ Νιρέως, κειμένου ἐν Τροίᾳ.

Ἐνθάδε τὸν κάλλιστον ἐπιχθονίων ἔχε γαῖα,
Νιρέα, τὸν Χαρόπου παῖδα καὶ Ἀγλαΐης.

Ep. 12. Hermann subditicium putat. — V. 1. *ἀνέρα τὸν*, Slothower *Λαερτιάδην* coniecit.

Ep. 13 est ad exemplum Simonidis op. 103 compositum. — V. 2. *εὐτύχεσαν* suspectum, fort. *εὖ τέλεσαν*, Hermann *εὐτυχέες*.

Ep. 14. In lemmate *ὁμωνύμῳ* Canter, ceteri *ὁμωνυμίῃ*. — V. 1. Tzetz. p. 56 ed. Schirach, codd. Iriar. Harl. et Vindob. n. 311 *τὸν πάντεσσι κράτιστον ἐπιχθονίοις* (vel *ἐπὶ χθονίοις*). — *Διομήδην*, Canter *Διομήδη*. — V. 2. *ἱερὰ*, Schneidewin *ἱερή*. — *ὁμωνυμίη*, codd. Iriart. et Vind. *ὁμωνυμένη*.

Ep. 15. Legitur etiam Anthol. Pal. VII 322: m. pr. *Ἀδέσποτον*, m. sec. *εἰς Ἰδομενέα καὶ Μηριόνην*. et apud Diodor. Sic. V 79: *καὶ τὸν τάφον αὐτῶν ἐν τῇ Κνωσσῷ δεικνύουσιν ἐπιγραφὴν ἔχοντα τοιάνδε· Κνωσίου κτλ.* — V. 1. *Κνωσσίου* servavi, conf. similia ap. Lobeck Pathol. p. 418, *Κνωσίου* Pal., ap. Diod. *Κνωσίου* AB, *Γνωσίου* N Poggins, *Κνωσσίου* ceteri. — *ὁρᾷς*, Pal. *ὅραι*, Diod. *ὅρα*. — *τοι* Pal. Diod., *τοῦ* vulgo. — V. 2. *ὁ Μόλου*, Pal. et Cant. *ὁμόλου*.

Ep. 16. Affert Tzetz. Antehom 300 Iac. (p. 25 Schirach). — V. 1. *τὸν*, Canter *τῶν*. — V. 2. *Οἰλιάδην*, Schneidewin *Ἰλιάδην*.

Ep. 17. Affert Tzetz. p. 21 ed. Schir. cf. Iriarte 111. — V. 1. *ἔχε γαῖα*, Burgess et Hecker *ἔχει αἶα*, fort. *λάχε γαῖα*.

18. [24.] Ἐπὶ Τληπολέμου, κειμένου ἐν Ῥόδῳ.

Ἀδ' Ἡρακλείδην ῥηξήνορα θυμολέοντα
Τληπόλεμον κατέχει κυματόεσσα Ῥόδος.

19. [2.] Ἐπὶ Ἀσκαλάφου καὶ Ἰαλμένου.

Ἀσκαλάφου Τροίῃ φθιμένου καὶ Ἰαλμένου ἥδε
ὀστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει.

20. [34.] Ἐπὶ κενοταφίου Ποδαλειρίου καὶ Μαχάονος ἐν Τρίκκῃ. 511

Οἵδ' Ἀσκληπιάδαι Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
πρόσθεν μὲν θνητοί, νῦν δὲ θεῶν μέτοχοι.

21. [1.] Ἐπὶ Πηνέλεω κειμένου ἐν Βοιωτίᾳ.

Τόνδ' ἐπὶ Κηφισσῷ ποταμῷ θέσαν ὠκὺ ῥέοντι
παῖδες Βοιωτῶν σώφρονα Πηνέλεων.

22. [35.] Ἐπὶ Εὐρυπύλου, κειμένου ἐν Ὀρμενίῳ.

Πάτρῃ ἐν Ὀρμενίῳ Εὐαίμονος ἀγλαὸν υἱόν
Εὐρύπυλον κρύπτει δακρυόεσσα κόνις.

23 [22.] Ἐπὶ Θόαντος.

Υἱὸν ὑπερθύμου Ἀνδραίμονος ἠδὲ θυγατρός
Γόργης τῆς Οἰνέως ἥδε κόνις κατέχει.

24. [32.] Ἐπὶ Φιλοκτήτου.

Τόξων Ἡρακλέους ταμίην, Ποιάντιον υἱόν,
ἥδε Φιλοκτήτην γῆ Μινυὰς κατέχει.

25. [19.] Ἐπὶ Μέγητος, ἀπολομένου ἐν θαλάσσῃ, ἔχοντος δὲ τάφον ἐν Δουλιχίῳ.

Μνῆμα Μέγητι θοῷ μεγαθύμου Φυλέος υἱῷ
Δουλίχιοι τεῦξαν· σῶμα δὲ πόντος ἔχει.

Ep. 18. Affert Tzetz. p. 54 ed. Schirach. cf. Iriarte 110 et 261. — V. 1. ἀδ', fort. ἧδ', Schneidewin τῇδ'.

Ep. 19. V. 1. φθιμένου, fort. φθιμένων. — V. 2. Μινυῶν, Flor. Μινυάς. Imitatur Hesiodi epitaphium, quod Chersiae Orchomenio tribuit Pausan. IX 38, 3, in Anthol. Pal. VII 54 per errorem Mnasalcae nomine extat: *Ἄσκρη μὲν πατρὶς πολυλήϊος, ἀλλὰ θανόντος Ὀστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει κτλ.*

Ep. 20. κενοταφίου in lemm. Canter, v. κενοτάφου. Ep. 28 est ἐπὶ κενοταφίῳ.

Ep. 21. V. 1. Κηφισσῷ, Iacobs Κηφισῷ.

Ep. 22. In lemm. et v. 1 Ὀρμενίῳ scripsit Slothower, v. Ὀρχομενῷ.

Ep. 23. Affert Tzetz. 45 Schir. cf. Iriart. 111. Aristoteli abindicat Hermann. — V. 1. Ἀνδραίμονος Tzetzes, Ἀνδραίμενος Canter, εὐαίμονος Stephanus. — V. 2. Οἰνέως, Tzetz. Θίνους. — κόνις κατέχει, Schneidewin Θόαν κατέχω coni.

Ep. 25. Affert Tzetz. 50 ed. Schirach. — V. 1. Φυλέος, Canter Φυλέως.

26. [31.] Ἐπὶ Πρωτεσιλάου ἀδελφῷ Ποδάρκει, κειμένῳ ἐν Σικυῶνι.

Γῆ μὲν Ἀχαιὶς ἔθρεψε Ποδάρκην, Ἄκτορος υἱόν·
ὀστέα δ' αὖ Σικυὼν γῆ κατέχει φθιμένου.

27. [36.] Ἐπὶ Πολυποίτου καὶ Λεοντέως.

Ἄρχοντες Λαπιθῶν Πολυποίτης ἠδὲ Λεοντεὺς
ἐν γαίῃ Μήδων τέρμ' ἀφίκοντο βίου.

28. [38.] Ἐπὶ Προθόου κενοταφίῳ. 512

Σῶμα μὲν ἐν πόντῳ Προθόου, Τενθρηδόνος υἱοῦ,
κεῖται· ἀνοίκτιστον δ' οὔνομα τύμβος ἔχει.

29. [33.] Ἐπὶ Εὐμήλου.

Υἱὸς ὅδ' Ἀδμήτοιο, Φερητιάδης Εὔμηλος,
νέρθ' ὑπ' ἐμοὶ κεῖται, μοῖραν ἔχων θανάτου.

30. [16.] Ἐπὶ Ἀγαπήνορος.

Ἀρχὸς ὅδ' ἐκ Τεγέης Ἀγαπήνωρ, Ἀγκαίου υἱός,
κεῖθ' ὑπ' ἐμοί, Παφίων πελτοφόρων βασιλεύς.

31. [17.] Ἐπὶ Ἀμφιμάχου καὶ Διώρου.

Ἄρχων Ἀμφίμαχος, Κτεάτου πάϊς, ἠδὲ Διώρης
ἐνθάδ' ἐνὶ Τροίῃ μοῖραν ἔχουσι βίου.

32. [37.] Ἐπὶ Γουνέως.

Σῆμα τὸ μὲν Γουνῆος ὁρᾷς· ψυχὴ δὲ θανόντος
ἀέρ' ἐς ὑγρὸν ἔβη, σῶμα δὲ πόντος ἔχει.

33. [4.] Ἐπὶ Ἐλεφήνορος, κειμένου ἐν Τροίᾳ.

Νήσου ἀπ' Εὐβοίης Ἐλεφήνορα, ἀρχὸν Ἀβάντων,
ἐνθάδ' ἐνὶ Τροίῃ μοῖρα κατέσχε βίου.

Ep. 26. V. 1. *Ἄκτορος υἱόν*, Slothower *ὄζον Ἄρηος* coniecit.

Ep. 27. V. 2. *ἀφίκοντο*, Schneidewin *ἐφίκοντο*, fort. *τέρμαθ' ἵκοντο*.

Ep. 28. Huc respicere videtur Eust. Il. 17, 63, ubi de origine vocis *ἥρως* disserit: *οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀέρος, ὡς δηλοῦται καὶ ἔν τινι τῶν παρὰ Πορφυρίῳ ἐπιγραμμάτων, ἐν ᾧ κεῖται τό· Σῆμα μὲν ἐν πόντῳ κεῖται, πνεῦμα δ' ἀὴρ ὅδ' ἔχει.* Eadem Eudoc. 219, nisi quod *σῶμα*. Unde possis coniicere *κεῖται ἀνοίκτιστον, πνεῦμα δ' ἀὴρ ὅδ' ἔχει*, sed videtur aliud latere. Schneidewin *ἀείμνηστον δ' οὔνομα*, et praeterea *πνεῦμα δ' ἀήρ, κενεὸς δ' οὔνομα τύμβος ἔχει* coniecit. Burgess *κεῖται ἀνοίκτιστον· τοὔνομα κτλ.*

Ep. 29. V. 2. Hermann, si Aristotelis haec sint, *νέρθεν ἐμοῦ* requirit.

Ep. 30. Hermann Aristoteli abiudicat. — V. 1. Friedemann coni. *Ἀγκαίου παῖς, Ἀγαπήνωρ.* — V. 2 *Παφίων* Vindingius, v. *Ταφίων*.

Ep. 31. V. 1. *ἄρχων* Tzetz. 44 Schir. et Iriarte 111, vulgo *ἀρχός τ'*, Schneidewin *ἄρχοντ'*.

Ep. 33. Affert Tzetz. 43.

34. [5.] Ἐπὶ Μενεσθέως, κειμένου ἐν Ἀθήναις.

Ταξίλοχος λαῶν, υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς,
ἐνθάδ' ἐνὶ κλεινῇ πατρίδι μοῖραν ἔχει.

35. [9.] Ἐπὶ Σθενέλου καὶ Εὐρυάλου, κειμένων ἐν Ἄργει.

Ἀργεῖος Σθένελος Καπανήϊος ὧδε τέθαπται
τύμβῳ, καὶ τούτου πλησίον Εὐρύαλος.

36. [18.] Ἐπὶ Θαλπίου καὶ Πολυξένου, κειμένων ἐν Ἤλιδι. 513

Οἵδε Πολύξεινος καὶ Θάλπιος Ἤλιδι δίῃ
δμηθέντες κρυεροῦ δῶμ' Ἀΐδαο ἔβαν.

37. [39.] Ἐπὶ Ταλθυβίου, κειμένου ἐν Μυκήναις.

Ταλθύβιον θεράποντα, θεῶν κήρυκα καὶ ἀνδρῶν,
ὧδε Μυκηναίων δῆμος ἔθαψεν ἅπας.

38. [40.] Ἐπὶ Αὐτομέδοντος ἐν Τροίᾳ.

Αὐτομέδοντ', Ἀχιλῆϊ ἐΰν καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
ἥδε κατεσκίασε Τρῳὰς ἄρουρα τάφῳ.

39. [27.] Ἐπὶ Φειδίππου καὶ Ἀντίφου.

Φείδιππον Τροίην περσάντ' ἠδ' Ἄντιφον ἥρω
γαῖα πατρὶς κώμη ἠδ' Ἐφύρα κατέχει.

40. [25.] Ἐπὶ Δηϊπύλου.

Δηϊπύλου κόρσης εὐειδέος Ὀρμενίοιο
μνῆμα τόδ' εὐκλειόν· γείνατο Τληπόλεμος.

41. [45.] Ἐπὶ Ζήθου ἐν Θήβαις.

Ἑπταπύλων Θηβῶν βασιλεὺς ὅδε κεῖται ὑπ' ὄχθῳ
Ζῆθος, ὃν Ἀντιόπη γείνατο παῖδ' ἀγαθόν.

Ep. 35. Affert Tzetz. 56. — V. 1. *Καπανήϊος ὧδε*, Hermann *Καπανῆος τῶδε*. — V. 2. Schneidewin coni. *καὶ τύμβῳ τούτου* vel *τύμβῳ δ' αὖ τούτου*.

Ep. 36. V. 2. *Ἀΐδαο ἔβαν*, Schneidewin coni. *ἔβαν Ἀΐδεω*, possis *δῶμ' Ἀΐδεω κατέβαν*, Hermann *δῶμ' ἔβαν εἰς Ἄϊδος*.

Ep. 37. Hermann Tzetze dignum esse censet.

Ep. 38. V. 1. *Ἀχιλῆϊ*, Schneidewin *Ἀχιλῆος*.

Ep. 39. V. 2. *κώμη*, hiatum ut removeas possis *κώμη θ'* scribere, quod quidem non uno nomine displicet; coniicio igitur *κόλποις*, Schneidewin *Κώων*, Ahrens *Ἄντιφον εἴργει γαῖα πατρὶς Κῴη, γῆ δ' Ἐφύρη κατέχει*.

Ep. 40. Schneidewin coniectavit: *Δηϊπύλου Κόρσης εὐειδέος Ὀρμενίου τε Μνῆμα τόδε κλεινὸν δείματο Τληπόλεμος*.

Ep. 41. V. 1. *ὑπ' ὄχθῳ* Hermann, vulgo *ὑπόχθων*, Stephanus *ὑποχθών*.

42. [47.] Ἐπὶ Πυλάδου, ἐν Φωκίδι.

Υἱὸς ὅδε Στροφίου Πυλάδης ἐν Φωκίδι γαίῃ
κεῖται, ἐπεὶ παντὸς μοῖραν ἔπλησε βίου.

43. [44.] Ἐπὶ Αἰήτου, κειμένου ἐν Κολχίδι.

Αἰήτην Κόλχοισι πολυχρύσοισιν ἄνακτα
ἐνθάδε πανδαμάτωρ μοῖρα θεῶν κτέρισεν.

44. [48.] Ἐπὶ Ἀταλάντης, ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Κούρης Ἰασίοιο πολυκλείτης Ἀταλάντης
σῆμα πέλας στείχων ἀτρεκές ἐστι τόδε.

Ἐπὶ τῶν Τρώων.

45. [43.] Ἐπὶ Λαομέδοντος. 514

Ἐνθάδε Περγαμίδην κεύθει χθὼν Λαομέδοντα,
ἵππων ὠκυπόδων εἵνεκ' ἀποφθίμενον.

46. [41.] Ἐπὶ Ἕκτορος, κειμένου ἐν Θήβαις.

Ἕκτορι τόνδε μέγαν Βοιώτιοι ἄνδρες ἔτευξαν
τύμβον ὑπὲρ γαίης, σῆμ' ἐπιγιγνομένοις.

47. [42.] Ἐπὶ Πυραίχμου, ἐν Τροίῃ.

Ἐλθὼν ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξίου ὧδε Πυραίχμης
ὠκύμορος πάντων νόσφι φίλων ἔθανεν.

48. [46.] Ἐπὶ Ὀρφέως, κειμένου ἐν Κικονίᾳ.

Θρήϊκα χρυσολύρην Οἰάγρου παῖδα θανόντα
Ὀρφέα ἐν χώρῳ τῷδε θέσαν Κίκονες.

---

49. (Ἐπὶ Πρωτεσιλάου, ἐν Χερρονήσῳ ἀναιρεθέντος).

Τόνδ' ὄχθον μνήμην ἀρετῆς χάριν ἐξετέλεσσαν
Ἑλλήνων παῖδες Πρωτεσίλᾳ φθιμένῳ.

Ep. 42. V. 2. παντὸς, Schneidewin πᾶσαν vel πλαγκτός.
Ep. 44. V. 2. ἐστι, Schneidewin ἴσθι, fort. ἀτρεκέως τόδ' ὁρᾷς.
Ep. 45. V. 1. Περγαμίδην, Stephanus Περγαμίδαν..
Ep. 46. V. 2. ἐπιγιγνομένοις, cod. Harlei. ἐπιγιγνομένων, Iriart. 110 et cod. Vindob. 311 σῆμα ἐπειγομένοις.
Ep. 48. V. 2. Ὀρφέα, Ahrens et Hermann Ὀρφῆ'. Fort. Δίῳ ἐν εὐρυχόρῳ τῇδε, ut Ὀρφέα plane sit delendum.
Ep. 49 et quae sequuntur usque ad Ep. 63 in sylloge Florentina desiderantur, addita sunt ex Tzetze, ex Eustathio, et ex codd.
Ep. 49. Affert Tzetz. p. 17. Iriar. 108. — V. 1. μνήμην, Ir. μνήμης. — ἐξετέλεσσαν, libri ἐξετέλεσαν. — V. 2. Πρωτεσίλᾳ, libri Πρωτεσιλάῳ.

50. (Ἐπὶ Πανδάρου.)

Τηλεβόλον ῥυτῆρα, Λυκάονος ἀγλαὸν υἱόν,
ἐκ Ζελέας, κατέχει Πάνδαρον ἥδε κόνις.

51. (Ἐπὶ Δόλωνος.)

Πατρὶς μὲν κρύπτει με Δόλων', Εὐμήδεος υἱόν·
πᾶσιν ἀπαγγέλλω τοῖς παριοῦσι μαθεῖν.

52. (Ἐπὶ Ῥήσου.)

Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἐνθάδε Ῥῆσον
Τρῶες δὴ θάψαν Τευκρίδος αἰγιαλῷ.

53. (Ἐπὶ Σαρπηδόνος.)

Κᾶρες καὶ Λύκιοι βασιλεῖς Σαρπηδόνα δῖον
Ξάνθου ἐπὶ προχοαῖς ἀενάου ἔθεσαν.

54. (Ἐπὶ Γλαύκου.)

Εὐώδης Κυπάρισσος ὁμοῦ καὶ λάϊνος ὄχθος
ἐνθάδε τὸν Λύκιον Γλαῦκον ἔχει φθίμενον.

55. (Ἐπὶ Μέμνονος.)

Μέμνων Τιθωνοῦ τε καὶ Ἠοῦς ἐνθάδε κεῖμαι
ἐν Συρίῃ, Βήλου παρ ποταμοῦ προχαῖς.

Ep. 50. Affert Tzetz p. 51. Iriar. 111 et 261. — V. 1. *τηλεβόλον* quod in proecdosi scripsi, Ir. altero loco, vulgo *τηλεβόλου*, Hermann *τόξου τηλεβόλου ῥυτῆρα, Λυκάονος υἱόν*. — V. 2. *Ζελέας*, *Ζελείας* Ir., *Ζελεᾶς* Tzetz. Iacobsii, *Ζελε* . . Schirach, *Ζελέης* Schneidewin.

Ep. 51. Affert Tzetz. 65. — V. 2. *πᾶσιν*, Iacobs *πᾶσι δ'*, Hermann *αἴσιμα δ' ἀγγέλλω*. — *παριοῦσι*, Schirach *περιοῦσι*. — *μαθεῖν*, Iacobs coni. *τάφον*. Schneidewino totus versus suspectus. Cf. ad ep. 52.

Ep. 52. Affert Tzetz. 65 et Iriar. 112. — V. 2. *δὴ θάψαν* duo codd. AC (qui praeterea *ἐν αἰγι.*), *δὲ θάψαν* Tzetz. Schirach, *θάψαντο* Iriar., *Τρωαδέες θάψαν* coni. Schneidewin. Fortasse pentametri ep. 51 et 52 transponendi sunt hoc modo:

Πατρὶς μὲν κρύπτει με Δόλων', Εὐμήδεος υἱόν,
Τρῶες δ' ἐκτέρισαν Τευκρίδος αἰγιαλῷ.

Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἐνθάδε Ῥῆσον
πᾶσιν ἀπαγγέλλω τοῖς παριοῦσι θανεῖν.

Ep. 53. Affert Tzetz. 72. Iriart. 111. — V. 1. *βασιλεῖς*, Ir. *οἱ βασιλεῖς*, Schneidewin *βασιλῆ*. — V. 2. *ἀενάου*, Ahrens *ἀενάοι'*.

Ep. 54. Affert Tzetz. 73. Iriart. 112 (ap. Ir. est *θυώδης* et *λάϊος*, idem om. *τὸν Λύκιον*).

Ep. 55. Affert Tzetz. Posthom. 345 ed. Iac., v. 1. Ir. 262, v. 2 ib. 111. — V. 2. *παρ ποταμοῦ προχοαῖς* cod. Harl. nisi quod *παρά*, sed *παρ* in margine, Tzetz. Iacobsii *περὶ ποταμοῦ προχοαῖσιν* (Ir. *προχοαῖς*).

56. (Ἐπὶ Πείρωος καὶ Ἀκάμαντος.)

Πελτοφόρου Θρήκης Ἀκάμας καὶ Πείροος ἥρως
ἕδραν ναίοντες τήνδ' ἔλαχον φθίμενοι.

57. (Ἐπὶ Τληπολέμου, κειμένου ἐν Τροίῃ.)

Τόνδ' Ἡρακλείδην εὐήνορα τηλόθι πάτρης
Τληπόλεμον κρύπτει χῶρος ὅδ' ἀνθεμόεις.

58. (Ἐπὶ Πυλαιμένους, κειμένου ἐν Τροίῃ.)

Ἑρμεία, στερεᾶς πέτρης τέκος, ἔννεπε πᾶσιν
Παφλαγόνος μοῖραν τοῦδε Πυλαιμενέος.

59. (Ἐπὶ Αἰνείου.) 516

Αἰνείαν Κύπριδός τε καὶ Ἀγχίσου φίλον υἱόν
ἐνθάδε μοῖρα θεῶν ἤγαγεν εἰς Ἀΐδην.

60. (Ἐφ' Ἕκτορος, κειμένου ἐν Ὀφρυνίῳ λόφῳ τῆς Τροίας.)

Ἕκτορι τόνδε τάφον Πρίαμος μέγας ἐσετέλεσσεν,
ὄχθον ὑπὲρ γαίης μνῆμ' ἐπιγιγνομένοις.

61. (Ἐπὶ Πενθεσιλείας.)

Στήσω σε σπεύδοντα, δορύσσοε, Πενθεσιλείας
αἰπὺν ἐσαθρῆσαι τύμβον Ἀμαζονίδος.

Ep. 56. Affert Tzetz. 45. Iriart. 112. In lemmate *Πείρωος* cum Schirachio scripsi, nisi malis *Πείρως*, Iacobs *Πείροος*, Ir. *εἰς Πείρωνα*, Schneidewin *Πείρεω*. — V. 1. *Πείροος*, Ir. *Πείρως*. — V. 2. *ἕδραν*, Schneidewin *ἕδρην* vel *ἕδρανα*.

Ep. 57. Tzetz. 54. Iriart. 110. — V. 1. *τόνδ'*, Schneidewin *τῇδ'* coni.

Ep. 58. Affert Tzetzes 52. Iriart. 111, cf. 261. — V. 1. *Ἑρμεία* scripsi, vulgo *Ἑρμῆ παῖ* (Ir. 261 *καὶ*), Schneidewin coni. *Ἑρμέω παῖ*, ut Echo, Mercurii et Petrae filia, invocetur, quod ferri nequit, sed herma fuit monumenti loco positus. — *στερεᾶς*, Schneidewin *στερεῆς*. — *πέτρης* Ir., v. *πέτρας*. — V. 2. *Παφλαγόνος*, cod. Harl. *Παφλαγόνων*.

Ep. 59. Iriart. 111 et cod. Vindob. n. 311. — V. 1. *τε*, quod om. libri, addidit Schneidewin. *Κυπρίδος Αἰνείαν τε καὶ Ἀγχ.* coni. Burgess.

Ep. 60. Iriart. 109, cf. 261 (utroque l. *Ὀφρυνῷ* vel *Ὀφρύνου* legitur, quod correxit Iriarte) et cod. Vind. n. 311. Epigramma, quod est in Corp. Inscr. 6 r. 3626: *Τίκτε τέκνα τὸν ἄριστον ἀμύντορα πατρίδος αἴης. Οἷον Ζεὺς ὥρσεν, οἷον Ὅμηρος ἔφυ.* Hectoris statuae fuit additum. — V. 1. *μέγας*, Schneidewin *μέγαν*. — V. 2. *μνῆμ' ἐπιγιγνομένοις*, cod. Harl. *μνῆμ' ἐπιγιγνομένων*, Vind. *μνῆμα ἐπειγομένοις*, Ir. *μνήμη ἐπειγομένοις*.

Ep. 61. Affert. Tzetz. Posthom. 207 Iac. Ir. 111, 292. — V. 1. *στήσω* Ir., *στάσω* Tzetz. — *σπεύδοντα*, Ir. *σπεύδουσαν*, sed Lasc. corr. — *δορύσσοε*, *Πενθεσιλείας* cod. Harl. (Schneidew. *Πενθεσιλείης*), Tzetz. et Ir. *δορυσσοόε Πενθεσίλεια*. — V. 2. *ἐσαθρῆσαι* Ir., *ἐσαθρεῖς* Tzetz., *καὶ ἐσαθρήσω* Harl., sed in m. *ἀθρήσοντα*. — *Ἀμαζονίδος* Harl. in m., ceteri *Ἀμαζονίδων*.

62. (Ἐπὶ Κύκνου.)

Θυμὸν δὴ Κύκνου καὶ ὑπερφιάλους ἐπινοίας
αἰθὴρ λαμπρὸς ἔχει, σῶμα δὲ τύμβος ὅδε.

63. (Ἐπὶ Ἀσίου.)

Ἵππων ὠκυπόδων ἐλατὴρ θρασυκάρδιος . .

. . . .

64.

Νώτῳ μὲν μαλάχην τε καὶ ἀσφόδελον πολύριζον,
κόλπῳ δ' Οἰδιπόδαν Λαΐου υἱὸν ἔχω.

Alia epigrammata similia a Tzetze conficta sunt, etiam illud ut videtur, quod extat ap. Iriarte 262:

Τρωΐλον ἐνθάδε Τρωϊάδη γῆ Δάρδανος ἴσχω.

(*Τρωϊαδῆ γῆ Δαρδανίς*), de quibus cf. Schneidewin in Philol. I 5 seqq. At vero extant praeterea alia epigrammata, quae fortasse et ipsa ex Peplo petita sunt. Duo iam Iacobs huc retulit, adespotum utrumque, Anth. Pal. VII 143:

Ἄνδρε δύω φιλότητι καὶ ἐν τεύχεσσιν ἀρίστω
χαίρετον, Αἰακίδη, καὶ σύ, Μενοιτιάδη.

et VII 144: 517

Ἡδυεπὴς Νέστωρ Πύλιος Νηλήϊος ἥρως
ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβυν ἔχει τριγέρων.

Ep. 62. Tzetz. Antehom. 257. Ir. 111. — V. 1. *ὑπερφιάλους*, Ir. *ὑπερφιάλας*. Simillimum epigramma Diar. Archaeol. 1856. 139* in attico titulo: *Εὐρυμάχου ψυχὴν καὶ ὑπερφιαλος διανοίας Αἰθὴρ ὑγρὸς ἔχει, σῶμα δὲ τύμβος ὅδε.*

Ep. 63. Eusth. Il. 356, 30: *Οὐ μάτην δὲ οὐδὲ τῶν ἵππων αὐτοῦ ἐμνήσθη, ἀλλ' ὅτι αὐτοῖς πεποιθὼς ὁ Ἄσιος ἐν τοῖς ἑξῆς ὡς καλοῖς ἀφρονεύσεται καὶ πεσεῖται· Ἵππων ὠκ. ἐλ. θρ. κατὰ τὸ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα.* Redintegrant epigramma:

Ἵππων ὠκυπόδων ἐλατὴρ θρασυκάρδιος ἥρως
Ἄσιος Ὑρτακίδης τήνδ' ἔλαχε φθίμενος.

Ep. 64. Eustath. Od. 1698, 25: *ὡς δηλοῖ καί τι τῶν παρὰ τῷ Πορφυρίῳ ἐπιγραμμάτων, λέγον ὡς ἀπό τινος τάφου, ὅτι νώτῳ μὲν μαλάχην καὶ ἀσφόδελον πολύριζον, κόλπῳ δὲ τὸν δεῖνα ἔχω.* Hoc indicio est Porphyrii syllogen etiam aliorum heroum epitaphia praeter Troiani belli principes complexam esse, nisi forte ibi hi versus ad alium heroem translati. Integrum autem epigramma legitur in cippo, qui visitur in vasculo picto in Graecia magna reperto, vid. Millingon Anc. uned. monum. t. 36 (Mus. Borb. IX 28), ubi *νώτῳ μολόχην τε καὶ ἀσφόδολον* scriptum. — V. 2. *Οἰδιπόδαν*, Rose *Οἰδιπόδην* requirit; cf. Kramer de vas. pictis p. 180. Fortasse hi versus Oedipodis monumento, quod fuit Eteoni prope Tanagram, vel etiam alibi olim inscripti fuerunt: nam varia erat fama de Oedipodis sepulcro, vid. Schol. Soph. Oed. Col. 91: cf. etiam Keil Inscr. Boeot. 151.

De priore valde dubito, alterum si non ex Peplo petitum, certe consimilis instituti est. Probabiliter huc referas ib. VII 515 (affert etiam Diog. Laert. Prooem. 3 et cod. Vindob. n. 311):

> Εὐμόλπου φίλον υἱὸν ἔχει τὸ Φαληρικὸν οὖδας
> Μουσαῖον φθίμενον σῶμ' ὑπὸ τῷδε τάφῳ.

et ib. VII 616 (adde cod. Vindob. n. 311 et Diog. Laert. Prooem. 4):

> Ὧδε Λίνον Θηβαῖον ἐδέξατο γαῖα θανόντα
> Μούσης Οὐρανίης υἱὸν ἐϋστεφάνου.

et ib. VII 617 (adde Diog. Laert. Prooem. 5 et cod. Vindob. n. 311, item n. 153 cum lemmate ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας):

> Θρήϊκα χρυσολύρην τῇδ' Ὀρφέα Μοῦσαι ἔθαψαν,
> ὃν κτάνεν ὑψιμέδων Ζεὺς ψολόεντι βέλει.

legitur sane Orphei epigramma supra 48, sed cum fama de sepulcro Orphei varia esset, poterat auctor Pepli etiam diversa epitaphia eiusdem herois vel ipse fingere vel in ordinem recipere. Ceterum hoc alterum epigramma variatum et disticho auctius adscripsit Alcidamas in Ulixe p. 672 ed. Bekk.: γράμματα μὲν δὴ πρῶτος Ὀρφεὺς ἐξήνεγκε, παρὰ Μουσῶν μαθών, ὡς καὶ τὰ ἐπὶ τῷ μνήματι αὐτοῦ δηλοῖ ἐπιγράμματα·

> Μουσάων πρόπολον τῇδ' Ὀρφέα Θρῇκες ἔθηκαν,
> ὃν κτάνεν ὑψιμέδων Ζεὺς ψολόεντι βέλει,
> Οἰάγρου φίλον υἱόν, ὃς Ἡρακλῆ ἐξεδίδαξεν,
> εὑρὼν ἀνθρώποις γράμματα καὶ σοφίην.

Schneidewin praeterea huc refert quae leguntur ap. Schol. Il. σ 570:

> Κρύπτω τὸν θεὸν ἄνδρα Λίνον, Μουσῶν θεράποντα,
> . . . .
> Τὸν πολυθρήνητον Λίνον αἶ Λίνον ἦδε πατρῴα
> Φοιβείοις βέλεσιν γῆ κατέχει φθίμενον.

ubi apparet duo diversa epigrammata temere coaluisse. — Ceterum in Peplo fortasse non tantum epitaphia, sed alia etiam epigrammata inserta fuerunt: velut distichon illud, quod ipsi Orpheo adscripsit auctor orationis Corinthiacae (Dio Chrysost. XXXVII) 15:

> Ἀργοῦς τὸ σκάφος εἰμί, θεῷ δ' ἀνέθηκεν Ἰάσων
> Ἴσθμια καὶ Νεμέοις στεψάμενον πίτυσιν.

Certe ea, quae rhetor ille de certaminibus ex fabulari historia profert, ex tali aliquo opere, qualis Peplus fuit, videtur petiisse.

Apud Ausonium praeterea leguntur alia epigrammata, quorum graeca exempla non extant, haec:

IX. Pyrrho.

> Orbe tegor medio, maior virtute paterna,
> quod puer et regis Pyrrhus opima tuli,

impius ante aras quem fraude peremit Orestes,
   — quid mirum — caesa iam genetrice furens.

XIII. Deiphobo.

Proditus ad poenam sceleratae fraude Lacaenae
   et deformato corpore Deiphobus
non habeo tumulum, nisi quem mihi voce vocantis
   et pius Aeneas et Maro composuit.

XV. Astyanacti.

Flos Asiae tantaque unus de gente superstes
parvulus, Argivis sed iam de patre timendus,
hic iaceo Astyanax, Scaeis deiectus ab altis.
pro dolor, Iliaci Neptunia moenia muri
viderunt aliquid crudelius Hectore tracto.

XVII. Nasti et Amphimacho.

Nastes Amphimachusque, Nomionis inclita proles,
   ductores quondam, pulvis et umbra sumus.

XVIII. Troilo. 518

Hectore prostrato nec dis nec viribus aequis
   congressus saevo Troilus Aeacidae
raptatus bigis fratris coniungor honori,
   cuius ob exemplum nec mihi poena gravis.

XIX. Polydoro.

Cede procul myrtumque istum fuge nescius hospes:
   telorum seges est sanguine adulta meo.
confixus iaculis et ab ipsa caede sepultus
   condor in hoc tumulo bis Polydorus ego.
scit pius Aeneas et tu, rex impie, quod me
   Thracia poena premit, Troïa cura tegit.

XX. Euphemo.

Euphemum, Ciconum ductorem, Troïa tellus
   condidit hastati Martis ad effigiem.
nec satis est titulum saxo incidisse sepulcri,
   insuper et frontem mole onerant statuae.
ocius ista ruunt, quae sic cumulata locantur:
   maior ubi est cultus, magna ruina subest.

XXI. Hippothoo et Pylaeo in horto sepultis.

Hippothoum Pyleumque tenet gremio infima tellus:
   caulibus et malvis terga superna virent;

nec vexat cineres horti cultura quietos,
dum parcente manu molle holus excolitur.

XXII. Eunomo et Chromio.

Eunomus hic Chromiusque iacent, quis Mysia regnum,
quis pater Alcinus Oceanusque atavus.
nobilitas quid tanta iuvat? quo clarius istis
est genus, hoc mortis conditio gravior.

XXIII. Priamo.

Hic Priami non est tumulus, nec condor in ista
sede: caput Danai diripuere meum.
ast ego, cum lacerum sine nomine funus haberem,
confugi ad cineres Hectoreos genitor.
illic et natos Troiamque Asiamque sepultam
inveni et nostrum quidquid ubique iacet.

XXIV. Item Priamo.

Qui titulum Priami quaerit, legat Hectoris ante;
ille meus, nato quem prius ipse dedi.
Hectoris et patris simul est commune sepulcrum,
amborum quoniam iuncta ruina fuit.

XXV. Hecubae. 519

Quae regina fui, quae claro nata Dymante,
quae Priami coniunx, Hectora quae genui,
hic Hecuba iniectis perii superobruta saxis,
sed rabie linguae me tamen ulta prius.
fidite ne regnis et prole et stirpe parentum,
quicunque hoc nostrum σῆμα κυνὸς legitis.

XXVI. Polyxenae.

Troas Achilleo coniuncta Polyxena busto
malueram nullo caespite functa tegi.
non bene discordes tumulos miscetis Achivi:
hoc violare magis quam sepelire fuit.

IAMBOI.

6.

Εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ἦρχεν Ἑρμίας.

Fr. 6. Et. M. 376,21: *καὶ δεῖ γινώσκειν, ὅτι ἔστι καὶ Ἑρμείας ὄνομα κύριον, ὁ εὐνοῦχος ὁ τρίπρατος, οἰκείως δὲ διέκειτο πρὸς Ἀριστοτέλην καὶ τὴν θετὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἔδωκε τῷ φιλοσόφῳ· καὶ δεῖ γινώσκειν ὅτι ὡς λέγει ὁ Χοιροβοσκὸς εἰς τὴν Ὀρθογραφίαν αὐτοῦ διὰ τοῦ ι γρά-*

ΜΕΛΗ.

7.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
× – –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏕ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

φεται, ὡς παρ' *Ἀριστοτέλει*· εὐνοῦχος ὢν καὶ δοῦλος ὁ (sed M ἦρχεν, D ἡρ̃) Ἑρμίας. Meineke (Babr. 175) coniecit παρ' Ἀριστοκλεῖ, de Aristocle peripatetico philosopho cogitans, quod probavit Boeckh Act. Ac. Berol. 1853 p. 152, mihi parum credibile videtur. Ceterum ap. Choeroboscum Cram. An. Ox. II 210, 15 non extat hoc exemplum. Suidas v. Ἑρμίας *Hipponacti* tribuit ἐν δὲ τοῖς τοῦ Ἱππώνακτος στίχοις ἰαμβικοῖς εὕρηται στίχος οὗτος· εὐνοῦχος κτλ. qui manifestus error, nam permirum, si eodem versu in simili re iam usus foret Hipponax. Ceterum locus redintegrandus videtur sic: *τῆς δ' Ἀταρνέως Εὐν.* cf. Hellad. ap. Phot. Bibl. 279 p. 530: τῆς δ' Ἀταρνέως, πόλις δ' αὕτη Θρακίας (?), ἐκτομίας ὢν καὶ δοῦλος ἦρχεν Ἑρμείας. Atque aliquando conieci hunc versum ipsius esse Helladii, ut Choeroboscus errore Aristotelis nomen substituerit (cf. de Helladii chrestomathia versibus trimetris scripta Meineke Philol. XIV 21), sed versus, quamvis ab Aristotele alienus, tamen antiquus videtur, haud dubie ex subditicio aliquo carmine petitus, vid. Euseb. Praep. Ev. XV 791 D: Εὐβουλίδης δὲ προδήλως ἐν τῷ κατ' αὐτοῦ βιβλίῳ ψεύδεται, πρῶτον μὲν ποιήματα ψυχρὰ προφερόμενος, ὡς γεγραφότων ἄλλων περὶ τοῦ γάμου καὶ τῆς πρὸς Ἑρμείαν οἰκειότητος αὐτῷ γεγονυίας. Secundum Himer. Or. VI 6 Aristoteles etiam nuptiali carmine decoravit *Hermiam*: καὶ ἐλεγείῳ τὸν θάλαμον (Rose θόλον, quod τάφον esse vult, male) μόνῳ τῶν γνωρίμων ἐκόσμησε. Quod deinde addit: ἐπεὶ δὲ πορευόμενος κατὰ τὸν Ἀταρνέα ἐγένετο, ἰδὼν πόλιν Ἑλληνικῆς ἀρετῆς καὶ σοφίας διψῶσαν ἅπασαν, οὐ παρῆλθε σιγῇ, *βραχεῖ δὲ βιβλίῳ* τήν τε πόλιν καὶ τὸν Ἑρμείαν ἠσπάζετο, quorsum pertineat incertum, Rose ad Paeanem in Hermiam (fr. 7) spectare censet. Hartung h. v. *Theocrito Chio* tribuit.

Fr. 7. Athen. XV 695 A: Ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ πολυμαθεστάτου γραφὲν Ἀριστοτέλους εἰς Ἑρμείαν τὸν Ἀταρνέα οὐ παιάν ἐστιν, ὡς ὁ τὴν τῆς ἀσεβείας κατὰ τοῦ φιλοσόφου γραφὴν ἀπενεγκάμενος Δημόφιλος, εἰς αἰδῶ τε παρασκευασθεὶς ὑπ' Εὐρυμέδοντος, ὡς ἀσεβοῦντος

Ἀρετά, πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
θήραμα κάλλιστον βίῳ,
σᾶς πέρι, παρθένε, μορφᾶς
καὶ θανεῖν ζηλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος
καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας·
τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις
καρπόν τ' ἀθάνατον χρυσοῦ τε κρείσσω
καὶ γονέων μαλακαυγήτοιό θ' ὕπνου·
σεῦ δ' ἕνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης Λήδας τε κοῦροι
πόλλ' ἀνέτλασαν ἔργοις
σὰν ἀγρεύοντες δύναμιν.
σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλεὺς Αἴας τ' Ἀΐδαο δόμους ἦλθον·
σᾶς δ' ἕνεκεν φιλίου μορφᾶς καὶ Ἀταρνέος ἔντροφος
ἀελίου χήρωσεν αὐγάς·
τοιγὰρ ἀοίδιμος ἔργοις, ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι
Μοῦσαι 521

καὶ ᾄδοντος ἐν τοῖς συσσιτίοις ὁσημέραι εἰς τὸν Ἑρμείαν παιᾶνα· ὅτι δὲ παιᾶνος οὐδεμίαν ἔμφασιν παρέχει τὸ ᾆσμα, ἀλλὰ τῶν σκολίων ἕν τι καὶ αὐτὸ εἶδός ἐστιν, ἐξ αὐτῆς τῆς λέξεως φανερὸν ὑμῖν ποιήσω· Ἀρετὰ κτλ. Idem legitur ap. Diog. Laert. V 7, unde receptum in Stobaei Flor. I 12, sed non extat ibi in codd. V. Rosio (Aristot. Pseudepigr. 599) carmen hoc frigidum ac ieiunum et mediocris ingenii specimen videtur, quod recentior aliquis poeta ante Hermippi aetatem Aristoteli subiecerit. — V. 2. *βίῳ* (C *βίω*) *σᾶς* CVL et Diog., *βιώσας τε* AB. Sylburg et Bentley *ἀρετὰ πολύμοχθε, γένει βροτείῳ θήραμα κάλλιστον βίῳ* i. e. *βίου* scribi voluerunt. — V. 3. *πέρι* BC Diog., *περὶ* APVL. — V. 4. *ζηλωτὸς*, in praecedosi *ζαλωτὸς* cum Buhlio scripsi. — *ἐν* om. APVL. — V. 5. *ἀκάμαντας* VL Diog., *ἀκαμάτους* ABCP, *καὶ ἀκάμαντας* Stob. — V. 6 Brunck coni. *τοῖον ἐπὶ φρέν' ἔρωτα βάλλεις*, item Boeckh (Act. Ac. Berol. 1853 p. 146) intercidisse aliquid censet, itaque supplevit *τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις θράσος Καρπὸν ἐς ἀθάνατον κτλ.* — V. 7. *καρπόν τ'* Ath., *καρπὸν εἰς* Diog. Coniicio *καρπὸν ἰσαθάνατον* (quemadmodum *ἰσάμμορος* dicitur). Ceterum C om. *τ' ἀθάνατον . . . ὕπνου*, Brunck *καρπὸν φέρεις τ' ἀθ.*, Hartung *κάρπωμ' ἀθάνατον* (et deinde *κρεῖσσον*). — *κρείσσω* AB, *κρέσσω* PVL, *κρεῖσσον* Diog. — V. 8. *μαλακαυγήτοιο*, *μάλα καύγήτοιο* P, *μαλακαυγῆ τοῖο* VL, *μαλακαυγητοῖο* Diog. Schneidewin *μαλακοῦ θ' ἡδίον'* vel *τε λῷον'*, Hartung *μαλακοῦ γλύκιον*, Brunck *μαλακαυχητοῖο*. — *ὕπνου*, B *ὕπνους*. — V. 9. *σεῦ* Ath., *σοῦ* Diog. — *δ'* BPV(A) Diog., *θ'* L. — *ἕνεχ' οὐκ Διός* Brunck, *ἕνεκεν ὁ δῖος* PVL, *ἕνεχ' ὁ Διός* C, *ἕνεκ' ἐκ Διός* Diog. — *Ἡρακλέης* Diog. *Ἡρακλῆς* Ath. — V. 10. *πόλλ'* C, *πολλὰ* PVL. — V. 11. *σὰν ἀγρεύοντες*, Diog. *ἀναγορεύοντες*. — V. 12. *δὲ* Ath., *τε* Diog. — *Ἀχιλεὺς* scripsi, v. *Ἀχιλλεύς*. — *ἦλθον*, Boeckh *ἤλυθον*. — V. 13. *ἕνεκεν* A (et MC ap. Diog.), *ἕνεκε* PVL, *ἕνεκα* BC Diog. (ed. Frob. *ἕνεκε*). — *καὶ* om. Diog. — *Ἀταρνέος* PV, *Ἀταρνέως* L Diog. — *ἔντροφος*, ap. Diog. cod. CM *ἔντροφον*, R *ἔντροπος*. — *ἀελίου*, Ath. *ἠελίου*. — *αὐγάς*, Diog. *αὐγᾶς*. Mattaire coniecit *χήρευσεν αὐγᾶς*, sed Athen. 695 D repetit: *σᾶς γὰρ φιλίου μορφᾶς Ἀταρνέος* (L *Ἀταρνέως*) *ἔντροφος ἠελίου χήρωσεν αὐγάς*. — V. 14. *τοιγὰρ* CP, *τοὶ γὰρ* VL, ap. Diog. RCM *ποῖ γάρ*. — *ἀοίδιμος*,

Μναμοσύνας θύγατρες, Διὸς ξενίου σέβας ἀσκοῦσαι
φιλίας τε γέρας βεβαίου.

P *ἀοίδιμον*. — *ἔργοις*, Hartung *ἔρχεται*. — *ἀθάνατον*, Diog. *ἀθάνατοι*. — *αὐξήσουσι*, Brunck *αὔξουσι*. — *Μοῦσαι*, Ilgen delendum censet. — V. 15 om. C. — *Μναμοσύνας*, Ath. *μνημοσύνης*. — *θύγατρες* Diog., *θυγατέρες* APVL. — *ἀσκοῦσαι* scripsi, legebatur *αὔξουσαι*. olim *ἀζόμεναι* conieci vel *Διὸς ξενίου τε σέβας Ἀζόμενον*, Ilgen *αὔξουσαι* delendum censet. — *γέρας* Diog. L., *γῆρας* PV, *γάρας* AB. — *βεβαίου*, Ath. *βεβαίας*.

Quod in prioribus editionibus huic carmini subiunxi fragmentum *hymni in Fortunam*, nunc cum Aristotelis nomen apud Stob. Ecl. Phys. I 6, 13 nimis incerta auctoritate nitatur, inter fragmenta adespota retuli.

XLVII.

CLEON (SICULUS)

Τοῦτο μὲν οὖν ῥέξαντες ἀολλέες ἠγερέθοντο
βαυριόθεν βριαροὶ Γοργοφόνου νέποδες.

Cleon. Et. M. 389, 24: *Εὐβύριον· τὸ εὔοικον . . . εἴρηται ὅτι κατὰ τὴν βαυρίαν, ἢ κατὰ Μεσσαπίους σημαίνει τὴν οἰκίαν, ὥς φησι Κλέων ὁ ἐλεγειοποιός· τοῦτο κτλ.* — V. 2. *Γοργοφόνου* Meineke (i. e. *Persei nepotes* sive *Persae*), legebatur *γοργοφόνοι*.

XLVIII.

CRATES.

ΠΑΙΓΝΙΑ.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ·
χόρτον ἐμῇ συνεχῶς δότε γαστέρι, ἥτε μοι αἰεί
χωρὶς δουλοσύνης λιτὸν ἔθηκε βίον.
* * *
ὠφέλιμον δὲ φίλοις, μὴ γλυκερὸν τίθετε.
χρήματα δ' οὐκ ἐθέλω συνάγειν κλυτά, κανθάρου ὄλβον
μύρμηκός τ' ἄφενος χρήματα μαιόμενος,
ἀλλὰ δικαιοσύνης μετέχειν καὶ πλοῦτον ἀγινεῖν
εὔφορον, εὔκτητον, τίμιον εἰς ἀρετήν.
τῶν δὲ τυχὼν Ἑρμῆν καὶ Μούσας ἱλάσομ' ἁγνάς
οὐ δαπάναις τρυφεραῖς, ἀλλ' ἀρεταῖς ὁσίαις.

2. 523

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΕΥΤΕΛΕΙΑΝ.

Χαῖρε, θεὰ δέσποινα, σοφῶν ἀνδρῶν ἀγάπημα,

Crates. Fr. 1. Iulian. Or. VI 199 C: *ἵνα δὲ μήτις ὑπολάβῃ με ταῦτα ἄλλως λέγειν, ἐκ τῶν παιγνίων Κράτητος ὀλίγα σοὶ παραγράφω· Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς κτλ.* Eadem leguntur ibid. VII 213 B. — V. 1. Cf. Solon. Eleg. 13 v. 1 seqq. — V. 3. *ἐμῇ*, priore loco *ἀεί*. — *συνεχῶς*, altero loco *συνεχῆ*. — *ἥτε μοι αἰεὶ χωρὶς δουλοσύνης*, altero loco: *καὶ δότε χωρὶς δουλοσύνης, ἢ δή*, unde Hartung *καὶ δότε χωρὶς δουλοσύνης αἰεὶ λιτὸν ἔχειν βίοτον*. — V. 6. *ὄλβον*, priore l. *οἶτον*. — V. 8. *ἀγινεῖν*, altero l. *ἀσινῆ*. Ceterum *Παίγνια* haud dubie nomen fuit, quo omnis Cratetis poesis comprehendebatur. Cf. fr. 7.

Fr. 2. Iulian. Or. VI 199 A: *καὶ ὁ Κράτης μέντοι πεποίηκε ὕμνον εἰς τὴν Εὐτέλειαν· Χαῖρε ... Σωφροσύνης.* Una cum v. 3 legitur in Anth. Pal. X 104 (cf. Iriarte p. 104): *Κράτητος φιλοσόφου εἰς Εὐτέλειαν*: eadem cod. Paris. — V. 1. Anth. *ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα.*

Εὐτελίη, κλεινῆς ἔγγονε Σωφροσύνης,
σὴν ἀρετὴν τιμῶσιν, ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκοῦσιν.

3.

Τῶν δὲ κράτει ψυχῆς ἤθει ἀγαλλομένη,
οὔθ' ὑπὸ χρυσείων δουλουμένη, οὔθ' ὑπ' ἐρώτων
τηξιπόθων.

ΕΠΗ.

4.

Καὶ μὴν καὶ Στίλπων' ἐσιδον χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα
ἐν Μεγάροις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς·
ἔνθα τ' ἐρίζεσκεν, πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι·
τὴν δ' ἀρετὴν παρὰ γράμμα διώκοντες κατέτριβον.

5.

Φλιάσιόν τ' Ἀσκληπιάδην καὶ ταῦρον Ἐρετρῆ.

V. 2. *Εὐτελίη* Anth., *εὐτέλεια* Iul. — *ἔγγονε*, *ἔκγονε* Plan. et Apostol. VIII 13 a, qui ex hoc loco *κλεινῆς ἐ. Σ.* affert. Quae vulgo de discrimine et significationis et originis harum vocum praecipiunt, falsa sunt: forma tantum inter se differunt, cum *ἔγγονος* per assimilationem ex *ἔκγονος* sit ortum, cf. Meyer ad Lycurg. p. LX et Nanck *ib.* CLXI. — V. 3. *τιμῶσιν* Plan., *τιμόωσιν* Pal. Par.

Fr. 3. Clem. Alex. Strom. II 492: *καὶ Ἀντισθένης δὲ μανῆναι μᾶλλον ἢ ἡσθῆναι αἱρεῖται, ὅ τε Θηβαῖος Κράτης, τῶν δέ, φησί, κράτει κτλ.* — V. 1. Hartung scripsit *τῶν δὲ κρατεῖ ψυχή, γήθει ἀγαλλομένη.* — V. 2. *χρυσείων* scripsi, vulgo *χρυσίων*, Klotz *χρυσῶν*.

Fr. 4. Diog. L. II 118: *καὶ τὸν (Κράτητα) αἰδεσθέντα παρῳδῆσαι εἰς αὐτὸν (Στίλπωνα) οὕτω· Καὶ μὴν κτλ.* Hesych. Mil. p. 52 ubi v. 1 *καὶ μὴν Στίλπων' εἰσεῖδον* (hoc etiam cod. Mon.). — V. 2. *Τυφωέος*, Hes. *Τυφωέως*, cod. Mon. *Τυφωνέως*. Wachsmuth de Timone p. 38 requirit *ἐν μεγάροις* et *τυφωέος*. — V. 4. *παρὰ γράμμα*, cd. Men. *παράγραμμα*, sed cf. Aristot. Rhet. III 11: *τὰ δὲ παρὰ γράμμα ποιεῖ, οὐχ ὃ λέγει λέγειν, ἀλλ' ὃ μεταστρέφει ὄνομα.* nam eiusmodi lusu in Cratetem usus erat Stilpo: *Ὦ Κράτης, δοκεῖς μοι χρείαν ἔχειν ἱματίου καινοῦ* id est *καὶ νοῦ.* — *διώκοντες*, cod. Ar. et Hes. *διώκοντος*, ap. Hes. praeterea *κατέτριβεν*.

Fr. 5. Diog. L. II 126: *Φαίνεται δὴ ὁ Μενέδημος σεμνὸς ἱκανῶς γενέσθαι, ὅθεν αὐτὸν Κράτης παρῳδῶν φησι· Φλιάσιον κτλ.* Cf. Hesych. Miles. p. 36. — *ταῦρον*, Flor. Christian. coni. *γαῦρον*. — *Ἐρετρῆ* scripsi, v. *Ἐρέτρην*. — Meineke Crateti tribuit versum, quem affert Athen. XV 666 A:

Ὅρσ' Ἀσκληπιάδη, καλέει κρείων σε Χαρωνεύς.

6. 524

Καὶ μὴν Μίκυλον εἰσεῖδον . . . . .
τῶν ἐρίων ξαίνοντα γυναῖκά τε συγξαίνουσαν,
τὸν λιμὸν φεύγοντας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.

7.

Πήρη τις πόλις ἐστὶ μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι τύφῳ
καλὴ καὶ πίειρα, περίρρυπος, οὐδὲν ἔχουσα,
εἰς ἣν οὔτε τις εἰσπλεῖ ἀνὴρ μωρὸς παράσιτος,
οὔτε λίχνος πόρνος ἐπαγαλλόμενος πυγῇσιν·
ἀλλὰ θύμον καὶ σκόρδα φέρει καὶ σῦκα καὶ ἄρτους
ἐξ ὧν οὐ πολεμοῦσι πρὸς ἀλλήλους περὶ τούτων,
οὐχ ὅπλα κέκτηνται περὶ κέρματος, οὐ περὶ δόξης.

8. 9.

. . Οὐδ' ἔτι (σοί γε) συνέμποροί εἰσι, φίλυβροι
(Ἡδονή.) . . . .

— Item ego aliquando Crateti tribui versum adespoton (Etym. M. 722, 18):

Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμὲν σοφὸν ἠδὲ σοφιστήν.

nam *σοφὸν* legendum cum Meinekio, non *θεόν*: sed malo nunc ad *Timonis* Sillos referre.

Fr. 6. Plut de vit. aere al. 7: *Οὐχ ὁρᾷς, ὡς πολλὰ μὲν γῆ παρέχει, πολλὰ δὲ θάλαττα; Καὶ μὴν M. εἰσ. φησὶν ὁ Κράτης, τῶν ἐρίων κτλ.* — V. 1. *Μίκυλον*, Dübner *Μίκκυλον*. Deinde Xylander versum supplet *κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα.*

Fr. 7. Diog. L. VI 85: *Τούτου (Κράτητος) παίγνια φέρεται τάδε· πήρη κτλ.* Initium affert etiam Demetr. de eloc. 259 et Apulei. de Mag. c. 22: quam (peram Crates) postea comperta utilitate etiam carmine laudavit, flexis ad hoc Homericis versibus, quibus ille Cretam insulam nobilitat. Principium dicam, ne me haec ad defensionem putes confinxisse: *Πήρη . . . πίειρα.* — V. 1. *πόλις*, Dem. *γαῖ'*. Moser *πολιή'στι* coniecit. — *τύφῳ*, cod. Vind. *πόντῳ*. Apud Apul. cod. Flor. *ΤΥΦΩΤΩΝΤΩ* (i. e. *πόντῳ*), idem in initio *Κρήτη τις* exhibet. — V. 2. *περίρρυπος* Stephanus, *περίρρυτος* v. — V. 4. *πόρνος* scripsi, legebatur *πόρνης*, Meineke coniecit *πόρνη ἐπαγαλλομένη πυγῇσιν*, sed *πόρνος* firmat Clem. Paed. II 10: *οὐ γὰρ εἰς Κράτητος πήραν μόνην* (Meineke *μόνον*), *ἀλλ' οὐδὲ εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν εἰσπλεῖ οὐ μωρὸς παράσιτος, οὐδὲ λίχνος πόρνος πυγῇ ἀγαλλόμενος, οὐ δολερὰ πόρνη, ἀλλ' οὐδὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ἡδονῆς* (*ἧττον* sive *δοῦλον* addit Meineke) *θηρίον.* — V. 6 interpungunt *πρὸς ἀλλήλους· περὶ τούτων οὐχ ὅπλα κέκτηνται, περὶ κ.*

Fr. 8. 9. Clem. Alex. Strom. II 492 postquam attulit fr. 3, statim pergit: *οὐδ' ἔτι συνέμποροί εἰσι φίλυβροι* (Klotz *φιλύβροι*), *καὶ τὸ ὅλον ἐπιλέγει· ἡδονῇ ἀνδραποδώδει κτλ.* Apparet duo fragmenta ex eodem carmine petita afferi, et prius redintegravi additis V. 1 *σοί γε* et V. 2 *Ἡδονή.* Hartung scripsit *οὐδ' ἔτι τοίγε συνέμποροί εἰσι*

Ἡδονῇ ἀνδραποδώδει ἀδούλωτοι καὶ ἄκαμπτοι
ἀθάνατον βασίλειαν ἐλευθερίαν ἀγαπῶσιν.

10.

. . . . . . *Μὴ πρὸ φακῆς λοπάδ' αὔξων*
εἰς στάσιν ἄμμε βάλῃς.

11.

Κόγχον καὶ κύαμον σύναγε.

12.

Ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔμαθον καὶ ἐφρόντισα, καὶ μετὰ Μουσῶν
σέμν' ἐδάην· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια τῦφος ἔμαρψεν.

φιλύβρεις — V. 3 et 4 affert etiam Theodoret. XII 172, 50: *τοῦτον (Διογένους) Κράτης ὁ Θηβαῖος τὸν βίον ἐζήλωσε καὶ πολλαῖς μὲν εὐφημίαις τὴν ἀρετὴν ἐστεφάνωσε· αὐτοῦ γὰρ δὴ ὅδε ὁ λόγος· Ἡδονῇ ἀνδρ. κτλ.* — V. 3. *ἄκαμπτοι* Theod., ap. Cl. vulgo *ἄκναπτοι*. — V. 4. *ἐλευθερίαν* scripsi, legebatur *ἐλευθερίαν τ'*.

Fr. 10. Athen. IV 158 B: *καὶ Κράτης δ' ὁ Θηβαῖος ἔλεγε· μὴ πρὸ κτλ.* Eadem Plut. de sanit. tuend. c. 7: *ὁ μὲν οὖν Κράτης διὰ τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν οἰόμενος οὐχ ἥκιστα τὰς στάσεις καὶ τυραννίδας ἐμφύεσθαι ταῖς πόλεσιν, μετὰ παιδιᾶς παρῄνει· μὴ πρὸ κτλ.* — V. 2. *εἰς*, Plut. *ἀεὶ ἐς*. Ceterum possunt haec etiam ex elegiis petita esse. Quod vero Demetrius de eloc. 170 *φακῆς ἐγκώμιον* adhibuit, ubi de usu ridiculi dicit: *καὶ ἐν ἐπιπλήξεσι δὲ πρὸς τοὺς τρυφερωτέρους, ὡς ὁ Τηλαυγοῦς θύλακος καὶ ἡ Κράτητος ποιητική· καὶ φακῆς ἐγκώμιον ἂν ἀναγνῷ* (vel *ἀναγνώῃ*) *τις ἐν τοῖς ἀσώτοις· τοιοῦτος δὲ ὡς τὸ πλέον καὶ ὁ κυνικὸς τρόπος.* si notum aliquem libellum, quod verisimile est, intellexit, certe non ad Cratetem referendum est. Possis conicere tale carmen Hegemonem Thasium scripsisse, cui parodo cognomen *Φακῆ* fuit, sed fortasse Zenonis Stoici carmen aliquod intelligitur, ex quo Athen. IV 158 B servavit hunc versum: *Εἰς δὲ φακῆν ἔμβαλλε δυωδέκατον κοριάννου.* Eodemque spectat Timonis anapaestus ibid.:

Καὶ Ζήνωνός γε φακῆν ἕψειν ὃς μὴ φρονίμως μεμάθηκεν.

ita enim corrigo. Ex versibus, quos Athen. ibid. ex Chrysippi libro *περὶ τοῦ καλοῦ* affert, fortasse unus vel alter sive Cratetis sive Zenonis est:

Μηδέ ποτ' ἐλαίαν ἔσθι', ἀκαλήφην ἔχων.
Χειμῶνος ὥρᾳ βολβοφακῆν βαβαὶ βαβαί.
Βολβοφακῆ δ' οἷον ἀμβροσίη ψύχους κρυόεντος.

Fr. 11. Teles ap. Stob. V 67: *Ἀπορία καὶ δάνεια περιέστηκεν; κόγχον καὶ κύαμον συνάγαγε, φησὶν ὁ Κράτης, καὶ τὰ τούτοις πρόσφορα.* A *συνήγαγε*, scripsi *σύναγε*.

Fr. 12. Diog. L. VI 86: *ἔστιν αὐτοῦ καὶ τόδε· Τοῦτ' ἔχω κτλ.* (ubi cod. Ambr. *τὰ δὲ π. κ. ὄ. τ. ἔ.* om.) Anth. Pal. VII 336: a. m. sec. *Κράτητος Θηβαίου*, a m. pr. *παρόμοιον σωφροσύνης ἀνάμεστον.* ubi cod. Pal. v. 2 *τάφος*. Cf. Iriarte p. 100 (ubi *εἰς Κράτητα* inscribitur) et p. 450 (ubi *Σωκράτης*). Cramer An. Ox. IV 219. Plut. de se ipso laud. 17: *Πάνυ δὲ χαριέντως καὶ ὁ Κράτης πρὸς τὰ Ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον*

13. 526

Ἕλκε ποδὸς τεταγὼν διὰ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

καὶ ἐφύβρισα καὶ μετ' ἔρωτος Τέρπν' ἔπαθον, ἀντέγραψε τὸ Ταῦτ' ... ἐδάην. Compositi sunt versus ad impugnandum Choerilum Samium, sive quis alius (nam de auctore ambigi potest, vid. Strabo XIV 672) Sardanapalli sepulcro inscriptum titulum satis ille quidem pro arbitrio versibus exposuit, consensuque suo Assyriorum regis sententiam probavit:

„Εὖ εἰδώς, ὅτι θνητὸς ἔφυς, σὸν θυμὸν ἄεξε,
τερπόμενος θαλίῃσι· θανόντι τοι οὔτις ὄνησις.
καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι, Νίνου μεγάλης βασιλεύσας.
κεῖν' ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα καὶ σὺν ἔρωτι
τέρπν' ἔπαθον· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλυνται."
Ἥδε σοφὴ βιότοιο παραίνεσις, οὐδέ ποτ' αὐτῆς
λήσομαι· ἐκτήσθω δ' ὁ θέλων τὸν ἀπείρονα πλοῦτον.

(extremo versu Hecker Anth. II 35 λησάμεθ' requirit, sed in addendis ipse dubitat) quos versus ex Chrysippo affert Ath. VII 336 A. (Inprimis nobiles v. 4 et 5, qui saepius non sine lectionis varietate afferuntur, cf. Miller Catal. Bibl. Scorial. 174. Nicet. Choniat. p. 417 ed. Bonn.) Choerilo hos versus vindicat Naeke Choeril. p. 196, quamquam de postremis duobus non recte iudicans. Ceterum ipse Chrysippus ap. Ath. VII 337 A eosdem versus parodia lusit simili, ita ut Choerili vestigia diligentissime legeret:

Εὖ εἰδώς, ὅτι θνητὸς ἔφυς, σὸν θυμὸν ἄεξε,
τερπόμενος μύθοισι· φαγόντι τοι οὔτις ὄνησις·
καὶ γὰρ ἐγὼ κακός εἰμι φαγὼν ὡς πλεῖστα καὶ ἡσθείς·
ταῦτ' ἔχω ὅσσ' ἔμαθον καὶ ἐφρόντισα καὶ μετὰ τούτων
τέρπν' ἔπαθον· τὰ δὲ λοιπὰ καὶ ἡδέα πάντα λέλειπται.

apparetque Chrysippum simul Cratetis carmine usum esse, quamquam negat hoc Hartung, qui Chrysippi versus a Cratetis versibus non diversos esse censet. Crates autem haud dubie integrum carmen, quod Choerilus Sardanapalli monumento inscriptum esse dixit, inverterat, ac fortasse Cratetis est versus, qui extat ap. Chrysippum π. ἀντιφατικῶν c. 3: εἰ ἀληθῶς τις τῶν ποιητῶν οὕτως ἀπεφαίνετο (nam Cratetem a Chrysippo poetam nuncupari non incredibile est):

Οὔ μοι Σαρδανάπαλλος ἀρέσκει τὴν διάνοιαν.

Crates fortasse etiam illa, quae Choerilus ipse addidit, imitatus est, potuitque dicere:

Ἥδε σοφὴ βιότοιο παραίνεσις ἀνθρώποισιν·
κεκτήσθω δ' ὁ θέλων σοφίης τὸν ἀπείρονα πλοῦτον.

unde possis varietates, quae apud Strabonem XIV 672 et Schol. Arist. Av. 1021 reperiuntur, explicare.

Fr. 13. Diog. L. VI 90: ἐν Θήβαις ὑπὸ τοῦ γυμνασιάρχου μαστιγωθείς, οἱ δὲ ἐν Κορίνθῳ ὑπὸ Εὐθυκράτους, καὶ ἑλκόμενος τοῦ ποδὸς ἐπέλεγεν ἀφροντιστῶν· Ἕλκε κτλ. — Cod. Vind. ἕλκα et ἀπὸ β.

14.

Στείχεις δὴ φίλε κυρτῶν
βαίνεις τ' εἰς αΐδαο δόμους κυφὸς διὰ γῆρας.

IAMBOI.

15.

Τίθει μαγείρῳ μνᾶς δέκ', ἰατρῷ δραχμήν,
κόλακι τάλαντα πέντε, συμβούλῳ καπνόν,
πόρνῃ τάλαντον, φιλοσόφῳ τριώβολον.

16.

Οὐκ οἶσθα, πήρα δύναμιν ἡλίκην ἔχει
θέρμων τε χοῖνιξ καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν.

17. 527

Ἔρωτα παύει λιμός, εἰ δὲ μὴ χρόνος·

Fr. 14. Diog. L. VI 92: *Συναισθανόμενος, ὅτι ἀποθνήσκει, ἐπῇδε πρὸς ἑαυτὸν λέγων· Στείχεις κτλ. ἦν γὰρ κυφὸς ὑπὸ χρόνου.* — κυρτῶν Hübner, v. κύρτων, Schneider κυρτῶν. — V. 2. τ' vett. edd. omittunt. — κυφὸς Casaubonus, legebatur κυφὸς ὥρην, Hartung coniecit κυφών. Sed vix recte haec in hexametros rediguut, coniicio:

Στείχεις δὴ φίλε κυρτών,
βαίνεις τ' εἰς αΐδαο
κυφαύχην διὰ γῆρας.

Idem metrum postea agnovit Meineke (Phil. XII 368), qui scripsit Στεῖχε δὴ φίλε κυρτών· | Βαίνεις εἰς Ἀΐδαο | Κυφὸς ὁρᾶν διὰ γῆρας. at tertius versus a legitimo numero recedit.

Fr. 15. Diog. L. VI 86: ἔστι καὶ ἐφημερὶς ἡ θρυλλουμένη οὕτως ἔχουσα· Τίθει κτλ. — V. 2. πέντε codd., v. δέκα. — V. 3. πόρνῃ, cod. Steph. πόρνῳ.

Fr. 16. Teles Stob. XCVII 31: Οὐκ ἀηδῶς γὰρ Κράτης, οὐκ οἶσθα, φησί, κτλ. v. 1 etiam Diog. L. VI 86: καὶ ὅτι ἐκ φιλοσοφίας αὐτῷ περιγένοιτο Θέρμων κτλ.

Fr. 17. Anthol. Pal. IX 497: Κράτητος (cod. Vind. 311) Paroem. II p. 754. Diog. L. VI 86: φέρεται δ' αὐτοῦ κἀκεῖνα· Ἔρωτα κτλ. ubi v. 2 et 3 in unum contracti: ἐὰν δὲ τούτοις μὴ δύνῃ χρῆσθαι, βρόχος. Suidas v. Κράτης affert V. 1 et deinde εἰ δὲ μὴ βρόχος. Cf. Iulian. Or. VI 198 D, ubi Diogeni et Crateti tribuitur: ἔρωτα λύει λιμός, ἂν δὲ τούτῳ χρῆσθαι μὴ δύνασαι, βρόχος. Respicit Clem. Al. Str. II p. 493: οὗτος ἐν ἄλλοις εὐθυρρημόνως γράφει, τῆς εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκατασχέτου ὁρμῆς κατάπλασμα εἶναι λιμόν, εἰ δὲ μὴ βρόχον. et Theodoret. XII p. 172.

ἐὰν δὲ μηδὲ ταῦτα τὴν φλόγα σβέσῃ,
θεράπειά σοι τὸ λοιπὸν ἠρτήσθω βρόχος.

18.

Ὁ γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε, τέκτων μὲν σοφός,
ἅπαντα δ' ἐργαζόμενος ἀσθενέστερα.

19.

Ὠνείδισάς μοι γῆρας, ὡς κακὸν μέγα,
οὗ μὴ τυχόντι θάνατός ἐσθ' ἡ ζημία,
οὗ πάντες ἐπιθυμοῦμεν· ἂν δ' ἔλθῃ ποτέ,
ἀνιώμεθ'· οὕτως ἐσμὲν ἀχάριστοι φύσει.

20.

Κράτης Κράτητα χρημάτων ἀποστερεῖ.

21. 519

Diog. L. VIII 93: *πρὸς Ἀλέξανδρον* (Perizon. *Κάσσανδρον*) *πυθόμενον, εἰ βούλεται αὐτοῦ τὴν πατρίδα ἀνορθωθῆναι, ἔφη· καὶ τί δεῖ; πάλιν γὰρ ἴσως Ἀλέξανδρος αλλος αὐτὴν κατα-*

V. 2. *ἐὰν δὲ μηδὲ*, cod. Vind. *εἰ δὲ μή.* Pal. *μή*, sed. corr. *μηδέ.* — V. 3. *θεράπεια*, Pal. *θεραπεῖα*, v. *θεραπεία.* — *ἠρτήσθω*, Pal. *ἠρτείσθω.*

Fr. 18. Stob. CXVI 31: *Κράτητος· Ὁ γὰρ κτλ.* — V. 1. *μὲν* Voss, Gesn. marg., *με* Vind., v. *οὐ.* Meineke Crateti poetae antiquae comoediae tribuit, sed huius fabulis non usus est Stobaeus, et conveniunt hi versus inprimis Cynico.

Fr. 19. Stob. CXV 9: *Κράτητος ἐξ Ἀντιφάνους* (Vind. *ἐξ ἀνφα*). Apost. XVIII 59 e s. p. n. Coniicias *Κράτητος ἢ Ἀντιφάνους*, ut Meineke suspicatus est, qui cum ante Crateti comico tribuisset, post Antiphani vindicavit, at videntur Cynici esse versus, fortasse ex Antiphane illi quidem petiti. — V. 1. *γῆρας*, Voss. *τὸ γῆρας.* — V. 2. *οὗ* Gesner coni., v. *ᾧ.* — *θάνατος*, A *θάνατος δ'.* — Post v. 4. sequitur *τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ*, quem Grotius separavit, quippe qui sit Sophoclis.

Fr. 20. Simplic. Comm. in Epict. Ench. p. 65: *καὶ πενία δέ, εἴποι ἂν ὁ Ἐπίκτητος, οὐδὲν δεινόν· ἐπεὶ καὶ Κράτητι ἂν ἔδοξε τῷ Θηβαίῳ δεινόν, ὃς τῶν ἑαυτοῦ τῇ πόλει παραχωρήσας καὶ εἰπὼν Κράτης κτλ. τότε ἔδοξεν ἐλευθεροῦσθαι, καὶ στέφανον ὡς ἐπὶ ἐλευθερίᾳ περιεβάλλετο, ὅτι τὴν πενίαν ἀντὶ τῆς εὐπορίας ἠλλάξατο.* Aliter Suidas v. *Κράτης . . . οὗτος καταλιπὼν τὴν οὐσίαν μηλόβοτον, ἀρθεὶς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ εἶπεν·*

Ἐλευθεροῖ Κράτητα Θηβαῖον Κράτης.

atque etiam Isidor. Pelus. ep. II 146: *Κρ. Κρ. Θηβαῖον ἐλευθεροῖ.* Respicit hunc Origen. in Matthaeum XV 15 et adv. Cels II p. 84 ed. Spenc. Cf. etiam Leutsch Paroem. II 486. Apulei. Flor. II 14.

σκάψει· ἔχειν δὲ πατρίδα καὶ (om. Cod. Vind.) πενίαν ἀνάλωτα τῇ τύχῃ, καὶ Διογένους εἶναι πολίτης, ἀνεπιβουλεύτου φθόνῳ. Iambici numeri aperta vestigia, sed versus restitui nequeunt. Hartung scripsit: ... καὶ τί δεῖ μοι; ἥντιν' ἂν | Ἄλλος κατασκάψειεν Ἀλέξανδρος πάλιν; | Ἔχω δὲ πάτραν τὴν ἀνάλωτον τύχῃ | Πενίαν, πολίτης ἀνεπιβουλεύτου φθόνῳ | Ὢν Διογένους.

22.

Οὐχ εἷς πάτρας μοι πύργος, οὐ μία στέγη,
πάσης δὲ χέρσου καὶ πόλισμα καὶ δόμος
ἕτοιμος ἡμῖν ἐνδιαιτᾶσθαι πάρα.

Suspicor *Cratetis* esse etiam alia nonnulla, quae apud Stobaeum *Charetis* nomine leguntur, primum XVII 3, cf. Apostol. V 26 c:

Γαστρὸς δὲ πειρῶ πᾶσαν ἡνίαν κρατεῖν·
μόνη γὰρ ὧν πέπονθεν οὐκ ἔχει χάριν,
ἀεὶ δὲ τοῦ δέοντος ἐνδεῖται πλέον.
ὅστις δὲ γαστρὸς μὴ κρατεῖν ἐπίσταται,
οὗτος τὰ πλείω τῶν κακῶν ἔχει κακά.

porro XXXIII 4 (Maxim. Conf. II 597. Apostol. V 53 a):

Γλώσσης μάλιστα πανταχοῦ πειρῶ κρατεῖν·
ὃ καὶ γέροντι καὶ νέῳ τιμὴν φέρει,
ἡ γλῶσσα σιγὴν καιρίαν κεκτημένη.

denique XXXVIII 3:

Μὴ φθόνει τοῖς εὐτυχοῦσιν, μὴ δοκῇς εἶναι κακός.

Illud vero epigramma in Anth. Pal. IX 359, cui respondet Metrodori epigramma in Anth. Pal. IX 360 (cf. Cram. An. Par. IV 366) Planudes quidem tribuit *Crateti*, sed. cod. Pal. Ποσειδίππου, οἱ δὲ Πλάτωνος τοῦ κωμικοῦ. Legitur etiam apud Stob. Flor. XCVIII 57, ubi item olim Crateti tribuebatur, sed A Trinc. Ποσιδίππου. — Fortasse aliquis existimet *Cratetis* esse versus, qui leguntur apud Stob. Flor. XCVI 13 Κράντωνος (Maxim. Conf. II 571 Κράτωνος)·

Οὐκ ἔστι πενίας οὐδὲν ἀθλιώτερον
ἐν τῷ βίῳ σύμπτωμα· καὶ γὰρ ἂν φύσει
σπουδαῖος ᾖς, πένης δέ, καταγέλως ἔσῃ.

sed videtur legendum Κρίτωνος, qui novae comediae fuit poeta.

Fr. 22. Diog. L. VI 98: γέγραφε (ad Cratetem enim, non ad Hipparchiam haec referenda) καὶ τραγῳδίας ὑψηλότατον ἐχούσας φιλοσοφίας χαρακτῆρα, οἷόν ἐστι κἀκεῖνα· Οὐχ κτλ. Hartung haec ex *Ephemeride* (cf. fr. 15) petita esse existimat. — V. 1. μία, cod. Ar. μία μοι.

Non omnia haec Crates litteris mandavisse videtur, sed insunt
dicteria subito fusa, nec tamen satis certo ubique haec duo genera
discernere licet. Reperiuntur alia apophthegmata Cratetis (collecta ab
Orellio Op. Sent. I 132 seqq.), ex quibus quod est ap. Stob. XIV 16:
Κράτης τοὺς κόλακάς φησι συγκατανευσιφάγους fort. ad *ele-
gias* pertinet. Cratetis dicterium extat praeterea ap. Diog. VI 93: *καὶ
θυγατέρα ἐξέδωκε κείνοις (μαθηταῖς αὐτοῦ) ὡς αὐτὸς ἔφη, ἐπὶ πείρᾳ* 529
δοὺς τριάκονθ' ἡμέρας, si *αὐτὸς* germana est lectio; sin *ὁ αὐτὸς*
praeferas, Menandri erit, qui dixerit: *καὶ θυγατέρ' ἐξέδωκε δὴ κεῖνος
ἐπὶ πείρᾳ δοὺς τριάκονθ' ἡμέρας.* — Denique Marcus Anton. VI 13:
*Δεινὸς γὰρ ὁ τῦφος παραλογιστής, καὶ ὅτε δοκεῖς μάλιστα περὶ τὰ
σπουδαῖα καταγίνεσθαι, τότε μάλιστα καταγοητεύει· ὅρα γοῦν ὁ
Κράτης τί περὶ αὐτοῦ τοῦ Ξενοκράτους λέγει·* quid dicat, prorsus
latet.

XLIX.

THEOCRITUS CHIUS.

Ἑρμίου εὐνούχου τε καὶ Εὐβούλου τόδε δούλου
μνῆμα κενὸν κενόφρων τεῦξεν Ἀριστοτέλης·
ὃς διὰ τὴν ἀκρατῆ γαστρὸς φύσιν εἵλετο ναίειν
ἀντ' Ἀκαδημείας Βορβόρου ἐν προχοαῖς.

L.

MENANDER.

1.

Χαῖρε, Νεοκλείδα δίδυμον γένος, ὧν ὁ μὲν ὑμῶν
πατρίδα δουλοσύνας ῥύσαθ', ὁ δ' ἀφροσύνας.

2.

Re fruere ut natus mortalis: dilige sed rem,
Tanquam immortalis: sors est in utroque verenda.

Theocritus. Euseb. Praep. Ev. XV 793: *Θεόκριτος γοῦν ὁ Χῖος ἐποίησεν ἐπίγραμμα τοιοῦτον· Ἑρμ. κτλ.* eadem Apostol. VI 38 a, v. 1 et 2 etiam Diog. L. V 11 ubi legitur: *Ἑρμείου εὐνούχου ἠδ' Εὐβούλου ἅμα δούλου σῆμα κ. κ. τεῦξεν Ἀρ.* — V. 1. *Ἑρμίου* Meineke, v. *Ἑρμείου*, sed CDFG *Ἑρμοῦ.* — *τε καί*, CDFG *δὲ καί*, Diog. *ἠδ'*, quod praefert Boeckh, idem deinde ex Diog. *ἅμα*, non *τόδε*, sed haec potuit Theocritus scribere, quamvis finxerit epitaphium. — V. 2. *τεῦξεν* Diog., *θῆκεν* Eus. Ap. — V. 3 inde ab *εἵλετο* et v. 4 affert Plut. de exil. c. 10 addens *ἔστι γὰρ ποταμὸς περὶ Πέλλην, ὃν Μακεδόνες Βόρβορον καλοῦσι.* — V. 4. *ἀντ'*, I et E supra *ἀντίον* — *Ἀκαδημείας*, DFG *Ἀκαδημίας* ut Plut. Ceterum Aristotelem monumentum Hermiae condidisse arguit oratio, quae, quamvis Aristotelis nomen ementita sit, tamen hac de re fide haud indigna videtur, vid. Athen. XV 697 A: *ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τῆς ἀσεβείας, εἰ μὴ κατέψευσται ὁ λόγος, φησίν· οὐ γὰρ ἄν ποτε Ἑρμείᾳ θύειν ὡς ἀθανάτῳ προαιρούμενος ὡς θνητῷ μνῆμα κατεσκεύαζον, καὶ ἀθανατίζειν τὴν φύσιν βουλόμενος ἐπιταφίοις ἂν τιμαῖς ἐκόσμησα.*

Menander. Fr. 1. Anth. Pal. VII 72: a m. pr. *εἰς ἐπίκουρον καὶ θεμιστοκλέα μενάνδρου*, a m. s. in rasura *κωμικοῦ.* — V. 2. *ῥύσαθ', ὁ δ'* Plan., *ῥύσατ' ὅδ'* Pal.

Fr. 2. Extat apud Ausonium Epigr. CXLV: *ex Menandro, re fruere etc.* Simillimum Luciani epigr. in Anth. Pal. X 26: *ὡς τεθνηξόμενος τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυε, ὡς δὲ βιωσόμενος φείδεο τῶν κτεάνων· ἔστι δ' ἀνὴρ σοφὸς οὗτος, ὃς ἄμφω ταῦτα νοήσας φειδοῖ καὶ δαπάνῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.* — Sed quod ibid. ap. Auson. legitur CXLI: *De ingratis ex Menandro*, trimetris quinque constans, non recepi, cum ex comoedia aliqua petitum videatur, quamquam fortasse etiam hoc epigramma ex comoediae versiculis expressum.

Hippiae sophistae epigramma vel epigrammata (ἐλεγεῖα) Messaniorum donario, quod Olympiae dedicaverunt, subscripta, memorat Pausan. V 25, 4, sed nihil ultra addidit. — Poteram alios praeterea in numerum *Elegiographorum* referre, sed iudicium plerumque anceps. Sic fortasse fuit Elegiographus *Theodorus*, quem memorat Athen. III 122 B: Κηφισόδωρος γοῦν ὁ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος μαθητὴς ἐν τῷ τρίτῳ τῶν πρὸς Ἀριστοτέλην λέγει, ὅτι εὕροι τις ἂν ὑπὸ τῶν ἄλλων ποιητῶν ἢ καὶ σοφιστῶν ἓν ἢ δύο γοῦν πονηρῶς εἰρημένα, οἷα παρὰ μὲν Ἀρχιλόχῳ . . . Θεοδώρῳ δὲ τὸ κελεύειν μὲν πλέον ἔχειν, ἐπαινεῖν δὲ τὸ ἴσον. ut dixerit: 530

Ἀλλ' ἔθελε πλεῖον μὲν ἔχειν, αἴνει δὲ τὸ ἴσον.

sed praestat de Theodoro sophista haec accipere, vid. Plato Phaedr. 351 A. Alius *Theodorus* epigrammata scripsisse dicitur a Diog. Laert. II 104, diversus haud dubie a Colophonio poeta, de quo vid. Ath. XIV 618 E: ἦν δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς ἑώραις τις ἐπ' Ἠριγόνῃ, ἣν καὶ ἀλῆτιν λέγουσιν ᾠδήν· Ἀριστοτέλης γοῦν ἐν τῇ Κολοφωνίων πολιτείᾳ φησίν· Ἀπέθανε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Θεόδωρος ὕστερον βιαίῳ θανάτῳ. λέγεται δὲ γενέσθαι τρυφῶν τις, ὡς ἐκ τῆς ποιήσεως δῆλόν ἐστι· ἔτι γὰρ καὶ νῦν αἱ γυναῖκες ᾄδουσιν αὐτοῦ μέλη περὶ τὰς ἑώρας.

Epigrammata scoptica fortasse composuit *Euclides*, nisi forte iambographus fuit, quem inter *antiquos* refert Aristot. Poet. c. 22: ὥστε οὐκ ὀρθῶς ψέγουσιν οἱ ἐπιτιμῶντες τῷ τοιούτῳ τρόπῳ τῆς διαλέκτου καὶ διακωμῳδοῦντες τὸν ποιητήν, οἷον Εὐκλείδης ὁ ἀρχαῖος, ὡς ῥᾴδιον ποιεῖν, εἴ τις δώσει ἐκτείνειν ἐφ' ὁπόσον βούλεται, ἰαμβοποιήσας ἐν αὐτῇ τῇ λέξει·

ἠτίχαριν εἶδον Μαραθῶνάδε βαδίζοντα.

(Bc ἦτ ·.· χάριν, Ac ἤτει χάριν, Na εἴ τι χάριν, deinde ἴδον AcBc) καί·

οὐκ ἂν γεράμενος τὸν ἐκείνου ἐλλέβορον.

(ἄν γ' ἐράμενος NaBc, τῶν Bc, ἐλέβορον Na).*) Antiquus ille Euclides et a scurra, quem Athen. VI 242 commemorat, diversus et ab eo Euclide, quem Pollux III 82: Ὑπερίδης δὲ καὶ Εὐκλείδης ὁμόδουλον λέγουσιν et VI 161: καὶ ἡμίκακον δὲ Εὐκλείδης λέγει καὶ Σοφοκλῆς. adhibet, qui quidem haud dubie *Socraticum* intellexit.

Porro extant epigrammata, quae sane antiquorum nomina prae se ferunt, sed saepe valde dubium, quae fides inscriptioni sit habenda. Quare non recepi *Agidis* epigr. in Anth. P. VI 152:

Καὶ στάλικας καὶ πτηνὰ λαγωβόλα σοί·τάδε Μείδων,
Φοῖβε. σὺν ἰξευταῖς ἐκρέμασεν καλάμοις,

*) V. 1 fortasse Ἡδυχάρην scribendum, vel potius hic quoque iambo admisso Ἡδύχαριν. — V. 2 possis suspicari:
Οὐκ ἄν γ' ἐράμενος τῶν ἐκεῖ ἐλλεβόρων.
sed fortasse ille lusit:
Οὐκ ἂν ἀειράμενος τῶν ἐκείνου ἐλεβόρων.

ἔργων ἐξ ὀλίγων ὀλίγην δόσιν· ἢν δέ τι μεῖζον
δωρήσῃ, τίσει τῶνδε πολυπλάσια.

nam auctorem huius epigrammatis esse *Agin* Argivum, Alexandri magni aequalem, quem Curtius *pessimum carminum post Choerilum conditorem* vocat, nimis incertum. Nec *Democriti* epigr. Anth. Plan. 180 recipiendum fuit, cum sit a philosopho prorsus alienum, et haud dubie referendum ad epigrammatographum, quem Diog. L. IX 49 memorat. *Ἡγέμονος* quod inscribitur epigramma Anth. VII 436, *Ἡγήμονος* parodi esse demonstrari nequit. *Xenocratis* quod extat epigramma Anth. Plan. 186, cuius sit prorsus incertum.

Αἰσχίνου ῥήτορος epigramma exstat Anth. VI 330 (etiam cod. Par. 531 *Αἰσχίνου ῥήτορος εἰς Ἀσκλήπιον χαριστήριον*):

Θνητῶν μὲν τέχναις ἀπορούμενος, εἰς δὲ τὸ θεῖον
ἐλπίδα πᾶσαν ἔχων, προλιπὼν εὔπαιδας Ἀθήνας,
ἰάθην ἐλθών, Ἀσκληπιέ, πρὸς τὸ σὸν ἄλσος,
ἕλκος ἔχων κεφαλῆς ἐνιαύσιον, ἐν τρισὶ μησίν.

ab oratore omnino alienum, quamquam is carmina amatoria composuit (vid. or. in Timarch. 136), sed fortasse profectum est ab Aeschine rhetore Milesio, Pompeii aequali (vid. Strabo XIV 636) vel Mitylenaeo (vid. Diog. L. II 64). — *Aeschini* oratori vindicare studuit Goettling epigr. Anth. IX 288. *ΓΕΜΙΝΟΥ* (ita cod. Pal. a m. sec., quem *ΓΑΙΜΙΝΟΥ* exhibere non recte dicit Goettling, unde *Αἰσχίνου* coniecit):

Οὗτος ὁ Κεκροπίδῃσι βαρὺς λίθος Ἄρεϊ κεῖμαι,
ξεῖνε, Φιλιππείης σύμβολον ἠνορέης,
ὑβρίζων Μαραθῶνα καὶ ἀγχίαλον Σαλαμῖνος
ἔργα, Μακηδονίης ἔγχεσι κεκλιμένα.
ὄμνυε νῦν νέκυας, Δημόσθενες· αὐτὰρ ἔγωγε
καὶ ζωοῖς ἔσομαι καὶ φθιμένοισι βαρύς.

Sed novicium esse epigramma, manifestum.

Alia epigrammata antiquitatis quidem specie commendantur, sed cum in tanta carminum brevitate admodum fallax sit hoc argumentum, ubi nihil omnino de aetate constat, ad quam referendus sit epigrammatis auctor, nolui recipere: huc pertinet exempli gratia *Dorieus*, cuius versus servavit Athen. X 412 F:

Τοῖος ἔην Μίλων, ὅτ' ἀπὸ χθονὸς ἤρατο βρῖθος,
τετραετῆ δαμάλην ἐν Διὸς εἰλαπίναις,
ὤμοις δὲ κτῆνος τὸ πελώριον ὡς νέον ἄρνα
ἤνεγκεν δι' ὅλης κοῦφα πανηγύρεως·
καὶ θάμβος μέν, ἀτὰρ τοῦδε πλέον ἤνυσε θαῦμα
πρόσθεν Πισαίου, ξεῖνε, θυηπολίου·
ὃν γὰρ ἐπόμπευσεν βοῦν ἄζυγον, εἰς κρέα τόνδε
κόψας, πάντα κατ' ὢν μοῦνος ἐδαίσατό νιν.

Item *Philiades* Megarensis, cuius epigramma sed non integrum servavit Steph. B. v. *Θέσπεια* (Eustath. 266, 13) sane antiquus poeta fuisse videtur:

Ἄνδρες θ' οἳ ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος,
λήματι τῶν αὐχεῖ Θεσπιὰς εὐρύχορος.

sed iudicium nimis anceps (cf. Thudichum Mus. Rh. XII 301): idem valet de *Hegesippo* poeta haud ineleganti, aliis, quorum epigrammata in Anthologia extant. — *Sostratus*, quem memorat Eustath. Od. 1665, 48: *Σώστρατος δὲ ἐν Τειρεσίᾳ, ποίημα δέ ἐστιν ἐλεγειακόν, φησὶ τὸν Τειρεσίαν θήλειαν τὴν ἀρχὴν γεννηθῆναι καὶ ἐκτραφῆναι ὑπὸ Χαρικλοῦς*, novicius poeta videtur. *Agamestor* Pharsalius, cuius *Ἐπιθαλάμιον τῶν Θέτιδος γάμων* Tzetz. Exeg. Il. 106 et ad Lycophr. 178 adhibet, hos versus proferens:

Παιδνῷ δ' οὔνομα θῆκε Πυρίσσοον, ἀλλ' Ἀχιλῆα
Πηλεὺς κίκλησκεν χείλεος εἵνεκά μιν
κείμενον εἰνὶ κόνει, σποδιῇ ἐνὶ πῦρ ἀπάμερσε
χείλεος αἰθόμενον (sed alt. l. *αἰθομένου*) *ἀπροφάτως*
ἑτέρου.

ubi Hecker scripsit *σποδιῇ τ' ἐνὶ* et *αἰθομένου*, contra Hermann *νηλεὲς εἵνεκά μιν κείμενον ἐσχατιῇ σποδιῇ ἐνὶ...ἀπροφάτως ἑτέρου χείλεος αἰθομένου*) haud dubie recens admodum poeta fuit. — *Apollodori* arithmetici, cuius epigramma in Pythagoram adscripsit Athen. X 418, aetas prorsus incerta.

Sunt alii poetae, qui in ipso confinio saeculi *quarti* et *tertii* a. 532
Chr. n. extiterunt, quos quorsum referas ambigi potest, velut *Theaetetus*, *Anyte*, *Nossis* Locris oriunda, fortasse etiam *Nicaenetus* Samius, *Addaeus* Macedo*), alii; sed tamen satius duxi ab hac sylloge horum poetarum carmina segregare.

Illud denique monendum est, epigrammatum non semper eum esse auctorem, qui dici videtur; quemadmodum quod est apud Aelianum H. Anim. XI 40: *τετράκερων δὲ ἔλαφον Νικοκρέων ὁ Κύπριος ἔσχεν, καὶ ἀνέθηκε Πυθοῖ καὶ ὑπέγραψε·*

Σῆς ἕνεκεν Λητοῦς τοξαλκέτα κοῦρ' ἐπινοίας
τήνδ' ἕλε Νικοκρέων τετράκερων ἔλαφον.

neque enim inde sequitur Nicocreontem epigrammatis auctorem esse. At fieri potest, ut epigrammata in monumentis inscripta ab ipsis, qui illa monumenta dedicaverant vel in quorum honorem posita erant, sint confecta, velut ipsius *Thrasymachi* fortasse est epigramma, quod Athen. X 454 F:

Τοὔνομα θῆτα, ῥῶ, ἄλφα, σάν, ὖ, μῦ, ἄλφα, χῖ, οὖ, σάν·
πατρὶς Χαλκηδών· ἡ δὲ τέχνη σοφίη.

tumulo illius inscriptum fuisse testatur. — item ipse *Charmus*, Hippiae

*) Huic enim videntur vindicanda omnia epigrammata in Anth. Pal. praeter duo, quorum unum (VII 305) a m. sec. *Addaeo Mitylenaeo* tribuitur, qui videtur non diversus esse ab eo, qui *περὶ ἀγαλματοποιῶν* scripsit (vid. Preller Polem. p. 97), alterum (VI 258 *ἀδαίου*), dorica dialecto scriptum, cum Macedo ionica sit usus, ab utroque videtur alienum et fort. *Ἀλκαίου* scribendum.

amator, poterit auctor epigrammatis haberi, quod Athen. XIII 609 D affert:

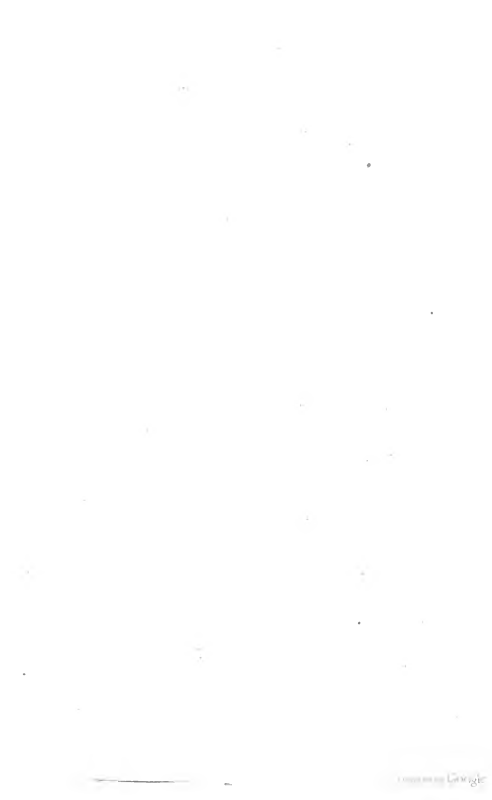
Ποικιλομήχαν' Ἔρως, σοὶ τόνδ' ἱδρύσατο βωμόν
Χάρμος ἐπὶ σκιεροῖς τέρμασι γυμνασίου.

sed si Hecker ibi recte restituit *σοὶ τόνδ' ἱδρύσατο πρῶτος* collato Pausan. I 30, 1, epigramma postero tempore fuit in ara inscriptum. — Fortasse etiam *Pisistratus* minor, Hippiae filius non alienus a poesi fuit, ut huic tribuere possis epigramma ap. Thucyd. VI 54:

Μνῆμα τόδ' ἧς ἀρχῆς Πεισίστρατος, Ἱππίου υἱός,
θῆκεν Ἀπόλλωνος Πυθίου ἐν τεμένει.

Sed consulto haec ut omnia omnino epigrammata adespota praetermisi.

IAMBOGRAPHI.

I.

ARCHILOCHUS.

ΕΛΕΓΕΙΑ.

1. [52.]*)

Εἰμὶ δ' ἐγὼ θεράπων μὲν Ἐνυαλίοιο ἄνακτος, 535
καὶ Μουσέων ἐρατὸν δῶρον ἐπιστάμενος.

* 2.

Οὐ γάρ μοι πενίη πατρώϊος, οὐδ' ἀπὸ πάππων
εἰμὶ λιπερνήτης.

Archilochus. Fr. 1. Athen. XIV 627 C: *Ἀρχίλοχος γοῦν ἀγαθὸς ὢν ποιητὴς πρῶτον ἐκαυχήσατο τὸ δύνασθαι μετέχειν τῶν πολιτικῶν ἀγώνων, δεύτερον δ' ἐμνήσθη τῶν περὶ τὴν ποιητικὴν ὑπαρχόντων αὐτῷ, λέγων· Εἰμὶ δ' ἐγὼ θεράπων κτλ.* unde Eust. 1320, 2. Suae orationi haec accommodavit Plut. vit. Phoc. c. 7, quem sequitur Themist. Or. XV p. 185: *ἀμφότερον, θερ.* — V. 1. *μὲν* om. Them. — *ἄνακτος* Ath., *θεοῖο* Plut. (C *ἐνυαλιοῖς θεοῖς*) Them. — V. 2. *Μουσέων,* Them. Athen. epit. Eust. *Μουσάων.* — *ἐρατὸν*, Plut. *ἐρατᾶν* (C *ἐρετὰν*, FaV *ἐρατῶν*). — *ἐπιστάμενος*, ap. Ath. B *ἐπιστάμενον*. Parodia lusit Theod. Prodr. in Excerpt. Bibl. Paris. VI 528: *ἀμφότερον θεράπων μὲν πραγματικοῖο θεοῖο καὶ Μουσάων ἐρατὸν δῶρον ἐπιστάμενος.*

Fr. 2.* Et. M. 566, 50: *Λιπερνῆτις, θηλυκόν, τὸ ἀρσενικὸν λιπερνήτης· σημαίνει τὸν ἐνδεῆ καὶ πτωχὸν παρὰ τὸ λείπεσθαι ἐρνίων, ὅ ἐστι φυτῶν.* sed cod. V: *λιπερνίτης καὶ λιπερνῖτις θηλυκόν· σημ. τ. ἐ. κ. πτ. οἷον· οὐ γὰρ ... λιπερνίτης παρὰ τὸ κτλ.* Scripsi *λιπερνήτης*, cf. Anth. Pal. IX 649, et *Archilocho* vindicavi. Schneidewin et O. Schneider ad Callimachi Hecalen referunt, *λιπερνῆτις* corrigentes. Quod sequitur in Et. M. (eadem Et. Gud. 371, 28): *ἢ λιπερνήτας φησὶν Ἀριστόξενος (ἀριστοτέλης ξένος* PD, recte ut videtur *Ἀρχίλοχος* Meineke) *τοὺς ἁλιεῖς καὶ θαλασσίους ἀπὸ τοῦ τὰ τῆς ἁλὸς διαπικράσκειν καὶ ζῆν* iam non ad Archiloch. fr. 53 pertinet, sed ad hoc ipsum distichon.

---

*) Numeri adiecti sunt editionis Liebelianae.

3. [56.] 536

Ἐν δορὶ μέν μοι μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ' οἶνος
Ἰσμαρικός, πίνω δ' ἐν δορὶ κεκλιμένος.

4. [50.]

Οὔ τοι πόλλ' ἐπὶ τόξα τανύσσεται οὐδὲ θαμειαί
σφενδόναι, εὖτ' ἂν δὴ μῶλον Ἄρης συνάγῃ
ἐν πεδίῳ· ξιφέων δὲ πολύστονον ἔσσεται ἔργον·
ταύτης γὰρ κεῖνοι δαίμονες εἰσὶ μάχης
δεσπόται Εὐβοίης δουρικλυτοί.

5. [49.]

Ἀλλ' ἄγε, σὺν κώθωνι θοῆς διὰ σέλματα νηός
φοίτα καὶ κοίλων πώματ' ἄφελκε κάδων,
ἄγρει δ' οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τρυγός· οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς
νήφειν ἐν φυλακῇ τῇδε δυνησόμεθα.

6. [51.]

Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ

Fr. 3. Athen. I 30 F: *Ἀρχίλοχος τὸν Νάξιον οἶνον τῷ νέκταρι παραβάλλει* (Eust. Od. 1633, 48): *ὃς καὶ πού φησιν· Ἐν κτλ.* Adde Synes. Epist. CXXIX: *ἐγὼ δὲ ὑπὸ μεσοπυργίῳ τεταγμένος ὑπνομαχῶ, ἐν δορὶ . . . κεκλιμένος, οὐκ οἶδα εἰ μᾶλλον Ἀρχιλόχῳ εἰπεῖν ταῦτα προσήκοντα ἦν,* unde Suidas v. *ὑπνομαχῶ* et ex parte v. *Ἰσμαρικὸς οἶνος.* — V. 1. *μᾶζα* Syn., *μάζα* Ath. — *μεμαγμένη*, B *μεμιγμένη.* — *δ'* om. Syn. — V. 2. *Ἰσμαρικός*, B *Ἰσμαρινός.*

Fr. 4. Plut. vit. Thes. c. 5: *Οἱ δὲ Ἄβαντες ἐκείραντο πρῶτοι τὸν τρόπον τοῦτον, οὐχ ὑπ' Ἀράβων διδαχθέντες, ὡς ἔνιοι νομίζουσιν, οὐδὲ Μυσοὺς ζηλώσαντες, ἀλλ' ὄντες πολεμικοὶ καὶ ἀγχέμαχοι καὶ μάλιστα δὴ πάντων εἰς χεῖρας ὠθεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις μεμαθηκότες, ὡς μαρτυρεῖ καὶ Ἀρχίλοχος ἐν τούτοις· Οὔ τοι κτλ.* V. 1. *ἐπί*, Schneidewin *ἔτι.* — *τανύσσεται*, ia *τανίσεται.* — V. 3. *ἔσσεται*, ia *ἔσεται.* — V. 4. *κεῖνοι*, C *ἐκεῖνοι.* — *δαίμονες* Babx, vulgo *δαήμονες.* — V. 5. *Εὐβοίης* Schneidewin, vulgo *Εὐβοίας.*

Fr. 5. Athen. XI 483 D: *Μνημονεύει αὐτοῦ (τοῦ κώθωνος) καὶ Ἀρχίλοχος ἐν ἐλεγείοις ὡς ποτηρίου οὕτως· Ἀλλ' ἄγε κτλ.* — V. 1. *Ἀλλ' ἄγε* VL, *ἀλλά τε* ABP. — V. 4. *ἐν* VL, *μέν* ABP. — *φυλακῇ τῇδε* PVL, *φυλακῆς τῆδε* B, fort. *νηφέμεναι φυλακῆς τῆσδε.*

Fr. 6. Plut. Lacon. inst. 34: *Ἀρχίλοχον τὸν ποιητὴν ἐν Λακεδαίμονι γενόμενον αὐτῆς ὥρας ἐδίωξαν, διότι ἐπέγνωσαν αὐτὸν πεποιηκότα, ὡς κρεῖττόν ἐστιν ἀποβαλεῖν τὰ ὅπλα, ἢ ἀποθανεῖν· Ἀσπίδι . . . ἐθέλων· ἀσπὶς ἐκείνη . . . κακίω.* Et v. 1. 2 affert Strabo X p. 457 ubi *ἀσπίδι . . . ἀνείλετο* (vel *ἀνείλατο, ἀφείλατο, ἀγείλετο*) *τὴν παρὰ θάμνῳ* (tres codd. *θάμνον*) et XII 549, ubi *ἀσπίδα . . . ἀνείλετο* (sic Epit., om. codd.) *τὴν περὶ θάμνον.* Auctor vit. Arati p. 521 Westerm. et Aristoph. Pac. v. 1298 ubi dicit schol.: *Ἀρχιλόχου ἐστὶ τὸ δίστιχον. . . . Οὗτος ὁ Ἀρχίλοχος ἐξῆλθεν εἰς πόλεμον ἐν τῇ πρὸς Σαΐους μάχῃ*

ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων· 537
αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος· ἀσπὶς ἐκείνη
ἐρρέτω· ἐξαῦτις κτήσομαι οὐ κακίω.

7. [58.]

Ξείνια δυσμενέσιν λυγρὰ χαριζόμενοι.

8.

Αἰσιμίδη, δειλοῦ μὲν ἐπίρρησιν μελεδαίνων,
οὐδεὶς ἂν μάλα πόλλ' ἱμερόεντα πάθοι.

ΠΡΟΣ ΠΕΡΙΚΛΕΑ.

9. [48.]

Κήδεα μὲν στονόεντα, Περίκλεες, οὐδέ τις ἀστῶν

(ἔστι δὲ ἔθνος Θράκης), καὶ φοβηθεὶς ἔφυγε, ῥίψας ἑαυτοῦ τὰ ὅπλα· αὐτὸν οὖν διαβάλλων λέγει. — V. 1. M. Schmidt coniecit ἀσπίδα μὲν Σαΐων τις ἀγηλάτω. — V. 2. ἔντος Brunck, vulgo ἐντός. — V. 3. αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος, quod omisit Plut., suppeditavit Sextus Emp. Hypot. III p. 182. (172 Bekk.): Ἀρχίλοχος δέ, ὥσπερ σεμνυνόμενος ἡμῖν ἐπὶ τῷ τὴν ἀσπίδα ῥίψας φυγεῖν, ἐν τοῖς ποιήμασι περὶ ἑαυτοῦ φασίν· Ἀσπίδι . . . ἐθέλων· αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος. Sed videtur iam antiquitus alia lectio fuisse, quod significat Aristophanes: Ἀσπίδι . . . ἐθέλων. ΤΡ. Εἰπέ μοι, ὦ πόσθων, εἰς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ᾄδεις; ΠΑΙ. Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα. ΤΡ. κατῄσχυνάς γε τοκῆας. neque hoc memoriae errori tribuendum esse docet Olympiod. in Platon. Gorg. (Iahn Archiv XIV 284): φροντίσωμεν οὖν τοῦ σωθῆναι τὴν ψυχήν, εἰδότες ὡς τὰ χρήματα καὶ τὸ σῶμα οὐδὲν συμβάλλονται. ποιήσωμεν οὖν ὅ εἶπεν ἐκεῖνος· Αὐτὸν μὲν μ' ἐσάωσα τί μοι μέλει ἀσπὶς ἐκείνη ἐρρέτω. et Schol. Aristot. T. IV 8 B (Cramer An. Par. IV 412, 31): οὕτω τρωθείς τις ἐν πολέμῳ ὑπὲρ φίλου ἔφη· αὐτόν μ' ἐξεσάωσα· τί μοι μέλει ἀσπὶς ἐκείνη· ἐρρέτω· αὐτὸν μὲν τὴν ἰδίαν ψυχὴν εἰπών, ἀσπίδα δὲ τὸ ἴδιον σῶμα καλέσας. Legerunt igitur alii ψυχὴν δ' (vel αὐτὸν δ') ἐξεσάωσα. τί μοι μέλει ἀσπὶς ἐκείνη, sive sic distinguere malis: τί μοι μέλει; ἀσπὶς ἐκείνη ἐρρέτω. Respiciunt Philostr. vit. Apoll. II 7. Aelian. V. H. X 13. Eustath. ad Dionys. v. 533. — V. 4. ἐξαῦτις Schaefer, vulgo ἐξαῦθις.

Fr. 7. Schol. Soph. El. 95: Ξένια γὰρ Ἄρεως τραύματα καὶ (om. L) φόνοι· Καὶ Ἀρχίλοχος· Ξένια κτλ. Eadem Suidas v. ξένια et ἐξένισεν — Ξείνια δυσμενέσιν Suidas posteriore loco (BE δυσμενέεσσιν), vulgo ξένια δυσμενέσσιν. — χαριζόμενοι, Suid. χαριζόμενος. Minus placet haec sic constituere . . . . ξείνια δυσμενέεσσιν λυγρὰ χαριζόμενοι . . .

Fr. 8. Orio 55, 22: Ἐπίρρησις ὁ ψόγος καὶ ἡ κακηγορία. ἔνθεν λοιπὸν καὶ ἐπίρρητος. Ἀρχίλοχος ἐν ἐλεγείοις· Αἰσιμίδη (cod. Αἰσιμήδη) δηλοῦμεν ἐπίρρησι μελ. κτλ. — V. 1. δειλοῦ μὲν scripsi ut etiam Schneidewin, δηλήμον' Ruhnken, δήμου μὲν Elmsley.

Fr. 9. Stob. Flor. CXXIV 30 (A om. locum): Ἀρχιλόχου. — V. 1. οὐδὲ Meineke et Hartung, vulgo οὔτε. — ἀστῶν, Grotius αὐτῶν.

μεμφόμενος θαλίης τέρψεται οὐδὲ πόλις·
τοίους γὰρ κατὰ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
ἔκλυσεν, οἰδαλέους δ' ἀμφ' ὀδύνης ἔχομεν 538
πνεύμονας· ἀλλὰ θεοὶ γὰρ ἀνηκέστοισι κακοῖσιν,
ὦ φίλ', ἐπὶ κρατερὴν τλημοσύνην ἔθεσαν
φάρμακον· ἄλλοτε δ' ἄλλος ἔχει τόδε· νῦν μὲν ἐς ἡμέας
ἐτράπεθ', αἱματόεν δ' ἕλκος ἀναστένομεν,
ἐξαῦτις δ' ἑτέρους ἐπαμείψεται· ἀλλὰ τάχιστα
τλῆτε γυναικεῖον πένθος ἀπωσάμενοι.

10. [85.]

Κρύπτωμεν δ' ἀνιηρὰ Ποσειδάωνος ἄνακτος
δῶρα.

11. [55.]

Πολλὰ δ' εὐπλοκάμου πολιῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσιν

V. 2. *μεμφόμενος*, conieci *μελπόμενος*, Meineke *ἀχνύμενος*. — *οὐδὲ πόλις*, Scaliger *οὔτε πότοις*. — V. 4. *ἔκλυσεν*, *οἰδαλέους* B, vulgo *ἔκλαοεν ὑδαλέους*, Vind. Voss. Ars. Gesn. margo *ἔκλαυσεν οἰδαλέους*.— *δ' ἀμφ' ὀδύνης ἔχομεν* Gaisford, B *δ' ἴσχομεν ἀμφ' ὀδύνῃ*, Arsen. Voss. Vind. *δ' ἀμφ' ὀδύνῃ ἴσχομεν*, Trinc. *δ' ἀ. ὀδυνησίσχομεν*. — V. 6. *ἐπὶ κρατερήν*, Ars. *ἄμφι κρατέην*.— V. 7. *δ'*, Trinc. Vind. *τ'*. — *τόδε*, malim cum Liebelio *τάδε*. — V. 9. *ἑτέρους* B, vulgo *ἑτάρους*, Vind. Ars. *ἑταίρους*. Respicit Philostr. vit. Apoll. VII 26: *ἀλλ' .... ἐνθυμηθέντας τὸν Ἀρχιλόχου τοῦ Παρίου λόγον, ὃς τὴν ἐπὶ τοῖς λυπηροῖς καρτερίαν τλημοσύνην καλῶν, θεῶν αὐτὴν φησιν εὕρημα οὖσαν κτλ.* — Inerat in hoc carmine haud dubie ipsius naufragii, quo sororis maritus periit, descriptio, vid. Longin. de Sublim. c. 10, qui postquam descriptionem tempestatis et naufragii apud Homerum comparavit cum Arati imitatione, multumque Homericum illud *τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται* Arateo *ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον Ἄϊδ' ἐρύκει* praestare docuit, pergit: *οὐκ ἄλλως ὁ Ἀρχίλοχος ἐπὶ τοῦ ναυαγίου, καὶ ἐπὶ τῇ προσαγγελίᾳ ὁ Δημοσθένης· ἑσπέρα μὲν γὰρ ἦν, φησίν· ἀλλὰ τὰς ἐξοχάς, ὡς εἴποι τις, ἀριστίνδην ἐκκαθήραντες ἐπισυνέθηκαν, οὐδὲν φλοιῶδες, ἢ ἄσεμνον ἢ σχολικὸν ἐγκατατάττοντες διὰ μέσου.*

Fr. 10. Schol. Aesch. Prom. v. 616: *δωρεὰ ἐπὶ συμφορᾶς καὶ Ἀρχίλοχος· Κρύπτομεν* (R *κρυπτῶμεν*) *ἀνιηρὰ Ποσειδῶνα* (R *Ποσειδῶνος*) *ἄ. δ.*, Mon. A *κρυπτῶμεν ἀναδρὰ Ποσειδῶνος*, Mon. B *κρύπτομαι ἀνιηρὰ Ποσειδῶν ἄνακτα*, Bav. *κρυπτῶμεν ἀνΐδρα*, Vit. *κρύπτομεν ἀνιαρὰ Ποσειδῶνος*. Emendaverunt Liebel et Schneidewin, contra Hermann coni. *κρυπτομένοις ἀνιηρὰ Ποσειδάωνος ἄ. δ.*

Fr. 11. Schol. Ap. Rh. I 824: *Θεσσάμενοι, ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβόντες, αἰτήσαντες· θέσθαι (θέσσασθαι) γὰρ τὸ αἰτῆσαι καὶ ἱκετεῦσαι. Καὶ Ἀρχίλοχος* (P et cod. Vind. n. 81 *Ἀντίλοχος*) *Πολλὰ δ' κτλ.* — V. 1. *εὐπλοκάμου*, Thiersch *εὐπλοΐμοις*, ego conieci *πολλὰ δ' εὐπλοκάμου* (vel potius *εὐπλόκου*) *Εὐπλοίης*. De Euploca vid. Welcker Monum. Ant. III 248, ubi memoriae errore meam emendationem Schneidewino tribuit. Sed praestat fort. *Παλλάδ' εὐπλόκαμον*, quod etiam

θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον . . . . .

12. [54.]

Εἰ κείνου κεφαλὴν καὶ χαρίεντα μέλεα
Ἥφαιστος καθαροῖσιν ἐν εἵμασιν ἀμφεπονήθη. 539

13. [53.]

Οὔτε τι γὰρ κλαίων ἰήσομαι οὔτε κάκιον
θήσω τερπωλὰς καὶ θαλίας ἐφέπων.

* 14.

Γλαῦκ', ἐπίκουρος ἀνὴρ τόσσον φίλος, ἔσκε μάχηται.

15. [81.]

Πάντα πόνος τεύχει θνητοῖς μελέτη τε βροτείη.

* 16.

Πάντα τύχη καὶ μοῖρα, Περίκλεες, ἀνδρὶ δίδωσιν.

Hecker coniecit, qui praeterea *θεσσάμενος* requirit, haec de Ulixe interpretatus, sed in add. Anth. II hoc retractavit. — V. 2. *γλυκερὸν*, Vind. *γλυκερὰν*.

Fr. 12. Plut. de aud. poet. c. 6: *ὅταν δὲ (Ἀρχίλοχος) τὸν ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς ἠφανισμένον ἐν θαλάττῃ καὶ μὴ τυχόντα νομίμου ταφῆς λέγῃ (θρηνῶν) μετριώτερον ἂν τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν· Εἰ κείνου κτλ., τὸ πῦρ οὕτως, οὐ τὸν θεὸν προσηγόρευσεν.* — V. 1. *μέλεα*, Dübner *μέλη*.

Fr. 13. Plut. de aud. poet. c. 12: *Πάλιν ὁ Ἀρχίλοχος οὐκ ἐπαινεῖται λυπούμενος μὲν ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ τῆς ἀδελφῆς διεφθαρμένῳ κατὰ θάλασσαν, οἴνῳ δὲ καὶ παιδιᾷ πρὸς τὴν λύπην μάχεσθαι διανοούμενος· αἰτίαν μέντοι λόγον ἔχουσαν εἴρηκεν· Οὔτε κτλ.* Eadem Tzetz. ap. Matrangam An. 216, qui om. v. 1 *γάρ*, deinde exhibet *οὔτε τι κάκιον* et v. 2. *θάλειαν*.

Fr. 14. Aristot. Eth. Eudem. VII 2: *Διὰ γὰρ τὸ χρήσιμοι εἶναι φιλοῦσιν ἀλλήλους καὶ μέχρι τούτου, ὥσπερ ἡ παροιμία· Γλαῦκ', ἐπίκουρος κτλ.* Proverbium dicit philosophus, sed ex Archilochi elegiis petitum esse versum fidem facit Glauci nomen, vid. fr. 56 et 59. Ipse autem Archilochus in se expertus, quae mercenarii militis esset fortuna, vid. fr. 24. — *τόσσον* scripsi, legebatur *τὸν σὸν*.

Fr. 15. Maxim. Planud. Walz. Rhett. V 441: *καὶ ὁ ἐν Μιλήτῳ θεὸς* (vid. Pseudophocyl. 162). ... *καὶ πάλιν· Πάντα κτλ.* (*θνητοῖς* unus cod., reliqui *βροτοῖς*, ed. Ald. *δὲ βροτοῖς*, et deinde *δὲ βροτείη*) ut hunc quoque versum aliquis coniiciat olim in Pseudophocylideis lectum esse. *Archilocho* tribuit Io. Sicel. ib. VI 96: *Πάντα γὰρ πόνος τεύχει θνητοῖς κατ' Ἀρχίλοχον μελέτη τ' ἀρίστη.* Fort. scrib.: *μελέτη δέ τ' ἄριστον.* Emperius pro *θνητοῖς* coniecit *βρότεος*.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

17.

Ὑψηλοὺς Μεγάτιμον Ἀριστοφόωντα τε Νάξου
κίονας, ὦ μεγάλη γαῖ', ὑπένερθεν ἔχεις.

18. [72.]

Ἀλκιβίη πλοκάμων ἱερὴν ἀνέθηκε καλύπτρην
Ἥρῃ, κουριδίων εὖτ' ἐκύρησε γάμων.

19. [57.]

Συκῆ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας
εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφίλη.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΤΡΙΜΕΤΡΑ.

20. [86.]

Κλαίω τὰ Θασίων, οὐ τὰ Μαγνήτων κακά.

Fr. 16. Stob. Ecl. Phys. T. I p. 194 sine poetae nomine, sed Archilocho recte vindicavit Liebel. — *μοῖρα*, A *ῥοῖρα*.

Fr. 17. Anthol. Pal. VII 441: m. sec. *Ἀρχιλόχου*, m. pr. *Εἰς Μεγάτιμον καὶ Ἀριστοφόωντα τοὺς Ναξίους.* — V. 1. *Μεγάτιμον*, P *μεγατίμιον.* — V. 2. *ὦ*, P *ωἶ.* — *γαῖ'* Iacobs, *γᾶ* P.

Fr. 18. Anthol. Pal. VI 133: *ἀνάθημα τῇ ἥρα παρ' ἀλκιβίης Ἀρχιλόχου.*

Fr. 19. Athen XIII 594 C: *ἐφ' οἷς Ἴωνες ἀγασθέντες, ὥς φησι Μενέτωρ ἐν τῷ περὶ ἀναθημάτων, Πασιφίλαν* (sic ABCP, sed VLP in m. *Παμφίλαν*) *ἐκάλουν τὴν Πλαγγόνα. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ἀρχίλοχος περὶ αὐτῆς ἐν τούτοις· Συκῆ* (Schneidewin *συκέη*) *κτλ.* Eust. Od. 1713, 47: *Πασιφίλα, ἑταίρα παλαιὰ εὐειδής, αὐτὸ δὲ ἴσως ἐκ τοῦ Πασιφάη παρείλκυσται.* Conieci aliquando *Ἀντίλοχος* legendum esse, qui poeta fuit Lysandri aequalis, vid. Plut. Lys. c. 18. Meineke ambigit, utrum hoc epigramma abiudicandum sit Pario poetae, an Athenaeus perperam Archilochi Pasiphilen interpretatus sit Plangonem Milesiam vel Samiam meretricem, quae mediae comoediae temporibus famosa fuit.

Fr. 20. Strabo XIV 647: *Καλλῖνος μὲν οὖν ὡς εὐτυχούντων ἔτι τῶν Μαγνήτων μέμνηται καὶ κατορθούντων ἐν τῷ πρὸς Ἐφεσίους πολέμῳ, Ἀρχίλοχος δὲ ἤδη φαίνεται γνωρίζων τὴν γενομένην αὐτοῖς συμφοράν, Κλαίειν Θάσσων* (F *Θάσων*, quod eadem m. correxit, *Θᾶσσον* moz. *Θεῖον* x) *οὐ* (ita omnes libri, non *οὐ*) *κτλ.* Heraclid. Pont. Pol. XXII: *Μάγνητες δι' ὑπερβολὴν ἀτυχημάτων πολλὰ ἐκακώθησαν, ὅθεν καὶ Ἀρχίλοχος φησίν· Κλαίω Θαλασσῶν οὐ τὰ Μ κ.* (ita ACP margo p.,

21. [9. 3.]

Ἥδε δ' ὥστ' ὄνου ῥάχις
ἕστηκεν ὕλης ἀγρίης ἐπιστεφής·
οὐ γάρ τι καλὸς χῶρος οὐδ' ἐφίμερος
οὐδ' ἐρατός, οἷος ἀμφὶ Σίριος ῥοάς.

22. 541

Καί μ' οὔτ' ἰάμβων οὔτε τερπωλέων μέλει.

23.

Ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.

sed reliqui nihil nisi *φησὶ τὰ Μαγ. κακά.*). Respiciunt huc Clem. Strom. I 397. Athen. XII 525 C. Scripsi *τὰ Θασίων*, quod Tyrwhitt coniecit, et *κλαίω* praetuli infinitivo, qui est apud Strabonem, contra Val. Franke: *Κλαίοντα Θάσσον, οὐ τὰ Μ. κ.*, quod cum metro adversetur, Schneidewin praefert *Κλαίω τὰ Θασίων, οὐ τὰ Μ. κ.* — Ortum hinc proverbium *τὰ Μαγνήτων κακά*, de quo vide Suid. s. h. v. Arsen. 442.

Fr. 21. Coniunxi duo fragmenta in unum. V. 1 et 2 leguntur apud Plut. de exil. c. 12: *καθάπερ Ἀρχίλοχος τῆς Θάσου τὰ καρποφόρα καὶ οἰνόπεδα παρορῶν διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον διέβαλε τὴν νῆσον, εἰπών· Ἥδε κτλ. ἀγρίης* scripsi, v. *ἀγρίας.* — V. 3 et 4 affert Athen. XII 523 D: *καὶ Ἀρχίλοχος δ' ὁ ποιητὴς ὑπερτεθαύμακε τὴν χώραν τῶν Σιριτῶν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν· περὶ γοῦν τῆς Θάσου λέγων ὡς ἥσσονός φησιν· Οὐ γάρ κτλ. ὠνομάσθη δ' ἡ Σῖρις, ὡς μὲν Τίμαιός φησι καὶ Εὐριπίδης ἐν Δεσμώτιδι Μελανίππῃ ἀπὸ γυναικός τινος Σίριδος, ὡς δ' Ἀρχίλοχος φησίν, ἀπὸ ποταμοῦ.* — V. 3. *ἐφίμερος, ἐπίμερος* Schneidewin. — V. 4 alios legisse *ἀμφ' Ἀκίριος ῥοάς* apparet ex Hesychii glossa: *Ἀμφ' Ἀκίριος ῥοάς· Ἄκιρις ποταμός.* cf. Plin. III 97: „Similiter est inter Sirin et Acirin Heraclia, aliquando Siris vocata.“ Strabo VI 264: *Ἡράκλεια πόλις μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης καὶ ποταμοὶ δύο πλωτοὶ Ἄκιρις καὶ Σῖρις.* et Tab. Heracl. ap. Boeckh. C. Inscr. III 5774. 5.

Fr. 22. Tzetzes ap. Matrangam Anecd. 216: *Καὶ τότε καὶ βραχύχρονος εἶναι τῷ βίῳ μέλλων Ποιεῖ ὅπερ καὶ ὕστερον Ἀρχίλοχος ἐκεῖνος· Σφῆς ἀδελφῆς γὰρ σύζυγον πνιγέντα τῇ θαλάσσῃ Περιπαθῶς ὠδύρετο, γράφειν μὴ θέλων ὅλως, λέγων πρὸς τοὺς βιάζοντας συγγράμμασιν ἐγκύπτειν· Καί μ' οὔτ' ἰάμβων, οὔτε τερπωλέων μέλει. Ὡς δὲ δακρύων κέκμηκε μάτην εἰρήκει τάδε· Οὔτε τι κλαίων ἰήσομαι, οὔτε τι κάκιον Θήσω, τερπωλὰς καὶ θάλειαν ἐφέπων· Καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἐξώρμησε πρὸς τὴν πλάτειαν τρίβον.* Iniuria Schneidewin a Tzetze versum fictum esse censet.

Fr. 23. Schol. Arist. Ran. 704: *κυμάτων ἐν ἀγκάλαις· Δίδυμός φησι παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ, ἔστι δὲ ὄντως παρὰ Ἀρχιλόχῳ· Ψυχὰς κτλ.*

24. [15.]

Καὶ δὴ 'πίκουρος ὥστε Κὰρ κεκλήσομαι.

25. [2.]

Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει,
οὐδ' εἷλέ πώ με ζῆλος, οὐδ' ἀγαίομαι
θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἐρέω τυραννίδος·
ἀπόπροθεν γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν ἐμῶν.

26. [89.] 542

. . Ὁ δ' Ἀσίης καρτερὸς μηλοτρόφου.

Fr. 24. Schol. Plat. p. 322: *Καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἐν καρὸς αἴσῃ* (Il. ι 378) *ἐν τῷ τυχόντι τινὲς ἀκούουσι. Μέμνηται δ' αὐτῆς Ἀρχίλοχος λέγων· Καὶ δὴ κτλ.* adde Schol. Il. ι 378 ubi exponit, quomodo Archilochus Homeri illum locum intellexerit: *τίω δέ μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ. ἀπὸ τῶν Καρῶν, οὓς ἀεὶ λοιδορεῖ ὁ ποιητής, οἷον ἐν μοίρᾳ Καρός, οἱονεὶ δούλου . . . Ἀρχίλοχος δὲ τιμῶμαι αὐτὸν ἐν μισθοφόρου καὶ τοῦ τυχόντος στρατιώτου μοίρᾳ.*

Fr. 25. Aristot. Rhet. III 17: *εἰς δὲ τὸ ἦθος, ἐπεὶ ἔνια περὶ αὑτοῦ λέγειν ἢ ἐπίφθονον ἢ μακρολογίαν ἢ ἀντιλογίαν ἔχει, καὶ περὶ ἄλλου ἢ λοιδορίαν ἢ ἀγροικίαν, ἕτερον χρὴ λέγοντα ποιεῖν, ὅπερ Ἰσοκράτης ποιεῖ ἐν τῷ Φιλίππῳ καὶ ἐν τῇ ἀντιδόσει· καὶ ὡς Ἀρχίλοχος ψέγει, ποιεῖ γὰρ* . . . *(λέγοντα) τὸν Χάρωνα τὸν τέκτονα ἐν ἰάμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Οὔ μοι τὰ Γύγεω* (Q *στυγέω*). Sed quatuor versus servavit Plut. de tranquill. an. c. 10 sine poetae nom. *Οὔ μοι . . . μέλει. Καί· Οὐδ' εἷλε κτλ. Θάσιος γὰρ ἐκεῖνος ἦν*: nec tamen inde colligendum, v. 1 a reliquis esse separandum, quod vel redarguit imitatio in Anacreonteis carm. 7, sed apud Plut. *καὶ* delendum. Neque enim abutar Iubae verbis apud Rufin. p. 386 „de Archilocho Pario, qui Gygae fabulam optime complexus est" ad coniecturam stabiliendam, poetam pluribus Gygae res persecutum esse. — V. 1. Affert corruptum Rufinus 387, respicit Herod. I 12: *τοῦ (Γύγου) καὶ Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον γενόμενος ἐν ἰάμβῳ τριμέτρῳ ἐπεμνήσθη.* quamquam Schaefer haec a grammatico aliquo adiecta esse censet. — V. 2. *πώ*, Schneidewin *κω*. — V. 3. *μεγάλης κτλ.* affert Schol. Aesch. Prom. 224: *τὸ δὲ τῆς τυραννίδος ὄνομα τοῖς μὲν παλαιοτάτοις ἄγνωστον ἦν, οὗτος δὲ ὁ ποιητὴς οἶδεν αὐτό, πρὸ αὐτοῦ δὲ καὶ Ἀρχίλοχος. λέγων· μεγάλης κτλ.* Similiter auctor Argum. Soph. Oed. Tyr., qui dicit tum demum tyranni nomen receptum. Huc pertinet Et. Gud. 537, 26: *Τύραννος ἤτοι ἀπὸ Τυρρηνῶν, ὠμοὶ γὰρ οὗτοι* (ita Philochorus censuit, vid. Schol. Lucian. Catapl. 1) *ἢ ἀπὸ Γύγου, ὅς ἐστιν ἀπὸ Τύρρας, πόλεως Λυδιακῆς, τυραννήσαντος ἐν αὐτῇ πρῶτον· οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι Ἀρχίλου* (*Ἀρχιλόχου*). Similia in Et. M. 771, 54, ultimis quidem omissis, sed addunt Sorb. (ubi *Ἀρχῖνος*) et Brux. (*Ἀρχιλόχου*).

Fr. 26. Schol. Eur. Med. 703: *Καὶ τὸν ἐγκρατῆ λέγουσι καρτερόν. Ἀρχίλοχος· ὁ δ'* (ita codd., vulgo *ἡ δ'*) *Ἀσίη* (ita Fl. 6. 15, *Ἀσίηι* B, *Ἀσίη τε* I) *κτλ.* Adde Schol. Od. ο 534, ubi *ὁ Ἀσίης κρατερὸς μηλ.* (sed H *ὁ δ'*, Vind. *καρτερός*). Cram. An. Par. III 496, 13: *ὁ δ' Ἀσίης κρατ. μηλ.* et Eust. 1790, 7: *Ἀσίας καρτ. μ. ὅ ἐστιν ἄρχων.* Scripsi igitur *ὁ δ' Ἀσίης καρτερὸς μ.*, nisi forte producta syllaba scribendum *οὐδ' Ἀσίης ὁ καρτ. μ.*, Dindorf *ὁ δ' Ἀσίης γῆς* vel *ὁ δ' Ἀσίης ἦν.*

27. [4.]

Ἄναξ Ἄπολλον, καὶ σὺ τοὺς μὲν αἰτίους
σήμαινε καί σφεας ὄλλυ' ὥσπερ ὀλλύεις.

28. [17.]

Οἵην Λυκάμβεω παῖδα τὴν ὑπερτέρην.

29. [7. 13.]

Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο
ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος, ἡ δέ οἱ κόμη
ὤμους κατεσκίαζε καὶ μετάφρενα.

30. [12.]

Ἐσμυρισμένας κόμας
καὶ στῆθος, ὡς ἂν καὶ γέρων ἠράσσατο.

Fr. 27. Macrob. Sat. I 17: *Alii cognominatum Apollinem putant ὡς ἀπολλύντα τὰ ζῶα; exanimat enim et perimit animantes, cum pestem intemperie caloris immittit; ut Euripides . . . item Archilochus: Ἄναξ κτλ.* — V. 1. *τοὺς μὲν αἰτίους*, N *τους μεν σιτοις*, odd. vett. *τοὺς μαιτίους*, unde *μεταιτίους* olim conieci. — V. 2. *σήμαινε* N et od. Ald., CHMAIN BP2GR, *σημαίνῃ* D, *πήμαινε* edd. vett. — *σφέας* P2, quod Schneidewin coniecit, vulgo *σφας* vel *σφᾶς*. — *ὥσπερ ὠλλύεις*, Hartung *ὡς ἀπολλύων*.

Fr. 28. Schol. Hom. Il. λ 786: *Ἡ διπλῆ, ὅτι Ἀρχίλοχος ὑπερτέραν τὴν νεωτέραν ἐδέξατο· Οἵην κτλ. ἀντὶ τοῦ τὴν νεωτέραν. Λυκάμβεω* Elmsley, vulgo *Λυκάμβεος*.

Fr. 29. Coniunxi duo Fragm. in unum, quae de Neobule aperto dicta sunt: prius affert Ammonius p. 123: *Ῥόδον καὶ ῥοδωνιὰ καὶ ῥοδῆ διαφέρει· ῥόδον μὲν γὰρ τὸ ἄνθος, ῥοδωνιὰ δὲ ὁ τόπος, ῥοδῆ δὲ τὸ φυτόν. Ἀρχίλοχος· ἔχουσα . . . ἄνθος.* Adde Philem. p. 63 et Moschopul. ubi *ἀφείπετο* pro *ἐτέρπετο* legitur, et Favorin. v. *ῥόδον*, Bachmanni An. II 379 ubi *ἐφείπετο*. — V. 1 affert etiam Schol. Theocr. IV 45 (ubi codd. praeter K *μυρίνης*) et Etym. M. 441, 49. — V. 2 initium *ῥοδῆς τε κ. ἄ.* Athen. II 52 F et Eust. Od. 1963, 49 (ubi *τε* om.). Ceterum Schneidewin *ῥοδέης*. — Posterius Fr. affert Synes. Laud. Calv. p. 75 B: *καὶ ὁ κάλλιστος ποιητῶν Ἀρχίλοχος ἐπαινέσας αὐτὴν (τὴν κόμην), ἐπαινεῖ μὲν οὖσαν* (fortasse *ὡς ἂν*) *ἐν ἑταίρας σώματι, λέγει δὲ οὕτως· Ἡ δὲ κτλ.* — V. 3. *κατεσκίαζε* Bentley, vulgo *κατασκιάζει*. Ex eodem hoc carmine fortasse petitum, quod Lucian. Amor. c. 3 significat: *ἱλαραὶ μὲν τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ τακερῶς ἀνυγραίνοντο, τὴν φωνὴν δ' ἴσην τῇ Λυκάμβου θυγατρὶ λεπτὸν ἀφηδύνων.*

Fr. 30. Athen. XV 688 C: *καὶ ἀλλαχοῦ δ' (Ἀρχίλοχος) ἔφη· Ἐσμ. κτλ.* — V. 1. *ἐσμυρισμένας*, B *μυριχμένας*, Wakefield *ἐσμυρισμένη*, fort. *ἐσμυριγμέναι*, conf. Hesych.: *ἐσμυριγμέναι, μεμυρισμέναι.*

31. [11.] 543

Οὐκ ἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφετο.

32. [5.]

Ὥσπερ παρ' αὐλῷ βρῦτον ἢ Θρῆϊξ ἀνὴρ
ἢ Φρὺξ ἔβρυζε, κύβδα δ' ἦν πονευμένη.

33. [26.]

Κατ' οἶκον ἐστρωφᾶτο δυσμενὴς βάβαξ.

34. [19.]

Πρὸς τοῖχον ἐκλίνθησαν ἐν παλινσκίῳ.

35.

Κύψαντες ὕβριν ἀθρόην ἀπέφλοσαν.

Fr. 31. Athen. XV 688 C: *Τῷ τοῦ μύρου ὀνόματι πρῶτος Ἀρχίλοχος κέχρηται λέγων· Οὐκ ἂν κτλ.* Cf. Eust. Il. 1300, 41. Adde Plut. vit. Pericl. c. 28: *ταῦτα τῆς Ἐλπινίκης λεγούσης ὁ Περικλῆς μειδιάσας ἀτρέμα λέγεται τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου πρὸς αὐτὴν εἰπεῖν· οὐκ ἂν μ.* (Fa *οὐ κἂν μύριοι*) *γρ. ἐοῦσ' ἠλείφεο* (V *ἠλείφετο*). — *γραῦς*, Schneidewin *γρηῦς*.

Fr. 32. Athen. X 447 B: *Τὸν δὲ κρίθινον οἶνον καὶ βρῦτον τινὲς καλοῦσιν . . . Ἀρχίλοχος· Ὥσπερ κτλ.* — V. 1. *παρ' αὐλῷ* Dindorf et Hermann, vulgo *αὐλῷ*. — *Θρῆϊξ* Toup, vulgo *Θρᾷξ*. — V. 2. *ἔβρυζε*, conieci *βρυάζει*, ut Athenaeus non integrum attulerit locum, vel *ἢ Θρῆϊξ ἂν ἢ Φρὺξ ἐβρύαζε*. Cf. Hesych. *ἐβρύαζε· εὐωχεῖτο* et *βρυάζει, θάλλει, τρυφᾷ.* — *κύβδα δ' ἦν* AB, *κύβδ' ἦν* PVL. — *πονευμένη*, Toup *πωλευμένη*.

Fr. 33. Orio 37, 4: *Βάβαξ ὁ λάλος. Ἀρχίλοχος· Κατ' κτλ.* Et. M. 183, 50, ubi versus Aristophani tribuitur, pro *δυσμενής* exhibet *μισητός* (idque etiam tuetur Et. Vind. Cod. CXXXI, qui poetae nomine omisso affert) et *βάβαξ* om.

Fr. 34. Harpocratio 143, 7: *Παλίνσκιον . . . Ἀρχίλοχος τριμέτροις· Πρὸς κτλ. ἀντὶ τοῦ ἐν σκοτεινῷ.* Respicit Phot. 374, 10 et Suid. v. *παλίνσκιον.* — *ἐκλίνθησαν* Toup, vulgo *ἐκινήθησαν.* — *παλινσκίῳ*, N *παλισκίῳ*.

Fr. 35. Photius 193, 22: *Κύψαι· ἀντὶ τοῦ ἀπάγξασθαι· Ἀρχίλοχος· Κύψαντες . . . ἀπέφλοσαν.* Lobeck et Schneidewin *ἀπέφλυσαν*, ego *ἀπέβλυσαν*. correctio incerta, vid. Anth. Pal. VII 351 ubi Lycambides loquuntur: *ἀλλὰ καθ' ἡμετέρης γενεῆς ῥιγηλὸν ὄνειδος φήμην τε στυγερὴν ἔφλυσεν Ἀρχίλοχος.* sed ibid. 352: *πολλὰ δ' ὁ πικρὸς αἰσχρὰ καθ' ἡμετέρης ἔβλυσε παρθενίης Ἀρχίλοχος.* Alio sensu, quam qui hic requiritur, Apoll. Rhod. III 582 *ὄφρ' ἀλεγεινὴν ὕβριν ἀποφλύξωσι* dixit.

36. [25.]

Ἀλλ' ἄλλος ἄλλῳ καρδίην ἰαίνεται.

37. [22.] 544

Χαίτην ἀπ' ὤμων ἐγκυτὶ κεκαρμένος.

38. [20.]

Προὔθηκε παισὶ δεῖπνον αἰηνὲς φέρων.

39. [8.]

Βοῦς ἐστιν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ
κορωνός, ἔργων ἴδρις.

40. [16.]

Τοῖον γὰρ αὐλὴν ἕρκος ἀμφιδέδρομεν.

41.

Ἀμισθὶ γάρ σε πάμπαν οὐ διάξομεν.

Fr. 36. Clem. Alex. Str. VI 739: *Ἀρχιλόχου τε ὁμοίως εἰρηκότος Ἀλλ' κτλ. παρὰ τὸ Ὁμηρικόν* (Od. ξ 228)· *Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις. Εὐριπίδης ἐν τῷ Οἰνεῖ φησίν· Ἀλλ' ἄλλος ἄλλοις μᾶλλον ἥδεται τρόποις.* Sext. Empir. adv. Math. XI 699 (555 ed. Bekk.) adscripto Homeri versu: *καὶ κατ' Ἀρχίλοχον ἄλλος* (C *ἄλλως*) *ἄλλῳ ἐπ'* (*ἐπὶ* CR) *ἔργῳ καρδίην* (*κραδίην* CR) *ἰαίνεται.* Cram. An. Par. III 488, 17: *τοῦτο Ἀρχίλοχος μετὰ φράσεως* (l. *μετέφρασε· Ὡς*) *ἄλλος ἄλλῳ κραδίην γένηται.* Unde possis initio versus etiam *ἐπ' ἄλλος* vel *ὡς ἄλλος* coniicere.

Fr. 37. Et. M. 311, 40: *Ἐγκυτὶ ἐπίρρημα σημαῖνον τὸ ἐν χρῷ. Ἀρχίλοχος· Χαίτην κτλ. τουτέστι πρὸς αὐτῷ τῷ δέρματι.* — *ἐγκυτί*, conieci *ἐγκυτίς*, cf. Ioann. Alex. 38, 20: *ἐγκυτίς, ὃ χωρὶς τοῦ σ Καλλίμαχος εἶπεν· σὺ δ' ἐγκυτὶ τέκνον ἐκέρσω.* Hecker *χαίτην ἄμωμον* coni.

Fr. 38. Et. M. 32, 26: *Αἰηνές· τὸ δεινὸν καὶ πολύστονον· Ἀρχίλοχος· Προὔθηκε κτλ.* Schneidewin Epodis adscripsit, referens ad illud carmen, ex quo sunt servata fr. 86. 87. 88.

Fr. 39. Et. M. 530, 27: *Κορωνός· ὁ γαῦρος καὶ ὑψαυχενῶν . . . Ἀρχίλοχος· Βοῦς ἐστιν ἡμῖν κτλ.* ubi M *βοῦς δέ*, V om. *ἔργων ἴδρις.* Eadem Et. Gud. 339, 31: *Ἀρχέλαος· βοῦς δὲ ἡμῖν κτλ.* Cram. An. Par. IV 76, 13: *Ἀρχέλοχος*, ubi *ἔργον*.

Fr. 40. Schol. Hom. Il. ι 90: *Τὸ περιθεῖν τοῦτο δηλοῖ (περιέχειν πανταχόθεν)· οἷον καὶ Ἀρχίλοχος δηλοῖ, ποιήσας· Τοῖον κτλ.*

Fr. 41. Apollon. Dysc. de Adv. Bekk. An. II 571, 12: *Τὸ γοῦν Ἀρχιλόχειον συνεστάλη· Ἀμισθὶ κτλ.* Herodian. ap. Hermann. de

42. [18.]

Ἐσθλὴν γὰρ ἄλλην οἶδα τοιοῦτον φυτοῦ
εἴκασιν.

43. [21.]

Ἵστη κατ᾽ ἥκην κύματός τε κἀνέμου.

44. [24.]

Μετέρχομαί σε, σύμβολον ποιεύμενος.

45. [27.]

Τρίαιναν ἐσθλὴν καὶ κυβερνήτην σοφόν.

46. [73.]

Φιλήτα νύκτωρ περὶ πόλιν πολευμένῳ.

Emend. Gr. 449 et Cram. An. Ox. III 300, 24 affert sine p. nom. et omisso διάξομεν, pro quo Elmsley διδάξομεν. Ad Nessum Centaurum probabiliter refert Schneidowin, vid. fr. 146.

Fr. 42. Schol. Theocr. II 48: ἴσως φυτὸν αὐτὸ (ἱππομανὲς) ἔφη ὁ Θεόκριτος οἱονεὶ φῦμα ἀπὸ τοῦ φύεσθαι ἐν τοῖς πώλοις· ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. λέγει γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος τὸ φῦμα φυτόν· Ἐσθλὴν κτλ. ἀντὶ τοῦ φύματος.— εἴκασιν, Toup ἴασιν vel ἴησιν, Hemsterhuys ἄκησιν. Fortasse plano delendum, ut Archilochus scripserit ἐσθλὴν γὰρ ἀλκὴν οἶδα τοιοῦτον φυτοῦ.

Fr. 43. Et. M. 424, 18: ἥκη· ἡ ὀξύτης τοῦ σιδήρου· Ἀρχίλοχος ἵστη κτλ. et 47, 22: Ἀκή· ἡ ὀξύτης· παρὰ τὸ ἥκω γίνεται ἥκη, ὃ σημαίνει τὴν ὀξύτητα· Ἀρχίλοχος· ἵστη κ. ἠ. κ. κυανέου (sed Sorb. ἱστήκην κύματός τε καὶ ἀνέμου), καὶ κατὰ συστολὴν ἀκή. Et. Vind. cod. 158: Ἀρχίλοχος ἱστήκει κατήκην κτλ. Sine poetae n. Zonar. 983. Respicit Favorin. 190, sed confundens cum Homerico ἵστη δὲ μέγα κῦμα. Hecker κατ᾽ ἠγὴν et κἠνέμου.

Fr. 44. Schol. Pind. Ol. XII 10: Φιλόχορος δὲ τὰς ἐκ φήμης μαντείας τουτέστιν κληδόνας καὶ πταρμοὺς ἢ φωνὰς ἢ φήμας ἢ ἀπαντήσεις σύμβολά φησι λέγεσθαι, ὡς Ἀρχίλοχος· μετ. σε σύμβ. ποιουμένη· (Gott. Vrat. D ποιούμενος) χρήσασθαι δὲ αὐτοῖς πρώτην Δήμητρα. Schol. Il. φ 199: ἰωνικῶς μετὰ ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀνέμους ἦλθεν, ὡς Ἀρχίλοχος· μετέρχομαι ἐς σύμβουλον ποιεύμενος.

Fr. 45. Hermias in Arist. T. IV p. 10 A ed. Bekker: ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι σοφὸν ὠνόμαζον τὸν ἥντινα οὖν ἐπιόντα τέχνην, ὧν εἷς ἦν καὶ ὁ Ἀρχίλοχος λέγων· Τρίαιναν ἐσθλὸν (recte ed. Ven. 1545 ἐσθλὴν) καὶ κυβερνήτην σοφὸν (ed. Ven. κυβερνητὴς σοφός).

Fr. 46. Eust. Od. 1889, 1: Φιλήτου δὲ τοῦ εἰρημένου χρῆσις μὲν παρά τε Ἡσιόδῳ καὶ παρὰ Ἀρχιλόχῳ ἐν τῷ Φιλήτᾳ ν. π. π. πολευμένῳ.

47.

Ἀλλ' ἀπερρώγασί μοι
μύκεω τένοντες.

48. [28.]

Παῖδ' Ἄρεω μιηφόνου.

49.

Pausan. VII 10, 6: *Περσεῖ τῷ Φιλίππου πρὸς Ῥωμαίους ἄγοντι εἰρήνην κατὰ συνθήκας, ἃς ὁ πατήρ οἱ Φίλιππος ἐποιήσατο, ἐπῆλθεν ὑπερβῆναι τοὺς ὅρκους, καὶ ἐπί τε Σαπαίων τὸν βασιλέα Ἀβρούπολιν στράτευμα ἀγαγών, ἐποίησεν ἀναστάτους, Ῥωμαίων συμμάχους ὄντας. Σαπαίων δὲ τούτων καὶ Ἀρχίλοχος ἐν ἰαμβείῳ μνήμην ἔσχε.* Contra Strabo *Sapaeorum* recens esse nomen eorum, qui antiquitus *Saii* dicti sint, perhibet X 457: *τινὲς δὲ Σάμον καλεῖσθαί φασιν ἀπὸ Σαΐων, τῶν οἰκούντων Θρᾳκῶν πρότερον, οἳ καὶ τὴν ἤπειρον ἔσχον τὴν προσεχῆ, εἴτε οἱ αὐτοὶ τοῖς Σαπαίοις ὄντες ἢ τοῖς Σιντοῖς, οὓς Σίντιας καλεῖ ὁ ποιητής, εἴθ' ἕτεροι. Μέμνηται δὲ τῶν Σαΐων Ἀρχίλοχος· Ἀσπίδα κτλ.* (fr. 6) cf. etiam Strabo XII 549 et VII T. II p. 87 ed. Cramer. Sed Eust. ad Dionys. Perieg. 767: *εἶτα παρὰ Ἀρχιλόχῳ* (*Αἰσχύλῳ* C.) *Σάϊοι καὶ πάλιν Σάπαι* (haec tria verba om. d) utrumque nomen Archilocho vindicare videtur. — Ab hoc loco alienum videtur, quod significat Oenomaus Archilochum deridens ap. Euseb. Pr. Ev. V p. 229: *Οὐ γὰρ δὴ οὐκ εἰσὶ καὶ νῦν ἕτοιμοι κωμῳδεῖσθαι καὶ Σαβαῖοι* (CFG *Σαζαῖοι*, Schneidewin *Σαπαῖοι* corrigit), *καὶ Λυκάμβαι.* nam, quamquam haud dubie ex Archilocho petitum est, potius videtur nomen impudici hominis esse, cf. ib. p. 228: *Λοιδορῆσαι μὲν πικρῶς τὰς οὐκ ἐθελούσας ἡμῖν γαμεῖσθαι, ἅψασθαι δὲ καὶ κιναίδων, ἐπειδὴ τῶν ἄλλων πονηρῶν πολὺ πονηρότεροί εἰσιν.*

ἤγουν κλέπτῃ νυκτιλόχῳ. Scripsi *φηλήτα*, vel potius *φηλῆτα*, ut Antimachus in Bekk. An. III 1187: *Πατρί τε κυανοχαίτα Ποσειδάωνι πεποιθώς.* — *πολευμένῳ*, Liebel fort. rectius *πωλευμένῳ*.

Fr. 47. Choerobosc. I 139 (Bekk. An. III 1393): *Μύκης . . . σημαίνει δὲ καὶ τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνθρώπου, ὅπερ ἰσοσυλλάβως ἔκλινεν Ἀρχίλοχος εἰπών· Ἀλλ' ἀπ. μύκεω τένοντες.* ubi cod. Marc. *Ἀντίλοχος*, cf. Cram. An. Ox. III 231, 5: *Ἀντίλοχος· ἀλλ' ἀπερρώσι μύκεω.* — V. 2. *μοι* adiecit Cobet.

Fr. 48. Eust. Il. 518, 22: *κλίνεται δὲ καὶ ὡς σπονδειακόν, Ἄρης, Ἄρου, ὅθεν κατ' Ἰάδα διάλεκτον ἐπεκτείνας Ἀρχίλοχος ἔφη ἐν τοῖς τριμέτροις· Παῖδα Ἄ. μ.*

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ.

50. [83.] 547

Ὦ λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε
ῥήματ'.

51. [10.]

Ἔα Πάρον καὶ σῦκα κεῖνα καὶ θαλάσσιον βίον.

52. [87.]

Ὡς Πανελλήνων ὀϊζὺς ἐς Θάσον συνέδραμεν.

53. [45.]

Μηδ' ὁ Ταντάλου λίθος
τῆσδ' ὑπὲρ νήσου κρεμάσθω.

54. [35.]

Γλαῦκ', ὅρα, βαθὺς γὰρ ἤδη κύμασιν ταράσσεται

Fr. 50. Aristoph. Pac. 603: *Ὦ σοφώτατοι γεωργοί, τἀμὰ δὴ ξυνίετε ῥήματα.* ubi Schol.: *Πρὸς ταῦτα καὶ Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ πεποίηκεν· Ὦ λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε. ἔστι δὲ πρὸς τὰ Ἀρχιλόχου· Λιπερνῆτες κτλ.* — *ὦ* ex Aristoph. additum, nisi *ἆ* malis. — *ξυνίετε*, in procedosi *συνίετε* scripsi.

Fr. 51. Athen. III 76 B: *Τῶν δ' ἐν Πάρῳ τῇ νήσῳ (σύκων) . . . Ἀρχίλοχος μνημονεύει, λέγων οὕτως· Ἔα κτλ.* — *ἔα* monosyllabum, ut apud Homer. Il. Ε 253: *τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη* et saepius apud Atticos poetas, nisi forte hic versus est tetrameter iamb. — *κεῖνα*, Schneidewin *κεινά*.

Fr. 52. Strabo VIII 370: *Ἡσίοδον μέντοι καὶ Ἀρχίλοχον ἤδη εἰδέναι (φησὶν Ἀπολλόδωρος) καὶ Ἕλληνας λεγομένους τοὺς σύμπαντας καὶ Πανέλληνας· τὸν μὲν περὶ τῶν Προιτίδων λέγοντα, ὡς Πανέλληνες ἐμνήστευον αὐτάς, τὸν δὲ ὡς Πανελλ. κτλ.*

Fr. 53. Schol. Pind. Ol. I 97: *Ἀλκαῖος καὶ Ἀλκμὰν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ· ...ἐποίησε δὲ καὶ Ἀρχίλοχος· Μηδ' κτλ.* et Plutarch. praec. ger. reip. c. 6. Resp. Pausan. X 31, 12. — *ὑπὲρ* Plut., *ὑπὸ* Schol. Pind. (Boeckh *ὑπὲρ* ex Vrat. 1, at Vrat. 4, ut Schneider enotavit *τάνταλος . . ὑπὸ ν. κρεμάσθη.*)

Fr. 54. Heraclides Pont. Alleg. Hom. c. 5: *καθάπερ Ἀρχίλοχος μὲν ἐν τοῖς Θρᾳκικοῖς ἀπειλημμένος δεινοῖς τὸν πόλεμον εἰκάζει θαλαττίῳ κλύδωνι, λέγων ὧδέ πως· Γλαῦκε κτλ.* Plut. de superstit. c. 8 usque ad *χειμῶνος* v. 3 affert, om. auct. nom. v. 1. Schol. Hermog. T. V 526 v. 1 et 2, Theophr. de Sign. Tempest. 3, 8: *Ἐὰν ἐπὶ κορυφῆς ὄρους νέφος ὀρθὸν στῇ, χειμῶνα σημαίνει, ὅθεν καὶ Ἀρχίλοχος· Γλαῦχ' ὅρα . . . νέφος, ὅ ἐστι σημεῖον χειμῶνος.* — V. 1. *Γλαῦκ'* scripsi,

πόντος, ἀμφὶ δ' ἄκρα Γυρέων ὀρθὸν ἵσταται νέφος,
σῆμα χειμῶνος· κιχάνει δ' ἐξ ἀελπτίης φόβος.

55. [29.] 548

Καὶ νέους θάρσυνε· νίκης δ' ἐν θεοῖσι πείρατα.

56. [32.]

Τοῖς θεοῖς τίθει τὰ πάντα· πολλάκις μὲν ἐκ κακῶν
ἄνδρας ὀρθοῦσιν μελαίνῃ κειμένους ἐπὶ χθονί,
πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας
ὑπτίους κλίνουσ'· ἔπειτα πολλὰ γίγνεται κακά,
καὶ βίου χρήμῃ πλανᾶται καὶ νόου παρήορος.

57. [148.]

Τὸν κεροπλάστην ἄειδε Γλαῦκον.

v. *Γλαῦχ'*, *Γλαῦκε* codd. Heracl. probante Schneidowino, ap. Plut. *γλαυκεοράβδοις*. — V. 2. *Γυρέων* Xylander et Lobeck, quamquam fortasse rectius *γυρέων* scripseris, ut sit appellativum, Heraclides *γυρεὸν* (AB *γύρεον*), Plut. *ἄκρα γυρεῦον* (*γυρέων* Pol. Jannot, *γυρῶν* D, *γυρεύων* CEG Harl. coll. n. Mosc. 3), Theophr. *ἄκρας* sed om. *Γυρέων*. — *ὀρθὸν*, Heracl. *ὄρπον* (A *ὄρπων*, B *ἕρπων*) ut coniicias alios *ὀρπὸν* id est *nigrum* legisse. Ceterum Lud. Dindorf huc respicere putat Cic. ad Att. V 12: „Itaque erat in animo nihil festinare, nec me Delo movere, nisi omnia *ἀκρωτηρίων οὔρια* vidissem.“ sic *T* nisi quod *omina*, M *ἀκρατηρέων iura*, hinc Schneidewin: *nisi ἀμφὶ ἄκρα Γυρῶν omnia pura vidissem*. Poterat lenius *nisi omnia ἄκρα Γυρέων pura* (vel etiam *οὔρια*) *vidissem*.

Fr. 55. Clem. Alex. Strom. VI 739: (*Ἀρχίλοχος*) ἔτι κἀκεῖνο *μεταφράζων Νίκης ἀνθρώποισι θεῶν ἐκ πείρατα κεῖται, διὰ τοῦδε τοῦ ἰάμβου δῆλός ἐστι· Καὶ κτλ.* — *θάρσυνε* Elmsley, vulgo *καὶ νέους θαρρῦναι*, idque tribuebatur Clementi.

Fr. 56. Stob. Flor. CV 24: *Ἀρχιλόχου* (A om. locum). — V. 1. *τίθει τὰ πάντα* Grotius, *τιθεῖν ἅπαντα* Iacobs, vulgo *τίθει πάντα*, Vind. *τ' εἰθεῖα π.*, B *τ' εἰ θεῖα πάντα*. Cf. Aesch. Pers. 224: *ταῦτα δ' ὡς ἐφίεσαι πάντα θήσομεν θεοῖσι*. Fort. imperativi forma productior latet *τίθητι*, certe apud Hesych. *τίθησι· τιθεῖ* scribendum *τίθησι* vel *τίθητι· τίθει*. Schneidewin coniecit *τοι ῥεῖα πάντα*. — V. 4. *κλίνουσ'* Valckenaer, vulgo *κινοῦσ'*. Post hunc versum quaedam excidisse videntur, ut etiam Meincke suspicatur. — V. 5. *χρήμῃ* Abresch, vulgo *χρὴ μὴ*, Vind. *χρήμη*. Schoemann coni. *καὶ βίου χρήμῃ πλάναι τε καὶ νόος παρήορος*, quod probans C. Fr. Hermann praeterea *καὶ νόου παρηορία* scripsit, Hartung *βίου χρήζων* edidit.

Fr. 57. Schol. Hom. Il. ω 81: *οἱ νεώτεροι κέρας τὴν συμπλοκὴν τῶν τριχῶν ὁμοίαν κέρατι· τὸν κερ. ἄ Γ. Ἀρχίλοχος*. cf. Plut. de sollert. an. c. 24: *καὶ τὸ κέρας τρίχα λέγεσθαι ... καὶ τὸν παρ' Ἀρχιλόχῳ κεροπλάστην φιλόκοσμον εἶναι περὶ κόμην καὶ καλλωπιστήν*. Adde Hesych. v. *Κεροπλάστης* et Poll. II 31.

58. [33.]

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον οὐδ' ὑπεξυρημένον, 549
ἀλλά μοι σμικρός τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
ῥοικός, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσί, καρδίης πλέος.

59. [39.]

Ἑπτὰ γὰρ νεκρῶν πεσόντων, οὓς ἐμάρψαμεν ποσίν,
χίλιοι φονῆες ἐσμέν.

Fr. 58. Dio Chrys. T. II 456 affert v. 1, 2 et ex parte v. 3. 4 *Ὁ δ' Ἀρχίλοχος περὶ στρατηγοῦ λέγων οὕτω φησίν· Οὐ . . . ἀλλά μοι, φησίν, εἴη ῥαιβὸς ἀσ. β. καὶ ἐπινοήμασιν δασύς.* — V. 3 et 4 exhibet Galen. in Hippocr. de Artic. III. T. XVIII 1, 537: *τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ λεγόμενον ῥοικοειδέα καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ . . . καὶ παρ' Ἀρχιλόχῳ· ἀλλά κτλ.* et rursus ib. 604 leguntur v. 1. 3. 4: *ὥστε καὶ αὐτῶν τῶν κατὰ φύσιν ἐχόντων τῶν ῥαιβῶν ἢ ῥοικῶν ὀνομαζομένων, ἀσφαλέστερον δὲ καὶ δυσανατρεπτότερον ἵστασθαι τῶν ἀκριβῶς ἐχόντων τὰ σκέλη ὀρθά· δηλοῦται δὲ τοῦτο κἀξ ὧν Ἀρχίλοχος εἶπεν, οὐ φιλέω . . . . ἀλλ' ὅς μοι φησίν, μακρός εἴη κτλ.* Schol. Hippocrat. ed. Daremberg (Notices des MS. Médicaux p. 211): *Ῥοικόμηροι· Βακχεῖος φησὶν ἐξώγλουτοι· ῥοικοὶ γὰρ οἱ καμπύλοι, ὡς Ἀρχίλοχος φησίν· ἀλλά μοι σμικρὸς εἴη κ. π. κν. ἰδεῖν ῥοικὸς ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσίν. Ἡρακλείδης δὲ ὁ Ταραντῖνος ῥοικόν φησιν εἶναι τὸ ἔσω νεῦον καὶ σκαμβόν.* — V. 1. *διαπεπλιγμένον* Hemsterhuys, Dio *διαπεπληγμένον* (sed codd. *διαπεπλεγμένον*), Galen. *διαπεπηγμένον.* — V. 2. *ὑπεξυρημένον*, U *ὑπεξηιρρημένον*, A *ὑπεξηρημένον*, D *ὑπερξηρημένον.* — V. 3. *ἀλλά μοι μικρός* (*σμικρός* ex Schol. Hippocr. restitui) *τις εἴη* Iacobs. Galen. priore l. *ἀλλὰ μικρός τις εἴη*, altero *ἀλλ' ὅς μοι μακρός εἴη.* Sch. Theocr. IV 49: *ῥοικόν· τὸ καμπύλον· Ἀρχίλοχος· ἀλλά μοι ῥοικός τις εἴη κατὰ κνήμην ἰδεῖν.* — V. 4. *ῥοικός* Galen. Sch. Theocr., *ῥαιβός* Dio, atque ita Pollux II 193: *ῥαιβοὺς δὲ καλοῦσιν οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη, βλαισοὺς δὲ οἷς τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται· καὶ τὸ μὲν Ἀρχίλοχος, τὸ δὲ Ξενοφῶν λέγει.* Respicit haec Herodes Attic. ap. Philostr. vitt. Soph. p. 552 (238 ed. Kayser): *καὶ κνήμην μικρὸν εἰς τὰ ἔξω κυρτουμένην καὶ παρέχουσαν τῇ βάσει τὸ εὖ βεβηκέναι.* — *ἀσφαλέως* Gal., *ἀσφαλῶς* Dio. — *βεβηκώς*, Galen. priore l. *βεβηκυίας.* — *ποσσί, καρδίης πλέος* scripsi, Galen. *ποσὶ καρδίης* (poster. l. *καρδίας*) *πλέως.* Longe aliam lectionem praebet Dio, ubi vulgo *καὶ ἐπινοήμασιν δασύς*, unde olim *κἀπινώμασιν δασύς* scripsi, sed codd. *καὶ ἐπὶ κνήμαισι* (*κνήμεσιν*), quod non recte probat Emperius, qui interpolationibus auctos esse censet v. 3 et 4, pro quibus unum hunc a poeta profectum esse putat:

ἀλλά μοι ῥοικός τις εἴη κἀπὶ κνήμαισιν δασύς.

At Dio memoriter haec adscripsit. Geel coni. *ποσσί, καὶ τριχὸς πλέως*, Kayser *καὶ τριχώματος πλέως*, Schneidewin *καὶ τριχουλίῃ δασύς*, ipse aliquando *κἀπὶ γναθμοῖσιν δασύς* conieci.

Fr. 59. Plut. vit. Galb. c. 27: *Ὥσπερ δέ φησιν Ἀρχίλοχος· Ἑπτὰ κτλ., οὕτω τότε πολλοὶ τοῦ φόνου μὴ συνεφαψάμενοι, χεῖρας δὲ καὶ ξίφη καθαιμάσσοντες ἐπεδείκνυντο.*

60.

Ἐρξίη, πῆ δηὖτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός;

61. [42.]

Ἕλπομαι, πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ,
ὀξὺς ἐλλάμπων.

62. [74.]

Ἐρξίων, ἐτήτυμον γὰρ ξυνὸς ἀνθρώποις Ἄρης.

63. [34.]

Οὔ τις αἰδοῖος μετ' ἀστῶν κἀναρίθμιος θανών

Fr. 60. Keil Anal. Gramm. p. 5, 1: *Τροχαῖος δ' ἐκλήθη, ὅτι τροχαλὸν ἔχει τὸν ῥυθμόν· καὶ γὰρ ὁ Ἀρχίλοχος ἐπὶ τῶν θερμῶν ὑποθρέων αὐτῷ κέχρηται, ὡς τὸ· ἐξίη πῆ δὲ ἠύτε ἄ. ἀθροίζεται στ.* ubi *ἐπὶ τῶν θερμῶν ὑποθηκῶν* scribendum esse significavi: eadem Gaisford Hephaest. p. 169 ed. sec. ex cod. S edidit: *ὁ δὲ τροχαῖος, ὅτι χαλὸν ἔχει τὸν ῥυθμόν· καί γε οὖν Ἀρχίλοχος ἐπὶ τῶν θεσμῶν ὑποθέσεων αὐτῷ κέχρηται, ὡς ἐν τῷ· ἔρξη πῆ δῆτ' κτλ.* Sumta haec sunt ex Heliodoro, eadem latino vertit Mar. Victor. II 5, 8: „Tetrametrum autem catalecticum, quod Archilochium et Epicharmium vocatur, praeter cetera inlustre, est aptum festinis narrationibus“: *ὑποθέσεις* (hoc est *ὑποθῆκαι*) non satis recte quodvis argumentum interpretatus. Ipsum hunc versum exhibet etiam Hephaestio p. 34, qui postquam Archilochi fr. 97 attulit, pergit: *τετράμετρον δὲ καταληκτικόν, οἷον Ἐρξίη* (hoc om. MC) *πη δῆτ'* (*δ' ηὖτ'* MCPS) *ἄ. ἀθρ. στρατός* (*ὁ στρατὸς* Fl. et pars codd.) cod. Nau. *ἔρξας ἰῆ· πῆ δ' ἦν κατ' ἄνολβος.* Schol. Heph. p. 175 his affert, ubi *δῆτ'*, sed S *δηὖτ'*. Ceterum Schneidewin *κῆ* pro *πῆ* requirit. *Ἐρξίη* vocativus recte se habet, alloquitur poeta eundem amicum, qui fr. 62 *Ἐρξίων* appellatur paullulum mutata nominis forma, quemadmodum in Erinnae epigr. 6 eadem mulier *Βαυκώ* et *Βαυκίς* dicitur, cf. etiam Etym. cod. Vossiani locus, quem Gaisford adscripsit: *Ἐρξίας· ὄνομα· ἐρξίη πῆ δ' αὖτ' ἄν. ἀθρ. στ. παρὰ τὸ ῥέξω ῥεξίας καὶ ὑπερθέσει ἐρξίας, ὁ πρακτικός.*

Fr. 61. Plut. Sympos. Quaest. III 10, 2: *Τὸν δὲ ἥλιον ἀναρπάζειν μᾶλλον ἐκ τῶν σωμάτων τὸ νοτερὸν διὰ τὴν πύρωσιν· πρὸς ὃ καὶ τὸν Ἀρχίλοχον εἰρηκέναι φυσικῶς· Ἔλπομαι κτλ.* Respicit Hesychius *Σείριος· ὁ ἥλιος καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀστήρ. σειρίου κυνὸς δίκην Σοφοκλῆς τὸν ἀστρῷον κύνα, ὁ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον.* Imitatur Lycophr. 397: *ἀκτὶς Σειρίου καταυανεῖ.*

Fr. 62. Clem. Alex. Str. VI 739: *καθάπερ ἀμέλει κἀκεῖνο τὸ ἔπος* (Il. σ 309) *Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα, μεταποιῶν αὐτὸς* (*ὁ Ἀρχίλοχος*) *ὧδέ πως ἐξήνεγκεν· Ἔρξω· ἐτήτυμον κτλ.* Scripsi *Ἐρξίων*, quod nomen non diversum ab *Ἐρξίης*, Meineke *Ἔρρ' ἰὼν* coniecit, Hartung *ἄρχ' ἰών*.

Fr. 63. Stob. Flor. CXXVI 4: *Ἀρχιλόχου* (sic Trinc.). — V. 1. *κἀναρίθμιος* scripsi, vulgo *καὶ περίφημος* et sic etiam Vind., Salmasius

γίγνεται· χάριν δὲ μᾶλλον τοῦ ζοοῦ διώκομεν
[ζωοί· κάκιστα δὲ τῷ θανόντι γίγνεται.]

64. [40.]

Οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομέειν ἐπ' ἀνδράσιν.

65. [75.]

Ἓν δ' ἐπίσταμαι μέγα,
τὸν κακῶς με δρῶντα δεινοῖς ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.

66. [31.]

Θυμέ, θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε,
ἐνάδεν, δυσμενῶν δ' ἀλέξευ προσβαλὼν ἐναντίον
στέρνον, ἐν δοκοῖσιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθείς
ἀσφαλέως· καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο, 551
μήτε νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο·

καίπερ εὔφημος, Porson *καίπερ ἴφθιμος*. — V. 2. *ζοοῦ* Porson, vulgo *ζωοῦ*. — V. 3. cancellis sepsi, nam videntur apud Stobaeum duo fragmenta, fortasse utrumque Archilochi, in unum coaluisse. — Porson coni. *οἱ ζοοί· κάκιστα δ' αὐτῷ τῷ θανόντι* (Schneidewin *κατθανόντι*) *γίγνεται*, poteratque versus etiam aliter suppleri, velut *κακῶν κάκιστα τῷ θ. γ.* vel *κάκιστα δ' ὦ παῖ τ. θ. γ.*

Fr. 64. Stob. Flor. CXXV 5: *Ἀρχιλόχου* (ita A, om. lemma Trinc., qui contra CXXV 3: *Ἀρχιλόχου* exhibet pro *Μοσχίωνος ἐκ Φεραίων* et 10 pro *Τιμοκλέους Συνεργικά*). Adde Clem. Alex. Str. VI 738 et Schol. Odyss. χ 412. — *κερτομέειν*, Stob. *κερτομεῖν*.

Fr. 65. Theophil. ad Autolyc. II 37 p. 377: *ὁμοίως καὶ Ἀρχίλοχος· ἓν δ' ἐπίσταμαι κτλ.* — V. 2. *τὸν κακῶς με* scripsi (itaque Hecker), *τὸν κακῶς τι* edd. Hamb. Ox. Hagae Com., sed aliae *τὸν κακῶς* omisso *τι*, Schneidewin *τὸν κακωστί*. Aliis placebit *τὸν κακόν τι*.

Fr. 66. Stob. Flor. XX 28: *Ἀρχιλόχου*. — V. 1 affert Dionys. Hal. de comp. verb. c. 17 sine poetae n. — V. 2. *ἐνάδεν*, A *ἀνὰ δὲ εὖ*, Vind. *ἔναδεν* vel *ἄναδεν*, Grotius *ἄνεχε*, Liebel *ἄνα δέ*, ego *ἀναδέκευ* vel *ἀναδύευ*, *μένων δ' ἀλέξευ*, O. Schneider *δυσνῶν δ' ἀλέξευ*, Emporius *ἀντέχευ, μένων*. Equidem nunc non dubito, quid Archilochus scripserit: *ἀνὰ δ' ἔχευ*, secutus ut solet Homeri exemplum, velut Il. η 110: *ἀνὰ δὲ σχέο κηδόμενός περ*, nam haec germana est scriptura, non *ἀνὰ δ' ἴσχεο*, quae Aristarcho placuit. Sed deinde utrum *μένων* sit scribendum, an aliud quid lateat, ambiguum. Stoll scripsit *ἄνσχε', ἐμμενέως δ'*. — V. 3. *ἐν δοκοῖσιν* A Vind. acbw, vulgo *ἐν δοκοῖς*. Valckenaer coniecit *ἐνδόκοισιν* collato Hesych.: *ἔνδοκος, ἐνέδρα*. Possis *ἐν δοκῇσιν* coniicere, cf. Hesych.: *ἐν δοκῇ· ἐν ἐπιβουλῇ* et *Δόκαι· ἐνέδραι, παρατηρήσεις*. Hartung satis audacter: *ἄνεχε, δυσμενῶν δ' ἀλέξευ, προσβαλὼν ἐναντίον στέρνον, ἐν τοξεύμασ', ἐχθρῶν κτλ.* — V. 4. *ἀσφαλέως*, bdf *ἀσφαλῶς*. — *ἀμφάδην*, A Vind. abcw *ἐμφάδην*. — V. 5. *μήτε* Meineke, vulgo *μηδέ*. — *οἴκῳ*, b *οἴμῳ*, Ilgen coni. *οἰκτῷ*. — V. 6 et

ἀλλὰ χαρτοῖσίν τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα
μὴ λίην· γίγνωσκε δ' οἷος ῥυσμὸς ἀνθρώπους ἔχει.

67. [100.]

. . . . *Σὺ γὰρ δὴ παρὰ φίλων ἀπάγχεο.*

68. [14.]

. . . *Μάχης δὲ τῆς σῆς, ὥστε διψέων πιεῖν,*
ὣς ἐρέω.

69. [90.]

Νῦν δὲ Λεώφιλος μὲν ἄρχει, Λεώφιλος δ' ἐπικρατεῖ,
Λεωφίλῳ δὲ πάντα κεῖται, Λεωφίλου δ' ἀκούεται.

70. [37. 46.]

Τοῖος ἀνθρώποισι θυμός, Γλαῦκε, Λεπτίνεω πάϊ,

7 affert Apostol. XVIII 8 a. — ἀσχάλα bw, ἄσχαλλε ceteri libri. — V. 6. γίγνωσκε Stob., γίνωσκε Apost. — ῥυσμὸς Vind. ut vulgo, ῥυθμὸς AB a m. sec. ew.

Fr. 67. Aristot. Polit. VII 6, 3: πρὸς γὰρ τοὺς συνήθεις καὶ φίλους ὁ θυμὸς αἴρεται μᾶλλον ἢ πρὸς τοὺς ἀγνῶτας, ὀλιγωρεῖσθαι νομίσας· διὸ καὶ Ἀρχίλοχος προσηκόντως τοῖς φίλοις ἐγκαλῶν διαλέγεται πρὸς τὸν θυμόν· οὐ γὰρ δὴ περὶ φ. ἀπάγχεο. — σὺ Schneider et Meineke, οὐ libri. Hartung ἀτὰρ μὴ περὶ φ. — παρὰ Victorius et margo ed. Bas., libri ut videtur omnes περὶ. — ἀπάγχεο, ἀπάγχετο (ἀπάγκετο) P4, ἀπάγχεαι P1, ἀπέγχεο SbVb, ἀπήγχεο P5. Haud dubie est ex eodem carmine, ex quo fr. 66 petitum.

Fr. 68. Athen. X 433 E: Τῆς δὲ δίψης οὐδέν ἐστι πολυποθητότερον ... καὶ ὁ Ἀρχίλοχος· Μάχης κτλ.

Fr. 69. Herodian. περὶ σχημ. 57, 2: Ἔστι τὸ τοιοῦτον σχῆμα (πολύπτωτον) καὶ παρά τισι τῶν ποιητῶν, ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ· Νῦν δὲ κτλ. — V. 1. Νῦν δὲ Λεώφιλος μὲν A, νῦν μὲν Λεώφιλος B, ν. Λ. μὲν CD. — Λεώφιλος δ', Λεωφίλου δ' A, Nauck Λεωφίλου δ' ἐστὶν κράτη. — V. 2. πάντα κεῖται, conieci πάντ' ἀνεῖται, nisi malis πάντ' ἀνῶκται. Hecker Λεωφίλου δὲ π. κεῖνα. — Λεωφίλου δ' ἀκούεται Porson, Λεώφιλος δὲ ἄκουε AB, Λεώφιλος δὲ ἄκουε CD, Nauck Λεώφιλος δὲ μακκοᾷ. Fortasse scribendum Λεωφίλῳ δ' ἀκούεται, ut bis idem casus repetitus sit, nam grammaticus addit παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι ἐπὶ τριῶν, contra alii ex hoc ipso loco coniiciunt, quatuor diversis casibus usum esse Archilochum, itaque Schneidewin Νῦν . . . ἄρχει, Λεωφίλου δ' ἔπεα (Ahrens ἔπος) κρατεῖ, Λεωφίλῳ δὲ π. κ., Λεώφιλ' ἀλλὰ κλαύσεαι (Ahrens ἐς δ' ἀκουέ μευ) et iam Fritzsche Λεώφιλος δὲ κλαύσεται coniecerat.

Fr. 70. V. 1 et 2. Theo Progymn. I 153 ed. Walz: Ὅμηρον μεταφράζων, ὅτε φησί· Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε (Od. σ 135), ὁ Ἀρχίλοχος·

γίγνεται θνητοῖς, ὁκοίην Ζεὺς ἐπ' ἡμέρην ἄγῃ, 552
καὶ φρονεῦσι τοῖ', ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν ἔργμασιν.

71. [43.]

Εἰ γὰρ ὣς ἐμοὶ γένοιτο χεῖρα Νεοβούλης θιγεῖν.

72. [96.]

Καὶ πεσεῖν δρήστην ἐπ' ἀσκὸν κἀπὶ γαστρὶ γαστέρα
προσβαλεῖν μηρούς τε μηροῖς.

73. [41.]

Ἤμβλακον, καὶ πού τιν' ἄλλον ἦδ' ἄτη κιχήσατο.

τοῖος ἀνθρώποισι θυμός (sic Par. Med. Rom., vulgo γὰρ θυμὸς) . . . γίγνεται θ. ὁκοῖον Ζ. ἐφ' ἡμέραν ἄγει. Eadem Schol. in Hermog. VII 934 (ubi v. 1 ἀνθρώποις νόος, v. 2 ὁκοῖον et ὁκοίην), Diog. Laert. IX 71: τοῖος (Frob. et Men. τοῖς) ἀνθρώποις νοῦς (Cobet ἀνθρώποισι θυμὸς) . . . . γίγνεται θ. ὁκοίην Ζεὺς ἐπ' ἡμέρην ἄγει. Suid. v. Πυρρώνειοι· τοῖς ἀνθρώποις νοῦς γίν. θ. ὁκοίην Ζεὺς ἡμέρην ἄγει (V ἄγοι), Stob. Ecl. Phys. I 38 ubi θυμὸς . . . γίνεται . . . ὁκοῖον (EV ὁκοίην) . . . ἄγῃ, Plut. de nobil. c. 22, ubi γὰρ θυμὸς . . . ὁκοῖον . . . ἄγει, Auctor vitae Hom. (Gale Opusc. 366) ubi θυμὸς γλαύκιε . . . παῖ γίνεται . . . ὁποῖον Ζ. ἐφ' ἡμέρην ἄ., Sext. Empir. adv. Math. VII 218 ed. Bekk: καὶ Ἀρχίλοχος δέ φησι τοὺς ἀνθρώπους τοιαῦτα φρονεῖν, ὁποίην (Vrat. Ciz. ὁποῖα) Ζ. ἐφ' ἡμέρην ἄγει. — V. 1. Schneidewin coniecit τοῖος ἀνθρώποις νόος γάρ. — V. 2. ἐπ' Diog., ἐφ' ceteri. — ἄγῃ Stob., ἄγει ceteri. — V. 3. adiunxit Iacobs ex Platonis Eryxia 397 E: ἔχει δ' ἔφη καὶ τἆλλα πράγματα οὕτω πάντα· ὁποῖοι γὰρ ἄν τινες ὦσιν οἱ χρώμενοι, τοιαῦτα καὶ τὰ πράγματα αὐτοῖς ἀνάγκη εἶναι· καλῶς δ', ἔφη, δοκεῖ μοι καὶ τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου πεποιῆσθαι· καὶ φρονεῦσι τοῖ (τοιαῦτα Θ) ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν (Stephanus ἐσκυρ.) ἔργμασιν (sic Stephan., libri ἐρύμασιν), unde Stob. Flor. XCII 21 et Apostol. XII 97 d ubi τοὶ ἄοικοι οἷς, sed recte ἔργμασιν.

Fr. 71. Plut. de *EI* ap. Delph. c. 5: εἰ γὰρ ὤφελον, φησὶν ἕκαστος τῶν εὐχομένων, καὶ Ἀρχίλοχος· εἰ γὰρ κτλ. — ὡς, Meineke ὤν, Wyttenbach ὥς fort. recte. — χεῖρα, Elmsley χειρί. Coniunxit Elmsley hunc versum cum fr. seq., et sane videntur haec cohaerere, sed non continuo se excipiunt.

Fr. 72. Schol. Eurip. Med. 674: ἀσκὸν τοίνυν λέγει τὸν περὶ τὸν γαστέρα τόπον· Ἀρχίλοχος· καὶ πεσεῖ δρ. ἐπ' ἀ. κἀπὶ γ. γ. προσβάλλειν μ. τε μηροῖς. πεσεῖν ed. Ven., προσβαλεῖν Elmsley, nisi quod προσβαλέειν et θιγέειν et πεσέειν ac praeterea κἠπὶ scripsit.

Fr. 73. Clem. Alex. Str. VI 739: αὖθίς τε ὁ Ἀρχίλοχος τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο μεταφέρων (Il. ι 116) Ἀασάμην οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι, ἀντί νυ πολλῶν ὧδέ πως γράφει· Ἤμβλακον κτλ. Ἄτη, correptam syllabam tuetur ἀτέω, ἄλῃ Hermann, ἀνάτη (deleto ἦδ') Schneidewin, idem κου requirit. Emperius ἡ μάτη, Meineke ἡ ἀάτη, eandem formam etiam Aeschylo restituens Ag. 730 μηλοφόνοις ἀάταισιν et Suppl.

74. [31.]

Χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν οὐδ᾽ ἀπώμοτον,
οὐδὲ θαυμάσιον, ἐπειδὴ Ζεὺς πατὴρ Ὀλυμπίων
ἐκ μεσημβρίης ἔθηκε νύκτ᾽ ἀποκρύψας φάος 553
ἡλίου λάμποντος· λυγρὸν δ᾽ ἦλθ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώπους δέος.
ἐκ δὲ τοῦ καὶ πιστὰ πάντα κἀπίελπτα γίγνεται
ἀνδράσιν· μηδεὶς ἔθ᾽ ὑμῶν εἰσορῶν θαυμαζέτω,
μηδ᾽ ὅταν δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νομὸν
ἐνάλιον καί σφιν θαλάσσης ἠχέεντα κύματα
φίλτερ᾽ ἠπείρου γένηται, τοῖσι δ᾽ ἡδὺ ἦν ὄρος.

75. [36.]

Κλῦθ᾽ ἄναξ Ἥφαιστε καί μοι σύμμαχος γουνουμένῳ
ἵλαος γενοῦ, χαρίζευ δ᾽ οἷάπερ χαρίζεαι.

76. [44.]

Αὐτὸς ἐξάρχων πρὸς αὐλὸν Λέσβιον παιήονα.

106 *ἄταν δ᾽ ἀάτᾳ μεταγνούς*, quem quidem versum ego quoque ad eundem modum correxi. — *κιχήσατο*, fort. rectius *᾽κιχήσατο*.

Fr. 74. Stob. Flor. CX, 10: *Ἀρχιλόχου* (A om. locum). — V. 1 affert Aristot. Rhet. III 17: *καὶ ὡς Ἀρχίλοχος ψέγει· ποιεῖ γὰρ τὸν πατέρα λέγοντα περὶ τῆς θυγατρὸς ἐν τῷ ἰάμβῳ· Χρημάτων δ᾽ ἄελπτον κτλ.* (sed *δ᾽* om. Ac, qui deinde *ἃ ἔλιπον* exhibet). — V. 3. *μεσημβρίης* Schneidewin, v. *μεσημβρίας*. — V. 4. *λυγρὸν* libri, vitium subesse metrum arguit, *ὑγρὸν* Valckenaer, *ὠχρὸν* Bentley, fort. *ἀεργὸν*, olim conicei *ἡλίου λάμπον· στενυγρόν*, Meineke *ἀκρὸν*, vel *ἡλίου λάμπον, θαλυκρόν*. — *δ᾽* om. Vind. a. m. pr. Respicit hunc Plut. de facie in orbe lunae c. 19. — V. 5. *καὶ πιστὰ πάντα* Liebel, libri *οὐκ ἄπιστα πάντα*, unde *κἄπιστα πιστὰ* correxi olim, itaque Thiersch et Müller; Valckenaer *τοῦ δ᾽ ἄπιστα πάντα*, Doederlein Opusc. II 194 *κἄπιστα πάντα*. Fort. leg. *κἄπιστ᾽ ἀπαντᾷ*. — V. 6. *ὑμῶν*, Meineke *ἡμῶν* scripsit. — V. 7. *ὅταν* scripsi, *ἐὰν* Valckenaer, *ἵν᾽ ἂν* Thiersch et Hermann, vulgo *ἵνα*. — V. 8. *σφιν*, Vind. *σφι*. — *ἠχέεντα* Meineke et sic ut vid. Vind., *ἠχήεντα* vulgo. — V. 9. vitium latet, facillima medela *τοῖσι δ᾽ ἡδὺ ᾖ ὄρος* vel *τοῖσιν ἡδὺ ἦν ὄρος*, sed utrumque displicet, conieci *ὑλήειν* vel *ἠλύγιον* (*ὠλύγιον*) *ὄρος* et formam *ὑλήειν* testificatur Choeroboscus II 717, 23. Iacobs *τοῖσιν ἥδιον δ᾽*, Schneidewin *τοῖσιν ἁνδάνῃ δ᾽*, Emperius *τοῖσι δ᾽ οὖρος ἥδιον*, Hartung *τοῖσι δ᾽ ἡδονὴν ὄρος* (*δῷ*).

Fr. 75. Plut. de aud. poet. c. 6: *οἷον εὐθὺς ὁ Ἀρχίλοχος ὅταν μὲν εὐχόμενος λέγῃ· Κλῦθ᾽ ἄναξ* (libri *κλῦθι*) *κτλ.*, *αὐτὸν τὸν θεὸν ἐπικαλούμενος δῆλός ἐστιν.* — V. 2. *ἵλαος*, Seidler coni. *ἵλεως*. — *γενοῦ*, *γενεῦ* Schneidewin.

Fr. 76. Athen. IV 180 E: *Τὸ γὰρ ἐξάρχειν τῆς φόρμιγγος ἴδιον· διόπερ ὁ μὲν Ἡσίοδός φησιν . . . καὶ ὁ Ἀρχίλοχος· Αὐτὸς κτλ.* — *Λέσβιον*, Hecker *Λύδιον* satis intempestive, et praeterea *αὐτις* praeoptat.

77. [38.]

Ὡς Διωνύσοι' ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος
οἶδα διθύραμβον, οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας.

78. [1.]

. . . Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μέθυ,
οὔτε τῖμον εἰσενεγκὼν . . . .
οὐδὲ μὴν κληθεὶς (ὑφ' ἡμῶν) ἦλθες, οἷα δὴ φίλος·
ἀλλά σ' (ἡ) γαστὴρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν
εἰς ἀναιδίην.

Fr. 77. Athen. XIV 628 A: *Φιλόχορος δέ φησιν, ὡς οἱ παλαιοὶ σπένδοντες οὐκ ἀεὶ διθυραμβοῦσιν, ἀλλ' ὅταν σπένδωσι, τὸν μὲν Διόνυσον ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ, τὸν δὲ Ἀπόλλωνα μεθ' ἡσυχίας καὶ τάξεως μέλποντες. Ἀρχίλοχος γοῦν φησίν· Ὡς Διωνύσοιο κτλ.* — V. 1. *Διωνύσοι'* scripsi, *Διωνύσου* Hermann, vulgo *Διωνύσοιο*, PVL *Διονύσοιο*. Respicit, ut Meinekio videtur, Callim. fr. 223: *τοῦ τε μεθυπλῆγος φροίμιον Ἀντιλόχου*, ubi *Ἀρχιλόχου* fuerit corrigendum.

Fr. 78. Athen. I 7 F: *Ὅτι περὶ Περικλέους φησὶν Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος ποιητὴς ὡς ἀκλήτου ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια Μυκονίων δίκην· δοκοῦσι δ' οἱ Μυκόνιοι διὰ τὸ πένεσθαι καὶ λυπρὰν νῆσον οἰκεῖν ἐπὶ γλισχρότητι καὶ πλεονεξίᾳ διαβάλλεσθαι· τὸν γοῦν γλίσχρον Ἰσχόμαχον Κρατῖνος Μυκόνιον καλεῖ· πῶς ἂν Ἰσχομάχου γεγονὼς Μυκονίου φιλόδωρος ἂν εἴης.* (Iam ea, quae subsequuntur, non Cratini, sed alius comici esse videntur.) *Ἀγαθὸς πρὸς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἑστιασόμενος ἧκον· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων. Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μεθύων οὔτε* (ita BCD, *οὔτ' ἔτι* V, *οὔτε τι* L) *τῖμον* (B, *τίμον* LV) *εἰσήνεγκας* (*εἰσήνεγκους* V) *οὐδὲ μὴν κληθεὶς ἦλθες οἷα δὴ φίλος, ἀλλά σε γαστὴρ νόον* (BCD, *νῶν* V) *τε καὶ φρένας παρήγαγεν εἰς ἀναίδειαν Ἀρχίλοχος φησίν.* Itaque haec novissima omnia Ionici iambographi sunt: huc respicit Eustath. Il. 1148, 38: *μή τινα τῖμον εἰσενεγκών, εἰπεῖν κατ' Ἀρχίλοχον, ἀλλὰ δηλονότι ἀσύμβολον δεῖπνον. καὶ ἔστιν ὁ τῖμος κατὰ τὸ ὠνὴ ὦνος καὶ χολὴ χόλος.* Idem tamen parum sibi constat, siquidem p. 563, 27: *τιμὴ τῖμος παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ τὸ τίμημα* (adde ib. 1222, 28 et Philonio, qui dicitur, p. 105) certe non abutendum est hoc testimonio, ut priores versus Archilocho abiudicos. — V. 1. *μέθυ* Casaubonus, libri *μεθύων*. — V. 2. *εἰσενεγκών* scripsi, legebatur *εἰσήνεγκας*. — V. 3. *οὐδὲ*, Casaubonus *οὔτε*. — *ὑφ' ἡμῶν* adieci, Meineke scripsit *κληθεὶς * ἦλθες οἷα δὴ φίλος φίλοις*. — V. 4. *ἡ* addidit Porson. — V. 5. *ἀναιδίην* Dindorf, libri ut videtur *ἀναίδειαν* vel *ἀναιδείην*. Cum antea haec ad epodos retulissem, ut trimetri cum dimetris iambicis essent consociati, nunc Porsonum secutus in tetrametros redegi: ille autem partim aliter constituit, scripsit enim v. 2 et 3: *ἐσθίων θ' ὢν οὔτε τῖμον οὔ τιν' εἰσενήνοχας, οὔτε μὴν κληθεὶς ἐς ἡμᾶς ἦλθες κτλ.* — Iam quae Athenaeus ab initio dicit: *περὶ Περικλέους ὡς ἀκλήτου ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια Μυκονίων δίκην*, de his ambigi potest: poterat enim ipse Athenaeus proverbio illo adhibito sententiam versuum Archilochiorum, quos subiecit, illustrare: sed veri similius videtur, haec quoque ex Archilochi isto iambo petita esse, ut Archilochi causa grammaticus proverbium illud explanaverit: neque tamen ipsa iambographi verba de-

79. 80. 81. 82. [47. 110.] 554

Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον
ἐρέω, πολὺ φίλταθ' ἑταίρων, τέρψεαι δ' ἀκούων.

*

Φιλέειν στυγνόν περ ἐόντα μηδὲ διαλέγεσθαι.

*

Ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν ᾖσαν, οἱ δὲ πολλοί.

*

Δήμητρί τε χεῖρας ἀνέξων.

scripsit, sed orationem conformavit ad exemplum comici poetae, quod servavit Suidas v. *Μυκώνιος γείτων*, ubi est: *καὶ παροιμία·*

Μυκονίων δίκην
ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια.

Archilochus fortasse scripserat:

ἀλλά σ' ἡ γαστὴρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν
εἰς ἀναιδίην ἀκλητὶ δεῦρο Μυκονίων δίκην
κωμάσαι.

Conferas versum, qui in proverbiis fertur (Zenob. II 46. Diog. I 60):

Ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι.

Etiam Hartung haec Epodis adscripsit ita conformata: *Πολλὸν δ. π. κ. χ. μ. | οὐ τῖμον εἰσηνέγκαο· | οὐ μὴν οὐ κληθεὶς ἦ. οἷα δ. φ., | ἀλλ' ἐν Μυκωνίων δίκῃ· | γαστὴρ νόον γὰρ κ. φ. π. | ἡ μάργος εἰς ἀναιδίην.* quae cur improbanda sint, haud obscurum.

Fr. 79. 80. 81. 82. Hephaestio 47: *πρῶτος δ' Ἀρχίλοχος ἐχρήσατο τῷ μεγέθει τούτῳ ἐν τοῖς τετραμέτροις προτάξας αὐτὸ τοῦ ἰθυφαλλικοῦ· Τὸ γὰρ Ἐρασμονίδη Χαρίλαε·* (ed. Flor. *Χαρίλας*) . . . *Δήμητρί τε χεῖρας ἀνέξων . . . ἐρέω πολὺ φίλταθ' ἑταίρων* (A *πολυφίλταθ'*)*· καὶ πάλιν· φιλέειν στυγνόν περ ἐόντα.* Et auctius idem 83: *Πρῶτος δὲ καὶ τούτοις Ἀρχίλοχος κέχρηται . . . Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον . . . Ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν ἦσαν, οἱ δὲ πολλοί.* et 86: *ὥσπερ Ἀρχίλοχος ἐν τῷ Ἐρασμονίδη* (Fl BH *Ἑρμονίδη*) *Χαρίλαε.* et 87: *ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ· Ἀστῶν δ' οἱ μὲν κατόπισθεν.* et ibid.: *Ὑπονοήσειε δ' ἄν τις καὶ τρίτην διαφορὰν εἶναι τῷ Ἀρχιλόχῳ πρὸς τοὺς μετ' αὐτόν, καθ' ἣν ἀναπαίστῳ δοκεῖ τῷ πρώτῳ χρῆσθαι, Ἐρέω πολὺ φίλταθ' ἑταίρων, τέρψεαι δ' ἀκούων. Φιλέειν στυγνόν περ ἐόντα μηδὲ διαλέγεσθαι.* Verba *Ἐρασμονίδη Χαρίλαε* etiam afferuntur in Argum. metr. ad Pind. Pyth. IX et XII, cf. etiam ad Isthm. III et V. Et hoc quidem apparet versus *Ἐρασμονίδη κτλ.* et *ἐρέω κτλ.* coniungendos esse, sed etiam reliqui ex eodem carmine depromti esse videntur. — Fr. 81. *ᾖσαν* scripsit Meineke, vulgo *ἦσαν*. Respicit Athen. X 415 D: *Ἀρχίλοχος δ' ἐν τετραμέτροις Χαρίλαν* (PVL *χειρίλαν*) *εἰς τὰ ὅμοια διαβέβληκεν, ὡς οἱ κωμῳδοποιοὶ τὸν Κλεώνυμον καὶ Πείσανδρον.* Cf. Eust. Od. 1630, 4. Aelian. Var. Hist. I 27 (ubi *Χαρίδαν*), atque etiam ap. Aristid. II 380 pro *Χειδὸν Charilai* nomen restituendum videtur.

83.

Ἕωθεν ἕκαστον ἔπινεν· ἐν δὲ βακχίησιν.

ΕΠΩΙΔΟΙ.

84. [68.]

Δύστηνος ἔγκειμαι πόθῳ
ἄψυχος, χαλεπῇσι θεῶν ὀδύνῃσιν ἕκητι
πεπαρμένος δι' ὀστέων.

85. [77.]

Ἀλλά μ' ὁ λυσιμελής, ὦ 'ταῖρε, δάμναται πόθος.

86. [59.]

Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε,

Fr. 83. Gramm. Hamburgensis, cuius fragmentum edidit Welcker Opusc. IV 50 (Mus. Rhen. X 256), Schneidewin in Philol. X 350: *τὰ παρὰ τῇ γραφῇ διαφορούμενα· εἰσὶ ταῦτα ἀργειφόντης· καὶ τύρος ἐν τηρήσας μέγαν ἀργύφαν· ἀργιφόντα· εἴκελος ἀστεροπῇ καὶ τὸ ἴκελος. ἀπόλεια· ἐμαυτὸν εἰς ἀπώλειαν οἰχήσομαι πλάτων· θάλεια· καὶ ἐν θαλίῃ γεγάνυνται. ἀλαζονεία· καὶ τὴν ἀλαζονίαν πλεῖστα παρέχει τῶν ἀνθρώπων ἀριστόξενος· βακχεῖα καὶ ἔξωθεν ἕκαστος· ἔπινεν ἐν δὲ βακχίῃ ἀρχίλοχος· ὀρθογραφία ταῦτα.* quae fortasse ex Eugenio desumta sunt, quem Suidas testatur scripsisse *περὶ τῶν εἰς ια ληγόντων ὀνομάτων, οἷον ἔνδεια ἢ ἐνδία, καὶ πότε διφορεῖται.* Scripsi *ἕωθεν* pro *ἔξωθεν*, et *βακχίησι* pro *βακχίῃ*, quamquam versus etiam aliter redintegrari poterat: est autem ut videtur ex eodem carmine in Charilaum petitus, cuius reliquias Hephaestio servavit.

Fr. 84. Stob. Flor. LXIV 12: *Ἀρχιλόχου* (sic A, *τοῦ αὐτοῦ* Vind.). — V. 2. *ἕκητι* A Trinc., vulgo *ἕκτη*.

Fr. 85. Hephaest. 90: *Τρίτον δέ ἐστι παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς καὶ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου. Ἀλλά κτλ.* — *λυσιμελής*, codd. *λυσιτελής*. — *'ταῖρε*, Fl *ἑταῖρε*. — *πόθος*, Turn. *πάθος*.

Fr. 86. Ammon. 6 ed. Valck.: *Αἶνος καὶ παροιμία· ὁ μὲν γὰρ αἶνός ἐστι λόγος κατὰ ἀναπόλησιν μυθικὴν ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν πρὸς ἀνθρώπους εἰρημένος, ὥς φησι Λούκιος Ταρραῖος ἐν πρώτῳ παροιμιῶν, οἷον ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ· Αἶνός τις . . . ἔθεντο· καὶ τὰ ἑξῆς.* Eadem leguntur ap. Diogenian. Paroem. Praef. p. 178. Apostol. Praef. Walz. Rhett. II 11. Et. Gud. 19, 22. Et. Angel. editum a Ritsch. v. *αἶνος*. Choerob. in Ps. 114. Cram. An. Par. III 371, 13 (ubi om. v. 1), Sch. Hom. Od. ξ 508. Eust. Il. 855, 3. Od. 1768, 61. — V. 1. *ὅδε, ὡς*, Ammon. Eust. altero loco *ὅδ' ὡς*. — *ὅδε* om. Eust. priore l. Et Gud. Et. Ang. Sch. Od.

ὡς ἄρ' ἀλώπηξ καἰετὸς ξυνωνίην
ἔμιξαν.

* 87.

Ὁρᾷς ἵν' ἔστ' ἐκεῖνος ὑψηλὸς πάγος
τρηχύς τε καὶ παλίγκοτος,
ἐν τῷ κάθημαι σὴν ἐλαφρίζων μάχην.

88. [6.] 556

Ὦ Ζεῦ, πάτερ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος,

V. 2 affert Apollon. in Bekk. An. II 490. — *ἄρ'*, *ἆρ'* Amm. Cram. An. Diog. Enst. — Post *ἀλώπηξ* add. *τε* Amm. — *καἰετὸς*, ap. Diog. *καὶ αἰετὸς* vel *καὶ ἀετός*, Et. Gud. Et. Ang. *ἢ ἀετός*, *ἠδ' ἀετὸς* Eust. altero loco, priore *καὶ ἀετός*. — *ξυνωνίην*, *ξυνωνίαν* Et. Gud. Ang. Choerob. Apollon., utrumque Schol. Od. — V. 3. *ἔμιξαν* Diog. Rhett. Walz. Schol. Od., *ἔθεντο* Amm. ceteri, Eust. altero loco *ἔμιξαν ἢ καθ' ἑτέραν γραφὴν ἔθεντο*. — Respiciunt praeterea ad hoc carmen Schol. Il. *τ* 407. Philostr. Imag. p. 766 (381 ed. Kayser) cf. etiam Theo. Progymn. T. I 10. Schol. Arist. Av. 651. Priscian. II 430 ed. Keil. Ceterum Archilochum nou tantum in duobus carminibus, in quibus fabulas de *aquila et vulpe* deque *vulpe et simia* illnstravit, his involucris ad augendam acerbitatem nsum esse, quod Schneidewin Huschkio auctore (in Miscellan. Philol. quae Matthiae edidit T. I p. 1 seqq.) statuit, docet Iulian. VII 227 A: *ἀλλ' ὁ μὲν μῦθος ἐστι παλαιός, ἐφήρμοσας δὲ αὐτὸν οὐ πράγμασιν ἑτέροις· ὅπερ οἶμαι ποιεῖν εἰώθασιν οἱ τῇ τροπικῇ χρώμενοι τῶν νοημάτων κατασκευῇ. πολὺς δὲ ἐν τούτοις ὁ Πάριός ἐστι ποιητής.* Atque alibi etiam vestigia fabnlarum supersunt, velut fr. 39 *Βοῦς ἔστιν ἡμῖν κτλ.* fabulae speciem refert, sive Aesop. 23 95 ed. Halm.) sive aliam contuleris, et fr. 131: *χολὴν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ' ἥπατι*, ubi vide quae dixi.

Fr. 87. Atticus ap. Euseb. Praep. Ev. XV 795 A: *Ὁρᾷς . . . ἐν τῷ κάθηται σ. ἐλ. μάχην· ἐπὶ τοῦτον τὸν ὑψηλὸν πάγον τὸ δριμὺ καὶ πανοῦργον ἐκεῖνο θηρίον ἀνελθεῖν ἀδύνατον· ἵνα δὲ εἰς ταὐτὸν ἔλθῃ τοῖς ἀετοῦ γεννήμασιν ἀλώπηξ, ἢ τύχῃ τινὶ δεῖ χρησαμένους ἐκείνους πονηρᾷ καταπεσεῖν εἰς γῆν τῶν οἰκείων αὐτοῖς φθαρέντων, ἢ φύσασαν αὐτήν, ἃ μὴ πέφυκε φύειν, λαιψηρὰ κυκλῶσαι πτερὰ* (hoc Euripidis potius esse videtur), *καὶ οὕτως ἀρθεῖσαν ἐκ γῆς ἀναπτέσθαι πρὸς τὸν ὑψηλὸν πάγον. ἕως δ' ἑκάτερον ἐπὶ τῆς οἰκείας μένει τάξεως, οὐκ ἔνι κοινωνία τοῖς γῆς πρὸς τὰ οὐρανοῦ θρέμματα.* *Archilocho* vindicavit Meineke. — V. 1. *ἔστ'*, cod. Scor. *ἔστιν*, Schneidewin *ἐστὶ κεῖνος*. — V. 2. *τρηχὺς* FGI, v. *τραχύς*. — *παλίγκοτος*, CFI et Scorial. *πάλιν κότος*. — V. 3. *τῷ* CD, v. *ᾧ*. — *κάθημαι* Meineke, legebatur *κάθηται*, quippe Atticus suae orationi accommodavit. — *σὴν ἐλαφρίζων μάχην* CDFG, *ἐνιλαφρίζων μάχην* EI, *συνελαφρίζων* Scorial., *ὁ ἐνελαφρίζων ἑαυτὸν ὄρνις* vulgo. Huc refero Hesych.: *ἐλαφρίζων: παρασκευαζόμενος ῥᾳδίως*. — *μάχην*, Schneidewin coni. *μάνην*. Ad hunc aquilae orationem respondere videtur vnlpes versibns fr. 88.

Fr. 88. Stob. Ecl. Phys. I p. 122: *Αἰσχύλου* (sed A in m. *Ἀντιλόχου*)· *Ὦ Ζεῦ κτλ.* Archilocho vindicat Clem. Alex. Str. V 725: *τοιαῦτα καὶ ὁ Πάριος Ἀρχίλοχος λέγει· ὦ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος, σὺ δ' ἔργα ἐπ' οὐρανοὺς ὁρᾷς λεωργὰ καὶ ἃ θέμις.* inde Euseb. Praep.

σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς
λεωργὰ καὶ θεμιστά, σοὶ δὲ θηρίων
ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει.

---

89. [60.]

Ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη·
ἀχνυμένη σκυτάλη·
πίθηκος ᾔει θηρίων ἀποκριθείς
μοῦνος ἀν' ἐσχατιήν·
τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλέη συνήντετο
πυκνὸν ἔχουσα νόον.

Ev. XIII 687, ubi *ἐπ' ἀνθρώπους ὁρᾷς* (sic codd., vulgo *ὁρεῖς*, unde Schneidewin *ὁρεῖς*) *λεωργά τε καὶ ἀθέμιστα.* — V. 2. *ἐπ' ἀνθρώπων ὁρᾷς* scripsi cum Schneidewino, Stob. *ἐπ' οὐρανίων καὶ ἀνθρώπων ὁρᾷς.* — V. 3. *καὶ θεμιστὰ* Liebel, ap. Stob. A *καθέμιστας, οἱ δὲ θ.*, II *καὶ θέμιτας οἱ*, Canter *καθέμιτας.*

Fr. 89. Ammon. 6: *καὶ πάλιν ὅταν λέγῃ* (*Ἀρχίλοχος*)· *ἐρέω . . . σκυτάλη. εἶτ' ἐπιφέρει· Πίθηκος ᾔει κτλ.* Videtur autem nihil inter V. 2 et 3 omissum esse. Eadem Cram. An. Par. III 371, 13. Apostol. Praef., et v. 2—6 Eust. 1769, 1. — V. 1. *Κηρυκίδη* ambiguum utrum sit nomen proprium, an gentis (vid. Phot. *Κηρυκίδαι· γένος Ἀθήνησιν*, nec diversa origo nominis *Κηρουχίδαι*, quae Milesia fuit gens, vid. Hesych.), an denique appellativum. Ceterum Cram. An. Apost. *κηρυδίκη*, ut fortasse aliud quid lateat; possis huc referre Lucian. Pseudol. c. 2: *Πρὸς ἃ μοι δοκεῖ οὐδ' ἂν ὁ Ἀρχίλοχος αὐτὸς διαρκέσαι προσπαρακαλέσας καὶ τὸν Σιμωνίδην καὶ τὸν Ἱππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτοῦ κἂν ἕν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν· οὕτως σύ γε παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ τὸν Ὀροδοικίδην* (A *ὀροδίκην*, E *ὑροδοκίδην*, Fa *ὀροκίδην*, aliquando conieci *Ὀδοιδοκίδην*) *καί τὸν Λυκάμβην καὶ τὸν Βούπαλον, τοὺς ἐκείνων ἰάμβους.* nam nomen illud, quod aperte corruptum, non ex Simonide, sed potius ex Archilocho petitum videtur. Hartung scr. *ὦ κηρυκίδαι ἀχνύμενοι σκυτάλῃ.* — V. 2. *ἀχνυμένη σκυτάλη.* Cram. An. Ap. *ἀχνυμένῃ σκυτάλῃ*, nec tamen propterea *ἀχνυμένην σκυτάλην* legendum. Utitur hoc versu Demetr. de eloc. c. 5. (Rhet. IX 6) Schol. Pind. Ol. VI 154, cf. Plut. Septem Sap. conv. c. 8. Arsen. 89. De *σκυτάλῃ* apud Archilochum scripserat Apollonius Rhodius (Athen. X 451 D) et Aristophanes Byzantius (ib. III 85, E), e quorum libris vel ex scholiis in Archilochum petita videntur, quae affert Pindari schol. — V. 3. *θηρίων ἀποκριθείς*, Cram. *θηρίον ὑποκριθείς.* — V. 5 et 6 affert Et. Gud. 19, 23 corruptos. — *ἄρ'*, *ἄρ* Amm. Eust., utrumque Apost — *κερδαλέη*, Amm. Cram. *κερδαλῆ*. Respicit Plato Rep. II 365 C, cf. etiam Dio Chrys. Or. LXXIV T. II 745. Aelian. Hist. An. VI 64. Basilius de leg. gent. II p. 183. Initium huius narrationis videtur inprimis convenire cum fabula Aesopia de simia et vulpe, quam Babrius paucis illustravit, ubi simia mendax maiorum suorum monumenta iactat: itaque recte Huschkium haec composuisse largior; at idem Archilochus vel in eodem carmine vel in alio (quod quidem eosdem numeros ostentabat) enarravit fabulam de simia regiam dignitatem nacta, sed vulpeculae fraudibus irretita, vid. Fab. Aes. 29 (44 ed. Halm.) et novar. fab. Babrii sylloges 23 ed. Lewis. Hanc enim fabulam

90. 557

Ῥόπτρῳ ἐρειδόμενον.

91. [60.]

Τοιήνδε δ', ὦ πίθηκε, τὴν πυγὴν ἔχων;

---

92. [23.]

Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται.

manifesto spectant fr. 90 et 91. Sed Archilochum de simia etiam alias fabulas suis carminibus inseruisse, coniicio ex Aristide II 398 (Phot. Bibl. 437 B): *περιέρχονται δὲ ἄλλως βροτῶν εἴδωλα καμόντων, Ἡσιόδου κηφῆνες, Ἀρχιλόχου πίθηκοι, δύο μορφὰς ἔχοντες ἀντὶ τριῶν τῆς τραγικῆς βοῆς.* quae spectant sive ad fabulam de simia leonina pelle induta (cf. Lucian. Philops. c. 5) sive potius ad simias pyrrhichen saltantes (Fab. Aesop. 360 ed. Halm. Babrii nov. syll. 78); nam quamvis Aegypti rex ibi commemoretur (Lucian. Piscat. 36) vel Cleopatra (id. Apolog. c. 5), ipsa certe fabula antiqua est. Denique fort. ex Archilocho petitum proverbium, quo utitur Lucian. adv. indoct. 19: *πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, κἂν χρύσεα ἔχῃ σύμβολα*, ubi *σάμβαλα* scribendum.

Fr. 90. Et. M. 715, 44: *Σκανδαλήθραν, τὸ πέταυρον τῶν παγίδων* ... *Ἀρχίλοχος* (ita V, vulgo *Ἀρίσταρχος*, M *ἀρχελ.*, D *ἀριστχ.*) *δὲ ῥόπτρον ἔφη, οἷον ῥόπτρῳ ἐρειδόμενον· ἔστι δὲ τὸ ἐν τῇ παγίδι καμπύλον ξύλον, ᾧ ἐρείδεται.* Schol. Aristoph. Ach. 678: *σκανδάληθρα λέγεται τὰ ἐν ταῖς παγίσιν ἐπικαμπῆ ξύλα, εἰς ἃ ἐρείδει (ἐρείδεται). ὅπερ Ἀρχίλοχος λέγει ῥόπτρον.* Adde Suid. v. *σκανδάληθρα*. Archilochus dixisse videtur:

...... Μυοφόνον
Ῥόπτρῳ ἐρειδόμενον.

vid. Hesych. *Μυοφόνον· παγίς.* nam potuit hoc vocabulo etiam de maiore decipula uti.

Fr. 91. Schol. Arist. Ach. 120: *Τοιόνδε δ', ὦ πίθηκε, τὸν πώγων' ἔχων·] Καὶ τοῦτο παρῴδηκεν ἐκ τῶν Ἀρχιλόχου ἐπῳδῶν* (sic Hnschke, codd. *ἐπῶν*)*· Τοιήνδε κτλ.* — *πυγήν*, Hermann coni. *τύχην*, sed in paraphrasi est *οὐ δὲ τοιαύτην τὴν ψυχὴν ἔχων* vel *τοιαύτην σὺ μωρίαν ἔχων τῶν ἀλόγων ζώων βασιλεύσεις.* Neque iuvat Babrius, apud quem nunc legitur syll. nov. 23, 13: *εἶτ' ὦ πίθηκε τοῖος ὢν δυναστεύσεις;* ego aliquando *πάγην* suspicatus sum legendum esse.

Fr. 92. Et. M. 689, 1: *Προΐκτης· τινὲς δὲ παρὰ τὸ ἵξεσθαι, δωρεάν τινα λαμβάνειν, ὡς Ἀρχίλοχος· ἐμεῦ κτλ.* Eadem Zonar. 1573 (ubi *καταπροΐζεται*) et 1578. Favorin. 383 (om. *δ'*). Suidas v. *καταπροΐξεται*, ubi *εὖ* pro *ἐμεῦ*, Etymol. Vind. cod. XXXII ubi *σ' οὐ καταπροΐζεται.* Ceterum Schneidewin *δὲ κεῖνος.* Ad Epodos retuli, quoniam Et. Gud. 305, 3, et Cram. An. Par. IV 55, 12, ubi versus ipse excidit, sed interpretatio extat (*οὐ δωρεὰν ἐμοῦ καταγνώσεταί τις, ἀλλὰ ἀποδώσει μισθὸν ὧν ἔπραξε*) adduut: *οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι ἐπῳδῶν Ἀρχιλόχου.* Respicit etiam Orion 82, 23.

93. [62.]

Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει
δολοφρονέουσα χειρί, τἠτέρῃ δὲ πῦρ.

94. [63.] 558

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε;
τίς σὰς παρήειρε φρένας;
ἃς τὸ πρὶν ἠρήρεισθα· νῦν δὲ δὴ πολὺς
ἀστοῖσι φαίνεαι γέλως.

95.

Τίς ἄρα δαίμων καὶ τεοῦ χολούμενος;

96. [82.]

Ὅρκον δ' ἐνοσφίσθης μέγαν
ἅλας τε καὶ τράπεζαν. . . .

Fr. 93. Plutarch. vit. Demetr. c. 35: *οὐ μήν, ἀλλὰ ἡ τύχη καθάπερ ἡ παρ' Ἀρχιλόχῳ γυνὴ Τῇ μὲν ὕδωρ . . . τῇ δ' ἑτέρῃ πῦρ* (ubi x *δολόφρων χερί*). Eadem de primo frig. c. 14 (ubi *θἠτέρῃ δὲ πῦρ* et Dübner *δολοφρονεῦσα*) et adv. Stoic. c. 23 (ubi om. *ἐφόρει* et *ἑτέρῃ*). — V. 2. *τἠτέρῃ* Schneidewin, v. *θἠτέρῃ*.

Fr. 94. Integrum sed sine poetae nomine affert Sch. Hermog. in Walzii Rhett. VII 820: *ἔστι δὲ ἀεὶ τὸ ἐπῳδὸν βραχύτερον τοῦ πρὸ αὐτοῦ στίχου συλλαβὰς τέσσαρας, οἷον στίχος μὲν ὁ πρῶτος ἤγουν στροφὴ ἤτοι κῶλον· οἷον Πάτερ Λυκάμβα* (cod. Mon. *Λυκάββα*) . . . *τόδε. εἶτα τὸ ἐπῳδόν· τίς* (Mon. *τί*) *τὰς σὰς παρήειρε φρ. εἶτα ἀντίστροφος ἤτοι κῶλον· ἧς τὸ . . . πολύς. εἶτα πάλιν ἐπῳδόν· ἀστοῖσι φ. γ.* Afferunt v. 1 et 2 Hephaest. 129: *εἰσὶ δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν καὶ οἱ ἀρσενικῶς οὕτοι καλούμενοι ἐπῳδοί . . . οἷον Πάτερ Λυκ. κτλ.* et Schol. Heph. 167 et p. 31 ed. sec. Gaisf. et qui aperte *Archilocho* tribuit Mar. Victor. 235: „Similes Archilochiis illis *Πάτερ . . . φρένας*. V. 1 affert praeterea Schol. Heph. 171. Mar. Plot. 268 et 272. Rufin. 385, v. 2. Demetrius de eloc. 5 (Walz Rhet. IX 5). Sch. Aristoph. Ran. 384 et Io. Sicel. ap. Walz. Rhet. VI 128, ubi est *τίς σὰς παριηγε* (supra *ρε*) *φρένας, ἃς πρίν γ' ἔσχες*, denique Argum. Metr. Pind. Pyth. V. VI et VII. — V. 1. *ποῖον* Schneidewin et Brink *κοῖον*, qui praeterea probat coniecturam a me olim propositam sed dudum repudiatam *ἔδρας Δωτάδη* pro *ἔφρασας τόδε*. — *τόδε*, Schol. Heph. 168 *λόγον*. — V. 2. *παρήειρε*, ap. Heph. FlB *περίηρε*, CA *παρέπειρε*. — V. 3. *ἃς* Walz, codd. *ἧς*, Schneidewin *ᾗς*. — Ex eodem carmine fort. petiit Hesych.: *Δωτάδης· Δώτου υἱὸς ὁ Λυκάμβης*.

Fr. 95. Et. M. 752, 15 not. (cod. V in m.) *τοῦτο τὸ τέω* (*τέο*) *τετόλμηται καὶ τεοῦ· οἷον τίς ἄρα κτλ.* Eadem Favor. 481. Archilochi esse versum docet Cram. An. Ox. I 409, 5: *τὸ τέο τετόλμηκεν Ἀρχίλοχος τε χολούμενος εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ τίνος.* Ceterum nescio an *τέου* potius scribendum sit a recto casu *τέος* (aeolice *τίος*) pro *τίς*.

Fr. 96. Origen. adv. Cels. II 74: *τίς γὰρ οὐκ οἶδεν, ὅτι πολλοὶ κοινωνήσαντες ἁλῶν καὶ τραπέζης ἐπεβούλευσαν τοῖς συνεστίοις; καὶ*

97. [79.]

Ἡ δέ οἱ σάθη
ὡσεί τ' ὄνου Πριηνέος
κήλωνος ἐπλήμμυρεν ὀτρυγηφάγου.

98. [65.]

Φαινόμενον κακὸν οἴκαδ' ἄγεσθαι.

πλήρης ἐστὶν ἡ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἱστορία τοιούτων παραδειγμάτων. καὶ ὀνειδίζων γε ὁ Πάριος ἰαμβοποιός τὸν Λυκάμβην κατὰ ἅλας καὶ τράπεζαν συνθήκας ἀθετήσαντα φησὶ πρὸς αὐτόν· Ὅρκον κτλ. Cf. Dio Chrys. II 746: Τὸν Ἀρχίλοχον οὐδὲν ὤνησαν οἱ ἅλες καὶ ἡ τράπεζα πρὸς τὴν ὁμολογίαν τῶν γάμων, ὥς φησιν αὐτός.

Fr. 97. Et. M. 167, 25: τρύγη δέ ἐστιν ὁ Δημητριακὸς καρπός, ὥσπερ ὄνου κήλωνος ὀτρυγηφάγου, ἀντὶ τοῦ κριθοφάγου, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ō, ὡς ἐπὶ τοῦ κρυόεις ὀκρυόεις· ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ, τρύγαν οὐκ ἔχουσαν ἢ μὴ τρυγωμένην, οἱ δὲ ἄδενδρον. ubi rectius cod. Par. 2630: ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ· ὄνου κηλ. ὀτρ. sed plenius Et. Sorb. Ἀρχίλοχος. οἱ δὲ οἱ σάθ̅ϱ̅ ὁ σητ' ὄνου κόλωνος ὀτρυγηφάγου. Cod. Par. 2636: οἱ δὲ οἱσαθήκην ὁ σημαίνει πόνον κώλωνος ὁ. Brux: οἱ δέ, οἱσαθήκην· ὃ σημαίνει τόνου κώλωνος ὀτρυφάγου. Cram. An. Par. IV 61, 26: Ἀρχίλοχος. οἱ δὲ οἱσαθήκην ὃ σημαίνει τόνου κώλωνος ὀτρυφάγου. adde Et. M. 271, 28 not. (cod. V): τρυγὴ δὲ καὶ ὁ Δημητρειακὸς καρπός, ὡς Ἀρχίλοχος· ἴση τοῦ ὄνου κήλωνος ὀτρυγηφάγου ἀντὶ τοῦ κριθοφάγου. Sed auctius Eust. Od. 1597, 28: κήλων μὲν πεποίηται ἀπὸ τῶν ὀχευτῶν ὄνων· Ἀρχίλοχος· ὥστ' ὄνου πριηνέως κήλωνος ἐπλήμυρον, unde Elmsley trimetrorum reliquias restituit: ... ὥστ' ὄνου Πριηνέος (pro πριηνέως) Κήλωνος ἐπλήμυρον ὀτρυγηφάγου. Non recte Schneidewin Eustathii fragmentum diversum statuit ab eo, quod Et. M. servavit, quod quidem sic constituit: ἡ δέ οἱ σάθη Ὅση τ' ὄνου κήλωνος ὀτρυγηφάγου. in quibus ἡ δέ οἱ σάθη recte emendavit: at sunt haec in unum coniungenda et ex Epodis petita, itaque ἡ δέ οἱ σάθη ὡσεί τ' ὄνου Πριηνέος κ. ἐπλήμμυρεν ὀτρ. scripsi, nisi αἱ δέ οἱ σάθαι ... ἐπλήμμυρον praeferas. — V. 3. ὀτρυγηφάγου tuetur etiam Phot. 355, 24. Schol. Il. ν 291, sed aliam lectionem suppeditat Hesych.: ἀτρυγηφάγου, πολυφάγου· τρύγη γὰρ ὁ Δημητριακὸς καρπός. Idem tamen etiam ὀτρυγηφάγου agnoscit. Adde denique Eust. Il. 1003, 16: ὡς δηλοῖ τό· ἀδηφάγου κήλωνος ὁ τρυγηφάγου. Permire Et. Gud. 92, 11: Ἀκωλώνος, ὀτρυγηφάγου περιττεύοντος τοῦ ο, ὡς καὶ ὀκρυόεις κτλ. Sed collato Et. M. apparet haec ad sequentem glossam Ἀτρύγετος referenda esse et ex solo errore illud Α ortum. Ceterum Schneidewin putat alios grammaticos κώλωνος sive κόλωνος legisse, fuit fortasse κύλωνος i. e. ἀκύλωνος. vid. Et. M. 55, 1: Ἄκυλον ... οἱ δὲ τὸ αἰδοῖον ὑπὸ Λυδῶν. eadem Hesych. Bisyllabam formam firmat Et. M. 544, 50: Κύλλοι οὐ δίζοντο· ὁ δὲ ποιητὴς παρὰ τὸ κύλον. καὶ Ἀττικῶς· καὶ τῶν ἀκύλων καὶ τῶν βαλάνων· ubi Κύλοι οὐ δίζοντο scribendum.

Fr. 98. Hephaest. 38: καὶ τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον, ᾧ πρῶτος μὲν ἐχρήσατο Ἀρχίλοχος ἐν ἐπῳδοῖς· Φαινόμενον κτλ. cf. Schol. Heph. 176.

99. [84.]

Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ ἐδαισάμην.

100. [76.]

Οὐκέθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα· κάρφεται γὰρ ἤδη.

101. [95.]

Πολλὰς δὲ τυφλὰς ἐγχέλυας ἐδέξω.

102. [97.]

Ὑφ' ἡδονῆς σαλευμένη κορώνη.

103. [61.]

Τοῖος γὰρ φιλότητος ἔρως ὑπὸ καρδίην ἐλυσθεὶς
πολλὴν κατ' ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχευεν
κλέψας ἐκ στηθέων ἁπαλὰς φρένας.

Fr. 99. Hephaest. 34: *Τρίμετρον δὲ καταληκτικὸν (τροχαϊκὸν) οἷόν ἐστι τὸ Ἀρχιλόχου, ὅ τινες ἀκέφαλον ἰαμβικὸν καλοῦσι· Ζεῦ κτλ. ἐδαισάμην* ACDMP Nan., cett. et edd. *ἐδασάμην*. Affert etiam Schol. Heph. 186 (ubi S *ἐδησάμην*, A *ἐδασάμην*), Tricha 12. Schol. Metr. Pind. Ol. XII (ubi *ἐδασάμην*, D *ἐδαισάμην*), Nem. VIII et XI (ubi item *ἐδασάμην*).

Fr. 100. Hephaest. 35: *Τὸ καλούμενον ἰθυφαλλικόν, ᾧ πρῶτος Ἀρχίλοχος κέχρηται, συζεύξας αὐτῷ δακτυλικὸν τετράμετρον, οὕτως· Οὐκέθ' κτλ.* ubi FBH *θάλλης*, E *θάλεις*, Nan. *θάλλοις*, omnes *ὅμως*, quod correxit Brunck. — *κάρφεται*, Mitscherlich coni. *κάρφεαι*. Repetitur versus ib. 40 (ubi *ὅμως*) et 88 (ubi *ὅμως*). Priorem partem affert Schol. Heph. 176, posteriorem 174. Adde Attil. Fort. 356: „Quarta quoque dicolos ad exemplum Archilochi facta *δοκετομος αλλοις απολλων*.“ et ib.: „fient solidi heroici ... *οὐκ εθομε αλλοις απολλων χερσα φοιβος απολλων*.“ — Elmsleius cum hoc versu coniunxit fr. 116.

Fr. 101. Athen. VII 299 A: *Ὁμήρου εἰπόντος* (Il. φ 353)· *Τείροντ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀκολούθως ἐποίησε καὶ Ἀρχίλοχος· Πολλὰς κτλ.* Haud dubie ex eodem carmine petitus est versus.

Fr. 102. Schol. Arati 1009: *Διακινοῦσι γὰρ τὰς πτέρυγας οὗτοι (κόρακες) ὑφ' ἡδονῆς τὴν κοίτην καταλαβόντες, ἢ τὴν ἐκ τοῦ ἀέρος ἰκμάδα διατινάσσοντες· καὶ παρ' Ἀρχιλόχῳ· ὑφ' ἡδονῆς σαλευομένη κ.* Scripsi *σαλευμένη*, quod etiam Meineke coniecit.

Fr. 103. Stob. Floril. LXIV 11: *Ἀρχιλόχου· Τοῖος κτλ.* — V. 1. *ἐλυσθείς*, Hermann coni. *ἑλιχθείς*. — V. 3. *ἐκ* AB Vind. Gesn. m., vulgo *ἐν*. — *ἁπαλὰς*, *ἀταλὰς* Meineke. Est ut videtur, ex eodem carmine, quo fr. 98. 99. 100.

104. [64.]

Εὖτε πρὸς ἄεθλα δῆμος ἠθροΐζετο,
ἐν δὲ Βατουσιάδης.

* 105.

Mar. Plotius 277: „Hoc potest dividi in dimetrum acatalectum *Archilochium*, de quo supra docui: *ΦΑΒΟΥΛΟϹΕϹΘϹΘΙΛΟΙϹ*" sic codex, unde Putsche *Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν.* Fortasse: 561

Φαγηλὸς ὣς Θεοινίοις.

vid. Hesych.: *φαγηλός· ἀμνός* (haec enim iusta vocabuli forma est, non *φάγιλος*, ut nonnullis placuit), et *φαγλαός* (puto *φαγαλός*)· *χίμαρος.* quamquam etiam *Ῥαβδοῦχος ὣς Θεοινίοις* alia possunt coniici. Emperius *ἄβουλος ἤσθεο σφαλείς* scripsit, Hartung *πρόβουλός ἐσθ' ὁ Λεώφιλος*, Brink *ἄβουλος εἶ σὺ τῷ φίλῳ*, Kiehl *ἄβουλος ἐς φίλους θεός.*

106. [102.]

Πτώσσουσαν ὥστε πέρδικα.

107. [101.] 562

Πάρελθε, γενναῖος γὰρ εἶς.

Fr. 104. Hephaest. 129: *εἰσὶ δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν καὶ οἱ ἀρρενικῶς οὗτοι καλούμενοι ἐπῳδοί . . . οἷον· Πάτερ Λυκάμβα . . . καὶ ἔτι· εὖ τοι κτλ.* Et v. 2 idem 39 dilucide tribuit Archilocho: *τῶν δὲ εἰς συλλαβὴν τῷ μὲν πενθημιμερεῖ πρὸς δύο ποσὶν οὐσῶν τῶν συλλαβῶν Ἀρχίλοχος κέχρηται ἐν ἐπῳδῷ, οἷον ἐν δὲ Βατουσιάδης* quae descripsit Schol. Arist. Nub. 275. V. 2 affert Hephaest. praeterea 25. Schol. Heph. 176. Priscian. II 411 ed. Keil Mar. Plot. 261 et 267. — V. 1. *εὖτε* Bentley, vulgo *εὖ τοι*, ACEPS *ευτι*. — V. 2. *Βατουσιάδης.* Cf. Hesych. *Σελληΐδεω* (Musurus male *Σελληϊάδεω*). *Σελλέως υἱὸς ὁ μάντις, Βατουσιάδης τὸ ὄνομα.* quod haud dubie ex hoc ipso carmine petitum. Ceterum Archilochus fort. Batusiadem ficto nomine appellavit *Σελληΐδην*, nam *σελλεύς* vel *σέλλος* (*σελλός*) videtur apellativum esse, quo homines *garruli* et *vani* notabantur; unde *σελλίζεσθαι* dixit Phrynichus Comicus fr. 13, quod sic redintegrandum videtur ope Apostol. XV 41: *Ἄγαμαι, Διονῦ, σοῦ στόματος, ὡς σεσέλλισαι Κατ' Αἰσχίνην κεκομμέν' ἤδη πολλάκις.* — Ad hoc Archilochi carmen referendus Aristid. II 380: *οὐ τοίνυν οὐδ' Ἀρχίλοχος . . . τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων καὶ τοὺς ἐνδοξοτάτους ἔλεγε κακῶς, ἀλλὰ Λυκάμβην καὶ Χειδὸν* (Meineke coniecit *Φεῖδον*, ego *Χαρίλαον*) *καὶ τὸν δεῖνα τὸν μάντιν, καὶ τὸν Περικλέα τὸν καθ' αὑτόν, οὐ τὸν πάνυ, καὶ τοιούτους ἀνθρώπους ἔλεγε κακῶς.*

Fr. 106. Athen. IX 388 F: *Τοῦ δὲ ὀνόματος αὐτῶν* (*περδίκων*) *ἔνιοι συστέλλουσι τὴν μέσην συλλαβήν, ὡς Ἀρχίλοχος· Πτώσσουσαν κτλ.*

Fr. 107. Athen. XIV 653 D: *Γενναῖα λέγει τὰ εὐγενῆ ὁ φιλόσοφος, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος· Πάρελθε κτλ.*

* 108.

Τί μακρὰ δὴ φρονεῖς, τάλαν;

109. [104.]

Ὡς δ' ἂν σε θωῒὴ λάβοι.

110. [105.]

Μή τευ μελαμπύγου τύχῃς.

111. [103.]

Ἔμπλην ἐμοῦ τε καὶ φίλου.

112.

Λείως γὰρ οὐδὲν ἐφρόνεον.

113. [117.]

Ὡς φίλ' ἐναγεῖ Ταργήλια.

Fr. 108. Plotius p. 270: *Acatalectum Archilochium dimetrum iambicum fit syllaba addita Anacreontio dimetro catalectico, ut est: Τί κτλ.*

Fr. 109. Et. M. 26, 23: θωὴ... ἔχει δὲ τὸ ι ἐκ παραδόσεως, ἐπειδὴ εὕρηται θωϊή, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ· Ὡς δ' κτλ. Cf. Favorin. 82. Atque ita in titulo antiquo Locrensi *ΘΟΙΕΣΤΟ* legitur.

Fr. 110. Schol. Hom. Il. ω 315: εἴωθε καὶ ὁ Ἀρχίλοχος μελάμπυγον τοῦτον (τὸν ἀετὸν) καλεῖν: ἤ τευ κτλ. Hesych.: Μήτ' εὐμελαμπύγου τύχοις (id est μή τευ μελ.)· μή τινος ἀνδρείου καὶ ἰσχυροῦ τύχοις. Suidas et Zenob. V 10: μή σύγε μελαμπύγου τύχοις (ubi vid. interpr.), ut fort. τύχοις restituendum sit.

Fr. 111. Apollon. Soph. 67: Ἔμπλην· ἐμπελάδην, σύνεγγυς, ἢ ὡς ἔνιοι, χωρίς. καὶ Ἀρχίλοχος ἐπὶ τοῦ χωρίς· ἔμπλην ἐμοί (ita cod., Villois. ἐμοῦ) τε καὶ φίλου. Eadem Schol. Nicand. Ther. 322: παρὰ Ἀρχιλόχῳ (ἔμπλην ἀντὶ τοῦ χωρίς, οἷον) ἔμπλην ἐμοῦ τε καὶ ἐφόλου (καὶ φόλου P) καὶ τὰ ἑξῆς, Bussemaker κὴφ' ὅλου, Schneidewin coni. καὶ Φόλου. Fort. ἔμπλην ἐμεῦ τε κὠφόλου.

Fr. 112. Phot. 218, 3: Λεωκόρητος· ὁ ἐξωλοθρευμένος· τὸ γὰρ λέως ἐστὶ τελέως· Ἀρχίλοχος· Λείως κτλ. ubi cod. Λειωι. Respicit Apoll. de pron. 334, quem locum Bekker non recto mutavit.

Fr. 113. Hesych.: Θαργήλια, Ἀπόλλωνος ἑορτὴ καὶ ὅλος ὁ μὴν ἱερὸς τοῦ θεοῦ· ἐν δὲ τοῖς Θαργηλίοις τὰς ἀπαρχὰς τῶν φαινομένων (Vossius φυομένων) ποιοῦνται καὶ περικομίζουσι· ταῦτα δὲ Θαργήλια φασίν· καὶ μὴν Θαργηλιών· καὶ τὴν βυετηρίαν (Musurus ἱκετηρίαν, Schow εὐετηρίαν) ἐκάλουν Θαργηλόν, καὶ Ἀρχίλοχος φησίν· ὡς φαῖε νῦν ἄγει τὰ Θαργήλια. quae quamvis dubitanter correxi. Schmidt ὡραῖα θύε, νῦν ἄγει Ταργήλια, Hartung ὡραῖα νῦν ἅγιζε τάδε Θαργήλια.

114. [80.] 563

Πεντήκοντ' ἀνδρῶν λίπε Κοίρανον ἤπιος Ποσειδῶν.

115.

Καὶ βήσσας ὀρέων δυσπαιπάλους, οἷος ἦν ἐπ' ἥβης.

116. [94.]

Ὄγμος κακῶν δὲ γήραος καθαιρεῖ.

117. [67.]

Steph. Byz.: *Πάρος· νῆσος, ἣν καὶ πόλιν Ἀρχίλοχος [αὐτὴν] καλεῖ ἐν τοῖς ἐπῳδοῖς.*

118.

Zenob. V 68: *Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα· μέμνηται ταύτης Ἀρχίλοχος ἐν ἐπῳδῇ· γράφει δὲ καὶ Ὅμηρος τὸν στίχον· φησὶ δὲ καὶ Ἴων ὁ τραγικὸς . . . λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πανουργοτάτων.* vid. ibi interpr. et Paroem. T. II 128. Utitur hoc versu etiam Plut. de sollert. anim. c. 16, qui fortasse ipsius Archilochi est, idem legebatur, ut opinor, etiam in Homeri Margite.

Fr. 114. Plutarch. de sollert. anim. c. 36: *Κοίρανος . . . Πάριος γὰρ ὢν τὸ γένος ἐν Βυζαντίῳ δελφίνων βόλον ἐνσχεθέντων σαγήνῃ καὶ κινδυνευόντων κατακοπῆναι πριάμενος μεθῆκε πάντας. Ὀλίγῳ δὲ ὕστερον ἔπλει πεντηκόντορον ἔχων, ὥς φασι, λῃστῶν ἄνδρας ἄγουσαν. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Νάξου καὶ Πάρου πορθμῷ τῆς νεὼς ἀνατραπείσης καὶ τῶν ἄλλων διαφθαρέντων, ἐκεῖνον λέγουσι δελφῖνος ὑποδραμόντος αὐτῷ καὶ ἀνακουφίζοντος ἐξενεχθῆναι τῆς Σικύνθου* (*Σικίνου* Reiske) *κατά σπήλαιον, ὃ δείκνυται μέχρι νῦν καὶ καλεῖται Κοιράνειον. Ἐπὶ τούτῳ δὲ λέγεται ποιῆσαι τὸν Ἀρχίλοχον· Πεντήκοντ' κτλ.* Imitatur incerti poetae versum (fort. ex certamine Homeri et Hesiodi) ap. Aristot. Sophist. Elench. c. 4: *πεντήκοντ' ἀνδρῶν ἑκατὸν λίπε δῖος Ἀχιλλεύς*, ut Meineke vidit. — Ceterum Schneidewin *Ποσειδέων*. — *ἤπιος*, cod. Harl. *ἵππιος*.

Fr. 115. Hephaest. 88: *Ἓν μὲν δὴ τοῦτο τῶν παρ' Ἀρχιλόχῳ ἀσυναρτήτων, ἄλλο δὲ ... οἷόν ἐστιν οὗτος· Καὶ βήσσας κτλ. Δυσπαιπάλους*, Archilochum antiquo more *δυσπαιπάλος* scripsisse olim existimavi, sed potius syllaba anceps indicio est, apud Archilochum haec duo cola separata fuisse, quae metrici secuti recentiorum poetarum consuetudinem copulaverunt. — *οἷος*, *οἷον* CPS. — *ἐπ' ἥβης*, *ἐπ' ἥβης* FIE, *ἐπήβης* ACPS, vulgo *ἐφ' ἥβης*.

Fr. 116. Hephaest. 30: *Τρίμετρα δὲ (καταληκτικὰ ἰαμβικὰ) οἷον τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου· Ὄγμος κτλ.* et Schol. 168. Respicit Attil. Fort. 357: „Archilochium *ολμον κακον*.“ Non recte Elmslei coniunxit cum fr. 100. — *ὄγμος*, Hartung *οἶμος*. — *κακῶν* scripsi, legebatur *κακοῦ*. — *καθαιρεῖ*, fort. *καταγρεῖ*, Liebel *γήραος κάθ' ἥκει*.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΗΡΑΚΛΕΑ. 564

119.

Τήνελλα.
Καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ, Ἡράκλεες,
αὐτός τε καὶ Ἰόλαος αἰχμητὰ δύο.
Τήνελλα.
Καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ, Ἡράκλεες.

Fr. 119. Sch. Arist. Av. 1764: *Τήνελλα· τὸ τήνελλα μίμησίς ἐστι φωνῆς κρούματος αὐλοῦ ποιᾶς ἀπὸ τοῦ ἐφυμνίου, οὗ εἶπεν Ἀρχίλοχος εἰς τὸν Ἡρακλέα μετὰ τὸν ἆθλον Αὐγέου· Τήνελλα καλλίνικε, χαῖρε ἄναξ Ἡράκλεις, αὐτός δὲ καὶ Ἰόλαος αἰχμητὰ* (Rav. *αἰχμητὴς*) *δὲ* (om. Rav.). *Δοκεῖ δὲ πρῶτος Ἀρχίλοχος νικήσας ἐν Πάρῳ τὸν Δήμητρος ὕμνον* (pertinet haud dubie ad fr. 120): *ἑαυτῷ τοῦτον ἐπιπεφωνηκέναι.* Archilochi verba eodem modo scripta affert schol. Arist. Acharn. 1230, sed pro *δὲ* exhibet *δύο*, et plane sic Tzetz. Chil. I 690, Suid. v. *τήνελλα* (ubi *δύω*). Respicit huc schol. Pind. Nem. III 1, cui carmen *καλλίνικος* dicitur, quod fortasse ex ipso Pindaro ductum, qui Ol. IX v. 1 dicit: *τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος φωνᾶεν Ὀλυμπίᾳ καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδὼς ἄρκεσε*, ubi in scholiis multa ex diversis commentariis servata sunt, quae haudquaquam inter se congruunt. Elmsley sic locum constituit:

Ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες
αὐτός τε κἰόλαος, αἰχμητὰ δύω,
τήνελλα καλλίνικε.

Sed huic favet tantum schol. Pind. § 6: *ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ μέλους ἐστίν· Ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες*, ceteri omnes *ὦ* ignorant, nisi quod Arist. schol. utrumque locum interpolavit Dindorfius; quare satius duxi sequi schol. Pind. § 3 (ex cod. W1) qui dicit: *τὸ δὲ ὅλον οὕτω· Τήνελλα καλλίνικε χαῖρε ἄναξ Ἡράκλεις αὐτ. τε καὶ Ἰ. αἰχμητὰ δύο· τήνελλα καλλίνικε χ. ἄ. Ἡράκλεις. Τριπλόον δὲ διὰ τοῦτο εἶπεν, ἐπειδὴ τρίτον* (potius *τρὶς*) *ἐλέγετο τοῦτο τὸ κομμάτιον τοῖς νικῶσιν κτλ.* Prior igitur versus, qui saepius videtur repetitus esse, est acephalus trimeter, quem vocant metrici, vid. fr. 99. Affert versus etiam schol. § 4 usque ad *αἰχματὰ δύω* (sic enim exhibet, sed Va2 *αἰχμητὰ δύο*), § 5 nihil dicit, nisi *μὴ παρόντος δὲ αὐλητοῦ εἷς τῶν ἑταίρων ἀνακρουόμενος ἔλεγε· Τήνελλα καλλίνικε.* Sed accuratius § 2: *ὁ Ἀρχίλοχος ... ἐλθὼν εἰς Ὀλυμπίαν, θελήσας ὕμνον ἀναβαλέσθαι εἰς Ἡρακλέα ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, ἀπορήσας κιθαρῳδοῦ διά τινος λέξεως μιμήσασθαι τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸν ἦχον τῆς κιθάρας ἐπεχείρησε· συντάξας οὖν τὸ κομμάτιον τήνελλα, οὕτω καὶ τὰ ἑξῆς ἀνεβάλλετο, καὶ αὐτὸς μὲν τὸν ἦχον τῆς κιθάρας ὑποκρινόμενος ἔλεγεν ἐν μέσῳ τῷ χορῷ τὸ τήνελλα, ὁ δὲ χορὸς τὰ ἐπίλοιπα, οἷον· Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ Ἡράκλεις, καὶ εἴ τι ἕτερον, οἷον· Αὐτός τε καὶ Ἰ. αἰχματὰ δύο, Τήνελλα. Ἐκ τούτου τολοιπὸν οἱ ἀποροῦντες κιθαρῳδῶν τούτῳ τῷ κόμματι ἐχρῶντο, τὸ Τήνελλα τρίτον* (leg. *τρὶς*) *αὐτὸ ἐπιφωνοῦντες.* Denique § 6: *τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος, ὃ τοῖς νικῶσι τὰ Ὀλύμπια ἐπῄδετο, ἦν τρίστροφον, κοινῶς δυνάμενον ἁρμόζειν ἐπὶ παντὸς νικηφόρου διὰ τὸ καὶ τῆς πράξεως αὐτῆς ψιλὸν ἔχειν τὸν λόγον, μήτε δὲ ὄνομα μήτε ἰδίωμα ἀγωνίσματος. ἐφυμνίῳ δὲ κατεχρῶντο τούτῳ· Τήνελλα καλλίνικε .... τὸ δὲ τριπλόος, ὅτι τρὶς ἐπεκελάδουν τὸ Καλλί-*

ΙΟΒΑΚΧΟΙ.

120. [70.]

Δήμητρος ἁγνῆς καὶ κόρης τὴν πανήγυριν σέβων.

121. [71.]

Stephan. Byz. *Βέχειρ. . . . χρυσοέθειρ παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐν Ἰοβάκχοις, ὅπερ ἀποκέκοπται τοῦ χρυσοέθειρος.* Cf. Cram. An. Ox. II 41, 26 ubi *χρυσέθειρ*, et Choerobosc. in Psalm. 4 ubi *ἔθειρ* scriptum.

νικε· οὐ καθόλου δὲ τρίς, ἀλλ' ὅτι τριπλῆν ἔχει τὴν στροφὴν καὶ πάλιν ἀναλαμβάνεται (hucusque ex Aristarchi commentario petita coniicio, vid. sch. Ol. IX v. 3). *Ἐρατοσθένης δέ φησι μὴ ἐπινίκιον εἶναι τὸ Ἀρχιλόχου μέλος, ἀλλ' ὕμνον εἰς Ἡρακλέα, τριπλόον δὲ οὐ διὰ τὸ ἐκ τριῶν στροφῶν συγκεῖσθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ τρὶς ἐφυμνιάζεσθαι τὸ Καλλίνικε. Περὶ δὲ τοῦ τήνελλα Ἐρατοσθένης φησίν, ὅτι, ὅτε ὁ αὐλητὴς ἢ ὁ κιθαριστὴς μὴ παρῆν, ὁ ἔξαρχος αὐτὸ μεταλαβὼν ἔλεγεν ἔξω τοῦ μέλους, ὁ δὲ τῶν κωμαστῶν χορὸς ἐπέβαλε τὸ Καλλίνικε, καὶ οὕτω συνειρόμενον γέγονε τὸ Τήνελλα καλλίνικε. Ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ μέλους ἐστίν· Ὦ Καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες.* Haec inter se conciliare difficile: cum Eratosthenes dicat ter repetitum esse ephymnium *Καλλίνικε*, olim suspicatus sum fuisse hanc germanam formam huius cantilenae:

Ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ, Ἡράκλεες.
τήνελλα.
καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες
αὐτός τε καὶ Ἰόλαος αἰχμητὰ δύο.
τήνελλα.
καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ, Ἡράκλεες.

Sed nunc probabilius puto talem fuisse cantilenam:

Τήνελλα· καλλίνικε.
ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες·
τήνελλα· καλλίνικε·
αὐτός τε καὶ Ἰόλαος, αἰχμητὰ δύο·
τήνελλα· καλλίνικε.
ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες.

quae a scholiastis in brevius contracta esse non mirum: ac similiter constituit etiam Leutschius Philol. XI 731, nisi quod non recte trimetrum novissimum abiecit: nam sunt tres strophae binorum versuum. Contra Rossbach Metr. II 272 omnia in unam stropham redegit:

Τήνελλα καλλίνικε
χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες
αὐτός τε καὶ Ἰόλαος, αἰχμητὰ δύο.

Fr. 120. Hephaest. 94: *Ἄλλο ἀσυνάρτητον ὁμοίως κατὰ τὴν πρώτην ἀντιπάθειαν ἐξ ἰαμβικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου καὶ τροχαϊκοῦ ἑφθημιμεροῦς, τοῦ καλουμένου Εὐριπιδείου. οἷον τὸ ἐν τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Ἀρχίλοχον Ἰοβάκχοις· Δήμητρος κτλ.*

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

122. [99.]

Πῶς ἀπεπρίσθη σκύτα;

123. [106.]

Ἄιδων ὑπ' αὐλητῆρος.

124. [107.]

Πάντ' ἄνδρ' ἀποσκολύπτειν.

125. [109.] 566

Ὀξύη ποτᾶτο.

126. [111.]

. . *Πυρὸς δ' ἦν αὐτῷ φεψάλυξ.*

Fr. 122. Erotian. 336: *Σκύτα· τὸ μεταξὺ τῶν τενόντων καὶ* (hoc delet Klein) *τοῦ τραχήλου* ... *καὶ Ἀρχίλοχος λέγων· πῶς ἀπέπρησε* (B *ἀπέπρησεν*) *τὰν σκύταν*. . . . *τινὲς δὲ σκύτα εἶπον τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα· παρ' ὃ καὶ ἡ σκύτος εἴρηται*, ubi scrib. *καὶ ἡ κεφαλὴ σκύτος εἴρ.* (cf. Et. M. 720, 38. Et. Gud. 505, 53). Corruptum *σκύταν* exhibet etiam Psellus (Proleg. Zonar. CXVIII): *Σκύταν καλεῖ τὴν κεφαλὴν πολλάκις Ἱπποκράτης.* Apud Archilochum scripsi *Πῶς ἀπεπρίσθη σκύτα* (nisi *σκύτεα* malis), cf. Hesych. *Σκύτα· τὸν τράχηλον· Σικελοί.* (cod. *σκυτατόν· τρ. Σικ.*), quamquam idem etiam *Σκύτη· κεφαλή.* — *ἀπεπρίσθη* scripsi, quamquam *ἀπέπρισε* lenius, sed ista forma insolens: possis etiam *ἀπεπέρησε* coniicere, quod verbum in titulo Halicarnassio apud Newtonum tab. LXXXV l. 32 extat. Aliena est glossa Hesychii: *ἀπέπρησεν· ἀπεδάκρυσεν, ἀπεφύσησεν, ἀπεμάρανεν* (cod. *ἀπέμαρεν*). Schneidewin coni. *πῶς ἀπέθρισεν σκύτην.*

Fr. 123. Schol. Hom. Il. σ 492: *ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετά, μετὰ δᾴδων. Ἀρχίλοχος ᾄδων κτλ.* et Sch. Aristoph. Av. 1426: *Ἀρχίλοχος· ᾄδων κτλ.* Schneidewin *ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδων.* cf. ad Theogn. v. 533.

Fr. 124. Athen. III 122 B: *Κηφισόδωρος γοῦν ὁ Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος μαθητὴς ἐν τῷ τρίτῳ τῶν πρὸς Ἀριστοτέλην λέγει, ὅτι εὕροι τις ἂν ὑπὸ τῶν ἄλλων ποιητῶν ἢ καὶ σοφιστῶν ἓν ἢ δύο γοῦν πονηρῶς εἰρημένα, οἷα παρὰ μὲν Ἀρχιλόχῳ τό· Πάντ' κτλ.* ubi AP *ἀποσκολόπτειν.*

Fr. 125. Schol. Il. ξ 201: *καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα τὰ ἐξ ὀξύας τοῦ δένδρου, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος· ὀξ. π.*, ubi fort. *ποτᾶτο* scribendum.

Fr. 126. Schol. Aristoph. Acharn. v. 279: *φέψαλοι γάρ εἰσιν οἱ σπινθῆρες* ... *καὶ παρὰ Ἀρχιλόχῳ δὲ κεῖται· πυρὸς δ' ἦν κτλ.* Resp. Suidas v. *φεψάλῳ.* — *αὐτῷ*, fort. *οὐδέ*, Schneidewin *πυρὸς δ' ἐν αὔῳ*, Hartung *πυρὸς δ' ἓν οὐδὲ φ.*

127. [112.]

Θυρέων ἀπεστύπαξον.

128. [98.]

. . *'Αμυδρὴν χοιράδ' ἐξαλευμένος.*

129. [88.]

. . *Θάσον δὲ τὴν τρισοιζύρην πόλιν.*

130. [91.]

. . *Προτείνω χεῖρα καὶ προΐσσομαι.*

Fr. 127. Et. M. 731, 46: *Στύπος· Λυκόφρων . . . καλεῖται τὸ πρέμνον τῆς ἀμπέλου, ἀφ' οὗ Ἀρχίλοχος· θυρέων* (D *ὀρέων*, M *ῥέων*) *ἀπεστύπαξον*. Idem legitur 633, 29 ubi *οὐρέων ἀπετύπαξον* extat, sed *θυρέων* MD, *ἀπεστύπαξον* Sorbon. Non recte Schneidewin *οὐρέων* praefert, cf. Et. M. 120, 3 (Favor. 115) *ἀπεστύπαξον· ἀπεδίωκον*.

Fr. 128. Schol. Nicand. Ther. 158: *ἀμυδρόν· νῦν τὸ χαλεπὸν λέγει, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος· ἀμυδρὰν χοιράδ' ἐξαλευάμενος*. sed P *ἐξαλευμενος*, contra *ἀμυδρῶν χοιράδων ἐξαλευμενον* GL et ut videtur K. Restitui *ἀμυδρήν*.

Fr. 129. Eustath. ad Od. 1542, 49: *καὶ Θάσον . . . παρ' Ἀρχιλόχῳ. ἤτοι τὴν λίαν ὀϊζυράν*. Nisi forte *δὲ* est Eustathii. Eadem idem Il. 725, 39. Ceterum Naack *τρὶς ὀϊζυρὴν* sine idonea ratione requirit. — Scripsi *τρισοιζύρην*, legebatur *τρισοιζυρήν*. Ceterum Archilochi nomen oblitteratum in Et. M. 297, 17 *τρισόζωας* (ita vulgo et M, *τρισόζυος* P, *τρωοζυ* D; supra *ω* scriptum *ο*) *παρὰ Αἰσχύλῳ*, et Et. Gud. 585, 14 *καὶ τρισόζυος παρὰ Αἰσχύλῳ*, nam scribendum *τρισοίζυρος παρὰ Ἀρχιλόχῳ*, Lobeck *τρισοίζυος*, Dindorf *τρίσοιζυς* corrigunt, uterque Aeschyli nomen servantes. — Est autem hoc fr. haud dubie ex eodem carmine, ex quo fr. 19 petitum: fortasse versus sic redintegrandus:

Θάσον δὲ κλαίω τὴν τρισοιζύρην πόλιν.

Fr. 130. Et. M. 689, 1: *Προΐκτης, προσαίτης· ἡ πρὸ ἀντὶ τῆς παρά· παρὰ τὸ προϊκνεῖσθαι· τινὲς δὲ παρὰ τὸ ἵξεσθαι, δωρεάν τινα λαμβάνειν, ὡς Ἀρχίλοχος· ἐμεῦ δ' ἐκ. κτλ.* (fr. 92). *Ζήτει εἰς τὴν κατά· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἴσσω, ὡς Ἀρχίλοχος* (*Ἀρίσταρχος* VM, *αρχχ* D) *Προτείνω χεῖρα καὶ* (hoc add. MV Par., vulgo om.) *προΐσσομαι* (cod. Par. *προΐσομαι*). Eadem Zonar. 1573. Suid. v. *καταπροΐξεται*, Et. Vind. cod. XXXII v. *προΐκτης*, Favorin. 383 (ubi *Ἀρίσταρχος*), cf. etiam Mingarelli cod. Nan. 496. Contra Et. Taurin. CLXV 54: *ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ ἴσσω, ἤγουν προτείνω τὴν χεῖρα*, unde Peyron totum Archilochi fragmentum dolendum censet, Schneidewin Archilocho tantum tribuit *προΐσσομαι*, iniuria uterque.

131. [99.]

. . *Χολὴν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ' ἥπατι*

132. [93.] 567

. . . *Πόδες δὴ κεῖθι τιμιώτατοι.*

Fr. 131. Athen. III 107 F: *Δασυντέον δὲ λέγοντας τὸ ἧπαρ, καὶ γὰρ ἡ συναλοιφή ἐστι παρ' Ἀρχιλόχῳ διὰ δασέος· φησὶ γάρ· Χολὴν κτλ.* — *γὰρ* om. B. Haec haud dubie ad apologi alicuius narrationem pertinent. Olim existimavi de camelo dicta esse, cf. fab. Aesop. 180 ed. Halm: *Αἰσθόμενοι δὲ κατὰ μικρὸν τὸ ζῷον ὡς χολὴν οὐκ ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἦλθον, ὥστε καὶ χαλινοὺς αὐτῇ περιθέντες παισὶν ἐλαύνειν δεδώκασιν.* Nec tamen hanc fabulam enarravisse videtur Archilochus, sed potius 183, ubi elephas et camelus de regno contendunt, vulpes autem utrumque reiicit, *τὴν μὲν κάμηλον, διότι χολὴν οὐκ ἔχει κατὰ τῶν ἀδικούντων*, quae prorsus congruunt cum Archilochi versu, ut haec vulpis fuerint verba. Archilochus autem, qui simiam novit, poterat etiam in apologo elephantum et camelum adhibere, ut hic apologus in numerum Libycarum fabularum fuerit referendus. Sed possunt eadem haec Archilochi verba etiam commode ad cervum referri; cf. Schol. Il. α 224: *λέγεται χολὴν οὐκ ἔχειν ἐν τῷ ἥπατι περικειμένην ἡ ἔλαφος* (ita B) et V *λέγεται καρδίαν οὐκ ἔχειν τὸ ἐλάφιον, μᾶλλον δὲ χολὴν οὐκ ἔχει.* quocum compono, quod Antigon. Caryst. 70 memoriae prodidit: *τῶν δὲ ἐλάφων τοὺς ἀχαΐνας καλουμένους δοκεῖν ἐν τῷ κέρκῳ τὴν χολὴν ἔχειν.* Fortasse enim Archilochus apologum de leone aegrotante (Babr. 95) enarravit: potuit enim vulpes haec dicere, cum cervo persuadet, ut iterum leonem visat: Babrius sane cervum vehementer iratum fingit v. 60 *χολὴ δ' ἐπέζει καρδίην*, sed vel sic decuit callidam vulpem ista oratione uti, poteratque poeta antiquam famam, quae cervum felle carere perhibebat, etiam in apologo de leone aegrotante usurpare, quamquam huius fabulae summa aliorsum spectat. Antiquitus enim, ut puto, fama erat, cervum corde carere: nam et timidum et stultum animal est: *καρδία* autem pariter animi fortitudinem atque prudentiam significat, id quod vel Homerica carmina docent (hinc apparet, non satis recte de hac re iudicare O. Kellerum de Graec. fab. p. 340). Cervi timiditatem notat Homericus Achilles, cum dicit Agamemonem *κραδίην ἐλάφοιο* habere, i. e. *nullum plane cor esse, quemadmodum cervo:* nam haud dubie poetae obversata est illa fama. At Aesopi apologus cervi stoliditatem illustrat, nam cervus, qui bis leonis antrum adiit, stolidum non timidum se expromit: atque ea in re diversae, quotquot novi, huius apologi narrationes plane consentiunt. Antiquissima autem fama cum cervum corde plane carere perhiberet, quoniam id rerum naturae adversatur, quicumque primus hunc apologum condidit, ingeniose finxit, vulpem stolidi cervi cor clam devorasse: atque in hac quoque re diversae narratiunculae conspirant, velut germanicae ap. Grimm Reinhart p. XLVIII seq. et 381 seq., indica ap. Keller p. 340 (nisi quod ibi asinus in locum cervi substitutus est.) — Quod si Archilochus hunc apologum narravit, possis huc referre fr. 107:

πάρελθε· γενναῖος γὰρ εἶς.

quocum componas Babr. 95, 81: *Ἀλλ' ἐλθὲ καὶ τὸ λοιπὸν ἴσθι γενναία.*

Fr. 132. Plutarch. de garrul. c. 2: *Πρόσκειται γὰρ (ὁ λάλος) ἁπανταχοῦ, τῶν ἱματίων ἀντιλαμβανόμενος, τοῦ γενείου, τὴν πλευρὰν θυροκοπῶν τῇ χειρί· Πόδες δὴ κ. τ. κατὰ Ἀρχίλοχον.*

133.

. . . Νόμους δὲ Κρητικοὺς διδάσκεται.

134. [124.]

Ἄνδρας ἀμφιτρίβας.

135. [114.]

Ἆ δέκα ταύρους.

136.

Φῦμα μηρίων μεταξύ.

137.

Φθειρσὶ μοχθίζοντα.

138.

. . . Ἶνας δὲ μεδέων ἀπέθρισεν.

Fr. 133. Heraclid. de Polit. c. 3: ὅτι δὲ ἀρχαιοτάτη τῶν πολιτειῶν ἡ Κρητικὴ ἐμφαίνει καὶ Ὅμηρος, λέγων τὰς πόλεις αὐτῶν εὐναιεταώσας. καὶ Ἀρχίλοχος δὲ ἐν οἷς ἐπισκώπτων τινά φησιν· νόμος δὲ Κρητικὸς διδ. quod Cragius correxit.

Fr. 134. Herodian. περὶ διχρ. ap. Cram. An. Ox. III 286, 11: θέλουσι δὲ τὸ πεδότριψ ἐκτείνειν, πλανώμενοι ἐκ τοῦ παρ' Ἀρχιλόχῳ· Ἄνδρας ἀμφιτρίβας. sic Lehrs, sed D ἄνδρας ὡς ὀμφ., B Par. ἄνδρες ὡς ἀ., A ἄνδρες ἐς ἀμ. Ceterum alii videntur ἀμφίτριβας paroxytonos scripsisse (et cod. Hermanni ἄνδρες εἰς ἀμφίτριβας), cf. Lobeck Paralip. 293. Huc resp. Hesych. Ἀμφιτρίβας (sic. cod., Musurus ἀμφιτρίβαν)· περιττῶς τετριμμένους (sic legendum, vulgo τετριμμένον).

Fr. 135. Suidas v. ἆ· σημαίνει δὲ καὶ τὸ πολὺ καὶ μέγα παρ' Ἀρχιλόχῳ· Ἆ δ. τ. Locus corruptus. Eadem Schol. Platon. 393, ubi ἆ ἑαδ' εἷς τε ταύρους et ἀεαδεῖε τεταύρους. Cram. An. Par. IV 84, 10: ἆ ἕαδε εἷς τε Ταύρους. Cf. Bast ad Greg. Cor. 245 et 894. Videtur ab initio fuisse ἆ ἔα, ut est ap. Aeschyl. Prometh. 114 et fort. 563. Hartung non curans grammaticorum testimonia ἀειδέας τε ταύρους scripsit.

Fr. 136. Cram. An. Ox. I 164, 24: ἀφ' οὗ τὸ φῦμα μ. μ. Ἀρχίλοχος.

Fr. 137. Cram. An. Ox. I 441, 21: ἡ φθειρσὶ δοτικὴ συνέστη παρὰ Ἀρχιλόχῳ· φθειρσὶ μ.

Fr. 138. Et. M. 575, 20: Μέζεα· τὰ αἰδοῖα, ὅτι μέσα εἰσὶ τῆς οὐρᾶς, μέσσεα ὄντα· Σικελοὶ δὲ καὶ Ταραντῖνοι μέσα αὐτὰ ἀποκαλοῦσιν· Ἡσίοδος· καὶ ὑπὸ μέζε' ἔθεντο· ἢ κατὰ μετάθεσιν τοῦ Δ εἰς Ζ μέδεα. Post Hesiodi versum duo codd. Par. ap. Bekk. An. III 1438 addunt ὡς καὶ Ἀρχίλοχος· ἶνας κτλ. eadem Et. Gud. 390, 48 ubi ἴνας et μέλεων, Schneidewin μεζέων coniecit.

139. 568

. . . *Πολλὸς δ᾽ ἀφρὸς ἦν περὶ στόμα.*

140. [162.]

Παρδοκὸν δι᾽ ἐπιοίον.

141. [149.]

Aelian. Hist. An. XII 9: *Κινεῖ δέ οἱ τὰ οὐραῖα πτερὰ (τῷ κίγκλῳ), ὥσπερ οὖν ὁ παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ κηρύλος.* Eadem Apost. IX 82.

142. [116.]

Aelian. Var. Hist. IV 14: *Πολλάκις τὰ κατ᾽ ὀβολὸν μετὰ πολλῶν πόνων συναχθέντα χρήματα, κατὰ Ἀρχίλοχον, εἰς πόρνης γυναικὸς ἔντερον καταίρουσιν· ὥσπερ γὰρ ἐχῖνον λαβεῖν μὲν ῥᾴδιον, συνέχειν δὲ χαλεπόν, οὕτω καὶ τὰ χρήματα.* (Qui ibidem adhibetur *Ἀναξαγόρας ἐν τῷ περὶ βασιλείας*, corr. *Ἀνάξαρχος.*) Eodem respicit Nicetas Chon. p. 360 ed. Bonn: *καὶ τὸ τοῦ Ἀρχιλόχου ἀντικρὺς ἐπεραίνετο, ὅ φησιν, εἰς ἔντερον πόρνης πολλάκις μεταρρυΐσκεσθαι τὰ χρόνῳ καὶ πόνῳ συλλεγέντα μακρῷ*, unde apparet *καταρρέουσιν* apud Aelian. scribendum esse; Archilochus autem, cuius versus vix restituas, dixerit *ἐρρυΐσκετο*, vid. Hesych.: *Ἐρυΐσκετο, ἔρρεεν, ἐχεῖτο.* Ad tetrametros haec revocavit Meineke:

πολλάκις γὰρ ἐς τὸ πόρνης ἔντερον ῥυΐσκεται
τὰ χρόνῳ πόνῳ τε μακρῷ συλλεγέντα χρήματα.

et Hartung:

πολλάκις χρόνῳ πόνῳ τε συλλεγέντα χρήματα
ἐρρυΐσκετ᾽ ὦκα πόρνης εἰς γυναικὸς ἔντερον.

143. [118.]

Lucian. Pseudolog. 1: *τὸ δὲ τοῦ Ἀρχιλόχου ἐκεῖνο ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τοῦ πτεροῦ συνείληφας· εἴπερ τινὰ ποιητὴν ἰάμ-*

Fr. 139. Schol. Aristoph. Lysistr. 1257: *πολὺς δ᾽ ἀμφὶ τὰς γέννας ἀφρὸς ἤνσει] πρὸς τὸ* (vulgo *τοὺς*) *παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ· πολὺς δὲ ἀφρὸς ἦν περὶ τὸ* (hoc omitt. cod. Rav.) *στόμα. Πολλὸς δ᾽* Porson, in proecdosi *πολὺς γὰρ* scripsi.

Fr. 140. Schol. Aristoph. Pac. 1148: *Παρδακὸν δὲ δίυγρον· οὕτω γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ.* sic vulgo, sed Ven. addit *καὶ Ἀρχιλόχου· Παρδοκὸν δι᾽ ἐπιοίον.* Conieci, ut etiam Welcker *παρδοκὸν διὰ πεδίον*, sed possis etiam cum Heckero *παρδοκὸν δ᾽ ἐπείσιον*, alia suspicari, velut Emperius *παρδοκῶν δ᾽ ἐπ᾽ ἠθέων*, Meineke *παρδακοῦ διαὶ πέδον.*

βων ἀκούεις Ἀρχίλοχον, Πάριον τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ ἐλεύθερον καὶ παρρησίᾳ συνόντα, μηδὲν ὀκνοῦντα ὀνειδίζειν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα λυπήσειν ἔμελλεν τοὺς περιπετεῖς ἐσομένους τῇ χολῇ τῶν ἰάμβων αὐτοῦ. Ἐκεῖνος τοίνυν πρός τινος τῶν τοιούτων ἀκούσας κακῶς, τέττιγα ἔφη τὸν ἄνδρα εἰληφέναι πτεροῦ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὁ Ἀρχίλοχος, φύσει μὲν λάλῳ ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης, ὁπόταν δὲ καὶ τοῦ πτεροῦ ληφθῇ, γεγωνότερον βοῶντι. Καὶ σὺ δέ, ἔφη, ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί βουλόμενος ποιητὴν λάλον παροξύνεις ἐπὶ σεαυτόν, αἰτίας ζητοῦντα καὶ ὑποθέσεις τοῖς ἰάμβοις; cf. Apostol. XVI 32. Arsen. 444. Archilochus versu dimetro dixisse videtur:

Τέττιγα δ' εἴληφας πτεροῦ.

144. [125.] 569

Aristid. II 137: *Καὶ ὁ μέν γε κατ' ἰσχὺν προφέρων, εἰ καὶ ἑνὸς εἴη κρείττων, ὑπὸ δυοῖν γ' ἂν αὐτὸν κατείργεσθαί* (Reiske coni. *κατειργάσθαι*) *φησι καὶ Ἀρχίλοχος καὶ ἡ παροιμία.* ubi Schol. *Ἡ μὲν παροιμία φησίν· οὐδὲ Ἡρακλῆς πρὸς δύο· τὸ δὲ Ἀρχιλόχου ῥητὸν οἷον μέν ἐστιν, οὐκ ἴσμεν, ἴσως δὲ ἂν εἴη τοιοῦτον.*

145. [126.]

Athen. IV 167 D: *Τοιοῦτος ἐγένετο καὶ Αἰθίοψ ὁ Κορίνθιος, ὥς φησι Δημήτριος ὁ Σκήψιος, οὗ μνημονεύει Ἀρχίλοχος· ὑπὸ φιληδονίας γὰρ καὶ ἀκρασίας καὶ οὗτος, μετ' Ἀρχίου πλέων εἰς Σικελίαν, ὅτ' ἔμελλε κτίζειν Συρακούσας, τῷ ἑαυτοῦ συσσίτῳ μελιττούτης ἀπέδοτο τὸν κλῆρον, ὃν ἐν Συρακούσαις λαχὼν ἔμελλεν ἕξειν.*

146. [127.]

Harpocrat. 171, 4: *Στρύμη ... μνημονεύει τῶν Θασίων πρὸς Μαρωνείτας περὶ τῆς Στρύμης ἀμφισβητήσεως Φιλόχορος ἐν ε' Ἀρχίλοχον ἐπαγόμενος μάρτυρα.*

147. [128. 129.]

Dio Chrysost. Or. 60 T. II 666: *ἔχεις μοι λῦσαι ταύτην τὴν ἀπορίαν, πότερον δικαίως ἐγκαλοῦσιν οἱ μὲν τῷ Ἀρχιλόχῳ, οἱ δὲ τῷ Σοφοκλεῖ, περὶ τῶν κατὰ τὸν Νέσσον καὶ τὴν Δηϊάνειραν ἢ οὔ· φασὶ γὰρ οἱ μὲν τὸν Ἀρχίλοχον ληρεῖν ποιοῦντα τὴν Δηϊάνειραν ἐν τῷ βιάζεσθαι ὑπὸ τοῦ Κενταύρου πρὸς τὸν Ἡρακλέα ῥαψῳδοῦσαν, ἀναμιμνήσκουσαν τῆς τοῦ Ἀχελῴου μνηστείας καὶ τῶν τότε γενομένων· ὥστε πολλὴν σχολὴν εἶναι τῷ Νέσσῳ, ὅ τι ἐβούλετο πρᾶξαι.* Ad hoc carmen respicit et schol. Apoll. Rhod. I 1212: *Ἡρακλῆς γήμας Δηϊάνειραν τὴν Οἰνέως θυγατέρα καὶ διάγων ἐν Καλυδῶνι παρὰ τῷ Οἰνεῖ ἐν συμποσίῳ Κύαθον ἤτοι* (Hermann coni. *Κύαθον τὸν Πύλητος*, vid. Athen. IX 411 A) *τὸν Οἰνέως οἰνοχόον, Ἀρχιτέλους δὲ παῖδα,*

πλήξας κονδύλῳ ἀνεῖλεν, ὅτι αὐτῷ τὰ ποδόνιπτρα ὕδατα ἀγνοῶν ἐπὶ τῶν χειρῶν ἐπέχεεν· φεύγων οὖν τὸν φόνον καὶ σὺν τῇ γαμετῇ στελλόμενος ἀνεῖλεν ἐν Εὐήνῳ ποταμῷ Νέσσον Κένταυρον, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος ἱστορεῖ. et schol. Il. φ v. 237: *Ἀρχίλοχος μὲν οὐκ ἐτόλμησεν Ἀχελῷον ὡς ποταμὸν Ἡρακλεῖ συμβαλεῖν, ἀλλ᾽ ὡς ταῦρον.*

148. [130.]

Plut. vit. Marii c. 21: *Μασσαλιήτας μέντοι λέγουσι τοῖς ὀστέοις περιθριγκῶσαι τοὺς ἀμπελῶνας, τὴν δὲ γῆν, τῶν νεκρῶν καταναλωθέντων ἐν αὐτῇ καὶ διὰ χειμῶνος ὄμβρων ἐπιπεσόντων, οὕτως ἐκλιπανθῆναι καὶ γενέσθαι διὰ βάθους περίπλεω τῆς σηπεδόνος ἐνδύσης, ὥστε καρπῶν ὑπερβάλλον εἰς ὥρας πλῆθος ἐξενεγκεῖν καὶ μαρτυρῆσαι τῷ Ἀρχιλόχῳ λέγοντι, πιαίνεσθαι πρὸς τοῦ τοιούτου τὰς ἀρούρας.*

149.

Aelian. Var. Hist. X 13: *Αἰτιᾶται Κριτίας Ἀρχίλοχον, ὅτι κάκιστα*
ἑαυτὸν εἶπεν· εἰ γὰρ μή, φησίν, ἐκεῖνος τοιαύτην δόξαν ὑπὲρ ἑαυτοῦ 570
εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐξήνεγκεν, οὐκ ἂν ἐπυθόμεθα ἡμεῖς, οὔτε ὅτι
Ἐνιποῦς υἱὸς ἦν τῆς δούλης, οὔθ᾽ ὅτι καταλιπὼν Πάρον διὰ πενίαν
καὶ ἀπορίαν ἦλθεν εἰς Θάσον, οὔθ᾽ ὅτι ἐλθὼν τοῖς ἐνταῦθα ἐχθρὸς
ἐγένετο· οὐδὲ μὴν ὅτι ὁμοίως τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς
ἔλεγε· πρὸς δὲ τούτοις, ἦ δ᾽ ὅς, οὔτε ὅτι μοιχὸς ἦν, ᾔδειμεν ἄν, εἰ
μὴ παρ᾽ αὐτοῦ μαθόντες· οὔτε ὅτι λάγνος καὶ ὑβριστής· καὶ τὸ ἔτι
τούτων αἴσχιστον, ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπέβαλεν· οὐκ ἄρα ἀγαθὸς ἦν ὁ
Ἀρχίλοχος μάρτυς ἑαυτῷ, τοιοῦτον κλέος ἀπολιπὼν καὶ τοιαύτην
ἑαυτῷ φήμην. Ταῦτα οὐκ ἐγὼ τὸν Ἀρχίλοχον αἰτιῶμαι, ἀλλὰ
Κριτίας.

150. [131.]

Malalas Chronogr. IV 68: *Ὅστις Λυγκεὺς πολεμήσας τῷ Δαναῷ βασιλεῖ τοῦτον ἐφόνευσε καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, καθὼς ὁ Ἀρχίλοχος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο.* Archilochi nomen valde suspectum.

151.

Athen. I 30 F: *Ἀρχίλοχος τὸν Νάξιον οἶνον τῷ νέκταρι παραβάλλει.* cf. Eust. Od. 1633, 48.

152. [115.]

Hesych.: *Κάρπαθος τὸν μάρτυρα. παροιμία· Καρπάθιος δὲ λαγών* (Schmidt inserit *λέγεται*), *κατ᾽ ἔλλειψιν τοῦ ἐπηγάγετο· διὰ γὰρ τὸ μὴ εἶναι λαγωοὺς ἐν τῇ χώρᾳ, ἐπιγγάγοντο αὐτοὶ καὶ τοσοῦτοι*

ἐγένοντο, ὥστε τόν τε σῖτον αὐτῶν καὶ τὰς ἀμπέλους ὑπ᾽ αὐτῶν βλάπτεσθαι. ὁ γοῦν Ἀρχίλοχος παρὰ ταύτην τὴν παροιμίαν ἔφη· Καρπάθιος τὸν μάρτυρα. ubi *Κάρπαθος* videtur legendum, ut est in lemmate. Zenob. IV 48: *Καρπάθιος τὸν λαγών . . . ὁ γοῦν Ἀρχίλοχος ταύτην τὴν παροιμίαν ἔφη·* (*Κάρπαθος τὸν μάρτυρα.* haec enim verba addo); cf. ibi interpr.

153.

Eustrat. ad Aristot. Eth. Nicom. VI 7: *παράγει δ᾽ εἰς μαρτυρίαν . . . ποίησιν Μαργίτην ὀνομαζομένην Ὁμήρου· μνημονεύει δ᾽ αὐτῆς οὐ μόνον αὐτὸς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ποιημάτων, ἀλλὰ καὶ Ἀρχίλοχος καὶ Κρατῖνος καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν μαρτυροῦσιν Ὁμήρου εἶναι τὸ ποίημα.* Ruhnken pro *Ἀρχίλοχος* coniecit *Ἀριστοφάνης* coll. Arist. Av. 910, poterat probabilius *ἀλλὰ καὶ Ἀρχιλόχοις Κρατῖνος*, sed nihil omnino tentandum.

154. [133.]

Eustath. 314, 43: *Ἀλκαῖος δὲ φασὶ καὶ Ἀρχίλοχος ἀγέρωχον τὸν ἄκοσμον καὶ ἀλαζόνα οἶδε.*

155. [134.]

Hesych.: *Ἀγόμενος· δοῦλος· παρὰ Ἀρχιλόχῳ*, Nauck coni. *ἄτμενος* sine causa idonea.

156. [123.] 571

Hesych.: *Ἀηδόνος· νεοσσός· καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον παρὰ Ἀρχιλόχῳ.* coniungunt *ἀηδόνος νεοσσός*, contra Valckenaer *Ἀηδονιδεύς· ἀηδόνος νεοσσός.* Quae sequuntur videntur ad aliam glossam quae praecedit pertinere: *Ἀηδόνα· ᾠδήν, εὐφροσύνην· καὶ τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον παρὰ Ἀρχιλόχῳ*, ubi Schmidt sine idonea causa *Ἀριστοφάνει* suspicatur.

157. [135.]

Hesych.: *Ἄζυγα· ἄζευκτον· Ἀρχίλοχος.* cod. *ἀζυγία*, quod correxit Salmasius.

158. [136.]

Hesych.: *Ἄκομψον· ἀπάνουργον, ἁπλοῦν, Ἀρχίλοχος· οὐκ εὖ διακείμενον.* non recte Schmidt Archilocho eripere conatur, (*Κρατῖνος*) *Ἀρχιλόχοις* scribens.

159. [137.]

Pollux VI 187: *λέγοιτο δ᾽ ἂν ἐπὶ τούτῳ καὶ τὸ ἀμείβεσθαι·*

ἀμφίβολος δὲ ἡ ἀμοιβή· ἔστι μὲν γὰρ παρ' Ἀρχιλόχῳ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέστῃ.

160. [138.]

Schol. Nicandri Ther. 213: Ἀργίλιπες δ' ἤτοι ἔκλευκοι ὡς Ἀρχίλοχος· ἀρχιλιπὴς δὲ φάσις. Ita codd. G. p., ἀργιλιπὴς δ' ἔφα K, vulgo Ἀρχίλοχος δ' ἀργιλιπής φησιν. Bussemaker Φάσις (Φᾶσις), Lobeck coni. Ἀρχίλοχος δὲ ἀργιλιπὴς δημὸς φησίν. Ego conieci ἀργιλιπὴς δὲ φύσις, Hartung φύσιν mavult.

161. [139.]

Hesych.: Γυμνόν· ἀνυπόδητον (Cod. ἀνύδητον) ἢ ἀπεσκυθισμένον, ὡς Ἀρχίλοχος.

162. [141.]

Pollux II 27: βόστρυχος, ἀφ' οὗ καὶ διαβεβοστρυχωμένον παρὰ Ἀρχιλόχῳ.

163. [142.]

Hesych.: Δὶς τόσῃ· τῇ ἡλικίᾳ· Ἀρχίλοχος. ita Elmsley, vulgo διστόσῃ.

164. 165. [144.]

Et. M. 324, 14: ἐκ Ῥώμης· ἡ ἐξ πρόθεσις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ ξ εἰς κ. δεῖ δὲ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ μετὰ παρέλκοντος· οἷον ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ· Διὲξ σωλῆνος καὶ πάλιν· Διὲξ τὸ μύρτον ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ μύρτον. σημαίνει δὲ τὴν μυρσίνην. Prius fragmentum redintegravit Schneidewin ope schol. Homer. Il. ι 7: Μετὰ γοῦν τῆς διά οὖσα ἡ ἐξ οὐ τρέπει τὸ ξ· διὲξ σωλῆνος εἰς ἄγγος.

166. [143.]

Pollux II 34: ἐκτενισμένοι μὲν εἴρηκεν Ἀρχίλοχος.

167. [146.] 572

Hesych.: Ἔτρεψεν· ἐπέτρεψεν, ἠπάτησεν, παρέτρεψεν· Ἀρχίλοχος.

168. [147.]

Hesych.: Ἥμισυ τρίτον· δύο ἥμισυ· Ἀρχίλοχος. H. Keil (Quaest. Gramm. p. 12) putat Archilochi nomen ex errore ortum:

Hesychium usum grammatico, qui *τρίτον ἥμισυ* et *τρίτον ἡμιπόδιον* explicaverit, adhibito Archilochi versu: *ἐν δὲ Βατουσιάδης*, male Archilochi testimonium retulisse ad *ἥμισυ τρίτον*. Quae non recte disputata esse docui Philol. XVI 587 seq.

169.

Cyrill. Cram. An. Par. IV 183, 21: *Θριαθρίκη· Ἀρχίλοχος· καὶ ὅτι ἀπὸ Θριῶν τῶν Διὸς θυγατέρων διωνομάσθησαν, ὡς Φερεκύδης ἱστορεῖ· ἐπεὶ τρίαι εἰσίν, οἷον τρισσαὶ κατὰ τὸν ἀριθμόν.* et ib. *Θριαθρικκί· Μαντεῖαι καὶ ψῆφοι· οἷον τρισσαὶ τὸν ἀριθμόν.* Conieci aliquando *Θριαὶ θρησκαί*, et hoc modo restituendum censui versum anonymi poetae ap. Cram. An. Ox. IV 337, 26:

Θριαὶ θρησκαὶ γρηῦν ἐπιπνείουσι κορώνην.

170. [108.]

Pollux X 135: *Καὶ ἶπος τὸ πιέζον τὰς ἐσθῆτας ἐν τῷ γναφείῳ, ὡς Ἀρχίλοχος κέαται δ' ἐν ἴπῳ.* Eadem VII 41.

171.

Cram. An. Ox. I 249, 27: *Παρὰ τὸ ἐκεῖθι, κεῖθι καὶ κεῖ παρὰ Ἀρχιλόχῳ.*

172. [120.]

Eustath. Il. p. 851, 33: *Καὶ ἔοικεν ὁ σκορπιώδης τὴν γλῶσσαν Ἀρχίλοχος ἁπαλὸν κέρας τὸ αἰδοῖον εἰπών, ἐντεῦθεν τὴν λέξιν πορίσασθαι.*

173.

Pollux IV 71: *Ὁ δὲ τοῖς αὐλοῖς χρώμενος αὐλητὴς καὶ κεραυλὴς κατὰ τὸν Ἀρχίλοχον.*

174. [150.]

Pollux I 232: *Χρῆται δὲ καὶ Ἀρχίλοχος τῷ τῶν κοκκυμήλων ὀνόματι.*

175. [151.]

Etym. M. p. 529, 12: *Κοπάεν ξίφος παρὰ Ἀρχιλόχῳ· ἀπὸ τοῦ κοπάγειν· ζήτει.* ubi V *Κοπόεν· κόπος κοπόεις κοπόεν, ὡς στόνος*
ε ς̀
στονόεις στονόεν, M *Κοπτὰ ξίφος π ἀρχαι.* Scrib. *ἀπὸ τοῦ κόπτειν ζήτει εἰς τὸ κώπη* (p. 551, 36). Brevis syllaba *κο* firmatur latinis vocabulis *capulus* et *capio*, terminatio *αεις* iis, quae Herod. *π. μ. λ.*

p. 14 affert. Meineke coni. παρὰ Ἀλκμᾶνι vel παρὰ Ἀλκαίῳ, quod posterius verum videtur.

176. [152.] 573

Steph. Byz. v. Κρήτη· ἡ μεγίστη νῆσος, ἣν Κρείτην ἔφη Ἀρχίλοχος κατὰ πλεονασμόν. cf. Eustath. ad Dionys. 498, ubi Ἀρχίας τις.

177. [181.]

Schol. Hom. Il. ζ 507: Οἱ νεώτεροι ἐπιθυμεῖν τὸ κροαίνειν, ὡς Ἀρχίλοχος. et deinde: Τὸ κροαίνων οὐκ ἔστιν ἐπιθυμῶν, ὡς Ἀρχίλοχος ἐξέλαβεν. Cf. Cram. An. Par. III 284, 7.

178. [153.]

Pollux X 160: Ἀλλὰ μὴν καὶ κύρτη σιδηρᾶ ἀγγεῖόν τι, οἷον οἰκίσκος ὀρνίθειος, παρὰ Ἡροδότῳ καὶ Ἀρχιλόχῳ.

179. [154.]

Schol. Aristoph. Plut. v. 476: Κύφων ... Ἀρχίλοχος δὲ ἀντὶ τοῦ κακὸς καὶ ὀλέθριος. Cf. Schol. Lucian. Pseudol. c. 17. Suid. v. Κύφωνες.

180. [117.]

Etym. M. p. 152, 52: Ἐπαφρόδιτος δὲ παρὰ τὸ λέχος λεχαίνειν, τὸ λέχους ἐπιθυμεῖν, καὶ κατὰ τροπὴν λεγαίνειν· ἔνθεν Ἀρχίλοχος· λέγαι δὲ (hoc add. DV) γυναῖκες ἀντὶ τοῦ ἀκόλαστοι. Hartung λεγαναὶ scripsit.

181. [160.]

Pollux VI 80: Μέσπιλα, ἃ καὶ ὂα καλεῖται· καὶ τοὔνομά ἐστι παρὰ Πλάτωνι τοῦτο, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐκεῖνο.

182. [157.]

Hesych.: Μουνόκερα· τὸ μηκέτι ἔχον τὴν ἀλκήν· ὡς Ἀρχίλοχος. fort. Μουνόκερον, contra Lobeck τὰ μ. ἔχοντα, Schmidt μουνοκέρατον suspicatur.

183. [155.]

Suidas: Μυδαλέας, διαβρόχους, μυδαλέα δάκρυσι, καὶ μυδάλεον, δίυγρον, παρὰ Ἀρχιλόχῳ διάβροχον, λέγει δὲ τὸ ἐπίδακρυ καὶ κάθυγρον ὄμμα (ita Meineke emendavit, vulgo αἷμα), τὸ ἐννότερον, ῥυπαρόν. Eadem Phot. 278, 13, sed Archilochi nomine omisso. Videtur

igitur Archilochus ὄμμα μυδάλεον dixisse, non recte autem Meineke coni. Αἰσχύλῳ legendum esse compar. Aesch. Pers. 536.

184. [156.]

Tzetz. ad Lycophr. 771: Οἱ δὲ μύκλους φασὶ τοὺς κατωφερεῖς πρὸς γυναῖκας· εἴρηται δὲ ἀπὸ ἑνὸς Μύκλου αὐλητοῦ κατωφεροῦς εἰς γυναῖκας, καὶ κωμῳδηθέντος ἐπὶ μαχλότητι ὑπ' Ἀρχιλόχου. Petita haec sunt ex antiquis in Lycophronem scholiis, vid. Et. M. 594,21, ubi tamen nulla fit Archilochi mentio, ut suspicari possis Tzetzem errasse. Et conieci aliquando versum, quem et Tzetzes et Et. M. ex Callimacho afferunt, qui ab aliis Antimacho tribuitur, vid. ad An- 571
timachi fr. 15, neutrius esse, sed *Archilochi*:

Ἔστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.

185. [140. 145. 158. 163.]

Suidas: Μυσάχνη· ἡ πόρνη παρὰ Ἀρχιλόχῳ· καὶ ἐργάτις καὶ δῆμος (Küster δήμιος) καὶ παχεῖα. Cf. Eustath. 1329, 34: Ἀρχίλοχος δὲ παχεῖαν καὶ δῆμον ἤγουν κοινὴν τῷ δήμῳ, καὶ ἐργάτιν, ἔτι δὲ μυσάχνην παρ' ἀναλογίαν τοῦ ἁλὸς ἄχνη καὶ εἴ τι τοιοῦτον. Adde ib. 1088, 39: ἡ δὲ ῥηθεῖσα ἔννοια καὶ ἐργάτιν τὴν τοιαύτην ἐθέλει καλεῖσθαι γυναῖκα, καὶ παχεῖαν δὲ διὰ τὸ πολύτροφον ... καὶ τὸ δῆμον αὐτὴν λέγεσθαι παρὰ Ἀρχιλόχῳ. et praeterea Hesych.: ἐργάτις, τὴν Νεοβουλείαν λέγει ὡς παχεῖαν. Cum Aristophanis Schol. Av. 1619 versum proferat: περὶ σφυρὸν παχεῖα, μισήτη γυνή, auctoris nomine non addito, fortasse hic Archilochi est, qui dixerit: Ἐργάτις | Περὶ σφυρὸν παχεῖα, μισήτη γυνή, Δῆμος, μυσαχνή. quae Hartung conformare maluit: Δημοεργάτις περὶ . . . Πόρνη μυσαχνὴ.

186. [159.]

Hesychius: Μύσχης· εὖρος (Sopingius εὐρώς, potius νεφρός) ὡς Ἀρχίλοχος· (ita Alberti, v. Ἀμφίλοχος). Ibid. sequitur Μύσχον τὸ ἀνδρεῖον καὶ γυναικεῖον αἰδοῖον. Fort. pertinet ad fr. 47, ubi alii μύσχεω pro μύκεω legisse videntur.

187. [161.]

Pollux X 27: ἢ ὡς Ἀρχίλοχος πακτῶσαι, τὸ κλεῖσαι.

188. [164.]

Eust. Il. 711, 32: Λέγει δ' αὐτὸς (haud dubie Aristophanes Byz.) καὶ τὰς πρόκας παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐπὶ ἐλάφου τεθεῖσθαι, παρ' ᾧ καί τις διὰ δειλίαν προσωνομάσθη πρόξ.

189. [165.]

Tzetz. Lycophr. 91: *Πύγαργον*, δειλὸν ἢ αἰσχρὸν ἢ ἅρπαγα· εἰσὶ γὰρ *μελάμπυγοι*, *πύγαργοι* εἴδη ἀετῶν κατ' Ἀρχίλοχον (Vit. 3 Ἀρχέλαον), nisi forte tantum fr: 110 respexit.

190. [121.]

Hesych.: *Πυρριχίζειν* τὴν ἐνόπλιον ὄρχησιν καὶ σύντονον *πυρρίχην* ἔλεγον. οἱ μὲν ἀπὸ Πυρρίχου τοῦ Κρητὸς, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ διάπυρον εἶναι, οἱ δὲ ἀπὸ Πύρρου τοῦ Ἀχιλλέως· ἐφησθέντα γὰρ τῷ Εὐρυπύλου φόνῳ ὀρχήσασθαι φησὶν Ἀρχίλοχος· ὅθεν καὶ ὁ Πυρρίχιος ποὺς ὠνομάσθη.

191.

Choeroboscus p. 83 (et 315): εὑρίσκομεν δὲ καὶ ἐπὶ τῆς σταφυλῆς διὰ τοῦ ω λεγόμενον *ῥώξ*, *ῥωγὸς* παρὰ Ἀρχιλόχῳ.

192. [168.] 575

Hesychius: *Σάλπιγξ*· σιγηνοσάλπιγξ (Meineke εἰρηνοσάλπιγξ) ἀντὶ τοῦ κῆρυξ. τινὲς δὲ ὄρνιν ποιόν· καὶ ὄργανον πολεμικόν, καὶ θαλασσίαν σάλπιγγα· παρ' Ἀρχιλόχῳ δὲ τὸν στρόμβον.

193. [169.]

Hesychius: *Σκελήπερον*· νήπιον· Ἀρχίλοχος. Sopingius σκέληθρον coni., L. Dindorf σκελιφρόν, Schneidewin σκελεφρόν.

194. [170.]

Eust. Od. 1828, 11: καὶ λιμοκίμβιξ δὲ ὁ αὐτὸς καὶ κυμινοκίμβιξ διὰ σμικρότητα· καὶ ῥυποκόνδυλος καὶ *συκοτραγίδης* παρὰ Ἱππώνακτι καὶ Ἀρχιλόχῳ διὰ τὸ εὐτελὲς τοῦ βρώματος. nam Eustathius ultimum tantum vocabulum ex Iambographis petiisse videtur, reliqua comicorum poetarum sunt.

195. [171.]

Erotian. 360: *Τράμιν*, τὸν ὄρρον, ὅνπερ καὶ ἱππόταυρον (ἱπποταύριον Valckenaer) καλοῦμεν … μέμνηται καὶ Ἀρχίλοχος (B ἀρχίλαχος, C ἄρχιολος).

196. [172.]

Pollux II 23: Καὶ οὐλότριχες παρ' Ἡροδότῳ, Ἀρχίλοχος δὲ ἀναστρέψας *τρίχουλον* εἴρηκεν.

197. [174.]

Eust. Od. 1746, 8: Ὁμοίως τῷ θῶ, θύος, καὶ φλῶ, φλύος παρὰ Ἀρχιλόχῳ ἐπὶ φλυαρίας.

198. [175.]

Athen. III 86 B: Καὶ Ἀρχίλοχος δὲ τῆς χηράμβης (ABP χηράμβας, VL χηράβας) μέμνηται.

199.

Hesych.: Ψαυστά· ψαιστά (ita Musurus, cod. iterum ψαυστά). Ἀρχίας. corr. Ἀρχίλοχος.

Marius Plot. 268: „De hoc metro id est puro iamblco trimetro Archilochio exempla Graeca haec sunt:

Πάτερ Λύκαμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε.
ΕΠΟΝ ΚΙ ΑΕΙ Κη ΕΜ ЧСΑ· ΙΤΕΝ ΠΡΟΑΙ"

ita codex, vulgo ex interpolatione: ἔπος· τίς σὰς παρήειρεν φρένας. Olim hic quoque Archilochi versum delitescere arbitratus tentavi:

Ἐπήν τι δεύῃ, μὴ 'π' ἀχηνίῃ τρέπειν.

comparata Hesychii glossa: Μὴ πασχηνίῃ τρέπειν· μὴ αἰτιοῦ τὴν πενίαν, ὅτε δέηται, ubi corrigendum: μὴ 'π' ἀχηνίῃ τρέπειν· μὴ αἰτιῶ τὴν πενίαν, ὅταν δέῃ τι. Sed videtur Plotius potius Aeschyli versum:

Ἰὼ Κάϊκε Μύσιαί τ' ἐπιρροαί·

ex Myrmidonibus sive potius Mysis adhibuisse (fr. 139), quod si recte memini etiam alii coniecerunt. — Non minus anceps est indicium de alio loco eiusdem grammatici p. 271, ubi de trimetro brachycatalecto coluro agit: „Huic si addiderimus alterum pedem disyllabum iambum, erit trimetrum iambicum purum acatalectum Archilochium, de quo paulo ante tractavi:

Ἄσκρες μὲν οὐκ ἔσεστι μοὶ λύχνος βαθύς."

ubi cod. *ACKICMENOTKECETINOIΛIXNOX.* Olim conieci legendum esse:

Ἀσπὶς μὲν οὐκέτ' ἐστί μοι, λίγδον δ' ἔχω.

quod Hartung recepit, nisi quod versu extremo ψυχὴν δ' ἔχω scripsit: contra Emperius Ἀσπὶς μὲν οὐκέτ' ἐστί οἱ διαὶ χερὸς coniecit. — Ibidem trimetri catalectici proponitur hoc exemplum:

ἈΝΤΩΤΙ ΜΟΤΣΑ ΠΡΟΣΙΜΕΣΟΝ.

cod. *ΑΝΤΩΤΙΜΟΤCΑΠΠΟCΜΗCΟΝ.* et deinde grammaticus haec

subiungit: „Hic enim si fuerit addita in fine syllaba, fiet Archilochium, de quo paulo ante tractavi,

ΑΝΤΟΝΙ ΝΟΤΙ ΜΟΥΣΑ ΠΡΟΣΑΔΜΙΣΤΑΤΟΣ.

ω

ubi cod. *ANTONINOIIAIOXCAIIPOCAAECTATOC.* Emperius priorem versum redintegravit in hunc modum: *Αἰτῶ τι, Μοῦσα, πρός σ' ἀδμῆτος αὐγῆς*, Hartung alterum: *Ἀντωπόν ὅττι Μοῦσα πρός μ' ἐλέξατο.* Sed videntur haec exempla ab antiquiore metrico ficta esse: fortasse scribendum:

Ἀντώνιός τις Μοῦσα προσφιλὴς ὤν

et

Ἀντώνιός τις Μοῦσα προσφιλέστατος.

ut medicus Augusti aetate nobilis sit intelligendus, quemadmodum Didymus musicus paulo infra notatur versu item ficto:

Δίδυμός ποθ' ἡμῖν περιτυχὼν ὁ μουσικός.

quem versum Plotius latino sermone sic videtur conformavisse:

Didymus carens lumine poeta musicae.

Haec igitur omnia ab Archilocho aliena.

Diomedis loco III p. 500 ed. Gaisf. (p. 515 ed. Keil): „Dimetrum quoque quod est ex superiore parte hexametri Archilochus (codd. Archilochium) una syllaba auxit et fecit tale:

Vult tibi Timocles."

fortasse aliquis suspicetur Archilochi versiculum delitescere: nam latinum hoc exemplum non satis commodum; conveniens foret:

Ὤλετο Τιμοκλέης.

verum Diomedes latinis ubique, neque vero graecis exemplis utitur.

In Theognideorum carminum syllogen haud dubie etiam Archilochiarum elegiarum reliquiae receptae sunt, velut v. 531 seqq., de quo loco conf. supra fr. 123. — Ad Archilochi epodos commode potest revocari:

Ἄκουε δὴ κακοῦ λόγου.

vid. Proverb. Append. I 14: *ἐπὶ τῶν τοὺς μύθους διηγουμένων.* quod ipsum videtur ad similitudinem veteris proverbii compositum, quo Plato utitur in Gorgia p. 523 A: *Ἄκουε δή, φασί, μάλα καλοῦ λόγου.* — In Hesychii thesauro multae insunt haud dubie glossae Archilochiae, quibus iambographi nomen non est additum, velut: *πάγη δέ τις· παγίς δέ τις.* quae verba fabulae enarrationi conveniunt. — Archilochi fortasse versus est ap. Zenob. II 90:

Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἁλίσκεται πάγῃ.

sive ut est apud Apostol. V. 37 A *γέρων πίθηκος κτλ.* — Porro huc refero: *Ἐπ' Αἰνυύρων ὁδῶν· Αἰνύρα χωρίον τῆς Θράκης ἀπὸ*

Αἰννύρου ὀνομασθέν. ubi corrigo: *Ἐπ' Αἰνύρων ὁδόν.* fuit enim locus in Thaso insula, ubi auri metalla, vid. Herod. VI 46; minus igitur recte Hesychius *τῆς Θράκης* scripsit, neque tamen hoc decet corrigere, quamquam aliter visum est Meinekio in Philologo XIII 539.

Aliis in locis Archilochi nomen oblitteratum videtur, velut apud Hesychium: *Εὐόργοις· ὄχος γὰρ εὐδίτοισιν εὐόργοις ἔπος· νῦν ἐπὶ ψόγου, τοῖς μὴ ὀργιζομένοις ἐφ' οἷς δεῖ, ἀλλὰ πάντα εὖ φέρουσιν· ἔσθ' ὅτε δὲ ἐπὶ ἐγκωμίου·* ubi conieci: *(Ἀρχίλ)οχος·*

(Τλητὸν) γὰρ οὐδὲ τοῖσιν εὐόργοις ἔπος.

οὐδὲ τοῖσιν etiam Heinsius divinavit. — Apud Strabonem VIII p. 340: *Αἰσχύλος·*

Κύπρον Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κλῆρον.

Meineke *Ἀρχίλοχος* scribendum esse suspicatus est.

Archilochi nomen saepe ex errore ortum, sicut schol. Hom. Od. κ 193 male *Ἀρχίλοχος* pro *Ἀρίσταρχος* legitur, idem error deprehenditur Schol. Hesiod. Theog. 991 et Schol. Aristoph. Nub. 109. (Suid. v. *Φασιανός*). — Ap. Schol. Nic. Ther. 617 vulgo *Ἀρχίλοχος*, sed G *Ἀντίλοχος*, Ruhnkenius emendavit *Ἀμφίλοχος*. — Ap. Polluc. VI 100: *καὶ γευστηρίου μὲν Ἀριστοφάνης μέμνηται, μάνου δὲ Νίκων ἐν Κιθαρῳδῷ ... ὁλκαίου δὲ Ἀντίοχος· ἔστι δὲ ὁλκαῖον, ᾧ τὰ ἐκπώματα ἐναπονίπτουσιν*, Ruhnkenius *Ἀρχίλοχος*, rectius Meineke *Ἀντίδοτος* coniecit. — Apud Polluc. X 141: *καὶ ὀπήτιον εἴρηται ἐν Νικοχάρους Κρησίν· τοῖς τρυπάνοις ἀντίπαλον, ὅπερ ἀρχίλιον* (vel *ἀγχίλιον*). sic libri, corrigunt *Ἀρχιλόχειον* parum probabiliter. Meineke scripsit:

τοῖς τρυπάνοισιν ἀντίπαλον ὀπήτιον.

— Et. M. 72, 39: *τὸ γὰρ ἐναλλάσσειν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀλφαίνειν* 570
ἐλέγετο, sic recte PVh, sed D *πτ' αρχ*, non recte Valckenaer *παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ* coniecerat. — Neque vere Gaisford coniecit ap. Zenobium Prov. I 52 pro *Ἀριστοφάνης ἐν τετραμέτροις* scribendum esse *Ἀρχίλοχος*. — Denique Cramer An. Ox. I 307, 22: *τὸ ο λῆγον εἰς ρω ἐπιφερομένου συμφώνου, μὴ τοῦ μυ, ψιλοῦται, οἷον ὀργή· ὀρχηστής Ἀντίλοχος.* coniecit *Ἀρχίλοχος*, sed *Ὀρσίλοχος* scribendum.

II.

SIMONIDES AMORGINUS.

Simonidis Amorgini Iamborum liber secundus ap. Athen. II 57 D (fr. 11) et ap. gramm. Bekk. (fr. 33) memoratur, neque plures libri videntur fuisse: nam liber XI, quem dicit Eusebius (fr. 6), ex errore librariorum profectus est: quod Suidas exhibet: *Σιμωνίδης . . . ἰαμβογράφος· ἔγραψεν ἐλεγείαν* (Eudoc. *ἐλεγεῖα*) *ἐν βιβλίοις β΄, ἰάμβους*, corrigendum censeo: *ἔγραψεν ἐλεγεῖα, ἰάμβους ἐν βιβλίοις β΄*. Eosdem libros haud dubie rursus Simonidi epico poetae tribuit: *τὴν εἰς Αὐλίδα σύνοδον τῶν Ἀχαιῶν, τριμέτρων βιβλία β΄, περὶ Ἰφιγενείας α΄*. Fortasse Simonides etiam choliambis versibus iam ante Hipponactem usus est, quamquam vestigia huius numeri incerta, vid. fr. 8 et 18. *Elegiarum* nihil servatum, sed haud scio an carmen, quod legitur ap. Stob. Flor. XCVIII 29: *Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ᾽ ἔμπεδον αἰεὶ κτλ.*, quodque Simonidi Ceo vulgo tribuunt, potius Amorgino poetae sit vindicandum: nam si quid aliud antiqua simplicitate est insigne, quae a lyrici consummata arte abhorret. Ceterum etiam carmen, quod *ἀρχαιολογία τῶν Σαμίων* fuit inscriptum, quod Suidas male ad Simmiam transtulit, videtur elegiacum fuisse.

Denique memorabile est, quod in Et. M. 713, 17 auctore Choerobosco traditur, iambographi nomen per *η* non per *ι* scribendum esse: *Σιμωνίδης ἐπὶ μὲν τοῦ ἰαμβοποιοῦ διὰ τοῦ η γράφεται, καὶ ἴσως παρὰ τὸ σῆμα ἐστίν· τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ λυρικοῦ διὰ τοῦ ι, καὶ ἴσως παρὰ τὸ σιμός ἐστι. Χοιροβοσκός.* In Choerobosci quidem Orthographia, quam Cramerus in An. Ox. Vol. II edidit, nihil de hoc discrimine praecipitur: sed deprehenditur haec scriptura in Vol. Herculan. collect. alt. IV 201: *ἀλλ᾽ ἐξ ὅτου τὸν Ἀρχίλοχον ἐθαύμαζε (ἡ Ἑλλὰς) καὶ τὸν Ἱππώνακτα καὶ τὸν Σημωνίδην καὶ τῶν παρ᾽ Ὁμήρῳ καὶ Εὐρειπίδει καὶ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς ἔνια πονηροῖς προσώποις περικείμενα καὶ περὶ πονηρῶν πραγμάτων γεγραμμένα, καὶ κατεγέλα χρηστοῖς περικείμενα καὶ περὶ χρηστῶν ἀκούουσα πραγμάτων.* Haec fragmenta sunt operis ut videtur *περὶ ποιημάτων*, Philodemi opinor, quamquam in illa bibliotheca etiam Demetrii Byzantii reliquiae *περὶ ποιημάτων* repertae sunt. Et in his quidem chartis etiam *Archilochi* fit mentio 116: *ἀπόδειξιν τοίνυν ἐπαγγειλάμενος, ὅτι οἱ ἀγαθοὶ ποιηταὶ παρ᾽ οὐδὲν ἄλλο πρωτεύουσίν τε καὶ μόνοι διαμένουσιν ἢ παρὰ τοὺς ἤχους . . . . διότι μόνοι ταὐτὸ ποιοῦσιν Ὅμηρός τε καὶ Ἀρχίλοχος ταὶ Εὐριπίδης,*

πρὸς δὲ τούτοις Σοφοκλῆς καὶ Φιλόξενος, ὁμοίως δὲ καὶ Τιμόθεος τὰ ποιήματ' αὐτῶν μίσγων· νῦν δὲ περὶ τῶν ἤχων κτλ. Item 117: *Διοίσει δὲ οὐδέν φησιν, οὐδὲ ἂν Ἀρχίλοχον ἢ Εὐριπίδην ἢ ἄλλον τινὰ Ὁμήρῳ συμβάλλωμεν.* Homericurum versuum passim reliquiae deprehenduntur, velut 112 Il. β 144 *κινήθη δ' ἀγορὴ (ὡς κ)ύματα μακρὰ θαλάσσης πόντου Ἰκαρίοιο*, 124 *κίονα μακρήν* et *ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς μακράς.* et *μέγα βράχε φήγινος ἄξων*, 162 *σκιῇ ἴκελον, ἡ δ'* (non *τῇσδ'*) *ἐλελίχθη γυῖα* et *μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον*, 156 permire *οἷον οὕτως ΕCΠΕΤΕΜΟΥΔΙΟCΥΜΠΑΔΩΜΑΤΑΝΥ*
Η
ΜΟΙΕΧΟΥCΑΙΟΙΤΡ· CΠΡC · Τ · ΝΔΗΝΕΥCΙΝ ΠΥΡΕΜ · · CΑΧΑΙΩΝ ΑΙΑΝΤΟCΔΟΡΥΜΕ(ιλι)Ν(ον) vid. Il. π 112 seq. Item memorabilis locus 180 *καὶ ὅταν λέγῃ — ΚΑΤΑΧΘΟΝΟC — ΤΡΙΓΥΑΚΑΙΤ — ΘΩΡΜΗΘΝ — Λ — ΘΥΜΟCΑΝΩ — ΔΕ ΜΟΙΕΝΧΕΙΡ — ΗΙΙΚΕΛΟΝΚΑΙΟ — ΕΠΛΕΤΟ.* ubi nescio an temere confusus sit locus Il. ψ 100 cum Od. κ 205 seq., sed fortasse ille Odysseae locus olim in antiquis libris aliter fuit conformatus. Etiam 120 *ἡ δ' αἶψ' (ἐξελ)θοῦσα θύρας Δ . . Ε φα(εινὰ)ς* fortasse aliud latet quam *ὤιξε*, quod Od. κ 230 legitur. Nescio cuius poetae versus extat 111: *οἷον·*

Η. καταφθιμένοισι πολυλλίστη βασίλεια.

item 110 delitescunt poetarum reliquiae, et alias passim. Iam *Sophoclis* versum adhibet 120:

Βαρὺς βαρὺς ξύνοικος, ὦ ξένοι, βαρύς.

quo versu rhetores et grammatici saepius utuntur, sed omisso poetae nomine (vide Nauck Frag. Trag. adesp. 22, ubi *ὦ φίλοι* legitur); item Sophoclis versum deprehendi 137:

Ναῦται δ' ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα,

vid. Athen. III 99 D. Porro sive Sophoclem sive Aeschylum respexit 192: *τὴν κά(κ)οσμον οὐράνην ἔρρι(ψ)εν τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἀμίδας συντετρίφθαι.* Euripidis versu utitur 208: *οἱ δὲ καὶ καταπλεύσαντες εἰς τὸν λιμένα καὶ παραφάσχοντες ἐλπίδας, ὡς αὐτοὺς οὐδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ εἰγάθοι Διός, τὸ μὴ οὐ κατ' ακρων περγάμων ἑλεῖν τὸν εὐδαίμονα.* Pariter 195 Sophoclis et Euripidis nomina apparent; philosophi memorantur Nausiphanes Democritius et Idomeneus 206. Denique adscribo 113: *καθάπερ ἐμφανίζειν τὰς τῶν βρεφῶν ὑπὸ τῆς ᾠδῆς τῆς ἀγραμμάτου κατακοιμισμούς.* et 199: *ὀλίγον λόγον οὗτος Ὀρφεοτελεστοῦ τυμπάνῳ καὶ παιδαγωγοῦ καλαμίδι προσθείς, ὅτι δεῖ τὰ ψευδορήμονα ἐγλέγειν.*

1. [1.] *)

Ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
πάντων ὅσ' ἔστι, καὶ τίθησ' ὅπη θέλει·
νόος δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφήμεροι
ἃ δὴ βότ' αἰεὶ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες,
ὅπως ἕκαστον ἐκτελευτήσει θεός.
ἐλπὶς δὲ πάντας κἀπιπειθείη τρέφει
ἄπρηκτον ὁρμαίνοντας· οἱ μὲν ἡμέρην
μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπάς.
νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκέει βροτῶν
πλούτῳ τε κἀγαθοῖσιν ἵξεσθαι φίλος·
φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβόν,
πρὶν τέρμ' ἵκηται· τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι
φθείρουσι θνητῶν· τοὺς δ' Ἄρει δεδμημένους 577
πέμπει μελαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός·

Simonides Amorginus. Fr. 1. Stobaeus XCVIII 16: *Σιμωνίδου.* — V. 2. ὅσ' Gesn., codd. ὅς. — ὅπῃ, vulgo ὅπη, Ahrens ὄκῃ. — V. 3. νόος, Grotius νοῦς. — ἐπ', Brunck ἔπ'. — ἐφήμεροι, Vind. Trinc. Gesn. ἐφημέριοι, Meineke ἐπ' ἡμέρην· Fort. ἐπ' ἡμέρην Αἰεὶ βροτοὶ φρονεῦμεν. — V. 4. ἃ δὴ βότ' αἰεὶ ζῶμεν scripsi, ἄδη βοτὰ ζώομεν A, ἄδη βοτὰ B, δὴ βροτοὶ ζώομεν Vind.. δὴ βροτοὶ ζώομεν αἰεὶ δὴ βοτὰ ζώομεν Gesn., δὴ βρωτοὶ ζώομεν ὅπως μένουσ' ἐλθεῖν Trinc., mediis omissis. Grotius ἀεὶ βροτοὶ δὴ ζῶμεν, Ahrens ἃ δὴ βοτὰ ζώουσιν, Schneidewin ἀλλ' ἃ δὴ βροτοὶ Ἐφημέρειοι ζῶμεν, postea ἀλλ' ἃ δὴ βοτά, Meineke ἀεὶ βότ' οἷα ζῶμεν, qui ἃ δὴ pro ἅτε δὴ vel οἷα δὴ neque hic neque apud Soph. Ai. 1041 ferendum esse censet. — V. 5. ὅπως, A a pr. m. ὅμως. Scripseram ὅκως. — ἐκτελευτήσει AB Vind., ἐκτελευτήσῃ v. — V. 6. κἀπιπειθείη ABN Vind., κἀπιθείη vulgo. Fort. legendum καὶ πεποιθίη, cf. Hesych. πεποιθίαν, ἐλπίδα, προσδοκίαν. κἀπιπειθίη Welcker, κἀπ' ἀπειθίη Haase, κἀπὶ πενθείῃ Ahrens. Sed cf. Hesych. ἐπιπειθείη· ἀναπεισμονῆσα, ubi Schneidewin ἀναπεισμονή. Σιμωνίδης α'. corrigit, hoc quidem satis incertum, quod Simonidis nomen delitescere putat, sed probabilius certe, quam quod Schmidt tentavit ἐν πείσῃ· ἐν πεισμονῇ. — V. 8. Olim conieci μένουσιν ἔλδωρ, sed ita dictum est, ut apud Homerum μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν. — V. 9. νέωτα, cf. Hesych. νέωτα· εἰς τὸ ἐπιὸν ἢ νέον ἔτος. neque opus est Meinekii coniectura (Poet. Com. IV 717) ἐς νέωτα, quamquam ita est in proverbio: Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. Cohet ὥρασι neglecta graeci sermonis proprietate. — V. 10. Meineke coni. Πλούτῳ τε καὶ θεοῖσιν, sed videtur vitium alibi delitescere, conieci οὐ δοκέει βρύον πλούτῳ τε κἀγαθοῖσιν ἵξεσθαι φάος, quod recepit Hartung; nuper Meineke ceteris servatis pro φίλος substituit φλέων. — V. 13. θνητῶν, A βροτῶν θνητῶν, Ahrens δύστηνοι βροτῶν φθείρουσι νοῦσοι. Fort. μορτῶν. — Ἄρει Brunck, Ἄρεϊ vulgo, ἀέρι Trinc.

*) Numeri adiecti sunt editionis Welckerianae.

οἱ δ' ἐν θαλάσσῃ λαίλαπι κλονεύμενοι
καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλός
θνήσκουσιν, εὖτ' ἂν μὴ δυνήσωνται ζόειν·
οἱ δ' ἀγχόνην ἅψαντο δυστήνῳ μόρῳ,
καὐτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
οὕτω κακῶν ἄπ' οὐδέν· ἀλλὰ μυρίαι
βροτοῖσι κῆρες κἀνεπίφραστοι δύαι
καὶ πήματ' ἐστίν· εἰ δ' ἐμοὶ πιθοίατο,
οὐκ ἂν κακῶν ἐρῷμεν, οὐδ' ἐπ' ἄλγεσιν
κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.

2. [2.]

Τοῦ μὲν θανόντος οὐκ ἂν ἐνθυμοίμεθα,
εἴ τι φρονοῖμεν, πλεῖον ἡμέρης μιῆς.

3. [3.]

Πολλὸς γὰρ ἡμῖν ἐστι τεθνάναι χρόνος,
ζῶμεν δ' ἀριθμῷ παῦρα (καὶ) κακῶς ἔτεα.

V. 15. *ἐν*, A *ἐνὶ*. — V. 16. Schneidewin *πορφυρέης*. — V. 17. *ζόειν* Porson, *ζάειν* Grotius, *ζώειν* vulgo, sed locus graviter corruptus; in proecdosi scripseram: *οἱ δ' ἢν μὴ δυν. ζόειν, ἐπ' ἀγχόνην κτλ.*, nunc coniicio *εὖτ' ἂν ἡδὺ νώσωνται ζόειν* (Meineke cum C. F. Hermanno *μήσωνται* mavult), Ahrens *εὖτ' ἂν μηχανήσωνται ζόην*, Hartung *εὖτ' ἂν μηδ' ὀνήσωνται ζοῆς*. — V. 18 B *ἥψαντο*. — V. 19. A *ἢ αὐτάγρετοι*. — V. 21. A *δύο*. — V. 22. *δ' ἐμοὶ* Brunck, vulgo *δέ μοι*. — V. 23. Meineke *οὐδ' ἐν ἄλγεσι Κακοῖς ἔδοντες*, (idem postea *ἐπ'* tuetur, sed *ἔδοντες* tenet), Seidler *κακῶς ἔχοντες*, Ahrens et postea Nauck *ἑκόντες* coniecerunt, ego aliquando *οὐδ' ἂν ἄλγεσιν Κακοῖσι δόντες*, sed conf. Theogn. 555: *χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα*, ubi optimi libri *ἐπ' (ἐν) ἄλγεσιν ἦτορ (ἧπαρ) ἔχοντα* exhibent. — V. 24. *αἰκιζοίμεθα* Vind. Trinc., *αἰκιζόμεθα* v, *αἰκιζώμεθα* Grotius.

Fr. 2. Stob. Flor. CXXIV 5: *Σιμωνίδου*. — V. 2. *φρονοῖμεν*, Schneidewin *φρονέοιμεν*. — *ἡμέρης* Welcker, v. *ἡμέρας*. — *μιῆς* scripsi, v. *μιᾶς*.

Fr. 3. Stob. Flor. CXXI 1: *Σιμωνίδου·* (sic A Vind., om. Trinc.) Vulgo ad Simonidem melicum refertur, sed recte Welcker iambographo tribuit: illud tamen memorabile, in ipsa similitudine dissimile apophthegma esse Simonidis Cei ap. Stob. XCVIII 59: *Σιμωνίδης ἐρωτηθεὶς πόσον χρόνον βιώη, χρόνον εἶπεν ὀλίγον, ἔτη δὲ πολλά*. — V. 1. *ἐστι*, Grotius coni. *εἰς τὸ*, Meineke *ἐς τὸ*. — V. 2. *ἀριθμῷ*, Ahrens *ἀμίθρῳ*, cf. Et. M. 83, 42: *Ἀμιθρῆσαι· Σιμωνίδης τὸν ἀριθμὸν ἀμιθρὸν εἶπε καθ' ὑπέρθεσιν*, sed potest hoc ex melico desumtum esse. — *καὶ* addidit Welcker, Ahrens *δή*, contra Valckenaer coni. *παῦρα μοχθηρῶς*, Meineke *παῦρα παγκάκως*.

4. [4.]

Πάμπαν δ' ἄμωμος οὔτις οὐδ' ἀκήριος.

5. [6.] 578

Ἄθηλος ἵππῳ πῶλος ὣς ἅμα τρέχει.

6. [7.]

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται
ἐσθλῆς ἄμεινον οὐδὲ ῥίγιον κακῆς.

7. [8.]

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
τὰ πρῶτα· τὴν μὲν ἐξ ὑὸς τανύτριχος,
τῇ πάντ' ἀν' οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένα

Fr. 4. Stob. Flor. CV 7: *Σιμωνίδου.* Apostol. XIII 86, B.

Fr. 5. Plutarch. de prof. in virt. c. 14: *Οἷός τ' ἐστὶ κατὰ τὸν Σιμωνίδην ἄθηλος . . . τρέχειν τῷ ἀγαθῷ μονονουχὶ συμφῦναι γλιχόμενος.* et an seni sit resp. ger. c. 12. *Ἀθ. ἵ. π. ὣς ἅ. τρέχει κατὰ Σιμωνίδην.* de esu carn. II 2. Adde de virt. mor. c. 7., de tuend. sau. c. 22 et Apost. XI 98 f. Stob. CXV 18. Ceterum fort. hoc *Lyrici* potius est fragm. ex epigrammate aliquo petitum, cum Plut. alias non utatur iambographi carminibus.

Fr. 6. Clem. Alex. Strom. VI 744: *Ἡσιόδου δ' εἰπόντος* (Opp. 700)· *Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον Τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο, Σιμωνίδης εἶπεν· Γυναικὸς κτλ.* Eadem Eus. Praep. Ev. X 466 D (ubi *Σιμωνίδης ἐν ἑνδεκάτῳ*, Welcker coniecit *ἐν πρώτῳ*). Apostol. V 77 c. Adde Boissonade An. I 22, ubi *Θεόγνιδος· γυναικὸς ἀνὴρ οὐδέν χ. ληΐζεται κάλλιον ἐσθλῆς.* — V. 1. ap. Clem. codd. *γυναικὸς δ'.* — V. 2. Euseb. et Apost. ordine inverso *ἄμεινον ἐσθλῆς.*

Fr. 7. Stob. Flor. LXXIII 61: *Σιμωνίδου* (sic A Trinc.). *χωρὶς κτλ.* Ad numerorum aequabilitatem huius carminis particulas redigere tentavit A. Kiessling (Mus. Rhen. XIX 136 seq.) numerorum virgula divina, qua nunc imperita multitudo intempestive uti solet, modesto adhibita. Eodem artificio usus Ribbeck (Mus. Rh. XX 74 seqq.) longe aliter universum carmen disposuit: verum non licet per adnotationis criticae angustias haec quamvis in artum redacta repetere aut accuratius examinare: ita enim versibus traiiciendis vel proscribendis aut interstitiis, quibus hianti orationi subvenire studet, grassatus est, ut nullus fere versus pristinum locum obtineat. Equidem credo virum sollertissimum non suopte ingenio haec commentum esse, sed ex nescio cuius bibliothecae copiis promsisse, quibus etiam Iuvenalis satiras instauravit. Iam si qui discere gestiant, quomodo vir doctissimus Simonidis hunc iambum deformaverit, adeant Musei thesauros. — V. 1. *γυναικὸς*, in procedosi conieci *γυναικῶν*, Schneidewin *γυναῖκας*, probante Ahrensio, quae praeterea *νόῳ* requirit. Meineke *χωρὶς γυναῖκας θ. ἐπ. νόον*, ut sit *deus mulieres mente destitutas creavit*, sed hoc ab instituta sententia abhorret.

ἄκοσμα κεῖται, καὶ κυλινδεῖται χαμαί·
αὐτὴ δ' ἄλουτος ἀπλύτοις τ' ἐν εἵμασιν
ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη πιαίνεται.
Τὴν δ' ἐξ ἀλιτρῆς θεὸς ἔθηκ' ἀλώπεκος
γυναῖκα, πάντων ἴδριν· οὐδέ μιν κακῶν
λέληθεν οὐδέν, οὐδὲ τῶν ἀμεινόνων.
τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν εἶπε πολλάκις κακόν,
τὸ δ' ἐσθλόν· ὀργὴν δ' ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει.
Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λίταργον, αὐτομήτορα,
ἣ πάντ' ἀκοῦσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει, 579
πάντῃ δὲ παπταίνουσα καὶ πλανωμένη
λέληκεν, ἣν καὶ μηδέν' ἀνθρώπων ὁρᾷ.
παύσειε δ' ἄν μιν οὔτ' ἀπειλήσας ἀνήρ,
οὐδ' εἰ χολωθεὶς ἐξαράξειεν λίθῳ
ὀδόντας, οὔτ' ἂν μειλίχως μυθεύμενος,
οὐδ' εἰ παρὰ ξείνοισιν ἡμένη τύχοι·
ἀλλ' ἐμπεδῶς ἄπρηκτον αὐονὴν ἔχει.
Τὴν δὲ πλάσαντες γηΐνην Ὀλύμπιοι
ἔδωκαν ἀνδρὶ πηρόν· οὔτε γὰρ κακόν,

V. 4. κυλινδεῖται, B κυλίνδεται. — V. 5. αὐτὴ Brunck, ut videtur, αὕτη Stob. ed. Gaisford. — ἀπλύτοις τ' Valckenaer et Gaisford, vulgo ἀπλύτος τ', A Vind. ἄπλυτος, Trinc. ἄπλουτος. — εἵμασιν, εἴμασιν Voss., εἱμάσιν Arsen. B, ἱμάσιν vulgo. — V. 6. ἡμένη, A εἱμένει, Arsen. Vind. εἱμένη. — V. 10. αὐτῶν, Brunckii cod. (B?) αὐτὸ, sed in marg. αὐτῶν, Fr. Haase coni. αὔτως, Ahrens εὐ γῶν. — εἶπε A, γ' εἶπε B (et Brunckii cod.), εἶ^{σ} Vind., ει Voss., εὖ Arsen., εἶναι N. Trinc., ἐστι vulgo. — κακόν, Voss. Vind. κακῶν. Locus corruptus, sed emendatio incerta: Hartung τὸ μ. γ. αὐτῶν ἔρξε, π. κ., τότ' ἐσθλόν, Schneidewin τὸν μὲν γὰρ αὐτὸν εἶπε. Mihi ante v. 10 nonnulla intercepta esse videntur, quod etiam Kiessling suspicatur, nam nimia brevitate haec callidae mulieris descriptio laborat, et ipsa illa calliditas, qua mulieris, quae a vulpe genus deducit, mores insignes esse consentaneum est, plane praetermittitur. Deinde autem scribendum puto τὸν μὲν γὰρ αὐτὸν εἶπε πολλάκις κακόν, τότ' ἐσθλόν. — V. 12. λίταργον scripsi, λιτοργόν libri omnes, λιτουργόν Gesner (cf. Hesych. λιτουργόν, κακοῦργον), λειτουργόν Grotius. Quod conieci λίταργον, etiam Wakefield commendaverat, cf. Et. M. 567, 38: Λίταργος κύων, σημαίνει τὸν ταχύν, παρὰ τὸ λίαν ἀργὸν εἶναι ἤγουν ταχύν. quamquam grammaticus etymon vocabuli non recte expedivit. — αὐτομήτορα, Wakefield αὐτοκλήτορα, Doederlein αὐτομήστορα, Fr. Haase αὐτορήτορα, Nauck αὐονήτορα, Ahrens ἀστομήτορα, quod interpretatur ἄστομον ἦτορ ἔχουσαν, Meineke αὐτοδήκτορα, Hartung αὐτομάρτυρα. — V. 14. πάντῃ, vulgo πάντη. — V. 16. δ' ἄν μιν, Vind. δ' ἄμμιν, Voss. δέ μιν. — V. 18. οὔτ' ἂν scripsi, vulgo οὐδ' ἄν. — V. 19. ἡμένη, A Voss. Vind. Arsen. εἱμένη. — τύχοι Arsen., ceteri τύχῃ, quod defendi potest. — V. 20. ἐμπεδῶς, A ἔμπεδος. Exspectaveris aut ἐμπεδέως aut ἐμπέδως. — αὐονὴν, A αὖον ἦν, αὐδόνην Hartung. — V. 22. πηρόν A Voss. Vind. Ars., vulgo πονηρόν.

οὔτ' ἐσθλὸν οὐδὲν οἶδε τοιαύτη γυνή·
ἔργον δὲ μοῦνον ἐσθίειν ἐπίσταται·
κοὐδ' ἣν κακὸν χειμῶνα ποιήσῃ θεός,
ῥιγῶσα δίφρον ἆσσον ἕλκεται πυρός.
Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης, ἣ δύ' ἐν φρεσὶν νοεῖ·
τὴν μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρην,
ἐπαινέσει μιν ξεῖνος ἐν δόμοις ἰδών·
„Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῆσδε λωΐων γυνή
ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, οὐδὲ καλλίων."
τὴν δ' οὐκ ἀνεκτὸς οὔτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,
οὔτ' ἆσσον ἐλθεῖν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
ἄπλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων.
ἀμείλιχος δὲ πᾶσι κἀποθυμίη
ἐχθροῖσιν ἶσα καὶ φίλοισι γίγνεται.
ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμὴς
ἕστηκ' ἀπήμων, χάρμα ναύτῃσιν μέγα,
θέρεος ἐν ὥρῃ, πολλάκις δὲ μαίνεται,
βαρυκτύποισι κύμασιν φορευμένη·
ταύτῃ μάλιστ' ἔοικε τοιαύτη γυνή
ὀργήν· φυὴν δὲ πόντος ἀλλοίην ἔχει.

V. 24. ἔργον, Vind. Voss. ἔργων. — V. 25. κοὐδ' ἣν Schneidewin, legebatur χὤταν, Vind. χ' ὅταν, A κοὔτ' ἂν, Ahrens coniecit κὤταν, quod probavit Leutsch, qui ante v. 25 versum intercidisse putat, Hermann coniecit κεὔτ' ἂν . . . . ἕλκεσθαι. — V. 27. ἣ δύ' ἐν φρεσὶν νοεῖ correxi, eamque coniecturam Guil. Dindorfio probavi, itaque Schneidewin scripsit, A Vind. Voss. Arsen. Trinc. ἡδὺ ἐν φρεσὶν νόει (B νοεῖ), v. ἤδη ἐν φρεσὶν νόει, Ahrens coni. ἣ δύ' ἐν φρεσὶν νόοι, Meineke ἣ δίχ' ἐν φ. ν. — V. 28. τὴν, Schneidewin ἣν. — V. 29. μιν Valckenaer et Brunck (ut Schneidewin dicit etiam cod. Vind. a m. pr.), libri μὲν. — V. 30. λωΐων, λώϊον Vind. Voss. Trinc. — V. 32. ἀνεκτὸς, B ἀνεκτὸν. — οὔτ' ἐν Schneidewin, vulgo οὐδ' ἐν, ego in procedosi scripsi οὐδ' ἕν. — V. 34. ἄπλητον, fort. ἄπλητος, Froehlich ἄτλητον. — V. 35. κἀποθυμίη A Voss. Ars. Trinc., vulgo κἀποθυμία. — V. 37. ἀτρεμὴς, Valckenaer coni. ἀτρέμας. — V. 40. φορευμένη, B φοροῦμένη, Ahrens φυρευμένη, Hartung πεφυρμένη. — V. 42. φυὴν A Vind. Trinc., vulgo φυγὴν. Totum versum subditicium existimat Schneidewin, Hartung (quem Kiessling sequitur) et v. 41 et v. 42 proscripsit (φυὴν γὰρ ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει corrigens), contra O. Schneider φυὴν δ' ὡς (ita etiam Grotius) πόντος αἰόλην ἔχει, Hermann φυὴν δὲ παντοθ' ἀλλοίην ἔχει, et huic versui subiiciendos censet v. 37—40, Nauck φύσιν δὲ πάντοτ' vel πάντοσ', Doederlein γυνή· ὀργὴν φυήν θ' ὡς πόντος ἀλλοίην ἔχει. Ego conieci versus transponendos itaque corrigendos esse:

ὀργὴν δὲ (vel φυὴν δὲ) πόντος ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει·
ταύτῃ μάλιστ' ἔοικε τοιαύτη γυνή.

sed vel sic πόντος satis incommodum additamentum.

Τὴν δ' ἔκ τε σποδιῆς καὶ παλιντριβέος ὄνου,
ἣ σύν τ' ἀνάγκῃ σύν τ' ἐνιπῇσιν μόγις
ἔστερξεν ὦν ἅπαντα καὶ πονήσατο
ἀρεστά· τόφρα δ' ἐσθίει μὲν ἐν μυχῷ
προνύξ, προῆμαρ, ἐσθίει δ' ἐπ' ἐσχάρῃ·
ὁμῶς δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφροδίσιον
ἐλθόνθ' ἑταῖρον ὀντινῶν ἐδέξατο.
Τὴν δ' ἐκ γαλῆς, δύστηνον οἰζυρὸν γένος.
κείνῃ γὰρ οὔ τι καλὸν οὐδ' ἐπίμερον
πρόσεστιν, οὐδὲ τερπνόν, οὐδ' ἐράσμιον·
εὐνῆς δ' ἀληνής ἐστιν ἀφροδισίης,
τὸν δ' ἄνδρα τὸν παρόντα ναυσίῃ δίδοι·
κλέπτουσα δ' ἔρδει πολλὰ γείτονας κακά,
ἄθυστα δ' ἱρὰ πολλάκις κατεσθίει.
Τὴν δ' ἵππος ἁβρὴ χαιτέεσσ' ἐγείνατο, 581
ἣ δούλι' ἔργα καὶ δύην περιτρέπει·

V. 43. ἔκ τε σποδιῆς, Brunck ἐκ τέφρης τε (rectius ἔκ τε τεφρῆς), Meineke ἔκ τε πολιῆς vel πελλῆς, ego in proecdosi scripsi ἐκ σποδειῆς, idque etiam Meineke proposuit, quamquam aliud exemplum huius adiectivi non novi, Hartung σποδώδους. — παλιντριβέος, B παλιντριβοῦς, fort. παλιντριβεῦς. — V. 45. ἔστερξεν AB, ἔερξεν Vind. Voss. Ars. N. Trinc., ἔρεξεν vulgo. — ὦν Brunck, οὖν Gesner, ὧν vulgo. — V. 46. ἀρεστά haud dubie corruptum, conieci ἄτρεστα, quemadmodum asinus ipse ἀτρεὺς vel ὀτρεὺς dictus est. Ribbeck ἄριστα, Hartung totum locum sic conformavit ἔρεξε νωθρὰ πάντα κ. π. ἄρρεκτα. Etiam quae sequuntur, fortasse non satis integra: sed instituta sententia quid requirat, planum: poeta dixerat, istam mulierem invitam laboribus fungi, avidissime autem vesci, quolibet cibo contentam, quemadmodum sine delectu amoribus indulgeat. — V. 48. ὁμῶς, Brunck ὅμως. —. V. 49. ὀντινῶν, legebatur ὀντινοῦν. — V. 50. γαλῆς, Welcker γαλέης. — V. 51. οὔ τι, Ars. οὔτε. — ἐπίμερον A Voss. Vind. Ars., ἐφίμερον vulgo. — V. 53. ἀληνής scripsi, ἀληνής Vind., ἀλήνης Gesn. in m., ἀληνῆς vulgo, ἀδηνὴς Valckenaer et Brunck, quod ferri nequit, nam *insatiabilis* sive *cupide appetens* mulier haec debebat dici. Hartung εὐνῆς ἀσηρὴ δ'. Huc refero Hesychii glossam: ἀληνής· μαινόμενος, apud Suidam et Zonar. 117 est ἀλαινής· ὁ μαινόμενος. Apud Hesychium praeterea est: ἀλινοί· ἐπαφρόδιτοι. — V. 54. παρόντα, Brunck συνόντα, Schneidewin πειρῶντα. — δίδοι scripsi, vulgo δίδοῖ, Vind. διδεῖ, A δίδει. — V. 56. Affert hunc versum Athen. V 179 D: ἀλλ' ὥσπερ Σιμωνίδης ἔφη περὶ τῆς ἀκόσμου γυναικός· ἄθυτα δ' ἱερὰ π. κ. — ἄθυστα Stob. (vulgo et Vind.), ἄθυτα Ath. — ἱρὰ Stob. vulgo et Vind., ἱερὰ A et Ath. Ceterum aliquando conieci hunc versum collocandum esse post v. 47, contra v. 48. 49 traiiciendos post v. 54, non tamen Athenaei locus hoc commendat. — V. 57 - 70 affert Aelian. Hist. An. XVI 24, eodem resp. XI 36. — V. 57. ἁβρὴ χαιτέεσσ' Meineke, ἁβρὴ χαιτήεις A, ἁβρηχαιτείης Vind., ἁβρηχετείης Voss., ἀκρηχαιτήεις Arsen., ἁβρὴ χαιτήεσσ' B, Aeliani codd. ἁβρὰ χαιτάεσσ' vel ἁβρὴ χαιτήεσσ'. — V. 58. ἣ δούλι', ap. Acl. M ἣ δούλει', m ἣ δούλει (η superscr.), b ἡ δ' οὔλι', a ἣ δόλι'. — δύην Stob., ἄτην Ael. (r αὐτὴν, c αὔτη). — περιτρέπει, A περιτρύνει. Brunck coni.

κοὔτ' ἂν μύλης ψαύσειεν, οὔτε κόσκινον
ἄρειεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι,
οὔτε πρὸς ἰπνόν, ἀσβόλην ἀλευμένη,
ἵζοιτ'· ἀνάγκῃ δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον·
λοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἄπο ῥύπον
δίς, ἄλλοτε τρίς, καὶ μύροις ἀλείφεται·
αἰεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ,
βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην.
καλὸν μὲν ὦν θέημα τοιαύτη γυνή
ἄλλοισι· τῷ δ' ἔχοντι γίγνεται κακόν,
ἢν μή τις ἢ τύραννος, ἢ σκηπτοῦχος ᾖ,
ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.
Τὴν δ' ἐκ πιθήκου· τοῦτο δὴ διακριδὸν
Ζεὺς ἀνδράσιν μέγιστον ὤπασεν κακόν.
αἴσχιστα μὲν πρόσωπα· τοιαύτη γυνή
εἶσιν δι' ἄστεος πᾶσιν ἀνθρώποις γέλως.
ἐπ' αὐχένα βραχεῖα, κινεῖται μόγις,
ἄπυγος, αὐτόκωλος· ἆ τάλας ἀνήρ,
ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται.
δήνεα δὲ πάντα καὶ τρόπους ἐπίσταται,
ὥσπερ πίθηκος, οὐδέ οἱ γέλως μέλει.
οὐδ' ἄν τιν' εὖ ἔρξειεν, ἀλλὰ τοῦθ' ὁρᾷ,
καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βουλεύεται,
ὅκως τιν' ὡς μέγιστον ἔρξειεν κακόν. 582

ἀποστυγεῖ, Bothe παρατρέχει, Schneidewin περιτρέμει, Iacobs περιπτύει, Ahrens ἢ . . . περιτρέχει, Hartung παρατρέπει, Ribbeck περιφρονεῖ. — V. 59. κοὔτ' ἂν, ap. Ael. Vat. κοὐκ ἂν, b κοὐ κὰν. — οὔτε, ap. Ael. a εἴτε. — κόσκινον, ap. Ael. mabrev κοσκίνου. — V. 60. ἄρειεν, ap. Ael. sol. Vat. ἄρειεν, ceteri ὄναρ εἶδεν, ὄναρ εἶεν, ὄναρις, quod ortum ex falsa scriptura κοσκίνου correcta. — V. 61. ἰπνόν B (et Ael.), ἵππον Voss. Vind. Ars. Trinc. (et ap. Ael. Mmaber), ἵπνον vulgo. — ἀλευμένη, Ars. ἀλευσμένη, ap. Ael. plerique codd. ἄσβολον ἀδευμένη. — V. 63. δὲ πάσης, Meineke δ' ἑκάστης. — ἡμέρης, Voss. ἡμέρας. — ῥύπον, AB ῥύπων, et similiter Ael. ἀπὸ ῥύπων. — V. 64. ἄλλοτε, Ael. vulgo πολλάκις, sed codd. ἄλλοτε. — V. 65. αἰεὶ scripsi, v. ἀεί. — φορεῖ, Welcker φορέει, probante Schneidewino, qui talia ubique corrigenda existimat. — V. 67. θέημα, Vat. θέαμα. — V. 68. γίγνεται Voss., vulgo γίνεται. — V. 70. ὅστις, Hercher ὃς τοῖς τοιούτοις. — τοιούτοις, ap. Ael. (Mmavber) τοιοῦτον, hinc Iacobs coni. τοιοῦτον θεσμὸν vel ῥυθμόν. — V. 74. ἀνθρώποις, Ars. ἀστοῖσι. Doederlein post h. v. inserendum censet v. 79 probante Hartungo. — V. 75. ἐπ' αὐχένα, Hartung ἐπαυχμία, quod adiectivum esse vult. — βραχεῖα, Ars. βραχέα. — V. 76. αὐτόκωλος, in procedosi scripsi αὐόκωλος, idem coni. Haupt. — ἆ τάλας, AB ἀτάλας, Vind. αὐτάλας, vulgo αὐτάλας. — V. 82. ὅκως, A ὅππως, Ars. ὅλως. — τιν' ὡς Meineke, vulgo τί χ' ὡς, A στίχων, Schneidewin τιν' ὧν

Τὴν δ' ἐκ μελίσσης· τήν τις εὐτυχεῖ λαβών·
κείνῃ γὰρ οἴῃ μῶμος οὐ προσιζάνει·
θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς κἀπαέξεται βίος·
φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει,
τεκοῦσα καλὸν κοὐνομάκλυτον γένος·
κἀριπρεπὴς μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται
πάσῃσι, θείη δ' ἀμφιδέδρομεν χάρις·
οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἥδεται καθημένη,
ὅκου λέγουσιν ἀφροδισίους λόγους.
τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται
Ζεὺς τὰς ἀρίστας καὶ πολυφραδεστάτας.
Τὰ δ' ἄλλα φῦλα ταῦτα μηχανῇ Διός
ἔστιν τε πάντα, καὶ παρ' ἀνδράσιν μένει.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
γυναῖκας· ἤν τι καὶ δοκῶσιν ὠφελεῖν,
ἔχοντί τοι μάλιστα γίγνεται κακόν.
οὐ γάρ κοτ' εὔφρων ἡμέρην διέρχεται
ἅπασαν, ὅστις σὺν γυναικὶ πέλεται·

V. 85. κἀπαέξεται, κἀπαύξεται Trinc. — V. 86. σὺν φιλεῦντι, συμφιλεῦντι B Vind. Voss. — V. 89. δ' om. Vind. Voss. — Post h. v. Kiessling versum intercidisse putat. — V. 91. ὅκου, B ὅπου, A οἴκου. — λέγουσιν, Ars. λέγουσα. — V. 93. τὰς, Ars. τάς τ', Meineke πάντ'. — V. 94. φῦλα, Voss. Vind. φύλλα. — V. 95 haud dubie labem contraxit: conieci ἔστιν τ' ἐπ' ἄτῃ (cum antea ἔστιν τε πάντῃ suspicatus essem) καὶ παρ' ἀνδράσιν μενεῖ. Ribbeck τὰ δ' ἄλλα φῦλα πάντα μ. Δ. ἔστιν τε πῆμα κ. π. ἀ. μενεῖ. Hartung v. 94 et 95 cancellis sepsit. Bernhardy Hist. litt. Gr. II 1, 430 (341 ed. 1), cui assensus est Hartung, omnem hunc locum inde a v. 94 non solum alienum ab hoc carmine censet, sed etiam Simonidi abiudicat: verum quae singillatim reprehendit („Im einzelnen sind auffallend das für Simonides zu pomphafte Bild 102 λιμὸν ἐχθρὸν συνοικητῆρα, δυσμενέα θεόν cf. Aesch. Ag. 1641, die veraenderte Structur in δεχοίατο 107, der Sprung im Euphemismus, wenn die Stelle heil ist, 110, und das nüchterne καὶ τόν 111") ea omnis culpae immunia sunt, neque quidquam in his video, quod Simonidis ingenio sit indignum: sed tamen fatendum est totum hunc locum cum prioribus non satis conspirare. Equidem credo duos diversos locos sed utrumque ex Simonidis iambis decerptum coaluisse, lemmate, quod olim post v. 95 legebatur τοῦ αὐτοῦ intercepto: nam integrum carmen est opinor, quod in mulierum ingeniis describendis versatur, v. 1—95. Huic Stobaeus subiecit alium locum ex iambo petitum, in quo poeta aliud quod argumentum tractans longius exspatiatus, ut fieri solet, denuo muliebri generi conviciabatur, ac satis commodo hanc parecbasin eodem versu, quo erat exorsus (96), terminavit (115 seq.). — V. 96. 97 om. B. — V. 96 post h. v. Meineke inserendum censet v. 116. — V. 97. ἤν τι, Meineke ἤν τε. — δοκῶσι, Ahrens δοκέωσιν. — V. 98. τοι Winterton et Brunck, legebatur τῷ, Schneidewin τῳ, Ahrens τῇ μάλιστα. Hartung ὠφελεῖν ἔχοντα, τῷ. — V. 99. διέρχεται, Meineke διείσεται. — V. 100. πέλεται, Salmasius coni. πίλναται, Ahrens τέλλεται, Meineke ὅστισῶν . . .

οὐδ' αἶψα λιμὸν οἰκίης ἀπώσεται,
ἐχθρὸν συνοικητῆρα, δυσμενέα θεόν.
ἀνὴρ δ' ὅταν μάλιστα θυμηδεῖν δοκῇ
κατ' οἶκον ἢ θεοῦ μοῖραν ἢ ἀνθρώπου χάριν,
εὑροῦσα μῶμον ἐς μάχην κορύσσεται.
ὅκου γυνὴ γάρ ἐστιν, οὐδ' ἐς οἰκίην
ξεῖνον μολόντα προφρόνως δεχοίατο.
ἥτις δέ τοι μάλιστα σωφρονεῖν δοκεῖ,
αὕτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη·
κεχηνότος γὰρ ἀνδρὸς — οἱ δὲ γείτονες
χαίρουσ' ὁρῶντες καὶ τόν, ὡς ἁμαρτάνει. 583
τὴν ἣν δ' ἕκαστος αἰνέσει μεμνημένος
γυναῖκα, τὴν δὲ τοὐτέρου μωμήσεται·
ἴσην δ' ἔχοντες μοῖραν οὐ γιγνώσκομεν.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἄρρηκτον πέδης,
ἐξ οὔτε τοὺς μὲν Ἀΐδης ἐδέξατο
γυναικὸς εἵνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

8. 9. [9.]

* * * *Ὥσπερ ἔγχελυς καταγλοιοῦ.*
* *
*
Ἐρῳδιὸς γὰρ ἔγχελυν Μαιανδρίην
τρίορχον εὑρὼν ἐσθίοντ' ἀφείλετο.

πείθεται vel *θέλγεται* vel *τέρπεται*, ego conieci *σὺν γυναῖκ' ἐπέλκεται*, i. e. *συνεφέλκεται γυναῖκα*, sed videtur poeta *μίσγεται* scripsisse, quod cum ambiguum esset, *πέλεται* substitutum. — V. 101. *οἰκίης*, B *ἐκ δόμων* — V. 102. *θεόν* Grotius, *θεῶν* libri. — V. 106. *ὅκου*, A *οἴκου*. — V. 107. *μολόντα*, A Vind. *μολῶντα*, *μολόντ' ἂν* Meineke. — *δεχοίατο*. Schneidewin *δεκοίατο*. — V. 108. *τοι*, Arsen. *τι*, Hermann coni. *τῳ*, Schneidewin *τῇ μάλιστα*. — *δοκεῖ*, fort. *δοκῇ*. — V. 109. *μέγιστα*, A *μεγίστη*. — V. 110. *γάρ*, Hermann coni. *μάλ'*, contra Schaefer alii quaedam excidisse putant: sed poeta rem turpem ut significaret magis quam explanaret, reticentia usus est. — V. 111. *καὶ τόν*, quod quam maxime sanum est, importunis coniecturis tentaverunt, velut Ribbeck *γείτον'* hariolatur, Hartung *σκαιόν*: idem post h. v. nonnulla excidisse suspicatur, nam ea quae subsequantur, esse a ceteris seiungenda. — V. 112. *μεμνημένος*, Ribbeck *μνεώμενος*. — V. 113. *τοὐτέρου* Voss. et Vind. a m. sec. (m. prima *γυναῖκα*), A *τοῦ ἑτέρου*, Ars. *τοῦ τέου*, Trinc. *τουτέου*. — V. 115 Meineke dolendum censet ac v. 116 inserit post v. 96. — V. 116. *ἄρρηκτον*, Trinc. *ἄρρητον*. — *πέδης* Koeler, libri *πέδη*, Meineke *ἀρρήκτου πέδης*. — V. 117. *οὔτε*, Gaisford coni. *οὔ γε*.

Fr. 8. 9. Athen. VII 299 C: *Σιμωνίδης δ' ἐν ἰάμβοις· Ὥσπερ ἔγχελυς κατὰ γλοιοῦ· καὶ τὴν αἰτιατικήν· Ἐρῳδιὸς κτλ.* — Fr. 8. *καταγλοιοῦ* scripsi, vulgo *κατὰ γλοιοῦ*, quod Simonides videtur paenul-

10. [15.]

Τί ταῦτα μακρῶν διὰ λόγων ἀνέδραμον;

11. [16.]

Οἷόν τε χηνὸς ὤεον Μαιανδρίου.

12. [17.]

Σπλάγχν' ἀμπέχοντες αὐτίκ' ἰκτίνου δίκην.

13. [18.] 584

** * Τόδ' ἡμῖν ἑρπετὸν παρέπτατο,*
τὸ ζωΐων κάκιστον ἔκτηται βίον.

14. [19.]

Οὐκ ἄν τις οὕτω δασκίοις ἐν οὔρεσιν
ἀνὴρ λέοντ' ἔδεισεν οὐδὲ πάρδαλιν,
μοῦνος στενυγρῇ συμπεσὼν ἐν ἀτραπῷ.

tima correpta extulisse, nisi forte iam usus est choliambis: cf. fr. 18. — Fr. 9. V. 1. *ἐρῳδιός*, legebatur *ἐρωδιός*. — *ἔγχελυν Μαιανδρίην* cf. Clem. Alex. Paedag. II 164.

Fr. 10. Schol. Eurip. Phoen. 207: *κατενάσθην ἀντὶ τοῦ καταναsθήσομαι· καὶ Σιμωνίδης ἐν τοῖς ἰάμβοις. Τί κτλ. ἀντὶ τοῦ ἀναδραμεῖν μέλλω.* scripsi *μακρῶν διὰ* (quemadmodum etiam Nauck coni. *τί δῆτα μακρῶν διὰ λόγων*), ut ne iusta caesura careret versus neve *μακρὸς* praeter morem corriperetur: legebatur *τῶν μακρῶν*. sed cod. Havn. et Taur. *διὰ μακρῶν*. Ceterum vel sic lectio versus incerta, si quidem Simonides alias nusquam solutione longae syllabae usus est.

Fr. 11. Athen. II 57 D: *Σιμωνίδης ἐν δευτέρῳ ἰάμβων Οἷόν τε κτλ.* Cf. Eust. Od. 1686, 51.

Fr. 12. Choer. Epim. I 278: *ἀλλ' ἔστιν ἴκτινος ἡ εὐθεῖα· … τούτου ἡ γενικὴ ἰκτίνου, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ· Σπλάγχν' κτλ.* Videtur *ἀμφέποντες* scribendum esse. Fortasse cum fr. 30 in hunc modum coniungendum:

Μηρίων δεδαυμένων
σπλάγχν' ἀμφέποντες αὐτίκ' ἰκτίνου δίκην.

ut iambographus Homericum illud: *Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο* imitatus sit.

Fr. 13. Etym. M. 413, 28 et Zonar. 967: *ζῳδίον· γράφεται δὲ μετὰ τοῦ ἰῶτα, ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν. ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ, οἷον* (hoc om. M et ut videtur D)*· Τόδ' ἡμῖν* (Zonar. *φησὶ γάρ· τὸ δ' ἡμ.*) *ἑ. π. ζωΐον κάκιστον.* Schol. Hom. Il. σ 407: *μετὰ δὲ τοῦ ī, ἐπεὶ καὶ Σιμωνίδης φησί· τὸ ζῷον κάκιστον κέκτηται βίον, περὶ τοῦ κανθάρου.* — *παρέπτατο*, Hecker *προσέπτατο*. — V. 2. *ζωΐων* et *ἔκτηται* Bekker scripsit, idem praeterea coni. *ὃ* pro *τὸ*.

Fr. 14. Galen. XVII 1, 897 ed. Kühn: *μὴ γινώσκων ὑπὸ τῶν Ἰώνων τὸ στενὸν ὀνομάζεσθαι στενυγρόν· ἀλλὰ τούτου γε μαρτύριόν ἐστιν*

15.

Θύννοισι τευθίς, κωβιοῖσι κωρίδες.

16. [20.]

Κἠλειφόμην μύροισι καὶ θυώμασιν
καὶ βακκάρι· καὶ γάρ τις ἔμπορος παρῆν.

17. [20.]

Καὶ τῆς ὄπισθεν ὀρσοθύρης ἠλσάμην.

18. [22.] 585

Καὶ σαῦλα βαίνων, ἵππος ὡς κορωνίης.

19. [23.]

Ἦ τυφλὸς ἤ τις σκνιπὸς ἢ μέγα βλέπων.

αὔταρκες τὸ παρὰ Σιμωνίδῃ γεγραμμένον ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν· Οὐκ ἄν τις κτλ. ταὐτὸν σημαίνει τῷ στενῇ. Idem XVIII 1, 411 repetit: εὔδηλον δὲ τοῦτο κἀξ ὧν Σιμωνίδης εἶπεν, ὧδέ πως ἐχόντων· οὔπω ... ἀτραπῷ· ψιλοῦται δὲ δηλονότι κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβήν. ubi v. 1 οὔπω (unde Ahrens οὔκω τις οὕτω), v. 2 λέγονται δὶς ἐν, v. 3 στεννγρῷ legitur.

Fr. 15. Athen. III 106 D: *Κουρίδας δὲ τὰς καρῖδας εἴρηκε Σώφρων ... Ἐπίχαρμος δ' ἐν Γᾷ καὶ Θαλάσσᾳ· Κουρίδες τε φοινίκιαι. ἐν δὲ Λόγῳ καὶ Λογίνᾳ διὰ τοῦ ω εἴρηκεν ... Σιμωνίδης δέ· Θύννοισι κτλ.* — τευθίς, fort. θευτίς. — κωβιοῖσι L, κωβίοισι PV.

Fr. 16. Clem. Alex. Paedag. II 207: *Σιμωνίδης δὲ ἐν τοῖς ἰάμβοις οὐκ αἰδεῖται λέγων· Κἠλειφόμην κτλ.* Athen. XV p. 699 C: *Καὶ Σιμωνίδης· κἠλειφόμην* (B ἐκλειφόμην) ... *βακκάρει.* — V. 1. θυώμασι Athen., θυμιάμασι Clem. — V. 2. βακκάρι C ap. Athen., ubi vulgo βακκάρει, ap. Clem. vulgo βάκκαρι, codd. βάκκαριν vel κάκκαριν.

Fr. 17. Et. M. 634 1: *ὀρσοθύρη· θυρίς, δι' ἧς εἰς ὑπερῷον ὑπάρχει ἀνάβασις· παρὰ τὸ ὄρω, ὄρσω, καὶ τὸ θύρα ... εἴρηται παρὰ τὸ ὀρούειν ἐπ' αὐτήν· λέγει δὲ καὶ Σιμωνίδης κακοσχόλως· καὶ τῆς κτλ.* Sylburg coniecit ὀρσοθυρίδος, Hemsterhuys κατ τῆς ὄ. ὀρ. ἠλασ(σ)άμην, Lobeck ὀρσύδρης διηλσάμην, et ego quoque in proecdosi διηλσάμην conieci, fort. ὀρθύρης διηλσάμην, ut ὀρθύρη per syncopen pro ὀρσοθύρη sit dictum, Meineke ὀρσοθύρης διηλσάμην. Ceterum cf. Sotades ap. Athen. XIV 621 B: ὁ δ' ἀποστεγάσας τὸ τρῆμα τῆς ὄπισθε λαύρης.

Fr. 18. Et. M. 270, 45: *Διασαυλούμενος παρὰ τὸν σαῦλον, τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον. Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις· Καὶ κτλ.* Adde Zonar. 539 (ubi καὶ κορ.) — κορωνίης scripsi, et sic etiam G. Dindorf, κορωνίδης Welcker, κορωνιῶν Hartung, vulgo κορωνίτης, quod defendit Meineke, sed choliambis usum esse Simonidem aliunde non constat.

Fr. 19. Pollux II 65: *Σκνιπὸν δὲ τὸν ἀμυδρῶς βλέποντα Σιμωνίδης ὁ ἰαμβοποιός· Ἦ κτλ.* ubi A ἢ σκνιπὸς ὁ μέγα βλ. Hartung

20. [24.]

Θύουσι Νύμφαις τῷ τε Μαιάδος τόκῳ·
οὗτοι γὰρ ἀνδρῶν αἷμ' ἔχουσι ποιμένων.

21. [25.]

Σὺν πορδακοῖσιν ἐκπέσοντες εἵμασιν.

22. 23. [26.]

(Ἦ) πολλὰ μὲν δὴ προεκπονῇ, Τηλέμβροτε.

* * * *

Ἐνταῦθα μέντοι τυρὸς ἐξ Ἀχαΐης
Τρομίλιος θαυμαστός, ὃν κατήγαγον.

coniecit ἢ κνέφας βλέπων, ego ἢ ὤλιγγα βλέπων, cf. Et. M. p. 821, 42: ὠλίγγην· ἀκαριαῖον, ἐλάχιστον· τάττουσι δὲ Ἀθηναῖοι καὶ ἐπὶ τοῦ νυστάξαι· καὶ τὰς ἐπὶ τῶν βλεφάρων οἷον ῥυτίδας ὠλλίγγας (scr. ὤλιγγας, vid. Poll. II 67), τὴν δὲ ὠλίγγην δηλοῦν καὶ πνοὴν καὶ σκιὰν καὶ ἀκαρὲς πνεῦμα· τὸ δὲ ὠλίγγιον ὀλίγον σημαίνει. Eadem Bekk. An. I 318, 10. Add. Hesych. v. ὠλιγγήιον.

Fr. 20. Schol. Odyss. ξ 435: Καὶ Σιμωνίδης θύειν αὐτούς (τοὺς ποιμένας) φησι νύμφαις καὶ Μ. τ. κτλ. Eadem Eustath. p. 1766, 1 (ubi v. 2 ποιμαίνων). — V. 1. θύουσι Barnes restituit, idem τῷ τε, vulgo καί. — V. 2. αἷμ' ἔχουσι, libri ut videtur αἷμα ἔχουσι, in M αἷμα post ποιμένων legitur. Eust. interpretatur οὗτοι φυλάττουσι τὸ ποιμενικὸν γένος καὶ οἷον ζωοῦσιν αὐτούς. In proecdosi τημελοῦσι scripsi, Meincke μνῆμ' ἔχουσι, Hartung πνεῦμ' ἔχ., Ahrens ῥῦμ' ἔχουσι, et praeterea v. 1 Νύμφῃς ἠδὲ Μαιάδος τ.

Fr. 21. Strabo XIII 619: καὶ τὸ Σιμωνίδου· σὺν πορδακοῖσιν ἐκπεσόντες ἵμασιν ἀντὶ τοῦ διαβρόχοις, ubi εἵμασι scripsit Tyrrwhit. Contra Schol. Arist. Pac. 1148: καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ τῷ Ἀμοργίῳ· συμπαρδακῇσιν ἱμάσιν σεσαγμένοις, ubi apparet σεσαγμένοι scribendum: videtur autem haec antiqua dittographia esse, nescias autem, utra scriptura sit praeferenda. Welcker in unum coniunxit: Σὺν πορδακοῖσιν ἐκπεσόντες εἵμασιν Σεσαγμένοι, Hartung σὺν παρδακοῖσιν ἐκσπάσαντες εἵμασιν Σεσαγμένους.

Fr. 22. 23. Athen. XIV 658 B: Καὶ ὁ Τρομιλικὸς δὲ τυρὸς ἔνδοξός ἐστι· περὶ οὗ φησὶ Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν δευτέρῳ Τρωϊκοῦ διακόσμου οὕτως· Τῆς Ἀχαΐας πόλις Τρομίλεια, περὶ ἣν γίνεται τυρὸς αἴγειος ἥδιστος, οὐκ ἔχων σύγκρισιν πρὸς ἕτερον, ὁ προσαγορευόμενος Τρομιλικός· οὗ καὶ Σιμωνίδης μνημονεύει ἐν ἰάμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Πολλὰ μὲν δὴ προεκπονῇ Τηλέμβροτε, γράφων· Ἐνταῦθα κτλ. — Fr. 22 Ἦ adieci. — Τηλέμβροτε, A τηλέμβρωτε, B προεκπονητὴ τηλέμβρωτε. Coraes coni. πολλόν με δεῖ προεκπονεῖν (Nauck δεῖ γὰρ ἐκπ.) κτλ. Hartung πόλλ' ἅμα με δεῖ προεκπονεῖν. — Fr. 23. V. 1. Ἀχαΐης, B Ἀχαίης, PVL Ἀχαΐας. — V. 2. Τρομίλιος PVL, στρομίλιος AB, Τρομιλικὸς Meineke.

24. [27.] 586

* Χὼς ἄφευσα χὼς ἐμίστυλα κρέα
ἱρωστί· καὶ γὰρ οὐ κακῶς ἐπίσταμαι.

25. [28.]

Ἔδωκεν οὐδεὶς οὐδ' ἀρυστῆρα τρυγός.

26. [29.]

Ἀπὸ τράπεζαν εἷλε καὶ ποτήρια.

27. [30.]

Αὕτη δὲ φοξὴ χεῖλος Ἀργείη κύλιξ.

28. [31.]

Ὁπλὰς ἐκίνει τῶν ὀπισθίων ποδῶν.

Fr. 24. Athen. XIV 659 D: *Οὐδὲν οὖν ἦν παράδοξον, εἰ καὶ θυτικῆς ἦσαν ἔμπειροι οἱ παλαίτεροι μάγειροι· προΐσταντο γοῦν καὶ γάμων καὶ θυσιῶν· . . . καὶ παρὰ δὲ Σιμωνίδῃ φησὶν ἕτερος· Χὼς κτλ.* — V. 1. *χὼς ἄφευσα χὼς* Bourdelot, *χ' ὠσαφεὺς* (*χωσαρεὺς* B, *χωσαφεὺς* P) *σαχῶς* VL. — V. 2. *ἱρωστί· καὶ* Hecker (nisi *εἰρωστί* malis), legebatur *εἰδώς· τί καὶ*, quod cum ineptum esset, Casaubonus *καλῶς* pro *κακῶς* coniecit.

Fr. 25. Athen. X 424 C: *Καλοῦνται δὲ καὶ ἀρυστῆρες καὶ ἀρύστιχοι. Σιμωνίδης· Ἔδωκεν κτλ.*

Fr. 26. Athen. XI 460 B: *Ποτήρια δὲ πρῶτον οἶδα ὀνομάσαντα τὸν Ἀμόργιον ποιητὴν Σιμωνίδην ἐν ἰάμβοις οὕτως· Ἀπὸ κτλ. ἀπὸ τράπεζαν* AB. *ἀποτράπεζαν* VL. — *καὶ* scripsi, vulgo *νιν*.

Fr. 27. Schol. Hom. Il. β 219: *Φοξός· εἴρηται ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ἀπὸ τοῦ φωτὸς ἀπωξυμμένων, καθά φησι καὶ Σιμωνίδης· Αὕτη δέ φησί, φοξίχειλος Ἀ. κ.* Eadem Etym. M. 798, 20. Zonar. 1817 (ubi *φοξόχειλος* ut videtur), Apoll. Soph. 164, 21 ubi codd. *αὐτὴ δὲ φοξὴ χειρός*. Et. Gud. 560, 22 (*φοξόχειλος*), Cram. An. Par. III 279, 8: *φοξίχειρος*, Matranga An. 467 (*αὐτὴ* et *φοξίχειλος*). Pro *φοξίχειλος* scripsi *φοξὴ χεῖλος*, idque et librorum lectiones firmare videntur et Athen. XI 480 D: *αἱ δὲ Ἀργεῖαι δοκοῦσι καὶ τὸν τύπον ἔχειν διάφορον πρὸς τὰς Ἀττικάς· φοξαὶ γοῦν ἦσαν τὸ χεῖλος, ὥς Σιμωνίδης φησὶν ὁ Ἀμόργιος· Αὕτη* (sic B, vulgo *αὐτὴ*) *δὲ φοξίχειλος*. Eust. 207, 12.

Fr. 28. Schol. Arist. Ach. 740: *Οὐ μόνον Ἀριστοφάνης ἐπὶ τῶν χοίρων τὰς ὁπλὰς εἴρηκεν, ἀλλὰ καὶ Σιμωνίδης ὁμοίως ἐπὶ χοίρου· Ὁπλὰς κτλ.* Eadem Suid. v. *ὁπλή*.

29. 587

Πώλυπον διζήμενος.

30.

Μηρίων δεδαυμένων.

31.

Schol. Hom. Il. ν 203: *ἤϊα βρώματα, οὐ τὰ ἐν οἴκῳ δὲ ἐσθιόμενα, ἀλλὰ τὰ ἐν ὁδῷ καὶ πλῷ. Δεῦτε φίλοι ἤϊα φερώμεθα* (hoc est Od. β 410). *Σιμωνίδης* (D *Σιμωνίδης φησίν*, B *φησὶν ὁ Σιμωνίδης*)· Ipsa verba exciderunt.

32.

Hesych.: *Κάρκαρα, οὖλα ὁ διήτω* (corrigunt *οὖλα ὀδόντων*), *καὶ τὰ ποικίλα τῇ ὄψει. καὶ πίτυρα* (cod. *ἐπιτυρὰ*) *παρὰ Σιμωνίδῃ. ἔνιοι τὰς μάνδρας· Ῥίνθων ταὶ τῇ οὐρανίᾳ ἠρι* (cod. *ῥινθόνταὶ*). Locus certo corrigi vix potest.

33.

Antiatt. Bekk. An. I 105, 3: *Κορδύλη· τὸ ἔπαρμα· Σιμωνίδης δευτέρῳ.*

34.

Photius 183, 1: *Κύβηβον· Κρατῖνος Θρᾴτταις τὸν θεοφόρητον·Ἴωνες δὲ τὸν μητραγύρτην καὶ γάλλον νῦν καλούμενον· οὕτως Σιμωνίδης.*

35. [12.]

Harpocrat. 130: *Μυσῶν λείαν ... ἀπὸ τῶν καταδραμόντων ἀστυγειτόνων τε καὶ λῃστῶν τὴν Μυσίαν κατὰ τῆς Τηλέφου τοῦ βασιλέως ἀποδημίαν. κέχρηνται δὲ τῇ παροιμίᾳ ἄλλοι τε καὶ Στράττις ἐν Μηδείᾳ καὶ Σιμωνίδης ἐν Ἰάμβοις.*

36.

Et. M. 367, 37: *ἔπληντ᾽ ἀλλήλῃσι· ἐκ τοῦ πλῶ τὸ πλησιάζω, ὁ παρακείμενος πέπληκα λέγεται καὶ πέπλακα· ὁ παθητικὸς πέπλημαι, πέπληται, καὶ παρὰ Σιμωνίδῃ πεπλήαται.*

Fr. 29. Athen. VII 318 F: *Δωριεῖς δ᾽ αὐτὸν διὰ τοῦ ῶ καλοῦσι πώλυπον, ὡς Ἐπίχαρμος· καὶ Σιμωνίδης δ᾽ ἔφη πώλυπον διζ.* Cf. Eustath. 1541, 31.

Fr. 30. Et. M. 250, 18: *Δαύω· τὸ καίω παρὰ Σιμωνίδῃ· Μηρίων δεδ.* Eadem Cram. An. Ox. I 106, 1 sine poetae nom.

37.

Gramm. Bekk. An. III 1402: *Νήστης· οὕτως εἴρηκεν Σιμωνίδης παρὰ τὸ ἔδω, καὶ ὡς παρὰ τὸ ψεύδω, οὗ παθητικὸν ψεύδομαι, ψευστής, οὕτω παρὰ τὸ ἔδω τὸ ἐσθίω, οὗ τὸ μέλλων ἔσω, ἔστης καὶ μετὰ στερητικοῦ νε νεέστης, οὗ παρώνυμον νήστης· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν ἐπιμερισμοῖς.* Cf. Append. Orion. 187, 29 et Et. Gud. 408, 40. De his et proximis dubitari potest, utrum ad iambographum an ad lyricum sint referenda.

38. 588

Et. M. 764, 25: *Τρασιά· παρὰ τὸ τέρσω τὸ ξηραίνω τερσιά, καὶ ταρσιά, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ καὶ καθ' ὑπέρθεσιν τρασιά.* Cf. Hesych.: *ταρσιήν· τὴν τρασιάν.*

39.

Et. M. 813, 53: *Ψηνὸς ὁ φαλακρὸς παρὰ Σιμωνίδῃ.* Adde Orion. 168, 9.

III.

HIPPONAX.

BIBΛΙΟΝ Α.

1. [1. 18.] *)

Ἔβωσε Μαίας παῖδα, Κυλλήνης πάλμυν·
Ἑρμῆ κυνάγχα, Μῃονιστὶ Κανδαῦλα,
φωρῶν ἑταῖρε, δεῦρό μοι σκαπαρδεῦσαι.

Hipponax. De Hipponactis reliquiis disputavit Bernardus ten Brink in Philol. VI 35 sqq. 215 seq., idem postea retractavit plura eodem volumine et Vol. VII et XIII.

Fr. 1. Coniunxit haec Schneidewin in unum. V. 1 legitur ap. Tzetz. Lycoph. 219: *Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμῆς, ὡς Ὀρφεύς φησιν ... καὶ ὁ Ἱππῶναξ ἐν τῷ κατὰ Βουπάλου πρώτῳ ἰάμβῳ· Ἐβόησε κτλ.* ἔβωσε Schneidewin scripsit (cf. Hesych. et Suidas ἔβωσεν· ἐκάλεσεν, ἔκραξεν), Bernhardy ἐβόησα, Dindorf ἔβωσα coni. — *Μαίας*, Schneidewin *Μαίης*. — V. 2. Tzetz. Exeg. Il. 153: *τὸν δὲ Ἄργον κύνα φασὶ κατὰ παντὸς σώματος ὀφθαλμοὺς ἔχοντα ... ὅτι δὲ κύων ὁ Ἄργος καὶ Ἱ(ππῶν)αξ φησί· Ἑρμῆ κυνάγχα, μὴ .... αν δοῦλα.* Emendatius unum v. 3 affert haec Tzetz. ap. Cram. An. Ox. III 351, 7 (Pressel post Tzetz. Epist. 98): *Τὸ δὲ Κανδαύλης Λυδικῶς τὸν σκυλλοπνίκτην λέγει, ὥσπερ Ἱππῶναξ δεικνύοι γράφων ἰάμβῳ πρώτῳ· Ἑρμῆ κτλ.* V. 2 respicit Hesychius *Κυνάγχη· τέχνη, μηχανή. ... οἱ δὲ τὸ Κυνάγχα ἀντὶ τοῦ κλέπτα.* idem *Κανδαύλας· Ἑρμῆς ἢ Ἡρακλῆς.* ubi Meineke non recte verba *ἢ Ἡρακλῆς* tanquam ex dittographia orta delenda censet. — *Κανδαῦλα* commendat prior locus, ubi *αν δοῦλα*, posteriore *Κανδαύλα*. — V. 3. *ἑταῖρε* Schneidewin, legebatur *ἕταιρε*. — *δεῦρό μοι* scripsi, codd. *δεῦρό τι μοι*, Duebner *δηὖτέ μοι*, sed idem etiam dubitanter *δεῦρό μοι*. Supra *σκαπαρδεῦσαι* recte legitur glossa *συμμαχῆσαι*. Quod habet Hesychius *σκαπερδεῦσαι· λοιδορῆσαι* (Brink coni. *αἰωρῆσαι*), si recte interpretatur, alium locum spectat. Idem habet: *Σκαρπαδεῦσαι· κρῖναι* et *Καπαρδεῦσαι· μαντεύσασθαι.* Brink in Hipponactis versibus novavit audacter *δεῦρό μοι σκαπερδεῦντι Σύ συμμαχῆσαι.*

---

*) Numeri adiecti sunt editionis Welckerianae.

2. [5.] 589

Κίκων δ' ὁ πανδάλητος, ἄμμορος καύης,
τοιόνδε δάφνης κλάδον ἔχων . . . .

3. [44.]

Κοραξικὸν μὲν ἠμφιεσμένη λῶπος.

4. [44.]

Πόλιν καθαίρειν καὶ κράδῃσι βάλλεσθαι.

Fr. 2. Tzetzes Exeg. Iliad. 76, 8: *ἣν (δάφνην) οἱ ἱερεῖς τοῦ ἡλίου ἤτοι μάντεις καὶ μάγοι, οἷος ἦν καὶ ὁ Χρύσης, στεφανούμενοι ἐπορεύοντο· καθὼς δηλοῖ καὶ Ἱππῶναξ ἐν τῷ κατὰ Βουπάλου ἰάμβῳ· Κίκων δ' ὁ πανδάλητος ἄ. κ. τοιόνδε τι δάφνας κατέχον.* ubi glossae *Κίκων· ὄνομα μάντεως* et *καύης, λάρος.* Affert eundem versum ad Lycoph. 424: *καύηξ δὲ ὁ λάρος κατὰ Αἰνιᾶνας* (codd. *Αἰνιαίας* vel *Αἰλιάνας*, itaque *Αἰνιέας* conieci, vid. Diar. Antiq. 1845 p. 180): *ὥς φησι καὶ Ἱππῶναξ· Κίκων* (cod. Gud. *Κήμων*) *δ' ὁ πανδάλητος ἄμμονος καύηξ,* sed codd. *καύης.* et sic aperte idem ad v. 741: *οὗτος μὲν Καύηξ φησίν, ὁ δὲ Ἱππῶναξ καύης λέγει οὑτοσί· Κίκων δ' ὁ πανδάλητος* (Ciz. Vit. 1. *πανδαύλητος,* Vit. 2. 3 *πανδάληκτος*) *ἄμμωρος καύης. Καύης δὲ ὁ λάρος κατ' Αἰνιᾶνάς ἐστιν.* — Quae Txetzes in Exeg. Il. versui 1 addit *τοιόνδε τι δάφνας κατέχων,* grammatici esse putant, at tunc versus prorsus non testificatur id, cuius causa adhibitus est: itaque existimavi vitium potissimum contraxisse *πανδάλητος·* corrigunt *πανδήλητος,* sed mihi potius lauri notio delitescere videbatur, itaque *πανδαύχνωτος* conieci (propius accedit *πανδαύκητος* vel *πανδαύχνητος,* sed formae illae non satis firmae), i. e. *πανδάφνωτος,* vid. Ahrens. Dial. Dor. 532, id quod Meineke comprobavit. Verum neque solet Tzetzes interpretis munere fungi neque interpretamenti speciem omnino referunt illa verba, itaque ipsi Hipponacti tribuo, corrigens *τοιόνδε δάφνης κλάδον ἔχων* sive *κλῶν' ἔχων* malis: oratio est imperfecta, ac *τοιόνδε* non ad *κλάδον ἔχων* referendum, sed ad verbum, quod subsequebatur, velut *ἐθέσπιζεν.* Nec *πανδάλητος* poeta scripsit, sed ut opinor *παμφαλητός,* verbo *παμφαλᾶν* utitur poeta infra fr. 130, *παμφαλώμενος* passive dixit Lycophro 1433, est igitur *παμφαλητὸς* i. q. *περίβλεπτος.* Nomen *Κίκων* respicit Choerobosc. Epim. I 73: *Χωρὶς τοῦ Κίκων Κίκωνος. τοῦτο γὰρ κύριον μὲν ὂν φυλάττει τὸ ω̄, οἷον Κίκων* (l. *Κίκωνος*), *ἐθνικὸν δὲ λεγόμενον τρέπει τὸ ω̄ εἰς ο̄ ἐν τῇ γενικῇ.* Adde Cram. An. Ox. I 30, 16. Ceterum huc referunt Hesychii glossam: *Κίκων· ὁ Κίκων Ἀμυθάονος ἦν, οὐδὲν αἴσιον προθεσπίζων* Schneidewin et Meineke, recte ut videtur, sed non credo in his ipsius Hipponactis versum delitescere, velut Brink scripsit *Κίκων δ' . . . καύης, προσῆλθεν οὐδὲν αἴσιον προθεσπίζων,* et multo deterius Hartung *Ἀμυθάονος παῖς, αἴσιον προθεσπίζων Κίκων ὁ πανδ. ἄ. κ.*

Fr. 3. Tzetz. Chil. X 378: *Περὶ ἐρίων Κοραξῶν ἐν πρώτῳ δὲ ἰάμβῳ Ἱππῶναξ οὕτως εἴρηκε μέτρῳ χωλῶν ἰάμβων· Κορ. κτλ.*

Fr. 4—9 affert Tzetz. Chil. V 726: *Ὁ φαρμακός, τὸ κάθαρμα, τοιοῦτον ἦν τὸ πάλαι· ἂν συμφορὰ κατέλαβε πόλιν θεομηνίᾳ, εἴτ' οὖν λιμός, εἴτε λοιμός, εἴτε καὶ βλάβος ἄλλο, τῶν πάντων ἀμορφότερον ἦγον ὡς πρὸς θυσίαν εἰς καθαρμὸν καὶ φάρμακον πόλεως τῆς νοσούσης· εἰς τόπον δὲ τὸν πρόσφορον στήσαντες τὴν θυσίαν τυρόν τε δόντες τῇ χειρὶ καὶ μάζαν καὶ ἰσχάδας, ἑπτάκις γὰρ ῥαπίσαντες ἐκεῖνον εἰς τὸ πέος*

5. [44.]

Βάλλοντες ἐν λειμῶνι καὶ ῥαπίζοντες
κράδῃσι καὶ σκίλλῃσιν, ὥσπερ φαρμακόν.

6. [44.]

Δεῖ δ' αὐτὸν ἐς φαρμακὸν ἐκποιήσασθαι.

7. [44.]

Καφῇ παρέξειν ἰσχάδας τε καὶ μᾶζαν
καὶ τυρόν, οἷον ἐσθίουσι φαρμακοί.

8. [44.]

Πάλαι γὰρ αὐτοὺς προσδέχονται χάσκοντες
κράδας ἔχοντας, ὡς ἔχουσι φαρμακοῖς.

σκίλλαις συκαῖς ἀγρίαις τε καὶ ἄλλοις τῶν ἀγρίων, τέλος πυρὶ κατέκαιον ἐν ξύλοις τοῖς ἀγρίοις. . . . . ὁ δὲ Ἱππῶναξ ἄριστα σύμπαν τὸ ἔθος λέγει· Πόλιν κτλ. (fr. 4) καὶ ἀλλαχοῦ δέ πού φησιν πρώτῳ ἰάμβῳ γράφων. Βάλλοντες κτλ. (fr. 5) καὶ πάλιν ἄλλοις τόποις δὲ ταῦτά φησι κατ' ἔπος· Δεῖ . . . . ὡς ἔχουσι φαρμακοῖς (continuo se excipiunt ordine fr. 6. 7. 8) καὶ ἀλλαχοῦ δέ πού φησιν ἐν τῷ αὐτῷ ἰάμβῳ· Λιμῷ κτλ. (fr. 9). Haec sex fragmenta utrum omnia ex eodem carmine an ex diversis petita sint, non satis certo dignoscas: ex primo iamborum libro certe praeter fr. 5 videtur fr. 9 esse, nolui tamen dirimere. Ceterum codicum Parisinorum lectiones et scholia post Dübnerum et Cramerum edidit Theod. Pressel post Tzetzae Epistolas p. 116. — Fr. 4. κράδησι, AB supra συκαῖς. Hunc versum et ipsum ex primo libro petitum esse fidem facit scholion adscriptum versui seq.: φησὶν ἐν τῷ αὐτῷ ἰάμβῳ. Ceterum possis hunc versum subiungere fr. 6.

Fr. 5. V. 1. λειμῶνι Schneidewin, legebatur χειμῶνι. — V. 3. φαρμακόν, cf. Phot. 640, 8: Φαρμακός· τὸ κάθαρμα, βραχέως· οἱ δὲ Ἴωνες ἐκτείνοντες λέγουσι φάρμακον. οὗτοι γὰρ διὰ τὴν τῶν βαρβάρων παροίκησιν ἐλυμήναντο τῆς διαλέκτου τὸ πάτριον. τὰ μέτρα, τοὺς χρόνους· δηλοῖ καὶ Ἱππῶναξ. Secundum Eust. Od. 1935, 15 Attici φαρμακός, Iones φάρμακος pronuntiabant (quo videtur etiam Didymi observatio apud Harpocrat. p. 180 referenda), sed nolui quidquam novare. cf. fr. 37, 3. — Fr. 6. Meineke cum fr. 7 et 8 in unum coniunxit. — ἐκποιήσασθαι, Meineke coni. ἐκπονήσασθαι, Heckor ὡς φ. ἐκπτοήσασθαι, fort. ἐσποιήσασθαι. — Fr. 7. V. 1. κάφῃ, vulgo καφῇ, cod. a (ap. Kiessl.) κάφη, AB. in m. ἀφὴ καὶ ἅρμα καὶ τὰ λοιπὰ οἱ Ἴωνες ψιλοῦσι, hinc Schneidewin recte interpretatur καὶ χειρί, cf. Hesych.: ἁφή· αἴσθησις χειρῶν, sed Favorin. add. ἢ χείρ. — παρέξειν, Meineke coni. παρασχεῖν. — Fr. 8. V. 1. αὐτοὺς, Meineke coni. αὐτὸν, ut ad Bupalum referatur. — προσδέχονται, Schneidewin προσδέκονται. — V. 2. Ego olim conieci ἔχοντες, αἷς ἐλῶσι φαρμακούς, Meineke coni. ἔχοντες αἷς (ἧς) χρίουσι φαρμακούς, quod probat Brink, nisi quod ὡς tuetur, Hartung solum ἔχοντες comprobavit. — φαρμακοῖς, quod etiam AB tuentur, fort. mutandum in φαρμακοί, ut, si recte memini, etiam alius coniecit.

9. [44.]

Λιμῷ γένηται ξηρός, ἐν δὲ τῷ θυμῷ
φαρμακὸς ἀχθεὶς ἑπτάκις ῥαπισθείη.

10. [107.]

Antiatt. Bekk. An. I 82, 13: *Ἀνδριάντα· τὸν λίθινον ἔφη Ἱππῶναξ Βούπαλον ἀγαλματοποιόν.* Delenda stigme post ἀνδριάντα, nam *lapideam statuam* ipsum Bupalum dixerat poeta.

11. [4.] 591

Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο.

12.

Τί τῷ τάλαντι Βουπάλῳ συνῴκησας;

* 13. [6. 33.]

Ὦ Κλαζομένιοι, Βούπαλός τε κἄθηνις,
ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

Fr. 9. V. 1. *γένηται*, Meineke coni. *γένοιτο*. — *ξηρός* cod. a ap. Kiessl., vulgo *ξηρόν*. — *θυμῷ*, Schol. A *θυμὸς τὸ ἄρρεν αἰδοῖον*, quae admodum dubia est explicatio. M. Schmidt mutato accentu *θύμῳ*, usus Arcadio p. 60 *θύμος* (*θῦμος*) *δὲ τὸ κύριον ἢ ἡ βοτάνη*, ubi τὸ *μόριον* corrigit, vix recte. Ego etiam nunc teneo *ἐν θυμῷ* idem fere esse atque *ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις*, quae non sunt dicta ab ira deorum, quae piaculo placanda erat, sed ab acri fumo lignorum infelicium, quae comburebantur; Graecis quoque *θυμὸς* olim erat *fumus*. — V. 2. *φαρμακὸς* Kiessling et Blomfield, libri *ὁ φάρμακος*. Ceterum huic fr. 9. Meineke probabiliter subiunxit fr. 11.

Fr. 11. Tzetzes Lycophr. 436: *Ὅτι δὲ ἀγής, ὁ μυσαρός, ἐξ οὗ λέγεται καὶ ὁ ἅγιος, ὁ μυσαρός, Ἱππῶναξ φησίν· Ὡς κτλ.* Adde Chil. XIII 322 et Plotium de Metr. 272, sed ibi cod. Gaisf. *ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΟΥ ΒΟΥΝΑΛΟΣΚΑΘΗΙΝΕ* exhibet, hoc est fr. 13, ita ut Putschius ibi de coniectura fr. 11 restituisse videatur. — *ἀγεῖ* Fix, *ἐναγεῖ* Meineke, vulgo *ἀγεῖ* (Tzetz. priore loco Vit. 2, 3 *ἀγοί*, altero loco A *ἀγεῖ*), Schmidt *ἀγεῖς*, quod sit ex *ἀαγεῖς* contractum. — *κατηρῶντο*, priore l. Vit. 3 *κατηρῶνται*.

Fr. 12. Choerobosc. Epim. I 280 (Bekk. An. III 1422): *Ὅτι δὲ καὶ τοῦ τάλας τάλαντος ἦν ἡ γενική, δηλοῖ ὁ Ἱππῶναξ εἰπών· Τί κτλ.* cod. Marc. *τί* om. et exhibet *Βουπώλῳ συνοικήσας*, fort. *συνοίκησας*. Brink distinguit *Τί; τῷ κτλ.*

Fr. 13. Rufin. de Metr. Com. 368 ex Iuba poetae nomine non addito tanquam exempla choliambi affert: *Ὦ Κλαζομένιοι B. κατέκτεινεν, Ἀκούσαθ' κτλ.*, Putsch. *ὦ Κλαζομένοιοι B. κατέκτειθεν*: iidem versus in cod. Plotii 272 sed ordine inverso leguntur *ΑΚΟΙΣΑΤΙΠΡΟΝΑΚΤΟΣΟΥΓΑΡ*

14.

Τούτοισι θηπῶν τοὺς Ἐρυθραίων παῖδας
φὴ μητροκώτης Βούπαλος σὺν Ἀρήτῃ 592

ΑΛΗΚΟ ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΟΥΒΟΥΝΑΛΟΣ ΚΑΘΗΙΝΕ (vid. fr. 11), unde apparet legendum esse Βούπαλός (τε) κἄ θ η ν ι ς. vid. Suidas v. Ἱππῶναξ· ... γράφει δὲ πρὸς Βούπαλον καὶ Ἄθηνιν ἀγαλματοποιούς, ὅτι αὐτοῦ εἰκόνας πρὸς ὕβριν εἰργάσαντο. eadem Eudocia p. 248. Plin. H. N. XXXVI 11: „Ac deinde nepos Archermus Chius, cuius filii Bupalus et Athenis vel clarissimi in ea scientia fuere, Hipponactis poetae aetate.“ Schol. Arist. Av. 574: Ἄρχεννον (ita etiam gramm. Cram. An. Ox. III 366) γάρ φασι, τὸν Βουπάλου καὶ Ἀθήνιδος πατέρα. Adde Ovid. Ib. 523: *Utque parum stabili qui carmine laesit Athenin Invisus pereas deficiente cibo.* — V. 2 affert etiam Hephaestio 31 item poetae nomine omisso: Τὸ δὲ χωλὸν οὐ δέχεται τοὺς παραλήγοντας τρισυλλάβους πόδας οὔτε δάκτυλον, οὔτε τρίβραχυν οὔτε ἀνάπαιστον, ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἴαμβον, ὅτε καὶ εὐπρεπές ἐστιν, ὡς τὸ· Ἀ κ ο ύ σ α θ' κτλ. (ubi ἀκούσασθ' A). Adde schol. ib. 169 et Mar. Plot. p. 270. Quamvis autem nullo loco Hipponactis nomen sit additum, tamen consentaneum est, artis metricae magistros versus Hipponactei exempla ex hoc ipso poeta, neque vero aliunde petivisse. Sane v. 2 (ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος) a Scholiasta Aristoph. Nub. 232 et Suida v. οὐ γὰρ tribuitur *Callimacho*, quod ita conciliavit Meineke, ut statueret Callimachum integrum Hipponactis versum in sua carmina transtulisse; satis probabiliter autem suspicatur Callimachum induxisse Hipponactem ab inferis reducem et subiunxit alium versum Callimachi (ap. Poll. IX 83), quibuscum rursus copulanda videntur, quae ex Callimacho affert Schol. Heph. p. 30 ed. 2 (cf. Iuliani Or. 30 p. 403 D), ut Callimachus sic orsus sit:

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω
ἐκ τῶν, ὅκου βοῦν κολλύβου πιπρήσκουσιν,
φέρων ἴαμβον οὐ μάχην ἀείδοντα
τὴν Βουπάλειον.

Ceterum duos hos versus Hipponactis cohaerere fidem facit etiam latinum exemplum, quod subiunxit Iuba,

O quae tenerulae comparis tenes criacm
Sudes in ista Veia (fort. *devia*) latens fossa.

nam hi quoque versus continuo se excipiunt. Iustum autem versuum ordinem servavit Iuba sive Rufinus, idquod etiam Hartung statuit, contra Brink Philol. VI 74 secutus Photium transposuit, idemque *Βούπαλος κα-έθνησκεν* vel *Βούπαλον κατέκτεινα* coniecit (et perperam praeterea fr. 55 his subiunxit), Meineke autem ἀκούσατ' scripsit pro ἀκούσαθ'. Ceterum poeta non adversarios Clazomenios appellavit, sed praeter Bupalum et Athenin etiam cives Clazomenios invocat.

Fr. 14. Schol. Tzetz. ad Posthom. v. 687 editum a Brinkio ex codd. mss. Britann. in Philol. VI p 40: Θηπον· ἐθαυμαζον· το θεμα θηπω και Ιππωναξ· τουτοισι θηπων τους Ερυθραιων παιδας οὐς φησι (cod. Par. φ.) μητροκοιτας ζουπαλος (A et cod. Par. Βούπαλος) συν αρητη και φελιζων (cod. Par. κνίζων καὶ φελίζων) τὸν δυσωνυμον αρτον. — V. 1. θηπῶν, cf. Hesych.: θηπῶν, ἐξαπατῶν, κολακεύων, θαυμάζων, ubi Alberti θήπων praefert, sed ib. θηπητής· ἀπατεών. — V. 2. φὴ μητροκώτης scripsi pro ὡς φησι μητροκοιτας, cum particulae φὴ adscripta esset glossa ὡς, inde ortus error. Μητροκώτης interpretor *sacerdos magnae matris*, nisi malis μητροκοίτας (ut hoc nomine Erythraei utpote dediti magnae matris religioni notentur); de similibus κωτάρχης, κοίης, κόης vid. Keil Onomatol.

κνίζων καὶ φελίζων τὸν δυσώνυμον ἄρτον.

15.

Τέαρε . . . . . δεύειε τὴν ἐπὶ Σμύρνης·
ἴθι διὰ Λυδῶν παρὰ τὸν Ἀττάλεω τύμβον
καὶ σῆμα Γύγεω καὶ μεγάστρυ στήλην
καὶ μνῆματ' ὦτος μυτάλιδι πάλμυδος,
πρὸς ἥλιον δύνοντα γαστέρα τρέψας.

108, quibus adde *κοιακτήρ* sive *κοακτήρ*, qui in titulis Laconicis (Annales Inst. Arch. XXXIII) in indice *Ταιναρίων* recensetur. — V. 3 expediro nequeo, videtur do Attide dixisse, ut pro *ἄρτον* possis *καρπὸν* coniicere. Longe aliter Brink: *Τούτοισι θηπέω τοὺς Ἐρυθραίων παῖδας, Οὓς μητροκοίτας Βούπαλος σὺν Ἀρήτῃ Φησί, φλυάζων τὸν δυσώνυμον κοῖτον.* sed retractavit ipse in Philol. VI 730. Postea Schneidewin in Philol. VII 554 *τούτοισι θήπων τοὺς Ἐρυθραίων παῖδας φῇ* (quod interpretatur *φησί*, qua forma Anacreon usus) *μητροκοίτας Βούπαλος σὺν Ἀρήτῃ, Κνίζων, καφάζων τὸν δυσωνύμων Ἄττην.* quod comprobavit Brink ib. VII 711, nisi quod v. 3 legi mavult: *κνίζων Κυβήλιν καὶ δυσωνύμων Ἄττην.* Hartung denique *Τούτοισι θηπῶν τοὺς Ἐρυθραίων παῖδας, οὓς μητροκοίτας Βούπαλος σὺν Ἀρήτῃ καίνει, μελίζων τὸν δυσώνυμον Μάργον.* Mihi quidem videtur *κνίζων* interpretandi gratia adscriptum, fortasse scribendum *καὶ δρυφελίζων*, sed incorta omnia.

Fr. 15. Tzetz. Cram. An. Ox. III 316, 17: *Στίχοι Ἱππώνακτος τρισυλλάβους ἔχοντες τοὺς παραλήγοντας πόδας· . . . πᾶσάν* (A πγ) *τε ἀρεδεύει* (A *τέαρε . . . . . δεύειε*) *τὴν ἐπὶ Σμύρνης κτλ.* Pro *πᾶσαν* scribendum *πάλιν*, ut Tzetzae sit, similiterque Meineke correxit, Schneidewin scripserat *πᾶσαν δ' ἑταῖρ' ὅδευε κτλ.* Restitutio versus prorsus incerta, fortasse obsoletum aliquod vocabulum delitescit, cf. Hesych: *Τεωρεῖς· δραπέται, κακοῦργοι, λῃσταί*, et *Τέωρος· συκοφάντης καὶ τὰ ὅμοια.* — V. 2 *διά*, A *δια*. — *Ἀττάλεω*, Schneidewin non recte *Ἀλυάττεω*, vid. Nicol. Damasc. fr. 63. — V. 3. *Γύγεω*, A *γήγεω*. Respicit Schol. Nicand. Ther. 633: *Γύγου δὲ σῆμα τοῦ ἐκεῖ βασιλεύσαντος, ὥς φησιν Ἱππῶναξ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Λυδίας ἰάμβων*, ubi Meineke *Λυδίας* delet, quippe quod sit adscriptum ad *ἐκεῖ* explicandum. — *μεγάστρυ*, Hartung *Μεγιστίου*, Schneidewin *Μεγάστρυος*, mulieris nomen esse ratus, quod nomen nusquam legitur, nec huc referri potest Athenaei locus XIII 573 A, quem ille comparavit. — V. 4. *καὶ μνῆματ' ὦτος*, B *καὶ μνῆμά τ'· Ὦτος.* Schneidewin coni. *καὶ μνῆμά τ'* (debebat *μνῆματ'*) *Ἄτυος Μυρσίλεω* (debebat *Μυρσίλου*) *τε πάλμυδος.* Sed Atyn hic recenseri satis incertum et fortasse unius tantum regis nomen latet: *καὶ μνῆμα Τωτὸς μυττάλυτα πάλμυδος*, vid. Hesych.: *μυττάλυτα· μεγάλα* (cod. *μεγάλου*), quamquam etiam mulieris nomen poterat commemorari, velut *καὶ μνῆμα Τουδοῦς*, vid. Nicol. Damasc. fr. 49: *ἐκ τούτων γαμεῖν ἔμελλεν Σαδυάττης τὴν Ἀρνώσσου θυγατέρα ὄνομα Τουδὼ τοῦ* (cod. *τρυδωνοῦ*) *Μυσῶν βασιλέως.* et Ptolem. Hephaest. ap. Phot. Bibl. p. 150. Hartung metro pessumdato *καὶ μνῆμα Τρωὸς ἐν μυρταλίδι πάλμυδος.* De genitivo *πάλμυδος* cf. Choerobosc. Epim. I 232 ubi Aeschylus hac forma usus esse dicitur, sed Brink suspicatur ibi Hipponactis nomen restituendum esse. — V. 5. *δύνοντα*, A *δύνονται.* — De lacu Gygaeo, circa quem plurima regum Lydorum monumenta condita fuerunt, cf. E. Müller Philol. VII 238 seq.

16 [10.]

Ἑρμῆ, φίλ' Ἑρμῆ, Μαιαδεῦ, Κυλλήνειε,
ἐπεύχομαί τοι, κάρτα γὰρ κακῶς ῥιγῶ. 593

17. [10.]

Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι, κάρτα γὰρ ῥιγῶ
καὶ βαμβακύζω.

18. [9.]

Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι καὶ κυπασσίσκον

Fr. 16. 17. 18. 19. Tzetz. Lycophr. 855: *οὗτος ἀσκέρας τὰ ὑποδήματα οὐ καλῶς λέγει ... ἀσκέραι δὲ κυρίως τὰ ἐν τοῖς ποσὶ πιλία, ἤτοι ὀρτάρια λέγονται καὶ χλαῖναν τὸ σφικτούριον καὶ κυπασσίσκιον τὸ ἐπιλώρικον. ... ἀλλ' ἄκουε, πῶς φησὶν Ἱππῶναξ· Ἐμοὶ γὰρ κτλ.* (fr. 19). *ἔγνως ὅτι διὰ τὸ εἰπεῖν δασείας τὰς ἀσκέρας τὰ ὀρτάριά φησιν, εἰ δὲ χρεία σοι καὶ ἑτέρας μαρτυρίας ἄκουσον· ὦ φίλ' Ἑρμῆ, Μαιάδος, Κυλλήνιε* (fr. 16 v. 1) *καὶ μετά τινά φησιν· Δὸς χλαῖναν ... τοίχου* (fr. 18) *ἔγνως πάντως νῦν, ὅτι ἀσκέρικα τὰ ὀρτάρια λέγονται· ἰδοὺ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ καὶ ἑνὶ στίχῳ περὶ ὑποδημάτων εἰπὼν καὶ περὶ ἀσκερῶν λέγει.* Apparet haec fragmenta ex uno eodemque carmine petita esse. Fr. 16 autem videtur initium esse carminis vel certe precum, et sic intelligitur, cur Tzetzes hunc versum attulerit. Ad idem hoc carmen pertinet etiam fr. 17, quod exhibet Plutarch. de absurd. Stoic. opin. c. 6: *ὁ δὲ ἐκ τῆς Στοᾶς βοῶν μέγα καὶ κεκραγώς· ἐγὼ μόνος εἰμὶ βασιλεύς, ἐγὼ μόνος εἰμὶ πλούσιος, ὁρᾶται πολλάκις ἐπ' ἀλλοτρίαις θύραις λέγων· Δὸς ... βαμβακύζω*, et versum priorem rursus affert sine poetae nomine adv. Stoic. c. 20: *οὕτως* (scr. *οὗτος* i. e. *Anacreon*) *οὐκ εἶχε χρείαν ὑποδοχῆς, οὐδὲ χλαίνης ἐκεῖνος· Δός χλ. κ. τ. λ.* ubi *γὰρ* om., et rursus de cupid. divit. c. 2. Ceterum Plutarchum, nisi ter eodem versu uteretur, facile crederem memoriae errore extremum fr. 16 cum initio fr. 18 coniunxisse, ita ut fr. 17 plane tollendum, contra fr. 16 scribendum esset: *κάρτα γὰρ κακῶς ῥιγῶ καὶ βαμβακύζω.* — Fr. 16 cuius primum tantum versum servavit Tzetz., integrum legitur ap. Priscian. de metr. com. 251 ed. Lindem. (428 Keil): „Hipponactem etiam ostendit Heliodorus iambos et choliambos confuse protulisse: *Ἑρμῆ, φίλ' Ἑρμῆ, Μαιαδεῦ, κτλ.* ubi v. 1 A *ΕΡΜΕΦΙΛΗΡΜΕΜΑΙΑΔΕΥ*, V *ΕΡΜΕΦΙΧΕΡΜΕΝΑΙΑΔΕΥ*, sed R *ερμης φιλερμη μαιαδευ*, ut suspicetur aliquis *ἐρεῖς* scribendum esse, contra Tzetz. *ὦ φίλ' Ἑρμῆ Μαιάδος.* — *Κυλλήνειε* Welcker, *Κυλληναῖε* Meineke, legebatur *Κυλλήνιε*, atque ita Heliodorus, sed librariorum errore manifesto, nec tamen liquet, utra forma substituenda sit, cum in Graecis scriptoribus neutra reperta sit: productam paenultimam sane latini poetae satis testificantur, velut Catull. 68, 109 *Pheneum prope Cylleneum*, adde Horat. Epod. 13, 9. L Ovid. Met. XI 304, quae videntur *Κυλλήνειος* commendare, sed latinorum librorum ea in re non est locuples auctoritas. — V. 2. *τοι*, Ald. *τοῦ*, Brink *σοι.* — *ῥιγῶ*, Schneidewin hic et infra *ῥιγέω.* — Fr. 17. V. 2. *βαμβακύζω*, Lud. Dindorf *βαμβαλίζω*, Schneidewin *βαμβαλύζω.* — Fr. 18. V. 1. *κυπασσίσκον* respicere videtur Harpocrat. 117, 8: *Κύπασσις .... μέμνηται δ' αὐτοῦ Ἱππῶναξ τε καὶ Ἑκαταῖος.* Restituendum verbum Lycophroni

καὶ σαμβαλίσκα κάσκερίσκα καὶ χρυσοῦ
στατῆρας ἑξήκοντα τοὐτέρου τοίχου.

19. [9.]

Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔδωκας οὔτε κω χλαῖναν
δασεῖαν, ἐν χειμῶνι φάρμακον ῥίγευς,
οὔτ' ἀσκέρῃσι τοὺς πόδας δασείῃσιν
ἔκρυψας, ὥς μή μοι χίμετλα ῥήγνυται.

20. [14.]

Ἐρέω γὰρ οὕτω· Κυλλήνιε Μαιάδος Ἑρμῆ.

21. [15.] 594

Τοὺς ἄνδρας τούτους ὀδύνη 'πιαλεῖ ῥιγηλή.

v. 333: *Κρύψει κύπασσις χερμάδων ἐπομβρία*, vulgo *κυπάς τις*. — V. 2. *ἀσκερίσκα* plane singularis forma, est enim neutrum genus ascitum, nulla principalis vocabuli ratione habita: nisi forte non solum *ἡ ἀσκέρα*, sed etiam *τὸ ἄσκερον* olim in usu fuit. Quod Alcmanem apud Athen. III 114 F existimabam similiter dixisse *τὸ θριδακίσκον*, non ita est, nam ille *ἡ θριδακίσκη* solenni more scripsit. — *χρυσοῦ*, cod. Bar. *χρυσοῦ μοι*, Meineke coni. *χρυσοῦς*. — V. 3. *τοὐτέρου* in Vit. 2 glossa *ἰωνικῶς*, et *μέρους* supra *τοίχου*. Locus suspectus, neque quidquam iuvat lectio cod. Seld. *τοῦ νερτέρου τοίχου*, Hartung *κυντέρῳ πτωχοῦ* scripsit. — Fr. 19. V. 1. *κω χλαῖναν* scripsi, quod Schneidewin quoque suspicatus est, edd. vett. *χώλαιναν*, Potter et Müller *τὰν χλαῖναν*, Vit. 2. 3 Barocc. *χλαῖναν*. — V. 2. *ῥίγευς*, Barocc. Vit. 2. 3 *ῥίγους*. — V. 3. *δασείῃσιν*, Barocc. *φησί*. — V. 4. *χίμετλα*, Barocc. *χίμαιτρα*. — *ῥήγνυται* Mülleri ed., *ῥίγνυται* Vit. 3 Barocc., *γίγνεται* Seld., *γίνηται* vel *γίγνηται* edd. vett., Meineke olim optativum *ῥήγνυτο* praeferebat, postea (Vindic. Strabon. 195) coniunctivum tuitus est.

Fr. 20. 21. Ex eodem carmine, quo priora, petita esse arbitror. Priscian. de metr. com. 247. Lindem. (426 Keil): „Heliodorus metricus ait: *Ἱππῶναξ πολλὰ παρέβη τῶν ὡρισμένων ἐν τοῖς ἰάμβοις*. . . . Hipponax in *primo*: *ἐρέω κτλ.* iste enim versus cum sit choliambus, in quarto loco et quinto habuit dactylos, cum in utroque debuerit a brevi incipiens pes poni. In *eodem*: *τοὺς ἄνδρας κτλ.*“ priore versu A *ΕΡΕΩΓΑΡΟΤ ΤΟΚΤΛΑΝΝΙΕ ΜΑΙΑ⅃Ο* (*ΗΡΜΗC* add. corr.), V *ΕΡΕΩΓΑΡΟΤΛΑΝ ΝΙΕΜΑΙΑ⅃ΟCΕΡΜΝ*, R *ἐρεωγαρουτακυεραιν Iste*. Versus plane integer servatus, in quo ludendi causa poeta iambico colo paroemiacum subiecit. Maior dubitatio de altero versu: prima quidem verba vitii immunia, sed deinde V *Ο⅃ΤΝΗΠΙΑΜΙΡΕΙΤΙΑΕ*, R *Ο⅃ΤΝΗΠΙΑΛΛΙ ΡΕΙΠΑΕ*, A *Ο⅃ΤΝΗΠΑΛΛΙΡΕΙΤΙΕ*, cod. Par. 7504 *Ο⅃ΙΝΗΠΙΑ⅃ ΛΙΡΕΙΤΑΕ*, Putsche *ὀδύνη πάλαι Ῥεῖπε*. Neque hic versus choliambus est, sed hexameter dactylicus, quem Hipponax ludibrii causa iambicis versibus interseruit. Scripsi *ὀδύνη 'πιαλεῖ ῥιγηλή*: quod *ῥιγηλὴν ὀδύνην* dixit *ἄνδρας ἐπιάλλειν*, non potuit offensioni esse: hic quoque poeta consulto, quae inter se pugnare videntur, copulavit. Apud Priscianum scribendum: „iste iambus habet in secundo loco spondeum, et in *tertio et* quarto dactylum.“ Frustra igitur haec ad iambicos numeros

22 A.

Μακάριος ὅστις θηρεύει.

22 B.

Καίτοι γ' εὔωνον αὐτὸν εἰ θέλεις δώσω.

23. [63.]

Erotian. 330: *Σαπρά· σεσηπότα, ὡς καὶ Ἱππῶναξ ἐν α' Ἰάμβων* (Bz ἰάμβῳ) *φησί· Μαδῶντα δὴ καὶ σαπρόν.* Stephanus et Hemsterhusius *μυδῶντα* coni.

24. [102.]

Pollux. IV 169: *Κύπρον δὲ τὸ οὕτω καλούμενον μέτρον εὕροις ἂν παρὰ Ἀλκαίῳ . . . καὶ ἡμίκυπρον παρ' Ἱππώνακτι ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἰάμβων.* Eadem repetit X 113.

25. [103.]

Pollux X 99: *Τὸν δὲ καλούμενον χυτρόποδα ἔστι μὲν καὶ λάσανα κεκλημένον εὑρεῖν . . . ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Ἱππώνακτος Ἰάμβων εἴρηται χυτροπόδιον.*

ΒΙΒΛΙΟΝ Β.

26. [54.]

Ἀκήρατον δὲ τὴν ἀπαρτίην ἔχει.

revocare studuerunt, Hermann *τοὺς ἀνέρας τούτους δύη πάλαι λεῖπε* vel *τοὺς ἄνδρας ὀδύνῃ τούσδε γύαλα ῥιγηλά*, Meineke *τὸν ἄνδρα τοῦτον ὠδύνη πάλαι πρίει*, Hartung *τὸν ἄνδρα τοῦτον οὐ δύνῃ πάλαι ῥεῖψαι*, Brink *τοῦδ' ἀνδρὸς οὕτως ἐστὶ γυῖα ῥιγηλά*. Idem Hipponacti vindicat quae leguntur apud Suidam: *Ῥιγηλή, ἡ ταχέως ῥιγῶσα· οὐ γὰρ ἔγωγ' ὧδε ῥιγηλή*, corrigens:

Οὐ γὰρ ὧδ' ἔγωγε ῥιγηλή·

Fr. 22 A B. Schol. Heph. p. 156 ed. 2 Gaisf.: *Ὁμοίως καὶ τὴν ευ εὑρίσκομεν ποιοῦσαν κοινήν· οἷον ἐν τῷ πρώτῳ ἰάμβῳ Ἱππώνακτος, ἔνθα φησί· Μακάριος ὅστις θηρεύει, τὴν ρευ ἐν τετάρτῳ ποδὶ συνέστειλε. καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ἐν δευτέρῳ ποδὶ τὴν ευ· καίτοι γ' εὔ. κτλ.* Videtur hic quoque versus ex eodem carmine petitus. Hipponactem etiam alias diphthongos corripere solitum esse idem schol. testatur: *παρὰ δ' Ἱππώνακτι ἐπὶ τῆς αι καὶ οι διφθόγγου πολλή ἐστιν ἡ χρῆσις.* Male Brink *θηρέει* substituit.

Fr. 26. Pollux X 18: *Τοὔνομα δὲ ἡ ἀπαρτία ἐστὶ μὲν Ἰωνικόν, ὀνομασμένον οὕτω παρ' αὐτοῖς τῶν κούφων σκευῶν, ἅ ἐστι παραρτη-*

27. [109.]

Gramm. Bekk. An. I 85, 23: *Βίκος· Ἱππῶναξ δευτέρῳ, Ἡρόδοτος πρώτῳ.* rectius *βῖκος* scripseris, nam Archestratus ap. Athen. III 116 F: *τμηθὲν ὅτ' ἐν βίκοισι ταριχεύσεσθαι ἔμελλεν.*

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ. 595

ΧΩΛΙΑΜΒΟΙ.

28. [11.]

Χρόνος δὲ φευγέτω σε μηδὲ εἷς ἀργός.

29. [12.]

Δύ' ἡμέραι γυναικός εἰσιν ἥδισται,
ὅταν γαμῇ τις κἀκφέρῃ τεθνηκυῖαν.

30 A. [2.]

Ὦ Ζεῦ πάτερ, θεῶν Ὀλυμπίων πάλμυ.

30 B. [3.]

Τί μ' οὐκ ἔδωκας χρυσόν, ἀργύρου πάλμυ;

31. [16.]

Ἀπό σ' ὀλέσειεν Ἄρτεμις, σὲ δὲ κὡπόλλων.

σασθαι· εὑρήσεις δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ἱππώνακτος Ἰάμβων· ἀκήρατον κτλ. — *ἀπαρτίην* scripsi, vulgo *ἀπαρτίαν*. — *ἔχει*, ut *εἶχε* vel *ἴσχει* scribatur non est opus.

Fr. 28. Stob. Flor. XXIX 42: *Ἱππώνακτος.* Trinc. *Ἱππόνα*, A om. locum. Apostol. XVIII 41 d *Δημώνακτος.* Et sane alienus videtur versus ab Hipponacte. Meineke coniecit *Herondae* esse. Hermann *μηδ' ἕεις* scripsit.

Fr. 29. Stob. Flor. LXVIII 8: *Ἱππώνακτος.* Eadem Apostol. VI 38 c. — V. 1. *εἰσὶν* A Trinc., vulgo *ἐστιν.* — V. 2. *γαμῇ*, Schneidewin *γαμέῃ.*

Fr. 30. Tzetz. ad Lycoph. 690: *ἡ δὲ λέξις τοῦ πάλμυς τῶν Ἰώνων ἐστὶν καὶ χρῆται ταύτῃ Ἱππῶναξ λέγων· Ὦ Ζεῦ κτλ. Τί μ' οὐκ κτλ.* Vulgo existimant hos versus cohaerere, sed sunt duo diversa fragmenta. — Fr. 30 A. Meineke coniecit *ὦ Ζεῦ πάτερ Ζεῦ θ. Ὀ. π.* — Fr. 30 B. *ἀργύρου* cum *πάλμυ* coniunxi itaque post *χρυσόν* interpunxi, Mercurius enim invocari videtur. Meineke coni. *Τί μ' οὐκ ἔθηκας Κροῖσον ἀντ' Ἴρου πάλμυ*, Schneidewin *χρυσόν, ἀργύρου πάλμυν*, Lobeck *χρυσὸν ἢ ἄργυρον*, Hartung *ἔθηκας Κροῖσον, ἀργύρου πάλμυν.*

Fr. 31. Tzetz. in Cram. An. Ox. III 310, 17: *Στίχοι Ἱππώνακτος τρισυλλάβους ἔχοντες τοὺς παραλήγοντας πόδας· Ἀπό σ' κτλ.* Adde

32. [17.]

Παρ' ᾧ σὺ λευκόπεπλον ἡμέρην μείνας
πρὸς μὲν κυνήσειν τὸν Φλυησίων Ἑρμῆν.

33. 596

Ἔψισε κἀπέλουσεν ἀσκαρίζοντα.

34. [19.]

Συκῆν μέλαιναν, ἀμπέλου κασιγνήτην.

eund. Exeg. Il. 83, 25. — *σὲ δὲ κὠπόλλων* scripsi, vulgo *σὲ δὲ κ' ὠπόλλων*, Meineke coni. *σὲ δ' ὠπόλλων* vel *τε κὠπόλλων*, posterius etiam Friedemann commeudavit.

Fr. 32. Tzetz. in Iliad. 83, 28: *Καὶ ἀλλαχοῦ* (*Ἱππῶναξ*): *Παρ' ᾧ κτλ.* — V. 2. *κυνήσειν*, Welcker coni. *κυνήσεις*, Meineke *κύνησον*. — *Φλυησίων*, fort. *Φλυησίωνα*, ut is sit, qui alias *Φλυήσιος* dictus, cf. Hesych *Φλυήσιες· ὁ Ἑρμῆς καὶ μήν τις.*

Fr. 33. Et. M. 154, 27: *Ἀσκαρίζειν· σημαίνει τὸ κινεῖσθαι. Σκαίρω, σκαρίζω καὶ ἀσκαρίζω.* Sed V addit: *Ἱππῶναξ ἔψησε κτλ.* Scripsi *ἔψισε*, quod firmat Phot. 49, 10: *Ἐψιοῦσα· τροφὰς διδοῦσα χόνδρου καὶ τὰ ἐψητά* (haec tria verba tollenda, pertinent ad finem prioris glossae *ἐψητοί*, cf. Suidas)· *Αἰσχύλος Τροφοῖς· βιοτὴν αὔξιμον ἐψιοῦσα.* (corrigas *ἐμψίουσα*; ut Lobeck quoque animadvertit, cf. etiam Hesych. v. *ἐμψιοῦσα*, Nauck pessime *ἔψουσα* scripsit) *Ἱππῶναξ.* ubi Hipponactis hic ipse versus excidit, quem etiam respiciunt Hesychius et Suidas: *ἔψισεν, ἐψώμισεν* (ita enim recte E Suidae). Est autem *ἔψισεν* nihil aliud quam *nutrivit*, sive lacte, ut est apud Euphor. fr. 51 *λευκῷ σ' ἔψισα γάλακτι*, sive melle, uti apud Antipatrum Anth. Pal. IX 302 *πολλάκι δ' ἐξ ὑμέων ἐψισμένον*, sive buccellis, ut fere grammatici interpretantur. Dixit fortasse haec poeta de se suaque matre Protide (Suid. *Ἱππῶναξ, πατρὸς Πύθεω καὶ μητρὸς Πρωτίδος*): nam poetam parentes suos in carminibus commemorasse docet Leonidas Tarent. in Anthol. VII 408:

Ἄρτι γὰρ Ἱππώνακτος ὁ καὶ τοκέων καταβαύξας
ἄρτι κεκοίμηται θυμὸς ἐν ἡσυχίῃ.

ubi Hecker satis infeliciter *τοκέων ῥα βαύξας* scripsit. Hipponax ignobili loco haud dubie natus fuit, erantque fortasse parentes ne morum quidem honestate insignes, idque libere professus erat poeta. — Non recte Brink Phil. VI 48 praeeunte Welcker Aeschyli versum Hipponacti tribuit, corrigens *Τροφὴν βιωτὴν αὔξιμόν τ' ἐμψιεῦσα*: ab his erroribus sibi cavit Schmidt Phil. XVIII 227 qui Photii locum sic conformavit: *Ἐμψίουσα· τροφὰς διδοῦσα χόνδρου· Βρωτὸν αὐξίμην ἐμψίουσα Ἱππῶναξ. καὶ ψιφὰ τὰ ἑψητὰ Αἰσχύλος Τροφοῖς.* sed nulla causa est, cur verba integerrima tentemus et Aeschylo abiudicemus, cuius fabulae *Διονύσου τροφοί* inprimis conveniunt; nec tamen poeta ipsam dei nutricem dicere videtur, sed comparavit cum ave, quae pullos frustulis nutricatur.

Fr. 34. Athen. III 78 B: *Καὶ ταύτας Ἀμαδρυάδας νύμφας καλεῖσθαι καὶ ἀπ' αὐτῶν πολλὰ τῶν δένδρων προσαγορεύεσθαι. ὅθεν καὶ*

35. [20.]

Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν ἡσυχῇ τε καὶ ῥύβδην
θυννίδα τε καὶ μυττωτὸν ἡμέρας πάσας
δαινύμενος, ὥσπερ Λαμψακηνὸς εὐνοῦχος,
κατέφαγε δὴ τὸν κλῆρον· ὥστε χρὴ σκάπτειν
πέτρας ὀρείας, σῦκα μέτρια τρώγων,
καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον.

36. [26.]

Οὐκ ἀτταγᾶς τε καὶ λαγὼς καταβρύκων,
οὐ τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσσων, 597
οὐδ᾽ ἀττανίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων.

37. [21.]

Ὁ δ᾽ ἐξολισθὼν ἱκέτευε τὴν κράμβην
τὴν ἑπτάφυλλον, ᾗ θύεσκε Πανδώρῃ

τὸν Ἱππώνακτα φάναι· Συκῆν κτλ. Cf. Eust. Od. 1964, 14. Συκῆν, Schneidewin συκέην.

Fr. 35. Athen. VII 304 B: Ἱππῶναξ δέ, ὡς Λυσανίας ἐν τοῖς περὶ ἰαμβοποιῶν παρατίθεται, φησίν· Ὁ μὲν γὰρ κτλ. — V. 1. ῥύβδην scripsi, vulgo ῥύδην. Ap. Phot. 491, 28: Ῥοίβδην, δαψιλῶς item ῥύβδην corrige. — V. 2. θυννίδα Meineke, legebatur θύνναν, sed θυννίδα vel θυννάδα Athenaeum ipsum legisse manifestum est. — μυττωτόν, malim μυσσωτόν. — V. 4. κλῆρον Dalecampius, libri σκληρόν. — V. 5. πέτρας scripsi, libri πέτρας τ᾽, quod si tueri velis, statuendum antea versum excidisse: nominativus τρώγων recte se habet, quemadmodum est in illo: ἑξὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων. Meineke tamen coni. ὥστε χρῇ (i. e. χρῄζει) σκάπτειν πέτρης ὀρείης σ. μ. τρώγων, Hermann ὥστε χρὴ πέτρας σκάπτοντ᾽ ὀρείας σ. μ. τρώγειν, Schneidewin πέτρας τ᾽ ὀρείας, σῦκα μέτριά τε τρώγειν, Brink ὥστε χρῇ σκάπτειν Πετραῖ᾽ ἐρινά, σ. μ. τρώγων, Hartung ὁ δ᾽ ἐχάρη σκάπτειν κτλ.

Fr. 36. Athen. XIV p. 645 C: Τοῦ δὲ ἀττανίτου Ἱππῶναξ ἐν τούτοις μνημονεύει· Οὐκ κτλ. — V. 1. οὐκ ἀτταγᾶς τε, codd. οὐ κάττας τε. sed supra IX 388 B: Ἀτταγᾶς . . . μνημονεύει αὐτῶν Ἱππῶναξ οὕτως· οὐδ᾽ ἀτταγάς τε καὶ σιλαγὼς (ita codd.) διατρώγων. — λαγώς, Meineke λαγοὺς. — V. 2. τηγανίτας Casaub., τηγανίας VL. Sine idonea ratione Brink coni. οὐδ᾽ ἠγανίτας. Ceterum hoc fragmentum haud dubie ex eodem carmine, e quo superius petitum: describit poetae frugalis et parci fratris mores: neque tamen hi tres versus continuo subiungendi sunt prioribus, ut visum est Brinkio.

Fr. 37. Athen. IX p. 370 A: Μή ποτε δὲ ὁ Νίκανδρος μάντιν κέκληκε τὴν κράμβην, ἱερὰν οὖσαν, ἐπεὶ καὶ παρ᾽ Ἱππώνακτι ἐν τοῖς ἰάμβοις ἐστί τι λεγόμενον τοιοῦτον· Ὁ δ᾽ ἐξ. κτλ. — V. 2. ᾗ AC, ἥ P, ἣ LV. Conieci ᾗν θύεσκε Πανδώρῃ, idemque Maur. Schmidt suspicatus est: ἔγχυτον tunc ita explicandum, ut placenta brassicae tantum for-

Ταργηλίοισιν ἔγχυτον πρὸ φαρμάκου.

38. [23.]

Ἐκ πελλίδος πίνοντες· οὐ γὰρ ἦν αὐτῇ
κύλιξ, ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξεν.

39. [24.]

. . . . Ἐκ δὲ τῆς πέλλης
ἔπινον, ἄλλοτ' αὐτός, ἄλλοτ' Ἀρήτη
προὔπινεν.

40. [22.]

Σπονδῇ τε καὶ σπλάγχνοισιν ἀγρίης χοίρου.

41. [27.] 598

Βακχάρι δὲ τὰς ῥῖνας
ἤλειφον· ἔστι δ' οἷά περ κρόκος . .

mam retulerit, aut brassica farina similibusque condita sacrificii loco oblata fuerit Pandorae. — V. 3. *Ταργηλίοισιν* Schneidewin, *γαργηλίοισιν* VL, *γαργίλιοισιν* P, *θαργηλίοισιν* A, *θαργελίοισιν* B. — *ἔγχυτον* AB, *ἔγχυλον* PVL. — *φαρμάκου*, *φαρμακοῦ* Schneidewin, at vid. ad fr. 5. Longe aliter Brink *ἣν θύεσκε Πανδώρῃ Ταργηλίοισιν ἐν κύθροις ὁ φαρμακός*. Videtur autem de puero sermo esse, de quo vid. fr. seq., ita ut haec ex eodem carmine sint petita. Brink huic fragmento praemisit fr. 38.

Fr. 38. 39. Athen. XI 395 C: *Τοῦτο δὲ (τὴν πέλλαν) Ἱππῶναξ λέγει πελλίδα· Ἐκ πελλ. κτλ. δῆλον, οἶμαι, ποιῶν ὅτι ποτήριον μὲν οὐκ ἦν, δι' ἀπορίαν δὲ κύλικος ἐχρῶντο τῇ πελλίδι. Καὶ πάλιν· Ἐκ δὲ κτλ.* — V. 1. *αὐτῇ* ABP, *αὐτοῖς* CVL et Eustath. Od. 1531, 57. — *γὰρ ἦν*, Brink *παρῆν*. — Fr. 39. V. 2. Meineke interpungit *ἔπινον ἄλλοτ' αὐτός*, ut poeta de se ipso haec dixerit. Sed Arete cum Bupalo potius rem habebat, quam cum Hipponacte, vid. fr. 14. Itaque verisimile est haec fragmenta e libro I petita esse. Brink coni. *ἔπινεν*, idem v. 3 scripsit *προὔπιν'· ἔβηξαν δ' ἀλίβαντα πίνοντες*, non recte Callimachi versum (vid. Anthol. Lyr. Fr. 176) Hipponacti tribuens.

Fr. 40. Athen. IX 375 C: *Χοῖρον δὲ Ἴωνες καλοῦσι τὴν θήλειαν, ὡς Ἱππῶναξ· Ἐν σπονδῇ κτλ. ἐν* delevit Dindorf, sed fuit fortasse *ἐν α'* i. e. *ἐν πρώτῳ*. Deinde *ἀγρίης* scripsi, vulgo *ἀγρίας*, Meineke *ἀγρείης*.

Fr. 41. Athen. XV 690 A: *Ὀνομάζεταί τι μύρον βάκκαρις· οὗ μνημονεύει καὶ Ἱππῶναξ διὰ τούτων· Βακκάρει κτλ.* — V. 1. *βακκάρι*, legebatur *βακκάρει*, sed in C *βακκάρι* supra scriptum; cf. Simon. Amorg. fr. 16. — V. 2. *οἷά περ* scripsi, vulgo *οἵη περ*. Hecker verba *ἔστι κτλ.* ab interprete addita censet.

42.

Ἐπ' ἁρμάτων τε καὶ Θρηϊκίων πώλων
λευκῶν ἰὼν κατ' ἐγγὺς Ἰλίου πύργων
ἀπηναρίσθη Ῥῆσος, Αἰνειῶν πάλμυς.

43.

Κακοῖσι δώσω τὴν πολύστονον ψυχήν,
ἢν μὴ ἀποπέμψῃς ὡς τάχιστά μοι κριθέων
μέδιμνον, ὡς ἂν ἀλφίτων ποιήσωμαι
κυκεῶνα, πίνων φάρμακον πονηρίης.

* 44. [113.]

Ἀναξίως ἀδμῆτι προσπταίων κώλῳ.

Fr. 42. Tzetz. ad Posthom. p. 65. Schirach: *Ὁ δὲ Ῥῆσος Αἰνειῶν Θρᾴκης ἦν βασιλεύς, υἱὸς Στρύμονος ἢ Ἠιονέος καὶ Τερψιχόρης. . . . τοὺς ἵππους δὲ Ῥήσου Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης ἐλήϊσαν λευκοὺς ὄντας, ὡς Ὅμηρός φησι . . . καὶ Ἱππῶναξ: ἐπ' ἁρμάτων κτλ.* cf. Brink Philol. VI 38. — V. 1 affert idem sine poetae nom. in Exeg. Il. 78: *καὶ ἀντὶ τῶν δασέων ψιλὰ ἐξεφώνουν, ὡς ἔχει ἡ ἀρχαία Ἰωνική, ἐπιβρύκων ἀντὶ τοῦ ἐπιβρύχων, καὶ τὸ ἐπ' ἁρμάτων τε καὶ Θρηϊκίων πώλων, καὶ μεταρμόσας* (fortasse etiam *ἐπιβρύκων* et *μεταρμόσας* ex Hipponacte petita sunt). — V. 1. *καὶ Θρηϊκίων*, Meineke *κἀπὶ Θρηκίων*. — V. 2. *ἰὼν* A apud Brink in margine, legebatur *ὀείους*, unde Meineke *συθείς*, Schneidewin *ὄναρ κάτ'*. — *κατ' ἐγγύς*, A *κατεγγυς*, Meineke *κάτεγγυς*, Brink *κοτ' ἐγγύς*. Hartung *ἰών. κἀτ. ἐγγύς*. — V. 3. *ἀπηναρίσθη* CA, *ἀπεναρίσθη* Schirach. — *Αἰνειῶν*, Schneidewin *Αἰνειέων*, Brink *Αἰνίων*. — *πάλμυς* Schneidewin, *παλάμας* Schirach, *βασιλεὺς* Brinkii libri. Ceterum antea existimavi versuum sententiam imperfectam esse hoc modo: *ἐπ' ἁρμάτων καὶ Θρηκίων πώλων λευκῶν Ἠϊονέος· κἀτ' ἐγγὺς κτλ.*

Fr. 43. Tzetz. Cram. An. Ox. III 308: *Δέχονται καὶ τρισυλλάβους* (*πόδας*) *εἰς ς', πλὴν τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τὸν χορεῖον φημί, καὶ τὸν ἀνάπαιστον, ὡς ὁ Ἱππῶναξ· οὔ μοι κτλ.* (fr. 74) *καὶ πᾶσι* (B *πᾶ*, A *πγ*, Barocc. *πάσας*) *Κακοῖσι δώσω κτλ.* itaque *καὶ πάλιν· Κακοῖσι* scribendum, ut etiam Meineke coni. — V. 2. *ἢν μὴ* Cramer, A *ἢν μὴ*, B *ἢ μὴ*, Barocc. *ἢν μοι*. — V. 3. *ἀλφίτων* scripsi. legebatur *ἄλφιτον*. — V. 4. *πίνων*, Ahrens coni. *πίνειν*, Meineke *πῖνον*, i. e. *κρίθινον οἶνον*, vid. Athen. X 447 A, quod ab hoc loco alienum videtur. Possis locum explicare *ὡς ἂν ποιησάμενος κυκεῶνα πίνω*, sed malim *κυκεῶν', ἀπῆμον φάρμ.* — *πονηρίης* Ahrens et Miller, legebatur *πονηρίοις*, Hartung *τοιῶν φάρμακον πονηριῶν*.

Fr. 44. Plotius 273: „Duplex clodum Hipponactium trimetrum acatalectum fit hoc modo, cum tertii pedis quatuor syllabae sunt longae, ut est exemplum hoc: *ἀναβιῶσα ἀδμῆτι κτλ.* „Meineke coni. *Ἀναξίβιος ἀκμῆτι*. Scripsi *ἀναξίως*, videtur autem poeta his verbis ipse suam poesin describere, ut possis coniungere cum fr. 13:

45. [28.] 593

Καὶ Μύσων, ὃν ὡπόλλων
ἀνεῖπεν ἀνδρῶν σωφρονέστατον πάντων.

46. [30.]

Καὶ τοὺς σολοίκους, ἢν λάβωσι, περνᾶσιν,
Φρύγας μὲν ἐς Μίλητον ἀλφιτεύσοντας.

47. [31.]

Ὤικει δ' ὄπισθε τῆς πόληος ἐν Σμύρνῃ,
μεταξὺ Τρηχείης τε καὶ Λέπρης ἀκτῆς.

Ὦ Κλαζομένιοι, Βούπαλός τε κἄθηνις,
ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω
ἀναξίως ἀδμῆτι προσπταίων κώλῳ.

Conicci etiam aliquando: *Ἀνάνιος ὡς ἀδμῆτι π. κ.* ut *Ananius*, qui Hipponactis haud dubie fuit aequalis, prior choliambos adhibuerit. Illud autem memorabile, quod tradit Gramm. ined ap. Hermann. Doctr. Metr. 142. Ananium fuisse, qui in quinta sede spondeum admiserit. Brink coni. *ἀνὰ μὲν ἔβωσ' ἀ. π. πώλῳ*, Hartung *ἀνέβωσα . . ἀδμ. π. κώλῳ.*

Fr. 45. Diogen. Laert. I 107: *Μέμνηται δὲ αὐτοῦ (Μύσωνος) καὶ Ἱππῶναξ εἰπών· Καὶ Μύσων κτλ.* — V. 1. *ὡπόλλων*, codd. Ar. et Mon. *ὥπολλων*, vulgo *ἀπόλλων*. Cf. Apollon. Dysc. Synt. 335: *ἀπειράκις γὰρ τὰ Δωρικὰ διὰ ψιλῶν ἀντιστοίχων τὰς συναλοιφὰς ποιεῖται, κὠ τοξότας Ἡρακλέης ... κὰ μέγ' ἐπαινήσασα νέα ... ἄρχοιμεν γὰρ κὠθρασίων.* — V. 2. *ἀνεῖπεν*, Brink *ἀνεῖλεν.* — Brink (Philol. VI 223) Hipponacti hos versus abiudicat et Callimacho tribuit, rationibus usus prorsus infirmis.

Fr. 46. Herodian. de Barbarismo et Soloec. ap. Valcken. Ammon. 193 (Villois. An. II 177): *Σολοίκους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους· ... Ἱππῶναξ· Καὶ κτλ.* — V. 1 affert Eust. Il. 368 1 (ubi *ἵν' ἐθέλουσι* scriptum, unde M. Schmidt *ἢν ἕλωσι* coni.) et auctor de Soloec. post Ammon. p. 203. — *περνᾶσι* his duobus locis legitur et ap. Herod. B, *περνάσι* A, *παρνασοί* C, *περνῶσι* C et Vill., *περνέασι* Brink. — V. 2. *Φρύγας μὲν*, unus Vill. *τοὺς Φρύγας.* — *ἐς*, vulgo *εἰς.* — *ἀλφιτεύσοντας* B et unus Vill., *ἀλφητεύσαντας* A, *ἀλφηστεύοντας* C, *ἀλφεστεύοντας* alius Vill., *ἀλφηστεύσοντας* Welcker.

Fr. 47. Strabo XIV 633: *καὶ τόπος δέ τις τῆς Ἐφέσου Σμύρνα ἐκαλεῖτο, ὡς δηλοῖ Ἱππῶναξ· Ὤικει κτλ. Ἐκαλεῖτο γὰρ Λέπρη μὲν ἀκτὴ ὁ Πριών, ὁ ὑπερκείμενος τῆς νῦν πόλεως, ἔχων μέρος τοῦ τείχους αὐτῆς· τὰ γοῦν ὄπισθεν τοῦ Πριῶνος κτήματα ἔτι νυνὶ λέγεται ἐν τῇ Ὀπισθολεπρίᾳ. Τραχεῖα δ' ἐκαλεῖτο ἡ ὑπὲρ τὸν Κορησσὸν παρώρειος. ... ἡ Σμύρνα ἦν κατὰ τὸ νῦν γυμνάσιον, ὄπισθεν μὲν τῆς νῦν πόλεως, μεταξὺ δὲ Τρηχείης τε καὶ Λέπρης ἀκτῆς.* — V. 1. *ᾦκει*, Schneidewin *οἴκει*, Brink *οἴκεε*, Meineke *οἰκεῖ.* — *πόληος*, codd. *πόλιος*, quod probat Meineke, *ἐνὶ* corrigens. — V. 2. *Τρηχείης*, F *τρηχείας.* — *Λέπρης*, C *λεπρῆς* hic et apud ipsum Strabonem. — *ἀκτῆς*, Hecker *ἄκρης*, quod probavit Meineke, largitus Strabonem *ἀκτῆς* legisse.

* 48. [34.] 600

Εἰς ἄκρον ἕλκων, ὥσπερ ἀλλᾶντα ψύχων.

49. [7.]

Μιμνῆ κακομήχανε, μηκέτι γράψῃς
ὄφιν τριήρευς ἐν πολυζύγῳ τοίχῳ
ἀπ' ἐμβόλου φεύγοντα πρὸς κυβερνήτην·
αὕτη γάρ ἐστι συμφορή τε καὶ κληδών
Νικύρτα καὶ Σάβαυνι τῷ κυβερνήτῃ,
ἢν αὐτὸν ὄφις τὠντικνήμιον δάκνῃ.

Fr. 48. Hephaest. 31 et Schol. 169. Cum subiungatur fr. 47, item Hipponactis videtur esse. — *εἰς*, Meineke *ἐς*. — *ἕλκων*, *ἥκων* FIBNH, Brink *εἷλκεν*. — *ἀλλᾶντα*, C *ἀλλάντα*, Brink *ἀλλᾶντα* i. e. *ὁ ἀλλ. ψύχων*.

Fr. 49. Tzetzes Lycophr. 424: *Εἰ δὲ μείουρον τοῦτο νομίζεις ἄκουσον καὶ τῶν κατὰ Μιμνῆ* (Vit. 2. 3. Gud. *μνημῆ*) *τοῦ ζωγράφου χωλῶν ἰάμβων Ἱππωνακτείων στίχων· Μιμνῆ κτλ.* Eadem Tzetz. Schol. in Homerica ed. Morell. p. 8 (Brink Philol. VI 36): *παράδειγμα δὲ σοι δασέως ἐκτείνοντος ἐξ Ἱππώνακτος ἐν παραθήσω ἐκ τῶν κατὰ Μιμνῆ τοῦ* (sic etiam D, *μιμνων τοῦ* C, *Μίμνητος* Brink) *ζωγράφου χωλιάμβων, τὰ ἐξ ἔθους* (*ἐξ ἑτέρων*) *παραδείγματα εἰακώς· Μιμνῆ κακομήχανε κτλ.* — Brink identidem de difficili hoc loco disputavit, Philol. VI 36 et 727 VII 743 XIII 606. — V. 1. *Μιμνῆ*, altero loco ap. Brink *μιμνήνων*, quod ex dittographia *Μίμνων* ortum. — *κακομήχανε*, Ciz. Vit. 1. 2 *κατωμήχανε*, cod. Huet. *κατωμόχαιε*, ap. Brink *καταμόχανε*. Meineke coni. *κάκ' ὠμήχανε*, Brink *κάκ' ὦ μοχθηρέ*, vel *κακῶν μοχλητά*, Hartung *Μίμνημον, ὦ μοχθηρέ*, Schneidewin *κάτωμ', ὦ Χῖε*, M. Schmidt *κάτωμε, μυσχνέ*, ego *κατόμνω* (i. e. *Ἑκατόμνω*) *χαῖρε*, vel *καν η τοπσιέ* cf. fr. sed neutrum satis facit. — *γράψῃς*, Vit. 3 *γράφῃς*, ap. Brink *γράψεις*. — V. 2. *τριήρευς*. ap. Brink *τριήρους*. — *πολυζύγῳ*, Vit. 2. 3 *πολυστίχῳ* om. verbo *τοίχῳ*. — V. 3. *ἐμβόλου*, ap. Brink *ἐμβόλων*. — *φεύγοντα*, Vit. 1 Ciz. *φεύγοντος*, Brink coni. *νεύοντα*. — V. 4. *ἐστι* altero loco et priore loco Vit. 1 Ciz., *αὕτη* Vit. 3. Malim *ἔσται*, Brink *εἴη συμφορή γε καὶ κληδών*. — *τε καὶ κληδών*, altero l. *γε καὶ κλύδων*, Schneidewin *συμφορὴ καὶ κληηδών*, Hecker *συμφορῆς κακῆς κληδών*. — V. 5. *Νικύρτα καὶ Σάβαυνι*, Vit. 1 Ciz. *νικύρτη καὶ σάβαυνῖ*, Vit. 2 *νικαύτα καὶ σίγωνι*, Vit. 3 *νίκαυτι καὶ σίνωνι*, altero loco *νίκυρτα καὶ σάμαννι* (*σαυβαννί*). Conieceram *νικύρτα* (i. e. *νικύρτᾳ*) *καὶ σινδρωνι*, vid. Hesych.: *Νικύρτας· δουλέκδουλος*, et similiter Seleucus apud Athen. VI 267 C interpretatur *σίνδρων* (quamquam etiam *γιγῶνι* i. e. *παταίκῳ* in mentem venit, vid. Hesych. v. *Γιγγῶν*) atque *σίνδρωνι* legendum esse etiam Maur. Schmidt et Brink (qui denique *νικύρτα τῷ σίνδρωνι* praeoptavit) coniecerunt, Meineke *Νικύρτα κασσάβαυκι*. Sed fortasse haec non ad gubernatorem, sed ad pictorem sunt referenda, ut vocativi sint *νίκυρτα καὶ σάβαυνι*, sive quid aliud latet, et sic Hecker *νίκυρτα καὶ στιγῶν σύ*. — V. 6. *ἢν αὐτόν*, Vit. 1 Ciz. *ἢν αὐτός*. — *ὄφις*, possis *ὄπφις* scribere, quod probavit Hartung. — *τὠντικνήμιον*, Vit. 1 Ciz. *τῶν τικνήμων*, Vit. 2. 3 *τ' ἀνακείμενον*, altero loco *τῶν τι κνήμενον*. — *δάκνῃ* Hermann, legebatur *δάκῃ*. Legitur hic versus etiam ap. Tzetz. ad Lycophr. 234 (ubi Vit. 3 *δήκῃ*), Tzetz. Epist. p. 3 ed. Pressel not. (ubi *δάκοι*) et in Cram. An. Ox. III 358, 28 (ubi *δάκοι*), Brink requirit *δήκοι*.

50. [35.] 601

Ἔπειτα μάλθη τὴν τρόπιν παραχρίσας.

51. [8.]

Ὁ δ' αὐτίκ' ἐλθὼν σὺν τριοῖσι μάρτυρσιν,
ὅπου τὸν ἔρπιν ὁ σκότος καπηλεύει,
ἄνθρωπον εὗρε τὴν στέγην ὀφέλλοντα
— οὐ γὰρ παρῆν ὄφελμα — πυθμένι στοιβῆς.

52. [36.]

Καί μιν καλύπτει· μῶν χαραδριὸν περνάς;

53. [38.]

Ἀλλ' αὐτίκ' ἀλλήλοισιν ἐμβιβάξαντες.

54. [39.]

Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ.

Fr. 50. Harpocrat. 123: *Μάλθη· ὁ μεμαλαγμένος κηρός. ... Ἱππῶναξ. Ἔπειτα κτλ.* AB *τρόπην*, A *χρίσας*. — Valckenaer coni. *περιχρίσας.*

Fr. 51. V. 1—3. Tzetz. Lycoph. 579: *Χάλις καὶ ἔρπις ὁ οἶνος ... ἀλλαχοῦ δὲ πάλιν (Ἱππῶναξ)· Ὁ δ' αὐτίκ' κτλ. ... ὀφέλλοντα.* Eosdem versus addito quarto iterat ad v. 1165. — V. 1. *μάρτυρσιν* scribendum, vulgo *μάρτυσιν*, vid. Eust. Il. 114, 20 (Favorin. 429): *πληθυντικὸν δὲ μάρτυρες παρά τε τοῖς κωμικοῖς καὶ Ἱππώνακτι.* — V. 2. *ὅπου*, Meineke *ὄκου*. — *ἔρπιν ὁ σκότος*, altero loco Vit. 2. 3 *ἔρπη ὁ σκόπος.* — V. 3. *εὗρε*, altero loco Vit. 2. 3 *εὑρών*, priore loco vulgo *εὗρον*, Vit. 2. 3 *ὁρῶν.* — V. 4. *ὄφελμα*, alias etiam *ἄφελμα*, vid. Hesych.: *ἄφελμα· κάλλυντρον.*

Fr. 52. Schol. Plat. 352 Bekker: *Χαραδριὸς ὄρνις τις, ὃς ἅμα τῷ ἐσθίειν ἐκκρίνει· εἰς ὃν ἀποβλέψαντες, ὡς λόγος, οἱ ἰκτεριῶντες ῥᾷον ἀπαλλάττονται· ὅθεν καὶ ἀποκρύπτουσιν αὐτὸν οἱ πιπράσκοντες, ἵνα μὴ προῖκα ὠφελῶνται οἱ κάμνοντες· Καί μιν κτλ. ὥς φησιν Ἱππῶναξ.* Eundem versum affert Suidas v. *χαραδριός*, ubi legitur *καὶ μὴν* (A *καλύπτη*) et *περνᾷς*, Schol. ad Olympiod. in Plat. Gorg. (Iahn Archiv XIV 358) et sine poetae n. Schol. Arist. Av. 266, ubi *καὶ μὴν καλύπτει ὡς χ. πέρνας* (sic Ven.). Conieci *καί μιν καλύπτεις· μῶν χαραδριὸν πέρνης;* (nisi *περνᾷς* probaveris), possis etiam *καί μιν καλύπτοιμ' ὡς χ. περνάς.* Meineke *καλύπτεις, ὡς χ. περνάς.*

Fr. 53. Etym. M. 334, 1: *Ἐμβιβάξαντες· παρ' Ἱππώνακτι· Ἀλλ'* (om. V.) *κτλ. ἀντὶ τοῦ ἐμβοήσαντες.* Eadem Zonar. 706. — *ἐμβιβάξαντες*, Schneider coni. *ἐμβαβάξαντες.*

Fr. 54. Etym. M. 539, 1 et Gud. 347, 28: *Καὶ ῥηματικὸν ὄνομα κριγή, ὡς παρ' Ἱππώνακτι, οἷον· Κριγὴ κτλ.* Adde Zonar., qui affert s.

55. [40.]

Ὤμιξεν αἷμα καὶ χολὴν ἐτίλησεν.

56. [41.] 602

Σίφωνι λεπτῷ τοὐπίθημα τετρήνας.

57. [42.]

Στάζουσιν ὥσπερ εἰ τροπηΐου σάκκος.

58. [43.]

Κἄλειφα ῥόδινον ἡδὺ καὶ λέκος πυροῦ.

59. [61.]

Πρὸς τὴν μαρίλην τοῦ ποδὸς φῷδας θέρμων
οὐ παύεται.

p. nom. 1258. Resp. Gramm. Cram. An. Ox. I 278, 12. — *κριγή*, Meineke mutato accentu *κρίγη*, comparans Hesych. *κρίγη· ἡ γλαῦξ, δαίμονες, εἴδωλα.* quo loco cur Schmidt *κριγὴ* scribere maluerit non assequor. Nam noctua feralis avis, vid. Ovid. Met. V 549: *Foedaque fit volucris, venturi nuntia luctus, Ignavus bubo, dirum mortalibus omen.* cf. Et. M. 268, 24. hinc in vasculo Aeginae reperto, quod Herculis cum Hydra certamen exhibet, noctua una cum Sirene bigae insidet,. cf. Welcker Alte Denkmaeler III 262, qui non satis animadvertit, quam vim noctua et Siren ibi habeant; sed potuit etiam stridor, quem mortuorum animi edunt, recte dici *νεκρῶν ἄγγελος καὶ κῆρυξ*, itaque cum nesciamus, utrum magis conveniat huic loco, nihil mutandum. Mortuorum stridorem etiam Hesychius significat, cuius glossa ut saepe satis praepostere in artum redacta est.

Fr. 55. Etym. M. 624,8 s. v. *ὀμιχεῖν: Ἔστι δὲ καὶ βαρύτονον ῥῆμα, οἷον ὀμίχω, ὁ μέλλων ὀμίξω, ὡς παρὰ τῷ Ἱππώνακτι, οἷον· Ὤμιξεν κτλ.* Adde Cram. An. Ox. IV 191, 6 et 416, 7, utroque loco *ἐτίλησεν*, priore *ὤμηξεν* legitur, Choeroboscus II 590 et 657, Schol. Hom. Il. ε 531. Zonar. 1451 (*ἐτίλλησεν*).

Fr. 56. Pollux VI 19: *Καὶ σίφωνα μέν, ὅτῳ ἐγένοντο, Ἱππῶναξ εἴρηκεν· Σίφωνι κτλ. τοὐπίθημα* Welcker, vulgo *τὸ ἐπίθεμα.* — *τετρήνας* conieci, et sic edidit Bekker, vulgo *τέτρηνας.*

Fr. 57. Pollux X 75: *Καὶ ὁ τρυγοιπὸς καὶ ὁ σάκκος ἐπὶ τοῦ τρυγοίπου εἰρημένος καὶ ὁ ὑλιστήρ· Ἱππῶναξ δέ φησιν· Στάζουσιν ὥσπερ ἐς τροπήιον σάκος.* Correxerunt Dobree et Meineke, nisi forte versus est ex *Iambis.*

Fr. 58. Pollux X 87: *ἐν δὲ Δημιοπράτοις λέκος εὑρίσκομεν, Ἱππώνακτος εἰπόντος· Κἄλειφα κτλ.*

Fr. 59. Erotian. 388: *Φῷδες· ἔστι μὲν ἡ λέξις Δωρική· καλοῦσι δὲ φῷδας τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς γινόμενα, μάλιστα δὲ ὅταν ἐκ ψύχους ἐν τῷ*

60.

Τὴν ῥῖνα καὶ τὴν μύξαν ἐξαράξασα.

* 61.

Χλούνης ἀνήρ· ὁ δ' ἑσπέρης καθεύδοντα
ἀπ' οὖν ἔδυσεν.

62. 603

Οἱ δέ μευ πάντες
ὀδόντες ἐν τῇσι γνάθοις κεκινέαται.

πυρὶ (ten Brink ποδὶ coni.) καθίσωσι, στρογγύλα ἐπιφλογίσματα. . . . καὶ Ἱππῶναξ δέ φησιν· Πρὸς τὴν . . . παύεται — V. 1. τοῦ ποδὸς φῶδας θέρμων scripsi, libri τοὺς παῖδας (Stephanus πόδας) θερμαίνων. Antea conicci τοὺς πόδας τε θερμαίνων φῶδάς τ' ἔχων οὐ παύεται. Meineke τοὺς πόδας θέρων φώδων οὐ παύεται, Brink πρὸς τὴν μαρίλην φῶδας τε θερμαίνων (vel δυσθερμαίνων) οὐ παύεται, Schmidt πουλὺ φῶδας θερμαίνων.

Fr. 60. Tzetzes Cram. An. Ox. III 308, 20: Τὸ μέτρον τὸ Δωρικὸν παρέλειψα λήθῃ· δέχεται δὲ πλεῖον τῶν ἄλλων ἰαμβικῶν μέτρων· κατὰ τὴν β' χώραν ἢ καὶ δ' ἢ ς' σπονδεῖον, σπανιάκις καὶ δάκτυλον, ὡς ἰσόχρονον τῷ σπονδείῳ· Δωρικὸν Ἱππώνακτος· Καὶ τὴν ῥῖνα κτλ. — καὶ abiecit Schneidewin.

Fr. 61. Schol. Il. ι 539: Χλούνην οἱ μὲν ἀφριστήν· χλουδεῖν γὰρ τὸ ἀφρίζειν τινὲς Δωριέων ἔλεγον, ἄλλοι δὲ κακοῦργον. Καὶ γὰρ τῶν ἀρχαίων ἰαμβοποιῶν τινὰ φάναι· Ἀνὴρ ὅδ' ἑσπέρης καθεύδοντα ἄπουν ἔδησε χλούνην. Hermann ἄνδρα δ' ἑσπέρης κ. ἀπ' οὖν ἔδυσε χλοῦνιν, Hartung χλούνην ἀνὴρ ὅδ' ἑσ. κ. ἀπ' οὖν ἔδυσε. Ego χλούνης scripsi et in suum locum restitui, interpunctione addita, quamquam aliis fortasse χλούνης ἀνὴρ ὅδ' ἑσπ. placebit. Antea suspicatus eram Τεγοῦν ἀνὴρ ὅδ' ἑσ. κ. ἔδησε χλούνην, vid. Hesych. τεγοῦν Λυδοὶ τὸν λῃστήν, vel ἀπ' οὖν . . . ἔδησε χλ. ut de liberando malefico sit sermo. *Hipponacti* Schneidewin hos versus probabiliter tribuit, quamquam possis etiam *Xenophani* vindicare: sequuntur enim haec apud scholiastam: Ξενοφῶντα δὲ γένος τι Ἰνδῶν φάναι τὸν χλούνην εἶναι, καθάπερ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἠδωνοῖς· μακροσκελὴς μὲν ἆρα μὰ χλούνης τις ἦ. De Aeschyleo versu acute disputavit Hermann Opusc. V 10, nec tamen verum videtur assecutus esse, nam secundum Eust. 772, 53 Aeschylus ἐκτομίαν dixit, itaque apparet haec verba καθάπερ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ . . . τις ἦ non suo loco legi et traiicienda esse post τινὲς Δωριέων ἔλεγον. Quae supersunt, ita corrigenda puto Ξενοφάνην δὲ γένος τι Σινδῶν φάναι τὸν χλούνην εἶναι, ubi iam Hermann vidit Xenophanis nomen delitescere: haec autem puto ad iambographi locum explicandum pertinere, quamquam scholiasta ipso fortasse non satis perspexit haec, quae in antiquis commentariis uberius erant explanata, quid sibi vellent. Denique in extremo scholio recte quidem Meineke Anal. Alex. 232 Χλούνειον restituit, sed quod τινὲς τῶν τὰ Αἰολικὰ ἀναγεγραμμένων corrigi vult Αἰτωλικά, fortasse de Nicandro cogitans, non assentior, nam Calydonio agro Aeolensium nomen inprimis adhaesit, cf. quae Meineke ipse adnotavit ad Theocr. I 53, Aeolica autem non tam Hellanici, quam Staphyli Naucratitae dici credo.

Fr. 62. Cram. An. Ox. I 288, 1: ubi de forma μεμετρέαται disserit, καὶ παρ' Ἱππώνακτι· Οἱ δέ μευ ὀδόντες ἐν τοῖσι γνάθοισι κεκινέαται,

63. [37.]

* Ἐγὼ δὲ δεξιῷ παρὰ ῥητὴρ
κνεφαῖος ἐλθὼν ῥωδιῷ κατηυλίσθην.

64.

. . . Ἀθηνᾶ μαλίς
κονὶς κελαῖρε, καί με δεσπότεω βεβροῦ
λαχόντα λίσσομαί σε μὴ ῥαπίζεσθαι.

---

unde olim tetrametrum restitui Οἵ δ' ἐμεῦ γ' ὀδόντες ἐν τῇσι γνάθοις κεκινέαται. Auctius vero in Et. M. 499, 41 (ubi de κεκινέαται disseritur) cod. Par. οἵ δέ μεν ὀ. ἐ. τ. γ. πάντες κεκινέαται. Itaque vocabulo πάντες traiecto choliambos restitui. Ceterum in Et. M. 578, 41 (et Zonar. 1351) ἰακῶς μεμετρέαται· παρὰ Ἱππώνακτι· ὁ μὲν οὖν Βόσπορος κτλ. Hecataei locus cum Hipponactis versibus confusus est. Brink rursus tetrametrum restituit οἵ δ' ὀδόντες πάντες ἐν τοῖσι γναθμοῖς (hoc iam Meineke) κεκινέαται vel οἵ δ' ὀδόντες ἐν γνάθοισι πάντες ἐκκεκινέαται.

Fr. 63. Herodian. περὶ μον. λέξ. 18, 10: διὸ σημειωτέον ἐρωδιὸς ὀξυνόμενον, ὅπερ ἔχει πρὸς τὸ ω̃ καὶ τὸ ῑ γραφόμενον. λέγεται δὲ ἔσθ' ὅτε καὶ τρισυλλάβως, ὥσπερ καὶ τὸ παρ' Ἱππώνακτι· Ἐγὼ δὲ κτλ. — V. 2 affert etiam Et. M. 380, 40, ubi recto κνεφαῖος legitur, Herod. κναιφέως. Resp. Gramm. An. Ox. I 440, 2: καί· ῥόδην συνηυλίσθην· Ἱππῶναξ. Ceteri κατηυλίσθην. Locus vix certa coniectura restitui potest. Schneidewin coni. ἐγὼ δὲ δεξιῷ παρ' Ἀρήτην κνεφαῖος ἐλθὼν ῥωδιῷ συνηυλίσθην, ut δεξιῷ ῥωδιῷ sit *bono omine, secunda avi*. Ego olim conieci δεξιῶς παρὰ Ῥῆσον . . . συνηυλίσθην, vel δεξιῷ παρὰ ῥείτῳ i. e. *viro*. Sed ex Cram. An. coniicias alios ῥωδιὸν legisse, cf. Hesych. ῥωδιόν· τὸν ἐρωδιόν. In illis autem παρὰ ῥητὴρ Clazomenarum locus delitescere videtur, quemadmodum quae Hesychius commemorat illius urbis loca Κῶνος, Μαμάγκεια et Τυρήν haud dubie ad Hipponactis iambos spectant.

Fr. 64. Tzetz. Cram. An. Ox. III 310, 17: Στίχοι Ἱππώνακτος τρισυλλάβους ἔχοντες τοὺς παραλήγοντας πόδας· . . . Πᾶσα ἀθηνᾶ μαλὶς κονὶς κελαῖρε (A μωλὶς κο—νισκε ut videtur) καὶ μεδεπότε ἀβεβρου (A καί με δεσπότεα βέβρου et supra μα . . . οῦ) λαχόντα κτλ. — V. 1. πᾶσα ex πάλιν ortum, quod etiam Meineke vidit, itaque abieci. — V. 2 recte Schneidewin δεσπότεω βεβροῦ scripsit, cuius interpretatio est μα . . . οῦ, sive cum Schneidewino ματαίου, sive cum Meinekio μάργου (μωροῦ) corrigas. Reliquorum emendatio incerta, Schneidewin Κῶς, Ἀθηναγόρη, βάζεις; Κομῇ σκελιφρέ, μή με δ. β. λ., λίσσομαί σ', ἐμὲ ῥαπίζεσθαι, cogitans de Ephesiorum tyrannis, in eandemque sententiam Brink Κομῇ σὺ χαῖρε. At Minervam invocatam esse confirmat Hesych.: Μαλίς· Ἀθηνᾶ· λαπάρα· ἄφθα· φλεγμονή, ubi ut solent diversa in unum coniuncta sunt. Fortasse scribendum:

. . . . Ἀθηναίη
Μαλὶς κονίσκε, καί με δεσπότεω βεβροῦ
λαχόντα λίσσομαί σε μὴ ῥαπίζεσθαι.

ut κονίσκε Lydium sit vocabulum, cuius interpretatio χαῖρε adscripta

65. [45.] 604

Πρὸς τὸ Σινδικὸν διάσφαγμα.

66. [46.]

Σηπίης ὑπόσφαγμα.

67. [48.]

Πασπαληφάγον γρόμφιν.

68. [49.]

Βολβίτου κασιγνήτην.

69. [51.]

. . . . *Ὡς Ἐφεσίη δέλφαξ.* . .

effecit, nt *κονὶς κελαῖρε* existeret. Nam Hipponax videtur alias quoque Lydia vocabula suis carminibus inseruisse, hinc fortasse cum alia Hesychiana petita sunt, tum hae glossae: *Βάσκε πικρολέα. πλησίον ἔξεθύαξε. Λυδιστί*, et *Βαστιξακρόλεα· θᾶσσον ἔρχου· Λυδιστί.* Ceterum fortasse etiam *Ἀθηνᾶ* plane delendum, quod glossae loco ad *Μαλίς* adscriptum fuerit.

Fr. 65. Schol. Apoll. Rhod. IV 321: *Καὶ Ἱππῶναξ δὲ μνημονεύει (τῶν Σίνδων) Πρὸς κτλ.* — *πρὸς τὸ*, Meineke coni. *πρώτῳ*. Cf. Hesych.: *Σινδικὸν διάσφαγμα· τὸ τῆς γυναικός.* Steph. Byz. *Σίνδοι ... λέγεται καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον (Σινδικόν).* Cum apud Hesych. etiam legatur: *Κοραξοί· γένος Σκυθικόν, καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον*, coniecit Meineke integrum versum fuisse: *Κοραξικὸν καὶ Σινδικὸν διάσφαγμα.*

Fr. 66. Athen. VII 324 A: *Ἱππώνακτος δ' ἐν τοῖς Ἰάμβοις εἰπόντος Σηπίης ὑπόσφαγμα οἱ ἐξηγησάμενοι ἀπέδωκαν τὸ τῆς σηπίας μέλαν· ἔστι δὲ τὸ ὑπόσφαγμα, ὡς Ἐρασίστρατός φησιν ἐν Ὀψαρτυτικῷ, ὑπότριμμα.* Cf. Eust. Il. 1286, 6 (ubi *σηπίας*).

Fr. 67. Phot. 401, 9: *Πασπάλη τὸ τυχόν, οἱ δὲ κέγχρον· οἱ δὲ τὰ κέγχρινα ἄλευρα. Ἱππῶναξ· πασπαληφάγον γρ.* ita Porson, cod. *πασπάλιν φαγών.* Eust. Od. 1752, 12: *Ἱππῶναξ δὲ γρόμφιν λέγει εἴτε καθόλου πᾶσαν ὗν δηλῶν, εἴτε τὴν παλαιὰν τῇ ἡλικίᾳ.* Brink *πασπαληφάγον φαγὼν γρόμφιν*, cum aliis reliquiis haec conglutinans, vid. Philol. XIII 607.

Fr. 68. Etym. M. 204, 28: *Βόλιτον ... βόλβιτον δὲ Ἴωνες οἵ τε ἄλλοι καὶ Ἱππῶναξ, οἷον· Βολ. κ.* (ubi cod. Par. *κασιγνήτου*). Eadem Zonar. 401 (ubi A *κασιγνήτου*). Cf. Antiatt. in Bekk. An. I 86, 10: *Βόλβιτον· Ἱππῶναξ.*

Fr. 69. Athen. IX 375 A: *Καὶ Ἱππῶναξ δὲ ἔφη· ὡς Ἐφ. δ.* Meineke cum olim *ὥσπερ* coniecisset, nunc *ὡς ἐφεστίη (ἐπιστίη) δέλφαξ* scripsit, Brink *ὥσπερ Ἐφεσηΐη* coni.

70.

. . Ἀρειᾷς σύκινόν με ποιῆσαι.

71. [62.]

Πολλὴν μαρίλην ἀνθράκων. 605

ΤΡΙΜΕΤΡΑ.

72. [52.]

[Γάμος κράτιστός ἐστιν ἀνδρὶ σώφρονι,
τρόπον γυναικὸς χρηστὸν ἔνδον λαμβάνειν.
αὕτη γὰρ ἡ προὶξ οἰκίαν σώζει μόνη.
ὅστις δὲ τρυφερὰν τὴν γυναῖκ' ἄγει λαβὼν
* * * * * *
συνεργὸν οὗτος ἀντὶ δεσποίνης ἔχει
εὔνουν, βεβαίαν εἰς ἅπαντα τὸν βίον.]

73. [35.]

Ὀλίγα φρονοῦσιν οἱ χάλιν πεπωκότες.

Fr. 70. Et. M. 139, 36 not. (cod. Va) *ἔστι δὲ καὶ ἀρειῶ, τὸ ἀπειλῶ, ἀρειᾷς, ὡς παρ' Ἱππώνακτι· ἀ. σ. με π. ἀντὶ τοῦ ἀπειλεῖς.*

Fr. 71. Erotian. 254: *μαρίλην . . . μᾶλλον δὲ ἡ θερμοσποδιὰ μαρίλη λέγεται. . . . καὶ Ἱππῶναξ φησί· πολλὴν κτλ.* nisi forto est ex iambis trimetris. — *μαρίλην*, C *μαρίλλην*.

Fr. 72. Stob. Flor. LXXII 5: *Ἱππώνακτος* (ita A Trinc.)· *Γάμος κτλ.* Eadem Apostol. V 24 c. Valckenaer existimavit duo diversorum poetarum fragmenta in unum coaluisse, ita ut a v. 4 novum fragm. incipiat: hoc fieri potest, non tamen certum: illud vero apparet post v. 4 quaedam excidisse. Omnino autem hi versus vix ab antiquo poeta profecti, Hipponacte certo indigni. Scribendum igitur *Ἱπποθόωντος*, id quod Meineke quoque Poet. Com. IV p. 714 suspicatus est. De Hippothoonte vid. ib. p. 711. Eadem confusio ap. Stob. Flor. LXVII 14. In edit. Stobaei Meineke Hipponacti quidem haec omnia abindicat, priores versus tragico, posteriores comico ut videtur tribuens. — V. 2. *ἔνδον λαμβάνειν*, conieci *ἐν δόμοις λαχεῖν*, Meinoke *ἐς δόμους ἄγειν.* — V. 4. *δὲ*, Meineke delet. — *τρυφερὰν* scripsi, vulgo *τρυφῶς*, AB Vind. Apost. *τρυφερῶς*, Trinc. *τρυφερός*, Grotius *ἀτρύφερον*, Meineke *τρυφῶσαν*.

Fr. 73. Tzetz. ad Hesiod. Op. v. 336: *ὁ γὰρ οἶνος τὰς φρένας ἐξιστᾷ· ἐνίοτε καὶ θυμὸν ἐπάγει, ὡς καὶ Ἱππῶναξ· Ὀλίγα κτλ.* Eadem ad Lycophr. 579. — *φρονοῦσιν*, Schneidowin *φρονεῦσιν*.

74.

Οὔ μοι δικαίως μοιχὸς ἁλῶναι δοκέει
Κριτίης ὁ Χῖος ἐν κασωρικῷ δόμῳ.

75. [80.]

. . . . *Ἀφέω* 606
τοῦτον τὸν ἑπτάδουλον.

76. [65.]

Λαιμᾷ δέ σου τὸ χεῖλος ὡς ἐρῳδιοῦ.

77. [67.]

. . . . *Κρέας ἐκ μολοβρίτου συός.*

Fr. 74. Tzetz. Cram. An. Ox. III 308, 25: *Δέχονται καὶ τρισσυλλάβους εἰς ς΄, πλὴν τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τὸν χορεῖον φημὶ καὶ τὸν ἀνάπαιστον, ὡς ὁ Ἱππῶναξ· Οὔ μοι δ. μ. ἁ. δ. Κριτίης ὁ Χῖος ἐν τῷ κατωτικῷ δούλῳ* (A *κατωξ'*, B *κιῶξ δουλ'*, Barocc. *κατῶξ*) *καὶ πᾶσι* (leg. *πάλιν*) *κακοῖσι κτλ.* (fr. 42). Schneidewin, quem olim ipse secutus sum, *Κριτίης . . . δούλῳ* existimavit Tzetzae verba esse, ut versus sequentes *Critiae* ignoti alicnius poetae essent. Sed recte Ahrens intellexit omnia esse Hipponactis, et hunc versum *Κριτίης κτλ.* cum priore arcte cohaerere, sed non recte choliambos restituit: *Οὔ μοι δικαίως ὥστε μοιχὸς ἁλῶναι | δοκέει Κριτίης ὁ Χῖος ἐν τῷ πτωὶξ δούλῳ* (coll. Hesych.: *Δοῦλος· ἡ οἰκία· ἢ τὴν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνέλευσιν τῶν γυναικῶν*·) qnem secntus Brink coni. *ἐν κασσῶν δούλῳ* (Hecker *ἐν τῷ κασωρίδων δούλῳ*) et Hartung *ἐν πρωκτῷ δούλῳ*. Sunt enim iambi. — V. 2. *ἐν κασωρικῷ δόμῳ* (sive *κασωρείῳ δόμῳ* malis) scripsi pro *ἐν τῷ κατωτικῷ δούλῳ*, Meineke coni. *Κριτίης ὁ λίχνος ἐν τῷ κατώγεῳ δόμῳ* et praeterea ut anapaestum removeret, suspicatus est *Κριτίος*.

Fr. 75. Eust. Od. 1542, 50: *Ἱππῶναξ δὲ ὑπεραναβὰς τοῦτο φησίν· Ἀφέω κτλ.* Cf. ad Il. 725, 39.

Fr. 76. Schol. Nicandr. Ther. 470: *Μαιμώσσων ἀντὶ τοῦ ζητῶν καὶ ὁρμῶν· γράφεται καὶ λαιμώσσων ἀντὶ τοῦ πεινῶν, ὡς Ἱππῶναξ· Λαιμώσσει* (sic A, *λαιμῶι* PG, *λαιμ* K, *λαιμώσσων* R, *λαιμόσσων* V) *δέ σου* (*δέ σου* om. VR) *τ. χ. ὡς ἐρωδιοῦ* (ita KPGLV, *ἡρώδου* A ut vulgo). Scripsi *λαιμᾷ*, nisi quis *λαιμῶν* praeferat, cf. Hesychius: *λαιμᾷ· εἰς βρῶσιν ὥρμηται* et *λαιμᾶν· ἐσθίειν ἀμέτρως.* — *ἐρῳδιοῦ* Schneidewin pro *ἐρωδιοῦ*, idem *σευ* requirit. Brink *ὥσπερ ῥῳδιοῦ* coniecit.

Fr. 77. Eust. Od. 1817, 20: *Ἐπάγει (Ἀριστοφάνης) ὡς καὶ Ἱππῶναξ τὸν ἴδιον υἱὸν μολοβρίτην που λέγει ἐν τῷ· Κρέας κτλ.* Resp. Aelian. Hist. An. VII 47: *ἀκούσαις δ' ἂν τοῦ Ἱππώνακτος καὶ αὐτὸν τὸν ὗν* (olim hic quoque *υἱὸν* legebatur) *μολοβρίτην που λέγοντος.* — Praepositio *ἐκ* aliena, coniicio:

. . *κρέας ἐστὶ* (vel *ἐσσί*) *μολοβρίτου συός* . . .

ut pars hexametri sit. Qui cognoscere cupiat, quomodo Brink hoc fr.

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ.

* 78. [112.]

Μητροτίμῳ δηὖτέ με χρὴ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι.

79. [32.]

Καὶ δικάσσασθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέος κρέσσων.

80. 607

Μηδὲ μοιμύλλειν Λεβεδίην ἰσχάδ' ἐκ Καμανδωλοῦ.

81.

. . *Στέφανον εἶχον κοκκυμήλων καὶ μίνθης.*

cum aliis reliquiis conglutinaverit, inspiciat Philol. VI 54, 728. XIII 607. — *Κρέας*, Meineke coni. *κρεῖας*. — *ἐκ* Hecker delet, deinde Schneidewin *μολοβρίτεω* requirit.

Fr. 78. Hephaest. p. 34: *τοῦτο δὲ τὸ τετράμετρον γίνεται καὶ χωλὸν τοῦ παρατελεύτου ποδὸς σπονδείου γενομένου, οἷόν ἐστι καὶ τὸ Μητροτίμῳ κτλ.* sic Turn ACMPE, *μἵτροτίμῳ* Fl, *μὴ προτίμω* HNB, *μὴ προτίμα* Turn. in calce. — *δηὖτέ με*, EH *δ' ηὖτέ με*, ANC *δηῦτέ με*, P *δηῦτέ μοι*, Fl.P2 *δῆντέ με*, D *δ' αὖ με*. Cf. Sch. Hephaest. p. 175 (*Μὴ προτίμα δῆτ' ἐμὲ κτλ.*), Io. Sicel. in Walz Rhett. VI 240: *Μητρόδημε δεῖν με τ. σ. κολάζεσθαι.* Hipponacti probabiliter tribuit Meineke. Metrotimi nomen Brink Phil. VI 45 fictum esse suspicatur, quod omnino improbandum.

Fr. 79. Strabo XIV 636: *Ἐκ Πριήνης δ' ἦν Βίας, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, περὶ οὗ φησιν οὕτως Ἱππῶναξ· Καὶ δικ. κτλ.* Diog. Laert. I 84: *Λέγεται δὲ καὶ δίκας δεινότατος γεγονέναι εἰπεῖν· ἐπ' ἀγαθῷ μέντοι τῇ τῶν λόγων ἰσχύϊ προσεχρῆτο· ὅθεν καὶ Δημόδικος ὁ Λέριος τοῦτο αἰνίττεται λέγων .... καὶ Ἱππῶναξ· ἃ* (hoc om. Menagius, *πρώτῳ* coniecit Meineke, quod ego quoque suspicatus sum) *καὶ δικ. κτλ.* Eadem prorsus Eudoc. 94 (ubi *ἃ καὶ* extat) Suid. v. *Βίαντος* et v. *δικάζεσθαι* (utroque loco *ἃ καὶ* om.). Respicit Diog. Laert. I 88. — *δικάσσασθαι* Schneidewin, *δικάσασθαι* Strabo, *δικάζεσθαι* ceteri, fort. recte. — *Πριηνέος*, omnes *Πριηνέως*, sed ap. Suid in lemmate *Βίαντος Πριηνέως δίκη* E habet *Πριηνέος*. — *κρέσσον* Strabo, *κρείσσον* Diog. Eud., *κρείσσων* Suid. (sed priore l. BE *κρεῖσσον*), *κρέσσων* Schneidewin. Brink censet fr. 79 subiungendum fragmento 78 et his duobus versibus rursus fr. 83 subiicit.

Fr. 80. Sext. Empir. adv. Mathem. I 662: *Λεβεδίων διαφερομένων πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας περὶ Καμανδωδοῦ, ὁ γραμματικὸς τὸ Ἱππωνάκτειον παραθέμενος ἐνίκα· Μηδὲ* (ed. Fabr. *μηδέ τ' ἂν*) *μοι μῦ λαλεῖν* (codd. Ciz. Reg. *λαλεῖ*) *Λεβ. ἰ. ἐκ Καμανδωδοῦ* (Ciz. *Καμανδωλοῦ*, quod praetuli). *Μοιμύλλειν* Meineke emendavit, comparans Hesych.: *Μοιμύλλειν, θηλάζειν, ἐσθίειν.*

Fr. 81. Athen. II 49 E: *Κοκκύμηλα οὖν ἐστι ταῦτα, ὧν ἄλλος τε* (coniicias *Ἀνάνιός τε*) *μέμνηται καὶ Ἱππῶναξ· Στέφανον κτλ.*

82. [57.]

Κυπρίων βέκος φαγοῦσι κἀμαθουσίων πυρόν.

83. [58. 59.]

Λάβετέ μου θαἰμάτια, κόψω Βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν·
ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι κοὐχ ἁμαρτάνω κόπτων.

84. [60.]

. . Ἐκτίλλοι τις αὐτοῦ τὴν τράμιν ὑποργάσαι.

ΕΞΑΜΕΤΡΑ. 608

85. [56.]

Μοῦσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεα, τὴν ποντοχάρυβδιν,

Gaisford *καὶ στέφανον* ut sit trimeter, certe non dixit Hipponax *στέφανον* media syllaba producta.

Fr. 82. Strabo VIII 340: *Χρῶνται δὲ καὶ οἱ νεώτεροι· Ἱππῶναξ μέν· Κυπρίων κτλ. Κύπριοι γὰρ καὶ οἱ Ἀμαθούσιοι.* Cf. Eust. Il. 305, 33 ubi *φαγοῦσι* omissum et *πυρῶν* legitur, Strabo *πυρόν*, ap. utrumque *καὶ Ἀμαθ.*

Fr. 83. Coniunxi duo Fragmenta in unum, et prius quidem affert Suidas: *Βούπαλος· ὄνομα. Ἀριστοφάνης . . . παρὰ τῷ Ἱππώνακτι· Λάβετε κτλ.* — *μου*, Schneidewin *μεν*. — *θαἰμάτια* scripsi, vulgo *θοἰμάτιον*, Welcker *θοἰμάτιόν μου λάβετε* coni. Eundem versum repetit Suid. v. *κόπτω* sine poetae nomine, ubi *Βουπάλῳ* legitur. — *τὸν ὀφθαλμόν*, priore loco *τὸ ὄνομα* BE, om. C. — Alterum fragm. legitur apud Erotian. 54: *Ἀμφιδέξιος· Βακχεῖος φησὶν ἀμφοτεροδέξιος· ὡς ἀμφήκης ὁ ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένος. . . . ὁμοίως καὶ ὁ Ἱππῶναξ φησίν· Ἀμφιδέξιος κτλ.* Omisso verbo *κόπτων* eadem affert Galenus Hippocr. Aphorism. XVIII 1, 148: *Ἱππῶναξ ἀμφιδέξιον ἔφη κατὰ τόνδε τὸν ἴαμβον· ἀμφι. γὰρ εἰ μὴ κτλ.* et Galen. Glossar. Hippocr. p. 430. — *κοὐχ*, Erotiani libri *καὶ οὐχ*, Brink *κοὐκ*.

Fr. 84. Erotian. 360: *Τράμιν τὸν ὄρρον, ὅνπερ καὶ ὑπόταυρον* (Valckenaer *ὑποταύριον*) *καλοῦμεν, ὡς καὶ Ἱππῶναξ φησίν· ἐκτίλλοι* (codd. *ἐξ τίλλοι* vel *ἔξτιλλοι*) *τ. αὐ. τὴν τράμιν ὑποργάσαι.* Scribendum videtur: *ἐκ τρίχας τίλλοι τις αὐτοῦ τὴν τράμιν θ' ὑποργήσαι.* nisi *ὑποργάσαι* potius servandum, ut puro tetrametro usus sit. Friedemann *τὴν τράμην ὑποργάσας*, ac *τράμην* scriptum in Et. M. 763, 56. Meineke coni. *ἑξάκις* (*ἑπτάκις*) *τίλλοι τις αὐτόν, τὴν τράμιν θ' ὑποργάσσαι*, Brink, cui in v. *ἐξ* numerus libri latere videtur, *τίλλοι τις αὐτόν, τὴν τράμιν θ' ὑποργήσαι.*

Fr. 85. Athen. XV 698 B: *Πολέμων δ' ἐν τῷ δωδεκάτῳ τῶν πρὸς Τίμαιον περὶ τῶν τὰς παρῳδίας γεγραφότων ἱστορῶν τάδε γράφει. . . . εὑρετὴν μὲν οὖν τοῦ γένους Ἱππώνακτα φατέον τὸν ἰαμβοποιόν. λέγει γὰρ οὗτος ἐν τοῖς ἑξαμέτροις· Μοῦσά μοι κτλ.* — V. 1. *Εὐρυμεδοντιάδεα* Dobree, et A plane *εὐρυμεδοντιαδεα*, BC *εὐρυμεδοντία*

τὴν ἐγγαστριμάχαιραν, ὃς ἐσθίει οὐ κατὰ κόσμον,
ἔννεφ', ὅπως ψηφῖδι κακὸς κακὸν οἶτον ὄληται,
βουλῇ δημοσίῃ παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.

86. [82.]

Τί με σκιράφοις ἀτιτάλλεις;

87. [50.]

Πῶς παρὰ Κυψοῦν ἦλθε;

88.

Ληὸν ἀθρήσας.

* 89. [114.]

Ἑρμῆ μακάρταθ', ὃς καθ' ὕπνον οἶδας ἐγρήσσειν.

δῖα, P εὐρυμέδοντι ἀδεᾶ, VL Εὐρυμέδοντ' ἄδοις. — ποντοχάρυβδιν, in procedosi παντοχάρυβδιν scripsi; apud Eust. Od. 1837, 39: ὥσπερ ἀπλήστου σκῶμμα ὁ γάστρις, οὕτω καὶ . . . ὁ παντοφάρυγξ, scrib. ποντοφάρυγξ, vid. Bekk. An. I 51, 22. — V. 2. Cf. Hesych.: ἐγγαστριμάχαιραν· τὴν ἐν τῇ γαστρὶ κατατέμνουσαν. — ὅς, B ὅ. — V. 3. κακὸς κακὸν Cobet Orat. de arte interpret. 108, κακὸν tantum ABP, κακῇ κακὸν VL. — ὄληται, Cobet ὀλεῖται. — V. 4. βουλῇ haud dubie corruptum, Cobet videtur eiiciendum censere, quod fieri nequit, possis βουλῆς, sed fort. latet ipsum hominis nomen Βοῦλις sive Βουλῆς (i. e. Βουλέας). Quod est apud Hesychium Βουλίς· γυνὴ οὕτω καλουμένη. fortasse errore, cuius originem hic locus indicat, mulieris nomen perhibetur, quod fuit viri. Hartung βληθεὶς scripsit, de homine lapidibus obruto interpretatus. — δημοσίῃ, B δημοσία.

Fr. 86. Eust. Od. 1397, 26: ἐξ ὧν καὶ πάντα τὰ πανουργήματα διὰ τὴν ἐν σκιραφείοις ῥαδιουργίαν σκίραφοι ἐκαλοῦντο· Ἱππῶναξ· τί με σκιρ. ἀτ.

Fr. 87. Hort. Adonid. p. 268 B: οἱ δὲ Ἴωνες αὐτὴν εἰς οῦν ἐποίουν, Σαπφοῦν καὶ Λητοῦν ... ὁμοίως καὶ παρὰ Ἱππώνακτι· πῶς παρὰ Κυψοῦν ηλθε. corrigunt Καλυψοῦν, sed Κυψώ videtur meretricis nomen esse.

Fr. 88. Gramm. Cram. An. Ox. I 265, 6: τὸ λαὸς ἄτρεπτος ἔμεινε παρ' Ὁμήρῳ, καίτοι τῇ μεταγενεστέρᾳ Ἰάδι τραπέν· Ληὸν ἀθρήσας. Ἱππώναξ. Possis ad Iambos revocare, si Ληὸν δ' scripseris. Schneidewin coni. ἀθροίσας.

Fr. 89. Plotius 275: „Tetrametrum clodum brachycatalectum, quod et ἐπισκάζον trimetrum vocatur, fit hoc modo — Ἑρμῆ . . . ἐκρήσσειν. cod. ЄPMЄ MAKAKAP KATIIΠNON OIΔACЄΞ PHCCЄNI.“ Scripsi ἐγρήσσειν, Meineke Ἑρμῆ μάκαρ, τὺ γὰρ κατ' ὕπνον οἶδας ἐγρήσσειν, vel Ἑρμῆ μάκαρ, τὺ γὰρ κάτυπνον οἶδας ἐκπρήσσειν. Brink:

90. [64.] 609

Εἴ μοι γένοιτο παρθένος, καλή τε καὶ τέρεινα.

* 91. [113.]

Ὁ Κιθαιρὼν Λυδίοισιν ἐν χοροῖσι Βακχῶν.

* 92. [111.]

Καὶ κνίσῃ τινὰ θυμιήσας.

* 93. [115.]

Οἱ θεοὶ τὰ λοιπὰ Ταντάλῳ δόντες.

Ἑρμῆ μάκαρ, κάτυπνον οἶδας ἐκπρήσσειν,

Et sane fieri potest, ut ex trimetro Hipponacteo grammaticus hunc versum conformaverit, quemadmodum alia plane ficta videntur, velut ibid. 271: „Hipponactium dimetrum acatalectum clodum —

Χαῖρ', ὦ σὺ Λεσβικὰ Σαπφώ."

quem versum Brink (Philol. XIII 608) non debebat Diphilo comico vindicare. Rursus Hartung . . . . . *Ἑρμῆ | μάκαρ, σὺ γὰρ κατ' ὕπνον οἶδας ἐγρήσσειν.*

Fr. 90. Hephaest. 30: *Τετράμετρα δὲ (ἰαμβικὰ καταληκτικὰ) ὡς τὸ τοῦ Ἱππώνακτος· εἴ μοι* (ACMP *ἔμοι*, unde *αἴ μοι* possis coniicere) *κτλ.* Idem versus legitur ap. Schol. Hephaest. 168 et sine poetae n. in Et. M. 26, 57 et ap. Gramm. in nota Gaisfordii, porro ap. Schol. Aristoph. Plut. 253. Schol. Anthol. Pal. XIII 28 et Favorin. 85.

Fr. 91. Plotius 273: „Amphicolum Hipponactium clodum fit hoc modo, cum ex utraque parte iambici metri prima et novissima clodum sit metrum. In prima clodum est, cum in secundo loco debente poni iambo, vel tribrachy, vel anapaesto, spondeus vel dactylus ponatur, sic et in novissima, quale est hoc exemplum: *οκιεαρρωναιδιοιοσιν ἐν χοροῖς βακχῶν.*" Cod. *ΟΚΙΟΑΡΡΟΝ ΑΙΔΙΟΙΟϹΙΝ ΕϹΧΟΡΟΙϹΒΑΧΧΩΝ.* — *ὁ Κιθαιρὼν* scripsi, et sic Emperius, *Λυδίοισιν* Gaisford, praeterea scripsi *χοροῖσι*, est enim *tetrameter ionicus brachycatalectus.* Brink coni. *Ὦ Χῖε χαίρων Λυδίοις χοροῖς Βακχῶν.*

Fr. 92. Hephaest. 55: *Δίμετρον δὲ ὑπερκατάληκτον τὸ καλούμενον Σαπφικὸν ἐννεασύλλαβον ἢ Ἱππωνάκτειον, οἷον καὶ κνίσῃ κτλ.* Cf. Trieba p. 49. — *κνίσῃ* CP, vulgo *κνίσσῃ*. — *θυμιήσας*, E *θυμῆσας*,
η
θυμιασας P, Turn. *θωμῆσας*. *Hipponactis* haud dubio est versus.

Fr. 93. Plotius 280: „Trimetrum catalecticum clodum est tale, quale superius, sed penultima syllaba longa pro brevi. *Οἱ θεοὶ κτλ.*" *τὰ λοιπὰ* cod., *τ' ἄποινα* Putschius, at recte se habet *τὰ λοιπά*, intelligenda sunt Pelopis membra. Ceterum valde dubito, an recte hoc Hipponacti tribuatur. Brink suspicatur olim integrum versum choliambum fuisse: *Οἱ δὴ θεοὶ τἄποινα* (vel *τὰ λοιπὰ*) *Ταντάλῳ δόντες.*

* 94. [116.]

Πισσεντασάντης.

95. [70.]

Diog. Laert. IV 58: *Δέκατος (Βίων) ἀγαλματοποιός, Κλαζομένιος ἢ Χῖος, οὗ μέμνηται καὶ Ἱππῶναξ.* Cf. Eudoc. 94.

96. [69.] 610

Plutarch. de Mus. c. 8: *Καὶ ἄλλος δὲ ἐστὶν ἀρχαῖος νόμος, καλούμενος Κραδίας, ὅν φησιν Ἱππῶναξ Μίμνερμον αὐλῆσαι· ἐν ἀρχῇ γὰρ ἐλεγεῖα μεμελοποιημένα οἱ αὐλῳδοὶ ᾖδον.* Cf. Hesych. v. *Κραδίης νόμος· νόμον τινὰ ἐπαυλοῦσι τοῖς ἐκπεμπομένοις φαρμακοῖς κράδαις καὶ θρίοις ἐπιρραβδιζομένοις.* — Ex Hipponacte fortasse etiam alia Hesychii glossa petita est: *Κραδησίτης· φαρμακός, ὁ ταῖς κράδαις βαλλόμενος.*

97. [77.]

Athen. XIV 624 B: *Διὸ καὶ τοὺς παρὰ τοῖς Ἕλλησιν αὐλητὰς Φρυγίους καὶ δουλοπρεπεῖς τὰς προσηγορίας ἔχειν, οἷός ἐστιν ... παρὰ δὲ Ἱππώνακτι Κίων καὶ Κώδαλος καὶ Βάβυς. ἐφ' ᾧ καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀεὶ πρὸς τὸ χεῖρον αὐλούντων, Κάκιον ἢ Βάβυς αὐλεῖ.* Cf. Zenob. IV 81. Diogen. V 69. Paroemiogr. T. I 386. *Codali* nomen videtur restituendum in versibus Hedyli ap. Athen. IV 176 c.

98. [89.]

Hesych.: *Ἄβδης· μάστιξ παρ' Ἱππώνακτι.*

99. [90.]

Hesych.: *Ἀγχαλέη· τόπου ὄνομα παρὰ Ἱππώνακτι.* Schmidt *Ἀγχαδέη*, Stiehle *Ἀγχιάλη* coni., Brink *Ἀγχαλείη* vel *Ἀγχιαλείη*.

Fr. 94. Plotius 293: „Ionicum maius dimetrum brachycatalectum clodum Hipponactium fit spondeo clodum et una syllaba, ideo brachycatalectum, ut *πισσενrασάντες* (cod. *ΠΙCΗΝΠΑCΑΝΤΗC*) *Recte dedere.*“ Dimetri brachycatalecti schema fuerit hoc ‿ ‿ ◡◡ ‿ ‿, sed quomodo eiusmodi versus clodus fieri aut dici potuerit ignoro. Neque convenit latinum exemplum, quod est iambicum penthemimeres ex trimetro aliquo ut videtur decerptum, ac fortasse graeci exempli eadem fuit species, neque tamen potest probari Brinkii coniectura *πίσσαν πάσαντες. Πίσην* autem Hipponax (si haec Hipponactis sunt, nec aliunde translata) fort. dixit ea significatione, quam memorat Servius ad Virg. Aen. X 179: „Postea Pisas Lydi lingua sua singularem (*lunarem*) portum significare dixerunt.“ Hartung *Πίσην παρασάγγης.*

100. [83.]

Eust. Od. 1721, 61: Ὅτι δὲ τὸ ἀδῶ ἀδήσω καὶ αὐτοχρῆμα τὸ ἥδεσθαι δηλοῖ ποτέ, δῆλον ἀπὸ χρήσεως Ἱππώνακτος, ἣν Ἡρακλείδης προφέρει, εἰπόντος Ἄδηκε βουλή, ἤγουν ἤρεσκε τὸ βούλευμα. cf. Favor. 426. Brink Ἅδηκε mavult, sed etiam Hesychius: ἄδημα (ἢ) ἄδος· ψήφισμα, δόγμα, quod restituendum in Halicarnassiorum titulo, quem Newton reperit: ἐπικαλείτω ἐν ὀκτὼ καὶ δέκα μησίν, ἀπ' ὅτ(ου τ)ὸ ἄδος ἐγένετο, nam in lapide est ΟΛΔΟΣ, verum non sunt asseculi Sauppe et Kirchhoff ἡ κάθοδος corrigentes, quod omnino alienum.

101.

Io. Alex. de accent. 38, 14: Τὸ δὲ ἁλίας (vulgo ἀλίας) παρ' Ἱππώνακτι παροξύνεται, ἀπὸ τοῦ ἅλις πλεονάσαν τὸ ᾱ.

102.

Orion. 30, 14: Ἀλίβας· ὁ νεκρός, παρὰ τὸ λιβάδα καὶ ὑγρότητα μὴ ἔχειν· ἔστι παρὰ Ἱππώνακτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὄξους. Brink Callimachi versum ap. Et. M. 63, 51: ἔβηξαν οἷον ἀλίβαντα πίνοντες Hipponacti vindicare studet, sed non lubet haec redarguere.

103.

Et. Gud. 78, 28: Ἁρμαλιή· ἡ τροφή, ἐπεὶ δίκην ἅρματος ὀχετεῖ τὰ σώματα· ἢ παρὰ τὸ αἴρω τὸ προφέρω ἔστιν (ὡς Ἱπποκράτης ἐν ἀφορισμοῖς προάρματα τὰς τροφὰς καλεῖ) ὡς καὶ καθαίρω καθαρμός* παρὰ τὸ ἱπποάνακτι (παρὰ δὲ Ἱππώνακτι) ἡ ἁρμαλιὴ ἡ τροφή, παρὰ τὸ ἁρμόζειν καὶ ἰσχυροποιεῖν τὸ σῶμα. Cf. Cramer. An. Par. IV 61, 17: Ἁρμαλιῆς ... ὡς καὶ καθαίρω καθαρμὸς παρὰ ἵππος ἄνακτι (supra ἱπποκράτει).

104. [97.] 611

Et. M. 99, 14: Ἀναρριχᾶσθαι ... εὑρίσκεται δὲ καὶ χωρὶς τῆς αν συλλαβῆς παρ' Ἱππώνακτι ἀρριχῶμαι (ita Vb, vulgo ἀριχῶμαι).

105. [110.]

Phrynich. Bekk. An. I 17, 22: Ἄσβολος θηλυκῶς λέγουσιν, Ἱππῶναξ δ' ἀρσενικῶς.

106. [98.]

Et. M. 188, 8: Βάραγχος· Ἱππῶναξ μάλιστα πλεονασμῷ τοῦ ἄλφα· οἱ γὰρ ἄλλοι βράγχος· καὶ βαραγχιᾶν ἀντὶ τοῦ βραγχιᾶν πολλάκις ἐστὶ παρὰ Ἀττικοῖς. Ἡρωδιανός.

107. [91.]

Hesych.: *Βασανίκορος· ὁ θᾶσσον συνουσιάζων· παρὰ Ἱππώνακτι.* cod. *βασαγίκορος*, olim conieci *βασανόκορος.* I. q. *ἀψίκορος.* Schmidt *βαστικόρος* legendum suspicatur, Brink accentu mutato *βασανικόρος* praeoptat.

108. [108.]

Antiatt. Bekk. An. I 85, 20: *Βατταρίζειν· Ἱππῶναξ.*

109. [92.]

Hesych.: *Βεβρενθυόμενον παρὰ Ἱππώνακτι ὀργιζόμενον.* Fort. *βεβρενθυωμένον*, vel *βεβρενθυμένον*, quod Hemsterhusio placuit, Schmidt *βρενθυόμενον* mavult, praeeunte G. Dindorfio. Meineke huc refert Et. M. 212, 54.

110. 111. [73.]

Suid. v. *Μυσάχνη· … Ἱππῶναξ δὲ βορβορόπιν καὶ* (leg. *ὡς* vel *ἤτοι*) *ἀκάθαρτον ταύτην* (*πόρνην*) *φησὶν ἀπὸ τοῦ βορβόρου, καὶ ἀνασυρτόπολιν ἀπὸ τοῦ ἀνασύρεσθαι.* Cf. ibid.: *Βορπόροπιν· κῆπον· σημαίνει καὶ τὸ μόριον.* Toup *βορβορῶπιν*, Cobet *βορβορῶπον κῆπον*, Lobeck *βορβοροδόκην* corrigit. Sed leg. cum Küstero *βορβορόπην*, vid. Eust. Il. 1329, 32: *ἐνταῦθα δὲ οὐκ ἄκαιρον εἰπεῖν καὶ ὅτι στόμα τὸ οὕτως ἀποπτύον ὅνθου λεχθείη ἂν καὶ βορβόρου ὀπή, ὅπερ κατὰ παλαιὰν ἱστορίαν συνθεὶς ὁ βαρύγλωσσος Ἱππῶναξ βορβορόπην ὕβρισε γυναῖκά τινα, σκώπτων ἐκείνην εἰς τὸ παιδογόνον ὡς ἀκάθαρτον. ὃς καὶ ἀνασεισίφαλλον ἄλλην τινὰ διέσυρεν ὡς ἀνασείουσάν φασι τὸν φάλητα.* Et rursus affert 862, 45 *βορβορόπη.* Alii tamen *βορβορόκη* videntur legisse, vid. Arcad. 107, 6. Pro altero autem vocabulo leg. cum Is. Vossio *ἀνασυρτόλιν*, nam Eust. Od. 1921, 65, ubi de meretricum nominibus agit, affert *ἀνασεισίφαλλος … καὶ ἀνασύρτολις.* Sed num illud quoque *ἀνασεισίφαλλος* Hipponactis sit, dubium, nam 1413, 38 ex comoedia affert.

112. [93.]

Hesych.: *Ἐμβάφιον· ὀξύβαφον· παρὰ Ἱππώνακτι.* Bruno et Foesius *Ἱπποκράτει.*

113. [94.] 612

Hesych.: *Ἐμπεδὴς γάμορος μάρψεν Ἀΐδης· Ἔμπεδον ἔλεγον τὸν Ἅιδην, ὡς Ἱππῶναξ· ἀντίον τοῦ οὖν ἐμπέδου χθόνιος. οἱ δὲ οὕτως· ὁ Ἀΐδης ἐπιμελής ἐστι γάμορος καὶ ἀσφαλής, οὐκ ἀμελῶν οὐδενός, ἀλλ' εἰς τὴν γῆν λαμβάνων τὴν μερίδα, οἷον τὴν γῆν μεριζόμενος.* Versiculus ille *Ἐμπεδὴς γάμορος μάρψεν Ἀΐδης*

Aeschyli potius, quam Hipponactis videtur, neque quae post Hipponactis nomen leguntur, iambographi, sed grammatici esse arbitror, fort. scrib. ἀντὶ τοῦ χθονίου ἔμπεδος. Schmidt coni.: ἀντὶ οὖν τοῦ ἐμπέδου χθόνιος καὶ ἀσφαλής· οἱ δὲ οὕτως· ὁ Ἅιδης ἐπιμελής ἐστι γαμόρος, οὐκ ἀμελῶν οὐδενός. Brink haec tanquam Hipponactea proposuit: τὸν δ' ἐμπεδής τε καὶ γεαμόρος μάρψει Νῦν Ἀΐδης.

114. [72.]

Suid. v. Ἄρρεν ... Ἱππῶναξ δὲ ἡμίανδρον τὸν οἷον ἡμιγύναικα.

115.

Hesych.: Θεύτιν· σκαράδιν· Ἱππῶναξ. Scribendum Θεῦτιν i. e. τευθίδα, ut Is. Vossius recte intellexit, σκαράδιν novicia forma hoc est σκαράδιον, quamquam vocabulum alias non legitur.

116 [104.]

Pollux X 183: Κάνναι δὲ πλεγμάτιόν τί ἐστιν ... τὸν μέντοι ταύτας πλέκοντα καννηνοποιὸν Ἱππῶναξ κέκληκεν. Cod. A. καννακοποιόν. Scrib. καννηπλόκον aut καννητοποιόν.

117. [81.]

Eust. Il. 741, 39: Ἀντιφάνης δέ φασι κασωρεῖτιν ἔφη τὴν ἐπὶ τέγους προεστῶσαν, οὕτω δὲ καὶ Ἱππῶναξ.

118. [86.]

Prisc. VII 7: „Hipponax εὐηθες κριτή pro κριτά.“ ΕΥΝΤΕC AD, ΕΥΗΤΗC R, ΕΥΓΕC B, ΕΙΤΝΕΤΕC K, ΕΙ[Ν]ΕΤΕC G, ΖΕΥΓΝΝΤΗC ΖΕΥΓΝΗΤΑ L. — KAPITA RBADL, Kapita H, capita GK.

119.

Et. Gud. 348, 26: ὁ δὲ κροκόδειλος ζωύφιόν ἐστι μικρὸν καὶ ἡ χρῆσις παρ' Ἱππώνακτι. Eadem cod. Havn. Et. M. 539, 56. Eust. 855, 53: εἰ δὲ καὶ ὁ κροκύδειλος προπαροξυτόνως ἢ κροκυδειλὸς ὀξυτόνως μικρὸν αὐτός φασι ζωΰφιον παρ' Ἱππώνακτι τοιαύτην τινὰ ἐτυμολογίαν ἔχει, εἰδεῖεν ἂν οἱ παλαιοί.

120.

Hesych.: Κυβήκη· ἡ μήτηρ τῶν θεῶν, καὶ ἡ Ἀφροδίτη· καὶ ὑποδήματα, παρὰ Ἀρκάσιν· ἢ καὶ Φρυγῶν· παρ' ὃ καὶ Ἱππῶνάξ φησι, καὶ διόσκουρος. Sequuntur haec: Κυβήκη καὶ Θρηΐκη· Βένδιν, ἄλλοι δὲ Ἄρτεμιν. Κύβηκος· ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν

Locus aegre restitui potest. Olim existimavi duas glossas esse distinguendas: *Κυβήκη, ἡ μήτηρ τῶν θεῶν καὶ ἡ Ἀφροδίτη καὶ . . . ἢ καὶ*
Φρυγῶν· παρ' ὃ καὶ Ἱππῶνάξ φησι· . . . . καὶ Διόσκουρος· 613
. . . . Βένδιν, ἄλλοι δὲ Ἄρτεμιν. deinde vero *Κυβήκη καὶ Θρηΐκη· ὑποδήματα παρὰ Ἀρκάσιν.* cf. Hesych.: *Θρηϊκή· ὑποδημάτων εἶδος Περσικῶν.* Sed nunc malim: *Κυβήκη· ἡ μήτηρ τῶν θεῶν, καὶ ἡ Ἀφροδίτη (ὑπὸ Λυδῶν) ἢ καὶ Φρυγῶν· παρ' ὃ καὶ Ἱππῶνάξ φησι·*

Καὶ Διὸς κούρη Κυβήκη καὶ Θρηϊκίη Βενδῖς.

(ut fr. 41: *ἐπ' ἁρμάτων τε καὶ Θρηϊκίων πώλων*)· *ἄλλοι δὲ Ἄρτεμιν. καὶ ὑποδήματα παρὰ Ἀρκάσιν.* praeterea autem, ut iam in commentat. de Com. Att. 92 dixi, etiam nunc puto *Κυβήκη* et si quae similia alibi leguntur tantum ex librariorum errore profecta et *Κυβήβην* restituendum esse, quamvis Lobeck Prol. Pathol. 299 adversatus sit. Cf. Phot. 182, 20: *Κύβηβος· ὁ κατεχόμενος τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, θεοφόρητος. Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἐν τῇ πρώτῃ τὴν Ἀφροδίτην ὑπὸ Φρυγῶν καὶ Λυδῶν Κυβήβην λέγεσθαι.* Haec qui fere secutus est Schmidt edidit codicis scriptura servata *παρ' ὃ καὶ Ἱππώναξ φησί· Καὶ διόσκουρος Κυβήκη καὶ Θρηΐκη Βενδῖν*, sed ipse proposuit haec:

Καὶ Διὸς κούρας Κυβήβην καὶ Θρηϊκίην Βενδῖν.

Brink *Κυβήλη* restituendum censet, et pro *καὶ Διόσκουρος*, in quibus et ipse vidit Hipponactis verba delitescere, *καὶ Κυβηλίδος κοῦρος* coniecit, vid. Philol. VI 42. VII 741.

121.

Tzetz. Lycoph. 1170: *Ὁ Ἱππώναξ Κύβηλιν τὴν Ῥέαν λέγει, παρὰ τὸ ἐν Κυβέλλᾳ* (Brink *Κυβέλᾳ*), *πόλει Φρυγίας, τιμᾶσθαι.* Brink mutato accentu *Κυβηλίς* praefert.

122. [95.]

Hesych.: *Κυλλήβδην* (ita codex, *κυλλήβην* Musurus)· *κυλοβόντα* (Is. Voss. *κολοβῶντα*, Schmidt *κολοβὸν τὰ αἰδοῖα*), *οἱ δὲ* (Schmidt *οἷον*, ut quae sequuntur Hipponactis sint) *κέρατα κολόβια· παρὰ Ἱππώνακτι.* Brink coni. *Κυλλήβην· κολοβόν· οἱ δὲ τὰ κέρατα κολοβόν.* adde, quae idem significavit Philol. VII 741. Hartung *κυλλ. κολοβόν. οἱ δὲ τὰ κέρατα κολοβά.*

123. [106.]

Schol. Nicand. Alex. 465: *Τοῦ θαλασσίου λαγωοῦ, ὅς ἐστιν εἶδος ἰχθύος, καὶ Ἱππῶναξ μνημονεύει.*

124.

Cramer An. Par. IV 185, 30: *Λίς, ὁ λέων καὶ λιὸς ἡ γενική, ὡς κίς, κιός, ὁ Ἱππῶναξ.* Utrum Hipponax dixerit non liquet. Exempla

vocis *λίς*, quae Choeroboscus I 182 (Bekk. An. III 1194) affert, Euphorionis et Callimachi sunt, cf. Meineke ad Euphor. 63. In Euphorionis versu legendum *οἷ᾽ ἐπιθύουσιν βουσὶν λῖες.*

125. [99.]

Et. M. 572, 19: *Λύχνος· ἀρσενικῶς. λέγεται καὶ τὸ λύχνον οὐδέτερον ὡς παρὰ Ἱππώνακτι.*

126. [96.]

Hesych.: *Μαυλιστήριον παρ᾽ Ἱππώνακτι Λύδιον λέμισμα* (*νόμισμα* corrigunt) *λεπτόν τι.*

127. [85.]

Eust. Od. 1837, 42: *Κατὰ δὲ Ἱππώνακτα καὶ ὁ μεσσηγυδορποχέστης ἤγουν ὃς μεσοῦντος δείπνου πολλάκις ἀποπατεῖ ὡς πάλιν ἐμπίμπλασθαι.*

128. 614

Poll. II 189: *μύλη, κατὰ δὲ Ἱπποκράτην ἐπιμυλίς, κατὰ δὲ Ἱππώνακτα μυλακρίς* (C *μύλαυρις*). Nam poeta, non grammaticus videtur hic intelligendus esse.

129. [101.]

Pollux IV 79: *Τὸ δὲ νηνίατον ἔστι μὲν Φρύγιον, Ἱππῶναξ δ᾽ αὐτοῦ μνημονεύει.*

130. 131. [78. 105.]

Tzetz. ad. Il. p. 79, 20: *Κνήμη δὲ εἴρηται οἷον κινήμη τις οὖσα ... ὅθεν καὶ Ἱππῶναξ παρεκνημοῦντο φησὶν ἀντὶ τοῦ ἐπορεύοντο.* Cf. Hesych.: *παρεκναμενοῦντο· παρεπιπορεύοντο ἐπιπόνως*, ubi G. Dindorf *παρεκνημεῦντο.* — Tzetz. ad Lycophr. v. 1162: *τὸ δὲ παπταλωμέναι ἀδείᾳ Λυκοφρονείᾳ ἐλέχθη· Ἱππώνακτος γάρ ἐστιν ἡ λέξις καὶ δηλοῖ τὸ περιβλέπουσαι· ἀλλ᾽ ἐκεῖνος παμφαλῆσαι τὸ ἰδεῖν λέγει.* Ad Hipponactis locum fort. pertinet Hesychii glossa: *Ἐπαμφάδησεν· ἐθαύμασεν, περιεβλέψατο*, corr. *ἐπαμφάλησεν.* Adde Schol. Apoll. Rhod. II 127: *παμφαλᾶν γὰρ τὸ μετὰ πτοιήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπιβλέπειν· κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἱππῶναξ καὶ Ἀνακρέων.*

132. [88.]

Phot. 493, 17: *Ῥυφεῖν τὸ ῥοφεῖν Ἴωνες. οὕτως Ἱππῶναξ.*

133. [68.]

Schol. Arist. Pac. 480: *Ἕλκουσιν δ' ὅμως γλισχρότατα σαρκάζοντες, ὥσπερ κυνίδια, ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ, νὴ Δί', ἐξολωλότες·]* *καλῶς δ' ἂν ἔχοι τοῦτο τηρῆσαι πρὸς τὸ Ἱππωνάκτειον οὕτως ἔχον· Σαρκοκύων λιμόν· οὐ γάρ ἐστι τῶν σαρκῶν, ὥσπερ ἀξιοῦσι τῶν ἐξηγησαμένων τινές. παντάπασι γὰρ ἂν εἴη αὐτὸ ὑπεναντίον ἑαυτῷ, ἔργον γὰρ τοῦ λιμοῦ οὐ σάρκας ἐμποιεῖν, ἀλλὰ τοὐναντίον ἀπισχνοῦν τὰ σώματα καὶ τῶν σαρκῶν παραιρεῖσθαι τὸν ὄγκον.* Schneider coni. *σαρκῶν κύων λιμῷ* cf. Hesych.: *σαρκῶν. σεσηρώς*, Brink *σαρκῶν κυνῶν λιμῷ*, interpretatus *carnes ab ossibus avellens fame canina.*

134. [84.]

Eust. Od. p. 1828, 11: *Συκοτραγίδης παρὰ Ἱππώνακτι καὶ Ἀρχιλόχῳ διὰ τὸ εὐτελές φασι τοῦ βρώματος.*

135. [75.]

Athen. II 69 D: *Ἱππώνακτα δὲ τετρακίνην τὴν θρίδακα καλεῖν Πάμφιλος ἐν γλώσσαις φησίν, Κλείταρχος δὲ Φρύγας οὕτω καλεῖν.*

136. [76.] 615

Athen. VII 327 B: *Ἕρμιππος δ' ὁ Σμυρναῖος ἐν τοῖς περὶ Ἱππώνακτος ὕκην ἀκούει τὴν ἰουλίδα, εἶναι δ' αὐτὴν δυσθήρατον.*

137.

Schol. Plat. p. 320: *Φορμίον δὲ πλέγμα τι ψιαθῶδες παρ' Ἱππώνακτι.*

138. [74.]

Suidas: *Χελιδόνων φάρμακον· παρὰ Ἱππώνακτι τὸ φίλτρον, τὸ διαγινόμενον, ἐπειδὰν χελιδόνα πρῶτόν τις ἴδῃ.*

139. [100.]

Poll. II 152: *Ἱππῶναξ δὲ χειρόχωλον τὸν τὴν χεῖρα πεπηρωμένον.*

Ex Hipponacte fortasse petitum est, quod tradit Plut. de Mus. c. 6: *ἔνιοι δὲ πλανώμενοι νομίζουσιν κατὰ τὸν χρόνον Τερπάνδρου Ἱππώνακτα γεγονέναι. φαίνεται δὲ Ἱππώνακτος καὶ Περίκλειτος ὢν πρεσβύτερος.* — Contra error librarii manifestus deprehenditur in Cram. An. Par. III 115, 30: *Ἱππῶναξ· ξανθὰ κάρηνα*, legendum est *Ἵππων*

ξανθὰ κάρηνα estque hemistichium Homericum. — A poeta distinguendus Hipponax grammaticus, laudatus ab Athen. XI 480 F (ἐν συνωνύμοις), sed Dobree Ἑρμῶναξ coniecit, cuius γλώσσαις alibi utitur Athenaeus. Ad grammaticum referre voluit Welcker Et. M. 614, 8: ὀδὸς . . . τὸ δὲ οὐδὸς πλεονασμός ἐστι τοῦ Υ, καὶ ἐπὶ γήραος οὐδῷ . . . καὶ οὐδὸν ἐς λαύρην (corrigunt ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην ex Od. χ 138). Βατῆρα, βαθμόν· σημαίνει δὲ τὴν δημοσίαν ὁδόν· λαύρην δὲ Φιλόξενος τὴν ῥύμην φησί· καὶ τινὲς μὲν ὁδὸν ἀπέδωκαν, τινὲς δὲ τὸν κοπρῶνα, ὡς Ἱππῶναξ (haec duo verba om. V, ὡς ut videtur M), cf. Et. M. 557, 44. Sed res admodum incerta, ac videtur hic potius iambographus dici. Etiam Schneidewin putat Hipponactem σποδησιλαύρα dixisse, quemadmodum meretrices dictas esse testatur Eust. 1921, 55. — Grammaticus aperte adhibetur in Schol. ined. Hippocr., quod Daremberg edidit Notices des Ms. médicaux 214: Κοχώνην· οἱ μὲν τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, οἱ δὲ τὰς κοτύλας τῶν ἰσχίων, ἐξ ὧν ἐστιν Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός, Γλαυκίας καὶ Ἰσχόμαχος καὶ Ἱππῶναξ τὰ ἰσχία. Brink Philol. XIII 607, ubi grammaticum Hipponactem fuisse omnino negat, haec perperam ad iambographum retulit: at scholiasta si poetae auctoritate uti voluisset, infra, ubi plurimis comicorum poetarum versibus significationem vocis κοχώνη illustrat, Hipponactis testimonium additurus erat: igitur is, qui cum Aristophane grammatico, Glaucia et Ischomacho Hippocratis interpretibus coniungitur, manifesto glossographus est. Ceterum Cobet non recte hoc vocabulum voluit restituere Luciano Tragodop. v. 123:

Πόδα, γόνυ, κοτύλην, ἀστραγάλους, ἰσχία, μηρούς,
χέρας, ὠμοπλάτας, βραχίονας, κορωνά, καρπούς.

κοχώνα scribens, quae coniectura omni ex parte reiicienda est, nam et numeris versus adversatur, qui hoc loco longam syllabam aspernantur, et sententiae institutae officit: nam Lucianus hoc versu non inferiores, sed superiores corporis partes recenset, ac plane praepostere postquam enumeravit κοτύλην, ἀστραγάλους, ἰσχία, rursus κοχώνας inferret. At aptissime hic cubitorum summa pars memoratur, quae non solum κορώνη, sed etiam κορωνὸν dicebatur, vid. Galen. XII p. 261: αἱ τοῦ πήχεως ἀποφύσεις, ἃς κορώνας τε θηλυκῶς καὶ κόρωνα καλοῦσιν οὐδετέρως.

ANANIUS.

ΧΩΛΙΑΜΒΟΙ.

1.

Ἄπολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πυθῶν' ἔχεις,
ἢ Νάξον ἢ Μίλητον ἢ θείην Κλάρον,
ἴκου καθ' ἱερόν, ἢ Σκύθας ἀφίξεαι.

2.

Χρυσὸν λέγει Πύθερμος ὡς οὐδὲν τἆλλα.

Ananius. Ananii unum tantum superesse fragmentum (fr. 5) censet Brink (Philol. VI 76 seq.), cetera omnia huic poetae abiudicat; denique eo devenit, ut Ananium poetam omnino fuisse negaret; Hipponactem enim ficto Ananii nomine perstrinxisse hominem gulae deditum: sed haec redarguere vix operae est pretium. — Fr. 1. Aristoph. Ran. v. 659: ΔΙ. Ἄπολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πυθῶν' ἔχεις — ΞΑΝ. Ἤλγησεν, οὐκ ἤκουσας; ΔΙ Οὐκ ἔγωγ', ἐπεὶ ἴαμβον Ἱππώνακτος ἀνεμιμνησκόμην. ubi Schol. ὡς ἀλγήσας καὶ συγκεχυμένος οὐκ οἶδε τί λέγει, ἐπεὶ οὐχ Ἱππώνακτος, ἀλλ' Ἀνανίου· ἐπιφέρει δὲ ὁ Ἀνανίας αὐτῷ· ἢ Νάξον κτλ. — V. 1. που, Meineke κου. — V. 2. θείην Meineke, v. θείαν. — V. 3. ἱερόν Θ, vulgo ἱέρ', Meineke coni. ἱκεῦ κατ' ἱρά, πρὶν Σκύθας ἀπίξεαι, Hecker κατ' ἠέρ', Fritzsche καθ' ἱερά, κοὐ Σκ. ἀφ., Hartung permire ἢ Σκύθας ἀφῖξαι πρίν.

Fr. 2. Heraclid. Pont. ap. Athen. XIV 625 C: φασὶ δὲ Πύθερμον τὸν Τήϊον ἐν τῷ γένει τῆς ἁρμονίας αὐτῷ τούτῳ ποιῆσαι σκολιὰ μέλη· καὶ διὰ τὸ εἶναι τὸν ποιητὴν Ἰωνικὸν Ἰαστὶ κληθῆναι τὴν ἁρμονίαν· οὗτός ἐστι Πύθερμος, οὗ μνημονεύει Ἀνάνιος ἢ Ἱππῶναξ ἐν τοῖς Ἰάμβοις οὕτως· Χρυσὸν κτλ. λέγει δ' οὕτως ὁ Πύθερμος· Οὐδὲν ἦν ἄρα τἆλλα πλὴν ὁ χρυσός. Ad idem hoc carmen pertinet fr. 3.

3.

Εἴ τις καθείρξαι χρυσὸν ἐν δόμοις πολλὸν
καὶ σῦκα βαιὰ καὶ δύ' ἢ τρεῖς ἀνθρώπους,
γνοίη χ' ὅσῳ τὰ σῦκα τοῦ χρυσοῦ κρέσσω.

4.

Καὶ σὲ πολλὸν ἀνθρώπων
ἐγὼ φιλέω μάλιστα, ναὶ μὰ τὴν κράμβην.

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ. 617

5.

Ἔαρι μὲν χρόμιος ἄριστος, ἀνθίας δὲ χειμῶνι:
τῶν καλῶν δ' ὄψων ἄριστον καρὶς ἐκ συκέης φύλλου·
ἡδὺ δ' ἐσθίειν χιμαίρης φθινοπωρισμῷ κρεῖας·
δέλφακος δ', ὅταν τραπέωσι καὶ πατέωσιν, ἐσθίειν·
καὶ κυνῶν αὔτη τόθ' ὥρη καὶ λαγῶν κἀλωπήκων.

Fr. 3. Athen. III 78 F: *καὶ Ἀνάνιος δ' ὁ ἰαμβοποιὸς ἔφη· Εἴ τις κτλ.* Hipponacti tribuit Stob. Flor. XCVII 12. — V. 1. *καθείρξαι* ABP, *καθείρξε* VL, *καθείρξει* Stob., *κατῆρξε* Brink. — *πολλόν* VL, *πολὺν* ABP Stob., *πουλύν* Grotius, Brink *ἐν δόμῳ συχνόν*. — V. 3. *γνοίη χ' ὅσῳ τὰ*, *γνοίη θ' ὅσσο τὰ* P, *γνώη σχάσοντας* Stob. (sed B *χ' ὅσῳ τὰ*) in quo *γνώης* latet. — *κρέσσω* Ath., et ap. Stob. B, sed A *κρεῖσσον*, Vind. ut vulgo *κρείσσω*.

Fr. 4. Athen. IX 370 B: *καὶ Ἀνάνιος δὲ φησί· Καὶ σὲ κτλ.* — V. 1. *καὶ* ABCP, om. VL. — *πολλὸν* A, *πολλῶν* PVL.

Fr. 5. Athen. VII p. 282 B: *Ἀνθίας, κάλλιχθυς. τούτου μέμνηται Ἐπίχαρμος ἐν Ἥβας γάμῳ· Καὶ σκιφίας χρόμιός θ', ὃς ἐν τῷ ἦρι κατ τὸν Ἀνάνιον Ἰχθύων πάντων ἄριστος, ἀνθίας δὲ χείματι. Λέγει δὲ Ἀνάνιος οὕτως· Ἔαρι κτλ.* — V. 1. *μὲν*, C *δὲ*. — *ἀνθίας*, Schneidewin *ἀνθίης*. — V. 2. *ὄψων* add. L, om. PV. Possis dubitare, an recte restitutus sit locus: lenius fuerit *τῶν καλῶν δ' ἀριστόν ἐστιν*, nisi forte potius scrib. *τῶν θέρει καλῶν δ' ἄριστον*. — *ἐκ συκέης φύλλου* ABP, *ἐκ συκέας φύλλου* VL. Ceterorum C om. v. 2. 3. — V. 3. *ἡδὺ δ'* BPV, *ἡδύ γ'* L. — *χιμαίρης* Heringa, *χιμερῆς* A, *χιμερὶς* B, *χειμερὶς* PVL. — *φθινοπωρισμῷ*, Meineke *φθινοοπωρισμῷ* suspicatus est, quod vix dici potuit. — *κρεῖας* Hermann, *κρέας* libri. — V. 4. *δ'* om. C, malim *δέλφακός θ'*. — *τραπέωσιν* AC, *τραπῶσιν* PVL, *τραπῶσι* B. — *καὶ πατέωσιν* om. C. — *ἐσθίειν*, conieci *ἥδιον* vel *ἥδιστον*, O. Schneider *ἐσθ' ἡδύ*, Emporius *τοὺς βότρυς*. — V. 5. *τόθ'*, Dindorf. *τότ'*. Praeterea Meineke coni. *αὖ τῆμος ὥρη* vel *αὖ τῇ τότ' ὥρη*, Lachmann *αὐτὴ τότ' ὥρη*, Brink *αὐτῇ τότ' ὥρη*, ego conieci *καὶ κυνῶν τρύγητος ὥρη*. — *κἀλωπήκων* Hermann, *κἀλωπέκων* libri.

ὄϊος αὖθ', ὅταν θέρος τ' ᾖ κὴχέται βαβράζωσιν.
εἶτα δ' ἐστὶν ἐκ θαλάσσης θύννος οὐ κακὸν βρῶμα,
ἀλλὰ πᾶσιν ἰχθύεσσιν ἐμπρεπὴς ἐν μυττωτῷ.
βοῦς δὲ πιανθείς, δοκέω μέν, καὶ μεσέων νυκτῶν ἡδύς
κὴμέρης.

V. 6. ὄϊος Schweighaeuser, οἰὸς Casaubonus, οἶος PVL. — αὖθ' Heringa, αὐτὸ ἔτ' A, αὐτὸ ἔθ' PVL, fort. αὖτ'. — τ' B, τε ceteri. — κὴχέται, libri καὶ ἠχέται. — V. 7. εἶτα, εἶθα P. — V. 8. ἰχθύεσσιν, ἰχθύεσιν B. — ἐμπρεπὴς PVL, ἐμπρεπεῖς AB. — μυττωτῷ, fort. μυσσωτῷ vid. ad Hippon. fr. 34, 2. — V. 9. δοκέω μὲν Heringa, δοκέωμεν APV, δοκέω C, δοκέομεν L. — μεσέων APVL, μέσων C. — V. 10. κὴμέρης, κ' ἡμέρης PVL, χ' ἡμέρης C.

V.

DIPHILUS.

1.

Στρέψας δὲ πώλους ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος,
ὃς πρῶτος ἅρματ' ἤλασεν παρ' Ἀλφειῷ.

2. 618

Schol. Arist. Nub. 96: *πρῶτον μὲν γὰρ Δίφιλος εἰς Βοίδαν τὸν φιλόσοφον ὁλόκληρον συνέταξε ποίημα, δι' οὗ καὶ εἰς δουλείαν ἐρρυπαίνετο ὁ φιλόσοφος· οὐ διὰ τοῦτο δὲ ἐχθρὸς ἦν· ἔπειτα Εὔπολις, εἰ καὶ δι' ὀλίγων ἐμνήσθη Σωκράτους, μᾶλλον ἢ Ἀριστοφάνης ἐν ὅλαις ταῖς Νεφέλαις αὐτοῦ καθήψατο.*

Diphilus. Fr. 1. Schol. Pind. Ol. XI 83: *Ἀριστόδημος δέ φησι, μὴ δύνασθαι συγχρονεῖν Ἁλιρρόθιον τὸν κατὰ Κέκροπα Ἡρακλεῖ, ἀλλὰ μηδὲ Ἀρκάδα εἶναι, ἀλλ' Ἀθηναῖον. Σῆμον δέ τινα νῦν νενικηκέναι ἅρματι, ὥς φησι Δίφιλος ὁ τὴν Θησηΐδα ποιήσας ἔν τινι ἰαμβείῳ* (*ἰάμβῳ* Vat. B Caes. A) *οὕτω· τρέψας κτλ.* et v. 1 rursus ibid.: *παρατίθεται δὲ καὶ τὸν γράφοντα τὴν Θησηΐδα μαρτυροῦντα τῷ ἥρωϊ τὴν τοῦ ἁρματος ἡνιοχευτικὴν ἀρετήν· τρέψας κτλ.* sed hic Rom. *στρώφας*, Vat. B *στρῶφας*, Caes. A Par. A Gott. Vrat. D *στρωφάσων*, unde Boeckh *στρωφῶν*, Meineke *στρωφᾷς* vel *στρώφα*, ego *στρέψας* pro *τρέψας* scripsi. — *Σῆμος* Vat. B utroque loco, *ἥρως* Caes. A Par. A Gott. Vrat. D. — Dubium an huius Diphili Theseis non diversa sit ab ea, quam s. poet. n. adhibent Schol. Pind. Ol. III 52. Plut. vit. Thes. c. 28. Ex Theseido aliqua petiti sunt haud dubie versus ib. c. 32 *τὸν ἐν εὐρυχόρῳ ποτ' Ἀφίδνῃ Μαρνάμενον Θησεὺς Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο Κτεῖνεν.*

VI.

HERMIPPUS.

ΤΡΙΜΕΤΡΑ.

1.

Schol. Arist. Plut. 701: *ἐπεὶ καὶ Ἕρμιππος ἐν τῷ πρώτῳ* (om. Ven.) *ἰάμβῳ τῶν τριμέτρων Ἀσκληπιοῦ καὶ Λαμπετίας τῆς Ἡλίου* (*Λαμπετείας τοῦ Ἰλίου* Ven.) *λέγει Μαχάονα καὶ Ποδαλείριον καὶ Ἰασὼ καὶ Πανάκειαν καὶ Αἴγλην νεωτάτην.*

2.

Τὰς λευκερίνεως δὲ χωρὶς ἰσχάδας.

3.

Schol. Arist. Av. 1150: *ὁ δὲ ὑπαγωγεύς, ὥς τινες, σιδηροῦν τι οἷον πτυΐδιον, ᾧ χρῶνται οἱ κονιαταί. οἱ δὲ ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν, ᾧ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας· τινὲς δὲ αὐτὸ παράξυστον καλοῦσιν· εἰ μὴ ἄρα πηλόν τινα ὑπαγωγέα καλοῦσι· τοιοῦτον γάρ τι Ἕρμιππος ἐν τοῖς Τριμέτροις ἐμφανίζει.* Ipsos versus servavit Suid. v. *ὑπαγωγεύς· . . . οἱ δὲ πηλόν τινα, καθὼς καὶ Ἕρμιππος· Ξύνεστι γὰρ δὴ* (hoc add. ABVE, vulgo om.) *δεσμῷ μὲν οὐδενί· τοῖσι δ'* (A *τοῖς δ'*) *ὑπαγωγεῦσι τοῖς ἑαυτοῦ τρόποις.* Fort. scribendum.

Ξύνεστι γὰρ δὴ δεσμίῳ μὲν οὐδενί,
μόνοισι δ' ὑπαγωγεῦσι τοῖς αὑτοῦ τρόποις.

Hermippus. Fr. 2. Athen. III 76 C: *Λευκερινεός δέ τι εἶδός ἐστι συκῆς, καὶ ἴσως αὕτη ἐστὶν ἡ τὰ λευκὰ σῦκα φέρουσα. Μνημονεύει δ' αὐτῆς Ἕρμιππος ἐν Ἰάμβοις οὕτως τὰς λευκερινεὼς δὲ* (*τὰς δὲ λ. δὲ* B) *χ. ἰ.* — *λευκερίνεως* accentu reiecto Meineke Com. I p. 97.

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ. 619

4.

Εἰς τὸ Κυλικράνων βαδίζων σπληνόπεδον ἀφικόμην·
εἶδον οὖν τὴν Ἡράκλειαν καὶ μάλ' ὡραίαν πόλιν.

5.

Ὕστερον δ' αὐτὸν στρατηγὸν οὗς ἀνειλωτημένην
καὶ κασαλβάζουσαν εἶδον καὶ σεσαλακωνισμένην.

6.

Schol. Arist. Av. 303: *Κεβλήπυρις μήποτε οὐχ ἕν ἐστιν, ἀλλὰ δύο, φησὶν ὁ Σύμμαχος· καὶ ἐν τοῖς Καλλιμάχου γὰρ ἀναγέγραπται κέβλη, εἶτα μύρμηξ. Ἑρμίππου Τετραμέτροις· καὶ Θεμιστοκλέους τὸν πρωνός τις ὢν κεβλήπυρίς τις ὀνομάζεται. ὥστε ἐνθάδε ἢ ἐκεῖ ἡμάρτηται τὸ ἓν παρὰ τῇ γραφῇ.* Dobree *ὥς τις ὢν κοπρώνης.* Verba *τις ὀνομάζεται* fort. grammatici sunt, quod secutus Hartung scripsit: *Καὶ Θεμιστοκλέους κοπρῶνος, ὥς τις ὢν κεβλήπυρις.*

7.

Athen. XV 667 D: *Ὁμοίως δὲ διεξέρχονται* (de cottabi praemiis) *Κηφισόδωρος ἐν Τροφωνίῳ καὶ Καλλίας ἢ Διοκλῆς ἐν Κύκλωψι, καὶ Εὔπολις Ἕρμιππός τε ἐν τοῖς Ἰάμβοις* (*Ἕρμιππος δ'* B).

8.

Athen. XV 700 D: *Ἕρμιππος δ' ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν τοῖς Ἰάμβοις τὸ στρατιωτικὸν λυχνεῖον συνθετὸν* (Schweigh. *σύνδετον*) *οὕτως ὀνομάζει.* Videtur locus excidisse: bene conveniret exemplum, quod antea ex Aristophanis Equitibus affertur: *Τῶν δ' ἀκοντίων Συνδοῦντες ὀρθὰ τρία λυχνείῳ χρώμεθα*, quod cum non legatur in illa fabula, corrigunt *Ἀντιφάνης Ἱππεῦσιν.*

Fr. 4. Athen. XI 461 E: *οὐ τῶν Κυλικράνων εἷς ὑπάρχων, οὓς χλευάζων Ἕρμιππος ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν τοῖς Ἰάμβοις φησίν· εἰς τὸ κτλ.* — V. 1. Schweighaeuser *σκληρόπεδον.*
Fr. 5. Schol. Arist. Vesp. 1169: *διασαλακώνισον, ἁβρύνθητι καὶ διαθρύφθητι· ... ὁμοίως δ' ἐστὶ καὶ παρ' Ἑρμίππῳ ἐν Τετραμέτροις* (Ald. *διμέτροις*). *ὕστερον κτλ.* — V. 1. Meineke in Addend. V 3 *αὐτὴν στρατηγῶν οὖσαν εἱλωτισμένην* (Fritzsche *οὖσαν εἱλωτημένην*), cum antea *αὐτοῦ στρατηγῶν* coniecisset, fort. *αὐτοστράτηγον.* — V. 2. *σεσαλακωνισμένην* Schneider, *σεσαλωκισμένη* vulgo. Videntur autem hi versus, ut etiam Meineke suspicatur, cum priore fr. continuo coniungendi.

VII.

SCYTHINUS.

IAMBOI.

1.

Τὴν λύρην ἁρμόζεται
Ζηνὸς εὐειδὴς Ἀπόλλων, πᾶσαν ἀρχὴν καὶ τέλος
συλλαβών, ἔχει δὲ λαμπρὸν πλῆκτρον ἡλίου φάος.

Scythinus. Fr. 1. Plut. de Pyth. orac. c. 16: *Ὕστερον μέντοι (οἱ Μεγαρεῖς) πλῆκτρον ἀνέθηκαν τῷ θεῷ χρυσοῦν, ἐπιστήσαντες, ὡς ἔοικε, Σκυθινῷ λέγοντι περὶ τῆς λύρης, ἣν ἁρμόζεται Ζηνὸς κτλ.* unde v. 1 restitui. Scythinum Teium iamborum poetam commemorant Steph. Byz. v. *Τέως* et Diog. Laert. IX 16: *Ἱερώνυμος δέ φησι καὶ Σκυθῖνον τὸν τῶν ἰάμβων ποιητὴν ἐπιβάλλεσθαι τὸν ἐκείνου (Ἡρακλείτου) λόγον διὰ μέτρου ἐκβαλεῖν*, ubi *ἐκβαλεῖν* nihil aliud significat, quam *ἐκφέρειν*, ut Aristotel. de poet. c. 1 dixit; cf. Lobeck Aglaoph. 351 not. Insunt autem etiam in his versibus aperta vestigia philosophiae Heracliteae, nam poeta respicit nobilissimum illud Heracliteum: *Παλίντονος γὰρ ἁρμονίη κόσμου ὅκωσπερ λύρης καὶ τόξου* (fr. 34) ubi aliquando *νευρῆς* conieci, quam coniecturam iam ipse improbo. Disputavit nuper post alios de hoc Heracliti loco diligenter et acute Rettig in prooemio lect. Bernens. 1865, neque tamen quaestionem omni ex parte expedivit. Heraclitei loci germanam formam solus Origenes adv. Haeret. p. 280 servavit: *οὐ ξυνίασιν ὅκως διαφερόμενον ἑωυτῷ ὁμολογέει· παλίντροπος ἁρμονίη ὅκως περ τόξου καὶ λύρης*, nisi quod rectius alii *παλίντονος* exhibent. Heracliti sermo cum obscuritate laboret, non est mirum iam veteres haec perperam interpretatos esse: existimant enim duobus arcus et lyrae exemplis philosophum usum esse, quod omnino est improbandum. Fefellit illos insolentior verborum collocatio: nulla foret ambiguitas, si scripsisset *παλίντονος ἁρμονίη λύρης ὅκως περ τόξου*, vel *παλίντονος ἁρμονίη ὅκως περ τόξου οὕτω καὶ λύρης*. Hunc enim mundum philosophus lyram appellavit, antiqua haud dubie imagine usus, itaque lyrae mundanae intentionem commodo arcui assimilavit. Solus Scythinus Heracliti mentem perspexit, neque inscite illius vestigia legens dixit *τὴν λύρην ἁρμόζεται Ζηνὸς εὐειδὴς Ἀπόλλων*. *Ἀπόλλων* autem est *ignis*, conf. Clemens ad Gent. p. 42: *Παρμενίδης δὲ ὁ Ἐλεάτης θεοὺς εἰσηγήσατο πῦρ καὶ γῆν, θάτερον δὲ αὐτῶν μόνον τὸ πῦρ θεὸν ὑπειλήφασιν Ἵππασός τε ὁ Μεταποντῖνος καὶ ὁ Ἐφέσιος Ἡράκλειτος*. et deinde *τοῦτό τοι καὶ οἱ ἀμφ' Ἡράκλειτον τὸ πῦρ ὡς ἀρχέγονον σέβοντες πεπόνθασιν*: hinc Apollo hic dicitur *πᾶσαν ἀρχὴν καὶ τέλος συλλαβεῖν*; de Sole autem diligentius Heraclitum ceteris neglectis quaesivisse testis est Aristoteles. Ceterum de Scythini aetate quam-

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

2.

Ἦλθέν μοι μέγα πῆμα, μέγας πόλεμος, μέγα μοι πῦρ,
Ἰλισσὸς πλήρης τῶν ἐς ἔρωτ' ἐτέων,
αὐτὰ τὰ καίρι' ἔχων ἑκκαίδεκα, καὶ μετὰ τούτων
πάσας καὶ μικρὰς καὶ μεγάλας χάριτας,
καὶ πρὸς ἀναγνῶναι, φωνὴν μέλι, καὶ τὸ φιλῆσαι
χείλεα, καὶ τὸ λαβεῖν ἔνδον, ἀμεμπτότατον.
καὶ τί πάθω; φασὶν γὰρ ὁρᾶν μόνον· ἦρ' ἀγρυπνήσω
πολλάκι, τῇ κενεῇ Κύπριδι χειρομαχῶν;

3. 621

Ὀρθὸν νῦν ἕστηκας ἀνώνυμον, οὐδὲ μαραίνῃ,
ἐντέτασαι δ' ὡς ἂν μήποτε παυσόμενον.
ἀλλ' ὅτε μοι Νεμεσηνὸς ὅλον παρέκλινεν ἑαυτὸν
πάντα διδοὺς ἃ θέλω, νεκρὸν ἀπεκρέμασο.
τείνεο καὶ ῥήσσου καὶ δάκρυε, πάντα ματαίως·
οὐχ ἕξεις ἔλεον χειρὸς ἀφ' ἡμετέρης.

quam non constat, certe non ad Alexandrinorum tempora est reiiciendus; fuit fortasse Platonis aequalis, quo tempore Heracliti doctrina admodum viguit. Scripsit praeterea historias, vid. Athen. XI p. 461 F et librum *περὶ φύσεως* ionica dialecto usus, vid. Stob. Eclog. Phys. I 8, 43. Sed epigrammata duo, quae subiunxi, satis sunt recentia et ab iambographo aliena.

Fr. 2. Anth. Pal. XII 22: *Σκυθίου* (Brunck *Σκυθίνου*). — V. 1. *μοι*, Brunck *ἐμοί*. — V. 2. *Ἰλισσὸς* Brunck, v. *Ἤλισσος*, P *ηλισσος*.

Fr. 3. Anth. Pal. XII 232: *Σκυθίνου*. — V. 2. *ἐντέτασαι δ' ὡς ἂν*, P *ἐντέτασ' αἰδὼς ἄν*. — V. 3. *μοι* adiecit Brunck.

VIII.

HERODAS.

MIMIAMBOI.

1.

ΜΟΛΠΙΝΟΣ.

Ἐπὴν τὸν ἑξηκοστὸν ἥλιον κάμψῃς,
ὦ Γρύλλε, Γρύλλε, θνῆσκε καὶ τέφρη γίνευ·
ὡς τυφλὸς οὑπέκεινα τοῦ βίου καμπτήρ·
ἤδη γὰρ αὐγὴ τῆς ζόης ἀπήμβλυνται.

2. 622

ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΑΙ.

Προσφὺς ὅκως τις χοιράδων ἀναρίτης.

Herodam sive Herondam, quemplerumque Callimachi aequalem fuisse existimant (cf. Meineke Anal. Alex. 399), Schneidewin in Museo Rh. Novo V 292 secutus Bernhardium Hist. Graec. Litt. II 382 seq. (II 1, 477 ed. 2) etiam ad recentiorem aetatem revocavit, huc retuli: nam videtur non diversus esse ab Heroda Syracusano, quem Spartam venisse ex Phoenice dicit Xenoph. Hellen, III 4, 1, et fortasse Gryllus, quem poeta fr. 1 alloquitur, ipsius Xenophontis est filius, quem adolescentulum senex de vitae humanae fragilitate monere poterat.

Fr. 1. Stob. CXVI 21: *Ἡρώδου ἐκ Μολπεινοῦ* (Trinc. *Ἡροδότου*, *Μολπεινοῦ* om. Vind., Meineke *Μολπίνου*). *Ἐπὴν . . . καμπτήρ.* deinde ib. 22 *Ἡρώδου Μιμιάμβων* (Gesner *in Hemiambis*, *τοῦ αὐτοῦ* Vind.) *Ἤδη γὰρ* (v. 4) *κτλ.* Sed recte videtur Salmasius haec in unum coniunxisse. Affert v. 1—3 etiam Maxim. Conf. II 636. — V. 1. *ἐπὴν*, *ἐπὰν* B. — *καὶ τέφρη*, Maxim. *τέφρα*. — V. 3. *οὑπέκεινα* Porson, v. *ὁ ὑπὲρ κεῖνο*. — V. 4. *αὐγὴ* et *ἀπήμβλυνται* Salmasius, *ζόης* Porson, v. *αὕτη τῆς ζωῆς ἀπήμβλυτο.*

Fr. 2. Athen. III 86 B: *καλεῖται δ' ὁ ἀναρίτης καὶ ἀνάρτης· κογχῶδες δὲ ὂν τὸ ὄστρεον προσέχεται ταῖς πέτραις ὥσπερ αἱ λεπάδες· Ἡρώνδας δ' ἐν Συνεργαζομέναις· προσφὺς κτλ.* — *ὅκως*, C *ὅπως*. — *ἀναρίτης*, Meineke *ἀνηρίτης*.

3.

Ἢ χαλκέην μοι μυῖαν ἢ κύθρην παίζει,
ἢ τῇσι μηλάνθῃσιν ἅμματ' ἐξάπτων
τοῦ κεσκίου μοι τὸν γέροντα λωβῆται.

4.

Μὴ δὴ κόρη τὺ τὴν χολὴν ἐπὶ ῥινὸς
ἔχ' εὐθύς, ἤν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πεύθῃ·
γυναικός ἐστι κρηγύης φέρειν πάντα.

5.

Ὡς οἰκίην οὐκ ἔστιν εὐμαρέως εὑρεῖν
ἄνευ κακῶν ζώουσαν· ὃς δ' ἔχει μεῖον,
τοῦτόν τι μεῖζον τοὐτέρου δόκει πρήσσειν.

6.

Ἐγὼ δ' ἀδραίνω γυιὸς ὤν· τὸ γὰρ γῆρας
ἡμέας καθέλκει, κἢν σκιῇ παραστήκῃ.

Fr. 3. Stob. LXXVIII 6: *Ἡρώδου Μιμιάμβων* (Gesner *in Hemiambis*) Arsen. 281. Apost. VIII 77 e. — V. 1. *χαλκέην* A, v. *χαλκαίην*. — *μυῖαν* A, v. *μυίην*. — V. 2. *ἢ*, AB *ἐν*. — *τῇσι* Meineke, v. *ταῖσι*. — *μηλάνθῃσι* Gaisford, AB Vind. *μηλάνθασι*, v. *μηλολόνθῃς* (Ap. *μηλολόνθαις*). — V. 3. *κεσκίου* Salmasius, v. *κεσκέου*, Arsen. *κεσκαίου*. — *λωβῆται*, Arsen. *λωβῆσαι*, Schneidewin *λωβεῖται*.

Fr. 4. Stob. LXXIV 11: *Ἡρώδου* (A *ῥώδα*) *μιμιάμβων* (Gesner *in Hemiambis*). — V. 1. *τὺ* consulto servavi. — *ῥινὸς* Meineke, legebatur *ῥῖνας*. Idem Meinekius hoc fr. cum proximo vult continuo copulare.

Fr. 5. Stob. XCVIII 28: *Ἡρώδα Μιμιάμβων*, Trinc. *Ἡροδότου Ἡμιάμβων*. — V. 2. *ζώουσαν*, coniicio *βεβῶσαν*, Meineke *οἰκέουσαν*. — V. 3. *τοῦτον* Schneidewin, v. *τούτου*, Gesner *οὗτος*. — *τι μεῖζον*, coniicio *δ' ἄμεινον*, Meineke *τὸ κρεῖσσον*. — *τοὐτέρου* Meineke, v. *τοῦ ἑτέρου*. — *δόκει* Schneidewin, v. *δοκεῖ*.

Fr. 6. Stob. CXVI 18: *Ἡρώδου Μιμιάμβων* (Gesner *in Hemiambis*). Secundum B. ten Brink ed. Stob. anni 1609 in margine e cod. exhibet: ex Herodis *Μολπείνου* (*Μολπίνου*). — V. 1. *ἀδραίνω* (ut *ἀκολασταίνω*, *δυσθυμαίνω*, vid. Lobeck Phryn. 567) Salmasius, v. *δραίνω*, Gesner *ἀδρανέω*, Brink coni. *ἐγὼ τί δραίνω κτλ.* — *γυιός* Salmasius, v. *μυιός* (A *μυός*). — V. 2. *κἢν σκιῇ* AB, v. *καὶ σκιῇ*. — *παραστήκῃ* A, v. *παραστήκει*, Salmasius *κεἰς σκιὴν πέρας τήκει*, Hecker *κεἰς σκιὴν κατέσκληκα*, Nauck *κἢν σκιῇ παραστήσει*, Hartung *κἢν σκιῆς μέρει τήκει*.

7. 623

Γύναι, τὰ λευκὰ τῶν τριχῶν ἀπαμβλύνει
τὸν νοῦν.

8.

Ἄγ' αὐτὸν εἰς τὸ ζήτριον.

9.

. . . *Ἵνα τὰ Ναννάκου κλαύσῃ.*

ΗΜΙΑΜΒΟΙ.

10.

ΥΠΝΟΣ.

Φεύγωμεν ἐκ προσώπου
μή σ' ἐκπερῶν ὁ πρέσβυς

Fr. 7. Stob. CXVI 24: *Ἡρώδα Μιμιάμβων* (Gesner *in Hemiambis*).

Fr. 8. Et. M. p. 411, 83: *Ζήτρειον· σημαίνει τὸ τῶν δούλων δεσμωτήριον. ... εὕρηται δὲ καὶ διὰ τοῦ ι συνεσταλμένον· καὶ παρὰ Ἡροδότῳ* (Hemsterhusius *Ἡρώδῃ*)· *ἄγε αὐτὸν εἰς τὸ ζήτρειον. ἔστι δὲ χορίαμβον τὸ μέτρον.* sed codd. Nan. p. 494 *ζήτριον· ἔστι δὲ χορίαμβον τὸ μέσον.* Zonar. v. *Ζητρ. ζήτριον. ἔστι δὲ χωλίαμβον τὸ μέτρον,* fort. *χωλιάμβου τὸ μέσον.* Brink *ἐς* requirit.

Fr. 9. Zenob. Prob. VI 20: *τὰ Ναννάκου· εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν θαυμαζομένων ἐπὶ παλαιότητι ἢ ἐπὶ τῶν τὰ πολλὰ θρηνούντων. Νάννακος γὰρ ἐγένετο Φρυγῶν βασιλεύς, ὥς φησιν Ἑρμογένης ἐν τοῖς Φρυγιακοῖς, πρὸ τῶν Δευκαλίωνος χρόνων, ὃς προειδὼς τὸν μέλλοντα κατακλυσμὸν συναγαγὼν πάντας εἰς τὰ ἱερὰ μετὰ δακρύων ἱκέτευεν. Ἡρώδης δὲ ὁ ἰαμβοποιός φησιν· ἵνα τὰ* (V pro his *τὰ ἀπὸ*) *Ναννάκου κλαύσω* (V *κλαύσι*), unde Schneidewin *κλαύσῃ*.

Fr. 10. Schol. Nicand. Ther. 377: *Βατῆρα δὲ τὴν βακτηρίαν κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ κ· καὶ Ἡρώδης ἐν Ἡμιάμβοις ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὕπνῳ·* vulgo *ὁμοίως καὶ ἐν Ἡμιάμβοις ἐν τῷ περιγραφομένῳ ὕπνῳ,* sed L *καὶ Ἡρώδης ἐν ἡμιάμβοις ἐν τῷ περιγραφομένῳ ὕπνῳ.* Bernhardy, Schneidewin, alii *ἐν Μιμιάμβοις* coniiciunt, idem Schneidewin *Ὕμνῳ* probare videtur, quod unus codex Venetus suppeditat, Keil *ὁ ἡμιαμβικός.* Si quid mutandum scripserim *καὶ Ἡρώδης ὁ Μιμίαμβος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὕπνῳ,* nam G *καὶ Ἡρώδης ὁ ἡμίαμβος ἐν τ. ὑπ. ὕ.,* p *καὶ ὁρῶ ὁμοίως ὁ Ἡμίαμβος ἐν τ. ὑ. ὕ.,* Ven. *καὶ Ἡρωδιανὸς ὁμοίως καὶ ἡμίαμβος ἐν τῷ ἐπιγρ. ὕμνῳ,* Vatic. *καὶ Ἡρώδης ὁμοίως ὁ ἡμίαμβος ἐν τῷ ἐπιγρ. ὕπνῳ) φύγωμεν κτλ.* — V. 1. *φεύγωμεν* Vat., *φεύγω μὲν* Ven., *φύγωμεν* vulgo. — V. 2. *ἐκπερῶν* GKLV, vulgo *ἐμπεσών*, P *ἐκ περσῶν*— *ὁ* Toup, vulgo deest.

οὐλῆ κατιθὺ . . 624
βατηρίῃ καλύψῃ.

V. 3. *οὐλῆ*, fort. *οὔλῃ*. — *κατιθὺ*, V *κατ' ἴθυ*, vulgo *κατ' εὐθὺ* vel *κατευθὺ*. Deinde Toup *κρατός* adiecit. — V. 4. *καλύψῃ*, Toup *χαλέψῃ*, Schneider *κολάψῃ*, ego *σκολύψῃ* conicci. Ten Brink in tetrametros redegit: *Φεύγωμεν ἐκ προσώπου, μὴ συμπεσὼν ὁ πρέσβυς Οὔλῃ κατ' εὐθὺς ἡμέας βατηρίῃ χαλέψῃ.*

Herodae fort. sunt versus, qnos Leonidae tribuit Stob. CXX 9 *Λεωνίδα* (Trinc. *Λεωνίδου*), ut scribendnm sit *Ἡρώνδα*. qnamquam Leonidae nomen etiam Photius Bibl. agnoscere videtur:

Εὔθυμος ὢν ἔρεσσε τὴν ἐπ' Ἀΐδος
ἀταρπὸν ἕρπων· οὐ γάρ ἐστι δύσβατος,
οὐδὲ σκαληνὸς οὐδ' ἐνίπλεος πλάνης,
ἰθεῖα δ' ἢ μάλιστα καὶ κατακλινὴς
ἅπασα, κὴκ μεμυκότων πορεύεται.

V. 1. *ὢν* scripsi pro *ὦν* (nisi praestat *εὔθυμος ὢν ἔρεσσε.*) et v. 3. *ἐνίπλεος* pro *ἐνίπλεως*, et v. 4. *δ' ἢ* enm Iacobsio et Meinckio pro *δή*. Welcker haec Simonidi Amorgino vindicavit. — *Herodi* tribuit Apostol. V 41 b versum:

Γῆρας καὶ πενία, δύο τραύματα δυσθεράπευτα.

quem Antonius Mel. *Philoni*, Maximus *Democrito* tribuit.

IX.

CERCIDAS.

IAMBOI.

1.

Ἦν καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις.

ΜΕΛΙΑΜΒΟΙ.

2.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Οὐ μὰν ὁ πάρος γα Σινωπεύς
τῆνος ὁ βακτροφόρας, διπλοείματος, αἰθεριβόσκας,
ἀλλ' ἀνέβα χῆλος ποτ' ὀδόντας ἐρείσας,

Cercidas. De Cercida vid. Meineke Anal. Alex 386 seqq. Fr. 1. Ath. XII 554 D: *αὗται οὖν ὑπὸ τῶν πολιτῶν καλλίπυγοι ἐκαλοῦντο, ὡς καὶ ὁ Μεγαλοπολίτης Κερκιδᾶς ἐν τοῖς Ἰάμβοις ἱστορεῖ λέγων· ἦν κτλ. αὗται οὖν ἐπιλαβόμεναι οὐσίας λαμπρᾶς ἱδρύσαντο Ἀφροδίτης ἱερὸν καλέσασαι καλλίπυγον τὴν θεόν, ὡς ἱστορεῖ καὶ Ἀρχέλαος ἐν τοῖς ἰάμβοις.* — *Συρακούσαις*, Meineke *Συρηκούσαις.*

Fr. 2. Diog. Laert. VI 76: *οἱ δὲ τὸ πνεῦμα συγκρατήσαντα (φασὶ τελευτῆσαι Διογένη), ὧν ἐστι καὶ Κερκιδᾶς ὁ Μεγαλοπολίτης ἢ Κρής, λέγων ἐν τοῖς μελιάμβοις οὕτως· Οὐ μὰν κτλ.* — V. 1. *γα* scripsi, v. *γ' ἐα*, Cobet *γε.* — V. 2. *διπλοείματος*, Meineke *ἁπλοείματος*. sed vid. Anthol. Pal. VII 65. 66. 68. Diog. Laert. VI 22 et Hieronym. adv. Iov. II 14, qui Satyri testimonio utitur. — *αἰθεριβόσκας*, Menagius *αἰθεροβόσκος.* — V. 3. *ἀνέβα*, Meineke *ἀπέβα.* — *χῆλος* ed. Froben. v. *χεῖλος.*

καὶ τὸ πνεῦμα συνδακών·
ἦς γὰρ ἀλαθέως
Διογενὴς Ζανὸς γόνος οὐράνιός τε κύων.

3.

. . . ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Ὃ τᾶς ῥικνᾶς χελώνας
ἐμναμόνευ'. οἶκος γὰρ ἄριστος ἀλαθέως καὶ φίλος.

4.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

[Νοῦς ὁρῇ καὶ νοῦς ἀκούει·]
πῶς κεν ἴδοιεν τὰν σοφίαν πέλας ἑστακυῖαν
ἀνέρες, ὧν τὸ κέαρ παλῷ σέσακται
καὶ δυσεκνίπτῳ τρυγί;

5.

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Ἐν κριομύξοις ἀνδράσιν εὐδοκιμήσει.

V. 4. Cobet videtur subditicium existimare. — V. 5. ἦς cod. Flor., ceteri εἷς, εἷς, ἦν.

Fr. 3. Stob. LVIII 10: *Κερκίδα Μιμιάμβων* (Gesner *ἡμιάμβων*), sed Meineke *Μελιάμβων*. — V. 1. ὃ scripsi, ὁ AB, v. τὸ. — ῥικνᾶς, AB ῥικνὰς. — V. 2. *ἐμναμόνευ'* scripsi, *ἀμναμονεῦ* AB, *ἀμνάμονα* vulgo, *ἀμναμονεῖ* Gaisford, τὸ τ. ῥ. χ. *μναμόνευ'* Meineke, sed postea τοῦ τ. ῥ. χ. *ἀμναμονεῖ*. — *ἀλαθέως*, AB *ἀλλὰ θεός*. — *καὶ*, fort. *οἷ*. Videtur hoc quoque ad Diogenem referendum. Proverbium vetus fuit *οἶκος φίλος οἶκος ἄριστος*, quod etiam legitur ap. Boeckh C. Inscr. III 5877 D (ubi falso *ψαλὸς* legitur, quod correxit Meineke). Huc etiam spectat Homeri hymnus in Merc. 36: *οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρηφιν*.

Fr. 4. Stob. IV 43: *Κερκίδου* (Triuc. *Κερκίδας*, auctius cod. B Schowii *Κερκίδας ἐν Μελιάμβοις*)· *νοῦς ὁρῇ κτλ.* Sed cum prima haec verba Epicharmi sint, probabiliter coniecit Grotius: (*Ἐπιχάρμου*)· *Νοῦς ὁρῇ καὶ νοῦς ἀκούει· (τἄλλα κωφὰ καὶ τυφλά). Κερκίδου· Πῶς κτλ.* quod firmat cod. A, in quo primus versus deest. Meineke putat Cercidam Epicharmi hemistichium in suum usum convertisse. — V. 2. *πῶς κεν ἴδοιεν* scripsi, v. *πῶς ἐνίδοιεν*, sed B Schowii *πῶς κ' ἴδοιεν*. — V. 3. Bentley coni. *πάλῳ . . . καὶ δυσεκνίπτῳ τρυγός*.

Fr. 5. Galen. method. med. l. VI T. X 406: *Θεσσαλὸς δὲ ἅμα τοῖς*

6. 626

Athen. VIII 347 B: *οὕτω μοι δοκεῖ καὶ ὁ λεβητοχάρων Οὐλπιανός, κατὰ τὸν ἐμὸν Μεγαλοπολίτην Κερκιδᾶν, μηδὲν μὲν ἐσθίειν τῶν ἀνδρὶ προσηκόντων, τηρεῖν δὲ τοὺς ἐσθίοντας, εἰ παρεῖδον ἢ ἄκανθαν ἢ τῶν τραγανῶν τι ἢ χονδρῶδες τῶν παρατεθέντων.*

7.

Gregor. Naz. de virtut. 595 (T. II 213 ed. Colon.):

Ἅπαντα δ' ἕρπειν εἰς βυθὸν τὰ τίμια
τῶν γαστριμάργων σῖτα, μήτε σῖτ' ἔτι
τῶν εὐτελεστάτων λέβητος ἐξ ἑνός,
ὀρθῶς λέγει που Κερκιδᾶς ὁ φίλτατος,
τέλος τρυφώντων αὐτὸς ἐσθίων ἅλας,
αὐτῆς τρυφῆς ἕθ', ἁλμυρὸν καταπτύων.

comparavit cum his, quae manifesto corrupta sunt, Meineke ea, quae Greg. Naz. ib. v. 96 dixit: *ἄρτος ἡ καρυκεία ἐμοὶ τὰ πόματ' ἐξ ὅλων ἅπαν γλυκύ, οἷς τῶν τρυφώντων ἁλμυρὸν καταπτύων.* sed hunc locum frustra quaesivi.

8.

Phot. Bibl. 279 p. 533 B: *καὶ ἡ μαγὶς δὲ ἀντὶ τῆς τραπέζης Αἰγύπτιον δόξει καὶ παντελῶς ἔκθεσμον. Ἐπίχαρμος δὲ ὁ Δωριεὺς καὶ Κερκιδᾶς ὁ μελοποιὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς διανοίας ἐχρήσαντο τῇ λέξει.*

9.

Pollux. III 20: *Ἐπιπάτωρ· βέλτιον γὰρ τοὔνομα τοῦ πατρωοῦ, εἰ καὶ Κερκιδᾶς κέχρηται.*

ἑαυτοῦ σοφισταῖς ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καθήμενος ἐν κριομύξοις ἀνδράσιν, ὡς ὁ Κερκιδᾶς φησιν, εὐδοκιμήσει. cf. etiam Inc. auctor elog. capilli p. 32 ed. Miller.

X.

AESCHRIO.

IAMBOI.

1.

Μήνη τὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σίγμα. 627

* 2.

Στενὸν καθ' Ἑλλήσποντον, ἐμπόρων χώρην,
ναῦται θαλάσσης ἐστρέφοντο μύρμηκες.

* 3.

Ὁ δ' ἐξελὼν ἱμάντα φορτίου ζώνην.

* 4.

Ἶρις δ' ἔλαμψε, καλὸν οὐρανοῦ τόξον.

* 5.

Καὶ πίσσαν ἑφθήν, ᾗ θύραι μυρίζονται.

Aeschrio. Fr. 1. Walz Rhet. III 650: *ὡς τὴν σελήνην οὐρανοῦ πάλιν Αἰσχρίων σίγμα· οὕτω γὰρ λέξεσιν αὐταῖς αὐτὸ Αἰσχρίων λέγει· Μήνη κτλ. νέον*, fortasse *νέη* verbis audacius traiectis scribendum.

Fr. 2. 3. 4. 5. Ibid. *τὸν λόγον ἐκτραχύνουσι σκληρύνουσι δὲ πλέον, ἢ μᾶλλον εἰς ψυχρότητα σύρουσι γελαστέαν, ὡς καὶ ὁ γράψας τὰ ψυχρὰ ταυτὶ τῶν ἰαμβείων· Στενὸν … μύρμηκες. Καὶ πολλαχοῦ δύστηνα τοιαυτὶ λέγει· Ὁ δ' ἐξελὼν … μυρίζονται*, Aeschrionis esse versus probabile, sed non certum. — Fr. 4. *ἔλαμψε*, cod. Dresd. *ἔλαμπε*. — Fr. 5. *ᾗ* scripsi, itaque nunc etiam ten Brink, vulgo *ἣν*.

ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ.

6.

Καὶ θεῶν ἄγρωστιν εὗρες, ἣν Κρόνος κατέσπειρεν.

7.

Harpocrat.: *Κέρκωψ· Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς πρεσβείας· ἐν
τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις δηλοῦται ὡς ἐξαπατητῆρές τε ἦσαν
καὶ ψεῦσται οἱ Κέρκωπες· Ξεναγόρας δὲ εἰς πιθήκους αὐτοὺς κατα-* 628
*βαλεῖν φησί, καὶ τὰς Πιθηκούσσας νήσους ἀπ' αὐτῶν κληθῆναι·
Αἰσχίνης* (recte ut videtur Maussacus *Αἰσχρίων*) *δὲ ὁ Σαρδιανὸς*
(*Σάμιος* Maussacus, *Σαμιανὸς* Meineke) *ἐν τοῖς Ἰάμβοις καὶ τὰ ὀνό-
ματα αὐτῶν ἀναγράφει, Ἀνδοῦλον* (*αὐδοῦλον* A) *καὶ Ἄτλαντον.*
Eadem Cercopum nomina exhibet Phot. 158, 2. Apostol. IX 64, at Suid.
v. *Κέρκωπες* habet *Κάνδουλος καὶ Ἄτλας*. cf. ten Brink in Philol. VI
p. 356 seqq., qui probabiliter suspicatur Harpocrationem errasse, cum
haec ex Aeschrionis Iambis proferat, quae in Ephemeridibus legebantur,
vid. fr. 10.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

8.

Ἐγὼ Φιλαινὶς ἡ 'πίβωτος ἀνθρώποις

Fr. 6. Athen. VII 296 E: *Αἰσχρίων δ' ὁ Σάμιος ἔν τινι τῶν ἰάμβων Ὕδνης φησὶ τῆς Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου κατακολυμβητοῦ θυγατρός τὸν θαλάσσιον Γλαῦκον ἐρασθῆναι· ἰδίως δὲ καὶ περὶ τῆς βοτάνης λέγει, ἣν φαγὼν ἀθάνατος ἐγένετο· καὶ θεῶν κτλ.* Eadem Eust. 271, 27. Naeke, qui iambos fuisse censet, coniecit: *καὶ θεῶν σῖτον* (Meineke *βρῶμα*) *Ἄγρωστιν κτλ.* non recte: tetrametris trochaicis Glauci fabulam exposuit Aeschrio, quemadmodum etiam Ciceronis poematium, quod in eodem argumento versabatur, eiusdem metri fuit, vide Plut. vit. Cicer. c. 2. — *θεῶν*, Geel *θέων* coniecit. — Ceterum ad Aeschrionis Glaucum voluit Brink referre locum Et. Gud. 57, 33 corrigens (*Αἰσχρίων*) *ἐν Γλαύκῳ· Πλεῖα γὰρ τρυγὸς γλυκείης, ἣν ἔτικτεν Ἀνθηδών.* Sed vide de his Fr. Adesp.

Fr. 8. Athen. VIII 335 B: *τὸν πολυθρύλητον ἐπὶ τῇ ὀψολογίᾳ Ἀρχέστρατον ἀεί ποτε μετὰ Φιλαίνιδος κατατάττοντα, εἰς ἣν ἀναφέρεται τὸ περὶ ἀφροδισίων ἀκόλαστον σύγγραμμα, ὅπερ φησὶ ποιῆσαι Αἰσχρίων ὁ Σάμιος ἰαμβοποιὸς Πολυκράτη τὸν σοφιστὴν ἐπὶ διαβολῇ τῆς ἀνθρώπου, σωφρονεστάτης γενομένης· ἔχει δὲ οὕτως τὰ ἰαμβεῖα· ἐγὼ κτλ.* Iidem versus leguntur Anth. Pal. VII 345 a m. s.: *ἀδέσποτον· οἱ δὲ Σιμωνίδου·* a m. pr.: *εἰς Φιλαινίδα τὴν ἐλεφαντίνης ἑταίραν, τὴν γράψασαν ἐν πίνακι τὰς γυναικείας μίξεις ἐκείνας, δι' ἃς καὶ κωμῳδεῖται παρὰ τῶν ἐν Ἀθήναις σοφῶν.* ultimum hoc voc. *σοφῶν* addidit m. s. in rasura. — Cf. de hoc epigrammate B. ten Brink in Philol. VII 382. *Dioscoridi* vindicat Hecker Anth. II 65: extat enim in Anthol. VII 450

ἐνταῦθα γήρᾳ τῷ κακῷ κεκοίμημαι·
μή μ', ὦ μάταιε ναῦτα, τὴν ἄκραν κάμπτων
χλεύην τε ποιεῦ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην·
οὐ γὰρ μὰ τὸν Ζῆν', οὐ μὰ τοὺς κάτω κούρους
οὐκ ἦν ἐς ἄνδρας μάχλος οὐδὲ δημώδης·
Πολυκράτης δέ, τὴν γονὴν Ἀθηναῖος,
λόγων τι παιπάλημα καὶ κακὴ γλῶσσα, 627
ἔγραψεν ἅσσ' ἔγραψ'· ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

9.

Σύν ῥ' ἐχύθη ψυχήν, πουλύς τέ μιν ἔσχ' ὀρυμαγδός.

10.

Tzetz. Lycoph. 688: Ἕτεροι δὲ Γιγάντων νήσους τὰς Πιθηκούσας ἤκουον, αἵ εἰσι περὶ τὴν Ἰταλίαν· μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Αἰσχρίων (Vit. 1 Ciz. Par. Αἰσχύλος) ἐν ἑβδόμῳ Ἐφεσίδος. cod. Par. Ἐφεσηΐδος, Meineke Ἐφημερίδος (Müller Ἐφημερίδων). Schneidewin in Museo Rhen. IV 175 seq. existimat idem carmen et Ἐφημερὶς et Ἐφε-

aliud de eodem argumento Dioscoridis epigramma, quod in alio codice rectius fuit coniunctum cum his Aeschrionis iambis: haec enim adnotata sunt in cod. Pal., ubi VII 345 in margine iterum legitur: νομίζω, ὅτι διssῶς κεῖται τὸ ἐπίγραμμα πλὴν ἐν τῇ τάξει τῶν ἐπιγραμμάτων τοῦ κυρίου Μιχαὴλ οὕτως κεῖται συνημμένον μετὰ τοῦ ἰαμβικοῦ. — V. 2. cod. Pal. Anth. κεκοίμαμαι. — V. 3. ἄκραν Meineke ἄκρην. — V. 4. λάσθην L, λάσθμην A, λάσθνην BPV, λάσθην etiam cod. Pal., qui in marg. αἰσχύνην. — V. 5. Ζῆν' Anth. (sed coronidem addidit m. s.), Ζεῦν Athen. et Eust. Od. 1387, 28: at insolens prorsus haec forma et ab omni analogia abhorrens: nec tamen Ζῆν scripsi, cuius formae nulla hic necessitas, quamquam apud Homerum, ubi in extremo versu εὐρυόπα Ζῆν extat, ita, non Ζῆν(α) scribendum, cuius formae simillimum exemplum ζαῆν ἄνεμον sive Aeolensium more ζάην ἄνεμον, ubi item nonulli grammatici perperam apocopen sibi reperisse visi sunt. — οὐ μὰ τοὺς Athen., οὐδὲ τοὺς Anth., sed in cod. Pal. a m. s. additum μά, Hecker οὐδὲ τὴν κάτω κούρην scripsit, cum antea οὐδὲ τοὺς κάτω κούρους οὐκ ἦν ἐς ἄνδρας coniecisset. — V. 7. γονήν, γένην BP. — V. 8. παιπάλημα, cod. Pal. in m. φλυαρίαν interpretatur. — cod. Pal. ex corr. κακῇ γλώσσῃ. — V. 9. ἅσσ', ἆσσ' B, ὅσσ' PVL, sed Anth. οἷ' ἔγραφεν· ἐγὼ δ' οὐκ οἶδα.

Fr. 9. Tzetz. Chil. VIII 398: Καὶ οὗτος ὁ Παρράσιος ζωγράφος ἐξ Ἐφέσου Πολλὰς καὶ ἄλλας γράψας μὲν ἐντέχνως ζωγραφίας, Αὐτόν τε τὸν Μεγάβυζον ἐν τόποις τοῖς Ἐφέσου, Ὅνπερ ἰδὼν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ὁ Φιλίππου, Καὶ Ζεύξιδος Μενέλαον ὃν ἔφην χοηφόρον Τιμάνθους Παλαμήδη τε κτεινόμενον, εἰκόνι Σύρ ῥ' ἐχύθη ψυχήν, πουλὺς δέ μιν ἔσχ' ὀρυμαγδός, Αἰσχρίων ὥσπερ ἔγραφεν ἐν ταῖς Ἐφημερίσιν. Ὁ δὲ Αἰσχρίων οὗτος ἦν γένει Μιτυληναῖος, Καὶ ἔπη καὶ ἰάμβους δὲ σὺν ἄλλοις πόσοις γράψας. ubi codd. AB ἔσχεν ὀρυγμαδός.

σῃῖς inscriptum fuisse. — Schmidt in Phil. I 640 et Hecker ib. V 417 Aeschrionis nomen restituendum censent apud schol. Apoll. Rh. B 168 ubi legitur: *Νύμφις μὲν γάρ φησιν ἱστορεῖν Ἀκαρίωνα.* sed haec coniectura prorsus improbabilis.

11.

Schol. Eur. Tro. 230: *Ὁ δὲ Αἰσχρίων φησὶν ὅτι ἐν Πελοποννήσῳ ἦν Κρᾶθις καλούμενος ποταμός, ὃς ἐποίει τὰς κόμας ξανθὰς τῶν λουομένων.* Sed est fort. Aeschrio, qui de *agricultura* scripsit, vid. Varro de R. R. I 1.

